

Diêm Vương

Contents

Diêm Vương	4
1. Chương 1: Học Sinh Mới	4
2. Chương 2: Kí Túc Xá Mới	6
3. Chương 3: Ngắm Phong Cảnh	9
4. Chương 4: Trường Ngoại Thành	12
5. Chương 5: Miệng Tiễn	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9: Chấn Động Nào	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	74
27. Chương 27	77
28. Chương 28	79
29. Chương 29	83
30. Chương 30	86
31. Chương 31	88
32. Chương 32	90
33. Chương 33	94
34. Chương 34	97
35. Chương 35	100
36. Chương 36	104
37. Chương 37	108
38. Chương 38	111
39. Chương 39	115
40. Chương 40	119
41. Chương 41	122

42. Chương 42	125
43. Chương 43	129
44. Chương 44	133
45. Chương 45	136
46. Chương 46	140
47. Chương 47	144
48. Chương 48	147
49. Chương 49	150
50. Chương 50	154
51. Chương 51	157
52. Chương 52	161
53. Chương 53	165
54. Chương 54	168
55. Chương 55	171
56. Chương 56	175
57. Chương 57	178
58. Chương 58	181
59. Chương 59	185
60. Chương 60	189
61. Chương 61	193
62. Chương 62	196
63. Chương 63	200
64. Chương 64	204
65. Chương 65	208
66. Chương 66	212
67. Chương 67	215
68. Chương 68	219
69. Chương 69	223
70. Chương 70	226
71. Chương 71	230
72. Chương 72	234
73. Chương 73	237
74. Chương 74	240
75. Chương 75	243
76. Chương 76	247
77. Chương 77	250
78. Chương 78	254
79. Chương 79	258
80. Chương 80	261
81. Chương 81	265
82. Chương 82	268
83. Chương 83	272
84. Chương 84	276
85. Chương 85	280
86. Chương 86	283
87. Chương 87	286
88. Chương 88	290
89. Chương 89	292
90. Chương 90	295
91. Chương 91	298
92. Chương 92	301
93. Chương 93	305
94. Chương 94	308
95. Chương 95	313

96. Chương 96	316
97. Chương 97	319
98. Chương 98	323
99. Chương 99	327
100. Chương 100	330
101. Chương 101	334
102. Chương 102	337
103. Chương 103	341
104. Chương 104	345
105. Chương 105	348
106. Chương 106	352
107. Chương 107	355
108. Chương 108	359
109. Chương 109	363
110. Chương 110	366
111. Chương 111	369
112. Chương 112	375
113. Chương 113	378
114. Chương 114	382
115. Chương 115	385
116. Chương 116	388
117. Chương 117	391
118. Chương 118	394
119. Chương 119	397
120. Chương 120	401
121. Chương 121	404
122. Chương 122	408
123. Chương 123	411
124. Chương 124	414
125. Chương 125	417
126. Chương 126	420
127. Chương 127	424
128. Chương 128	427
129. Chương 129	430
130. Chương 130	433
131. Chương 131	437
132. Chương 132	441
133. Chương 133	444
134. Chương 134	448
135. Chương 135	452
136. Chương 136	462
137. Chương 137	466
138. Chương 138	469
139. Chương 139	473
140. Chương 140	476
141. Chương 141	479
142. Chương 142	483
143. Chương 143	486
144. Chương 144	490
145. Chương 145	491
146. Chương 146	495
147. Chương 147	498

Diêm Vương

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, vườn trường, đối ngoại bá khí đối thụ chân chó công X đối ngoại tối tăm cay nghiệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-vuong>

1. Chương 1: Học Sinh Mới

Kỳ Tiểu ngồi trong văn phòng trường chờ gần 1 giờ thì giáo viên phụ trách khối 11 mới lững thững đi vào.

Một phụ nữ trung niên thấp bé tóc ngắn cũn cỡn vừa vào cửa liền tới bàn làm việc lộn xộn lục lọi tìm kiếm gì đó, cuối cùng lấy ra một phần tư liệu, tầm mắt dừng trên ảnh chụp trong hồ sơ rồi lại nhìn sang cậu cứ thế đảo qua đảo lại vài vòng, công thức hỏi: “Kỉ Tiểu?”

Kỉ Tiểu gật đầu.

Nữ nhân nói: “Chủ nhiệm lớp em không ở đây, tôi dẫn em đi nhận lớp, đi thôi.”

Chuông vào học đã vang lên 20 phút trước, khối 11 nằm trên lầu 4 của trường trung học Phụ Trung U Đại, Kỉ Tiểu đi theo cô giáo một đường từ khối 10 đi lên, lớp học hai bên hành lang có rất nhiều học sinh hiếu kỳ xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh tò mò đánh giá bọn họ.

Rốt cục cũng tới trước lớp 11-1, trên bục giảng một ông thầy hói đầu đang phun mưa xuân liên tục, thấy bọn họ liền ngừng lại.

Giáo viên phụ trách khối đứng trước cửa lớp học nhìn chung quanh một chút, dừng tại vị trí thứ 2 đếm ngược từ dưới lên trong góc lớp trống không, mày khẽ nhíu lại, nhỏ giọng hỏi: “Diêm Trường không đi học?”

Ông thầy đồng dạng nhíu mày, khẩu khí mang theo bất mãn: “Ừ, học sinh nói ngày mai có trận đấu bóng rổ, nên đội tuyển muốn huấn luyện.”

Cô phụ trách gật gật đầu, tiếng nói mềm mại hơn chút: “Là có trận đấu à, để tôi hỏi lại chút...” Nói xong lại quay sang Kỉ Tiểu chỉ chỉ một vị trí khác cách không xa chỗ trống đó nói: “Em trước tạm ngồi ở chỗ đó, chờ tới khi giáo viên chủ nhiệm lớp về sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho em.” Tiếp lại cùng ông thầy thì thầm vài câu liền lẹ khai.

Kỉ Tiểu mang theo balo trống trơn bước vào lớp đi qua đám bạn học đang tròn mắt dõi theo cậu thẳng tới chỗ ngồi tạm thời, bạn cùng bàn thấy cậu đến nơi mới không tình nguyện đem đồ đạc của mình thu lại, nhường chỗ trống cho Kỉ Tiểu ngồi xuống.

“Khụ khụ, chúng ta tiếp tục...”

Ông thầy hói đầu gõ gõ mấy cái lên mặt bàn mới đem tầm mắt cả lớp từ trên người cậu dời đi, mặt ai nấy đều nhăn như khi ăn ớt mà tiếp tục nghe ông thầy phun mưa.

“Bài kiểm tra đầu tiên từ khi khai giảng tới giờ, chỉ có 1/3 lớp đạt tiêu chuẩn, đề bài cũng đều là kiến thức đã học, nhưng chỉ qua một đợt nghỉ hè các em liền quên hết sạch, vậy bài kiểm tra sau các em định học hành thế nào đây...”

Bùm bùm lải nhải ước chừng hơn 10p, đám nam sinh dưới lớp ngáp dài ngáp ngắn liên tục, ông thầy mới lôi tập bài kiểm tra ra, báo điểm từ cao tới thấp.

“Thái Hiếu Mông 94, vẫn là em cao điểm nhất lớp.”

Ông thầy nói xong, một nam sinh đeo mắt kính ngồi ở hàng thứ 3 đứng dậy, dưới sự ngưỡng mộ của đám bạn học cầm bài kiểm tra của mình về chỗ ngồi.

“Hoàng Khải 90. Thang Văn Thiến 88...” Liền như vậy một đường nhớ kỹ, tập bài kiểm tra trong tay ông thầy ít dần, nguyên bản đám người đều tỏ ra thờ ơ sau khi nhận bài kiểm tra liền thu hồi thoải mái trên mặt, thẳng cho tới khi chỉ còn một bài kiểm tra cuối cùng.

“Xong rồi...” Kỉ Tiểu nghe thấy có người nhẹ nhàng nói một tiếng.

Ông thầy đem tờ giấy cuối cùng lắc lắc trong tay, tỏ vẻ khó chịu: “Diêm Trùng 60 điểm.”

“A!” bỗng một nam sinh ngồi sau lưng Kỳ Tiểu lên tiếng cộc nhủ nói: “Chu lão sư, Diêm Trùng không có trong lớp, em nhận thay cậu ấy!”

Ông thầy họ Chu hừ lạnh một tiếng rồi đem tờ giấy ném cho cậu ta, muốn mở miệng giáo dục một phen nhưng người lại không có ở đây chỉ có thể nuốt bực tức trở về.

Kế tiếp chính là chữa bài kiểm tra, bạn học cùng bàn cũng không có ý muốn chia sẻ đề bài với Kỳ Tiểu, Kỳ Tiểu nhìn nhìn bảng đen chốc lát, cảm thấy không thú vị liền quay đầu nhìn chăm chăm sân thể dục trống rỗng ngoài cửa sổ cũng chẳng nhúc nhích gì.

Trước khi hết tiết, ông thầy nói bởi vì người không đạt yêu cầu rất nhiều nên ông ấy muốn cho những người đó một cơ hội nữa, tuần sau kiểm tra lại, nếu biểu hiện còn không tốt hơn như vậy không thể cứu.

Chu lão sư đi rồi, không khí lớp học vốn âm trầm không bao lâu liền sôi nổi hẳn lên, đại bộ phận học sinh đều oán giận ông thầy dạy toán này nên chỉ chăm chăm rửa xả ổng vô nhân tính bắt bọn họ vì kỳ kiểm tra này mà học muốn điên rồi, thỉnh thoảng trong ồn ào hỗn loạn có nhiều ánh mắt tò mò cùng những tiếng bình luận tranh cãi hướng về phía cậu, Kỉ Tiểu vẫn luôn cúi đầu tựa như cái gì cũng không biết không quan tâm.

Tiếp theo là tiết của thầy chủ nhiệm, chủ nhiệm khoảng 30 tuổi vóc người cao lớn bưư hân tuc tăng, mười phần là hán tử phương Bắc, hơn nữa còn có một cái đầu bóng lưỡng, nhưng lại có một cái tên thực khí phách: Võ Thiết, thường gọi là ‘Thiết ca’, tính tình ngay thẳng, ăn to nói lớn, dạy lớp 11-1 và lớp ngũ văn 3.

Thầy trước hết giới thiệu Kỉ Tiểu cho cả lớp rồi sắp xếp chỗ ngồi cho cậu, nói cả lớp hảo hảo giúp đỡ cậu, còn cậu cái gì cũng chưa nói. Kỉ Tiểu đến khi bị gọi tên mới đứng dậy, sau đó lại yên lặng ngồi xuống. Thiết ca đại khái cũng biết cậu hướng nội, nên cũng không yêu cầu cậu đứng trước lớp giới thiệu về bản thân, trực tiếp vào bài học luôn.

Thật vất vả mới hoàn thành xong những tiết học buổi sáng, giữa trưa Kỉ Tiểu không tới căng tin ăn cơm, cậu cũng không biết căn tin ở đâu, bởi vì chuồng hết tiết vừa tan, lớp học liền không một bóng người. Kỉ Tiểu vì thế từ trong balo lấy ra một chai nước khoáng uống 2,3 ngụm!

Có lẽ là do học sinh trong lớp không thích người ngoài hoặc cũng có thể là do Kỉ Tiểu khí chất có vấn đề mà toàn bộ buổi sáng không một ai lại gần nói chuyện với cậu, chỉ có bạn cùng bàn thuận miệng hỏi một câu: “Cậu sống ở ngoại thành sao?”

Kỉ Tiểu không trả lời, thậm chí còn không liếc nhìn cậu ta lấy một cái. Bạn cùng bàn lại xác định cậu nghe thấy lời mình, vì thế hừ một tiếng: “Tự cao tự đại...”

Kỉ Tiểu liền cứ thế một mình nằm úp sấp lên bàn thật lâu trong lớp, thi thoảng có vài cơn gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi vào hất tung tóc mái cậu, tiết trời tháng 9, ve sầu vẫn râm ran kêu mãi không ngừng, ngược lại

cậu thừa dịp trong lớp vắng lặng liền nhắm mắt dưỡng thần. thẳng tới khi trên hành lang truyền tới tiếng đập bóng có tiết tấu phá vỡ không gian yên tĩnh này.

Thanh âm đó từ xa vọng lại gần, tiến vào phòng học, chậm rãi dừng ở bên tai Kỉ Tiểu. chiếc ghế bên cạnh cách cậu một lối đi bị kéo ra, có người ngồi xuống, sau đó chính là thanh âm碌碌 đồ vật, có chút ồn ào.

Kỉ Tiểu bị tiếng động làm cho ngẩng đầu lên, thấy vài người đi vào trong lớp, hướng phía này vừa đi vừa gọi: “Diêm Vương! Mày đã về rồi sao, vừa rồi trong căn tin, lão hói còn hỏi mày đấy, chúng tao liền bảo mày vẫn còn ở trong sân vận động.”

“Ừ...” nam sinh cũng không ngẩng đầu lên vẫn tìm kiếm gì đó, chỉ bớt thời giờ hừ một tiếng đáp lại.

“Mày đã chơi bóng tới trưa, vậy chiều nay mày có tham gia chơi với bọn tao nữa không?” bên kia hỏi lại.

Nhưng lại bị một người khác chen ngang đánh gãy, dùng ngữ khí trêu đùa nói: “Yah, chơi bóng kiểu gì mà sần tập thũng mấy lỗ, rõ ràng là Diêm Vương chơi đùa cùng đại mỹ nhân...” tên kia mở đầu ăn nói bất nhã một câu còn chưa nói xong đã bị nam sinh tên ‘Diêm Vương’ cắt ngang.

Cậu ta nói: “Thiếu đánh à?” thanh âm lười biếng, ân ân còn có thể nghe ra ý cười.

Nhưng đám kia lại không dám mở miệng.

Lúc này, Ngũ Tử Húc bước vào, vừa thấy liền gào to: “Diêm Vương! Kinh Dao nói chờ mày đi ăn cơm kia.”

“Biết rồi.” Diêm Trùng nói xong đem đồng hồ bày bữa trên bàn nhét vào trong balo rồi tổng vào trong ngăn bàn, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại hướng Kỉ Tiểu thẳng tắp nhìn lại, sau đó gãi gãi cằm hỏi: “Mới tới?” thanh âm Diêm Trùng không thấp, nên cả đám đều nghe thấy, tự nhiên cũng đồng loạt nhìn về phía cậu.

Ngũ Tử Húc bị hỏi tới chưa kịp phản ứng, một khắc sau mới nói: “À ừ, sáng nay vừa tới.”

Diêm Trùng gật gật đầu, cái gì cũng không nói liền xoay người bước đi.

“Này, bài kiểm tra của mày tao đang cầm, 60 điểm.” Ngũ Tử Húc gào với theo.

Diêm Trùng đã đi thật xa, thanh âm vọng lại: “Ném đi...”

Hết chương 1

2. Chương 2: Kí Túc Xá Mới

Giữa trưa trời còn nắng nóng như thiêu như đốt vậy mà buổi chiều vừa học được 2 tiết bỗng nhiên trời đổ mưa rào, đúng lúc lớp 11-1 có tiết thể dục, đám nam sinh oán thán vang trời dậy đất, còn đám nữ sinh ngược lại rất vui vẻ, có thể không cần xuống sân là được rồi.

Mặc dù mới chỉ lớp 11 nhưng trường trung học Phụ Trung U Đại lại luôn tạo áp lực cao cho đám học trò ép chúng học hành, thầy thể dục thường nói: tự nguyện trên tinh thần ép buộc, ra ngoài sân để thay đổi không khí, vui chơi cũng được, nếu chơi thể thao có thể cho bọn họ mượn dụng cụ để chơi, không phải vì sợ lạnh mà cứ ru rú trong phòng, vì thế đa phần đám nam sinh đều kéo ra ngoài sân thể dục, sau lại nghe nói đội bóng rổ đang luyện tập, liền kéo theo một đám nữ sinh nữa chạy hết vào sân bóng rổ, trong phòng học chỉ còn lại lác đác vài người.

Chủ nhiệm lớp Thiết Ca lúc này từ cửa sau ló đầu vào lớp gọi Kỉ Tiểu, rồi đảo quanh lớp một vòng, Hùng Dục Kì cán sự thể dục bị ông thầy thể dục giữ lại đang ngồi ghi chép lịch mượn dụng cụ.

“Lát nữa em qua phòng giáo vụ lấy dụng cụ học tập của em nhé.” Thiết Ca đối Kỉ Tiểu nói tiếp: “Lát nữa tan học em tới phòng giáo viên tìm tôi, tôi đưa cho em chìa khóa phòng kí túc của em.” Rồi lại quay về phía Hùng Dục Kì nói: “sách vở rất nhiều một mình cậu ấy không bê nổi, em đi bê giúp cậu ấy đi.”

Hùng Được Kỳ có chút mất hứng: “Thầy thế dục còn có nhiệm vụ giao em nữa mà.”

“Hoãn một chút thì chết à.” Thiết ca không để ý tới cậu ta: “Tôi giờ phải đi họp, cho nên gánh nặng này liền giao cho em, nếu không tôi đã tự đi rồi.”

Thiết ca sảng khoái nói những lời này xong liền ly khai, lưu lại Hùng Được Kỳ không tình nguyện lắm dẫn Kỉ Tiểu xuống dưới lầu. dọc đường đi Hùng Được Kỳ muốn bắt chuyện với Kỉ Tiểu tựa như hỏi trước kia học ở trường nào, vì sao muộn như vậy mới nhập học, bắt quá hỏi mười câu mới được 1 câu trả lời “Ừ...”... đừng nói tới biểu tình, người ta ngay cả con mắt cũng không nhích một li, cho dù Hùng Được Kỳ thần kinh có thô tới đâu thì cũng có chút mất mặt, ngượng ngùng mà im miệng, nhưng ánh mắt nhìn không được vẫn lên nhìn gương mặt trắng bệch kia mấy lần.

Sách giáo khoa không ít, ngoài bộ sách chính còn có những quyển nâng cao, rồi tài liệu tham khảo, hai người mỗi người một chồng sách cao tới tận cằm, thật sự nếu một mình thì sẽ bê không nổi. Hùng Được Kỳ có biệt hiệu là cậu hùng, thiếu niên 17, 18 đã cao 1m84, trong lớp trừ bỏ Diêm Trùng là cao nhất lớp thì cậu ta cao thứ hai, nhưng Diêm Trùng nhìn không đo con bằng, mà Hùng Được Kỳ thuộc dạng lưng dài vai rộng, tứ chi phát triển, có thể nói câu ‘lưng hùm vai gấu’ chính là miêu tả hình dáng chính xác nhất của cậu ta, cho nên khí lực tự nhiên phải rất lớn, bằng không cũng sẽ không bị Thiết ca sai đi làm việc khổ cực này.

Hùng Được Kỳ bê chồng sách đó lên được tầng 4 thì hai cánh tay bắt đầu tê rần, nhưng người bên cạnh thân thể đơn bạc giống như tiểu bạch kiếm yếu đuối...thế nào mà cũng bê chồng sách như vậy mặt không đổi sắc, hơi thở không nhuyển, cước bộ vẫn đều đều không thay đổi, thật làm cho Hùng Được Kỳ vốn đang thấy bất mãn vì thái độ lãnh đạm với cậu trước kia lại nhìn Kỉ Tiểu bằng cặp mắt khác xưa.

Nhưng tới khi trở lại phòng học thấy sau lưng áo sơ mi của Kỉ Tiểu đã ướt một mảng lớn, tóc mái cũng dính bết lại trên trán, lòng tự trọng của Hùng Được Kỳ mới trở về một chút.

Rõ ràng chịu không nổi còn bày đặt, thẳng nhóc này cũng đủ quật cường, Hùng Được Kỳ trong lòng thầm nghĩ.

“Cám ơn...” Bỏ chồng sách xuống, Kỉ Tiểu thần nhiên nói.

Tuy rằng gương mặt vẫn băng lãnh, khẩu khí cũng không có ý tứ đặc biệt cảm kích, nhưng Hùng Được Kỳ vốn làm không công nghe được một tiếng tạ ơn này cũng không còn cảm thấy uất ức nữa, lại nhiệt tình hơn với bạn mới nên mở miệng nói: “Cậu ở trong kí túc xá hả? lát nữa học xong...nhiều sách thế này cậu một mình cũng khó mang hết được, nếu cần hỗ trợ thì cứ nói với tớ một tiếng.”

Ai ngờ Kỉ Tiểu lập tức từ chối ý tốt của cậu ta: “Không cần.”

Hùng Được Kỳ tràn đầy nhiệt tình bỗng bị một chậu nước lạnh hắt thẳng vào mặt, lạnh thấu gan, trong lòng thế không bao giờ...giúp đỡ người này nữa.

Kỉ Tiểu bên này còn muốn quay trở lại đem nốt mấy quyển sách lên lớp thì một nam sinh ngồi cuối lớp đã gọi cậu lại, thuận miệng nói: “A, cậu lấy luôn giùm tớ một quyển vật lí lên với, hai ngày trước không cẩn thận làm mất rồi.”

Nam sinh đang nói chuyện tên Hồng Hạo, là một trong những người quậy nhất lớp, sáng nay cậu ta cùng Diêm Trùng chơi bóng tới trưa nên giờ không qua đó chơi nữa, cậu ta đang theo đuổi một cô bạn trong lớp, hiện tại đang cùng người ta tán gẫu thật vui vẻ, sao có thời gian đi lấy sách.

Nói xong câu này cậu ta cũng hiểu được có chút không đúng dù sao đối phương cũng là người mới, tuy rằng không quá quen biết nhưng vẫn không làm Hồng Hạo buông tha suy nghĩ nhờ vả đối phương, nên bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn trước.”

Hùng Được Kỳ đứng một bên nhìn Kỉ Tiểu không có phản ứng, lại nhìn sang Hồng Hạo đang mãi tán gái, cảm thấy việc này đại khái sẽ không được như ý cậu ta đi.

Quả nhiên, Kỉ Tiểu đi một vòng trở về, chỉ cầm mấy quyển sách của mình, hoàn toàn không để lời nói của Hồng Hạo vào tai, cố tình Hồng Hạo cũng không nhớ tới, mãi tới tiết cuối chính là tiết Lí, mà bà dạy lí có tiếng là ma quỷ hôm nay yêu cầu sử dụng cả sách tham khảo, cậu ta mới vô tình nhìn Kỉ Tiểu.

“Sao vậy?” Diêm Trùng ngồi sau lưng Hồng Hạo, chú ý tới tầm mắt cậu ta liền hỏi một câu.

Hồng Hạo cắn răng: “Tao nhờ cậu ta lấy giùm một quyển sách mới...”

Diêm Trường nhìn Kỉ Tiểu ngồi cách mình một lối đi, Kỉ Tiểu chỉ lo cúi đầu dùng bút nhớ ghi ghi cái gì đó, hoàn toàn không chú ý tới tầm mắt muốn giết người bắn từ bên này sang.

Diêm Trường nói: “Việc của mày thì tự đi mà lấy.”

Hồng Hạo không phục, nhưng chỉ có thể ngậm miệng lại.

Bà giáo ma quỷ muốn dùng sách tham khảo để làm bài tập mà Hồng Hạo vừa vặn bị bả túm được, liền lĩnh ngay một quả trứng ngỗng to tướng, thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới thành tích môn lí học kì này. Nhưng thành tích chỉ là chuyện nhỏ, mặt mũi mới là chuyện lớn, chuyện này đối với Hồng Hạo chính là một đả kích không nhỏ, chỉ có thể quay sang trừng mắt lườm Kỉ Tiểu, mà lúc cậu ta bị ông thầy ma quỷ túm được, Kỉ Tiểu ngay cả cái đầu cũng không chuyển một chút.

Kỳ thật cũng khó trách trong lòng Hồng Hạo không thoải mái, cậu ta có thể thuận miệng nhờ vả học sinh mới có thể thấy được thằng nhãi này không chỉ ở nhà, trong lớp mà thậm chí cả ở trong trường cũng toàn điều vô dương oai, cậu ta cũng biết vì chuyện này mà tìm học sinh mới phiền toái thì thực sự bản thân quá nhỏ mọn nhưng khẩu khí trong bụng nhất thời nuốt không trôi, còn đám bạn hồ bằng cầu hữu tới kéo cậu ta đi chơi thì cũng chẳng quan tâm.

Diêm Trường không để ý tới cậu ta, cầm bóng cùng một đám người hi hi ha ha tiêu sái, bỏ lại Hồng Hạo lườm Kỉ Tiểu hơn nửa ngày mới không cam lòng rời đi.

Kỉ Tiểu tới chỗ Thiết ca lấy chìa khóa phòng kí túc xá, sau đó mang sách vở dụng cụ về phòng.

Kí túc xá trường điều kiện cũng không tồi, chỉ từ 4-6 người một phòng, còn bao toàn bộ đồ dùng mới, chủ yếu ở trong kí túc đa phần là học sinh năm cuối chuẩn bị thi đại học thuận tiện ôn tập và tới thư viện trường thường xuyên, miễn cho việc đi lại trên đường lãng phí thời gian. Ngược lại học sinh lớp 10 và lớp 11 bình thường hầu hết đều ở với gia đình hoặc trọ ngoài, nhưng nếu chuyển vào trong kí túc trường thì thường là do xa nhà hoặc là có hoàn cảnh đặc thù.

Kỉ Tiểu đi vào phòng, bên trong đã có một người, cậu ta đang nằm trên giường đọc sách, sau khi thấy Kỉ Tiểu vào liền ngồi dậy, trên mặt lộ biểu tình không dám tin.

“Sao cậu lại ở đây?”

Kỉ Tiểu nhìn cậu ta một cái, tìm được giường của mình liền đem vật dụng buông xuống, rồi quay lại lớp học mang nốt đồ về, ước chừng đi tới đi lui khoảng 3 lượt, mới đem tất cả vật dụng sách vở về tới kí túc xá. Mà đối phương vẫn như trước ngồi trên giường ngơ ngác nhìn cậu, tư thế và vẻ mặt cũng không thay đổi.

Ý thức được Kỉ Tiểu không phản ứng với mình, nam sinh xuống giường cũng không tính buông tha cậu, cứ đi theo đằng sau Kỉ Tiểu không ngừng truy vấn: “Là người nhà đuổi cậu vào kí túc xá đúng không? Cậu học lớp nào?” Lớp 11-11? Không có khả năng, lớp 11-11 ở trong khu kí túc khác: “Sao giờ cậu mới đi học?”

Đợi Kỉ Tiểu đem mọi đồ vật đều sắp xếp ổn thỏa mới nhìn sang nam sinh này giờ hỏi liên tục thần tình cũng đã không còn giữ được kiên nhẫn, sau đó cậu hỏi một câu khiến đối phương muốn học máu:

“Cậu là ai?”

Nam sinh ban đầu là khiếp sợ, tiếp theo trên mặt biểu tình rõ ràng bị khuất nhục, cho dù cậu ta biết Kỉ Tiểu nhưng lại không biết tính tình của cậu nên nghĩ rằng cậu cố ý, nhưng cậu ta vẫn chịu đựng cơn tức nói: “Tớ là Hà Bình, là lớp trưởng lớp 10-1 trường Phân Hiệu, năm ngoái học cùng lớp với cậu!!”

Hà Bình nghĩ Kỉ Tiểu sẽ có biểu tình đại loại như ‘bừng tỉnh đại ngộ’ hay ít ra cũng là ‘thì ra là thế’ nhưng những loại thần sắc đó hoàn toàn không xuất hiện, Kỉ Tiểu vẫn một bộ mặt không đổi sắc, sau một lúc lâu cũng không nói thêm lời nào.

Đúng lúc Hà Bình còn muốn nói thêm cái gì thì chuông di động của Kỉ Tiểu lại vang lên.

Hà Bình lúc này mới chú ý di động của Kỉ Tiểu là một chiếc điện thoại thông minh một thương hiệu nổi tiếng của Hàn Quốc, ít nhất cũng phải 5, 6 triệu một cái, thực sự là thứ xa xỉ đối với một học sinh trung học.

Chung lớp một năm thế nhưng Hà Bình cũng không biết gia cảnh Kỉ Tiểu lại tốt như vậy?

Kỉ Tiểu lần thứ 2 không để ý tới Hà Bình, trực tiếp cầm di động tới cuối hành lang tiếp điện thoại.

“Alo. Tiểu Tiểu à?” di động truyền ra một giọng nữ ôn nhu.

Kỉ Tiểu khẽ “vâng” một tiếng, khẩu khí cũng không chút phập phồng, nhưng lông mày khẽ nhíu lại.

Hết chương 2

3. Chương 3: Ngắm Phong Cảnh

“Tiểu Tiểu, con tới trường mới chưa?” Nữ nhân hỏi.

Kỉ Tiểu “vâng” một tiếng rồi không nói gì nữa.

“Vậy là tốt rồi, ta vừa nói chuyện với thầy Võ chủ nhiệm lớp con, thầy ấy nói nếu con có gì không hiểu có thể tới hỏi thầy ấy, thầy ấy cũng sẽ an bài giáo viên bổ túc kiến thức đã bỏ lỡ cho con, còn cả thầy hiệu trưởng nữa, ta cũng đã nói chuyện với thầy ấy, nếu có gì bất tiện con cứ tới gặp thầy ấy, còn có...” nữ nhân nói một nửa dừng lại, phát hiện Kỉ Tiểu không nghe mình nói, lập tức ngừng lại, đợi chốc lát mới cẩn thận nói: “.....Con đừng trách dì quá nhiều, dì chỉ muốn con ở trường mới có thể an tâm học tập thôi.”

Kỉ Tiểu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, phòng kí túc của cậu ở tầng 3, cách đó không xa chính là sân bóng rổ, lúc này cũng hơn 6h chiều, nhưng là cuối hè nên trời cũng đã dần tối, đội bóng rổ cũng vừa huấn luyện xong, đang lục tục đi ra ngoài, đại bộ phận là nữ sinh, lú ra lú rú một mảnh, rất náo nhiệt.

Ngũ Tử Húc và Diêm Trùng cũng gia nhập đám đông đó, hai người thân cao nổi bật giữa đám người, thật sự rất chói mắt, mà bên cạnh Diêm Trùng có một nữ sinh đang khoác tay với cậu ta, nữ sinh ôm quả bóng rổ thân mật nói gì đó, Diêm Trùng thỉnh thoảng còn ha ha cười đến vui vẻ.

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm nơi đó trong chốc lát, thẳng đến khi bọn họ biến mất ở xa xa mới đáp trả về một câu: “Con biết.”

Nữ nhân ở đầu dây tựa như thở phào ra, lại nhìn không được hỏi: “Con ở kí túc xá có quen không? Có thiếu thứ gì không?”

“Không có.”

“Vậy....con đã gặp em gái chưa?”

“Chưa.” Đối thoại nhất thời lâm vào bế tắc, nữ nhân cũng ý thức được không thể nói chuyện tiếp nên chỉ dặn dò thêm mấy câu mới cúp máy.

Kỉ Tiểu trở lại kí túc xá, trừ bỏ Hà Bình thì 4 bạn cùng phòng cũng đã trở lại, một người khác lớp tên Tôn Tiểu Quân, một học đệ lớp 10 còn lại 2 người cùng lớp cậu một tên Khổng Bân, một người là Tiêu Kiện Thạc.

Đại khái ngại những người khác đang có ở đây nên Hà Bình cũng không quán quýt cậu truy vấn nguyên nhân cậu chuyển tới nơi này, nhưng khi nghe Khổng Bân to giọng nói câu “nguyên lai học sinh mới ở cùng phòng với chúng ta” thì trong mắt cậu ta không khỏi có chút kinh ngạc.

Kỉ Tiểu thế nhưng lại ở lớp 11-1? Cậu có thể chuyển vào trong trường này đã làm Hà Bình không tưởng rồi, không ngờ lại được xếp vào lớp 1?!

Phải biết rằng trường xếp lớp dựa theo thành tích thi vào của học sinh, số lượng học sinh mỗi lớp vốn không nhiều lắm, sĩ số chưa tới 40 người, mà trong toàn trường những học sinh giỏi nhất cơ hồ đều được xếp vào lớp 1, vì bọn họ chính là trọng điểm bồi dưỡng sau này của nhà trường, mà mỗi năm đều tổ chức thi để xếp lớp cho học sinh nên cơ hồ ai nấy đều lấy mục tiêu vào lớp 1 để phấn đấu.

Hà Bình ở trung học trước đã là lớp trưởng, trong mắt các thầy cô là một học sinh tốt, trừ bỏ thành tích tốt, làm người khôn khéo cũng là một điều kiện tốt để làm lớp trưởng, hẳn còn nhớ rõ trước kì thi, chủ nhiệm lớp họ đã dặn dò, năng lực cùng nhân phẩm của giáo viên trong trường này thực sự cường đại, đồng thời các loại sách giáo khoa cùng phương tiện học tập đều được đổi mới toàn bộ, tuyệt đối đứng đầu cả nước về chất lượng và điều kiện giảng dạy, cùng lúc trường thay hiệu trưởng mới đã làm chỉnh đốn và cải cách toàn diện, Hà Bình có thể chuyển sang trường này đã là đại vận rồi còn lớp 1 cũng chỉ là mơ ước mà thôi, dựa vào quan hệ của ba cậu ta mới có thể tiến vào lớp 4 đã là dùng hết mọi phương pháp có thể rồi.

Hà Bình còn tưởng rằng cậu ta là người duy nhất có thể chuyển vào trong trường này, lúc nghỉ hè đã thực đắc ý với bạn bè, không nghĩ tới Kỉ Tiểu vô thanh vô tức so với cậu ta còn có năng lực hơn?

Hà Bình bị đá kích nặng nề.

Đêm nay đối với Kỉ Tiểu quá mức yên tĩnh, hai bạn học cùng lớp chỉ ở trong phòng một chút liền rời đi mất dạng, đến giờ giới nghiêm mới mò về, Tôn Tiểu Quân một mình một thiên đường không đả động tới ai yên lặng làm bài tập, Hà Bình thì một mực ngồi ngẩn người, không biết suy nghĩ cái gì. Bởi vì sáng nay lúc đi học còn chưa có sách nên bây giờ Kỉ Tiểu đem những gì thầy cô giảng xem lại một lần, đọc xong sách mới nhớ ra cả ngày mình còn chưa ăn gì, trong ngăn tủ cá nhân lúi lúi một hồi lấy ra một cái gói bánh quy, hôm qua cậu thuận tay nhét vào.

Thấy cậu chỉ ăn bánh cùng uống nước, Hà Bình đang ngây người vội nói: “Tớ có bánh mì, cậu có ăn không?”

Tất nhiên nhận được là lời cự tuyệt của Kỉ Tiểu.

Hà Bình cũng không sinh khí còn cười nói: “Vậy lần sau đói bụng có thể hỏi tớ mà lấy.”

.....

Sáng hôm sau Kỉ Tiểu dậy rất sớm, sau khi rửa mặt chải đầu xong, cậu đội mũ đi dạo một vòng rồi tạt vào siêu thị, mua một đồng vật dụng hàng ngày cùng một ít lương khô, lúc trở lại trường học còn chưa tới 7h sáng, trường chỉ mở cổng phụ, cả vườn trường rất vắng vẻ.

Đi ngang qua sân bóng rổ, nghe thấy tiếng đập bóng có tiết tấu cùng tiếng hô gọi ồn ào, Kỉ Tiểu dừng lại, nhìn không được lại gần sân bóng nhìn một chút.

Xuyên qua cửa sân cậu thấy bên trong có vài nam sinh cao ráo đang chơi bóng, thân thể thiếu niên 17, 18 tựa như lộc non đầu xuân tràn ngập sinh cơ, những giọt mồ hôi chảy dài, ướt đầm da thịt, dưới ánh dương buổi sớm tựa như đang phát sáng.

Kỉ Tiểu nhìn hồi lâu mới dời mắt, cậu xóc lại túi plastic trong tay, vừa định xoay người rời đi, lại phát hiện có tầm mắt đang dừng trên người mình.

Diêm Trường xoa xoa bắp chân ngồi bên sân, bộ dạng vừa mới vận động xong, trong tay cầm một cái khăn bông lau mồ hôi trên mặt, thấy Kỉ Tiểu phát hiện hẳn đang nhìn cậu, Diêm Trường cũng không trốn tránh, trực tiếp đối cậu lộ ra một nụ cười thật tươi.

Kỉ Tiểu ngẩn người, rồi vội vàng rời khỏi sân bóng rổ.

“Đang nhìn gì thế?” Ngũ Tử Húc chơi một lúc thấm mệt nên cũng ra ngoài sân ngồi nghỉ, vừa đặt mông ngồi xuống bên cạnh Diêm Trường, thấy hẳn nhìn chăm chú hướng cửa không bóng người, thuận miệng hỏi.

Bọn họ đều là thành viên đội bóng rổ, đội bóng rổ trường trung học U Đại là một trong những hạng mục trọng điểm đào tạo của trường, hàng năm còn có mấy học sinh được tuyển thẳng vào trường là nhờ khả năng chơi bóng rổ tốt, tuy rằng bóng rổ trên cơ bản chỉ mang tính chất thể thao học tập ngoại khóa nhưng đây cũng là một trong những điểm mạnh của trường nên được giữ lại, trường bọn họ hàng năm ngoài việc phát thưởng cho những học sinh đạt thành tích học tập xuất sắc còn có cả phần thưởng cho những học sinh đạt thành tích ngoại khóa tốt.

Sắp tới bọn họ và khối 12 còn có một trận đấu hữu nghị, cho nên đội bóng rổ trừ bỏ thời gian học chính khóa thì thời gian còn lại đều tham gia huấn luyện, buổi sáng trước giờ vào lớp, buổi chiều sau khi tan học và cả những ngày nghỉ cuối tuần cũng bị chùng dưng để luyện tập. đội viên của đội bóng cũng không có ý kiến gì, nam sinh tuổi này tinh lực tràn đầy, hơn nữa còn có Diêm Trường, Ngũ Tử Húc – những thiếu gia

đẹp trai con nhà giàu- cũng chăm chỉ tới luyện nên những thành viên khác trong đội cũng có thể nhân cơ hội này mà tìm cơ tán gái, cao hứng còn không kịp nữa là.

“Ngắm phong cảnh.” Diêm Trùng híp mắt trả lời.

Ngũ Tử Húc ‘shit’ một tiếng, cầm khăn bông của mình lên vẩy vẩy nói: “Đi thôi, lát nữa còn tới sân vận động tập thể dục buổi sáng đây, tới muộn sẽ bị Thiết ca niệm phiền muốn chết.”

Kỉ Tiểu trở lại kí túc xá, năm người kia đều đã dậy, Tiêu Kiện Thạc đang cầm lược phi thường cẩn thận mà chải chuốt mái tóc cậu ta, thấy Kỉ Tiểu, nhún vai không quan tâm, tiếp tục nhìn vào gương xăm xoi bản thân, thấy bộ dạng mình rất bảnh chọe liền thực hưng trí.

Hà Bình nhìn chằm chằm đồng phục trên người Kỉ Tiểu vài lần, sau đó lộ ra tươi cười hỏi: “Cậu đã ăn sáng chưa?”

“Ừ.”

Kỉ Tiểu lên tiếng, bỏ mũ xuống, đem đồng hồ đã mua trong siêu thị bỏ vào ngăn tủ cá nhân, sau đó khoác balo đi học.

Cậu đi rồi, Khổng Bân nhện không được thăm mắng: “Thằng này thực sự quá vênh váo! Không biết còn tưởng so với Diêm Trùng còn kiêu ngạo hơn, nhưng sao mặt nó lại trắng vậy nhỉ, có phải bị bệnh không?”

Tiêu Kiện Thạc đột nhiên hỏi Hà Bình: “Ông trước kia biết nó sao?”

Hà Bình dừng một chút, xấu hổ cười cười: “Không có, cũng không quen lắm.”

Trước khi vào tiết đầu thì có 10p tự học, Diêm Trùng cùng Ngũ Tử Húc mới chậm chậm bước vào lớp, Diêm Trùng tóc còn có chút ẩm ướt, chắc vừa tắm xong ở sân bóng rổ, Thiết ca bắt đắc dĩ cho một cước vào mông Ngũ Tử Húc, khó chịu nói: “Trận đấu này mà thua, ta cho mày đấm chép tập ‘Li Tao’ 100 lần”

(Li tao là tập thơ tiêu biểu của thi nhân nổi tiếng Khuất Nguyên thời Chiến quốc, là tập thơ trữ tình chính trị dài nhất, toàn tập thơ là thể hiện phần đức, con người, lý tưởng cùng những tâm tình buồn khổ mẫu thuẫn của tác giả về thời thế, đồng thời cũng vạch trần Sở vương ngu ngốc, hung tàn, ngang ngược...Theo Baidu.)

Ngũ Tử Húc lẩm bẩm một câu: “Nếu chép như vậy thì em sẽ thành cái dạng gì a....”

Ngồi còn chưa nóng mông, loa trường đã thông báo tất cả học sinh tập hợp tại sân vận động trường, thầy cô giáo cũng thực hiểu rõ đám học trò, giữa trời nắng nóng, biết đám học sinh sợ phơi nắng vì thể lựa chọn vào trong nhà thể chất để tập thể dục, trường trung học U đại là trường trọng điểm của tỉnh, nên vườn trường cùng cơ sở vật chất phi thường hiện đại, sân vận động trường cùng nhà thể chất có thể chứa được hàng trăm nghìn học sinh một lúc cũng không thành vấn đề.

Nhưng cho dù đã học được 1 năm thì đám học sinh khối 11 khi bước vào sân vận động thì vẫn ồn ào nghị luận một phen chứ đừng nói tới khối lớp 10 mới khai giảng được hơn 1 tuần.

Trong khi đại bộ phận đồng phục học sinh các trường khác còn dừng ở ‘xấu xí quá thể, thật muốn đốt luôn cho xong’ thì trường trung học này đã làm cải cách cả trong vấn đề đồng phục học sinh. Nam sinh mặc áo sơ mi trắng, bộ vest đen khoác ngoài cùng quần âu, cà vạt đồng màu, nữ sinh cũng áo sơ mi và vest kết hợp với chiếc váy xếp li kẻ caro đen trắng, từng chi tiết nhỏ trên trang phục cũng được thiết kế không tồi, tỷ như cổ áo sơ mi có viền đen trắng, hay váy có thắt nơ con bướm... trang phục mùa đông có thêm khăn quàng cổ, áo khoác dạ, và một chiếc mũ len xinh xinh, còn nghe nói thiết kế này của trường U Đại là do một chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng làm, chính vì thế mà đồng phục của trường đã trở thành hot trong đám học sinh cả nước, nhiều người còn thi vào trường này cũng chỉ vì bộ đồng phục. Nhưng hiện tại là mùa hè, ít người mặc áo vest mà chỉ mặc áo sơ mi trắng thuần, trông thực sự tươi mát.

Hết chương 3

4. Chương 4: Trường Ngoại Thành

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy đồng phục lớp 11-11 cùng các khối lớp khác là bất đồng, nam sinh tuy rằng cũng là áo sơ mi trắng quần đen nhưng chất liệu quần kém và nhiều nilong hơn, cơ bản không được đẹp như quần đồng phục bình thường, mặc vào không giữ được nếp trông không khác gì quần thể dục, hơn nữa còn hay dính bụi, váy nữ sinh cũng không phải váy xếp li kẻ caro đen trắng mà là màu xanh đen kì quái, trông hơi âm u.

Kỳ thật đồng phục này cũng không đến mức phi thường khó coi, nếu mặc ra ngoài vẫn hơn hẳn đồng phục các trường khác, chỉ là đứng lẫn trong hơn một nghìn đồng phục chính quy của trường Phụ Trung thì sự đối lập lộ rõ khiến bọn họ cũng có đôi chút tự ti mặc cảm.

Hiển nhiên học sinh lớp 11-11 cũng nghĩ như vậy, một đám bước vào trường không phải là cúi đầu thì cũng là đen mặt, đối với những ánh mắt đánh giá trắng trợn nhìn trong tiết thể dục tập thể buổi sáng thực sự rất bài xích.

Mà sở dĩ xuất hiện tình trạng như vậy phải nói lại mấy năm trước.

Trường Phụ Trung là trường trung học trọng điểm lâu đời của U thị, có lịch sử khoảng hơn 50 năm, mặc dù hiện giờ U thị hiện tại đã là tắc đất tắc vàng, nhưng trường vẫn chiếm cứ một diện tích không nhỏ giữa trung tâm thành phố, điểm xét tuyển đầu vào luôn cao nhất tỉnh, người ở U thị ai ai cũng đều có khái niệm: “Đứa nhỏ nhà ai có thể đỗ trường trung học Phụ Trung, tương đương bước 1 chân vào trường đại học nổi tiếng.”

Nhưng không biết từ khi nào, ở U thị lại xuất hiện một trường trung học khác, trường này nằm ở ngoại ô thành phố, tuy rằng không có danh tiếng mấy nhưng miễn cưỡng cũng coi như một trường trọng điểm, điểm thi vào cũng coi như cao, nhưng tất cả mọi người khi nhắc tới trường này đều gọi là ‘Trường ngoại thành’, phân cấp bậc cao thấp rất rõ ràng.

Nhưng mà khoảng 2 năm trước, khu đất trong đó có khuôn viên ‘trường ngoại thành’ bị chính phủ xếp vào khu quy hoạch xây dựng và phát triển kinh tế của thành phố, cho nên chính quyền thành phố đã quyết định di dời toàn bộ trường sang chỗ khác, từ khu đông ngoại thành chuyển xuống nam ngoại thành, nguyên bản lúc đầu chờ trường mới xây dựng xong sẽ chuyển đi nhưng trong thời gian chờ đợi thì lãnh đạo thành phố đã thay đổi sang nhiệm kỳ mới, cho nên các nhà lãnh đạo mới lên đã quyết định khởi công xây dựng dự án sớm hơn dự kiến nhưng phát hiện tiến độ xây dựng trường học còn chưa xong. Mặc dù học sinh trường ngoại thành không nhiều lắm nhưng cũng khoảng 700-800 người, nhiều học sinh như vậy phải đi nơi nào học?

Mà dự án công trình cũng là cấp trên phân phó, không thể chậm trễ nên đã gây khó dễ cho sở giáo dục cùng sở quy hoạch. Mà việc này lại không thể nào để lộ ra bên ngoài, nếu truyền ra ngoài cha mẹ học sinh phẫn nộ sẽ gây ồn ào phiền toái.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể lén lút chạy đi tìm lãnh đạo trường Phụ Trung xin hỗ trợ, không cần tiếp nhận toàn bộ, ít nhất chỉ cần nhận một khối học là được rồi, ai ngờ hiệu trưởng trường Phụ Trung cũng thực lợi hại, uyển chuyển cự tuyệt bọn họ.

Kỳ thật cũng không thể trách hiệu trưởng trường Phụ Trung không có nhân tình được, cái gì mà ‘trung tâm’ với ‘ngoại thành’, nói thì thật dễ nghe, nhưng hai trường vốn không có quan hệ mật thiết gì, bình thường chỉ nói tên trường bọn họ thôi là đã thu không ít tài trợ, bây giờ còn muốn tới chia sẻ nguồn lực dạy học, làm gì có chuyện tốt như vậy. Cho dù chỉ một khối học cũng phải hai ba trăm học sinh, trường Phụ Trung không nhỏ nhưng cũng không lớn kiếm đâu ra mười cái phòng học một lúc? Còn cả thầy cô giáo phải điều phối thế nào? Gây sức ép như vậy khẳng định ảnh hưởng tới tiến độ học tập bình thường của trường, lợi ích của học sinh trong trường ai tới đảm bảo đây?

Nhưng trường Phụ Trung cũng không tính khoan tay đứng nhìn, cuối cùng ông hiệu trưởng mới đưa ra một giải pháp: một khối học thì không được, nhưng một lớp thì có thể, chỉ chọn những học sinh giỏi.

Nhóm lãnh đạo nguyên bản cũng không tính làm phức tạp lên, ai biết, nếu tin này mà truyền ra ngoài không chỉ phụ huynh học sinh Phân Hiệu biết ngay cả báo chí cũng biết mà bọn họ lại không thể lấy lý do kỳ hạn công trình trường mới có chút trễ nải được, ngược lại trường Phụ Trung tại U Đại đã thu nhận 1 lớp cũng coi như phá lệ gây chú ý toàn dân rồi.

Phụ huynh học sinh trường Phân Hiệu có thể bỏ qua, con mình có cơ hội được tiến vào một trường học như thế ai chả muốn, vì vậy cuối cùng hiệu trưởng phân hiệu đã lấy 40 học sinh lớp 10 có thành tích cao nhất của trường Phân Hiệu thu nhận vào trường cho nên hiện tại trở thành lớp 11-11.

Đại bộ phận học sinh thi chuyển cấp đều có mục tiêu hướng về trường Phụ Trung, những ai thi rớt mới chuyển sang các trường khác, hiện giờ có thể đường đường chính chính cấp sách bước chân vào nơi mong ước một thuở thật sự quá tốt. Trong lòng tự nhiên cầu còn không được, chính là tới nơi này rồi mới phát hiện mọi chuyện cũng không tốt đẹp như mình đã nghĩ, đồng phục chênh lệch là chuyện nhỏ, tiến trình giảng dạy lạc hậu mới là vấn đề lớn, hơn nữa mỗi khi tập trung toàn trường, thường bị những ánh mắt ‘nóng bỏng’ nhìn vào thường khiến bọn họ có cảm giác rất sỉ nhục.

Mà người cùng bàn với Kỉ Tiểu hôm qua đã hỏi một câu ‘Cậu là từ ngoại thành tới đây?’ là có thể hiểu được thái độ của đa số học sinh trong trường.

Kỉ Tiểu đích thực là chuyển tới từ trường Phân Hiệu, Hà Bình cũng vậy, nhưng nguyên nhân không tiến vào lớp 11-11 cũng không phải bởi vì điểm thành tích cao mà là đã đi cửa sau. Mà người muốn nhân dịp này đi cửa sau cũng nhiều lắm, Hà Bình vào được lớp 4 là do ba cậu ta đã chạy trốn cả một mùa hè, Kỉ Tiểu có thể chuyển vào lớp 1 một phần cũng là do việc chạy trốn hơi tốn sức nên cậu mới chuyển vào trễ hơn khai giảng 1 tuần, cho tới 2 ngày trước, thủ tục chuyển trường của cậu mới làm xong.

Hà Bình liếc mắt nhìn Kỉ Tiểu ở xa xa, mới vừa dâng lên được chút tự tin tất cả lại rơi xuống đáy, tâm tình Hà Bình cũng thực phức tạp, âm thầm tính toán kế hoạch mới...

Kỉ Tiểu vóc dáng không lùn nhưng do học sinh trong lớp 1 phát dục tốt quá mức, tựa như Diêm Trùng, Ngũ Tử Húc, Hùng Dục Kỳ, Hồng Hạo... tính sơ sơ mà có tới 6,7 người đã cao hơn 1m8, Kỉ Tiểu cũng chỉ có thể đứng ở hàng giữa giữa chân trước mấy thằng cao nhất lớp kia, mà học sinh ở lớp 11 cũng không ai nhận ra Kỉ Tiểu đã chuyển tới.

Làm xong thể dục tập thể buổi sáng, phó hiệu trưởng thông báo mấy tin, dặn dò mấy ngày nữa có lãnh đạo sở tới thị sát, vệ sinh lớp phải làm thật tốt, đi học không được dùng di động hay chơi game trong giờ, nếu bị bắt được sẽ tịch thu, và xử phạt, còn thành viên đội bóng rổ chú ý, sắp tới có giải thi đấu các trường cấp ba vào cuối tuần này, hy vọng các em đều cố gắng hết sức, chiều nay sẽ đấu giao hữu với đội lớp 12, tại sân vận động trường ta, những lớp nào không có tiết có thể tới cổ vũ.

Thông báo xong đám học sinh liền giải tán ai nấy đều trở về lớp học, Kỉ Tiểu đang từ từ tiêu sái, bị một học sinh trong lúc hỗn loạn vô tình hung hăng giẫm phải chân.

Kỉ Tiểu vừa quay đầu, thì thấy là Hồng Hạo.

Hồng Hạo ra vẻ không có việc gì nói chuyện với Ngũ Tử Húc, đi bên cạnh Ngũ Tử Húc là Diêm Trùng cùng một nữ sinh trước mọi người không e dè khoác tay cậu ta, hai người vừa nói vừa cười.

Cảm giác được tầm mắt nhìn của Kỉ Tiểu, Hồng Hạo quay đầu sang hất hàm hỏi: “Nhìn cái gì?” ngữ khí rất khiêu khích.

Kỉ Tiểu không nói chuyện, vô vô dấu giày thể thao trên chân mình, rồi lạnh lùng bỏ đi trước.

“Sao vậy?” câu nói của Hồng Hạo có chút lớn, Diêm Trùng nghe được quay sang hỏi.

Hồng Hạo nhỏ giọng mất một câu thô tục, trừng mắt lườm người đang đi phía trước: “Không có việc gì.”

Mọi người theo tầm mắt cậu ta nhìn theo chỉ thấy bóng dáng Kỉ Tiểu đang dần xa xa, đột nhiên nữ sinh bên cạnh Diêm Trùng bật cười, cô hỏi: “A, bạn kia là học sinh mới lớp anh có phải không?”

Diêm Trùng chọn mi: “Em làm sao mà biết?”

Kinh Dao hừ một tiếng: “Chuyện gì lớp anh em chả biết, nhưng mà...” cô đổi đề tài: “Em chú ý tới cậu ấy chỉ vì làn da cậu ấy quá trắng.”

“Ừ, như quỷ ấy.” Hồng Hạo lập tức tiếp lời.

Kinh Dao tròn tròn mắt mĩa: “Đừng nói vậy, tôi mới thấy ông đen như quỷ ấy.”

Hồng Hạo cầm nín.

Kinh Dao nói tiếp: “Tuy rằng rất trắng nhưng trông kiểu như bị suy dinh dưỡng ấy....mà phải công nhận là bộ dạng cậu ấy quá xinh đẹp.”

“Xinh đẹp?” Ngũ Tử Húc ha ha bật cười: “Con gái mới dùng từ xinh đẹp chứ.”

Kinh Dao hướng cậu ta thản nhiên nhìn lại, Ngũ Tử Húc vội xua tay: “Được được được, xinh đẹp thì xinh đẹp, hiếm khi nghe thấy bà khen diện mạo người khác a.”

“Cũng phải xem đối tượng có đáng giá để khen ngợi hay không.” Kinh Dao nghịch nghịch một lọn tóc của mình, cố ý nói: “Trong trường này cũng chỉ có 2, 3 người tôi nhìn thấy thuận mắt.”

“Ngài là nữ vương, tôi là dân đen tự nhiên không dám làm bẩn mắt ngài.” Ngũ Tử Húc cùng nàng phối hợp diễn.

Kinh Dao mặc kệ cậu ta, đề tài lại quay về trên người Kỉ Tiểu: “Tôi cũng thấy dùng từ ‘xinh đẹp’ để hình dung con trai là kì quái nhưng mà các ông có thể tìm được từ nào khác hợp hơn không?”

Ngũ Tử Húc nghĩ nghĩ, ghen một từ ‘đẹp’ phun ra liền bị Kinh Dao khinh bỉ một đường tới tận cửa lớp.

Diêm Trùng ở một bên chỉ lẳng lẳng mỉm cười không tham gia, thủy chung không nói lời nào.

Hết chương 4

5. Chương 5: Miệng Tiện

Tới thời gian ăn trưa, Kỉ Tiểu nhìn thái dương bên ngoài, vẫn ngồi im một chỗ không hề có ý động dậy.

Mà nhóm Ngũ Tử Húc và Diêm Trùng cũng không có ý rời đi, bọn họ đang đợi Kinh Dao tới cùng đi ăn cơm, lúc này đang sôi nổi rả rần chuyện của đội bóng rổ. Hồng Hạo cũng là thành viên của đội nhưng cậu ta bình thường vô tổ chức vô kỷ luật, bình thường muốn trốn học mới tham gia huấn luyện, còn những đợt huấn luyện vào sáng sớm hay sau khi tan học đều không tới, cậu ta tham gia đội bóng rổ cũng là vì tương đối dễ của gái cùng được chú ý.

Đang tán gẫu tới hăng say, bỗng nhiên ở cửa phòng học xuất hiện hai nữ sinh, Ngũ Tử Húc lúc đầu còn tưởng là Kinh Dao ai ngờ vừa thấy thì không phải.

“Các cậu còn chưa ăn cơm phải không?” Một nữ sinh hơi lùn đi vào cất tiếng hỏi trước, vừa nghe liền biết là cố ý gọi chuyện tiếp cận bọn họ.

Ngũ Tử Húc hắc hắc nở nụ cười: “Các cậu cũng chưa đi ăn đó thôi.”

“Chúng tớ vừa mới từ chỗ Văn lão sư đi ra, Nghiên Nghiên vừa bị cô ấy niệm một bài.” Nhỏ chỉ chỉ nữ sinh bên cạnh mình.

Văn lão sư là cô giáo dạy tiếng Anh của lớp 1 và lớp 4, còn khá trẻ tuổi, giống như vừa mới tốt nghiệp đại học đi ra, mọi người thấy thần tình Mai Nghiên Nghiên có chút chán nản, biểu tình u ám như vừa bị giáo huấn.

Hồng Hạo không muốn cô bạn xinh đẹp chịu ủy khuất vì thế lẩm miệng hỏi thăm: “Làm sao vậy?”

“Điểm kiểm tra đột xuất không tốt, a, đúng rồi, lớp 1 các cậu chưa kiểm tra đúng không, tớ nói cho các cậu biết đề kiểm tra đúng là có thể gây chết người, nhìn qua cứ như đang đọc chữ tượng hình ấy.” nữ sinh lùn hoa chân múa tay hình dung.

Học sinh trường Phụ Trung có thành tích tốt cũng không phải ít, vô luận thường xuyên có cái gọi là ‘gánh nặng’ thì vẫn giảng dạy theo cách truyền thống như trước, đầu tiên là giảng dạy các kiến thức cơ bản trong sách giáo khoa, tiếp theo là phối hợp với các tài liệu nâng cao, luyện đề thi tăng thêm kiến thức, mà học

sinh khối 11 mới tuần đầu tiên đã ba ngày một đợt kiểm tra đột xuất, 5 ngày một đợt thi định kỳ, rồi tiếp đó là thi tháng, thi giữa học kỳ, thi cuối kỳ, cuối cùng tổng kết thành tích học tập của học sinh trong một học kỳ xếp hạng từ cao tới thấp dán ngay giữa hành lang trung tâm của trường, một năm 4 lần họp phụ huynh, thành tích của từng học sinh đều được thông báo nhất thanh nhị sở cho phụ huynh, thậm chí mỗi đợt thi định kỳ cũng đều xếp thứ hạng cho học sinh toàn khối, việc lên xuống thứ hạng của mỗi học sinh đều được phân biệt thành màu để học sinh có thể nhận thức rõ nguy cơ thành tích học tập của mình. Theo như cách nói của ban lãnh đạo trường thì là: có cạnh tranh mới có tiến bộ, chút áp lực ấy mà còn không chịu nổi, ra xa hội sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải.

Loại phương pháp học tập tàn khốc này đã tồn tại từ lâu, trường Phụ Trung là một trường truyền thống nên áp dụng phương pháp ấy với tất cả các môn học, nhưng cho dù các học giả bên ngoài đã kín đáo phê bình cách dạy và học này thế nào thì đối với học sinh trong trường mà nói hiệu quả hiển nhiên phi thường nhanh chóng, cho dù phụ huynh có đau lòng con mình thế nào thì khi nhìn thấy thành tích con mình thi vào các trường đại học, cao đẳng thì hoàn toàn không có chút bất mãn gì nữa, bởi vì thế nên hết thầy trả giá đều đáng giá. Mà học sinh trường Phụ Trung ai nấy đều có lòng hiếu thắng vô cùng cường đại, ý thức cạnh tranh cũng cao, tiết tấu học tập cứ lặp đi lặp lại mãi thành thói quen, hơn phân nửa số học sinh trong trường đều coi đây trở thành một loại khiêu chiến.

Nhưng có thói quen không có nghĩa là sẽ thích, sau mỗi chương trình học dày đặc cùng mỗi kì thi căng thẳng trôi qua, sẽ vẫn thu được một rổ oán giận cùng oán giận của đám học trò, nếu cảm xúc là vật thể có thật thì phỏng chừng trường Phụ Trung đã sớm bị công kích thành một đồng tro tàn.

Ngũ Tử Húc bị biểu tình khoa trương của cô gái kia chọc cười, quay sang hỏi Mai Nghiên Nghiên này giờ vẫn không nói gì: “Tiếng anh của cậu không phải đứng top trong khối sao?” nhỏ dù sao cũng là đại diện của lớp 4.

Mai Nghiên Nghiên nhăn trán, lén nhìn sang Diêm Trùng nói: “Nào có đứng top, tốt nhất không phải là Diêm Trùng sao, tớ vẫn thua cậu ấy vài lần...”

“Này cũng dễ thôi!” Ngũ Tử Húc vỗ đùi, thấy Mai Nghiên Nghiên lén nhìn Diêm Trùng liền nói: “VẬY nhờ Diêm Vương phụ đạo cho cậu không phải là xong rồi sao?”

Nữ sinh lùn cũng tiếp lời: “Diêm vương có rảnh không?” dù là câu hỏi nhưng quang mang mong chờ trong mắt bắn ra cũng phải vài chục ngàn vôn.

Mai Nghiên Nghiên cũng nhìn Diêm Trùng, mím môi không nói tiếng nào.

Diêm Trùng đang cúi đầu nhắn tin, nghe thấy liền cười cười: “Tớ gần đây còn phải luyện bóng.”

“A, đúng nha.” Ngũ Tử Húc gào to: “Trận đấu sắp tới chiếm rất nhiều thời gian của chúng ta, hơn nữa mày còn phải giúp Kinh Dao phụ đạo môn vật lý đúng không?!”

Diêm Trùng cười càng sâu: “Chỉ là học nhóm thôi.”

“Đúng đúng, là học nhóm, mày tới nhà nhỏ học nhóm...” Ngũ Tử Húc nhướn mi, cười rất có thâm ý, cuối cùng bị Diêm Trùng đập cho một cước.

Sắc mặt của Mai Nghiên Nghiên không tốt lắm, nữ sinh lùn bên cạnh cũng méo miệng, tựa như đang cố ổn định cảm xúc, Mai Nghiên Nghiên lại lên tiếng: “Cuối tuần này bọn tớ tới quán Berry, các cậu có tới không?”

“Đến chứ, đương nhiên đến, cậu yên tâm, Diêm Trùng khẳng định là người đầu tiên đến.”

Mai Nghiên Nghiên thấy Diêm Trùng gật đầu mới lần nữa nở nụ cười trên môi: “Được rồi, bọn tớ đi ăn cơm trước.”

Chờ hai người đi rồi, Ngũ Tử Húc lập tức dùng cảm đỉnh đặc khoác vai Diêm Trùng nói: “Dáng người tốt lắm, bộ dạng cũng xinh đẹp, danh hiệu hoa khôi đúng là xứng với nhỏ ấy, này anh em sao không thử suy nghĩ chút xem?”

Vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, Vương Hy Đường bỗng lên tiếng: “Bị Kinh Dao biết được sẽ chết chắc.”

“Cũng chưa nói sẽ kết giao, làm bạn bè cũng không có gì đi.” Hồng Hạo tán thành lời nói của Ngũ Tử Húc: “Tao nhớ Diêm Vương và Kinh Dao cũng chưa từng xác định quan hệ rõ ràng, nó cũng chưa từng nói thích nhỏ ấy mà.”

Vương Hy Đường dùng sức đẩy cậu ta một phen: “Mày câm miệng đi.”

Hồng Hạo vừa muốn nổi điên lại thấy Kinh Dao không biết từ khi nào thì đứng ngoài cửa, mặt đen xì nhìn vào bên này.

Nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm Diêm Trường, hẳn cũng ngẩng đầu nhìn nhỏ, hai người nhìn nhau như vậy cũng phải tới mười mấy giây, Kinh Dao khẽ cắn môi, quay đầu rời đi.

Không khí cứng ngắc hồi lâu, Ngũ Tử Húc mới lúng túng nói: “Không...không đuổi theo nhỏ sao?”

Diêm Trường dứt di động vào túi, đứng dậy: “Không sao đâu.”

Vương Hy Đường lườm mắt nhìn Hồng Hạo: “Đều do mày miệng tiện.”

Hồng Hạo nghĩ muốn phản bác, nhưng thấy sắc mặt Diêm Trường cũng có vẻ không tốt mấy, lời nói lên tới bên miệng liền nuốt trở về, biết bản thân đại khái đã gây rắc rối rồi.

Đợi cho cả đám như ong vỡ tổ ly khai khỏi phòng học, Kỉ Tiểu vẫn bị xem nhẹ một bên mới từ từ ngẩng đầu lên, cậu liếc mắt nhìn sang chỗ ngồi của Diêm Trường giờ trống không, lại nhìn nhìn ra ngoài cửa, trầm ngâm hai giây, lại tiếp tục nằm úp sấp trở về.

Buổi chiều quả nhiên có kiểm tra tiếng anh, chỗ ngồi của Kỉ Tiểu tuy rằng cạnh cửa sổ nhưng giữa hè căn bản không có gió, chỉ trông vào hai cái quạt trần đang chạy hết công suất vù vù thổi, nhưng dường như càng thổi càng thấy gió nóng. Nghỉ giữa giờ trước tiết cuối, Kỉ Tiểu khó có khi rời khỏi chỗ ngồi mà đi WC rửa mặt, lúc trở về lớp đi qua văn phòng giáo viên, lại bị Văn lão sư giáo viên tiếng anh giữ lại, biết cậu là học sinh lớp 1, cô nhờ Kỉ Tiểu hỗ trợ trả bài thi.

“Nhưng trước hết em giúp tôi mang phiếu phản hồi này tới chỗ cô Vương, sau đó mang hóa đơn thanh toán này tới chỗ tài vụ, tiếp nữa là đem mấy cuốn từ điển này tới đội chuyên khối lớp 12 đưa cho lớp trưởng, làm xong mọi việc thì đem đồng bài thi này về lớp trả cho các bạn, nhớ kỹ đừng đưa nhầm, nếu không người ta sẽ lại hỏi tôi, mà đến lúc đó tôi cũng chỉ có thể tìm em, trước khi vào lớp phải làm xong.”

Cô tiếng anh khẩu khí ra lệnh nhanh chóng phân phó xong mọi chuyện, liền hướng Kỉ Tiểu phát phát tay đi gọi điện thoại, lúc này trong văn phòng giáo viên không còn thầy cô nào khác, một khắc ngữ khí của cô tiếng anh liền trở nên như tiếng than thở.

“Alo...đúng rồi, em còn ở trên trường...không, chiều có tiết kiểm tra, không đi được...là lớp 1...” Nói một nửa liền quay đầu lại phát hiện Kỉ Tiểu vẫn đứng ở cửa, Văn lão sư nhú nhú mày: “Sao em còn chưa đi?”

Kỉ Tiểu nhìn nhìn đồng hồ trong tay, quay đầu ly khai văn phòng.

Cậu lên lầu 6, đem từ điển trả cho lớp trưởng, toàn bộ chỗ còn lại đều mang tới chỗ Vương lão sư.

Vương lão sư chính là chủ nhiệm khối 11 của bọn họ, cũng là người hôm qua dẫn Kỉ Tiểu đi nhận lớp, là giáo viên dạy ngữ văn, cô lật lật đồng giấy tờ trong tay hỏi: “Sao có cả hóa đơn thanh toán? Cái này nên đưa tới cho tài vụ chứ?”

Kỉ Tiểu trả lời: “Không biết.”

Mấy lão sư bên cạnh đều hướng bên này nhìn nhìn: “Ồ, đi họp cũng thuê taxi à, từ chỗ này tới khu Z cũng phải mất gần 300 a, một tuần đi tới đi lui gần 3 lượt, thực khí phách nha.”

“Kê khai rõ ràng thế này, còn không phải xem...” một nữ lão sư tầm trung tuổi hừ một tiếng, bắt quá nửa câu nói sau bị Vương lão sư nhìn một cái đánh gãy.

Vương lão sư đối Kỉ Tiểu nói: “Cô đã biết, em về lớp trước đi.”

Kỉ Tiểu yên lặng đi xuống 6 tầng lầu, lại đi tới văn phòng khối 11, Văn lão sư đối với tốc độ của cậu có chút kinh ngạc, Kỉ Tiểu làm như không thấy cô, cầm bài thi liền ly khai.

6. Chương 6

Tiết 2 và 3 buổi chiều đều kiểm tra tiếng anh, mà lúc này thời gian mới qua hơn phân nửa, mấy thành viên đội bóng rổ chốc nữa sẽ có trận đấu giao hữu với đội bóng khối 12, nên vừa thi vừa nháp nhồm không yên. Mặc dù chỉ là kiểm tra định kì trong tuần, nhưng số lượng câu hỏi cùng độ khó chiếm hơn một nửa bình thường, Kỉ Tiểu bắt đầu làm vào phần đọc hiểu, ánh mắt thoảng nhìn, phát hiện cách đó không xa Diêm Trùng đã trả lời gần xong tờ đề, tốc độ trả lời khủng bố thế này thật khiến cậu có chút giật mình.

Còn gần 20 phút nữa, Hồng Hạo là người đầu tiên đứng dậy nộp bài, có thể thấy thật nhiều chỗ trong tờ đề hoàn toàn bỏ trống, điều này khiến Văn lão sư nhăn mặt nhíu mày, hiển nhiên phi thường bất mãn, nhưng tới khi thấy Diêm Trùng cũng đứng lên nộp bài, những lời định răn dạy lên tới miệng lại nuốt trở về, đương nhiên, bài thi của Diêm Trùng kín mít từ đầu tới cuối, thậm chí còn không có chỗ gạch xóa sửa đổi.

Đợi cho tới khi Ngũ Tử Húc cũng lên nộp bài, không khí yên lặng giờ kiểm tra rõ ràng bị phá vỡ, những học sinh còn lại rõ ràng trong lòng rất không yên, thỉnh thoảng còn khe khẽ vang lên tiếng rì rầm trao đổi với nhau, khiến nữ lão sư trẻ tuổi tức giận mà không làm gì được, nếu đổi thành lớp 4 khẳng định cô đã sớm mắng tới lâm đầu cầu huyết.

Thật vất vả mới thi xong, hai tiết cuối là tiết tự học, mười người trong đội bóng rổ thì hơn một nửa là học sinh của lớp 11-1, cho nên Thiết ca rất hào phóng cho phép cả lớp được nghỉ tới sân bóng cổ vũ, vì thế cả lớp nháo nhác như ong vỡ tổ lao ra khỏi phòng học.

Bình thường, Kỉ Tiểu sẽ không tham gia mấy hoạt động náo nhiệt ồn ào thế này, nhưng nghĩ nghĩ trong chốc lát, cậu vẫn đứng dậy đi ra ngoài.

Cho dù lúc này hầu như lớp nào cũng đang học chính khóa nhưng lúc Kỉ Tiểu tới sân bóng rổ thì quanh khán đài đã chật cứng, cậu mãi mới tìm được một góc đứng dựa vào tường xem, miễn cưỡng có thể quan sát đại khái toàn sân.

Trận đấu này chủ yếu là cho thành viên trong đội được cọ xát học hỏi, cho nên cũng không liều chết chiến đấu, nhưng theo lời mấy nữ sinh nói trên twitter thì đội hình chủ lực của đội bóng rổ trường Phụ Trung đều là học sinh lớp 11, còn thành viên khối 12 do việc tập trung ôn thi đại học sắp tới mà ít tham gia hơn, cho nên trận đấu này chính là cho đội hình khối 11 đối đầu với đội hình khối 12 chủ lực năm ngoái của trường, thực cũng không dễ dàng.

Tiếng còi trận đấu vang lên, tiếng hét chói tai từ khán đài còn vang dội hơn khiến Kỉ Tiểu có chút khó chịu nhưng cậu vẫn phi thường tập trung quan sát trận đấu, theo dõi động tác của từng thành viên, đoạt bóng, di chuyển, chuyền bóng, ném rổ, Kỉ Tiểu không có biểu tình gì trên mặt nhưng ngẫu nhiên vẻ mặt thoảng chút pháp phồng, rất nhanh nhưng rất thật.

Diêm Trùng đóng vai trò tiên phong trong đội nên không thể nghi ngờ là tiêu điểm của toàn trường, hần từ đầu tới cuối chạy khắp sân, trước sự phòng thủ mạnh mẽ của đối phương vẫn như trước tả xung hữu đột, cùng phối hợp ăn ý với Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo hai bên cánh mà ghi bàn liên tiếp, cuối cùng lấy mười điểm cách biệt đè ép nhuệ khí của học trường năm cuối, giành thắng lợi.

Một trận đấu kéo dài hơn một giờ đồng hồ, cái tên ‘Diêm Trùng’ đã được người xem trên khán đài hô vang nổ tung nóc nhà, bất kể nam nữ đều đồng thanh chúc mừng hô vang. Mặc dù Kỉ Tiểu cũng chỉ tới xem trận đấu nhưng cũng phải mất 7 phần thời gian ánh mắt dừng ở trên người hần, hần là loại người có năng lực thực sự, rất thu hút ánh nhìn của người khác.

Trong thời gian nghỉ ngơi giữa các hiệp, đội bóng xuất hiện vài vị nữ sinh, chạy tới đưa khăn mặt và nước khoáng cho toàn đội, bận rộn muốn chết.

Kỉ Tiểu chú ý mấy cô bạn trên khán đài thấy cảnh đó thì dường như không quá vui, bọn họ còn lăm bằm với nhau: “Sao hậu cần đều là lớp 11-4 chứ, tôi nhớ trong đội bóng làm gì có thành viên nào của lớp 4 đâu.”

“Có Mai Dục.” một nữ sinh chỉ chỉ một nam sinh cao ráo đang ngồi cạnh Diêm Trùng: “Em trai ở trong đội nên chị gái cũng xơ múi được chút ít.”

“Này, mấy bà coi bộ đáng ân cần của Mai Nghiên Nghiên kia, sợ toàn bộ thế giới không biết nhỏ muốn cướp bạn trai của người khác hay sao ấy.”

“Nhỏ này không biết xấu hổ cũng không phải ngày một ngày hai, cuối tuần trước tôi còn thấy nhỏ đi chơi với Dương Khiếu đấy, không thích mà lại còn đi chơi với người ta, chắc chắn.”

“Mấy bà đừng nói cái gì mà người ta không biết xấu hổ, hiện tại trong xã hội này người không biết xấu hổ mới có thể giành được những thứ mình muốn, còn với Diêm Trùng, bà còn rụt rè nghĩ chờ cậu ấy đến theo đuổi bà sao? Nằm mơ đi, Kinh Dao khi đó chẳng phải đã theo đuổi cậu ta mãi mới được như bây giờ sao, thích là phải theo đuổi, có gì phải ngại ngần đâu.”

“Vậy sao bà không theo đuổi cậu ấy đi?”

“Tôi vừa xấu lại không có can đảm, nên chấp nhận thôi.”

“Đúng rồi, sao không nhìn thấy Kinh Dao nhỉ? Có phải bị Mai Nghiên Nghiên tức chết rồi không?”

“Mấy bà nói xem, Diêm Trùng thích Kinh Dao hơn hay thích Mai Nghiên Nghiên hơn?”

“Bà nói thực vô nghĩa, đương nhiên là Kinh Dao rồi, Mai Nghiên Nghiên kia diện mạo còn kém xa.... Nhưng mà bên nhau lâu quá cũng thấy chán ngấy, hai người bọn họ bên nhau cũng được nửa năm rồi nhỉ...”

Mười phút sau khi trận đấu kết thúc, toàn bộ sân bóng đều giải tán sạch sẽ, không còn bóng người, Diêm Trùng trở lại phòng nghỉ tắm rửa một trận, tính toán cùng nhóm Ngũ Tử Húc tới cửa hàng gần trường ăn cơm, không nghĩ tới vừa ra ngoài liền thấy Kinh Dao ở cửa. Ngũ Tử Húc thông minh kéo cả đám còn lại đi trước, để lại không gian cho cả hai nói chuyện. Kinh Dao biểu tình không mấy tốt đẹp, nhưng vẫn lên tiếng trước: “Em không tìm anh thì anh vĩnh viễn không tới tìm em đúng không?”

Diêm Trùng cầm balo khoác lên một bên vai, lau lau mái tóc ẩm ướt ngắn ngủn: “Anh vừa mới thức mắc vì sao không thấy em tới.”

Rõ ràng chỉ là thuận miệng nói một câu, cũng không nghe ra tình nùng ý hậu gì, nhưng sắc mặt Kinh Dao vẫn hòa hoãn hơn nhiều, miệng vẫn có chút oán giận: “Nếu anh thực sự tìm em thì cũng không có rời sân đấu nhanh như vậy.”

Diêm Trùng cười cười, không nói gì, lôi kéo nhỏ đi lên phía trước. Kinh Dao biết không có khả năng trông cậy vào thái độ Diêm Trùng biểu hiện thân mật nhiều hơn nhưng vẫn nhịn không được nói một câu: “Anh tốt cuộc khi nào thì có thể...”

Diêm Trùng quay đầu nhìn nhỏ: “Cái gì?”

Kinh Dao dừng một chút lại lắc đầu: “Quên đi, không có gì, đưa em về đi.”

“Ừ.”

Cuộc sống tập thể trong kí túc luôn có sự đụng chạm xung đột, đặc biệt là lượng người trong phòng càng đông thì mâu thuẫn nội bộ sẽ càng ngày càng hiện rõ.

Học sinh lớp 10 và Kỉ Tiểu là hai người tối không có cảm giác tồn tại trong phòng, một người không phải chơi game thì chính là nghe nhạc, Kỉ Tiểu phần lớn thời gian đều ngồi trên giường mình làm bài tập làm xong liền ngủ cũng chẳng di chuyển hay gây tiếng động mấy. Tôn Tiểu Quân là một con mọt sách chính hiệu, hết học chính khóa trên lớp thì lại chạy tới thư viện ngồi, thư viện đóng cửa cậu ta mới mang sách vở trở về kí túc xá tiếp tục xem, cứ như vậy ngày nào cũng như ngày nào, Kỉ Tiểu thấy cậu ta đã giải quyết xong một đồng sách nâng cao dày cộp, theo như đoạn đối thoại giữa cậu ta và Hà Bình thì Tôn Tiểu Quân hy vọng lúc phân ban lấy mục tiêu vào lớp 1 để phấn đấu.

Lời này bị Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân đều là người lớp 1 cười nhạo, nói đến cũng lạ, Kỉ Tiểu cũng đang học ở lớp 1 nhưng cậu cũng cảm nhận được không khí học tập ở lớp 1 kỳ thật cũng không nặng nề, học sinh trong lớp mặc dù cũng không hoàn toàn nhàn rỗi nhưng khẳng định không đến mức phải học tới mất ăn mất ngủ, ngẫu nhiên tới lớp còn có người chơi game, nghịch di động, ngoài giờ học còn thi thoảng tụ tập bàn tán về phim hoạt hình, thần tượng.... không biết bọn họ có thức đêm học không, nhưng cậu thực sự thấy bọn họ cũng chỉ như học sinh bình thường, đương nhiên chính Kỉ Tiểu cũng là như vậy, lúc học thì nên học, không học thì có thể ngồi ngốc cũng được.

Tiêu Kiện Thạc lấy tư thái cao cao tại thượng đối Tôn Tiểu Quân nói: “Mày ngu như vậy suốt ngày đọc sách cũng vô dụng thôi.”

Kỉ Tiểu nhớ rõ lúc ấy biểu tình trên mặt Tôn Tiểu Quân phi thường thú vị, tựa như trình tự từng món ăn trong một đại tiệc xa hoa được bê ra, nếu Hà Bình không đi ra hòa giải khẳng định sẽ gây ra xung đột thực sự.

Tiêu Kiện Thạc, Khổng Bân và Hồng Hạo đều là kiểu người gần giống nhau, gia cảnh coi như ưu việt, đầu óc cũng thông minh lanh lợi, cho nên luôn đứng trên đầu người khác mà nhìn xuống, một tuần hai tên này có vài ngày sẽ chuồn tới quán điện tử gần trường chơi game, đôi khi còn đi suốt đêm không về, mãi cho tới sáng sớm mới thèm mò về phòng.

Một đêm kia, Kỉ Tiểu không ngủ được, Tiêu Kiện Thạc lại rất độc đoán, một khi cậu ta chưa đi ngủ thì đèn phòng chưa được tắt, Hà Bình lên tiếng nhắc nhở một lần, bị cậu ta mắng tới mấy giờ liền. Hôm đó cậu ta không về, ánh đèn sợi đốt chói lọi cứ chiếu trước đầu giường Kỉ Tiểu, mà cậu lại thường khó ngủ, ngay cả trong mộng cũng cảm thấy đầu như bị thiêu cháy, sáng dậy vừa thấy, trên mặt một vết lại một vết ửng hồng, cũng may không nghiêm trọng, tới chiều liền tan hết.

Cuối tuần này, Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân lại chuồn đi chơi game, mãi cho tới nửa đêm mới thừa dịp bảo vệ không chú ý mà trèo tường vào kí túc xá, lại phát hiện phòng không những không bật đèn mà cả cửa cũng khóa chặt.

Hết chương 6

7. Chương 7

Lúc nửa đêm, ký túc xá nam yên tĩnh vang lên tiếng gõ cửa phòng thật lớn, mấy người đang say ngủ trong phòng cũng bị đánh thức mà tỉnh lại, nhưng mà trong một lúc không ai tỉnh rời giường đi mở cửa, bên ngoài tiếng đập cửa rầm rầm vẫn cứ bám riết không tha, mãi cho tới khoảng 10 phút sau, ngay cả các phòng cách vách cũng đã vang lên âm thanh oán giận, Hà Bình mới liêu xiêu liêu xiêu xuống giường.

Mở khóa cửa, Tiêu Kiện Thạc liền một cước đá văng cánh cửa phòng, Hà Bình bị khí lực của cậu ta đẩy lùi ra sau một chút, ngay sau đó đèn phòng được mở sáng choang, hai người nửa đêm trở về tựa như ác quỷ hiện hình trả thù hung hăng trừng mắt lườm 4 người trong phòng.

“Mẹ nó, đứa nào khóa cửa phòng?” Tiêu Kiện Thạc gầm lên.

Khổng Bân cũng căm giận trừng mắt nhìn Hà Bình, Hà Bình giật mình, bất giác liếc mắt nhìn về phía Kỉ Tiểu.

Tiêu Kiện Thạc theo tầm mắt nhìn sang, Kỉ Tiểu nằm trên giường thò tay với cái di động nhìn thời gian, 2strong0’ sáng.

Thấy Kỉ Tiểu làm như hoàn toàn không có việc gì, Tiêu Kiện Thạc khó chịu, đi tới trước giường giật gối đầu của cậu ra, khó được cậu nhóc lớp 10 than thở một câu: “Khóa rồi thì đừng về nữa, hơn nửa đêm rồi mò về làm gì.”

Khổng Bân một bên mắng: “Mày câm miệng, còn nói tao đánh.”

Thằng nhóc nhú mày nhưng cũng không lên tiếng nữa.

Tiêu Kiện Thạc hôm nay không được may mắn lắm, đúng tối nay giám thị trường khó được dịp tổ chức một lần đi kiểm tra quanh phụ cận trường học, mấy lão sư suốt đêm đem đám học sinh chơi game thâu đêm quanh trường tróc nã cho bằng hết trong đó có cả cậu ta và Khổng Bân, bọn họ vừa bị giáo huấn một trận lại còn bị mồi phụ huynh, viết bản kiểm điểm bêu danh lên bảng thông báo trường, trong lòng bọn họ tự dưng bị ghen một cục tử khí to tướng, không ngờ tới lúc trở về phòng thì bị nhốt bên ngoài cộng thêm Tiêu Kiện Thạc vốn đã không vừa mắt Kỉ Tiểu, bộ dạng đàn bà mặt mũi trắng bệch, cũng không biết từ cái trường thổ dân nào chuyển tới mà cái mặt vênh vào thấy ghét, không coi đứa nào vào mắt, ban ngày nghe thằng Hồng Hạo nói qua đã muốn oánh thằng này một trận rồi, hiện tại đây không phải cơ hội tốt sao.

Tiêu Kiện Thạc tưởng bỏ ngày mai như thế nào khoe khoang với thằng Hồng Hạo đặc sắc một chút mình thay nó giáo huấn cái đĩnh trong mắt, vì thế hùng hùng hổ hổ một tay giật cái gối đầu của Kỉ Tiểu ném xuống dưới giường, chỉ thẳng vào mặt Kỉ Tiểu nói: “Mày có ý gì?”

Kỉ Tiểu đã sớm ngồi dậy, cậu mặc một chiếc áo ngủ hơi mỏng, tóc có chút rối loạn, khác hẳn ban ngày nghiêm cẩn lạnh lùng, mùi hương tơ lụa tản mát, đối mặt với chất vắn của Tiêu Kiện Thạc, Kỉ Tiểu mặt lạnh như nước, bộ dáng hời hợt vô thường vô phạt.

Điều này càng khiến Tiêu Kiện Thạc nổi điên, tìm người cãi nhau hận nhất không phải mình không cãi lại nó mà là bị nó coi thường, tựa như đám một quyền đầy uy lực vào không khí vậy, chiếm lợi không được còn khiến mình bị ghen khuất.

Tiêu Kiện Thạc một cước đạp vào khung giường quát: “Mày xuống đây, nói rõ ràng cho tao!”

Đội chốc lát, Kỉ Tiểu rút cục mới nhúc nhích, cậu từ tốn chậm rãi từ trên giường đi xuống, nhặt lên cái gối đầu của mình vỗ vỗ phủ bụi, hỏi: “Nói cái gì?”

Bạn cùng phòng mấy ngày nay tròn mắt, bọn họ cơ hồ lần đầu tiên nghe thấy Kỉ Tiểu mở miệng nói chuyện, cậu thực sự rất ít nói, ngay cả ánh mắt cũng phi thường keo kiệt cho người khác, lúc này lại đang thẳng tắp không sợ hãi nhìn thẳng Tiêu Kiện Thạc, con người đen láy trong sáng, lại tiếp thêm một câu: “Nói cậu có bệnh quáng gà?”

Tiêu Kiện Thạc ngăn người nghĩ nghĩ Kỉ Tiểu này là muốn chửi cậu ta buổi tối mất ngủ mới phải bật đèn, lập tức chọc cậu ta phát khùng, trực tiếp ra tay đẩy ngã Kỉ Tiểu một phen.

Kỉ Tiểu thân mình đổ ra sau, đặt mông ngã ngồi lên cái ghế trước bàn học, Hà Bình thấy căng thẳng vội tới khuyên can. Nhưng cậu ta càng khuyên càng khiến sự việc từ bé xé ra to, Hà Bình nói: “Kỉ Tiểu là vì thấy hai người không về mới khóa cửa lại, mọi người đều là bạn cùng lớp, về sau còn thường xuyên gặp mặt, đừng vì chút chuyện nhỏ mà bất hòa.”

Tiêu Kiện Thạc nhổ nước bọt một ngụm: “Cùng một lớp? nó xứng sao?”

Lời này của Tiêu Kiện Thạc thuần túy là không suy nghĩ, nhưng có thể nghe ra được cao ngạo của người lớp 1, cộng thêm trong lớp có Diêm Trùng, lớp bọn họ ngay từ đầu được hưởng đãi ngộ không ít, nên luôn coi lớp khác không để vào mắt.

Cái này không chỉ Hà Bình mà ngay cả Tôn Tiểu Quân nghe xong cũng nhú chặt chân mày, Kỉ Tiểu bỗng nhiên đứng dậy, thanh âm vẫn như trước không phập phồng thản nhiên nói: “Vậy cậu xứng sao? Trốn học? Chơi game? Kiểm tra toán được 42 điểm?”

42 điểm chính ngày đầu tiên Kỉ Tiểu vừa chuyển vào, ông thầy dạy toán trả bài cho học sinh trong lớp, Tiêu Kiện Thạc thuộc loại không đạt tiêu chuẩn bị phê bình trước lớp, tuy nói điểm kiểm tra không nói nên điều gì cũng khó xác định năng lực một người nhưng cậu ta 5 môn thì 4 môn chưa đạt tiêu chuẩn, hiện tại lại bị Kỉ Tiểu nhắc tới, khó chịu đập chạn chát vào mặt Tiêu Kiện Thạc.

Đám thanh niên choai choai dạng này cũng chẳng cần lý do gì to tát, chỉ cần cái liếc mắt lườm nhau cũng có thể đánh nhau tới bởi, cho nên Tiêu Kiện Thạc cứ thế xông lên đám cho Kỉ Tiểu một đám, mọi người trong phòng cũng không quá mức kinh ngạc, chỉ có chút áy náy chính là Kỉ Tiểu thể nhưng không đánh trả.

Tiêu Kiện Thạc một quyền kia đánh thực không khôn khéo, cũng không biết đã nện vào chỗ nào trên người Kỉ Tiểu, người nọ lập tức lăn ra sau bàn học ngã xuống, hơn nữa cũng không có đem đỡ, ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng ‘rầm’ thật lớn vang lên, rồi trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Đợi tới khi Kỉ Tiểu chậm rãi ôm đầu ngồi dậy, Hà Bình mới hét lên: “Á, chảy máu rồi!”

Tiêu Kiện Thạc cũng choáng váng, nhìn thấy dòng máu đỏ tươi chảy dài từ trên trán Kỉ Tiểu xuống má nhỏ tong tong xuống sàn nhà, cậu ta hơn nửa ngày cũng không thấy nhúc nhích gì. Hà Bình vội vàng lấy khăn tay chạy tới muốn giúp Kỉ Tiểu đứng dậy, Kỉ Tiểu vẫn không động dậy, sau đó cậu túm lấy chiếc áo sơ mi trắng của mình khoác lên thành ghế giữ chặt miệng vết thương, gương mặt nhìn Tiêu Kiện Thạc.

Kỉ Tiểu gương mặt vốn trắng tới chói mắt, lúc này trên làn da hiện lên một dòng máu đỏ tươi chảy dài càng khiến làn da trông càng xanh xao suy yếu, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị ngắt xủ. Khổng Bân cũng nóng nảy vội nói: “Đưa...đưa tới phòng y tế đi?”

Tôn Tiểu Quân và cậu nhóc lớp 10 vội tới đỡ Kỉ Tiểu đứng dậy nhưng lại bị cậu tránh đi, khoát tay nói: “Không sao, không cần...”

Tiêu Kiện Thạc trong lòng vừa sợ vừa giận, sợ mình đã gây họa, giận chính là cậu ta đã cảm thấy mình đã không nặng tay, nhất thời ngũ vị tạp trần, lại vẫn lựa chọn mạnh miệng: “Mày...mày CMN đừng giả chết, là do tự mày ngã xuống thôi.” Nói xong thế nhưng trực tiếp lên giường nằm cuộn chặt chăn quanh người.

Bọn Tôn Tiểu Quân cũng cảm thấy Tiêu Kiện Thạc thật quá đáng, nhưng vô luận có khuyên nhủ thế nào, Kỉ Tiểu cũng không muốn đi phòng y tế, cậu nói: “Máu ngừng rồi, tôi ngồi đây một lát, các cậu tắt đèn đi ngủ đi.”

Rơi vào đường cùng, cả đám chỉ còn biết trở về giường ngủ tiếp, nhưng nào ai biết, Kỉ Tiểu cứ ngồi như vậy cả đêm.

Lúc đầu còn người thanh tỉnh nhưng rồi dần chịu không nổi nữa mà tìm Chu công đánh cờ, cuối cùng đều đã ngủ hết, chỉ có mình Tiêu Kiện Thạc là ngoại lệ, đại đa số thời gian cậu ta không thể ngủ được, cho dù có ngủ cũng là gặp ác mộng dày vò.

Vì sao? Nếu cả một đêm có người ngồi trước giường bạn, đầu đầy máu, cứ ngồi đó gắt gao nhìn chăm chăm bạn xem, bạn có thể ngủ yên được không?

Cho dù ngay từ đầu Tiêu Kiện Thạc cảm thấy khuôn mặt Kỉ Tiểu là do bị thương mà trở nên tiêu tụy thống khổ thì lúc sau, trong bóng tối hắc ám, toàn bộ hóa thành lệ quỷ đòi mạng cực độ khủng bố. trong không khí phảng phất mùi máu tươi thản nhiên, Kỉ Tiểu thủy chung không nhúc nhích cứ nhìn chăm chăm về phía Tiêu Kiện Thạc, đôi mắt sáng ngời sâu kín lóe sáng tỏa ra quang mang kì dị, cho dù Tiêu Kiện Thạc sau nửa đêm có muốn cũng không dám xoay người lại, bị ánh mắt lạnh lạnh cứ chiếu thẳng vào sợ tới mức đến lông tơ cũng dựng đứng lên, lạnh khí một đường từ lòng bàn chân dần dần lan tỏa tới toàn thân.

Hôm sau tỉnh dậy, đừng nói cơn tức, liền ngay cả khí lực cũng bị tiêu tán hết, cả người tựa như hư không uể oải không chút tinh thần, thấy Kỉ Tiểu đầu cũng không dám ngẩng lên, cùng bộ dạng thiếu niên vênh vác tự đắc tối qua hoàn toàn biến thành hai người. Kỉ Tiểu thật ra đã sớm làm vệ sinh cá nhân chỉnh trang lại diện mạo, nhưng trên người lại mặc chiếc áo sơ mi đồng phục có dính một tảng lớn máu khô trông cực độ ghê người.

Hà Bình hỏi cậu: “Cậu mặc cái áo này đi học sao?”

Kỉ Tiểu gật đầu, khó được khi đáp lại cậu ta: “Chưa có áo mới.”

Hà Bình nhìn theo bóng dáng Kỉ Tiểu rời đi, thầm nghĩ sắp có chuyện. Quả nhiên, Kỉ Tiểu vừa tiến vào lớp, cậu nhận được vô số tầm mắt cùng tiếng xôn xao nghị luận, nhưng không nghĩ tới người đầu tiên lên tiếng hỏi cậu chính là Diêm Trường ngồi cách cậu một lối đi.

Diêm Trường cau mày, đây là câu nói đầu tiên từ khi hai người học cùng lớp cho tới nay: “Đầu cậu làm sao vậy?”

Kỉ Tiểu nói nhỏ: “Rách.”

Diêm Trường quét mắt quanh đầu cậu một vòng lại nói: “Làm sao mà rách?”

Kỉ Tiểu: “Bị đánh.”

Diêm Trường lại hỏi: “Ai đánh cậu?”

Kỉ Tiểu vừa mới hé miệng, Tiêu Kiện Thạc liền rầm rầm nện bước vào lớp, nếu nói mặt Kỉ Tiểu là tái nhợt, thì mặt Tiêu Kiện Thạc chính là than chì, quả thực giống như bị dọa mất linh hồn. Nhưng cậu ta mông ngồi còn chưa nóng, Thiết ca đã hấp tấp chạy vọt vào lớp, ông thầy trước nhìn qua đầu Kỉ Tiểu, rồi lướt xuống chiếc áo trắng thấm máu của cậu, cuối cùng trừng mắt nhìn Tiêu Kiện Thạc, mặt đen như đáy nồi nói: “Cậu lặn ra đây cho tôi!”

Nhìn thấy bóng dáng Tiêu Kiện Thạc xám xịt đi ra ngoài, Diêm Trường hỏi lại: “Là nó?”

Kỉ Tiểu không nói chuyện.

Hết chương 7

8. Chương 8

Trốn học, điểm thi kém miễn cưỡng còn có thể xin thầy cô nguyên ý nhắm một mắt mở một mắt không truy cứu nhưng trong trường Phụ Trung việc học sinh đánh nhau chắc chắn sẽ bị kỉ luật thật nghiêm, hơn nữa chết bất đắc kì tử chính là hôm nay vừa lúc phó hiệu trưởng dẫn lãnh đạo sở tới thị sát, nghĩ mà xem, nếu lãnh đạo nhìn thấy Kỉ Tiểu mặc chiếc áo dính đầy máu đỏ mà lắc lư đi giữa sân trường thì sẽ có kết cục gì, không chỉ Thiết ca chủ nhiệm lớp đâu mà ngay cả ban lãnh đạo sở lẫn lãnh đạo trường cũng muốn tới xem chuyện hay ho.

Vì bản thân cậu không thể ra ngoài nên đầu sở gây chuyện chắc chắn bị triệu hồi hơn nữa còn mời cả mấy bạn cùng phòng kí túc tới điều tra xem rốt cục có chuyện gì, sự tình lúc ấy Kỉ Tiểu đừng nói có đánh trả hay không, thậm chí ngay cả việc to tiếng với Tiêu Kiện Thạc cũng không có, chỉ có vài câu nói không ra đầu vào đầu, lại đổi lấy một cú đấm của đối phương, ra tay đánh một người nhỏ yếu hơn mình bất chấp mọi thứ, đây là cách làm của người bình thường sao, thật không biết xấu hổ.

Cho nên Tiêu Kiện Thạc bị trừng phạt khẳng định không trốn thoát được, hơn nữa Thiết ca còn đứng trước lớp giáo huấn một hồi, nói trước lớp quyết không cho phép có chuyện ma cũ bắt nạt ma mới, hay có chuyện tẩy chay bạn học, nếu bị phát hiện, về sau cũng đừng đi học nữa đặc biệt là Tiêu Kiện Thạc. Lần này không chỉ thông báo cho phụ huynh cậu ta biết chuyện đánh bạn học còn thêm cả chuyện trốn ra ngoài chơi game thâu đêm, hai bản kiểm điểm được dán ngay bảng thông báo của trường trong ba ngày cho toàn bộ giáo viên và học sinh hảo hảo chiêm ngưỡng chút.

Võ Thiết có thể làm chủ nhiệm lớp 1 tự nhiên sẽ không hiền lành gì, hơn 30 tuổi đã có kinh nghiệm đứng lớp 7,8 năm, đã từng trải qua đủ loại rắc rối của đám học trò gây ra, bình thường có thể cùng đám học trò hồ nháo vui vẻ nhưng đến khi thực sự nổi giận, trong lớp cũng không có mấy ai dám chống đối lại, thực ra sau lưng ông thầy có một đồng anh trai có địa vị cao trong ngành giáo dục, còn như gia đình Tiêu Kiện Thạc cũng chỉ là một gia đình kinh doanh buôn bán bình thường, nếu muốn vững vàng tốt nghiệp ở lớp 1, không thể không cố kị chủ nhiệm lớp.

Hiểu rõ tính tình Tiêu Kiện Thạc, đám bạn trong nhóm đối với hành động lần này của cậu ta tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Lúc ăn cơm trưa, Hồng Hạo vỗ vai Tiêu Kiện Thạc chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Mày sao lại ngu vậy!” Thấy thằng nhóc kia không vừa mắt thì tìm thời gian từ từ chỉnh nó, giờ không những không chỉnh được nó mà lại đem bản thân biến thành thê thảm như vậy.

Tiêu Kiện Thạc như trước chán nản, nghe Hồng Hạo giáng xuống một cú như vậy, đầy mình nước đắng tựa như tìm được chỗ phát tiết, nhịn không được cãi lại nói: “Tao thực sự chỉ đẩy nó một chút, chỉ một chút

thôi, không ngờ nó lại làm bằng đậu hủ, một phát liền phình toái, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Diêm Trùng ngắc đầu.

Tiêu Kiện Thạc cùng Hồng Hạo cũng coi như có giao tình, ngẫu nhiên cùng nhau chơi game, hay bàn tán về đám con gái vv.vv nhưng cùng Diêm Trùng thì thực sự chưa từng chơi chung, chủ yếu là do Tiêu Kiện Thạc tự ý thức được, Diêm Trùng vốn không để ý cũng không cùng đẳng cấp với cậu ta, khó được dịp ngồi ăn trưa với nhau cũng coi như vinh quang lớn nhất rồi.

Hiện tại Diêm Trùng lại hỏi như vậy, Tiêu Kiện Thạc cũng kiên trì nói: “Hơn nữa tôi cảm thấy nó cứ như bệnh nhân tâm thần ấy, là người điên.”

“Hả? Là sao?” Ngũ Tử Húc cũng hóng hớt chen vào.

Tiêu Kiện Thạc nhớ lại đêm hôm qua Kỷ Tiểu đầu đầy máu nhìn mình chăm chăm trong bóng tối, nháy mắt toàn thân nổi hết cả da gà da vịt, miễn cưỡng tổ chức ngôn ngữ: “..... aiz, các ông không nhìn thấy bộ dạng tôi qua nó cứ chăm chăm nhìn tôi đâu, cảm giác lạnh lạnh cứ bắn tới sau lưng, tựa như... tựa như lệ quỷ hiện hồn tới lấy mạng người ấy, không đúng... càng giống bạch vô thường câu hồn người trong miếu diêm vương hơn, rất xứng với cái gương mặt trắng bệch của nó, thực sự khủng bố không sao kể xiết.....” nói xong còn rùng mình một cái cho thêm phần sinh động.

Sau khi cậu ta miêu tả hùng hồn xong, cả một bàn một mảnh tĩnh mịch.

Thật lâu sau Kinh Dao là người đầu tiên bật cười ra tiếng, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng, càng cười càng vui vẻ, cười đến người gục cả trên bàn, cả vai run bần bật.

Ngũ Tử Húc cũng nhịn không được mà phì cười, vừa cười vừa mắng: “Có ông bị bệnh ấy.”

Tiêu Kiện Thạc lớn tiếng phản bác: “Tôi không có.”

Kinh Dao lau lau khóe mắt ẩm ướt vì cười, ngắt lời: “Tào lao.”

Thấy Tiêu Kiện Thạc đỏ mặt ghen không nói được tiếng nào, Hồng hạc hảo tâm an ủi: “Được rồi, được rồi, rách đầu thì cũng rách rồi, không đến mức phải sợ như vậy, chúng ta mới lớp 11, còn hai năm nữa, nếu trước khi tốt nghiệp biểu hiện tốt một chút thì lỗi này cũng sẽ được cho qua thôi.”

Sau đó nhìn qua Diêm Trùng cũng là vẻ mặt không tin, mà là biểu tình không vừa lòng về Tiêu Kiện Thạc, vì sợ ảnh hưởng tới cả nhóm ăn trưa, Hồng Hạo đem Tiêu Kiện Thạc đuổi đi.

Sau khi cậu ta đi rồi, Ngũ Tử Húc mới nói: “Thằng nhóc mới tới cũng thực thú vị.”

Kinh Dao hừ nhẹ: “Có mà cái cậu Tiêu gì ấy thấy người ta đẹp nên ghen tị ấy.”

Ngũ Tử Húc tranh luận với cô: “Ngoài da mặt người khác ra bà còn chú ý tới cái gì nữa hả?”

Kinh Dao luôn không chịu thua, cô quay sang hỏi Diêm Trùng: “Cậu ấy đẹp đúng không, em không phải là trọng sắc khinh nghĩa đúng không? Thẩm mỹ của em cũng không có vấn đề.”

Kinh Dao chỉ là thuận miệng hỏi cũng không trông cậy vào Diêm Trùng sẽ trả lời, ai ngờ đối phương nuốt nước miếng xong gật gật đầu nói một từ: “Đẹp.”

Kinh Dao đắc ý cười, Ngũ Tử Húc tự động cầm nín.

Sau sự kiện đánh vỡ đầu bạn học, Thiết ca cũng đem Kỷ Tiểu và Tiêu Kiện Thạc gọi lên văn phòng song song đối chất một chút, lại nhìn nhìn miệng vết thương tuy rằng máu không còn chảy nữa, nhưng xung quanh thâm tím, da đầu nhăn nhăn sần sùi lại một chỗ. Vì thế cường ngạnh tha Kỷ Tiểu tới phòng y tế.

Giáo viên y tế của trường coi như có trách nhiệm, kiểm tra kỹ vết thương trên đầu Kỷ Tiểu, rồi rửa sạch miệng vết thương nói: “Trước mắt không có gì nghiêm trọng, chỉ là vết thương ngoài da, nhưng nếu xuất hiện hiện tượng vàng đầu, nôn mửa hoặc là hiện tượng gì kỳ quái, nhất định phải tới bệnh viện chụp CT. xem có bị chấn động não không, mà trong hai ngày này không được chạy nhảy nhiều, cũng không được vận động mạnh.”

Đi ra khỏi phòng y tế, Thiết ca dặn dò nếu cậu cảm thấy không thoải mái thì lập tức xin phép nghỉ rồi tới văn phòng tìm ông, ông sẽ đưa Kỉ Tiểu tới bệnh viện kiểm tra.

Kỉ Tiểu đáp ứng.

Đầu quần một khối băng gạc to trở lại lớp, nhìn cứ ngu ngu, nhưng Kỉ Tiểu vẫn như trước bộ dáng người chết.

Buổi chiều có một tiết địa, một tiết chính trị, tiếp theo là hai tiết thí nghiệm hóa học, bốn người một tổ làm thí nghiệm, phân nhóm dựa theo chỗ ngồi. vì thế Kỉ Tiểu, bạn cùng bàn và Ngũ Tử Húc cùng Vương Hy Đường ngồi đằng sau là một nhóm.

Hai phản ứng xảy ra đồng thời để so sánh, một người thao tác một người ghi chép, sau đó trao đổi, dựa vào hai bản ghi chép rồi viết thành bản báo cáo kết luận những điểm giống và khác nhau, sau đó thực nghiệm hoàn thành. Quá trình yêu cầu người thao tác cùng người ghi chép phải đồng bộ với nhau, không thể phân tâm, bởi vì quá trình thực nghiệm cực kỳ phiền phức và dài dòng, kết quả cũng chỉ lóe lên rồi biến mất, vạn nhất không chú ý thì thao tác sẽ là vô ích.

Ngay từ đầu tất cả mọi người đều phi thường thuận lợi, thầy hóa thỉnh thoảng đi tới lui giữa các nhóm để hướng dẫn và góp ý, bầu không khí trong lớp rất tích cực và náo nhiệt, một thời gian trôi qua, không ít nhóm đã có kết quả thực nghiệm, một ít vẫn không có kết quả gì khiến cho mọi người thực khẩn trương.

Nhóm của Diêm Trường hoàn thành thực nghiệm đầu tiên, liền được nhóm bên cạnh đang gặp khó khăn nhờ giúp đỡ chỉ điểm, nhưng đang nói tới chỗ mấu chốt, lại nghe thấy từ phía sau truyền tới tiếng nói to: “Cậu là cái loại người gì vậy?!”

Thanh âm kỳ thật không vang nhưng mấy nhóm lân cận xung quanh cũng có thể nghe thấy, cộng thêm khẩu khí người nói có phần phi thường ác liệt cùng oán giận, khiến mọi người chú ý, nhất thời không ít người quay qua nhìn, trong đó có cả Diêm Trường.

Thấy Ngưu Vân Hải vẻ mặt nhăn nhó trừng mắt nhìn sang người bên cạnh, một tay cầm ống nghiệm một tay chỉ vào cái cốc thủy tinh đang sủi khói trắng nói: “Màu vừa xuất hiện là gì, chỉ xuất hiện vài giây, sao cậu lại hậu đậu vậy, cậu đang nghĩ cái gì thế?”

Ngưu Vân Hải chính là bạn cùng bàn với Kỉ Tiểu, mà bị người oán giận tự nhiên chính là Kỉ Tiểu.

Đồng dạng Ngũ Tử Húc và Vương Hy Đường cùng nhóm cũng bị liên lụy, nhưng hai người kia cũng không giống Ngưu Vân Hải để ý tới kết quả thực nghiệm, nói chung là chỉ tới để xem thí nghiệm hóa học phản ứng nó như thế nào, Ngũ Tử Húc nói: “Rỗng cái gì mà rỗng, lắm chuyện, aiz, nhóm nào vui tính cho mượn kết quả thực nghiệm chép chút đề.”

Tuy rằng có thể báo cáo kết quả thí nghiệm với ông thầy, nhưng Ngưu Vân Hải cảm thấy thực mất mặt, dù sao Kỉ Tiểu cũng đang hợp tác với cậu ta, làm hai lần mà không lần nào nhớ được kết quả, không phải đang cố tình đùa giỡn sao, Ngưu Vân Hải vừa chép kết quả vừa lườm Kỉ Tiểu một cái.

Kỉ Tiểu cúi đầu không nói chuyện, từ góc Diêm Trường nhìn lại có thể phát hiện hai má cùng lỗ tai cậu có chút ửng hồng.

Nghỉ hết tiết, Kỉ Tiểu tới WC rửa mặt, bỗng nhiên đằng sau vang lên tiếng người nói:

“Không thoải mái?”

Hết chương 8

9. Chương 9: Chấn Động Não

Kỉ Tiểu quay đầu, thấy Diêm Trường đang tựa vào một bên nhìn mình.

Kỉ Tiểu không nói chuyện, lại tiếp tục hắt nước lên mặt, ngực bỗng nhiên dâng lên một cổ cảm giác ghê tởm, cậu nhin không được cúi người nôn khan, nhưng bởi vì chưa ăn cơm trưa nên cái gì cũng không nôn ra được.

Kỉ Tiểu chống ta lên thành bồn nước hồi lâu mới đem cảm giác kia áp chế đi, cậu xoay người đi ra ngoài, nghĩ muốn trở lại phòng mình nằm nghỉ một chút.

Diêm Trường hiềm khi hỏi thăm quan tâm người khác, nhưng đáp lại đối phương lại hoàn toàn coi thường, nhưng hắn vẫn nhìn theo người này, thấy khuôn mặt cậu tái nhợt không chút huyết sắc.

Kỉ Tiểu vẻ mặt không khỏe xoay người định rời đi, ai ngờ mới đi được hai bước, liền ngã sấp xuống!

Diêm Trường tay mất lạnh lẽ từ đằng sau giữ cậu lại, mới ngăn Kỉ Tiểu không tiếp xúc thân mật mới sàn nhà, nhưng người vừa ngã xuống liền ngất xỉu. Diêm Trường vỗ vỗ mặt cậu vừa vỗ vừa hô “tỉnh tỉnh” cuối cùng phải ấn huyệt nhân trung nửa phút, Kỉ Tiểu mới chịu mở mắt.

Kỳ thật Kỉ Tiểu cũng không hoàn toàn mất đi ý thức, cậu chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng không chịu được, hai chân như nhũn ra, cả người mất thăng bằng, nên vừa rồi mới ngã xuống, hiện tại cổ hít thở thật sâu mấy cái mới miễn cưỡng thấy rõ trước mắt, tầm mắt lập tức chiếm toàn bộ là gương mặt thiếu niên tuấn mỹ đang chăm chú nhìn mình.

“Cậu không sao chứ?”

Diêm Trường nguyên bản không dám di chuyển Kỉ Tiểu, sau khi thấy đối phương tỉnh lại mới cố gắng suy nghĩ đặt cậu ngồi xuống, lúc này mới vươn tay giúp cậu một phen.

Vị trí hiện tại của bọn họ chính là bên cạnh dãy lớp học, cả tầng này cơ bản đều là phòng thí nghiệm sinh hóa, hiện tại cũng đã tới thời gian tan học, học sinh không về nhà thì cũng rời khỏi lớp, chung quanh một mảnh yên lặng, trừ bỏ bọn họ, không còn bóng người nào.

Kỉ Tiểu lắc lắc đầu, ý bảo Diêm Trường buông mình ra, nhưng hắn thấy cậu vẫn bộ dạng không sức sống, cả người mềm nhũn nên vẫn không buông tay.

“Cậu là...chấn động não?” nghe như là câu hỏi nhưng vẻ mặt Diêm Trường chính là biểu tình khẳng định.

Ai ngờ Kỉ Tiểu cũng mạnh miệng: “Không có...”

Diêm Trường bị cậu chọc cười: “Vừa nôn lại ngất xỉu, không cần thiết phải giả làm hòa thượng đâu.”

Hắn mặc dù bình thường cùng bọn Ngũ Tử Húc cả ngày chơi với nhau, nhưng bình thường những câu cợt nhả như thế chắc hẳn sẽ không nói ra miệng, hắn trong mắt người ngoài chính là điển hình của hình tượng cao phú soái không nghĩ tới thấy gương mặt của Kỉ Tiểu liền cứ như vậy tự nhiên mà thốt ra, nói xong ngay chính bản thân Diêm Trường cũng kinh ngạc, nhưng nhận được cái thoáng nhìn lạnh lùng của Kỉ Tiểu, trong lòng hắn cảm thấy rất vui sướng.

Kỉ Tiểu rút tay mình về, dựa vào vách tường đứng lên.

Diêm Trường thấy cậu không có ý tứ coi trọng vết thương ở đầu, lúc này mới thu liễm khuôn mặt tươi cười: “Cậu muốn tới bệnh viện kiểm tra không?” Chấn động não cũng không phải việc nhỏ.

Kỉ Tiểu lập tức đi ra ngoài, chưa đi được mấy bước lại cảm thấy đầu choáng váng trận nữa, cuối cùng mặc danh kỳ diệu thế nhưng lại trở về bên cạnh chỗ Diêm Trường cách đó không xa.

Diêm Trường từ trên cao nhìn xuống Kỉ Tiểu: “Trạng thái này của cậu mà bị chủ nhiệm lớp biết khẳng định sẽ gọi xe cứu thương tới nâng cậu đi, có tin không?”

Kỉ Tiểu: “.....”

Diêm Trường thấy cậu rốt cục yên tĩnh, liền lần nữa cầm tay cậu chậm rãi bước đi, hơn nữa đi được hai bước còn quay đầu lại quan sát tình hình của cậu, Kỉ Tiểu khó được khi nhu thuận ngoan ngoãn để người khác dắt đi như thế, hai người cứ thế tay nắm tay đi xuống lầu.

Đang muốn hướng công đi tới, Kỉ Tiểu dừng lại, nói phải về kí túc xá.

Diêm Trùng tính tình đại thiếu gia nổi lên, nghĩ khó được khi hắn tỏ ra nhẫn nại mà cậu ta lại còn cố tình dây dưa như vậy, cậu ta cứ giữ mãi cái vẻ mặt người chết này khiến ai tới gần cũng phải phát hỏa đi.

Kỉ Tiểu lại nói tiếp: “Tôi muốn đi...lấy mũ.”

Diêm Trùng nhìn mặt cậu lúc lâu mới nói: “Không mũ không được?”

Kỉ Tiểu gật đầu.

Vì thế, Diêm Trùng quay sang chỉ vào nhóm người đang đi ngang qua bên cạnh nói với một học đệ: “Cậu, cho tôi mượn mũ chút.”

Học sinh trong trường Phụ Trung có thể không biết hiệu trưởng nhưng không ai là không biết Diêm Trùng. vị học đệ kia sững sốt một chút rồi nhanh chóng lấy cái mũ lưỡi trai trên đầu xuống dâng hai tay cung kính đưa cho hắn.

“Ngày mai trả lại cho cậu, cảm ơn.” Diêm Trùng đối với cậu ta cười cười.

“Không... không cần ạ.” Học đệ lập tức xua tay hào phóng.

Diêm Trùng xoay người lại cầm mũ đội lên đầu cho Kỉ Tiểu: “Có chút rộng, nhưng vừa lúc không chạm tới miệng vết thương.”

Kỉ Tiểu nhìn gương mặt gần trong gang tấc đang giúp mình chỉnh độ rộng của mũ, khẽ thùy hạ mi mắt.

“Đi thôi.” Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, Diêm Trùng tiếp tục nắm tay người ta dắt đi.

Kỉ Tiểu đối với đường tới bệnh viện không quen thuộc, Diêm Trùng lại không an tâm vì thế gọi một chiếc taxi tới.

Kỉ Tiểu ngồi vào ghế sau, dừng một chút, đối với Diêm Trùng vẫn đứng bên ngoài nói một câu: “cảm ơn.”

Diêm Trùng đối với cậu nhe răng cười, ngay sau đó cũng chui vào xe đặt mông ngồi xuống bên cạnh Kỉ Tiểu, tự nhiên đóng cửa xe nói: “Bác tài, tới bệnh viện trung tâm.”

“Ok.”

Sau khi xe chạy vào đường cái, Kỉ Tiểu vẫn chưa quay về tư thế bình thường mà vẫn nhìn hẩn, Diêm Trùng đối với hành vi của mình cũng không thể nào giải thích được, chỉ nói: “Lát nữa bảo người cùng phòng cậu mang sách vở và balo về giùm đi.”

Nghe thế, Kỉ Tiểu thu hồi nghi hoặc: “Không cần.”

Diêm Trùng nghĩ tới sự việc ngày hôm qua, cảm thấy phỏng chừng người này trừ bỏ cùng Tiêu Kiện Thạc xảy ra xô xát ra thì đại khái với các bạn cùng phòng chắc cũng không thân thiết gì.

Lệ quỷ lấy mạng? Bạch vô thường câu hồn?

Nhớ tới hai câu hình dung này, Diêm Trùng quay lại nhìn sườn mặt không hề có tính uy hiếp gì của Kỉ Tiểu, âm thầm cong cong khóe môi nở nụ cười.

Tới bệnh viện, Diêm Trùng xưng phong nhận việc dẫn người tới ngay khoa não, lại bị Kỉ Tiểu ngăn lại: “Đăng kí trước.”

Diêm Trùng sững sốt, rồi để Kỉ Tiểu ngồi ở ghế chờ còn mình chạy đi đăng kí lấy số, qua mười phút sau tay không trở lại, trên mặt mang theo chút quần bách, Kỉ Tiểu thấy bộ dáng hẩn, liền hiểu, tự thân đứng dậy tập tễnh bắt tay làm thủ tục.

Nhìn bác sỹ kiểm tra sơ qua, sau đó làm CT, kết quả là não bị chấn động nhẹ, nhưng không gây trở ngại, choáng váng ngất xỉu là do hai tiết hóa liên tục ngồi xổm làm thí nghiệm một mỗi quá độ, cộng thêm giữa trưa không ăn cơm, không có sức mới vậy. Bác sỹ kê chút thuốc sau cho bọn họ trở về.

Ra tới cổng bệnh viện, Diêm Trùng than thở một câu: “Xem bệnh thôi mà cũng phiền toái như vậy, nhiều người chắc chết.”

Kỉ Tiểu không tiếp lời hắn, đi một vòng, lại được nghỉ ngơi một lúc, cậu hiện tại đã khôi phục gần như hoàn toàn, đi được hai bước liền nói: “Tiền thuốc, mai trả cậu.” tới bệnh viện gấp gấp nên Kỉ Tiểu không mang theo tiền, mọi chi phí thuốc men khám bệnh đều là Diêm Trường chi trả.

Diêm Trường cũng không hưởng ứng lời cậu, hắn đang nhìn một quán cơm gần đó nói: “Tớ đói bụng, ăn cơm không?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, hướng phía trước bước đi, cậu không tính tiếp tục dây dưa nữa, đang nghĩ xem gần đây có xe gì có thể về trường, về phần Diêm Trường muốn làm gì, Kỉ Tiểu không xen vào.

Nhưng những gì Kỉ Tiểu muốn làm thì Diêm Trường nhất định xen vào, hắn một phen giữ chặt tay cậu hướng đối diện lôi đi: “Đi ăn, cơm trưa cậu cũng chưa ăn, đã trễ thế này căn tin trường cũng đóng cửa rồi.”

Kỉ Tiểu nhú mày giãy dụa muốn tránh, Diêm Trường lại nắm quá chặt, Kỉ Tiểu chỉ có thể nói: “Tôi không ăn.”

Diêm Trường cũng không để ý tới ý kiến của cậu, trực tiếp kéo cậu vào quán tìm chỗ cho hai người ngồi xuống. đây chỉ là quán ăn bình thường, trên bàn có một tờ thực đơn ghi mấy món xào, rán, cũng có cơm.

Diêm Trường đem cái gọi là ‘thực đơn’ liếc qua một cái, gọi một phần cơm, cùng một chén canh thịt bò, lại hỏi Kỉ Tiểu muốn ăn gì, Kỉ Tiểu không nói lời nào.

Diêm Trường đối ông chủ nói: “Cậu ấy giống tôi.”

10. Chương 10

Cơm rất nhanh được đưa tới, Kỉ Tiểu tròn mắt nhìn nhưng vẫn không nhúc nhích, Diêm Trường cầm đôi đũa gấp đồ ăn.

Ăn được một nửa, Diêm Trường gõ gõ thành bát Kỉ Tiểu nói: “Cậu chưa ăn trưa, vậy ăn nhanh đi.”

Kỉ Tiểu lại nói: “Ăn rồi.”

Diêm Trường hừ cười một tiếng, liếc nhìn cái mũi trên đầu cậu: “Cậu như vậy...” Ánh mắt lại dạo một vòng trên mặt Kỉ Tiểu, giống như lời Kinh Dao đã nói, làn da Kỉ Tiểu đích xác trắng quá mức, mặc dù trong không gian mờ mờ của quán vẫn như trước dưới ánh đèn chiếu vào thực chọi mắt, một chút cũng không nhìn thấy lỗ chân lông, hơn nữa chất da cũng thực bạc, tựa như bán trong suốt, có thể đem những đường gân xanh nhạt cùng mạch máu tinh tế thấy phi thường rõ ràng, người này mà bảo là khỏe mạnh ai cũng không tin được.

Diêm Trường thu hồi tầm mắt: “.....Thế chất da miễn cảm, sợ phơi nắng? cậu hoàn toàn có thể xin Thiết ca không tham gia thể dục buổi sáng.”

Kỉ Tiểu sửng sốt, dừng một chút nói: “Không sao.”

Diêm Trường mỉm cười, thật không muốn cùng đối phương cãi nhau, thay đổi phương thức mở miệng: “Cậu không phải sẽ nói trả tiền tớ sao? Bữa cơm này cũng bao hàm trong đó.”

Những lời này lọt vào tai Kỉ Tiểu, một lát rốt cục cầm đũa lên từ tốn ăn.

Tuy rằng quán này là do Diêm Trường chọn nhưng chỉ là chọn bữa, hắn bình thường ngẫu nhiên cùng bọn Ngũ Tử Húc đến mấy quán ăn quanh trường ăn cơm đơn giản nhưng cũng chỉ là ngẫu nhiên, đối với cuộc sống như vậy hắn vốn không quen, cho nên dù đói mấy cũng chỉ khều khều gấp vài miếng ăn, sau càng ăn càng chán ngấy, cuối cùng đơn giản buông đũa.

Kỉ Tiểu vẫn chậm rãi gấp từng miếng nhỏ ăn, tiết tấu ăn và nhai vô cùng chậm rãi, khiến cho người ăn cùng cậu cũng có cảm giác phi thường không hăng hái, phỏng chừng những người muốn giảm béo rất muốn ngồi

ăn chung với cậu, bởi vì cho dù có muốn ăn cỡ nào nhưng khi thấy bộ dạng này cũng lập tức giảm đi vài phần.

Diêm Trường vừa khuấy bát canh, vừa tiếp tục tinh tế quan sát nam sinh ngồi đối diện.

Đại bộ phận người lần đầu nhìn thấy Kỉ Tiểu đại khái sẽ bị làn da đặc biệt trắng của cậu thu hút sự chú ý, sau đó là đến đôi mắt to tròn cuối cùng là tới dung mạo xuất sắc của cậu.

Ngũ quan của Kỉ Tiểu phi thường tinh xảo, mặt mày tú lệ, sóng mũi cao thẳng, đôi môi và cái cằm đều là những đường cong tối xinh đẹp, tổng thể nhìn tựa như một bức tranh hoàn mỹ. nhưng khí chất của cậu lại không nổi bật, đương nhiên không phải loại dáng vẻ quê mùa đáng khinh mà là u tối, từ trong mắt lộ ra sự u tối rõ ràng. Cậu bình thường luôn bất hòa với người đối diện, ánh mắt luôn đi lạc đâu đó trong hư không, cả người tựa như bị một tầng bụi sa bao phủ, nếu không phải đặc biệt chú ý quan sát thì sẽ dễ dàng bị bỏ qua, cho nên mặc dù Kỉ Tiểu có bộ dạng xinh đẹp tuyệt mỹ như thế nhưng trừ bỏ hôm đầu tiên xuất hiện trong lớp khiến mọi người xôn xao nghị luận thì bình thường trong lớp dường như ai cũng đã quên mất cậu, thực không hề có cảm giác tồn tại.

Đương nhiên, trong số đó không tính Diêm Trường.

Kỉ Tiểu có thể cảm giác được tầm mắt hứng thú của Diêm Trường bắn tới, tựa như lần hai người nhìn nhau ở sân bóng rổ sáng hôm đó, tầm mắt không hề che giấu sự đánh giá, nhưng Kỉ Tiểu cũng không ngẩng đầu, cậu thực sự tập trung vào việc ăn cơm, thẳng tới khi bụng đã no tới mức không nuốt được nữa mới dừng lại.

Sau khi rời khỏi quán cơm, Diêm Trường phi thường lạnh lẽo gọi một chiếc taxi, không đợi Kỉ Tiểu phản ứng, trực tiếp nói với bác tài trở về trường học.

Lúc xuống xe, Diêm Trường hỏi Kỉ Tiểu có cần hẩn ngày mai xin phép nghỉ học cho không, cậu có thể nghỉ ngơi 1 ngày.

Kỉ Tiểu không suy nghĩ liền cự tuyệt.

Nhìn theo bóng dáng đơn bạc đi vào trong dãy lớp học, lúc lâu sau Diêm Trường mới thu hồi tầm mắt.

“Kỉ Tiểu...” Hẩn khẽ gọi cái tên này, mỉm cười.

Kỉ Tiểu tới trước dãy lớp học vòng vo di chuyển một hồi, trừ bỏ dãy phòng tự học của năm cuối còn sáng đèn thì dãy phòng học của lớp 10 và 11 đều đã sớm đóng cửa tối om, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, cậu chuẩn xác tìm được vị trí ngồi của mình, nơi đó còn 2 quyển sách giáo khoa nằm trên bàn, cùng balo của cậu, trong bóng đêm đã bị người ta hoàn toàn bỏ quên.

Đêm nay không thể không làm bài tập, Kỉ Tiểu chỉ có thể về phòng kí túc luôn, mà dĩ vãng Tiêu Khổng hai người luôn thân long thấy đầu không thấy đuôi chuẩn đi chơi, hôm nay khó được dịp ngoan ngoãn ở trong phòng.

Thấy Kỉ Tiểu, Khổng Bân thế nhưng lộ ra gương mặt xấu hổ cười cười, Tiêu Kiện Thạc liếc nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng quay đi giống như nhìn thấy cái gì không sạch sẽ, biểu tình trên mặt chính là kết hợp của kinh dị cùng ghê tởm, nhưng đã không còn vẽ vênh vào tự đắc thường ngày nữa.

Kỉ Tiểu không nhìn bọn họ, sau khi để balo lên bàn liền cầm quần áo đi tắm rửa, vừa mở ngăn tủ ra, lông mày liền nhíu lại.

Lúc này Hà Bình đã trở lại, Kỉ Tiểu quay đầu nhìn cậu ta, tầm mắt rơi xuống tay, cậu ta đang cầm một cái chậu bên trong chính là cái áo sơ mi ướt sũng của cậu.

Hà Bình vội nói: “à, tớ vừa rồi đi giặt quần áo, thấy áo sơ mi cậu thay ra có dính máu nên thuận tay giặt giúp cậu luôn.”

Tự tiện mở tủ tư nhân của người khác lấy áo sơ mi ra giặt? thuận tiện?

Kỉ Tiểu lấy áo sơ mi lại không nói gì, cũng không có ý nói lời cảm ơn...

Hà Bình có chút xấu hổ, cũng có chút cảm giác đi vuốt mông ngựa người ta, nhưng cậu ta vẫn cười nói: “Cậu vừa đi đâu vậy?”

Kỉ Tiểu nói: “Ăn cơm.”

“À, đầu cậu còn đau không? Nếu khó chịu, tớ có thuốc giảm đau này.”

“Không cần.” Kỉ Tiểu nói xong, cầm đồ đạc đi ra ngoài.

Hà Bình trở về giường của mình, Tôn Tiểu Quân đang ở trên giường chiến đấu hăng hái với đồng sách nâng cao hừ lạnh một tiếng: “Ông đây là làm gì vậy, nhiệt mặt tiếp lãnh mông cậu ta à?”

Hà Bình trên mặt hiện chút không vui, nhưng rồi lại vừa cười vừa nói: “Không sao, tất cả đều là bạn học mà.”

Tôn Tiểu Quân từ chối cho ý kiến.

Hôm sau, Diêm Trường tiến vào lớp chờ nghe Ngũ Tử Húc gào to.

“A A A, đại diêm vương tới rồi sao, người tốt sống vui sống khỏe sống có ích, một học sinh gương mẫu luôn giúp đỡ người khác, mau vỗ tay hoan nghênh bạn nào.”

Clap clap clap clap clap....

Hôm qua Diêm Trường sớm không thấy bóng dáng, Ngũ Tử Húc thay hắn thu dọn đồ đạc, lúc đầu còn tưởng vị này đi chơi bóng hoặc là bị tiểu cô nương nào lừa đi rồi, ai ngờ buổi tối gọi điện tới mới biết được hóa ra người ta đi làm người tốt, đây chính là kỳ văn ngàn năm một thuở, khiến cho cả trường sáng ra đã xôn xao nghị luận một phen, ai cũng hào hứng nói chốc lát phải hảo hảo phân tích tư tưởng chuyển biến của đại vương, có khi nào bị chap mạch chỗ nào không?

Nhưng đến khi bản tôn xuất hiện, người có gan thay mặt dân chúng lên tiếng cũng chỉ có một mình Ngũ Tử Húc, mà kết cục của cậu ta đương nhiên sẽ không tốt rồi.

Diêm Trường không chút khách khí giơ tay liền có cái tên lăm miệng kia một cú bạo lật, trong lúc Ngũ Tử Húc đang rên rỉ thì hắn thân nhiên ngồi vào chỗ của mình, sau khi sắp xếp mọi thứ mới nghiêng đầu nhìn sang Kỉ Tiểu, thấy sắc mặt cậu dù vẫn trắng nhưng tinh thần rõ ràng so với hôm qua có tốt hơn rất nhiều.

Kỉ Tiểu cũng nhìn lại, sau đó đối với Diêm Trường hất hất cằm: “Tiền của cậu.”

Diêm Trường nhìn bên trong ngăn bàn thấy một số tiền mặt giá trị lớn hiện ngang nằm ở đó.

Diêm Trường đếm đếm: “nhiều vậy?”

Tới bệnh viện kiểm tra, tiền khám cùng thuốc men, tiền taxi đi và về, tiền một bữa cơm, Kỉ Tiểu đều nhớ rõ ràng, nhưng cậu không biết chính xác Diêm Trường đã trả bao nhiêu nên ước chừng bằng này để vào trong ngăn bàn hắn.

“Không nhiều lắm.”

Diêm Trường đem tiền mặt đập đập trong lòng bàn tay, cười rất có thâm ý, sau đó nhét tiền vào túi, không nói gì nữa.

Trong tuần không ít môn đều có kiểm tra định kỳ, nên tuần này đa số đều là kiểm tra và giải đề kiểm tra, trong đó có toán học, còn có cả tiếng anh nghe đọc viết!

Tuy nói là kiểm tra định kỳ nhưng đề mục khăng định không giống kiểm tra bình thường, khung ra đề cũng thay đổi, nhưng ít nhất điểm số so với mỗi lần tiến bộ không ít, số người đạt tiêu chuẩn nâng cao hơn phân nửa, mà người cao điểm nhất vẫn như trước là lớp trưởng siêu nhân Thái Hiểu Mông, ngoài ra hai người tiếp theo cũng được chú ý, một là Diêm Trường, ổn ổn thỏa thỏa dừng lại mức điểm 60, không cao cũng chẳng thấp, đem lão ngốc đầu tức giận tóc lại dụng thêm vài sợi!

Người còn lại là Kỉ Tiểu!

Học sinh mới chuyển vào từ trường Phân Hiệu, chưa từng tham gia kiểm tra định kỳ, đối với phong cách ra đề của lão ngốc đầu hoàn toàn không biết, còn học chậm so với các bạn hẳn 1 tuần, sách giáo khoa cũng

mới được chuyển tới hai ngày trước, liền trong điều kiện khổ bức như vậy mà điểm kiểm tra chỉ kém Thái Hiếu Mông 2 điểm, đồng thời là người có điểm cao thứ nhì lớp.

Kinh hỉ còn chưa tan đi, tiếp đến môn vật lý và môn tiếng anh, các lão sư cũng đều báo điểm từ cao tới thấp.

Đặc biệt là môn tiếng anh, Diêm Trường bình thường điểm toán luôn lơ lửng ở giữa, nguyên nhân vì sao chỉ mình hắn biết, mà môn tiếng anh điểm vốn luôn đứng đầu khối, tám chín phần mười đều hơn 90 điểm, nhiều khi còn được 100 tròn trĩnh, nhưng lúc này, hắn chỉ được có 70 điểm.

Lúc Văn lão sư đem bài thi trả lại cho Diêm Trường sắc mặt phải nói là vô cùng khó coi, không biết còn tưởng hai người bọn họ đổi vị trí cho nhau, Văn lão sư mới là học sinh đâu.

Diêm Trường nhưng thật ra vẫn ung dung tự tại, liếc qua số điểm rồi ngồi trở lại chỗ mình nói: “Nghe không kịp.”

Mà Kỉ Tiểu lại lần nữa khiến cả lớp rớt cằm, cậu vẫn đứng thứ 2 lớp, bất quá đổi thành kém người đứng đầu Thang Văn Thiên 2 điểm.

Từ đó, học sinh lớp 1 hoàn toàn không giữ được bình tĩnh.

Trường Phân Hiệu không phải thành tích không tốt sao? Tiến độ dạy học của Phân Hiệu không phải không thể nào so được với Phụ Trung sao? Học sinh Phân Hiệu không phải là thi rớt Phụ Trung mới vào đó sao?

Vậy yêu quái khổng lồ này chui từ đâu ra vậy?!!!

Phải ở các môn khác vượt mặt để trả thù, bọn họ là lớp 1, lớp 1 đó !!!!! là hy vọng và tự hào của trường đó!!! Nếu chỉ có một môn thôi thì còn đỡ cho là trùng hợp, nhưng đến 3 môn liền đều xếp thứ 2, ngay cả môn vật lý của lão ma quỷ cũng có thể có điểm cao như vậy, nếu nói là trùng hợp ai mà tin được!

Vì thế, Kỉ Tiểu vốn không có tiếng tăm gì, học sinh mới hoàn toàn không có cảm giác tồn tại, lập tức trở thành đối tượng chú ý của toàn lớp, từ trên trời rơi xuống một học bá quý dị!

Hết chương 10

11. Chương 11

Tuy không phải là lớp trưởng, thành tích trong lớp cũng chỉ ở hạng trung bình giữa giữa, nhưng chỉ ngần ngừ hai tuần, Hà Bình một thân khiêm tốn vui vẻ hòa đồng đã lưu lại cho học sinh trong lớp cùng giáo viên ấn tượng tốt, nên ai ngẫu nhiên có chuyện gì cũng sẽ tìm cậu ta hỗ trợ.

Tiết cuối cùng của buổi sáng là tiết tự học, chủ nhiệm lớp 4 liền nhờ cậu ta làm giúp công tác thống kê thành tích kiểm tra định kì hàng tuần vừa rồi, văn phòng giáo viên khối 11 phi thường lớn, rộng hơn 70m² được chia khu, hiện tại có hơn 10 thầy cô đang ở đó. Hà Bình cúi đầu ra vẻ nghiêm túc làm việc, nhưng lỗ tai đã dựng thẳng lên nghe lén các giáo viên bàn chuyện.

“Có phải thành tích của Diêm Trường lần này đã tụt lùi, rớt hẳn 10 bậc?” Có một lão sư lên tiếng hỏi Võ Thiết.

Võ Thiết hừ lạnh một tiếng: “Không biết suy nghĩ cái gì nữa.”

“Quen bạn gái đi, lúc này cần phải chú ý, vạn nhất lơ lỏng sẽ rất khó bổ sung kiến thức.”

“Không nghiêm trọng như vậy, vật lý và hóa học đều vẫn đứng top đúng không, Ngô lão sư?”

Ngô lão sư được tất cả đám học trò đặt cho biệt danh ‘ma quỷ lão thái’ là lão sư môn vật lý của lớp 1, đã gần 50 tuổi, khi nào lớp 11 này tốt nghiệp liền về hưu, khỏe miệng bà rữ xuống, khi không cười thì nói chuyện phi thường nghiêm túc, lên lớp không cho phép bất cứ ai không tập trung, trên cơ bản ánh mắt ai vừa ly

khai bảng đen, viên phấn trong tay bà tùy thời có thể phi thẳng tới giữa trán người nọ, trăm phát trăm trúng, cho nên đám học sinh đều oán tử bà, bất quá ma quỷ lão thái lại phi thường thích Diêm Trùng.

“Ừ, thi cũng tạm tạm.” Có thể được 1 câu tán thưởng của bà, so với lên trời còn khó hơn.

“tiểu tử 17, 18 tuổi đàm luyện ái cũng không có gì, cũng không phải thời đại cổ hủ của chúng ta, là Mai Nghiên Nghiên sao?”

“Lý lão sư, cô cũng lạc hậu quá, ngay cả tôi cũng biết là Kinh Dao lớp 2.”

“Ồ, hoa khôi à, vậy thì xứng đôi, thành tích Kinh Dao cũng tốt, bộ dạng cũng không tồi, hai người có thể hỗ trợ nhau cùng tiến bộ.”

Các lão sư nói thực cao hứng, liền nghe từ một góc hẻo lánh truyền tới một tiếng hừ lạnh khó chịu, mọi người quay đầu nhìn lại, liền thấy Chu lão sư đang mổ cò gõ bàn phím, trên đầu không còn mấy sợi tóc.

“Tiến cái gì bộ, một lần so một lần đều tẹt, đáng nhẽ phải lưu ban!” Chu lão sư nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mấy lão sư khác nghe được lời này nhin không được vụng trộm cười, Diêm Trùng kì thật rất nghịch ngợm hiếu động, bất quá hẳn thực biết chừng mực, bình thường cũng không để ai phải khó xử, thầy cô giáo hầu như ai cũng yêu quý hẳn, chỉ trừ vị Chu lão sư dạy toán này.

Ngay từ khi ông bắt đầu dạy lớp 1, môn toán của Diêm Trùng liền không cao hơn 65 điểm, khiến Chu lão sư cũng thực sốt ruột, đối Diêm Trùng mắng vài câu, nói hẳn lên lớp không chú ý, bài tập cũng không làm, thành tích làm sao tốt được, mặc cho đề thi có khó dễ thế nào, điểm thi của Diêm Trùng vĩnh viễn cũng chỉ như vậy, cùng lắm là lệch khoảng 5 điểm, điều này khiến lão ngốc đầu tức giận không ít, tóc rụng càng ngày càng nhiều.

Nguyên nhân hả?

Diêm Trùng nói, không có nguyên nhân, chỉ là xem lão ngốc đầu không vừa mắt, trời sinh không hợp. bất quá trong lòng các thầy cô khác đều rõ ràng, Diêm thiếu gia thực sự không thích Chu lão sư, ông ấy làm sao có thể dạy tiếp lớp 1 đây, nhưng cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Mà bọn họ, cũng chỉ có thể cùng tham gia chơi.

Hà Bình nghe mỗi thầy cô khi nhắc tới Diêm Trùng đều thực cao hứng, khẩu khí cũng thực thân cận, quả thực so với con trai còn quý hơn, nhin không được nhớ lại lúc trước có nghe nói học sinh lớp 11 bởi vì kì thi chỉ đạt yêu cầu được 1/10, giáo viên chủ nhiệm mới của lớp tức giận tới độ chạy tới phòng hiệu trưởng nói muốn đổi lớp, còn thiếu mỗi việc đình công.

Người so với người, đúng là tức chết mà.

“Ai, Võ lão sư, lớp cậu chưa thu xong phiếu này sao?” một vị lão sư đang sửa sang lại tập lí lịch học sinh trên bàn hỏi.

Võ Thiết gật đầu: “Vâng, còn Hoàng Khải và Kỉ Tiểu...hai học sinh chưa nộp.”

“A, Kỉ Tiểu? Có phải học sinh mới chuyển tới từ Phân Hiệu? Kì kiểm tra tuần này đứng trong top 5 của lớp sao? Thành tích tốt vậy sao?”

Nhắc tới Kỉ Tiểu, xa xa Chu lão sư lại cao hứng lên: “Thằng nhóc đó thực thông minh, cách giải đề phi thường sáng tạo.”

“Ngũ văn không phải môn khoa học mà cũng hơn 85 điểm, thực không tồi.”

Võ Thiết gật gù: “Chính là viết hơi lan man, tư tưởng trung tâm có hơi sai lệch nhưng bài viết nhìn chung rất hay nhiều câu văn rất có ý tứ.”

“Lúc trước sao lại vào Phân Hiệu nhỉ?”

“Chắc là phát huy thất thường đi, may mà bây giờ không muộn, về sau tiếp tục bồi dưỡng nhất định sẽ là học sinh xuất sắc.”

.....

Đợi các vị lão sư đều đã lên lớp hết, Hà Bình mới buông bút xuống, cậu ta ngồi đờ ra trong vài giây, thấy văn phòng không còn ai, mới chậm rãi đi tới trước bàn làm việc của Võ lão sư, mở ra xấp tư liệu lí lịch học sinh. Là tờ lý lịch cá nhân hàng năm học sinh nào cũng phải viết, trong đó điều tra về thành phần gia đình, địa chỉ, nơi làm việc của cha mẹ, linh tinh mấy thứ nữa.

Hà Bình trước hết lật tới tờ phiếu của Ngũ Tử Húc:

Cha: Ngũ Hướng An

Mẹ: Lô Ngọc Như

Đều không biết, nhưng cả hai đều là đảng viên, ngoài tên cha mẹ thì đơn vị cùng địa chỉ công tác còn lại đều bỏ trống.

Tiếp tới Vương Hi Đường

Cha: Vương Hưởng

Mẹ: Yến Vân

Mẹ của Vương Hi Đường cậu ta không biết, thế nhưng cha của Vương Hi Đường...chính là thị trưởng hiện tại của U thị a.

Hà Bình ngốc lảng một trận mới chậm rãi tỉnh táo lại, trong lòng phân vân có nên tiếp tục xem hay không, nhưng thâm tâm tò mò rục rịch, tay lại lật tới tờ phiếu của Diêm Trùng ở cuối cùng tập danh sách lôi ra.

So với Ngũ Tử Húc, tờ khai của Diêm Trùng còn đơn giản hơn, chỉ điền tên bản thân và tên cha mẹ, còn lại chẳng ghi gì hết kể cả ngày tháng năm sinh hay địa chỉ gia đình gì đó...

Cha: Diêm Hồng Tá.

Mẹ: Đàm Oanh.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng trong lòng mỗi học sinh ở Phụ Trung đều rõ ràng, đến khi tự mắt nhìn thấy, Hà Bình vẫn phi thường kích động. Cậu ta cũng chỉ là một tiểu nhân vật, thấy được minh tinh là trong chương trình biểu diễn, thấy được quan chức lớn nhất là chủ tịch phường, còn lại chỉ nhìn thấy qua TV. Cậu ta có thể đi vào Phụ Trung là do ba cậu ta tốn hơn mười bữa ăn, chi ra cả trăm vạn mới được. Hiện tại, con trai của đại nhân vật thường xuyên xuất hiện trên TV đài báo lại là bạn học mỗi ngày đều gặp mặt, Hà Bình sao có thể tiêu hóa ngay được.

Cho dù Hà Bình cũng là một học sinh trung học bình thường thì đại danh của Diêm Hồng Tá ít nhất cũng đã từng nghe thấy, đại khiêu bản của U thị, nơi đây tựa như một bàn đạp để thăng quan tiến chức, mà Diêm Hồng Tá chính là một ví dụ điển hình, hai năm trước ông ta vẫn chỉ là thư kí ủy ban U thị, nhưng hiện tại, người ta đã nhảy lên đỉnh núi rồi.

Kỉ Tiểu đi vào văn phòng thấy Hà Bình đang trợn tròn mắt bộ dạng chưa hồi thần.

Nghe động tĩnh, Hà Bình quay đầu lại, thấy Kỉ Tiểu lập tức cuống cuống tay chân đem này nọ nhét về, vừa chào hỏi cậu: “Cậu...cậu không đi ăn à?”

Kỉ Tiểu liếc nhìn chồng tư liệu lí lịch học sinh trên bàn chủ nhiệm, lại nhìn nhìn tờ phiếu trên tay Hà Bình, mày khẽ trau lại.

Hà Bình bị ánh mắt lạnh lẽo của Kỉ Tiểu bắn lại gương mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh nói: “Tớ... giúp thầy sắp xếp lại, cậu viết xong liền đưa tớ đi, tớ nộp luôn cho thầy.”

Kỉ Tiểu không để ý tới bàn tay cậu ta đưa ra, tự mình để tờ phiếu xuống chồng tư liệu.

Hà Bình đang nghĩ nên giải vây cho mình thế nào liền nghe bên ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, tiếp theo là tiếng nói chuyện, người tới không tiến vào văn phòng, mà đứng bên ngoài cửa, thanh âm trò chuyện không lớn, nhưng cũng đủ để hai người trong văn phòng nghe thấy.

“....Cô tìm em đến là muốn nói với em về thành tích thi lần này.”

“Vâng.”

“Cô biết lần này có chút khó khăn, tốc độ nghe cô cố ý tăng nhanh hơn chút, không ít học sinh sai ở phần này, nhưng tôi luôn cảm thấy với trình độ của em thì không thành vấn đề. Cô cũng đã xem qua bài thi của em, chủ yếu là bỏ trống không điền vào, là do sợ ý phải không?”

“Vâng...”

“Không sao, này có thể luyện thêm, vậy những chỗ bỏ trống ở mặt sau thì sao? Không đủ thời gian?”

“Vâng....”

“Tôi nhớ rõ tốc độ làm bài trước kia của em rất nhanh mà?”

“Vâng, đề dài.”

“.....đề dài à, lần sau cô sẽ chú ý, vậy... nếu em cảm thấy việc học có khó khăn thì hãy nói, cô sẽ giúp em phụ đạo thêm, em xem chừng nào thì có thời gian rảnh?”

“Gần đây không có, còn phải chơi bóng.”

“.... À à, hoạt động sau giờ học cũng thực cần thiết, nhưng nếu muốn cứ tới hỏi cô, em có số điện thoại của cô rồi đúng không, em gọi lúc nào cũng được, em hiện tại mới lớp 11, thành thích phải bảo trì ổn định, năm cuối cấp mới không vất vả.”

“Vâng.”

“Vậy được, em đi trước đi, đừng lo lắng, một lần thi không tốt cũng không sao.”

“Vâng.” Đối thoại rất nhanh liền kết thúc, người bên ngoài cũng rời đi, cứ như vậy một người quá nhiệt tình, một người quá lãnh đạm, có muốn tiếp tục cũng khó.

Hà Bình vốn sắc mặt kì quái, nghe xong đoạn đối thoại này biểu tình lại càng quỷ dị hơn.

Lãnh đạm là Diêm Trường không cần nhìn cũng biết nhưng người quá nhiệt tình lại là Văn lão sư đối với lớp bọn họ nổi danh hà khắc, đối với ai cũng không có sắc mặt hòa nhã? Ngắm lại bình thường cô ấy đối học sinh vênh cáo tự đắc, đồn đại đằng sau cô ta có người chống lưng, bình thường ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng không xem vào mắt, cơ hồ nữ sinh trong lớp đều đã bị cô ta mắng tới khóc thét, đương nhiên cũng có vài nam sinh không thoát mệnh, nhưng đến khi nghe vừa rồi cô ta đối với Diêm Trường nói chuyện nịnh hót, liền cái gì mà ‘lần sau cô sẽ chú ý’ cũng nói ra miệng được, này cũng thực quá lẩn lộn đầu đuôi đi?

Đến khi Hà Bình phát ngốc xong, tỉnh lại mới phát hiện Kỉ Tiểu không biết đã rời đi lúc nào.

Hà Bình dừng một chút, vẫn là nhìn không được tay lại lật mở chồng tư liệu xem tiếp, liền thấy tờ phiếu của Kỉ Tiểu cũng hoàn toàn trống rỗng, chỉ phía dưới bổ sung thêm một dòng.

Cha:

Mẹ:

Dì: Trì Xu Huyền.

Hết chương 11

12. Chương 12

Kỉ Tiểu nộp lí lịch học sinh xong trở về lớp, trong phòng giờ trống trơn, chỉ có một người mái tóc dài thân hình mảnh khảnh nằm úp sấp trên mặt bàn Diêm Trường.

Kỉ Tiểu cước bộ rất nhẹ đi về chỗ, hậu như không có tiếng động, người nọ cũng không phát hiện, một lát sau, Diêm Trường cũng bước vào. Diêm Trường lia mắt nhìn Kỉ Tiểu, kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh, Kinh Dao nghe động mơ mơ màng màng ngẩng đầu ưm một tiếng.

“Uống chút nước sẽ thoải mái hơn.” Diêm Trường đem cốc nước ấm đưa cho cô.

Kinh Dao muốn nói không cần, sẽ lây bệnh, nhưng khi nhìn vào, phát hiện không phải cốc sứ Diêm Trường thường dùng.

Kinh Dao yên lặng tiếp nhận, cúi đầu uống một ngụm, sau đó dùng giọng mũi dày đặc nói: “Cô ta gọi anh tới nói chuyện sao?”

Diêm Trường gật đầu.

“Nói gì thế?”

“Muốn phụ đạo cho anh.”

“A.” Kinh Dao cười lạnh: “So với em tưởng còn dễ hơn, em còn tưởng cô ta sẽ ôm lấy đùi anh khóc lóc cầu anh lần sau thi cao điểm hơn chút để còn giữ được bát cơm chứ.”

“Không thảm như vậy.”

“Vậy khiến cô ta thảm hại hơn nữa đi.” Kinh Dao nói: “Em chính là không quen nhìn loại con gái dễ tiện dựa vào quan hệ giường chiếu mà đi lên, làm như có người trên cục giáo dục chống lưng thì không ai hơn nổi ấy, anh biết không, hôm đó, em nghe cô ta mắng Trần Lộ tới độ không ngẩng đầu lên được, cô ta rõ ràng biết mẹ bạn ấy đã mất sớm, ba vì đi làm xa mà không có ở nhà, thiếu chút nữa tiền học phí còn không kịp nộp, vậy mà cô ta còn mắng bạn ấy cha mẹ không biết dạy, em khi đó chỉ muốn xông lên đánh cho cô ta một trận.”

“Ừ, đã biết.” Diêm Trường gật đầu.

Kinh Dao xả giận, trong lòng cũng có sáng khoái hơn chút, khí lực cũng dùng hết, vươn tay xoa trán, khó được khi làm nũng nói: “Đau đầu...”

Diêm Trường nói: “Xin nghỉ đi, anh đưa em về.”

Kinh Dao lắc đầu: “Buổi chiều còn có tiết kiểm tra...”

Diêm Trường biết không cản được, cũng không tiếp tục khuyên bảo. Kinh Dao lại nằm úp sấp xuống trong chốc lát, nhích người hướng bả vai Diêm Trường ghé vào: “Khó chịu quá...”

Diêm Trường cũng chỉ đỡ Kinh Dao cho khỏi ngã, cả người vẫn duy trì tư thế như trước chẳng nhúc nhích, Kinh Dao dựa vào được một chút không thấy thoải mái hơn, thoáng chốc lại đổ về lên mặt bàn.

“Trận thi đấu cuối tuần phỏng chừng không đi được rồi.” Hôm nay đã là thứ 6, nhưng cảm mạo phát sốt nặng thế này, chắc không thể khỏi nhanh được.

Diêm Trường an ủi: “Không sao cả.”

Kinh Dao không vui: “Không cam lòng...không cam lòng, em muốn xem anh chơi bóng.”

“Anh chơi xong sẽ về thăm em.”

Kinh Dao híp mắt: “Không phải chủ nhật là sinh nhật Mai Dục sao? Anh không đi à?”

Diêm Trường nghĩ nghĩ: “Đi sớm về sớm.”

Kinh Dao tươi cười: “Anh nói đó, đừng quên.”

“Ừ.”

“Trước khi tới gọi điện cho em!”

“Ừ.”

Hai người bên này nói chuyện, ngoài kia một người xách theo một đồng hồ ăn vọt vào phòng học.

“Cơm thịt bò hầm nóng hổi mới ra lò đây

” Ngũ Tử húc há miệng hô to, đem ba hộp cơm đặt lên bàn Diêm Trường, xòe tay ra: “Thiếu gia, ba mươi lăm khối, cảm ơn.”

Diêm Trường nhìn cũng không nhìn cậu ta, mở túi ra đưa một phần tới trước mặt Kinh Dao: “Một phần 10 khối, vậy 5 khối từ đâu ra?”

“Phí vận chuyển a, mày không phải sẽ nhỏ mọn như vậy chứ.” Ngũ Tử Húc từ tay Hồng Hạo đi sau mình vừa vào nhận suất cơm của mình, Phụ Trung cái gì cũng tốt nhưng căn tin lại cách quá xa dãy lớp học, một nam một bắc, muốn chạy tới căn tin cũng phải mất 5p, càng đừng nói tới một ngày nắng nóng thế này, Kinh Dao đang bị bệnh, không muốn đi ăn cơm, bọn Ngũ Tử Húc chỉ có thể mua giúp.

Kinh Dao trắng mắt liếc nhìn Ngũ Tử Húc, lại nhìn sang Vương Hi Đường cùng Hồng Hạo đang ngồi bên cạnh: “Sao các ông không ăn luôn trong căn tin? Lát nữa trong lớp sẽ toàn mùi thịt bò cho coi.”

“Hắc, thấp hương tiền hòa thượng a, căn tin nhiều người như vậy, trời thì nóng, cần gì phải ở đó ngửi mùi dầu mỡ cùng mồ hôi, khẩu vị cũng bay mất.” Ngũ Tử Húc bắt đầu cắn thịt ăn ăn: “Nhưng mà Diêm Trường, tao không thấy thứ này có chỗ nào ngon, mày mua thêm một phần làm gì.”

Kinh Dao liếc suất cơm còn lại, cũng không thèm ăn: “Ăn không vô.”

Diêm Trường giữ lại cho mình một phần, tiếp đó cầm một phần đứng dậy, vòng qua một loạt bàn ghế, đem suất ăn đó đặt trên bàn Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu đang xem sách, nhìn thấy gì đó xuất hiện trước mặt liền sững sờ rõ rệt, nghi hoặc nhìn về phía Diêm Trường.

Diêm Trường thản nhiên nói: “Cho cậu.”

Không đợi Kỉ Tiểu phản ứng, Ngũ Tử Húc trước kêu lên: “Ai Ai Ai???!!!” tiếng kêu khinh ngạc cùng nghi hoặc đầy ý vị thâm trường.

Diêm Trường cũng không để ý tới cậu ta, chỉ nói: “Lát nữa cậu gửi tiền cho tớ là được, cậu không ăn cũng chỉ có thể vứt đi.” Nói xong, trực tiếp trở về chỗ ngồi.

Ngũ Tử Húc bận rộn hết quay sang nhìn Kỉ Tiểu ở xa xa lại quay sang nhìn Diêm Trường ở trước mặt, tự hỏi sau một lúc lâu, bình tĩnh đại ngộ.

“Thiết ca bảo mày chiều cổ học sinh mới? Mày lúc nào thì rảnh rỗi như vậy?” Cậu ta nhỏ giọng nói.

Kinh Dao một bên cũng bắn tới một tia nghi hoặc, Diêm Trường bình thản ăn, nghĩ nghĩ, rồi cười không nói gì.

Kỉ Tiểu bên kia do dự một chút nhưng lát sau vẫn cầm thìa xúc từng chút cơm ăn.

Diêm Trường không muốn đề tài này tiếp tục nên quay sang Kinh Dao nói: “Không muốn ăn thì cũng cổ mà ăn một chút, nếu không buổi chiều sẽ đói.”

Kinh Dao trầm nghĩ, em muốn ăn cháo, nhưng lời nói đến miệng lại không phát ra được.

Ngũ Tử Húc nhìn thấy Hồng Hạo sau khi ngồi xuống liền nhắn tin liên tục, đến cơm cũng không đả động gì, nhịn không được ghé qua dòm lên: “Ái chà, mày của được Lỗ Tú Ný rồi sao?”

Lỗ Tú Ný chính là nữ sinh Hồng Hạo đang theo đuổi, là bí thư đoàn của lớp.

Hồng Hạo nheo mắt lại: “Nhanh thôi.”

Ngũ Tử Húc chắc chắn hai tiếng, sao khó khăn vậy, đã hơn 2 tuần rồi, bộ thẳng này tự dưng thích ăn chay hay uống cháo lốt dạ à?

Hồng Hạo kỳ thật cũng có cảm giác phiền toái nhưng không phải lúc bắt đầu thường cần phải có kiên nhẫn sao, nhân tiện nói: “Tao coi trọng nhỏ được không?”

Ngũ Tử Húc không cho là đúng: “Có mày không tự trọng ấy, với bộ dạng của Lỗ Tú Ný, trong trường vớ được cả bố.”

Kinh Dao nghe không nổi nữa lên tiếng: “Ông đang chọn mua thịt heo à? Không mang theo gương tự soi xem mình thế nào.”

Ngũ Tử Húc lòng tự tin bị dẫm đạp: “Anh đây vẫn mang theo đấy, tùy thời tùy chỗ đều làm cho mình trở nên đẹp trai hơn.”

Kinh Dao càng không khẩu vị.

Ngũ Tử Húc hiển nhiên còn chưa nói đủ, nhịn không được ba hoa chích chòe: “Ai, nói tới cái này, bọn mày có biết mỹ nhân nào của lớp 10 không?”

Thủy chung tận sức tập trung nhẩn tin Hồng Hạo tự nhiên cũng góp vui bát quái: “Biết, hoa khôi lớp 10-1.”

Vương Hi Đường cũng tham gia: “Phải Khương Chân không?”

Ngũ Tử Húc đập bàn cái rầm: “Chính là Khương Chân! Đây, bọn mày có tin gì về nhỏ nói nghe coi.”

Kỉ Tiểu đang cầm thìa chậm rãi ăn, tay dừng lại chút.

Không ngờ Kinh Dao cũng biết nên nói: “Là một cô bé nhìn rất xinh đẹp, nhưng có vẻ khó gần, khuôn mặt lúc nào cũng như đi đòi nợ.”

“Tiểu gia nguyện ý đi trả nợ!” Ngũ Tử Húc hai mắt sáng quắc: “Tiểu gia cái gì cũng không có chỉ có nhiều tiền.”

“Người ta hình như đã có bạn trai rồi.” Vương Hi Đường nói: “Tao nghe nói là thằng Dương Khiếu.”

“Lại là cái thằng đó, sao nó không chết quách đi cho rảnh nợ.” Ngũ Tử Húc khó được bản mặt tức tối: “Nhanh tay hơn lão tử à, nó không theo đuổi Mai Nghiên Nghiên à?”

“Mỹ nhân thì người ta theo, liên quan gì ông.” Kinh Dao nói.

“Vậy thằng đó cũng từng tuyên bố thích nhất bà còn gì.” Ngũ Tử Húc cũng không cam tâm phản pháo.

“Cậu ta nói như vậy nguyên nhân vì cái gì ai chả biết.” Kinh Dao thực bình tĩnh: “Cậu ta chỉ muốn chọc tức Diêm Vương thôi.”

Về phần Diêm Trùng có khó chịu hay không, Kinh Dao cũng không biết, chỉ mình hấn biết.

Ngũ Tử Húc không nói với cô nữa, chuyển hướng sang Vương Hi Đường: “Khương muội muội nhất định là chán ghét Dương Khiếu cho nên mới lừa nó.”

“Mày có để người khác ăn cơm không?” Ngũ Tử Húc cứ ‘Khương muội muội’ mãi khiến Diêm Trùng rớt cục cũng nhịn không được lên tiếng.

“Bọn mày toàn phá hoại nhân duyên của người khác, tao hận lũ ác nhân chúng mày!” Ngũ Tử Húc gào lên rồi chỉ về một tương lai tươi sáng quyết tâm: “Tao nhất định sẽ cua được Khương muội muội!”

Hết chương 12

13. Chương 13

Thứ 6 trước khi tan học, trên radio trường còn cố ý thông báo lần nữa chủ nhật này đội bóng rổ sẽ cùng đội Ba Trung tiến hành thi đấu, những ai rảnh rỗi có thể tới cổ vũ, kỳ thật cũng không cần trường động viên, các học sinh cũng đủ tích cực, nghe nói bí thư đoàn Lỗ Tú Ni lớp 1 còn cầm đầu một đám nữ sinh tổ chức thành đội cổ vũ đương nhiên đi cổ động các thành viên cố gắng.

Chỉ là trong đám học sinh hưng trí bừng bừng không bao gồm Kỉ Tiểu, trong phòng kí túc của cậu mấy người kia đều sống ở U thị, cho nên vừa tới cuối tuần toàn bộ đề xách túi về nhà, thứ bảy Kỉ Tiểu một mình nằm xem sách, chủ nhật lại ngủ cả ngày, mãi tới chạng vạng mới bị tiếng chuông đi động đánh thức.

Kỉ Tiểu nhìn nhìn thời gian, chưa tới 7h, bên ngoài trời cũng vừa tối.

Điện thoại được thông, đầu dây truyền tới thanh âm ôn nhu của Trì Xu Huyền.

“Tiểu Tiểu à, con ăn tối chưa?”

Kỉ Tiểu xuống giường đi mở đèn: “Rồi.”

“Ừm, ta lúc trước có xem qua, nhớ rõ gần Phụ Trung có hai nhà hàng cũng không tệ, con có thời gian có thể tới đó nếm thử.”

Kỉ Tiểu không lên tiếng đáp lại.

Trì Xu Huyền cũng không để ý, lại nói: “Nghe chủ nhiệm lớp nói con thi đứng trong top 5 à? Dì thực sự chúc mừng con.”

Kỉ Tiểu mở ngăn kéo lấy tiền, tính toán ra ngoài ăn cơm, nghe câu này động tác bất giác dừng lại, trên mặt rõ rệt xẹt qua biểu tình không vui.

Trì Xu Huyền cũng lập tức biết mình nói sai: “A, dì chỉ là quan tâm con, ta về sau sẽ không tùy tiện gọi điện cho chủ nhiệm lớp con, Tiểu Tiểu à, còn luôn khiến ta thực yên tâm.”

Kỉ Tiểu nói thẳng: “Còn việc gì không?”

Trì Xu Huyền ghen hờn, một lát nói: “Kỳ thật, ta có chuyện muốn hỏi con chút, chỉ hỏi chút thôi.”

“vâng.”

“Con gặp qua em gái chưa?”

“Chưa.”

“Vây a...”

Kỉ Tiểu nghe ra lời nói của dì có thâm ý: “Làm sao?”

Trì Xu Huyền thở dài: “Thứ hai ta có gọi cho nó, sau đó liền không gọi được nữa, điện thoại trong nhà cũng không ai tiếp...”

Kỉ Tiểu nhăn mi.

“Ta bên này gần đây có case khá bận rộn, không thể về được, ta có gọi điện cho anh nó cũng chỉ an ủi ta nói không có việc gì.”

Kỉ Tiểu trầm mặc một lúc rồi nói: “Đã biết.”

Trì Xu Huyền nghe giọng nói của Kỉ Tiểu có chút không kiên nhẫn, lập tức nói: “Con có việc thì mau làm đi, dì không làm phiền con học tập, gần đây thời tiết nóng bức, con phải chú ý không cần ra ngoài nhiều, không biết phòng kí túc của con có điều...”

Kỉ Tiểu nghe dì huyền thuyên vài câu, rốt cuộc đem cuộc gọi cắt đứt, trò chuyện vừa dứt, cậu liền thay quần áo đi giày, cầm chìa khóa ra ngoài. Chỉ là phương hướng không phải là tới căn tin hay quán ăn ngoài trường học mà là phòng kí túc của năm cuối.

So với lớp 11 cuối tuần hầu như đều về nhà thì năm lớp 12 người rõ rệt nhiều hơn hẳn, một đường đi các phòng đều sáng đèn, học sinh trong phòng không phải đang làm bài tập thì cũng vui đùa khổ luyện ôn thi, cuối tuần cũng không có thời gian rảnh về nhà.

Kỉ Tiểu lấy di động ra nhắn tin: Tôi đang ở ngoài cửa phòng anh, anh có thể ra đây chút không?

Trong một chốc, cửa căn phòng thứ ba từ dưới lên mở ra, một nam sinh đeo mắt kính cao cao gầy gầy đi ra, anh ta trái phải nhìn quanh, tại cách đó không xa phát hiện Kỉ Tiểu.

“Tìm tôi?” Khương Duệ đối với sự xuất hiện của Kỉ Tiểu có chút kinh ngạc.

Kỉ Tiểu nói: “Anh có liên lạc với Khương Chân không?”

Khương Duệ minh bạch: “Mẹ tôi gọi cho cậu?”

Kỉ Tiểu không đáp lại vấn đề của anh ta chỉ hỏi: “Liên lạc qua sao?”

Khương Duệ đối với thái độ của cậu cũng không thấy cao hứng, bắt quá vẫn nói” “Tuần trước gặp qua.”

“Vậy trong 2 ngày này?”

Khương Duệ nhũu mày: “Cậu dựa vào cái gì mà dùng khẩu khí chất vấn để truy hỏi tôi?”

Kỉ Tiểu ngậm miệng, thẳng tắp nhìn anh ta, Khương Duệ dừng lại, vẫn nói tiếp: “Tôi hỏi giúp cậu.”

Nói xong, cầm di động gọi hai cú điện thoại, sau một lúc lâu, anh ta nói với Kỉ Tiểu: “Tôi hỏi người lớp con bé, mấy hôm trước nó chạy đâu không biết nhưng tối nay bạn học của Khương Chân tổ chức sinh nhật, chắc nó tới đó chơi.”

“Nơi nào?”

Khương Duệ nói địa điểm, lại cúi đầu nhìn đồng hồ: “Tôi cảm giác không có chuyện gì đâu, tính nó cậu cũng không phải không biết, chơi chán rồi về thôi, tôi còn phải ôn thi, cậu đi về đi.”

Có được tin tức, Kỉ Tiểu đi phi thường sảng khoái, lưu lại Khương Duệ nhìn theo có chút khó chịu, quay người vào phòng hung hăng đóng cửa lại.

....

Kỉ Tiểu bắt xe tới địa điểm Khương Duệ cho, đứng trước một câu lạc bộ có tên ‘Berry’ một lúc mới đẩy cửa đi vào.

Nữ nhân viên tiếp tân hỏi cậu có hẹn trước không, Kỉ Tiểu nói mình tới tìm người.

Điều kiện của Berry không tệ, phong cách trang hoàng đơn giản mà sang trọng rất hiện đại, ánh đèn đại sảnh cũng rất sáng, không giống như mấy nơi ăn chơi trụy lạc mà Kỉ Tiểu đã nghĩ.

Kỉ Tiểu đi vội, tùy tay liền vớ lấy áo đồng phục Phụ Trung mặc lên người, nữ tiếp tân thấy cậu mặc như vậy, mỉm cười gật đầu: “A, bạn học của cậu cũng đã tới, tôi dẫn cậu qua.”

Kỉ Tiểu đi theo sau, tiếp tân dẫn cậu lên trước cửa một gian phòng tầng 3, trên đường đi cậu hỏi: “Có bao nhiêu người tới rồi?”

“6,7 người gì đó, nói còn chưa tới hết.”

Kỉ Tiểu gật đầu: “Ừm, tôi gọi điện trước rồi mới vào, cảm ơn.”

Đợi đến khi tiếp tân đi rồi, Kỉ Tiểu tìm chỗ ẩn nấp sát tường dựa vào đợi trong chốc lát, không bao lâu, liền có người được dẫn lên, mà người đó lớn giọng khiến Kỉ Tiểu nghe ra.

“Khương muội muội của anh thật sự tới sao? Mai Dục chú đừng lừa anh nha!”

Mai Dục nói: “Trong đội bóng em chỉ mời các anh, lớp em cũng chỉ có 7, 8 người, Khương Chân là em tự mình mời tới.”

“Cảm tình tốt nha, hôm nay đại gia thay chú bao trọn luôn!”

Mai Dục vội từ chối: “Sinh nhật của em, các anh tới là em vui rồi, không cần khách khí.”

Ngũ Tử Húc khoác bả vai Mai Dục cười không khép miệng lại được, cường liệt yêu cầu trả tiền thay, Hồng Hạo và Vương Hi Đường đi đằng sau lại móc xỉa nói để nó trả đi, nó tiền nhiều hơn cả lá cây, không dùng cách này nó không còn biết cách nào chứng minh chân tâm của nó đâu.

Cả đám hi hi ha ha cười vui vẻ, cửa phòng mở ra.

Kỉ Tiểu nhìn thấy Mai Nghiên Nghiên xuất hiện ở đằng sau cánh cửa, mà đằng sau cô là mấy nữ sinh dáng người cũng thon dài tựa tựa như vậy, đặc biệt có một cô bé tóc ngắn, làn da trắng nõn, ngũ quan phi thường tinh xảo, hốc mắt rất sâu, nhìn qua tựa như con lai, nhưng biểu tình lại rất lạnh lùng.

Ngũ Tử Húc hướng Mai Dục nháy mắt ra hiệu hỏi, được xác nhận cô bé đó chính là người ngày đêm mong nhớ của mình, cậu ta lập tức đứng thẳng thân mình, vuốt vuốt tóc, bày ra bộ dạng nhân khuôn cầu dạng, cười nói: “Xin lỗi, bọn tớ tới muộn.”

Mai Nghiên Nghiên rất thông minh giới thiệu bọn họ cho nhau xong, sau đó nhin không được hỏi: “Diêm Trùng đâu? Vừa rồi còn thấy các cậu đi ra cùng nhau mà.”

Ngũ Tử Húc nói: “Chơi bóng xong, nó bị huấn luyện viên gọi ra trao đổi tình cảm rồi, bảo bọn tôi đi trước, xong việc thì nó tới, hiện tại chắc đang trên đường đi.”

Mai Nghiên Nghiên mỉm cười, đối Mai Dục nói: “Mọi người chắc chưa ăn cơm, chị đi làm chút điểm tâm, không đủ lại gọi, trước hát karaoke đi, chị ra ngoài xem xem.”

Mai Dục muốn nói: “Chị đi đâu?” liền bị Ngũ Tử Húc kéo vào.

“Chủ nhân bữa tiệc tới đây, mau ngồi đi.” Một bên thầm nghĩ, chị cậu còn có thể đi đâu, tất nhiên là tìm cơ hội bồi dưỡng tình cảm rồi.

Đợi tới khi đám người đều ầm ầm đóng cửa phòng lại, Kỉ Tiểu mới từ trong góc đi ra.

Cậu nhắn tin cho Trì Xu Huyền, đã hỏi bạn học của Khương Chân, nó hôm nay ra ngoài ăn cơm, không có việc gì.

Trì Xu Huyền, lập tức nhắn lại: Vậy là tốt rồi.

Kỉ Tiểu đứng tại chỗ thêm khoảng 20p nữa, thấy nhân viên phục vụ ra ra vào vào, toàn là bưng nước hoa quả, và nước ngọt, không có rượu, hơn nữa từ bên trong còn truyền ra tiếng ma gào quỷ khóc của Ngũ Tử Húc, phỏng chừng muốn làm cái gì chắc cũng không ai còn tâm tình nữa.

Kỉ Tiểu hai tay dứt túi, xoay người đi ra ngoài.

hết chương 13

14. Chương 14

Diêm Trùng mới vừa từ trên xe taxi xuống, liền nhận được điện thoại của Kinh Dao, hẳn nguyên bản đã tính toán thời gian rất chuẩn, 5, 6h là có thể đến quán Berry, sau đó ăn chơi xong cũng khoảng 7,8h, 9h liền có thể chạy tới nhà Kinh Dao. Lại không ngờ huấn luyện viên lại giữ hẩn lại nói huấn luyện viên trưởng Ba Trung muốn gặp hẩn.

Diêm Trùng còn không rõ tình huống này là gì sao, nhưng huấn luyện viên đội bóng bình thường đối với đội viên vẫn rất nghiêm túc nên cũng nể mặt thầy ấy một chút, cậu cũng không đáp ứng điều kiện gì, nhiều nhất chỉ là trò chuyện qua lại, dù sao chuyện thể này cũng không phải lần đầu.

Diêm Trùng xuyên qua đường cái vừa nghĩ phải nói chuyện thể nào với Kinh Dao, so với mấy cô bạn gái trước đây bọn Ngũ Tử Húc, Hồng Hạo đã từng kết giao, thì Kinh Dao rất hào phóng lại độc lập, rất ít khi cố tình gây sự, điểm ấy trong lòng Diêm Trùng biết rõ, cho nên vẫn giới hạn trong phạm vi, chỉ cần có thể làm được, Diêm Trùng đều sẽ tận lực thỏa mãn đối phương.

Vừa nhắn tin vừa đi thẳng hướng quán Berry, vừa ngẩng đầu Diêm Trùng liền sững sốt một chút.

Cho dù trời khá tối, góc kia cũng khá hoang vu, nhưng Diêm Trùng vẫn nhận ra bộ dáng đối phương, còn có đám thanh niên bên người nhỏ trông cũng có vẻ không tốt lành gì.

Rõ ràng là một thanh niên hư hỏng ăn chơi đầu tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ, một tay chống bên tường, một tay dứt túi quần, bày ra tư thái tám chín phần mười bộ dạng lưu manh đi trêu gái, gương mặt nghiêng bốn lăm độ tự cho là đẹp trai đối diện Mai Nghiên Nghiên nói: “.....cũng chỉ xin số điện thoại thôi, làm gì dữ vậy?”

Mai Nghiên Nghiên xuất thân con nhà lành, từ nhỏ bộ dạng xinh đẹp, một đường đều là hoa khôi mà lớn lên, người theo đuổi vô số, mấy loại thanh niên hư hỏng này chính là loại thanh niên bình thường nhỏ thấy chướng mắt, hiên tại chẳng sợ trong lòng có chút kinh hoàng, nhưng trên mặt thái độ khinh thường không giấu nổi.

“Cút đi, ghê tởm.”

Nếu có thể nhỏ nước miếng, nhỏ đã sớm phun đều mặt thẳng đó, Mai Nghiên Nghiên nguyên bản đang đứng chờ Diêm Trùng trước cửa, lại bỗng nhiên bị mấy cái tên này không biết từ nơi nào vây quanh trên chóc, còn thừa dịp không có ai cường ngạnh đem nhỏ kéo tới một hẻm nhỏ gần đó. Berry không tính là nơi cực kỳ xa hoa, nhưng vẫn thích hợp với đám thanh niên nhà giàu như bọn họ chơi đùa, nơi này cũng không có loại tam giáo cửu lưu xuất nhập, cũng không cung cấp các loại dịch vụ đặc thù, đại bộ phận chỉ là ăn chơi ca hát, nhiều nhất cũng chỉ là chơi mạt chược, hay chơi điện tử, cho nên cha mẹ bình thường cũng khá yên tâm, Mai Nghiên Nghiên cũng không phải lần đầu tới đây, ai biết, hôm nay lại xui xẻo gặp cái đám người hạ lưu đến vậy.

Bị Mai Nghiên Nghiên chửi như vậy, một tên lông đầu vàng chóc không bằng lòng, tuổi già không lớn, nhưng phỏng chừng đã bỏ học ra trường đời nhiều năm, hiện tại các huynh đệ bị mỹ nữ ghét bỏ, khiến già có chút bực bội.

Gã cầm tay Mai Nghiên Nghiên đặt hướng dưới hạ thân già, miệng không sạch sẽ nói: “Cô em con mẹ nó đừng làm bộ làm tịch với lão tử, không biết xấu hổ, đợi tới khi đem em thao tới dục tiên dục tử mới biết anh là ai.”

Khí lực nam nữ vốn bất đồng, mắt thấy già muốn tới thực sự, Mai Nghiên Nghiên sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, cô vừa giãy dụa vừa hét to, nước mắt chảy đầy mặt, đúng lúc này, một thẳng đứng ở vòng ngoài đột nhiên lao vào ngã vào chỗ bọn họ.

Vừa vặn lông vàng bị thẳng đó va phải, vừa định quay lại mắng, nhìn kỹ lại, thấy một nam sinh cao cao rắn chắc không biết xuất hiện lúc nào ở cách đó không xa.

Chính là Diêm Trùng.

Diêm Trùng thấy hết thảy, chưa nói lời nào liền đi qua cho thẳng đứng gần mình nhất một cước, đem người đã ngã sắp xuống, lại nhìn qua Mai Nghiên Nghiên, hoàn hảo, cũng chưa ném qua đau khổ gì.

Lông vàng cau có, già đang tán gái, từ đâu nhảy ra một thẳng tư thái cứ như anh hùng cứu mỹ nhân thế này càng khiến già bực bội hơn, vì thế lập tức thay biểu tình ngoan lệ, đối Diêm Trùng nói: “Thằng nhãi, mày muốn chết à?”

Lời thoại cũng không một chút mới mẻ, liền không cần nhiều lời, Diêm Trùng cũng lười nghe, tóm lại hai bên đều xông vào đánh nhau, bên phía lông vàng đại khái có 5 người, đều đã trưởng thành, nhưng đáng người không được như Diêm Trùng, nhưng cho dù Diêm Trùng có cao có tráng thì cũng không thể địch được một lúc nhiều người, thân thủ dù tốt đến mấy nhưng tay không tác sát nên trên người cũng ăn không ít đau đớn.

Nhưng Diêm Trùng cũng thực lợi hại, hắn áp dụng sách lược đánh từng thẳng một, chỉ thẳng nào tới gần thì đánh, đảo qua từng thẳng một, cuối cùng đã đánh gục được 3 thẳng, còn hai vẫn đứng vững nhưng cũng chỉ là vấn đề thời gian, bên khố miệng Diêm Trùng cũng đã chảy ít máu.

Muốn nói Mai Nghiên Nghiên kia thực sự quá ngu ngốc, lúc này cũng chỉ biết ngốc lẳng đứng đó nhìn Diêm Trùng đánh nhau, cũng không biết thừa dịp loạn lạc như vậy mà chạy đi gọi người tới giúp, cho dù là báo nguy cũng được, bất quá nhỏ lúc này hữu khí vô lực cũng không còn hét ra được cái gì.

A...

Tiếng kêu thất thanh của nhỏ vang lên, Diêm Trùng chuyên tâm đối phó với thẳng lông vàng không chú ý trong góc tối, vừa quay đầu, quả nhiên thấy thẳng còn lại trong tay lăm lăm con dao đang hướng về lưng hắn lao tới, Diêm Trùng xoay người né tránh, với tốc độ của hắn tránh né là không thành vấn đề, nhưng lại không tưởng tên lông vàng đột nhiên xông lên, xoay người giữ chặt Diêm Trùng không cho hắn né.

Diêm Trùng đập hai cước lên bụng gã, lông vàng đau đớn kêu lên, nhưng vẫn liều chết không buông tay, mắt thấy con dao đã tới trước mắt, Mai Nghiên Nghiên bị dọa không dám mở mắt nhìn, Diêm Trùng trực giác giơ tay lên chắn, trước mắt ngân quang chợt lóe, cánh tay lập tức truyền tới một trận xé rách nhói đau, ngay sau đó liền có chất lỏng ấm nóng chảy ra.

Tên côn đồ kia một phát đâm không trúng, chỉ làm bị thương cánh tay Diêm Trùng, tức tối vừa chuẩn bị bổ thêm một dao nữa xuống, lúc này gã ngẩng chuẩn bụng Diêm Trùng, nhưng đột nhiên có một người từ xa vọt tới, trong tay cầm một cây gậy sắt thô dài, đối với ót tên đó đập mạnh xuống!

“Bang”....

Người không biết còn tưởng là hai vật cứng va chạm phát ra tiếng vang, lại không tưởng, chính là tiếng động khi gã bị một ống kim loại đập mạnh vào.

Tiếng động này phát ra khiến đám người ở đây sững sờ, nếu ngay từ đầu là không nghĩ tới mà trở tay không kịp, vậy kể tiếp khiếp sợ chính là hoàn toàn vì hành động tiếp theo của người mới tới.

Người tới sau khi đánh gục đối phương cũng không như vậy mà bỏ qua, cậu tiếp tục một cước đập lên ngực gã đó, giơ gậy sắt lên đối với chân gã phang liên tiếp, tiếng ‘crak crak’ vang lên xương cốt vỡ vụn giữa không gian ban đêm yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng, đặc biệt ghê người.

Cái tên côn đồ nằm gục giật người một phát, ngay cả tiếng kêu ‘đau’ cũng không phát ra được, liền triệt để rơi vào hôn mê.

Lông vàng thấy một màn ghê rợn như bất giác buông lỏng Diêm Trùng ra, lẳng lẳng nhìn người nọ thu hồi chân có dính máu đồng bọn, sau đó người đó ngẩng đầu nhìn thẳng gã.

Bộ dáng thiếu niên chưa trưởng thành, nhìn phi thường yếu ớt, nhưng khuôn mặt này, dưới ánh trăng mờ ảo làn da dường như phát ra bạch quang chói chói, đặc biệt là đôi mắt kia, hình dáng mỹ lệ, hắc bạch phân minh, nhưng khi nhìn vào lại âm âm u u, không có nửa điểm nhân khí, cũng không có bất cứ cảm xúc gì sau khi đánh tê liệt một người, trong không gian trầm mặc hờ hững, vô duyên vô cớ khiến cho bất cứ ai cũng cảm thấy lạnh sống lưng, khó chịu nói không nên lời.

Lông vàng trong lòng run ‘lập cập’ nhưng gã không muốn thừa nhận bản thân đã bị dọa sợ.

Nhưng tình cảnh dưới con mắt của lông vàng phảng phất cảm giác nhút nhát khi nửa đêm gặp quỷ, thì trong mắt Diêm Trùng lại hoàn toàn là một cảm thụ khác.

Hắn không ngờ người đột nhiên xuất hiện lại là Kỉ Tiểu?! Hơn nữa thân thủ còn phi thường lưu loát không nề tình ai, nửa điểm cũng không giống ẩn tượng yếu đuối cậu lưu lại trước đây.

Diêm Trùng nhìn không được nhìn chăm chăm nét mặt lạnh lùng của Kỉ Tiểu hồi lâu mới hồi thần, nhưng lại bởi vì Mai Nghiên Nghiên thét chói tai thất thần chạy tới quấy rầy suy nghĩ của hắn.

“A....Diêm Trùng, anh...tay anh chảy máu!!!”

Hết chương 14

15. Chương 15

Ngay từ đầu nhân viên lễ tân ngoài cửa quán Berry đã nhìn thấy bên này có đánh nhau, sau đó Mai Dục thấy Mai Nghiên Nghiên và Diêm Trùng mãi không thấy tới liền chạy ra tìm người, phát hiện không ổn, hôc tốc gọi bọn bạn bên trong, ngay sau đó bọn Ngũ Tử Húc tất cả đều chạy ra xem.

Tuy rằng đã đánh xong, lông vàng cũng bị chế trụ, thế nhưng thấy trên tay Diêm Trùng có vết thương dài hơn 2cm đang không ngừng chảy máu, việc này khiến có bọn quýnh cả lên không còn quan tâm gì nữa hết.

Ngũ Tử Húc xúc động muốn xông lên đập cho mấy thằng kia vài phát lại bị Diêm Trường cản lại, để cảnh sát trực tiếp xử lý đừng để lộ ra.

Ông chủ Berry nghe được tiếng gió cũng vội vàng chạy tới giải thích, nói là không chú ý tới hoàn cảnh xung quanh, chủ quán rất có trách nhiệm, sẽ chịu toàn bộ chi phí thuốc men và tiền bồi thường. tuy rằng Diêm Trường bình thường khá kín tiếng thế nhưng tin con trai Diêm Hồng Tả học trường Phụ Trung ở U đại cũng không tính là bí mật gì, hẳn bình thường cùng đám bạn bè thường đi tới đâu chơi cũng đã sớm bị đồn đại ra ngoài, cho nên chủ quán mặc dù có thể không nịnh bợ được gì nhưng ít nhất cũng không khiến cho con gái trong địa bàn của mình xảy ra chuyện gì mới là quan trọng. lại không ngờ, Berry lần này rất không may, trong lòng lão biết, cho dù hôm nay Diêm Trường không muốn xé ra to nhưng người những nơi khác muốn thay thái tử gia xuất đầu lộ diện cũng không hề ít, sinh ý về sau của lão phòng chừng khó giữ.

Bên này nháo loạn một đoàn, bên kia Kỉ Tiểu âm thầm rời khỏi vòng vây, cậu từ trong đám người đi ra thấy Khương Chân, và nhỏ tự nhiên cũng thấy cậu, hai người đối diện nhau, Kỉ Tiểu mặt không chút thay đổi, Khương Chân sau khi kinh ngạc qua đi lại gắt gao nhứ mi lại, trong mắt thần sắc thay đổi liên tục, phức tạp nói không nên lời, nhưng khẳng định không một chút cao hứng.

Kỉ Tiểu cúi đầu, không quản hậu sự được xử lý thế nào, quay đầu rời khỏi chỗ này.

Diêm Trường cũng cự tuyệt chuyện gọi xe cứu thương, hẳn cảm giác vết thương cũng không nghiêm trọng mấy, không cần phải làm to chuyện như vậy, cuối cùng là do chủ quán Berry sai người lái xe đưa Diêm Trường tới bệnh viện, mà đám lông vàng đều bị cảnh sát khu vực giải về xử lý.

Lúc lên xe, Diêm Trường tại phụ cận nhìn quanh một vòng tìm kiếm, đã không còn thấy bóng dáng Kỉ Tiểu đâu.

Đến và đi như một cơn gió!

Hồng Hạo và Vương Hi Đường đưa đám con gái tới dự tiệc về nhà, Mai Dục trấn an chị gái cũng rời đi trước, Ngũ Tử Húc lưu lại cùng Diêm Trường tới bệnh viện.

Đóng cửa xe, Ngũ Tử Húc hỏi: “Thật không truy cứu? Có muốn gọi điện trước cho bệnh viện không? Hay báo cho họ chuẩn bị trước đi.”

Diêm Trường không biết đang nghi cái gì, nghe lời này mới hồi thần: “Không cần, người cũng đã bắt rồi, muốn làm cái gì thì làm cái đó đi.”

Ngũ Tử Húc nhìn hắn: “Mày có kín tiếng cũng vô dụng thôi, ba mày khẳng định sẽ biết.”

“Đúng vậy.” Diêm Trường cũng không trông mong là sẽ gạt được ba hắn: “Tao chủ yếu không muốn bà ngoại tao biết.”

Ngũ Tử Húc nghĩ tới cũng không nói nữa, cậu ta bỗng nhiên chỉ túi quần Diêm Trường: “Di động mày vẫn kêu kìa.”

Diêm Trường lúc này mới nhớ tới chuyện mình đang nhắn tin cho Kinh Dao lúc trước, một cái tin còn đang viết dở chưa kịp gửi đi, đến bây giờ cũng đã qua hơn 1 tiếng, mở điện thoại ra, liền thấy mấy tin nhắn Kinh Dao gửi tới.

[thi đấu kết thúc rồi, thắng?— hôm nay 16:35]

[em đỡ hơn rồi, đang rời giường xem sách một lát, anh chừng nào thì đến?— hôm nay 18:50]

[uống thuốc có chút choáng, em ngủ một lát, anh đến thì gọi điện thoại cho em — hôm nay 19:41]

[anh sẽ đến chứ?— hôm nay 21:29]

.....

Sau đó là mấy cuộc gọi nhỡ, tổng cộng có 9 cuộc, cuộc gọi cuối cùng là 2p trước.

Thấy Diêm Trường nhìn di động một chút rồi lại cho vào túi, Ngũ Tử Húc có chút ngoài ý muốn.

“Mày không gọi cho nhỏ à?”

Diêm Trùng nói: “Cô ấy khẳng định sẽ hỏi liên tục, rất phiền phức, để cô ấy nghỉ ngơi sớm đi, di động chốc lát cũng hết pin thôi.”

Ngũ Tử Húc cảm giác không ổn lắm, nhưng cậu ta luôn tuyệt đối ủng hộ lập trường của Diêm Trùng. Hơn nữa cảm giác yêu đương vườn trường cũng chỉ tiểu đánh tiểu nháo, đảm đương không nổi chút chân thực nào, nên cũng không nói nhiều.

Tuy nói là không muốn lộ ra nhưng Vương Hi Đường sau khi đưa nhóm các bạn gái về xong lại là người đến bệnh viện trước tiên, Vương Hi Đường đã thay bọn họ sắp xếp thỏa đáng.

“Mày không nói cho ba mày đó chứ?” Ngũ Tử Húc hỏi.

Cả nhóm chơi với nhau lâu như vậy, Vương Hi Đường đầu óc so với Ngũ Tử Húc rõ ràng thông minh hơn hẳn: “Không có.”

Vì thế, mấy cô y tá không nói gì tay chân lạnh lẽo phục vụ sẵn sóc Diêm Trùng, một đường hầu hạ thư thư phục phục, phó viện trưởng tự mình xử lý vết thương cho hắn, còn bôi cả thuốc ngừa nhiễm trùng, hơn nữa còn thiên dân dò vạ dạy bảo Diêm Trùng, vết thương rất sâu, nhất định phải chú ý, không được để đọng tới nước, ăn uống cũng phải chú ý mới không để lại sẹo, nếu có vấn đề gì thì phải tới bệnh viện ngay, một tuần nữa vết thương sẽ đóng vảy.

Diêm Trùng tự nhiên không cảm kích, sau khi được bôi thuốc xong rồi quần băng gạc cố định, cũng không khiến Ngũ Tử Húc và Vương Hi Đường đưa mà tự kêu taxi về nhà.

Quả nhiên, xe vừa dừng trước cổng, cửa nhà bọn họ đã được mở ra từ bên trong.

“Tiểu Trùng đã về rồi?” Nói chuyện là một phụ nữ khoảng 60 tuổi.

Diêm Trùng khoác trên tay chiếc áo sơ mi vừa vắn che đi lớp băng gạc, xuống xe đi vào nhà.

“Dạ, Quế bà bà, ông ngoại, bà ngoại con đã ngủ chưa?”

“Ông ngoại con đã ngủ rồi, còn bà ngoại con...”

Quế bà bà nói được một nửa, liền nghe thấy tiếng bước chân từ cầu thang vọng tới, sau đó một thân ảnh mặc áo ngủ đi ra.

“Ta còn chưa ngủ đâu.”

Diêm Trùng thấy bà, liền lộ ra tươi cười: “Muộn như vậy mà bà còn chưa ngủ sao?”

Diêm bà ngoại trợn trắng mắt nhìn hắn, đối với Quế bà bà vầy vầy tay ngồi xuống nói: “Cho ta chén nước.” Lại đối Diêm Trùng nói: “Con còn chưa về, ta sao có thể ngủ được.”

“Hôm nay là sinh nhật bạn con, con mãi chơi quên thời gian.” Diêm Trùng ngồi xuống sofa cùng bà, không dám ngồi quá gần, sợ bà phát hiện ra điều gì.

May mà phòng khách chỉ mở hai chiếc đèn bàn không được sáng sủa lắm, ánh mắt bà ngoại tùy ý đảo một vòng trên người ngoại tôn, liền lắc đầu nói: “Cuộc sống thiếu niên của con cũng thực muôn màu muôn vẻ, còn không thèm nhớ tới bà ngoại này.”

Diêm Trùng nói: “Vậy lần sau con dẫn người đi hát karaoke nhé? Chỗ đó cũng không tệ lắm đâu.”

Bà ngoại khẽ nhếch khóe miệng: “Ta không đi, khẳng định âm hưởng mấy cái chỗ đó còn không bằng ở nhà mình.”

Quế bà bà bụng nước tới: “Thái thái (phu nhân) hát rất dễ nghe, ở chỗ nào cũng đều hay hết.” Quế bà bà từ nhỏ đã đi theo bên người Diêm bà ngoại, từ sau khi bà ngoại được gả cho ông ngoại miễn cưỡng mới đổi được từ ‘tiểu thư’ sang ‘thái thái’, thế nhưng sau khi Diêm Trùng được sinh ra xưng hô này cuối cùng vẫn không sửa được.

Thấy bà ngoại cười như một đóa hoa, Diêm Trùng cảm giác nhiệm vụ này của bản thân đã hoàn thành, liền đứng dậy nói: “Con đi tắm rửa đã.”

Bà ngoại gật đầu: “Con khẳng định chưa ăn no đúng không, lát ta bảo A Quế làm chút cháo mang lên cho con.”

“Dạ, con cảm ơn Quế bà bà.”

Bà ngoại ngáp một cái: “Ăn xong thì đi ngủ sớm đi, dù có đẹp trai thì cũng phải bảo dưỡng làn da.”

Diêm Trường ‘vâng’ một tiếng.

Bà ngoại bỗng nhiên lại hỏi: “Đúng rồi, đêm nay con đi với bạn gái sao?”

Diêm Trường quay đầu: “Khi nào thì con nói con có bạn gái?”

Bà ngoại bắt mồm: “Con còn không có bạn gái sao, chả lẽ ngoại tôn của ta ở trường không được hoan nghênh?”

Diêm Trường dở khóc dở cười.

Bà ngoại mặt bắt đắc dĩ tựa như ruồi bọ vấy tay đuổi hẩn đi: “Đi đi, thật là đề cao con quá rồi, lúc trước ông ngoại con khi ở trường là hot boy số 1 đấy, con sao nửa điểm cũng không học được vậy.”

Diêm Trường cho Quế bà bà một cái nháy mắt rồi chuồn lên lầu.

Đợi tới khi không còn thấy bóng Diêm Trường, bà ngoại mới nói: “Ngày mai bà đi mua chân giò heo đi, còn cả gan heo nữa, cho hầm canh, ăn gì bổ nấy.”

Quế bà bà cười cười gật đầu.

Hết chương 15

16. Chương 16

Tối hôm qua đi tụ tập trừ nhóm Diêm Trường Ngũ Tử húc ra thì còn có cả Khương Chân và một số bạn học cùng lớp, Diêm Trường tuy không muốn gây chuyện phức tạp nhưng sáng hôm sau tin đồn lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai lan truyền khắp trường Phụ Trung, mà đại bộ phận trọng điểm tập trung ở ‘Diêm Trường vì cứu Mai Nghiên Nghiên mà mặc kệ an nguy dùng cảm xạ thân đánh nhau với đám lưu manh đầu đường xó chợ cuối cùng bị thương’ y như tình tiết trong phim thần tượng giới trẻ.

Ngay từ đầu còn có người hoài nghi thực giả nhưng bởi vì người chứng kiến không ít, sau có người hiểu chuyện tới tìm bọn Ngũ Tử Húc chứng thực, lại được thêm tên đại Ngũ gia miệng rộng, thâm nghĩ muốn cho quần chúng nhân dân đều được biết đến, bản thân cũng không cần giấu diếm, dù sao bên có lỗi cũng không phải bọn họ, vì thế còn sợ người khác không biết chiến tích huy hoàng của anh em tốt nhà mình, cậu ta đem mọi chuyện hôm qua thiên hoa truyện lạc bốc phét lên tận giờ, quả thực so với xem phim kiếm hiệp còn kích thích hơn, cứ như khi Diêm Trường đánh nhau cậu ta đứng xem từ đầu tới cuối.

Bất quá trong câu chuyện có hai nhân vật mấu chốt lại bị phân biệt đối xử cực kỳ bất đồng, một là Kỉ Tiểu, cậu rõ ràng là người ra tay giải quyết mọi việc lúc nguy cấp nhất cứu nguy tính mạng cho Diêm Trường, có thể nói là nhân vật quan trọng nhất trong câu chuyện thể nhưng từ đầu tới cuối Ngũ Tử Húc lại không hề nhắc tới cậu một từ nào. Cũng trách một phần là do Diêm Trường không nói lại với Ngũ Tử Húc chi tiết chuyện hôm qua, mà Ngũ Tử Húc tự nhiên tin tưởng Diêm Trường thừa sức lấy một địch năm nên đương nhiên gán chiến công oanh liệt này cho thằng bạn chí cốt luôn. Khi đó những người chạy ra cũng chỉ chú ý tới Diêm Trường bị thương và đám lưu manh đang nằm gục hết dưới đất, đại khái trừ Khương Chân ra, việc Kỉ Tiểu xuất hiện và rời đi không còn ai phát hiện nữa. À thực ra còn 1 người nữa là Mai Nghiên Nghiên nhưng nhỏ cũng chẳng động gì. Mà một người còn lại chính là Kinh Dao căn bản không xuất hiện.

Theo lời Mai Nghiên Nghiên bị đám bạn ép cung thì nữ nhân vật chính Kinh Dao lại không có mặt, mà bạn trai còn bởi vì một cô gái khác mà bị thương, nên phản ứng của Kinh Dao liền đặc biệt có vẻ mấu chốt cũng được quần chúng hóng hớt rất quan tâm.

Có ý tứ chính là sáng nay Diêm Trùng lại không tới lớp, có người hướng Kinh Dao hỏi thăm thương thế của hắn, đổi lại được một câu không đến nơi đến chốn là “Không biết”. Đến tận cùng là ngại bọn họ phiền phức nên lười nói hay là bởi vì dỗi nên không hỏi, thật sự không biết sao?

Khó trách đám người bát quái nhiều chuyện, bỏ qua thân phận đặc thù của Diêm Trùng, ẩu đả bị thương ở Phụ Trung coi như một sự kiện mới về, nhưng lại mang sắc thái cầu huyết thường gặp khiến cho trí tưởng tượng của đám học sinh bay cao bay xa bay mãi mãi...mà không chỉ có đám học sinh thích hóng hớt mà ngay cả đội ngũ giáo viên cũng rất nhiệt tình trong mấy cái chuyện vĩa hè này, cũng xôn xao sôi nổi ghê gớm nhưng vẫn phải làm hết trọng trách của thầy cô giáo.

Chủ yếu vài người chính trong câu chuyện đều bị gọi tới tường trình sự việc, đặc biệt là Mai Nghiên Nghiên và Mai Dục, nhưng cũng chỉ là nhắc nhở lần sau chú ý, nói sinh nhật không nên tổ chức ở những nơi nguy long hỗn tạp, nói Mai Nghiên Nghiên con gái chưa tới tuổi thành niên phải tự bảo vệ bản thân mới không để cho những phần tử nguy hiểm có cơ hội thừa dịp lộng hành, tối trọng yếu còn lại bạn học bị thương là điều không nên!

Hai người dù bất mãn nhưng bởi vì có liên lụy tới Diêm Trùng, càng biết ông thầy giám thị cũng chỉ làm cho ra vẻ có trách nhiệm, vì thế nên cả hai đều đem mấy lời lải nhải của ông nhả xuống. Hơn nữa Mai Nghiên Nghiên còn rất vui sướng, so với những gì nhỏ nhận được thì chút ong tai này có tính là gì.

Trường học bên kia thì gà bay chó sủa, Diêm Trùng bên này ở nhà phá lệ cực kỳ yên bình.

Hắn nguyên bản tính toán đi học bình thường, bởi vì hắn cảm giác chút tiểu thương cũng không có gì đáng lo ngại, thế nhưng mở mắt ra đã thấy đồng hồ đầu giường biểu hiện hơn 10h??? Hắn nhớ rõ tối qua có đặt báo thức mà, hơn nữa đồng hồ sinh học của hắn luôn luôn rất chuẩn, chẳng lẽ là bởi vì tối qua mất máu quá nhiều sao?

Rời giường một phen sây sẩm mặt mày, bác sỹ nói không được đụng vào nước, thế nhưng khiến cho Diêm Trùng không được tắm rửa còn khó chịu hơn, dùng tay trái miễn cưỡng tắm táp, lúc này thời tiết cũng đã vào cuối tháng 9, Diêm Trùng nhìn nhìn thái dương bên ngoài, thay áo đồng phục học sinh vào.

Đi xuống lầu, vừa lúc tới giờ ăn trưa, ông bà ngoại đều đã yên vị trên bàn ăn, thấy Diêm Trùng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói hắn mau vào dùng cơm.

“Sao ông bà không gọi con dậy?”

Diêm Trùng kéo ghế ra ngồi xuống, Quế bà bà lập tức đưa cho hắn một báo cháo, Diêm Trùng múc từng thìa một ăn, dùng nước xương hầm ngọt lịm, còn có thịt lợn mềm và da lợn giòn giòn đan xen, mỹ vị phi thường tươi mới.

Bà ngoại nói: “Con khó được ngủ một ngày, ta sao có thể đánh thức, mỗi ngày đi học đúng giờ nghiêm túc thế, có thi đua được thưởng đâu?”

Diêm Trùng muốn nói: đây là thái độ bình thường nên có đối với một học sinh sao bà? Hơn nữa huấn luyện của đội bóng không thể không tới, nhưng giờ tay đã bị thương, phỏng chừng giải thi đấu toàn quốc bị ngâm nước nóng rồi

Hắn kiên trì buổi chiều vẫn tới lớp bình thường, ông ngoại nói vừa lúc ông cũng phải vào trung tâm nên hai người đồng hành cùng đi, tài xế đưa Diêm Trùng tới trước cổng trường rồi mới rời đi.

Lúc này chính là thời gian dùng cơm trưa, toàn bộ phòng học trống trơn, đương nhiên, có một người lúc nào cũng ở lại, cho nên khi Diêm Trùng đi vào, liền cùng Kỉ Tiểu bốn mắt nhìn nhau.

Diêm Trùng nhếch môi, đối với cậu lộ ra nụ cười sáng lạn.

Kỉ Tiểu lại thần nhiên dời mắt đi nơi khác, tiếp tục tập trung đọc sách.

Cái ghế cách một dãy đi lại bị kéo ra, Diêm Trùng đem balo đặt dưới đất, đặt mông ngồi xuống.

Cảm giác một tầm mắt chú mục bắn tới, Kỉ Tiểu cũng không hề phản ứng.

“Này...” Diêm Trùng nhin không được hỏi cậu: “Hôm qua, cảm ơn.”

Kỉ Tiểu lông mi giật giật, thuận miệng nói: “Không cần.”

Chỗ bị Tiêu Kiện Thạc đánh cho rách nay đã đóng vẩy liền lại, băng gạc cũng đã bỏ ra, nhưng lúc tới bệnh viện vì để thuận tiện khâu lại mà tóc mái đã bị cắt đi một góc, tuy rằng không ảnh hưởng gì mấy nhưng với góc độ của Diêm Trùng lúc này vừa lúc nhìn phi thương rõ ràng làn da trắng trắng của cậu, còn có một màu hồng nhàn nhạt.

Diêm Trùng cảm giác rất muốn cười, lại hỏi: “Cậu như thế nào..lại ở đó?”

Kỉ Tiểu lật một trang sách: “Đi ngang qua.”

Diêm Trùng nghĩ nghĩ, không hỏi nữa, chỉ là tươi cười ân ân treo trên mặt.

Đúng lúc này, một người khác xuất hiện ở cửa, Diêm Trùng và Kỉ Tiểu đều ngẩng đầu lên, vừa thấy là Kinh Dao. Kinh Dao đi tới, đứng trước mặt Diêm Trùng, nhìn nhìn cánh tay hấn, lại nhìn thẳng mặt hấn hỏi: “Vết thương không sao chứ?”

Diêm Trùng nói: “Không sao, hai ba ngày nữa là lành thôi.”

Kinh Dao gật đầu: “Em có chuyện...muốn nói với anh.” Nói xong, nhỏ quay sang Kỉ Tiểu nhìn.

Diêm Trùng sững sốt, nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Không đợi hấn đứng dậy, Kỉ Tiểu đã đứng lên, khép lại quyển sách, cũng không quay đầu lại đẩy cửa ra ngoài.

Diêm Trùng khẽ nhú mày, nhìn về Kinh Dao, một lát, vẫn là nói nhẹ: “Hôm qua là anh không đúng, anh sẽ giải thích với em, để em chờ lâu như vậy.”

Kinh Dao bình tĩnh nhìn hấn hồi lâu, nhin không được thở dài.

Ngũ Tử Húc cơm nước xong xuôi hăng hái đi vào phòng học, nhìn thấy Diêm Trùng đang ngồi ở trong lớp liền kinh ngạc: “Sao giờ mới đến? Tao còn tưởng mày bị phát hiện, sáng không thấy mày đến, muốn gọi cho mày lại sợ bà ngoại mày bắt máy.”

Diêm Trùng có chút giật mình, sau lúc lâu mới đáp: “Ừ, tao ngủ quên.”

Ngũ Tử Húc cũng không nhìn ra cái gì, tiếp tục thao thao bất tuyệt nói cái gì vừa nghe mấy thầy cô đang lên kế hoạch tới Diêm gia thăm hỏi an ủi, vốn đang tính nghĩ cách cho bọn họ không tới, ai ngờ Diêm Vương lại nhấn tâm đoạt đi cơ hội quang minh chính đại đi hồi lộ của bọn họ.

Khi sắp vào tiết học, Kỉ Tiểu trở lại lớp, sau khi ngồi xuống dùng dư quang nhìn sang người cách mình một lối đi, Diêm Trùng đang cúi đầu chơi game trên di động, nhìn qua vẫn rất bình thường không có gì khác lạ.

Nhưng chỉ mới qua hai tiết học, đám học sinh đã lại lan truyền một tin tức động trời khác, tin này từ các học sinh lớp 11 tuôn ra, nhưng đến khi tan học thì hầu như cả trường đều biết.

Nguyên bản Ngũ Tử Húc đang trên hành lang tán gái với mấy mỹ nữ lớp khác, sau khi nghe tin liền quàng quàng chạy như điên về lớp, lao tới trước bàn Diêm Trùng trợn tròn mắt, há hốc mồm hỏi.

“Mày và Kinh Dao....chia tay???!!!!!!”

Tiếng gào này của cậu ta cũng không có nhỏ gì cho cam, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong lớp đều nhìn lại phía bọn họ, trong lớp yên tĩnh không còn tiếng động nào.

Diêm Trùng làm như không thấy những tầm mắt phức tạp đang chiếu lên người mình, tay phải bị thương vẫn đều đều chép lại bài học buổi sáng hấn đã bỏ lỡ.

Ngũ Tử Húc hỏi xong mới rất muốn đâm cho mình một cú, cậu ta cho rằng Diêm Trùng sẽ không trả lời , ai ngờ, Diêm Trùng thần nhiên gật đầu đáp.

“Chia.”

Hết chương 16

17. Chương 17

Gần đây thời tiết đều không tốt, trời liên tiếp mưa dầm dề kéo dài, nhưng lại khiến Kỉ Tiểu cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Cậu bình thường cũng hay dậy sớm nhưng hôm nay khó được dịp động thân tới siêu thị mua bữa sáng. Hơn hai ngày nay ngủ triền miên khiến dạ dày có chút đau, trên kệ hàng nhìn thấy bánh mì, Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, vẫn nên mua hai cái đi.

Thời gian đã gần tới 7h sáng, chính là giờ cao điểm người người đi làm, học sinh tới trường, dòng xe qua lại như mắc cửi, bởi vì đoạn đường này ở gần tòa thị chính nên trước cổng trường Phụ Trung không có nhiều hàng quán lộn xộn, cho nên rất nhiều học sinh không phải đã ăn sáng luôn ở nhà thì cũng chỉ có thể giống như Kỉ Tiểu mua bánh mì bánh ngọt tới trường ăn, khiến cho giờ phút này người đứng chờ tính tiền trong siêu thị kéo thành hàng dài.

Kỉ Tiểu lấy đồ xong liền đứng cuối hàng, nghe được hai nữ sinh phía trước nói chuyện với nhau về kì thi tháng sắp tới.

“....Từng khối đều có một mức đạt yêu cầu khác nhau, nhưng có bao nhiêu người không đạt yêu cầu thì trong lòng các thầy cô cũng đã rõ, mà trường lại dựa theo yêu cầu này mà ra đề, dù sao đến khi bảng xếp hạng thành tích được ban bố thì những người như chúng ta vĩnh viễn xếp cuối lớp.”

“Tôi nghe nói lớp 1 có giới hạn đề thi đấy, mỗi môn các thầy cô đều cho giới hạn ôn trọng điểm cho bọn họ, thế nên thành tích của lớp 1 mới cao như vậy, nhưng cũng chỉ lớp 1 mới có.”

“Thật không vậy? Khó trách đến người điểm thấp nhất lớp 1 cũng đứng trong top 100, tôi đã cảm thấy kì quái rồi, rõ ràng chương trình học đều giống nhau vậy mà...”

“Ai ai, bà nhìn đối diện kia.”

Hai người đang nói chuyện hăng say, bỗng nhiên một nữ sinh kéo kéo người còn lại chỉ ra ngoài nhìn, thấy một nam sinh bước từ trên một chiếc xe con sang trọng xuống, xách balo đi thẳng vào cổng trường, hần mặc chiếc áo sơ mi đồng phục dài tay, thân hình cao cao đặc biệt phát triển, trên đường có vài người gọi hần lại chào hỏi, hần cũng mỉm cười đáp lại.

“Nghe nói tay cậu ấy phải khâu mười mũi.” Nữ sinh nhìn theo bóng dáng nam sinh kia đi khuất rồi lại quay sang nói chuyện với nữ sinh còn lại.

“Aiz, vậy giải thi đấu bóng rổ năm nay của trường hỏng rồi, những người còn lại không biết có làm ăn được gì không.”

“Bà nói Kinh Dao đến tốt cùng là vì cái gì mà chia tay?”

“Tất nhiên là ghen rồi, nếu là tôi thì tôi cũng ghen.”

“Vậy bà có đòi chia tay không?”

“....”

“Tôi sẽ không đòi chia tay.”

“Được rồi, tôi hần là...cũng không, nhưng còn phải xem thái độ giải thích của đối phương.”

“Xin lỗi gì chứ, nhưng tôi cảm thấy Kinh Dao có chút ích kỷ, loại chuyện này phát sinh không hần là biểu hiện Diêm Trùng thích Mai Nghiên Nghiên, cậu ấy chỉ đơn thuần giúp đỡ bạn học mà thôi, hơn nữa cậu ấy cũng bị thương, Kinh Dao hỏi cũng không hỏi một câu, liền nháo đòi chia tay.”

“Bà sao biết người ta không hỏi, nhưng mà...Diêm Trùng đối với Kinh Dao thật rất tốt, chắc, con người chính là như vậy, đang ở trong phúc mà không biết hưởng.”

“Xem nhỏ đó có thể tìm được người nào tốt hơn không, phỏng chừng trong lòng đã hối hận muốn chết.”

“Nhỏ đó có hối hận hay không tôi chịu, nhưng rất nhiều đứa con gái khác đang cười khoác miệng tới tận mang tai ấy, đặc biệt là Mai Nghiên Nghiên.”

.....

Kỉ Tiểu đứng ở dưới khu dãy học một lúc, rồi chậm rãi đem bánh mì nuốt vào bụng sau mới lên lớp, vừa ngồi xuống vị trí của mình, thì tiếng chuông vào học vừa lúc vang lên.

Tiết đầu là tiếng anh, lão sư muốn kiểm tra bài khóa tiết trước nên hiện tại mọi người đều im lặng ôn lại một lần, trong phòng học phi thường yên tĩnh, Diêm Trừng nghiêng mặt nhìn Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu không để ý đến hắn, 5p đồng hồ sau tư thế kia vẫn không chút thay đổi, Kỉ Tiểu rốt cục quay đầu lại. Diêm Trừng mỉm cười chỉ chỉ khóe miệng mình, Kỉ Tiểu vươn tay sờ lên mặt mình, lấy xuống một chút vụn bánh mì.

“Giữ cho bữa trưa sao?” Kỉ Tiểu cúi đầu, coi như không nghe thấy đối phương nói gì.

Phía sau Ngũ Tử Húc khều khều Diêm Trừng nhỏ giọng nói: “Cuối tuần này đi Hải Hoa lộ chơi không? Hồng Hạo nói có người mời nó đi.”

Hải Hoa lộ Kỉ Tiểu cũng biết, đó là một trong ba quán bar sang trọng cao cấp nhất của U thị.

Diêm Trừng đem mặt chuyển trở về: “Không đi.”

“Chắc, sao không đi, nghe nói nơi đó có rất nhiều cô nương xinh đẹp a.”

Diêm Trừng lắc lắc tay phải đang cầm bút hỏi lại: “Mày nói xem?”

“Lấy cớ! Chút tiểu thương ấy ảnh hưởng quái gì tới mày?!” Ngũ Tử Húc khinh thường nói: “Tiện đà thay đổi không khí luôn, tao biết mày tâm tình không tốt, không phải không thể thi đấu, còn cơ hội nữa năm nữa mà, cho nên anh đây mới rủ ra ngoài giải sầu, thuận tay xem xem có điểm ngộ gì không.”

“Trừ việc không thể thi đấu, Diêm Vương còn vừa mới thất tình.” Vương Hi Đường tại một bên nghe không nổi nữa.

“Một mối tình thì đã là gì! Cũ không đi thì mới không đến, mày cho là thật à.” Hồng Hạo tại cách đó xen mồm.

“Mày cho rằng ai cũng giống mày à.” Vương Hi Đường lên tiếng, thuận tiện trừng mắt nhìn Hồng Hạo một cái, đối với hắn làm động tác kéo khóa miệng. Hồng Hạo nhìn nhìn sắc mặt Diêm Trừng từ chối cho ý kiến, ngoan ngoãn cầm miệng.

Lớp 2 ở cạnh lớp 1, nhưng cách một cái cầu thang mà thôi, thế nhưng trước đây mỗi ngày đều có một thân ảnh của lớp 2 xuất hiện trong lớp 1 nay đã vài ngày đều không thấy, thay vào đó lại là Mai Nghiên Nghiên thường thường lác lác trước cửa lớp.

Nhỏ tuy không phải đến để tìm Diêm Trừng nhưng đôi khi là tới mượn sách, có đôi khi lại cùng các bạn học khác trong lớp nói chuyện, mỗi lần động tĩnh phi thường lớn, thậm chí tiếng cười lạc lạc thanh thúy cứ không ngừng vang lên phổng chừng khắp cả lớp còn nghe thấy. Diêm Trừng vẫn rất bình tĩnh không quan tâm ngồi tại chỗ, đầu còn chả thèm ngẩng lên, ngay cả Ngũ Tử Húc cười đùa bên cạnh hắn cũng chẳng để động gì.

Hà Bình ở căn tin mua cơm trưa, gặp gỡ rất nhiều bạn học cũ tại trường Phân Hiệu, bọn họ thấy cậu xếp ở sau liền nhiệt tình cho cậu chen ngang lên gần bọn họ. Vì thế Hà Bình rất cao hứng, có vẻ nhân duyên của cậu ta rất tốt.

Vì thế hai bên trò chuyện phi thường nồng nhiệt, chỉ là nói nói mãi cuối cùng lại quay về chuyện học tập thi cử, người lớp 11 liền nói: “Chương trình của lớp các ông tiến hành tới đâu rồi? Hóa học hết chương 3 chưa?”

Hà Bình nói: “Chương 3 á? Các ông mới học tới chương 3 thôi sao? Bọn tôi đã học xong chương 4 rồi.”

Mấy người lớp 11 vạn phần kinh ngạc, sau đó là bất an, biểu tình gương mặt biến hóa một phen rồi nhin không được hỏi: “Aiz, Hà Bình à, có thể cho mượn vở xem chút không? Sắp thi tháng rồi, tôi cảm giác chúng tôi còn thiếu một chút.”

Tôn Tiểu Quân ‘phốc’ cười một tiếng: “Mấy cậu đâu chỉ thiếu một chút, phải kéo dài tới tận mặt trăng ấy chứ...”

Trước khi lớp 11 phản ứng lại, Hà Bình vội nói: “Vở mỗi ngày bọn tôi đều phải dùng, có chút khó.”

“Chỉ xem chút thôi mà, rất nhanh sẽ trả cho ông.” Đối phương không buông tay.

Hà Bình hơi xấu hổ, đang nghĩ nên từ chối thế nào thì Tôn Tiểu Quân nói: “Cho các cậu xem thì các cậu cũng không hiểu, trọng điểm của từng thầy cô không giống nhau, lại nói thi tháng mà chỉ xem vở lớp khác thì ích gì, vẫn là dựa vào kiến thức tích lũy hàng ngày, nếu mà đợi nước tới chân mới nhảy thì may ra chỉ có thể mượn giới hạn đề của lớp 1.”

“Giới hạn đề gì cơ?” Hà Bình mặc danh: “Có thứ này sao?”

Mấy người lớp 11 cũng là lần đầu tiên nghe nói, hưng trí hơn hẳn.

Tôn Tiểu Quân một bộ hiểu biết, cho bọn họ phổ cập kiến thức: “Mỗi lần đến kì thi đều có đồn đại cái này, tuy rằng chưa có ai nhìn thấy tận mắt thế nhưng tôi cảm thấy cái giới hạn đề thi là hoàn toàn có, bởi vì ai cũng nói, chỉ là trong lớp 1 không ai thừa nhận cả.”

Hà Bình ngoài miệng vui đùa nói: “Đúng thế, ai ngu mà đi nói cho người khác biết.” ánh mắt khẽ chuyển chuyển.

Lớp 11 lại ủ rũ: “Lớp 1? Bọn tôi cũng chỉ quen biết Hà Bình ở lớp 4, sao có thể lấy được cái đó.”

Hà Bình bỗng nhiên nở nụ cười: “Không phải chỉ có mình tôi đâu.”

“Hả?”

“Hóa ra các ông không biết học sinh chuyển tới từ Phân Hiệu trừ lớp 11 và Hà Bình còn người khác học ở Phụ Trung à?” Tôn Tiểu Quân cũng không ngờ, dù sao thì khai giảng cũng đã được 1 tháng rồi.

Chỉ là lúc ấy Hà Bình sau khi có trong danh sách được chuyển sang Phụ Trung, nghỉ hè còn chưa hết đã đi khoe khoang khắp nơi nên ai ai cũng biết cậu ta được vào Phụ Trung, hơn nữa còn không phải ở lớp 11. mà một người khác lại rất kín tiếng hầu như không có cảm giác tồn tại, cộng thêm lớp 11 học ở dãy học khác không cùng một chỗ, lúc thể dục buổi sáng lại cùng lớp 1 một đầu một đuôi, cho nên tới nay vẫn chưa gặp.

“Lớp 1 cũng có người á?!!!”

Hà Bình mỉm cười, chậm rãi nói: “Kì Tiểu...”

Hết chương 17

18. Chương 18

Vì sợ bị người khác gọi là ‘trường học một sách’ Phụ Trung luôn chú trọng phát triển toàn diện cả về thể chất cho học sinh. Thời tiết cuối tháng 9, không khí nóng nực của U thị đã giảm bớt một chút, thầy thể dục liền cho đám học trò từ sân trong nhà chuyển sang sân vận động ngoài trời, hai mươi phút vận động khiến cho đám thanh niên thanh xuân đầu đầy mồ hôi.

Sau khi được tha bổng, Kì Tiểu đi tới WC vốc nước lên mặt giảm nhiệt, đại bộ phận nam sinh lưng áo đều ướt đẫm một mảng, một ít nữ sinh sợ nắng cũng liên tiếp cầm khăn ướt lau mặt, thế nhưng làn da Kì Tiểu vẫn khô ráo, chỉ có làn da ứng đỏ lên khiến người ta chú ý.

“Này, Kì Tiểu...”

Mấy người lúc này cũng đi vào WC, vừa đến liền thấy mục tiêu mình xác hướng về Kỉ Tiểu chào hỏi.

Kỉ Tiểu lau nước trên mặt, qua gương liếc mắt nhìn bọn họ.

“Nguyên lai cậu cũng tới Phụ Trung.” Bạn học A cười nói: “Sao không nói sớm.”

“Cậu học lớp mấy?” Bạn học B hỏi.

Kỉ Tiểu mở vòi nước rửa tay.

Mấy người không được để ý trên mặt lộ tia không vui, nhưng trước đó bọn họ đã chuẩn bị tâm lí thật tốt, tính tình Kỉ Tiểu quái gở không bao giờ để ý tới ai, trước kia bọn họ đều biết, cậu ta thành tích tốt, ngay từ đầu không ít người còn nguyện ý kết thân với cậu ta, nhưng dần dà đối phương chả có thái độ gì, căn bản là không coi ai ra gì, muốn tìm cậu ta phiền toái lại có lão sư che chở, về sau liền trở thành tình cảnh nước sông không phạm nước giếng, không ngờ tới bây giờ bọn họ lại phải đi cạnh người ta. Nhưng không còn cách nào khác, ai bảo người ta so với bọn họ có ưu thế hơn.

“Cậu học ở lớp 1 phải không?”

“Lớp 1 chắc học ghê lắm hả?”

Kỉ Tiểu phẩy phẩy tay cho ráo nước, quay đầu rời khỏi WC.

Bạn học A, B liếc nhau, khẽ cắn môi đi theo sau ra ngoài.

“Kỉ Tiểu, sắp thi tháng rồi, cậu ôn thi thế nào? Nghe nói nếu không cẩn thận đứng ngoài top 200 liền bị đá ra khỏi lớp 1 phải không?”

“Lớp các cậu...thầy cô cho ôn tập thế nào? Có phải đã nói cho các cậu một ít giới hạn không?”

Kỉ Tiểu lên lầu.

“Này, tốt xấu gì trước kia chúng ta cũng là bạn học, chỉ xin cậu giúp đỡ chút, có cần phải dùng thái độ như vậy không.” Bạn học mất kiên nhẫn. Bọn họ học tại một dãy học khác, đứng ở chỗ này khiến cho không ít học sinh Phụ Trung chính thống nhìn vào, đối với đồng phục đặc thù của lớp 11 mà nói, tư vị thực không dễ chịu.

“Đúng vậy, cậu đừng quên trước kia cậu cũng học ở Phân Hiệu, chúng ta so với Phụ Trung là có chênh lệch, cậu giờ ở đó, sau này theo không kịp chắc sẽ bị đào thải, đến lúc đó chúng ta cùng chiếu ứng lẫn nhau.” Hiển nhiên, bọn họ ngoại trừ sách giáo khoa có phần lạc hậu, còn đối với tin tức của Phụ Trung cũng bết tắc, kể cả việc Kỉ Tiểu đứng top trong kì thi tuần vừa rồi cũng không biết.

Nghe được điều này, Kỉ Tiểu bỗng dừng cước bộ.

Cậu hỏi: “Các cậu muốn giới hạn cái gì?”

Bạn học A thấy cậu đã đáp lời, cho rằng những lời nói của mình đã đả động chân tâm cậu nên cao hứng nói: “Giới hạn đề thi a.” nói xong còn bị bạn B hung hăng đụng một chút, rồi hạ giọng: “Chính là...giới hạn thi mà chỉ lớp 1 mới có ấy, cậu cũng biết, chúng tớ có thi thế nào cũng không đạt yêu cầu, chỉ muốn xem qua nó một chút để tập trung ôn tập thôi.”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ lại hỏi: “Sao các cậu biết tôi có thứ này?”

A ngẩn người: “A.... mọi người ai cũng nói mà.”

“Chúng tôi chỉ là mượn xem chút, sẽ trả lại cho cậu sau.” B cam đoan.

“Người biết nhiều như vậy, mượn rồi có thể còn sao?” Kỉ Tiểu nói.

A lập tức giải thích: “Không nhiều, không nhiều, lớp 11 cũng chỉ có vài người biết, chúng tớ sẽ không nói cho người khác biết.”

“Ai nói cho các cậu biết?”

B do dự một lát, cảm giác không nói thật thì Kỉ Tiểu sẽ không tin bọn họ, nên khai luôn: “Hà Bình nói, cậu ta cùng chung phòng kí túc với cậu đúng không?”

Kỉ Tiểu gật đầu: “Là cậu ta....lừa các cậu, không có thứ này.” Nói xong, cũng không quản phản ứng của cả hai, trực tiếp lên lầu.

Diêm Trường tay bị thương, ăn cơm viết lách bình thường thì không có vấn đề, chỉ là động tác tương đối chậm, nhưng chơi bóng là không có khả năng, huấn luyện viên tự nhiên cũng không trách hắn, chỉ bảo hắn hảo hảo dưỡng thương, tranh thủ nửa mùa giải sau thì có thể tham gia được, mà các thầy cô giáo người trước vừa đi người sau đã tới tỏ vẻ quan tâm động viên hắn, không chỉ miễn thể dục buổi sáng, các tiết thể dục trong tuần, thiếu chút nữa còn phái xe chuyên dụng đưa đón tới tận lớp, bất quá Diêm Trường sẽ không để cho loại chuyện này phát sinh.

Hôm nay, cả lớp đều xuống tập thể dục, hắn một mình ngồi trong phòng, ngồi chán liền ra ngoài hành lang hóng gió, lấy di động ra nhắn tin với bà ngoại.

Bà ngoại đang tham gia một hội thảo nghiên cứu mang tính chất từ thiện, có cả người nước ngoài và các nhà khoa học trẻ nếu gặp khó khăn gì có thể đưa ý tưởng của mình ra để mọi người xem xét đầu tư nghiên cứu, bà ngoại tạo dáng khả ái, lập tức chụp ảnh gửi tới ngoại tôn mình.

Diêm Trường nhận được 2 tin thì thể dục buổi sáng liền kết thúc, khúc quân hành của vận động viên hùng tráng vang lên, các học sinh bắt đầu lục tục trở về lớp, Diêm Trường vừa cúi đầu, liền thấy Kỉ Tiểu đứng đỉnh từ xa xa đi tới, bên người cậu còn có hai người mặc đồng phục của lớp 11, đang luyện thuyền không biết đang nói cái gì, nhưng Kỉ Tiểu không có để ý tới.

Diêm Trường nhìn Kỉ Tiểu lên lầu, những người đó liền tại hành lang đối với cậu lớn tiếng hai câu, rất hàm hồ, Diêm Trường ở xa nghe không rõ, sau đó không có kết quả gì liền phần nộ rồi đi. Lại đợi trong chốc lát, đợi tới đa số người đều đã vào lớp, Kỉ Tiểu mới chậm rì rì từ cầu thang đi lên.

Diêm Trường vốn muốn hỏi cậu có phải đã gặp phiền toái gì không, bởi vì vừa rồi chứng kiến một đoạn đối thoại không được vui vẻ cho lắm, nhưng vừa thấy khuôn mặt kia của Kỉ Tiểu, những lời nói ra tới miệng đều cả kinh mà quên hết.

Kỉ Tiểu không coi ai ra gì cứ bình thản đi ngang qua người Diêm Trường trở về chỗ ngồi của mình, vài ngày gần đây, cứ khi cậu xuống lầu là bị mấy người đó bám riết không tha, ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì khó chịu không thôi.

Diêm Trường dừng một chút, đi theo phía sau cậu, ngồi xuống chỗ mình rồi vẫn nhịn không được mà đưa qua một tờ khăn giấy.

Nước trên mặt Kỉ Tiểu nhỏ tong tong xuống bàn, hiển nhiên vừa rửa qua nước lạnh, thế nhưng khuôn mặt vẫn ửng đỏ một mảnh, hơn nữa còn đỏ rất không bình thường, nguyên bản mạch máu ẩn dưới làn da trắng gần như trong suốt kia nổi hết lên, một đường lan đến tận cổ. nhìn có chút ghê người.

Kỉ Tiểu đối với tay cầm giấy của Diêm Trường đang đưa ra nhìn 2 giây, cuối cùng vẫn tiếp nhận lau đi nước trên mặt.

“Cám ơn.”

“Cần giúp đỡ không?” Diêm Trường hỏi.

Kỉ Tiểu lắc đầu: “một lát thì tốt rồi.”

Diêm Trường còn muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Ngư Vân Hải ngồi cùng bàn Kỉ Tiểu thỉnh thoảng vẫn quảng sang ánh mắt ghét bỏ cùng kì quái, tựa như cậu là một sinh vật gây bệnh truyền nhiễm, mãi cho tới khi sắc đỏ trên mặt Kỉ Tiểu chậm rãi tan đi mới thôi.

Hai tiết sau, lớp trưởng nói Kỉ Tiểu đi lên văn phòng giáo viên, nói là Thiết ca tìm cậu.

Vừa thấy, Thiết ca liền đối với Kỉ Tiểu nói: “Lúc trước dì của em đã gọi cho tôi, là tôi bận rộn mà quên mất, tôi vừa thay em xin các thầy cô thể dục, về sau thể dục buổi sáng và hai tiết thể dục trong lớp, em đều

có thể không cần tham gia tập, em chỉ cần thi đạt yêu cầu là được, cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới thành tích thi của em.”

Ông thầy nói xong thấy Kỉ Tiểu cũng không nhúc nhích gì, nghi hoặc nói: “Còn vấn đề gì không?”

Kỉ Tiểu hỏi: “Vậy khi tập ở sân trong nhà có thể tham gia không ạ?”

Thiết ca suy nghĩ, cảm giác thanh niên không được hoạt động sẽ rất khó chịu: “Có thể, em tự cân nhắc chừng mực, dù sao thì thân thể mới là trọng yếu.”

Trở lại phòng học, Diêm Trường đang giúp mấy nữ sinh giải đề, cảm giác có một tầm mắt chọc thẳng tới, Diêm Trường ngừng lại, vừa ngẩng đầu quả nhiên thấy Kỉ Tiểu đang nhìn mình.

“Làm sao?”

Kỉ Tiểu tầm mắt khó được dịp nhìn thẳng ai như vậy, một lát mới buông xuống, không nói chuyện.

Diêm Trường cười cười, không truy vấn.

.....

Đến giữa trưa, trong lớp vốn chỉ có một phần tử đặc thù nay lại nhiều hơn một người.

Kỉ Tiểu từ trong ngăn bàn lấy ra một cái bánh mì xé ăn, Diêm Trường một bên nhìn chăm chăm cậu trong chốc lát, rồi nói: “Cậu còn không?”

Kỉ Tiểu lần đầu không để ý tới hắn, thẳng tới khi Diêm Trường hỏi lại lần nữa, Kỉ Tiểu mới nói: “Cụt chân à?”

Diêm Trường đem những lời này đảo qua đảo lại một lần trong đầu mới hiểu được ý của Kỉ Tiểu muốn nói là “Nếu không cụt chân thì vì sao không xuống căn tin mà ăn cơm?”

“Chân cậu cũng đâu cụt đâu.” Hắn cười đáp lại.

Kỉ Tiểu quay đầu đi, tiếp tục không để ý tới hắn.

Một thoáng chốc, cậu nghe Diêm Trường gọi điện thoại.

“Mang cho tao hai suất cơm, suất của tao ba măn một xào, ừm, còn một suất...” Đối phương bỗng quay sang hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu muốn ăn gì?”

Kỉ Tiểu không lên tiếng, vẫn chậm rì rì cắn bánh mì.

Diêm Trường hỏi lại: “Phải trả thêm 5 đồng phí vận chuyển đấy.”

Kỉ Tiểu dừng chút rồi nói: “Cơm bò hầm.”

Hết chương 18

19. Chương 19

Diêm Trường biết Ngũ Tử Húc chỉ giỏi to mồm, cho nên gọi điện cho Vương Hi Đường nhờ cậu ta mang cơm lên cho. Công tử nhà thị trường hai tay hai suất cơm đi vào lớp học, một đưa cho Diêm Trường, một rất tự giác đưa cho Kỉ Tiểu, nhưng thấy đối phương ngay sau đó đưa tiền tới trước mặt mình thì, Vương Hi Đường có chút ngốc lảng.

“Này...” Là làm sao thế? Vương Hi Đường không hiểu nhìn sang Diêm Trường.

Diêm Trường tách đôi dưa dùng một lần, cũng không ngẩng lên nói: “Đưa mày thì mày lấy đi.”

Vương Hi Đường tiếp nhận mấy đồng lẻ nói: “Thừa 5 đồng.”

Diêm Trùng nói: “Phí chân chạy.”

Công tử thị trưởng: “...”

Qua một lúc lâu trầm mặc, cuối cùng vẫn bỏ 15 đồng tiền vào túi áo, sau đó quay đầu ra khỏi lớp, đi tìm bọn Ngũ Tử Húc.

Trong lớp, hai người yên lặng ăn phần ăn của mình, bỗng nhiên, Kỉ Tiểu mở miệng, hỏi Diêm Trùng: “Cậu có biết...giới hạn đề thi không?”

Diêm Trùng sửng sốt: “Giới hạn đề thi? Lần thi tháng này sao?”

Kỉ Tiểu gật đầu.

“Sợ thi không tốt?”

Kỉ Tiểu gắp miếng thịt bò chậm rãi nhai, sau một lúc lâu mới nói: “Người ta đồn.”

Diêm Trùng hiểu rõ bật cười: “Thứ đó...mỗi lần tới kì thi đều đồn như vậy, cậu cũng tin lớp 1 có cái đó sao?”

Kỉ Tiểu không nói.

Diêm Trùng nhìn đôi môi bóng lưỡng vì mỡ của Kỉ Tiểu, nói thầm: “Kỳ thật cũng không phải không có...”

.....

Buổi chiều sau tiết mỹ thuật là tiết tự học, Ngũ Tử Húc cầm đầu cả bọn liền biến mất không thấy bóng dáng, mà Diêm Trùng không còn ở trong lớp, chắc là bọn họ đã đi chơi bóng, nhưng nếu Diêm thiếu gia cố ý trốn học thì cũng không có ai ngăn được, giờ đổi giờ giữa tiết Mai Nghiên Nghiên có tới một lần, đứng ở cửa lớp không thấy người muốn gặp liền ngượng ngùng rời đi.

Tiết thứ 3 là tiết toán, đến khi vào học được khoảng 10p, Diêm Trùng mới tự do tiêu sái đi vào, lão ngốc đầu bị hấn làm cho tức chết, ổng lôi hấn lên bảng giải bài, Diêm Trùng đứng trên bục giảng một lúc, cũng không thấy động đậy gì, lão ngốc đầu vừa muốn đem mấy lời răn dạy trong bụng phun vào mặt hấn thì thấy Diêm Trùng cầm phấn lên viết, trực tiếp viết ngay dưới đề tương đương, sau đó ghi đáp án 18, xong xoay người đi về chỗ.

Lão ngốc đầu sắc mặt thay đổi như tắc kè, bốc hỏa: “Cậu...cậu đây là làm cái gì?”

Diêm Trùng tỏ vẻ vô tội: “Giải đề, viết đáp án, sai sao ạ?”

Lão ngốc đầu huyết áp tăng cao, nghẹn lời nửa ngày mới phun ra một câu: “Quá trình, cậu có biết quá trình là gì không? Giải toán quá trình mới là trọng yếu!”

Diêm Trùng gật đầu: “Được rồi, em sẽ không làm.”

Lão ngốc đầu run tay, chỉ chỉ Diêm Trùng, cuối cùng chỉ xuống cả lớp: “....các cô các cậu...thái độ học toán thế này của các cô các cậu là không được, tôi nói cho các cô các cậu biết...”

Kế tiếp là một màn dài dòng tốn thời gian giáo dục tư tưởng cho đám học sinh ngồi dưới, giáo dục xong, lão ngốc đầu mới cảm thấy mỹ mãn mà viết quá trình giải bài lên bảng, sau đó đối với cái đáp án 18 ổng làm ra lại một phen nói lời thâm thía.

Thật vất vả mới chịu đựng tiết Toán thống khổ qua đi, cả lớp đều có cảm giác được giải thoát.

Trước khi tan học, Diêm Trùng hướng trên bàn Kỉ Tiểu ném ba quyển sách, rồi bỗng cúi xuống nói nhỏ vào tai cậu: “Xem những chỗ gạch đỏ...” Lúc hấn nói chuyện còn phả nhiệt khí vào tai Kỉ Tiểu, khiến phần tóc mai của cậu hơi lay động chút.

Kỉ Tiểu kinh ngạc, lại ngẩng đầu lên nhìn thì Diêm Trùng đã sải bước ra ngoài.

Kỉ Tiểu đối với bóng lưng hấn phát ngốc một lúc, sau đó cúi đầu chậm rãi sửa sang lại balo, đợi tới khi Ngưu Vân Hải và những người xung quanh đã về hết, cậu mới cầm ba quyển sách kia lên xem. Vừa thấy là ba quyển sách giáo khoa của Diêm Trùng, góc tờ bìa có có chữ kí của hấn, chữ hấn so với tưởng tượng của

Kỉ Tiểu dễ nhìn hơn rất nhiều, tựa như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, từ đó có thể nhìn ra được người này tính cách sáng khoái không câu nệ tiểu tiết.

Một quyển lịch sử, một quyển sinh vật, một quyển hóa học, từ chương 1 tới chương 3, đại bộ phận đều dùng bút đỏ gạch chân hơn nữa còn có ghi chú trọng điểm ở ngoài lề.

Kỉ Tiểu xem qua, rồi đem sách gấp lại, bỏ vào trong balo.

Cách ngày thi khoảng 3, 4 ngày, bởi vì trong kí túc có Tôn Tiểu Quân phần tử một sách liệu mạng ảnh hưởng mà Tiêu Kiện Thạc cùng Khổng Bân cũng không có đi quán net chơi game nữa mà không đọc sách thì cũng là học thuộc từ đơn tiếng anh.

Kỉ Tiểu mỗi lần đều đợi cho mọi người trong phòng tắm rửa xong hết đi ôn bài thì cậu mới chậm rì rì ra ngoài tắm. Bình thường đều ngâm mình dưới nước ấm khoảng 10p mới đi ra, mặc dù lúc này phòng tắm khá ít người nhưng cậu đi tới đâu cũng khiến người khác chú mục tới làn da quý dị của cậu.

Tắm rửa xong ôm chậu rửa mặt đi vào phòng, Kỉ Tiểu liền nghe thấy từ trong phòng truyền tới thanh âm chất vấn khó chịu của Tiêu Kiện Thạc.

“Đứa nào giẫm bẩn lên giày của tao? Mẹ nó không có mắt à?! Tao vừa mới mua tuần trước, hơn hai ngàn đó, buổi sáng vừa giặt sạch sẽ, mới đi được một lần, hiện tại đã bẩn hết rồi!”

Không có ai lên tiếng.

Thẳng tới khi Tiêu Kiện Thạc gầm lên hai tiếng, mới nghe thấy tiếng Tôn Tiểu Quân trả lời: “Dù sao cũng không phải tôi...hai ngày nay tôi toàn về muộn hơn cậu.”

“Có phải mày không?!” Tiêu Kiện Thạc lại hỏi.

Cậu nhóc lớp 10 nói: “Đây sao có thể là vết giày của em?!” Cậu nhóc này bình thường thích đi sandal, chỉ khi nào có thể dục mới đổi sang giày thể thao, Tiêu Kiện Thạc nhìn lại thì thấy đó là dấu vết của đế giày bóng chày.

Không phải Tôn Tiểu Quân, không phải nhóc lớp 10, đối với Khổng Bân, Tiêu Kiện Thạc rất tín nhiệm hơn nữa cậu ta thường đi cùng mình không có khả năng, vậy chỉ có Hà Bình và Kỉ Tiểu.

Tiêu Kiện Thạc hỏi Hà Bình: “Mày hôm nay về lúc nào?”

Hà Bình nói: “Tan học liền về.”

“Khi đó trong phòng chỉ có mình mày?”

Hà Bình dừng chút: “Không phải.” Cậu ta lập tức nói: “Chắc không phải cậu ấy, cậu ấy vì sao phải giẫm lên giày của cậu...” nói một nửa tự hiểu không đúng, thanh âm nhỏ dần: “Chắc là cậu ấy giẫm...hắn là không cẩn thận giẫm phải đi.”

Nghe được tới đây, Kỉ Tiểu liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Hà Bình thấy cậu, lập tức ngậm miệng.

Tiêu Kiện Thạc mắt lộ hung quang bắn tới.

Kỉ Tiểu thần nhiên nhìn lại.

Hai người nhìn chăm chăm nhau thật lâu, ánh mắt Kỉ Tiểu vẫn bình thản như trước không gợn sóng, nhưng lại khiến Tiêu Kiện Thạc chuyển mắt đi nơi khác trước, sau đó đem đôi giày hung hăng ném mạnh xuống đất, mắng câu thô tục rồi trèo lên giường ngủ.

Kỉ Tiểu lại nhìn qua Hà Bình, Hà Bình ánh mắt nhất thời né tránh.

Kỉ Tiểu không nói chuyện, buông chậu rửa xuống, rồi ra ban công phơi quần áo, từ trong balo lấy ra mấy quyển sách Diêm Trùng đưa cho rồi khỏi phòng kí túc.

Hà Bình thấy có chút kinh ngạc hỏi: “Này, đã trễ thế, cậu còn ra ngoài à?”

Kỉ Tiểu ‘ừ’ một tiếng, rồi ra ngoài đóng cửa lại.

Cậu đi tới dưới lầu, tìm một chỗ ghé đá có đèn đường ngồi xuống, mở sách ra nghiêm túc đọc, vừa nhìn vừa chép lại. cậu phát hiện Diêm Trường ngoại trừ những chỗ dùng bút đỏ đánh dấu lại, thì quyển sách hoàn toàn sạch sẽ, không biết là dùng một quyển sách khác hay căn bản là không dùng sách, chỉ biết ngay cả nếp gấp sách cũng không có chứng tỏ quyển sách này chưa từng được sử dụng qua.

Như vậy bận rộn một hồi cho tới khoảng 11h, Kỉ Tiểu thừa dịp cổng kí túc chưa đóng, cầm lấy những tờ vừa ghi chép đến phụ cận trường tìm một nhà photo.

Đi vào nói: “Cháu muốn photo mấy tài liệu này.”

Ngày hôm sau, cậu trả sách cho Diêm Trường khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

“Nhanh vậy sao? Tớ không vội, cậu cứ từ từ xem.”

Kỉ Tiểu nói: “Đã xong.”

Cậu không cần phải tham gia thể dục nữa nên ngoại trừ bữa trưa thì buổi sáng trong lớp cũng chỉ có 2 người đối mặt với nhau.

Diêm Trường tiếp nhận sách: “Văn thì không có phạm vi, còn lý và toán thì phải dựa vào tích lũy kiến thức thôi.”

Kỉ Tiểu gật đầu: “Đề thi chắc ra rồi đúng không?”

“Chắc thế, hôm nay hẳn là các thầy cô đã nộp đề lên trường rồi.”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, nói một câu: “cám ơn...”

Diêm Trường nhìn gương mặt thản nhiên của cậu, nhin không được nở nụ cười.

Hết chương 19

20. Chương 20

Kỉ Tiểu hôm nay trở về sớm, kí túc xá chỉ có mình cậu, cậu cầm khăn mặt đi qua hành lang tới nhà vệ sinh chung rửa mặt, đi vào liền thấy Hà Bình đang ngồi trước bể nước cầm bàn chải nghiêm túc chà chà một đôi giày thể thao.

Hà Bình dường như không nghĩ sẽ có người tới, vừa quay đầu thấy Kỉ Tiểu đang đứng đó, sắc mặt cứng đờ, đem giày hướng sang một bên giấu giấu điểm điểm cười gượng nói: “Cậu...lớp cậu tan học rồi à?”

“Tiết cuối là giờ tự học.”

Không ngờ được người ta để ý tới, Hà Bình nghe Kỉ Tiểu trả lời nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh.

“Nga nga, nếu là lớp tớ thì tiết tự học thường bị cô chủ nhiệm chiếm dụng làm mấy chuyện khác.”

Nhưng câu sau vô nghĩa nên Kỉ Tiểu không để ý tới cậu ta, rửa mặt xong liền trực tiếp trở về phòng kí túc.

Thoáng chốc, Hà Bình cũng theo vào, cậu ta đem giày đã giặt xong phơi ở ban công, một bên lên liếc nhìn Kỉ Tiểu đang làm bài tập. Hà Bình dừng một chút, đến gần 2 bước hỏi: “Lớp 1...hai ngày nay có môn nào kiểm tra không?”

Kỉ Tiểu không dùng bút nói: “Không.” Nói xong qua vài giây, thấy Hà Bình vẫn còn đứng đó, Kỉ Tiểu nghi hoặc: “Làm sao?”

Hà Bình ha ha cười: “không..không có gì...tớ chỉ xem chút thôi.”

Kỉ Tiểu tiếp tục làm bài: “Đây là tư liệu ôn tập.”

“Hả hả, tư liệu ôn tập...” Hà Bình trở lại bàn học của mình ngồi xuống, nhưng vẫn lén quay đầu sang nhìn Kỉ Tiểu.

Lúc này, di động trên giường vang lên tiếng nhạc lớn, Kỉ Tiểu vừa nghe liền nhăn mi lại, nhưng cậu vẫn buông bút, đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Tiểu Tiểu, con tan học chưa?” thanh âm Trì Xu Huyền trước sau như một ôn nhu vang lên ở đầu dây.

“Ân.”

“Gần đây có phải sắp thi không? Không cần lo lắng, phải chú ý nghỉ ngơi.”

“Ân.”

“Cái kia...thi xong là ngày 11 đi, Phụ Trung có được nghỉ không?”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, mới không quá tình nguyện “Ân” một tiếng

“A, vậy là tốt rồi, dì bên này cũng sắp xong rồi, quốc khánh là có thể về, đến lúc đó...về nhà cùng nhau ăn một bữa cơm đi?” Trì Xu Huyền nói xong, Kỉ Tiểu có hơn 10 giây đều không có thanh âm, Trì Xu Huyền cũng không gấp, kiên nhẫn chờ, đợi tới bên kia truyền tới một tiếng như có như không ‘ân...’

Trì Xu Huyền mừng rỡ: “Vậy được, đến lúc đó dì sẽ tới trường đón các con, con muốn ăn cái gì? Dì tự mình vào bếp?”

“Tùy.”

Cho dù thái độ Kỉ Tiểu vẫn lãnh đạm như thế, nhưng Trì Xu Huyền vẫn cao hứng phấn chấn luyện thuyên một đồng kế hoạch, hơn nữa còn lặp đi lặp lại dặn dò Kỉ Tiểu phải đợi bà tới đón, rồi cùng về nhà.

Kỉ Tiểu cúp điện thoại, ở ngoài cửa đứng ngẩn người trong chốc lát, mới quay về phòng.

Ngồi vào bàn học, nhìn nhìn Hà Bình đang nghiêm túc cúi đầu bên kia, một lần nữa mở tư liệu ôn tập ra làm tiếp, toàn bộ làm xong, đem nó tùy tay kẹp vào một quyển từ điển Hán ngữ.

Giờ nghỉ trưa, hôm trước, Ngũ Tử Húc vốn lười biếng lại cùng bạn học cách lối đi đòi đổi chỗ, chuyển thành ngồi sau lưng Diêm Trường cố gắng chép bài.

Vừa chép vừa hỏi Diêm Trường: “11 này mày về chỗ ba mày sao?”

Diêm Trường nói: “Khoảng 2,3 ngày sau, về sớm ổng cũng không có ở nhà.”

“Vậy mày về nhà ông bà ngoại?”

“Ông ngoại hôm đó phải ra ngoài nên ở nhà chỉ còn tao và bà ngoại, thuận tiện qua thăm mẹ tao luôn.”

“Ừm, quyết định hôm nào bay thì mua luôn giùm tao một vé.”

Diêm Trường quay đầu nhìn thẳng bạn: “Sao mày không về trước đi?”

Ngũ Tử Húc nhăn nhăn nhó nhó: “Phiền, mày cũng biết ba tao phiền phức thế nào mà, lúc nào cũng bởi móc khuyết điểm để đánh tao như tử.”

“Đáng đời.” Diêm Trường nửa điểm không đồng tình với cậu ta.

Ngũ Tử Húc không bằng lòng: “ Tao ngàn dặm xa xôi đi học ở đây là vì ai hả, đồ vô lương tâm.”

“Mày là vì mày thôi, Hoàng đế ở xa không ai quản mày.” Vương Hi Đường chêm một câu công đạo.

“Bọn mày đều là lang tâm cầu phế, lang tâm cầu phế.” Ngũ Tử Húc một bên múa bút thành văn, trên mặt lại là biểu tình cực độ phong phú: “Tao cũng chỉ còn vài ngày lạnh sống sót nữa, mà bọn mày không biết tiếc thương bạn bè gì cả.”

“Để dành sau này mày bị tổng vào trại huấn luyện quân đội hành tơi tả đi.” Vương Hi Đường ngoài miệng không buông tha, Diêm Trường nghe xong cười ha ha.

Ngũ Tử Húc bị bọn họ làm cho nghẹn họng, tức tối ném cây bút đi: “Bài cuối cùng đứa nào làm chưa?”

Diêm Trường liếc mắt nhìn quyển lịch sử nói “Chưa.” Trừ tiếng anh thì mấy môn xã hội hẳn rất bình thường.

Ngũ Tử Húc nhìn đồng hồ: “Chỉ còn 5p nữa là lên lớp rồi, mẹ nó, hôm nay tới phiên tao lên bảng trả lời, tao mà không đáp được mệnh tao liền xong đời a.” Lão sư môn lịch sử không giống lão ngốc đầu chỉ thích thuyết giáo, cũng không giống ma quỷ lão thái môn vật lý thích phi phẩn, nhưng ông thầy lịch sử trông thì phi thường nhả nhận, gọng kính màu bạc trông thì thư sinh một năm 365 ngày tùy thời đều thấy ổng cười, nhưng ổng rất bí ẩn, người sẽ không biết lúc nào đắc tội ổng, hoặc là khiến ổng nhìn không vừa mắt, ổng trong lòng bất mãn trực tiếp phản ánh bằng những câu hỏi trên lớp hoặc là thành tích môn thi, môn lịch sử không đạt liền teo luôn, có đôi khi ổng sẽ bắt thóp người, còn tìm không ra cơ hội hành người sao, yên tâm một điều là không để người chết khó coi chỉ là mất hết danh dự thôi.

Ngũ Tử Húc vừa bực tức vừa hấp tấp vốn không sợ trời không sợ đất còn cố tình đi gây sự với quý, nhưng cố tình thấy vị lão sư lúc nào trông cũng ôn nhu như nước này lại sợ như cây sậy. Lúc này, đã gấp tới độ mặt nhăn như khỉ ăn ớt.

“Hỏi người khác xem có đứa nào làm chưa?” Vương Hi Đường nêu ý kiến, thuận tay chọc chọc Ngưu Vân Hải ngồi trước.

Ngưu Vân Hải bận rộn xua tay: “Tôi không có, bài đó có một phần thuộc nội dung của bài mới, dù sao không làm chắc cũng không sao đi.”

“, mày không làm thì không có việc gì nhưng lão tử không làm liền đại xui xẻo a.” Ngũ Tử Húc hỏa đại: “Mày cảm giác lão nham hiểm kia sẽ bỏ qua cho tao không? Ổng đã sớm nhìn tao không vừa mắt, đến kì thi tháng kêu mày đổi điểm số cho tao, mày vui không?”

Ngưu Vân Hải bị mắng không dám nói lời nào, nghĩ nghĩ lại nhìn qua Kỉ Tiểu.

Ngũ Tử Húc cũng thực thông minh, biết ý tứ của cậu ta, thanh thanh giọng nói: “Cái kia....bạn mới ơi bạn mới, cậu đã làm câu cuối chưa?”

Không phản ứng.

“Bạn mới....bạn mới, tớ gọi cậu nghe rõ trả lời!” Kiên nhẫn của Ngũ Tử Húc tụt dần đều.

Nhưng vẫn không có phản ứng.

Hồng Hạo ngồi phía trước nghe thấy quay đầu cười lạnh nói: “Khỏi gọi, sao mày biết người ta sẽ làm, mày quá xem trọng người ta rồi, làm như ỏ gà sẽ bay ra Phượng Hoàng ấy, đúng là ảo tưởng!”

Một câu này của cậu ta nửa điểm cũng không kiêng kị, cả góc nhất thời không khí có chút xấu hổ, bất quá trên mặt Ngưu Vân Hải và Hồng Hạo đều lộ ra vẻ xem kịch vui.

Kỉ Tiểu chỉ cúi đầu, tựa như hoàn toàn không quan tâm tới ngoại vật xung quanh.

Hồng Hạo thấy vậy, còn định kích thêm vài câu, Diêm Trường đột nhiên mở miệng đánh gãy lời nói của cậu ta: “Vậy còn mày làm chưa? Lấy ra coi?”

Khẩu khí của hắn miễn cưỡng, nghe không ra cảm xúc, trên mặt còn mang theo chút tươi cười, nhưng lập tức đem lời Hồng Hạo định nói nuốt trở về cổ họng, nghẹn tới mức mặt mũi trắng bệch. Mà Ngưu Vân Hải bên kia cũng thay đổi sắc mặt, ngưng ngừng cầm quyển sách ra đọc.

Diêm Trường nói xong, quay đầu đối với Kỉ Tiểu nói: “Có thể cho tớ mượn vở bài tập lịch sử xem chút không?”

Kỉ Tiểu lúc đầu không nhúc nhích, mọi người còn cho rằng Diêm Trường cũng bị người ta lơ đẹp thì Kỉ Tiểu một tay thò xuống dưới gầm bàn, tùy tay vớ lấy một quyển vở ném qua chỗ Ngũ Tử Húc.

Ngũ Tử Húc đối với hai chữ “Lịch sử” in đậm ngoài bì mà ngẩn ngơ, lập tức cuống cuống tay chân mở ra, giấy tiếp theo gào to: “Đậu má, thật sự có làm! Bạn mới, cậu thực lợi hại! Còn trả lời chi tiết như vậy!”

Ngũ Tử Húc tay chân lạnh lẽo tức kíp: “Về sau đi chép bài liền tới mượn vở cậu, cậu nhất định là bằng hữu của tớ!”

Kỉ Tiểu cũng chẳng quay đầu hay nhúc nhích gì.

Diêm Trùng nghe Ngũ Tử Húc ở sau lưng không ngừng lẩm bẩm: “Cậu ấy sao không để tớ mình...” thì khe cong cong khóe miệng.

Thành công vượt qua nham hiểm hãm hại, Ngũ Tử Húc thời gian tiếp theo tâm tình phi thường tốt, tan học thiếu chút nữa còn cứng rắn kéo Kỉ Tiểu mời đi ăn thịt nướng, cuối cùng bị Diêm Trùng cản trở về.

Hôm nay lại vừa lúc là phiên trực nhật của Kỉ Tiểu, cậu trở về phòng kí túc, nhưng người khác đã đi ăn tối, Kỉ Tiểu ngồi trước bàn học của mình trong chốc lát, rút quyển từ điển hán ngữ ra xem xem, nhìn nhìn số trang lại thả trở về.

Hết chương 20

21. Chương 21

Cuối tháng 9, hai ngày nghỉ cuối cùng cộng thêm nghỉ bù lễ quốc khánh thành kỳ nghỉ dài hạn, vừa lúc nghênh đón kì thi tháng đầu tiên của học kì mới, lớp 1 khó được có không khí nghiêm túc, nhưng đối với Kỉ Tiểu mà nói cũng giống như bình thường không có gì đặc biệt, chỉ mấy môn chính đều biến thành làm bài thi mà thôi, nên những bài mới sẽ được lui lại.

Buổi chiều sau khi thi xong, môn cuối cùng là tiết thể dục, thời tiết cũng coi như mát mẻ, rất nhiều học sinh đều ra ngoài chạy nhảy, nhưng không bao gồm Diêm Trùng. Hồng Hạo đã từng nói bóng nói gió rằng Diêm Vương có phải đã đổi tính rồi không, tay dù bị khâu hơn 10 mũi nhưng cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy chứ, làm như bà để ở cứ phải cẩn thận che chở, hơn một tuần rồi còn không thấy ra nắng, nếu đổi lại là Diêm Vương trước kia phỏng chừng đã sớm xắn tay áo lên xông pha chiến đấu ở bên ngoài quần chi đứt tay cụt chân, chỉ cần vui là được rồi.

Ngũ Tử Húc khó được khi giải vây cho thằng bạn, nói lúc này phải hảo hảo dưỡng thương, bằng không trong kỳ nghỉ dài hạn về nhà sẽ bị phát hiện.

Sau khi bọn họ rời đi, Diêm Trùng bắt đầu lôi sách vở ra làm bài tập, tranh thủ hôm nay có thể đem toàn bộ giải quyết sạch sẽ, trong kỳ nghỉ sẽ không cần phiền não. Làm được một nửa mới nhớ tới nhìn sang bên Kỉ Tiểu, vừa thấy liền có chút kinh ngạc, hẳn cho rằng Kỉ Tiểu im lặng như vậy cũng là giống hẳn làm bài tập, ai ngờ, trên bàn đối phương là một tập giấy A4, hai chiếc bút máy để ngăn nắp bên cạnh, tay không ngừng trái trái phải phải di động.

Người này...

“Cậu đang vẽ?” Diêm Trùng nhin không được hỏi.

Kỉ Tiểu tựa như bị hoảng sợ, tay bất giác che kín trang giấy chặn đường nhìn của hắn, nhưng Diêm Trùng đã sớm nhìn thấy rõ ràng mọi thứ.

Nhưng hắn cũng có chút không quá tin: “Cậu đang vẽ cái gì vậy? Truyện tranh sao?”

Kỉ Tiểu dừng chút, rồi vẫn tiếp tục đặt bút vẽ tiếp: “Àn.”

Diêm Trùng lại hỏi: “Truyện tranh thiếu nữ?” mái tóc dài, ánh mắt thật lớn, chân dài tinh tế, váy ngắn xếp ly, ngực...không tính là lớn, nhưng khẳng định không nhỏ, vừa thấy chính là loại Lolita sẽ khiến nam sinh thấy hưng phấn. Dù đại bộ phận nam sinh sẽ thích nhưng Diêm Trùng thế nào cũng không có biện pháp đem cái hình ảnh đó kết hợp với Kỉ Tiểu trước mắt được.

Nói thế nào nhỉ, cũng không phải nói Kỉ Tiểu giống nữ nhân, chỉ là... trên người cậu hoàn toàn không có xúc động tâm huyết thuộc về nam sinh bình thường nên có, nói cách khác chính là, cảm giác Kỉ Tiểu tựa như tự do không thuộc về phạm trần thế tục, không có nửa điểm sinh lực.

Diêm Trừng nhất thời có chút không tự vị.

Nếu đã bị thấy, Kỉ Tiểu cũng không còn ngại ngùng, tay dần thả lỏng, cũng không có ý hướng Diêm Trừng giải thích gì, cứ thản nhiên tô tô vẽ vẽ.

Diêm Trừng lúc đầu còn ôm tâm tình tò mò sán một bên quan sát, nhưng càng nhìn càng thấy mê mẩn, hẳn phát hiện Kỉ Tiểu vẽ đẹp lắm, hẳn tuy rằng mù nghệ thuật nhưng về cơ bản xấu đẹp thì vẫn phân biệt được, Kỉ Tiểu vô luận từ kỹ xảo dùng bút hay tốc độ phác hình đều nổi trội hơn người, xoát xoát vài nét liền có thể nhìn sơ được hình thù, sau đó tinh tế thêm thắt, điều chỉnh bố cục, chỉnh sửa khuôn mặt, ngũ quan, quần áo, đánh bóng nếp gấp, tiếp theo xử lý bối cảnh, toàn bộ một khung tranh dùng không tới 10p, một cô bé trang phục loli thanh thuần trông rất sống động sôi nổi trên trang giấy.

Trong quá trình ngoài nhìn theo từng nét vẽ của Kỉ Tiểu, Diêm Trừng còn quan sát cả gương mặt cậu, biểu tình Kỉ Tiểu phi thường nghiêm túc, không hề chú ý tới ánh nắng chiều xuyên thấu qua cửa sổ tà tà tiến vào hắt lên vai trái cậu, làn da tuyết trắng bị một tầng ánh kim bao bọc, xinh đẹp tựa như bạch ngọc đang phát sáng, sườn mặt cũng được cắt gọt một cách duy mỹ, chóp mũi hơi cao cao, đôi môi căng mọng cùng chiếc cằm chữ V ưu nhã, lông mi dài cong vút đôi khi khẽ chớp, tất cả chậm chậm tiến vào trong lòng Diêm Trừng khiến hẳn ngồi đó ngắm cậu đến ngây người.

Thẳng tới khi Kỉ Tiểu cách một cái đặt bút xuống bàn, Diêm Trừng mới hồi phục tinh thần lại, bất tri bất giác tiếng chuông vào tiết mới lại vang lên.

“Vẽ xong rồi?” Diêm Trừng vừa định nói có thể mượn xem không, thì bọn Ngũ Tử Húc đã nháo nhào người đầy mồ hôi ồn ào đi vào lớp.

“Đi nào, Diêm Vương, mau thu dọn balo, chúng ta tới nhà Hồng Hạo chơi trò chơi.”

Hồng Hạo vội lên tiếng: “Tao mới mua đĩa XBOX, số lượng có hạn ở Bắc Mỹ, còn chưa bán ra đâu, hôm qua mới gửi tới.”

Diêm Trừng nhìn bọn họ, lại nhìn Mai Nghiên Nghiên đi ở cuối cùng.

Mai Nghiên Nghiên thấy Diêm Trừng nhìn mình lập tức cười nói: “Các cậu nghỉ dài hạn không phải chỉ ở nhà chơi trò chơi thôi chứ?”

Hồng Hạo gạt đồng sách vở vào balo: “Vậy cậu có đề nghị gì?”

Mai Nghiên Nghiên gật đầu: “Có.” Nhỏ cũng vì thế mà tới đây: “Hai ngày nữa tớ và mấy bạn nữ lớp tớ cả lớp của em tớ đã hẹn nhau đi Tổ Sơn du lịch.”

“Nóng như vậy mà các cậu còn ra biển sao?” Ngũ Tử Húc vẻ mặt ghét bỏ.

“Bờ biển cũng không nóng như cậu nghĩ đâu.” Nhỏ vừa nói vừa nhìn về phía Diêm Trừng: “Quan trọng là mọi người vui vẻ là được, gặp chút khó khăn đôi khi cũng là lạ thú mà.”

Ngũ Tử Húc còn muốn nói thì Mai Nghiên Nghiên đã lên tiếng: “Khương Chân cũng đi.”

Ngũ Tử Húc sắc mặt lập tức thay đổi, gơ tay lên: “Vận động tốt như vậy cường kiện thân thể, tớ sao có thể lác hậu chứ, thiếu niên nên tiếp xúc nhiều với thiên nhiên vẫn tốt hơn!” Hắn quay sang hỏi Hồng Hạo và Vương Hi Đường: “Bọn mày đi không?”

Có mỹ nữ đi cùng đương nhiên Hồng Hạo sẽ có hứng thú, vì thế gật đầu, Vương Hi Đường lại không tham gia: “Tao chắc phải đi với gia đình.”

Ý kiến của bọn họ kỳ thật cũng không trọng yếu, bởi vì ánh mắt Mai Nghiên Nghiên vẫn chưa dời khỏi người Diêm Trừng, nhưng kết quả có được khiến nhỏ thất vọng rồi.

Diêm Trừng nói: “Tao không đi, hai ngày nữa tao phải về nhà, mai còn phải đi cùng bà ngoại mua đồ nữa.”

Mai Nghiên Nghiên phần nộ rồi đi, Ngũ Tử Húc ngũ âm không được đầy đủ hát lên: “Người ~ yêu ~của ~tôi~ ơi~....” cuối cùng bị Diêm Trìùng cốc cho một cái mồi ngâm miệng lại.

Diêm Trìùng vừa quay đầu sang , Kỉ Tiểu không biết đi từ lúc nào rồi, bên bàn hoàn toàn trống trơn, cái gì cũng không lưu lại.

Bọn họ thu thập xong mọi thứ rồi xuống lầu, xe Hồng gia đã chờ sẵn ngoài cửa.

Bỗng nhiên ở bên đường đối diện, một chiếc xe sang trọng màu đen dừng lại, Ngũ Tử Húc kêu lên: “Khương muội muội kìa! Người ngồi đằng sau là ai vậy? Bạn trai à?”

Chỉ thấy cửa xe mở ra, Khương Chân xoay người ngồi vào, mà băng ghế sau là một thanh niên khoảng cỡ tuổi đang ngồi.

“Không phải, người này tao biết, là Khương Duệ lớp 12-2, thành tích rất tốt.” Vương Hi Đường nói.

“Họ Khương? Chẳng lẽ là anh trai Khương muội muội?” Ngũ Tử Húc phỏng đoán.

“Xe đó không tệ đâu, nhìn lớp xe đi, đồ Đức 100%, 4-5 trăm vạn là ít.” Hồng Hạo tắc miệng.

“Nhà Khương muội muội tựa hồ rất có điều kiện nhỉ?”

Bọn họ một đám người thảo luận náo nhiệt, nhưng lực chú ý của Diêm Trìùng không ở chỗ đó, hẳn so với bọn họ đã sớm chú ý tới chiếc xe, trừ bỏ thấy anh em Khương gia, Diêm Trìùng còn nhìn thấy một thiếu niên so với Khương Chân còn ngồi lên xe sớm hơn.

Bóng dáng gầy yếu đơn bạc, sườn mặt tuyệt mỹ.

Dĩ nhiên chính là....Kỉ Tiểu?

Cậu ấy nhận thức Khương Chân sao?

Khương Chân đứng ngoài cửa xe tựa như có chút do dự, ngồi ghế sau là Kỉ Tiểu, ngồi ghế lái là mẹ nhỏ, nhỏ chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn là quyết định ngồi ghế trước, mà Khương Duệ chỉ còn cách ngồi ghế sau.

Thẳng tới khi lái ra đường lớn, bên trong xe vẫn một mảnh im lặng, bầu không khí rất cổ quái.

Cuối cùng vẫn là Trì Xu Huyền lên tiếng trước, cười nói: “Thời gian hơi vội, mẹ vừa xuống máy bay xong liền tới đón các con, hôm nay không thể nấu đồ ăn được rồi, mẹ cũng đã đặt chỗ trước rồi, chúng ta tới nhà hàng ăn, ngày mai mẹ sẽ tự xuống bếp nhé.”

Bà nói xong, bên trong xe vẫn như cũ không ai mở miệng.

Trì Xu Huyền cũng không để ý, quay đầu ôn nhu hỏi Khương Chân: “Trường mới đã quen chưa con?”

Khương Chân khẽ cười: “Đã khai giảng được một tháng rồi bà mới hỏi tôi sao? Đối trá.”

Trì Xu Huyền tươi cười cứng một chút, rồi lại tựa như vô sự nói: “Anh hai con ở trường cũng giỏi lắm, thầy cô giáo đều khen anh, có chuyện gì con có thể tới tìm anh hai.”

Khương Chân tiếp tục cười lạnh.

Trì Xu Huyền lại đối với Khương Duệ nói: “Con sắp thi đại học, nhưng cũng đừng mải miết quá, chú ý thân thể chút.”

Khương Duệ gật đầu lạnh nhạt.

Khương Chân bỗng mở miệng: “Bà không hỏi thăm cháu ngoại bảo bối ở trường học hành thế nào sao?”

Trì Xu Huyền rốt cục không cười nữa, một lúc lâu sau, mới nói: “Tiểu Tiểu...luôn làm mẹ yên tâm.”

Khương Chân híp mắt, thật dài “A” một tiếng.

Hết chương 21

Jeremy: Lúc đầu đọc thấy cái bà Xu Huyền đáng thương nhưng về sau bit đk nguyên nhân khiến lũ con đối xử như thế với bà thấy bà đáng bị như vậy.... mẹ không ra mẹ, dì không ra dì, vợ không ra vợ... gây tan nát cả 2 gd và cuộc đời của mấy người =.=

22. Chương 22

Chỗ ngồi ở Ngô Hưởng Các bình thường rất khó đặt, lại càng đừng nói là những ngày nghỉ lễ thế này, nhưng Trì Xu Huyền lại phi thường thuận lợi đặt chỗ cho 4 người. Lần này bà chú ý hơn, không hỏi bọn họ muốn ăn gì nữa mà tự mình làm chủ gọi đồ ăn luôn, chỉ là sau khi bữa ăn được bưng lên, vẫn nhịn không được đề nghị.

“Mẹ sẽ ở trong nước khoảng 1 tuần, khó được có ngày nghỉ, các con xem chúng ta có nên đi du lịch chơi không? Trong nước hay nước ngoài đều được.”

Trì Xu Huyền làm quản lý maketing trong một công ty mỹ phẩm của nước ngoài, mấy năm nay vì năng lực làm việc giỏi mà chính bà cũng bằng lòng nên được điều ra làm chủ chỉ nhánh ở nước ngoài, mỗi năm cũng chỉ về nước được 2, 3 lần. tuy rằng đã là mẹ hai con, thế nhưng bề ngoài Trì Xu Huyền nhìn như mới hơn 30, so với tuổi thực tế trẻ hơn rất nhiều, Khương Chân ở trường được mệnh danh là hoa khôi cũng bởi vì được di truyền sắc đẹp của Trì Xu Huyền, chỉ là Trì Xu Huyền so với Khương Chân cười nhiều hơn, nên nhìn càng trẻ.

Không ai trả lời, đều vui đầu vào ăn, Trì Xu Huyền vẫn như trước chỉ một mình mình nói.

Khương Chân nói: “Ai nói với bà là tôi có ngày nghỉ? Tôi đã hẹn bạn học ra ngoài chơi rồi, không rảnh.”

Khương Duệ nói: “Năm cuối chỉ được nghỉ 3 ngày, ba ngày sau vẫn đi học bình thường.”

Trì Xu Huyền cuối cùng nhìn về phía Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu tuy rằng cầm đũa nhưng đồ ăn trong bát vẫn chưa vơi dù chỉ một khối nhỏ, bị cậu chọc tới chọc đi, nhưng cũng không đưa vào miệng.

“Cháu có việc...”

Ngắn ngủi ba chữ khiến Trì Xu Huyền lập tức thay đổi sắc mặt, bà dường như lúc này mới nghĩ tới cái gì, dừng một chút, lại nói: “Nga nga, đúng...là dì, dì quên...”

Khương Chân ‘ba’ một tiếng ném đôi đũa lên bàn, lạnh lùng nói: “Tôi ăn no rồi.”

Khương Duệ cũng lau miệng: “Ừm, còn cũng vậy.”

Kỉ Tiểu thấy vậy, yên lặng thả đôi đũa xuống.

Trì Xu Huyền thấy một bàn đầy đồ ăn giống như chưa được động qua, khẽ thở dài: “Được rồi, tính tiền.”

Một bữa cơm tan rã trong không khí không vui, trên đường về vẫn tiếp tục trầm mặc, mà lần này Trì Xu Huyền cũng không thử tìm đề tài nói chuyện thay đổi không khí nữa, chỉ rầu rĩ nhìn phía trước, không biết đang nghĩ cái gì.

Vừa vào nhà, Khương Chân và Khương Duệ liền lên thẳng phòng mình, đem cửa đóng rầm rầm, hoàn toàn không thèm nghe Trì Xu Huyền nói: “Có mang quà về cho các con này.”

Kỉ Tiểu cũng đối với đồng quà tặng kia hoàn toàn không có hứng thú, cầm balo đi lên phòng, lại bị Trì Xu Huyền gọi lại.

“Ngày đó...con có muốn đi đi cùng...”

Chỉ tiếc mới nói được một nửa, lại bị Kỉ Tiểu đánh gãy, Kỉ Tiểu nói: “Không cần, cháu muốn một mình.”

Một mình, ai cũng đều không cần.

Trì Xu Huyền nghe tiếng cửa phòng khép lại, đặt mông ngồi xuống sô pha, trên mặt lúc này mới hiện ra thống khổ vẫn ần ần lâu này.

So với bên nhà Kỉ Tiểu quá độ thanh lãnh, bên nhà Diêm Trường được nghỉ dài ngày nên thực muôn màu muôn vẻ, đúng như hần đã dự đoán, bởi vì sẽ bay về A thị nên từ sáng sớm bà ngoại đã lôi hần dậy đi dạo quanh khu trung tâm thương mại, mua một đồng lại một đồng, vừa đi vừa hỏi lại: “Con thay bà nghĩ lại xem, còn thiếu cái gì nữa không?”

Diêm Trường nói: “Không có, bà đã chuẩn bị chu đáo hết rồi.”

Bà ngoại ‘hừ’ một tiếng: “Ta không chu đáo thì còn ai chu đáo, mẹ con sao, hay là ông bố vạn phần không đáng tin tưởng của con, nó không tự ép mình tới chết đã là may lắm rồi.”

Diêm Trường nghe bà ngoại một câu lại một câu quở trách ba ba hần, cũng không nói gì chỉ cười cười.

Thật vất vả dùng 2 ngày đem hàng hóa mua hết về nhà, Diêm Trường cùng bà ngoại còn có Quế bà bà cùng nhau lên máy bay về A thị. À đúng rồi, còn có cả Ngũ Tử Húc nữa.

Cái thằng này từ khi đáp ứng đi du lịch, thì từ lúc ngồi lên máy bay, cho tới khi bò lên núi cao, rồi lại xuống biển, ăn bao nhiêu cua, vô sự lớn nhỏ, quả thực so với hát còn khó nghe hơn, câu trước câu sau liền không ly khai ba chữ ‘Khương muội muội’.

Bà ngoại ngược lại nghe thực vui vẻ, còn rất hứng trí và cổ động Ngũ Tử Húc theo đuổi nhỏ.

“Đừng giống như Tiểu Trường nhà chúng ta, lặn lội lâu như vậy mà vẫn chỉ có một mình, con nói xem trường các con nữ sinh có bộ dạng xinh đẹp cỡ nào mới khiến Tiểu Trường đuổi theo không kịp?”

“Phốc...” Ngũ Tử Húc vừa uống một ngụm Blueberry thiếu chút nữa phun ra hết, cậu ta vội vàng cần khăn lau miệng: “Cậu ấy...cậu ấy đuổi không kịp? Được rồi, là đuổi không kịp, người ta đuổi không kịp cậu ấy...”

Diêm Trường thấy Ngũ Tử sắp không giữ được mồm, nhin không được đối với bà ngoại nói: “Chúng ta không phải đã nói rồi sao, nếu con tìm được người con thực sự thích, nhất định con sẽ dẫn tới cho bà xem, con giờ mới bao nhiêu tuổi chứ.”

“Ừ, hình như đã nói qua, nhưng ta nhắc nhở con nha, đừng có mải kén cá chọn canh rồi không đi tới đâu đâu, lúc còn đi học yêu đương mới là thực sự, nhất là thanh mai trúc mã, giống như ta và ông ngoại con đó, đợi tới khi con vào xã hội, muốn tìm một cô nương đơn thuần khó lắm nha, đặc biệt là với gia đình như chúng ta, cũng không biết tới khi ta nhắm mắt xuôi tay, có thể nhìn thấy người tâm đầu ý hợp với con không nữa!”

Ngũ Tử Húc thực tán đồng: “Tư tưởng của bà ngoại con thực thích, duy trì yêu sớm, đúng thể nên yêu sớm nhưng kết hôn muộn như vậy ở chung mới biết có hợp hay không, cũng không ảnh hưởng tới việc sinh em bé, ha ha ha ha...”

“Nói thể mới nhớ, tao cảm giác Khương muội muội hôm qua không thực vui vẻ, chọc nhỏ nửa ngày, nhỏ cũng không để ý tới tao.”

“Xì, nhỏ có bao giờ để ý tới mày?” Diêm Trường ngoài miệng đáp ứng hần, trong lòng lại nghĩ tới ngày đó thấy Kỉ Tiểu và Khương Chân cùng lên xe.

“Sao không để ý tới tao, lần trước bọn tao đi Berry chơi đùa rất cao hứng, chắc là do cạ nhau với cha mẹ đi, hôm qua sau khi Hồng Hạo hỏi ba mẹ nhỏ làm gì, Khương muội muội liền trở mặt từ đó về sau liền không nói lời nào nữa.”

Diêm Trường ‘nga’ một tiếng, có chút dăm chiêu.

.....

Sau hơn 2h bay, bọn họ đã tới A thị, Diêm gia cùng Ngũ gia đã sớm phái xe tới sân bay đón, Ngũ Tử Húc nói chờ nó về nhà cho lão gia từ nhà nó thuận mao xong rồi qua Diêm gia bái kiến.

Diêm Trùng cùng bà ngoại tiến quân về nhà chính, vừa tới trước cổng, người trong nhà liền chạy ra nghênh đón.

“Ông nội đến chưa?” Diêm Trùng xuống xe, vừa đỡ bà ngoại ra vừa hỏi người hầu.

“Đã đến rồi ạ, biết thiếu gia về, nên đã sớm đến.”

“Ừ.” Lên tiếng đáp rồi lại nhìn sang bà ngoại.

Bà ngoại liền cho hắn một cái bạch nhãn: “Con đi đi, ta đi thăm mẹ con.” Nói rồi đi sang hướng một cái sân khác.

Diêm Trùng cùng người hầu vào nhà, đẩy cửa thư phòng ra, chỉ thấy một lão nhân tóc hoa râm, thân thể dẻo dai chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, mà phía sau ông có hai người đang ủ rũ cúi đầu, vừa thấy Diêm Trùng, ánh mắt chợt lóe tia mất tự nhiên.

Diêm Trùng ngược lại không quan tâm thân nhiên đánh võ tình huống xấu hổ này, hào phóng cùng bọn họ chào hỏi: “Chú hai, chú ba.”

Đối phương cùng hắn gật đầu chào hỏi, mới chuyển hướng tới lão nhân đang đứng đó hô: “Ông nội.”

Diêm lão thái gia quay đầu, vốn bộ mặt nghiêm khắc vừa thấy Diêm Trùng liền tươi cười ôn hòa, bất quá vẫn duy trì hình tượng nên mới được 2s đã thu liễm sắc mặt.

“Ừm, con về rồi sao.” Ông chỉ chỉ bên ngoài đối hai người kia nói: “Các người ra ngoài trước đi, lát nữa hảo hảo giải thích cho ta sinh ý kia là thế nào.”

Đợi tới khi trong phòng chỉ còn hai ông cháu, lão thái gia mới lộ ra tươi cười.

“Lần này ở vài ngày chứ?”

Diêm Trùng đáp: “Khoảng 3,4 ngày thôi ạ, 18 lại vào học tiếp rồi.”

Lão thái gia nhíu nhíu mày: “Một mình con về sao?”

“Bà ngoại cũng đi cùng ạ.”

Lão thái gia mày nhăn càng sâu.

Diêm Trùng thấy vậy vội hỏi: “Thân thể ông vẫn khỏe chứ.”

“Chưa chết được.” nghĩ nghĩ lại nói: “Tạm thời bị tức chết thôi.”

Diêm Trùng đối với chuyện này không nhắc tới, chỉ nói chút chuyện sinh hoạt hàng ngày nói với ông nội, lão thái gia nghe được cũng nghiêm túc, hai người trong thư phòng nói chuyện hồi lâu, tới khi đi ra ngoài, trong phòng khách đại sảnh đã có không ít người.

Mà Diêm Hồng Tá, cha Diêm Trùng cũng vừa xuống xe, từ bên ngoài đi vào, bên cạnh còn đi theo hai cảnh vệ viên.

Hết chương 22

23. Chương 23

Diêm Hồng Tá và Diêm lão thái gia vừa thấy chính là cha con, nét mặt cùng khí chất lãnh lệ quả thực không sai biệt mấy. Khi thấy đứa con lâu chưa về nhà trên nét mặt Diêm Hồng Tá vẫn mềm hơn chút, đối Diêm Trùng gật đầu.

Mọi người trong đại gia đình cùng nhau ngồi vào bàn, bắt đầu khai tiệc, Diêm Hồng Tá sai người đi mời bà ngoại lên nhà chính, thế nhưng người hầu chạy về lắc đầu, Diêm lão thái gia trực tiếp nói ăn trước, không cần chờ.

Bữa cơm này vốn vì Diêm Trường trở về nên mới bày ra, trên bàn gia đình chú hai cùng chú ba trong lòng minh bạch, chỉ có vị trưởng tôn Diêm gia này mới là nhất, Diêm lão thái gia cùng Diêm Hồng Tá cao hứng thì những chuyện khác đều là chuyện nhỏ. Vì thế bọn họ tận lực xu nịnh Diêm Trường tới tận trời, nào là tương lai tiền đồ vô lượng bla bla blo blo.... Không từ khen ngợi nào không được dùng.

Thím hai bế con gái mới học lớp một đến chỗ Diêm Trường cười nói: “Con không phải vẫn nói nhớ anh sao, anh đã về rồi, con muốn nói gì với anh?”

Bé gái trong tay cầm một quyển sách nhìn rất sinh động, nhưng người hầu đứng bên cạnh không ngừng đút cơm vào miệng khiến cô bé mặt mũi cau có không bằng lòng, hiện tại chỉ biết ngậm chặt miệng lắc lắc đầu không muốn trả lời, suýt nữa đem đồ ăn trong miệng đều cọ hết lên áo Diêm Trường. Diêm Trường nét mặt ý cười, nhưng cũng không đối với thím hai quá phận nhiệt tình tỏ vẻ gì, sau thấy quyển sách truyện trong tay bé gái mới mở miệng hỏi: “Em đang xem gì đó?”

Đề tài này khiến cô bé thấy hứng thú, lắc lắc tay khoe: “.....Chòm sao! Truyện tranh!”

Diêm Trường tiếp nhận quyển sách lật xem, là một quyển sách phổ thông bình thường, bên trong có một ít các câu hỏi đáp về các chòm sao cùng các hình minh họa xinh đẹp, thuần túy lừa gạt đám con nít, lòn lẹt, giới thiệu không đầy đủ, cậu nhìn một bức họa trong đó một chốc lát, quay đầu nói: “Cho anh mượn quyển sách này nhé?”

Thím hai tưởng Diêm Trường cố ý trêu đùa cô bé, cũng là một loại biểu hiện của yêu thích nên vội nói: “Mau đưa cho anh mượn, anh muốn mượn sách của con, Nhân Nhân có muốn không, Nhân Nhân của chúng ta rất hào phóng đúng không?”

Bé gái tên Nhân Nhân biểu tình vắn vẹo, hiển nhiên không quá nguyện ý, nhưng không đấu lại với mẹ cuối cùng đành phải nhịn đau bỏ lại những thứ yêu thích. Diêm Trường cũng không khách khí, cầm để sang một bên, đợi tới khi ăn cơm xong cũng không quên cầm quyển sách lên phòng mình.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Diêm Trường tới sân nhà bên cạnh, bà ngoại đang cùng Quế bà bà ở trong bếp bận rộn khí thế ngất trời, sắc thuốc lá. Thấy Diêm Trường tới, bà ngoại khó được khi nhú mày nói: “Mẹ con đang ngủ, ngày mai con hãy tới thăm mẹ.”

Diêm Trường gật đầu: “Vâng, được ạ.”

“Con cũng không cần lo lắng, lần này ta thấy mẹ con tinh thần cũng không tệ, vừa rồi mẹ con còn hỏi thăm con đó.”

Diêm Trường còn không biết mẹ hần thế nào sao, nếu bà ngoại đã nói như vậy, liền nghe như vậy đi.

Một hồi trở lại phòng mình, Diêm Trường liền nhận được điện thoại của Liêu Viễn Đông.

“Diêm Vương, ra ngoài chơi ~”

Diêm Trường nhìn nhìn đồng hồ: ‘Mấy giờ rồi mà còn ra ngoài?’

Chỗ Liêu Viễn Đông có vẻ ồn ào, nghe thấy thanh âm hần phóng đại rống lên: “Xe đang ở ngoài cổng nhà cậu, Tử Húc cũng vừa tới, còn thiếu cậu thôi, nhanh lên!” nói xong liền cúp điện thoại.

Diêm Trường nghĩ nghĩ, đi thay quần áo rồi xuống lầu, ở dưới đại sảnh gặp Diêm Hồng Tá, biết hần muốn ra ngoài cũng chỉ đối hần nói một câu: “Nhớ về sớm.” rồi đi vào thư phòng.

Diêm Trường vừa ra ngoài cổng liền thấy chiếc xe yêu quý của Liêu Viễn Đông dừng cách đó không xa, nhưng lái xe không phải anh ta mà là người tên Tào Tấn. Diêm Trường đối với Tào Tấn cũng có chút ấn tượng, nhớ năm đó tên này còn bị Liêu Viễn Đông đâm cho gãy hai chiếc răng cửa, không ngờ mới không bao lâu quan hệ của hai người này đã có thể tới trình độ giao hần xe cho cậu ta lái thế này rồi sao.

Tào Tấn thấy Diêm Trường xuất hiện, bận rộn xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa xe cho hần, miệng cười nói: “Diêm thiếu, ngài lần này đã lâu chưa trở lại, Đông thiếu vẫn luôn nhớ ngài.”

Diêm Trường “ân” một tiếng, đợi tới khi Tào Tấn đem xe lái ra đường lớn, hần mới hỏi anh ta: “Đi đâu vậy?”

“Đường Phạm Phẩm mới mở một quán mới, rất thú vị, thực...ân, mới mẻ, Đông thiếu nói chờ ngài về sẽ dẫn ngài tới đó.”

Diêm Trường nhíu mày, mở di động ra nhìn thời gian, đã gần 12h đêm.

“Anh ta thường tới đó?”

Tào Tấn sững sốt: “Ngài nói ai? Đông thiếu sao? Chỗ đó rất náo nhiệt, người cũng nhiều, Đông thiếu cùng Ngũ thiếu cảm giác...không tệ đi.”

Diêm Trường không nói gì, mãi cho tới khi xe lái vào một con phố đèn neon màu mè đủ loại, sau khi vào bãi đỗ, Tào Tấn vẫn chạy vội xuống mở cửa cho Diêm Trường, xuống xe hắn mới chậm rì rì hỏi một câu: “Anh đã trưởng thành rồi đúng không?”

Vấn đề này Tào Tấn ngắc đầu ưỡn ngực trả lời: “Tất nhiên rồi, Đông thiếu biết ngài để ý vấn đề này mới cố ý để tôi tới đón ngài, ngài xem đi tháng trước, vừa lấy giấy phép lái xe xong, giờ tôi lái xe ra ngoài cũng không ai dám bắt, công dân tuân thủ luật pháp nhé!”

Diêm Trường không hứng thú nghe anh ta lằng nhằng, nhìn nhìn một quán bar gần đó, đẩy cửa đi vào.

Liêu Viễn Đông, đích xác an bài tốt, còn chưa kịp mở miệng đã có một cô bé xinh đẹp dẫn đường cho hắn lên tầng 4, Diêm Trường quan sát không gian nơi này, cho dù nơi nơi đều sử dụng đèn mờ nhưng vẫn có thể nhìn ra được trang hoàng rất tinh tế, hơn nữa từng cửa ra vào đều được thiết kế rất kín đáo, tường cách âm, thảm dày, nếu không có người chỉ dẫn, chắc không nhất định có thể tìm đường ra khỏi chỗ này được.

Rốt cuộc 7 rẽ 8 quẹo, hắn mới tới được trước cửa một căn phòng, cửa vừa mở ra, một căn phòng xa hoa khoảng sáu bảy mươi mét vuông liền xuất hiện trước mắt hắn, bên trong có khoảng hơn chục người, chia làm ba nhóm, một nhóm ngồi ở quầy bar uống rượu, một nhóm ngồi trên đánh bài, nhóm con lại ngồi trên sofa không biết đang làm cái gì.

Diêm Trường tại cạnh cửa đứng hơn 10s mới bị Bào Sưởng đang đánh bài nhìn thấy đầu tiên, cậu ta lập tức đứng lên đối với Liêu Viễn Đông hô to, trong nháy mắt, nguyên bản cả căn phòng đang huyền ảo liền im ắng hẳn.

Bào Sưởng hút điếu thuốc kẹp trong tay, hai ba bước tiến lại vỗ vai Diêm Trường: “Cuối cùng ông cũng tới! Đợi ông lâu lắm rồi đó!”

Liêu Viễn Đông, cũng chậm rãi đi tới: “Đã hơn nửa năm không gặp rồi, cậu cũng bận rộn ghê nhỉ.”

Diêm Trường bị bọn họ lôi kéo ngồi vào nhóm trên sofa, quét mắt xung quanh một vòng, ở đây loạn thất bát tao tạo hình nào cũng có, nam không thô lỗ bê tha, nữ không lộ ngực lộ đùi, nhìn qua hầu như chỉ khoảng 15, 16, xinh đẹp thì có xinh đẹp nhưng trang điểm đậm tới độ mẹ bọn họ cũng khó có thể nhận ra.

Mà tầm mắt cuối cùng rơi lên hai người vừa rồi trên sofa cứ cọ tới cọ lui, ánh mắt Diêm Trường có chút kinh ngạc, hai người này...đều là nam?!

“Làm cái gì vậy?” Diêm Trường một lát mới chuyển mắt hỏi.

“Tùy ông chọn.” Bào Sưởng tỏ vẻ đương nhiên: “Bất quá bây giờ vẫn còn chưa bắt đầu, đại gia mới vừa khởi động nóng người, đều là vì chờ ông tới đó.”

“Mấy ông chơi lớn thế này chỉ để nghênh đón tôi?” Diêm Trường trên mặt không nhìn ra hỉ nộ.

Bào Sưởng nói: “Có cần xoắn tôi vậy không, đừng cho là tôi không nghe ra nha, này không phải là thấy ông bình thường giống sư khổ hạnh, khó được khi phóng thích, làm huynh đệ đều vì ông mà nghĩ đó nha. Lần trước ông về bởi vì thân thể đi Đàm không thoải mái nên chúng ta không tụ tập được, lần này khẳng định không say không về!”

Ngũ Tử Húc lúc này từ toilet bên trong vọt ra: “Không say không về, tao đến đây, có thứ gì tốt chia se với bạn bè đi nào? Bắt đầu được chưa?”

“Xem ra Ngũ gia đã ghen đến mức nào rồi kìa.” Bào Sưởng nghe xong cười ha hả.

Liêu Viễn Đông ném cho Diêm Trùng điều thuốc, Diêm Trùng cầm trong tay đổi tới đổi lui nhưng cũng không đưa lên miệng.

Mà Bào Sưởng ấn chuông gọi phục vụ, một thoáng chốc liền có nữ phục vụ xinh đẹp mang chai rượu đi lên, bộ dáng những người ở đây cũng thuộc hàng nhất đẳng, tuổi tác cũng tương đương bọn họ.

Bất quá Ngũ Tử Húc thấy lại nhản mi lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao còn có...con trai vậy.”

Bào Sưởng hì hì nói: “Ông lạc hậu quá, không theo kịp thời đại rồi, chính xác mà nói, người ta gọi cái này là mỹ thiếu niên, thân thể kiều nhuần, so với nữ nhân còn sướng hơn.”

Ngũ Tử Húc biểu tình kỳ quái: “Tôi đương nhiên biết, ông coi thường người khác vừa thôi, nhưng các ông sao giờ lại chơi loại này, tôi nhớ rõ mấy ông trước đây không thích loại này mà...”

“Khẩu vị có thể thay đổi, hôm nay gia thích, ngày mai có thể không thích, chỉ cần gia cao hứng, mà tư vị sung sướng chỉ có tự mình trải qua mới biết được.”

Bào Sưởng chắt chéo chân, vênh mặt, đối với những người đó vẫy tay: “Cho Ngũ gia thấy sở trường của các người đi, làm cho cậu ấy khoái nhạc, cậu ấy không vui, thì các người một nhà già trẻ có thể thu dọn hành lý cuốn xéo khỏi A thị ngay từ ngày mai.”

Những người đó vừa nghe lời này, lập tức lưu loát vọt tới bên người Ngũ Tử Húc, vừa kính rượu vừa xoa bóp, phi thường ân cần, chung quanh một đám gương mặt xa lạ sán lại gần châm ngòi thổi gió, Ngũ Tử Húc cho dù chịu không nổi nhưng cũng không thể tỏ vẻ mình không biết gì, miễn cưỡng cương mặt uống 2 ly rượu.

Diêm Trùng đang cùng Liêu Viễn Đông nói chuyện với nhau, chợt thấy bên cạnh mình cũng có người ngồi xuống, hẩn nhìn lại, liền thấy một thanh niên khoảng 16, 17 tuổi, nguyên bản yên lặng cúi đầu, cảm giác được ánh mắt Diêm Trùng mới quay sang nhìn lại.

Mắt hạnh, cằm nhọn, mặt trái xoan, làn da trắng trẻo, bộ dạng rất ưa nhìn.

Cậu ta từ trên bàn cầm một ly rượu đưa tới trước mặt Diêm Trùng.

Liêu Viễn Đông một bên nói: “Cậu tên là gì?”

“Tiểu Hạ.”

“Sao cậu không cười? người khác đều đang cười kìa.”

Tiểu Hạ nhìn về phía Diêm Trùng: “Anh muốn em cười sao?”

Diêm Trùng ánh mắt dừng trên gương mặt cậu ta một lát, mới nói: “Không cần...”

Tiểu Hạ nâng ly hướng hẩn đẩy đẩy, Diêm Trùng chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy. Liêu Viễn Đông thấy bọn họ có hồ động, liền yên lặng đi sang một bên hút thuốc đánh bài.

Tiểu Hạ cùng Diêm Trùng vài giây đều không có nói chuyện, ngay sau đó, tay Tiểu Hạ chậm rãi đặt lên đùi Diêm Trùng, Diêm Trùng chỉ cảm thấy giật mình, hẩn bóp mạnh tay cậu ta. Diêm Trùng tuy dùng tay trái không bị thương nhưng khí lực cũng không hề nhỏ, Tiểu Hạ khẽ rên một tiếng, nhưng cũng không lập tức rút về, khó hiểu nói: “Em có chỗ nào không tốt?”

Diêm Trùng lắc đầu: “Là tôi không thích nam sinh.”

Tiểu Hạ nhú mày: “Nhưng em cho rằng... anh đối với em coi như vừa lòng.”

Đến phiên Diêm Trùng nghi hoặc: “Vì sao lại nói thế?”

Tiểu Hạ nhìn Diêm Trùng: “Ánh mắt của anh nói... anh thích mặt của em hoặc là...loại hình như em?”

Hết chương 23

Lời tác giả: ...Ta biết có nhiều người phàn nàn rằng tình tiết truyện quá chậm và nhàm chán, trong văn án có nói, truyện có không có tình tiết báo thù, không gay cấn, không điềm văn, trừ cuộc sống sinh hoạt hằng ngày thì vẫn là cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, ta không viết về cuộc sống vườn trường, sinh hoạt gia đình

của bọn họ thì cũng không biết viết gì, tình yêu của công thụ là từng chút một bồi đắp mà thành, muốn vù vù tiến triển là không có, 5, 6 chương đã lao vào nhau lẫn xả lên giường là không có khả năng, tình tiết truyện ta đã sớm nghĩ xong, ta hiện tại viết đều là cân nhắc kỹ càng, nếu không đủ kiên nhẫn để theo dõi truyện của ta thì ta cũng không miễn cưỡng, nhưng phong cách viết truyện của ta là như vậy rồi ~

Tùy tiện giải thích một chút, về sau sẽ không nói lại nữa ^^

24. Chương 24

Bào Sưởng ở đằng kia xem Ngũ Tử Húc chơi tối sung sướng, vừa quay đầu sang nhìn bên Diêm Trùng lại thấy hần và nam sinh kia chỉ nhìn nhau không nói lời nào, không khí có chút kì quái, Bào Sưởng lập tức buông ly rượu nhích tới gần.

“Sao? Không hài lòng sao?”

Không đợi Diêm Trùng trả lời, Bào Sưởng liền một phen ôm eo Tiểu Hạ, dán vào lỗ tai cậu ta hỏi: “Cưng bao nhiêu tuổi?”

“17...” Tiểu Hạ như trước gương mặt đậm mạc, nhưng thân thể rõ rệt có xu thế phóng khoáng, nếu đổi thành người khác hỏi bọn họ khẳng định sẽ nói là 18, đã trưởng thành, thế nhưng đều đã được nhận tiền của người ta, các thiếu gia trong căn phòng này nửa điểm cũng không thể đắc tội, nên nói cái gì và không nên nói cái gì, nên làm cái gì và không nên làm cái gì, đều phải chú ý mà hầu hạ cho tốt, nếu gây sai lầm gì chỉ có kết cục không tốt mà thôi.

“Tối đây bao lâu rồi?”

“Hai tháng.”

Bào Sưởng ‘shit’ một tiếng: “Đã bảo tìm người sạch sẽ, lại coi lời nói của tôi như gió thoảng bên tai sao.” Bất quá sau đó cậu ta lại cười rộ lên, ngẩng đầu đối Diêm Trùng nói: “Có kinh nghiệm cũng tốt, lúc lên giường sẽ không đỡ như cây cơ, bất quá nếu ông ngại bản có thể đổi người.”

Diêm Trùng trong lòng không thể nào thích nổi loại tình huống này, nhưng từ khi tiến vào cũng coi như phối hợp, không tốt sẽ lập tức vỗ mông rời đi, nhưng hiện tại nghe Bào Sưởng dùng khẩu khí tùy tiện như vậy để hình dung nam hài trước mắt này, mà nam hài cũng không lộ ra nửa điểm để ý, Diêm Trùng thừa nhận, hần có chút không quá thoải mái.

Bất quá thấy cậu ta trầm mặc lại bị Bào Sưởng cho rằng là biểu hiện của người mới, vì thế đối với Tiểu Hạ càng không kiêng nể gì, một tay bên mông cậu ta niết một phen, một tay vén vạt áo sờ tay vào lưng quần sờ soạng. Nhìn gương mặt Tiểu Hạ ửng hồng, Bào Sưởng kinh thường cười: “Xem xem, mới sờ có chút đã muốn vậy rồi sao, nhiều lời vô ích, đừng để bề ngoài của bọn họ lừa gạt, mặc kệ là thanh thuần hay lãnh diễm, khi bị áp trên giường so với bất kỳ ai còn tao hơn.”

Tiểu Hạ cắn môi, nguyên bản đôi mắt thanh lãnh minh lượng từng chút một nhiễm nhan sắc tình dục, mang theo thủy quang thẳng tắp nhìn về phía Diêm Trùng, Bào Sưởng tay không biết trong quần cậu ta làm cái quái gì, ngay sau đó, Tiểu Hạ bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ hừ gọi, phi thường nhẹ, đám người chung quanh cũng hoàn toàn làm như không thấy, thế nhưng Diêm Trùng lại nghe tiếng rên rỉ này tựa như móng mèo cào cào run rẩy đến mức nhảy dựng, đứng bật dậy!

Bào Sưởng ngẩn ngơ, Liêu Viễn Đông cách đó không xa cũng nhìn lại, Diêm Trùng buông ly rượu vẫn cầm trong tay xuống, đối với anh ta nói: “Không còn sớm, em về trước.” Nói xong, trực tiếp hai ba bước mở cửa đi ra ngoài.

Biến cố này khiến cho không khí trong phòng vừa nóng lên lập tức liền lạnh dần, Liêu Viễn Đông phản ứng rất nhanh, vội thuốc đi theo ra ngoài, mà Ngũ Tử Húc sớm bị biến thành nửa sống nửa chết cũng bận rộn thừa cơ ném cái ly xuống đi theo sau: “Tôi uống đủ rồi, hôm nay cứ vậy đi, đi trước nha.”

Bọn họ vừa rời đi, Bào Sưởng cũng không ngồi lại nữa, chỉ có thể gọi quản lý kêu xe đưa họ về.

Chủ nhân không ở, ngược lại lưu một đám người tiếp khách cùng những tên tép riu qua đường còn lại, mọi người hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Trong đó có không ít người là đệ tử bình thường hay đi cùng Bào Sưởng và Liêu Viễn Đông, nghe nói là chuẩn bị sẵn cho Diêm Trường, cố ý đến góp vui đồng thời muốn thể hiện giao tình gì đó, thấy tình huống như vậy nhịn không được lên hỏi Tào Tấn: “Diêm thiếu đây là...không hài lòng sao?”

Tào Tấn điệu khiển vô lăng, trong lòng kỳ thật cũng không rõ, bất quá ngoài miệng vẫn nói: “Diêm thiếu nghĩ thế nào, mấy người biết được sao? Hắn ít khi trở về một lần, muốn cùng Đông thiếu và Ngũ thiếu lên tụ tập thôi, kệ đi.”

Những người khác được dịp cũng chen vào: “Diêm thiếu vì cái gì không thường trở về?”

Lời này vừa hỏi ra liền bị Tào Tấn cốc cho vài phát vào đầu: “Mày ngại đầu lưỡi dài quá muốn nhờ tao cắt bớt cho à, hỏi thế mà cũng hỏi.” bất quá mắng thì mắng vậy, mắng xong vẫn nhịn không được trả lời: “Diêm thiếu đi học tại U thị, chỉ có khi nào được nghỉ lễ mới về.”

Chuyện này kỳ thật tại A thị không ít người đều biết, vô luận là người lớn hay trẻ con, nhưng kỳ thật những người đó chân chính muốn hỏi chính là Diêm Trường vì cái gì lại đi học tại U thị? Đừng nói A thị không có trường trung học sánh vai ngang tầm với U thị, chỉ là Diêm gia như thế, về sau dù thế nào cũng sẽ phải học đại học ở A thị thôi, làm gì phải chạy tới phương Nam xa xôi như vậy?

Bất quá nghi hoặc thì vẫn là nghi hoặc, vẫn không ai dám hỏi.

.....

Diêm Trường mới đi được hai bước đã bị Liêu Viễn Đông đuổi kịp, Liêu Viễn Đông một tay khoác một bên vai hắn tay kia đưa điều thuốc lên môi, nói: “Cậu nói xem, tốt nghiệp có về đây không?”

Bào Sưởng đuổi theo đằng sau tới cũng xen vào: “Bộ U thị không có chỗ nào ăn chơi hay sao, rõ ràng cũng là đô thị phồn hoa, như thế nào mới đi vài năm mà trông ông cứ như thâm sơn lão lâm, một chút kích thích cũng chịu không nổi.”

Diêm Trường bị bọn họ chọc cười, bất quá cũng không mở miệng tranh cãi, chỉ nói: “Tốt nghiệp rồi nói, hôm nay cũng đã muộn, ba em còn ở nhà, không về không được.”

Ngũ Tử Húc cũng lão đảo tựa vào một bên: “Về sau loại kích thích này vẫn nên ít đến... tôi so với mấy ông có tiết tháo.”

“Ông là đọc sách tới choáng đầu à.” Bào Sưởng mắng.

“Ông nói xem, có tin tôi mách cho anh hai ông không! Anh ấy mà biết ông như bây giờ, không đánh chết ông ấy.” Ngũ Tử Húc ra đòn sát thủ.

Đến phiên Bào Sưởng câm nín.

.....

Diêm Trường ở nhà 4 ngày, lại cùng bọn Liêu Viễn Đông tụ tập 2 lần, may mà không phải loại chương khí mù mịt như lần đầu, chỉ là tụ tập ăn một bữa cơm, bình thường khi về cũng chỉ có ông nội và bà ngoại chờ hắn, mãi cho tới một ngày trước khi về U thị, hắn mới gặp được mẹ.

Theo như lời bà ngoại nói, Đàm Oanh lần này tình thần không tệ, chỉ là thời tiết tháng mười, nên khi bà ngồi ngoài ban công có thêm một tấm chăn mỏng, thấy Diêm Trường cũng chỉ thần nhiên gật đầu: “Con đến rồi.”

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện một lát, đại bộ phần đều là Diêm Trường nói, đem quá trình sinh hoạt hàng ngày mà hắn đã báo cáo với ông nội nói lại một lần, bất quá đều chỉ nhận được một tiếng ‘à’. Đến khi biết được các môn xã hội của hắn không được như các môn tự nhiên, ngược lại chăm sóc thêm một câu: “Đọc sách nhiều chút, học xã hội không được lưỡi.”

Diêm Trùng trước sau ngồi khoảng được nửa giờ, liền tới giờ nghỉ trưa của Đàm Oanh, trước khi Diêm Trùng rời đi, bà nói: “Ngày mai khi con đi, ta còn chưa dậy, liền trực tiếp nói một tiếng với bà Trần là được rồi.” bà Trần là người bình thường chăm sóc Đàm Oanh, ý của bà nghĩ là khi đi không cần đến chào hỏi bà. Diêm Trùng gật đầu, đáp ứng.

Mấy ngày nghỉ lễ, Kỉ Tiểu vẫn ở trong phòng đọc sách hoặc là vẽ tranh, Trì Xu Huyền nói là nghỉ ngơi nhưng bà căn bản không ngồi không được, thấy trong nhà không có chuyện gì, con cái cũng không nguyên ý thân cận, vì thế tự giác chạy tới công ty đi làm bình thường, chỉ là mỗi buổi tối đều tuân thủ ước định tự mình xuống bếp nấu ăn.

Ngày nghỉ cuối cùng, Kỉ Tiểu sớm rời giường, cậu mở cửa ra đi xuống nhà đã thấy Trì Xu Huyền ngồi trong phòng khách, trên bàn là bữa sáng ấm áp.

“Mau tới ăn đi, dì đã mua bánh ngọt và sữa đậu nành con thích nhất này.”

Kỉ Tiểu dừng một chút, vẫn là đi qua kéo ghế dựa ngồi xuống.

Trì Xu Huyền ân cần thay cậu rót một ly sữa đậu nành, lại đem điểm tâm đưa tới trước mặt, thấy Kỉ Tiểu cắn một ngụm, vội hỏi: “Hương vị thế nào? Dì cố ý tới phố Hữu mua đó, dì cũng đã nếm qua, cảm giác cùng hương vị trước đây không sai biệt lắm.”

Kỉ Tiểu chậm rãi ăn, sau đó nuốt xuống nói: “Bình thường,”

Trì Xu Huyền trên mặt tươi cười cứng đờ, sau một lúc lâu mới do dự nói: “Tiểu Tiểu, dì đưa con đi...”

Tay cầm thìa của Kỉ Tiểu dừng lại, thả xuống, lau lau miệng, nói: “Cháu ăn no.” Sau đó đứng dậy cầm balo, lại không liếc nhìn Trì Xu Huyền lấy một cái, trực tiếp đi ra cửa.

Cậu lựa chọn đi bộ, từ Trì xa cho tới chỗ hẹn cũng phải mất 1h, nhưng dù vậy, sau khi đến quán cà phê kia, Kỉ Tiểu cũng phải ngồi chờ trong quán cà phê kia 2h mới đợi được người kia tới.

Quán cà phê sáng sớm người không nhiều, song nữ nhân này đi vào vẫn hấp dẫn đại bộ ánh mắt của người ở đây, nữ nhân trang điểm xinh đẹp, ăn mặc sang trọng, bước đi duyên dáng, từng bước tới trước mặt Kỉ Tiểu, sau đó kéo ghế đối diện ngồi xuống.

Kỉ Tiểu vẫn cúi đầu đọc sách, nữ nhân kia tự gọi cho mình một tách cà phê, tao nhã nhấp một ngụm, mười phút sau, cà phê đã vơi hơn nửa tách, Kỉ Tiểu vẫn ngồi im lặng đọc sách. Hai mươi phút, ba mươi phút, nữ nhân đã hai lần gọi cà phê, Kỉ Tiểu vẫn như trước ngồi im không động đậy đọc sách, nguyên bản bộ dạng ngoại hình tốt đẹp tao nhã của nữ nhân dần dần tan vỡ, gương mặt hoàn mỹ cũng xuất hiện khe nứt.

Thẳng tới bốn mươi phút sau, nữ nhân rốt cục không nhịn được đập bàn cái rầm, nhỏ giọng quát: “Mày có ý gì?”

Kỉ Tiểu kéo cổ tay áo lên, nhìn thời gian, mãi cho tới khi kim đồng hồ quay được một vòng, cậu rốt cục mới ngẩng đầu lên, cởi đồng hồ đeo tay ra ném tới trước mặt bà ta.

“41p, bà tới trễ.”

Biểu tình nữ nhân thoáng vặn vẹo, cố đè ép hỏa khí nói: “Ta vừa rồi có chuyện...”

Kỉ Tiểu đáp lại: “Liên quan gì tới tôi?”

Nữ nhân hít sâu một hơi: “Mày đừng quá đáng.”

Kỉ Tiểu làm như không nghe thấy.

Nữ nhân nhẫn nhẫn, ân diệu vẫn là nói nhỏ nhẹ hơn: “Em trai....cái kia, con trai ta hôm nay bị bệnh, ta có thể về sớm chút không?”

Kỉ Tiểu đối với câu ‘con trai ta’ của bà ta khiến cho mày nhú chặt lại, lật qua một trang sách khác: “Bà nói xem?”

Nữ nhân có chút gấp gáp: “Bình thường đối đãi như vậy ta liền nhin, nhưng thằng bé không thấy ta sẽ khóc!”

Kỉ Tiểu nhếch môi, nếu giờ phút này có người quen khác ở đây nhất định sẽ phi thường kinh ngạc, Kỉ Tiểu thể nhưng cười, hơn nữa khi cười, cả gương mặt cậu như đang phát sáng.

Bất quá nụ cười kia chỉ lướt qua trong giây lát, cậu vẫn nói câu kia: “Liên quan gì...tới tôi?”

Tay nữ nhân đặt trên bà hết nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng hai vai bà ta mới sụp xuống, sau đó cúi đầu không nói nữa.

Sau 2h, hai người lấy tư thái quý dị này ngồi đối diện nhau, trong thời gian đó không có trò chuyện, cũng không có trao đổi ánh mắt, nhân viên phục vụ tới hỏi họ có cần thêm gì không cũng không được chú ý, mãi cho tới khi đồng vang lên 12 tiếng chuông, nữ nhân mới giật giật, lập tức đứng lên muốn đi ra ngoài.

Kỉ Tiểu lại gõ gõ bàn nói: “Còn 2p nữa.”

Nữ nhân mới bước được 1 bước lại thu trở về, ánh mắt trừng Kỉ Tiểu tựa như muốn phun hỏa, một trăm hai mươi giây so với hai giờ còn dài hơn, thật vất vả chịu đựng trôi qua, đợi tới khi Kỉ Tiểu nói câu kia: “Bà có thể rút.” Sau đó, nữ nhân không thể nhin được nữa chộp lấy tách cà phê còn non nửa trên bàn liền hướng mặt Kỉ Tiểu tạt qua.

“Tiểu súc sinh!”

Lưu lại câu nói ác độc, bà ta cũng không quay đầu lại sải bước rời đi.

Mọi người đang có mặt trong quán đều quay đầu sang nhìn, Kỉ Tiểu vẫn ngồi yên trong chốc lát mới rút tờ khăn giấy ra thấm vết cà phê lan trên mặt sách, rồi mới đi lau mặt, trong lúc đó, chất lỏng màu nâu không ngừng theo cổ cậu chảy xuống.

Lúc này từ bên cạnh bỗng một cánh tay cầm khăn tay đưa tới trước mặt.

Người đó nói nhỏ: “Dùng cái này đi, sẽ khô nhanh hơn.”

Hết chương 24

25. Chương 25

Khi Kỉ Tiểu trở về Trì gia thì Trì Xu Huyền không còn ở nhà, Khương Duệ chuẩn bị ra ngoài, anh ta thấy bộ dáng của Kỉ Tiểu thì sửng sốt, sau đó làm như không thấy đi qua người cậu. Kỉ Tiểu đi vào phòng khách, lại thấy Khương Chân đang uống nước, Khương Chân ngược lại đối với vết cà phê dính trên áo cậu nhìn chằm chằm, mày nhíu chặt lại, nhưng cái gì cũng không nói quay người đi lên phòng.

Kỉ Tiểu vào phòng tắm rửa thay quần áo, sau đó thu dọn balo trực tiếp trở về trường luôn.

Đi vào phòng kí túc, trừ Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân, những người khác đều đã tới, Tôn Tiểu Quân đối với Hà Bình nói: “Món cánh gà rán này của mẹ ông làm ngon thật, thay tôi cảm ơn bác gái...”

Hà Bình vừa thấy Kỉ Tiểu, liền thu hồi túi vải trên tay, cười chào hỏi: “Cậu đã về rồi.”

Kỉ Tiểu “ân” một tiếng đáp lại.

Hà Bình nói tiếp: “Ngại quá, đồ ăn tớ mang từ nhà tới, vừa chia hết cho mọi người xong, tớ nghĩ cậu ngày mai mới về nên... lần sau sẽ để lại cho cậu một chút.”

Kỉ Tiểu đầu cũng không ngẩng bắt đầu trải giường chiếu: “Không cần.”

Khi tới kí túc, Kỉ Tiểu đã chuẩn bị sẽ bị mất ngủ, không phải cậu lạ giường mà là không quen cùng người khác ngủ chung một phòng, nhưng kết quả chất lượng giấc ngủ buổi tối so với tưởng tượng của cậu tốt hơn rất nhiều, cơ bản có thể cam đoan ngủ đủ 4,5 tiếng, ngược lại lần này trở về vài ngày, một ngày cậu ngủ gần

15 tiếng đồng hồ, mỗi đêm Kỉ Tiểu đều thức tới 3,4h sáng, thậm chí có hôm còn hai mắt mở trừng trừng nhìn mặt trời mọc.

Lúc này, dựa vào gối đầu, Kỉ Tiểu nhắm mắt, cảm giác cả người xương cốt đều bủn rủn, đại khái ban ngày đều mệt muốn chết cho nên cậu rất nhanh liền mơ màng thiếp đi, mãi cho tới khi Tiêu Kiện Thạc cùng Khổng Bân gõ cửa phòng mới đem cậu đánh thức.

Hà Bình đi mở cửa, Tiêu Kiện Thạc cùng Khổng Bân một đường ồn ào gào to, lại cứ động bàn động ghế ầm ầm, khiến cho cả căn phòng không chút nào yên tĩnh nổi.

Kỉ Tiểu nằm yên không nhúc nhích, mãi cho tới khi bọn họ bận rộn thu thập hành lí xong hết, cũng tới giờ tắt đèn đi ngủ.

Tôn Tiểu Quân ở trên giường lăn qua lộn lại, Hà Bình hỏi cậu ta làm sao, cậu ta nói: “Tôi có chút lo lắng.”

“Vì ngày mai phát thành thích thi tháng sao?”

“Ừ, ông không biết sao, thi giữa kỳ, thi cuối kỳ, thi tháng đầu tiên, thi tháng cuối cùng, mỗi năm 4 lần, thành tích rất quan trọng đó, lấy điểm đó chia đều lấy tính vào điểm tổng kết, nghe nói còn ảnh hưởng trực tiếp tới thành tích phân ban năm sau.”

Hà Bình “nga” một tiếng.

Tôn Tiểu Quân kỳ quái hỏi: “Sao? Đường như ông không chút nào lo lắng vậy? Thi rất tốt sao?”

Hà Bình cười: “Sao có thể, ông còn không biết tôi sao? Đâu có hơn gì so với ông.”

“Tôi thấy ông cũng ôn tập nghiêm túc mà.”

“Sao có thể nghiêm túc bằng ông được?”

Một bên Tiêu Kiện Thạc nghe bọn họ nịnh hót nhau, bỗng nhiên kêu lên: “Tao đói bụng đã chết, bọn mày có cái gì ăn không?”

Không ai trả lời, qua một lúc lâu sau, Hà Bình nói: “Tớ có.”

Một trận sột soạt qua đi, truyền tới thanh âm cắn nuốt của Tiêu Kiện Thạc, cậu ta khó được đối với Hà Bình có thái độ tốt hơn chút: “Mùi vị không tệ, mua ở đâu đấy?”

Hà Bình nhẹ nhàng nói: “Mẹ tớ làm...”

Kỉ Tiểu nghe bọn họ trò chuyện, dần dần lại chìm vào mơ hồ....

Ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ lễ đặc biệt bận rộn, rõ ràng Kỉ Tiểu đi rất sớm nhưng tới siêu thị vẫn phải xếp hàng dài, đợi tới khi Kỉ Tiểu ăn gần xong cái bánh mì, thì cũng sắp chuông reo vào lớp.

Cậu bước nhanh tới cửa lớp, không ngờ ở giữa đường lại có người gọi lại, vừa quay đầu, thấy hóa ra là Ngũ Tử Húc.

Từng một lần ‘hữu tình trao đổi’ qua lại chép bài, Ngũ Tử Húc tựa hồ đã coi Kỉ Tiểu là bạn tốt, cao hứng cùng cậu chào hỏi.

Kỉ Tiểu nhìn cậu ta, lại nhìn sang Diêm Trường ở bên cạnh, thản nhiên nói một câu: “Sớm.”

Khó được khi Diêm Trường không đáp lại.

Khoảng cách 4 tầng lầu, cũng chỉ có một mình Ngũ Tử Húc thao thao bất tuyệt, mà cậu ta sở dĩ nhiệt tình như vậy vẫn là bởi vì vẫn còn nhiều bài tập nghỉ lễ chưa làm xong, ý muốn mượn vở Kỉ Tiểu chép nốt.

“Tớ không thể chép hết bài của Diêm Vương được, tớ phải đối người nếu không sẽ bị phát hiện, cậu không biết mấy ông bà kia khôn khéo thế nào, bắt quá những người khác tớ cũng không mấy tin tưởng, bạn học mới, cậu...là người tớ yên tâm nhất!” Cậu ta thực nể tình hướng Kỉ Tiểu giơ một ngón cái, sau đó dùng lực vỗ vỗ ngực mình thể hiện chân thành.

Kỉ Tiểu lại làm như không có nghe thấy, vừa vào lớp liền đi tới chỗ mình ngồi xuống.

Ngũ Tử Húc ngần ngừ, bận rộn chạy tới chỗ Diêm Trường: “Mày nói giúp tao chút đi, bạn bè thế à.”

Diêm Trường nhìn sang Kỉ Tiểu, một lát mới hồi thần nói: “Mày không làm còn quát ai, mà mày tìm tao thì có ích gì...”

“Quan hệ giữa mày và cậu ấy không phải rất tốt sao, cậu ấy lần trước cũng nghe lời mày mà.”

“Cậu ấy...” Diêm Trường ngần ngừ, câu ‘Bọn tao kỳ thật không quá quen...’ vẫn không thể nào nói ra miệng được.

Đáng tiếc là, Ngũ Tử Húc cuối cùng vẫn không thể chép bài của Kỉ Tiểu được, Diêm Trường coi như nghĩa khí mượn vở của lớp trưởng Thái Hiểu Mông giúp cậu ta vượt qua cửa ải, mà chính hắn, khi Ngũ Tử Húc rủ xuống lầu chơi bóng, hắn cũng xuống cùng.

Hồng Hạo hỏi hắn: “Diêm Vương tay vẫn chưa khỏi sao?”

Diêm Trường kéo tay áo lên cho cậu ta nhìn, trên cánh tay có một vết sẹo uốn lượn, nhìn rất xấu xí: “Tốt hơn rồi, da non cũng đã mọc.”

“Vậy có thể chơi bóng chưa?”

Ngũ Tử Húc vội hỏi: “Chắc vẫn chưa, bác sỹ nói tối thiểu 2 tháng không được vận động mạnh, bị tổn thương sẽ rất nghiêm trọng.”

Diêm Trường nói: “Chưa chết được.”

Một lần nữa Kỉ Tiểu một mình ngồi trong căn phòng vắng lặng, nhìn nhìn vị trí trống rỗng bên kia, sau một lúc lâu, cúi đầu tiếp tục làm bài tập

.....

Lớp 1 lần này vận khí thực không tốt, tiết đầu tiên chính là giờ của ma quỷ lão thái, những người thi không đạt yêu cầu sẽ bị một ngày mù mịt chướng khí.

Đến khi tất cả học sinh trong lớp đã muốn căng da đầu chuẩn bị tinh thần đón nhận bão nhiệt đới thì kết quả lại thực bi hài, lão thái thái hôm nay thế nhưng không tức giận? Lúc báo điểm mặt còn mỉm cười?!

Nguyên nhân là bởi vì kì thi lần này có 2 người được 100 điểm tròn, hơn nữa còn đều ở lớp 1.

Đề thi của Phụ Trung luôn khó hơn trình độ của học sinh phổ thông bình thường, bởi vì tiến độ dạy học của các lớp không giống nhau, vì để chiều cổ các lớp học chậm, phạm vi thi đều ra ở những chương đầu, phạm vi chỉ ít ỏi thế nhưng lại được đào sâu tận cùng vào từng nội dung nên đề thi cũng phức tạp khó khăn khiến đám học sinh sốt ruột muốn chết, mà Phụ Trung lại không ngại học sinh thi bị điểm thấp, kì thi trước có hơn 70% học sinh dưới điểm trung bình cũng có sao, theo như lời các thầy cô giáo là điểm thấp thì mới khiến cho đám học sinh thấy đó mà chăm chỉ học hành tiến bộ, cố gắng thu hẹp trình độ chênh lệch với những người đứng trên, cho từng học sinh nhìn rõ vị trí của mình so với người đứng đầu có khoảng cách bao xa.

Lần này cũng như thế, nghe nói lớp 11 còn không ít học sinh bị đội sổ, cả khối số người trên điểm trung bình chưa được một nửa, đạt trên 90 thì không vượt quá 3 người, mà trong đó có hai người đạt 100 lại cùng ở lớp 1, điều này khiến ma quỷ lão thái rất rất cao hứng.

Một là Diêm Trường, điều này cũng không còn mới lạ, từ khi hắn vào Phụ Trung cho tới giờ, toán học không cao hơn 65, thế nhưng vật lí chưa từng thấp hơn 90, đây cũng là nguyên nhân ma quỷ lão thái rất quý hắn.

Mà người còn lại, tuy thành tích thi tuần lần trước đứng trong top nhưng lúc đó bà chỉ cảm thấy đứa nhỏ này kiến thức cơ bản vững chắc, rất có tiềm lực, có thể đào tạo, lại không ngờ rằng, năng lực của cậu ta lại mạnh như vậy, đúng là hù chết người.

Người nọ chính là Kỉ Tiểu.

Ma quỷ lão thái cầm hai bài thi đứng giữa bục giảng khinh bỉ lũ học trò phía dưới: “Xem xem, cái gì gọi là học tập, đây mới gọi là học biết chưa? Còn các cô các cậu? Đầu óc để đâu hử, có phải để dưới mông không? Chuyện này với chuyện đến từ trường nào có quan hệ gì, đừng tưởng rằng các cô các cậu hiện tại đã có thể hơn người khác, núi cao còn có núi cao hơn, các cô các cậu chưa giỏi hơn người ta, chưa là cái gì đâu!”

Câu mắng này cùng bình thường không có gì khác biệt, nhưng có Kỉ Tiểu ở bên trong kích thích so với bất cứ cái gì cũng hiệu quả hơn.

Hết tiết, một đám khó được ủ rũ tập thể, nhìn Kỉ Tiểu với nhiều loại ánh mắt khó tả không rõ cảm xúc.

Có kinh ngạc, có hâm mộ, có ghen tị, có bội phục...

Kỉ Tiểu vừa ngẩng đầu, phát hiện Diêm Trùng bên kia cũng đang nhìn mình, ánh mắt hẩn đồng dạng là phức tạp nhưng lại không quá giống với những học sinh còn lại trong lớp.

Hai người chỉ nhìn nhau một chút, Diêm Trùng cái gì cũng chưa nói liền quay đầu đi.

Những tiết kế tiếp, lịch sử, sinh vật, ngữ văn, toán học...Kỉ Tiểu lần lượt đều đứng trong top 3 của lớp khiến đám học sinh há hốc mồm, trừ tiếng anh không qua 80 thì toàn bộ các môn còn lại đều hơn 85 điểm, phải biết rằng trong mỗi kì thi của trường nếu môn nào được 75 điểm đã có thể cười rồi thì Kỉ Tiểu môn toán lại lần nữa hoa hoa lệ lệ được tròn 100 điểm, cũng là học sinh duy nhất trong khối được 100 điểm môn toán, mọi người đều từ kinh ngạc cho tới chết lặng.

Chẳng lẽ là....Phân Hiệu có tàng trữ thiên tài mà không ai biết sao?

Chuyện nửa đùa nửa thật này được mọi người trêu đùa mà lan tràn khắp toàn bộ khối 11, khiến cho toàn bộ học sinh lớp 11 đều chú ý đến, chỉ là so với Kỉ Tiểu thành tích vĩ đại như vậy thì thành tích của bọn họ lại có vẻ cực kỳ thô thảm, loại đối lập hoàn toàn này chỉ càng làm bọn họ thêm xấu hổ.

Vốn tưởng rằng chuyện này sẽ được mọi người chú ý một trận, chí ít cũng phải tới kì thi tuần kế tiếp lại không ngờ, có một sự kiện lớn khác lập tức đoạt đi phân nửa nổi bật của Kỉ Tiểu.

Đó là khi lớp trưởng Thái Hiểu Mông sau khi làm công tác thống kê điểm cho học sinh từ chỗ các thầy cô giáo về lớp nói một tin động trời: Có người gian lận thi cử

Hết chương 25

Jeremy: Vâng, chương sau em Hà Bình tiêu =))))....

Lời của tác giả: có không ít người chưa nhớ được mối quan hệ của các nhân vật, nên ta đơn giản bổ sung một chút, kỳ thật rất dễ hiểu.

Chỉ làm ba nhóm:

- Trường học : Ngũ Tử Húc, Kinh Dao, Dương Khiếu... còn phòng kí túc của Kỉ Tiểu có mấy người, một ít thầy cô giáo là xuất hiện trong những chuyện xảy ra ở trường.
- Trong nhà Kỉ Tiểu: tạm thời có 4 người, Khương gia huynh muội, bà dì, và người phụ nữ hôm qua đi gặp, thân phận sẽ nói sau.
- Cuối cùng là nhà Diêm Trùng: ông bà ngoại, ba mẹ, ông nội, còn mấy người chú thím thì không cần để ý, nhiều nhất chỉ có mấy bằng hữu ở a thị như Liêu Viễn Đông, về sau lại nói.

Nhân vật chủ yếu chỉ có thế, về phần yên hận tình thù giữa bọn họ thì trong truyện sẽ từ từ giải quyết từng chút một. Thịnh kiên nhẫn ^^

26. Chương 26

Sau khi lớp trưởng thông báo tin này, đám học sinh lại xôn xao bát nháo truy vấn nhưng vẫn không có kết quả là ai gian lận. Thái Hiếu Mông nói cụ thể cậu ấy cũng không biết, chỉ biết là lần này có người gian lận, các thầy cô đang điều tra thực hư.

Buổi chiều hai tiết tiếng anh liên tiếp, đây chính là môn Kỉ Tiểu không được 80 điểm, nhưng cán sự môn tiếng anh Thang Văn Thiện là người cao điểm nhất cũng chỉ được 82 điểm. Kỉ Tiểu vẫn đứng trong top 5 của lớp. mà người được kỳ vọng nhất lớp trong môn này Diêm Trùng lần này thực khiến người ta mắt rớt khỏi trông, điểm thi của hắn so với lần trước lại tụt 5 điểm vững vàng ở con số trung bình 65, xem như đây là thành tích tiếng anh kém nhất trong hai năm qua của hắn.

Một khắc kia sắc mặt của Văn lão sư...có thể nói là vô cùng phấn khích, cô ta nhẹ giọng nói Diêm Trùng lát nữa đến văn phòng giáo viên gặp riêng.

Nhưng không đợi tới hết tiết học, Võ Thiết đột nhiên xuất hiện ở cửa lớp, ổng chỉ ló đầu vào nói: “Kỉ Tiểu, em ra ngoài tôi gặp chút.” Võ Thiết biểu tình phi thường nghiêm túc, rất xứng với quả đầu trọc bóng lưỡng của ổng, nhất thời khiến cả lớp đều run sợ.

Nhưng đương sự Kỉ Tiểu lại rất bình tĩnh, cậu buông bài thi của mình xuống, dưới ánh mắt chú mục của cả lớp thản nhiên đi ra ngoài.

Cậu vừa rời đi Ngũ Tử Húc liền rướn người lên nói: “Aiz, làm gì thế không biết? Bạn học mới phạm lỗi gì vậy nhỉ? Tao đã lâu chưa thấy qua sắc mặt trầm trọng này của Thiết ca, đen cứ như đi tham gia thi đấu không bằng.”

“Nó có thể làm cái gì? Chắc không phải là gian lận chứ.” Ngưu Vân Hải vẫn buồn bực thuận miệng xĩa xối, nhưng nói xong lại cảm giác mình nói rất có lý. Nhịn không được bổ sung một câu: “Bằng không... thành tích sao có thể tốt như vậy, quỷ à.”

Đắc chí với phân tích của mình, vừa quay đầu lại liền cảm nhận được ánh mắt lạnh liệt từ Diêm Trùng cách đó không xa bắn lại, trong mắt không mang theo cảm xúc nhưng trên mặt rõ ràng không có tiểu ý, khẳng định không tán đồng với ý kiến của cậu ta, Ngưu Vân Hải lập tức im miệng.

Ngũ Tử Húc nghe xong cũng nói: “Mày chính là điển hình của bộ dạng tiểu nhân, sau lưng lén đâm người ta một cái, nói hươu nói vượn cái éo gì vậy, đầu lưỡi so với mấy bà thím ngoài chợ còn điêu ngoa hơn.”

Ngưu Vân Hải bị mắng không dám cãi lại, ngay cả Văn lão sư trên bục giảng khẳng định cũng nghe rõ ràng nhưng cô ta vẫn tiếp tục chậm rãi giảng tiếp bài không nói năng gì.

Sau khi tiết tiếng anh kết thúc, Kỉ Tiểu vẫn chưa trở về, mười phút nghỉ giải lao trôi qua cũng không thấy bóng dáng.

Chuông reo vào tiết tự học tiếp theo, Diêm Trùng bỗng nhiên đứng dậy rời khỏi lớp, Ngũ Tử Húc hỏi hắn: “Mày đi đâu đó?”

Diêm Trùng nói: “Văn phòng.”

Kết quả trong văn phòng giáo viên khối 11 cũng chỉ có một mình ma quỷ lão thái, thấy Diêm Trùng, lão thái cười cứ như đóa hoa.

“Tìm Văn lão sư sao, ở phòng kỉ luật.”

Diêm Trùng hỏi: “Giờ em tìm cô ấy có tiện không ạ?”

Lão thái nói: “Không có gì bất tiện.”

Cho dù bất tiện thì khi thấy Diêm Trùng cũng trở thành thuận tiện: “Chỉ là chủ nhiệm lớp các em, Lục lão sư và mấy thầy cô khác đều đang ở đó, chắc em cũng khó có thể hỏi vấn đề gì đi, em có thể ngồi ở đây đợi trong chốc lát, hoặc là lên lớp trước.”

Diêm Trùng nghĩ nghĩ nói: “Vậy em đi về trước.”

Nói thì như vậy, nhưng Diêm Trừng vừa ra khỏi văn phòng giáo viên liền đi tới tòa nhà giáo vụ, sao đó tới phòng kỉ luật, gõ cửa.

Người mở cửa vừa đúng là Văn lão sư đang đứng cạnh đó, Diêm Trừng đi vào, nhìn thấy quả nhiên đầy đủ mọi người như lời Ngô lão thái nói, các thầy cô giáo dạy khối 11 hầu như đều có mặt ở đây.

Văn lão sư đề nghị yết hầu nói: “Em tìm cô sao? Cô ở đây có chút việc, lát nữa sẽ nói chuyện với em sau.”

Diêm Trừng nhìn về Kỉ Tiểu đứng cách đó không xa bị Thiết ca gọi lên, còn có Hà Bình đứng bên cạnh hỏi: “Đây là làm sao?”

Không đợi Văn lão sư trả lời, Hà Bình đứng chỗ kia đã lớn tiếng nói: “Em thật sự không có gian lận!”

“Vậy đề thi em lấy từ đâu?” chủ nhiệm khối hỏi: “Đừng nói là em tự mình ôn tập, nhiều thầy cô lớp em ở đây như vậy, thành tích học tập thi cử của em thế nào, trong lòng em tự hiểu rõ.” Nói xong, chủ nhiệm khối mở bài thi ngữ văn của cậu ta ra, chỉ vào hai thiên cổ văn trong đó nói: “Hai đoạn thơ này lớp 4 các em không được yêu cầu học thuộc, vậy em sao có thể chép y nguyên không sai một chữ? Lịch sử cũng vậy, phần hậu kì một trận chiến chỉ nói qua cho học sinh dễ hiểu sao em có thể chắc chắn sẽ lấy phần đó làm đề thi để phân tích? Tôi cũng đã xem lại điểm thi môn lịch sử lần trước của em, chỉ vừa đạt điểm trung bình. Còn sinh vật, hóa học, địa lý, khả năng đoán đề của em thật sự không nhỏ, chỉ mới một tuần, tổng số điểm các môn thi liền nhảy cao hơn 100 điểm?”

Nếu một môn thi đột nhiên tốt thì cũng sẽ không quá chú ý tới, nhưng vấn đề ở đây là hầu như tất cả các môn điểm thi đều cao một cách đáng kinh ngạc, thậm chí các đáp án trong phần trả lời nhìn qua khá hoàn hảo vô khuyết nhưng nhìn kỹ lại sẽ thấy những lỗi sai rất trầm trọng, Phụ Trung không phải không cho phép học sinh phát huy năng lực vượt xa bình thường, nhưng là phát huy thì cũng phải có logic, tựa như khi bạn đang làm một phép tính tích phân bình thường nhưng có những chỗ cộng trừ sai mà vẫn ra kết quả đúng! Đồ ngốc cũng thấy là có vấn đề.

“Vậy đáp án của em từ đâu mà có?”

Dưới sự ép hỏi của chủ nhiệm khối, Hà Bình mặt mày đỏ bừng, trầm mặc một lúc sau rồi lại chỉ vào Kỉ Tiểu bên cạnh lớn tiếng nói: “Là...là cậu ta cho em!”

Chủ nhiệm khối nhìn về phía Kỉ Tiểu rồi lại nhìn sang Hà Bình hỏi tiếp: “Vậy cậu ta lấy đáp án từ đâu?”

Hà Bình giọng nói phát run: “Cậu ta...lớp 1 bọn họ có giới hạn ôn thi...”

Chủ nhiệm khối lại nhìn sang Võ Thiết, Võ Thiết gãi gãi cái đầu trọc của mình khó hiểu: “Giới hạn ôn thi nào chứ? Tôi ngồi nghĩ đề thi còn chưa đủ mệt sao, bộ nhìn tôi giống ăn no rừng mỡ rảnh rồi quá nên tự tìm phiền toái à? Nếu có giới hạn thi thì sao điểm thi của bọn nhóc lại kém như vậy chứ?”

“Nhưng Kỉ Tiểu thật sự có làm!” Hà Bình kỳ thật là người nhát gan, hiện tại lại rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, con người khi lâm vào tuyệt cảnh, chỉ cần vớ được một chút hy vọng liền không nguyện ý buông tay, trước mặt nhiều thầy cô giáo như vậy, Hà Bình gấp đến độ giọng cũng cao hơn vài phần.

Kỉ Tiểu lúc này mới mở miệng nói chuyện, khẩu khí vẫn bằng phẳng như trước, cậu nhìn thẳng Hà Bình nói: “Tôi làm bài thi xong sau đó đưa cho cậu? Tự tay?”

Hà Bình bị hỏi nghẹn tắc ở họng không nói được gì nữa, chỉ biết trừng lớn mắt, phảng phất không dám tin nhìn Kỉ Tiểu.

“Cậu...nguyên lai cậu...”

Chủ nhiệm khối hỏi Kỉ Tiểu: “Vậy em có làm qua đề ôn tập, giới hạn thi hay từng nhìn thấy loại tư liệu tham khảo nào sao?”

Kỉ Tiểu nói: “Không có.”

Lão ngốc đầu lúc này xen vào: “Bài thi môn toán của Kỉ Tiểu là do chính tay tôi chấm, cách giải đề của em ấy thực sáng tạo, môn tự nhiên khác hẳn với môn xã hội, không thể tùy tiện sao chép là được, cái khác tôi không biết nhưng hạng nhất kì thi toán lần này, là thật hay giả tôi ở Phụ Trung dạy học nhiều năm còn không nhìn ra được sao?”

Văn lão sư ở sau lưng Diêm Trường cũng nhẹ nhàng hỏi Diêm Trường: “Sách của em có từng để người khác xem qua chưa?”

Diêm Trường nhìn chằm chằm gáy Kỉ Tiểu, còn có sống lưng thẳng tắp của cậu, một lúc sau mới nói: “Không có...”

Chủ nhiệm khối gật đầu: “Không nói tới cái giới hạn thi mà chưa từng có ai nhìn thấy nữa, theo tôi được biết, Hà Bình, em từ Phụ Trung chuyển tới không bao lâu liền được các thầy cô giáo trong lớp tín nhiệm, tôi thấy chủ nhiệm lớp cũng quý mến em, cho nên em có thể thường xuyên ra vào văn phòng giáo viên, một ngày trước kỳ thi tháng, em còn ở đó làm bản công tác thống kê đúng không? Hơn nữa còn ở lại phi thường muộn.”

Thi tháng bất đồng với thi giữa kỳ, bài thi cũng không được niêm phong bảo mật, trực tiếp để trong văn phòng giáo viên, này coi như đối học sinh là một loại khảo nghiệm.

Hà Bình bị hỏi tới ngốc lảng, á khẩu không trả lời được.

Kỉ Tiểu lại vẫn đứng thẳng như vậy, từ đầu tới cuối mặt không đổi sắc.

Nhìn tình huống như vậy, Diêm Trường yên lặng rời khỏi phòng kỉ luật, hẳn không trở về lớp trực tiếp ra sân bóng rổ, cảm bóng chơi tới thống khoái, mãi cho tới khi đem mọi cảm xúc đè nén đều phát tiết hết ra ngoài, mãi cho tới khi miệng vết thương ở cánh tay ần ần đau lúc đó mới ngừng lại.

Trên mặt chảy đầy mồ hôi không ngừng nhỏ tong tong xuống, Diêm Trường mệt mỏi ngồi phịch xuống đất, ngây ngốc hồi lâu.

Thoáng chốc, bọn Ngũ Tử Húc lên lớp xong cũng chạy tới chơi bóng, Diêm Trường sau khi tắm nước lạnh xong từ cửa sau rời đi, hẳn đi tới kí túc xá của trường, lúc này còn chưa tan học, cả khu đều vắng lặng, không có người, Diêm Trường liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh người phía trước.

Đang lúc hẳn muốn bước nhanh lên tiếng gọi Kỉ Tiểu thì một bóng dáng lại dùng sức đẩy nhanh tốc độ xông lên, một quyền đem Kỉ Tiểu ngã sấp xuống đất.

Diêm Trường thấy vậy, lập tức chạy tới đỡ Kỉ Tiểu dậy.

“Mày làm gì đó?” Hẳn khó được khi giận dữ, thần sắc nghiêm nghị.

Hà Bình biểu tình vụn vặt, cả người cứ như mất hồn, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi lườm Kỉ Tiểu, ngữ khí mang đầy hận ý.

“....Tao đắc tội mày từ lúc nào? Mày lại hại tao như vậy! ĐM mày Kỉ Tiểu!!”

Kỉ Tiểu tay chống thân cây chậm rãi đứng dậy, không đáp lại,

Hà Bình thấy bộ dáng cậu như vậy, phần nộ muốn xông lên đánh người, lại bị Diêm Trường chế trụ: “Tay ở trên người mày, ai cầm dao ép mày gian lận?!”

Hà Bình ngẩn ra, tựa như lúc này mới thấy rõ người trước mắt là ai, khí lực của cậu ta lập tức mất hẳn, thế nhưng lại nhìn về phía Kỉ Tiểu, ánh mắt hung ác.

Kỉ Tiểu thủy chung đều cúi đầu, không thêm để ý tới ánh mắt sắc như dao của cậu ta.

Hà Bình thấy Diêm Trường vẫn che chắn trước mặt cậu, rốt cuộc suy sụp, cảm giận quay đầu rời đi.

Diêm Trường lúc này mới nhìn Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu vòng qua người hẳn muốn đi, lại bị hẳn dùng lực kéo lại, sau đó một phen giữ chặt cậu, nâng mặt lên, ép cậu nhìn thẳng hẳn.

Diêm Trường hỏi: “Cậu ghét cậu ta đến vậy sao, huh?”

Kỉ Tiểu nâng mặt lên, rồi lại cúi đầu vùng vẫy thoát khỏi tay Diêm Trường, thế nhưng khí lực cậu không bằng hẳn, có giây thể nào cũng không ra.

Kỉ Tiểu nói: “Không có...”

Thời gian chạng vạng, thái dương tà tà chiếu, Kỉ Tiểu hôm nay chưa kịp đội mũ, lại còn vì xung đột vừa rồi mà tóc tai trông có chút hỗn độn, tán loạn trên làn da tuyết trắng, ánh mắt to tròn trong suốt nhìn thẳng Diêm Trùng, khóe miệng Kỉ Tiểu bị rách một chút, tơ máu nhợt nhạt khiến khóe môi nhợt nhạt hồng sắc, có vẻ đặc biệt chói mắt, Diêm Trùng bất giác dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng giúp cậu lau đi.

Kỉ Tiểu ngoan ngoãn đứng im không nhúc nhích, Diêm Trùng cảm thấy nơi đầu ngón tay đi qua vừa mềm lại vừa lành lạnh, khiến tâm hần lập tức nhuễn xuống.

“Tớ đưa cậu tới phòng y tế.” Hần ôn nhu nói.

Kỉ Tiểu gạt tay hắn ra: “Không cần.”

Diêm Trùng lại kéo cậu, Kỉ Tiểu tránh né, sau đó đi thẳng về phòng kí túc.

Nhìn theo bóng dáng đơn bạc của Kỉ Tiểu dưới ánh chiều tà ảm đạm, Diêm Trùng niết niết đầu ngón tay có lưu lại vết máu đỏ tươi, khẽ nheo mắt lại.

Hết chương 26

27. Chương 27

Diêm Trùng nhận được điện thoại của Liêu Viễn Đông, gọi cậu tới quán bar lần trước chơi, khi đến nơi thì chỉ thấy có một nam hài ngồi chờ trên sofa. Bốn phía ánh đèn u ám, mê huyền. Diêm Trùng đi qua, nam hài ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, Diêm Trùng nhớ cậu ta tên gọi Tiểu Hạ.

Tiểu Hạ hướng hắn vươn tay, cảm xúc nhần mịn lạnh lẽo xoa xoa trong lòng bàn tay Diêm Trùng, sau đó dùng chút lực, Diêm Trùng liền ngã lên sofa. Tiểu Hạ thuận thể leo lên trên người Diêm Trùng, cầm ly rượu uy hắn uống, Diêm Trùng ngăn cản không cho cậu ta tới gần, thế nhưng tiểu Hạ khí lực bỗng nhiên lớn, Diêm Trùng chỉ cảm thấy bản thân như bị trời buộc không xuất lực ra được, liền cứ như vậy bị Tiểu Hạ từng chút sát lại gần.

Diêm Trùng nghe chính mình nói: “Cậu đứng lên.”

Tiểu Hạ giương đôi mắt vô tội nhìn hắn hỏi: “Anh không thích em sao?”

Diêm Trùng cự tuyệt chắc như đinh đóng cột nói: “Tôi không thích nam nhân.”

Tiểu Hạ gục đầu xuống, một lát lại nâng lên, ngữ khí u oán: “Em đã nghĩ anh thích diện mạo của em....”

Diêm Trùng chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó tập trung nhìn vào, đột nhiên bị dọa sợ.

Gương mặt trước mắt này so với vừa rồi càng trở nên tinh xảo thanh tuyền, làn da mơ hồ tuyết trắng dưới ánh đèn phẳng phất như bạch ngọc, mà tối hấp dẫn Diêm Trùng chính là đôi môi tuyệt đẹp nhiễm huyết sắc, rõ ràng chói mắt như vậy, lại khiến Diêm Trùng cảm giác càng thêm tiên diễm.

Tiểu Hạ càng dán lại gần hơn, thanh âm nói chuyện cũng cố ý trầm thấp biến thành thanh lãnh đậm mạc, Diêm Trùng không biết khi nào đình chỉ động tác lui về sau.

Tiểu Hạ: “Anh có thích em không?”

Tiểu Hạ: “Anh rõ ràng cảm giác em rất đẹp đúng không?”

Tiểu Hạ: “Anh muốn hôn em không?”

Tiểu Hạ: “Hay là muốn ôm em?”

Đôi môi khép mở khi nói chuyện, lộ ra hàm răng tuyết trắng cùng đầu lưỡi hồng nhạt, bất giác khiến Diêm Trùng nhìn tới run rẩy cả người.

Tiểu Hạ còn nói tiếp thế nhưng Diêm Trùng đã không còn nghe rõ nội dung, đầu óc hấn hỗn loạn, ánh mắt có xu hướng mất thần trí, bàn tay vốn không động đậy bỗng nhiên một phen ôm chặt eo đối phương, sau đó lật người đem người nọ đặt dưới thân, đối với đôi môi khiến hấn tâm phiền ý loạn kia hôn sâu xuống!

Cánh môi tiếp xúc đúng như hấn nghĩ mềm mại ẩm ướt như vậy, còn mang theo chút lành lạnh, Diêm Trùng thử vươn đầu lưỡi ra liếm, nếm hương vị huyết tươi ngọt nhạt, phiếm chút mùi tanh của máu, nhưng lại càng liếm càng ngọt.

Diêm Trùng tâm như nổi sóng, thâm nghĩ ôm đối phương càng muốn xâm nhập, tay cũng bắt giắc vuốt ve vòng eo mảnh khảnh của người kia, kéo vật áo cậu ta ra, sau đó liền tham nhập....

——dinh linh linh!

Ngắn gọn tiếng chuông di động cùng tiếng chuông báo thức ở đồng hồ để bàn đồng thời vang lên, Diêm Trùng dừng 2 giây, chậm rãi mở mắt ra.

6h30' sáng, xuyên qua bức màn có thể thấy được mặt trời đang mọc, Diêm Trùng chống người ngồi dậy, tắt 2 tiếng chuông báo thức đang réo ầm. Hấn ngồi trên giường một lúc lâu, sau đó thò tay vào trong chăn sờ sờ, đụng tới một chỗ chất lỏng trắng đục.

Diêm Trùng dùng lực nhắm chặt mắt lại.

Làm vệ sinh xong xuôi, hấn xuống lầu dùng bữa sáng, cùng ông bà ngoại chào hỏi, bà ngoại ưu nhã sử dụng dao nĩa hỏi: “Con nói bộ màu nâu nhạt đẹp hơn hay bộ màu hồng cánh sen đẹp hơn?”

Diêm Trùng sững sốt, tâm tư có chút lơ đãng: “Bộ gì cơ ạ?”

Bà ngoại trợn trắng mắt: “Ông ngoại con không biết thì không nói, đến con là thanh niên trẻ tuổi mà đối với kiến thức xu hướng hiện nay không am hiểu một chút gì sao?”

Ông ngoại một bên nhìn quyển tạp chí lộ ra biểu tình ‘lực bất tòng tâm’.

Diêm Trùng nhìn các trang phục trong quyển tạp chí, hiểu ngay: “A, là hỏi màu trang phục sao?” sau đó lập tức mỉm cười nói: “Đều đẹp ạ.”

Bà ngoại không để ý tới lời khen có lệ của hấn, nhưng bà cũng không thật sự coi trọng ý kiến của hai vị này, bà nói với Quế bà bà: “Vẫn chọn bộ màu hồng cánh sen đi, mùa hè nhìn có vẻ sáng sủa.”

Quế bà bà vĩnh viễn hiểu ý bà ngoại: “Thái thái da trắng, mặc cái gì cũng đều đẹp, nếu chọn bộ này mặc vào trông rất trẻ thích hợp mặc khi tới trường.”

Ông bà ngoại Diêm Trùng đều là giảng viên danh dự của trường U đại, nhưng bà ngoại mấy năm nay cũng không đứng lớp nữa, mà chuyên tâm làm một ít công tác xã hội, chỉ có ông ngoại ngẫu nhiên sẽ đứng một hai tiết, cho nên Diêm Trùng mới chuyển tới đây học.

Bà ngoại nói: “Con nhìn con đi, chắc quên rồi đúng không, chuyện của mình thì toàn quên, ta không nhắc chắc con cũng chẳng nhớ đâu.”

Thấy hấn nghi hoặc Quế bà bà nhắc: “Cuối tuần Phụ Trung họp phụ huynh đúng không?”

Phụ Trung mỗi học kỳ đều có 4 lần họp phụ huynh, đều là vì muốn thông báo thành tích thi cử của con em mà xử lý, bất chấp mưa gió, thế nhưng đám học trò đang tuổi nổi loạn dở dở ương ương, trong lòng đều tự coi mình là người lớn, đối với hình thức họp phụ huynh liên tục này so với các kì thi còn oán hận hơn vài phần, cho dù là Diêm Trùng cũng sẽ không thích nổi, có thể quên thì cứ quên đi.

Bà ngoại nhắc tới, hấn mới nhớ, cũng không biết lại nhớ tới cái gì nữa mà biểu tình có chút kỳ quái.

Diêm Trùng vừa tới trường, liền nghe không ít người tụ tập xôn xao ồn ào bàn chuyện gì đó, bạn cùng bàn vừa thấy hấn đến liền bát quái nói: “A, Diêm Vương, mày biết tin gì chưa, đã tìm được đứa gian lận trong kỳ thi vừa rồi đấy.”

Diêm Trùng ngồi xuống, liếc nhìn Kỉ Tiểu bên kia cũng không có động tĩnh gì hỏi lại: “Ai?”

“Ở lớp 4, không biết tên gì nhỉ?”

Hồng Hạo ngồi phía trước quay đầu xuống hỏi: “Hà Bình.”

“A, đúng rồi, nó chuyển tới từ Phân Hiệu.”

Hồng Hạo cười mắng: “Tao thấy thằng đó là đưa ngu nhất, tao chưa thấy qua đứa nào ngu như thằng này, chép thì chép mấy cái đơn giản thôi, lại chép toàn cái khó, thực sự coi các thầy cô đều là ngu ngốc hết sao, còn nói cái gì mà lớp 1 có giới hạn thi, cười chết tao.”

Chuyện Hà Bình gian lận thi cử truyền ra ngoài so với Diêm Trùng nghị còn nhanh hơn, kỳ thật hẳn cũng không thấy kỳ quái, ngày hôm qua chỉ việc các thầy cô dạy trong khối 11 đều có mặt hiệp trợ điều tra là biết việc gian lận ở Phụ Trung nghiêm trọng tới mức nào, có thể nói là chuyện nhất đẳng đại sự, thành tích kém không đáng sợ, sợ nhất là thành tích đã kém mà đầu óc nhân phẩm đều tệ hại sẽ ảnh hưởng tới trường Phụ Trung vốn rất chú trọng tới danh tiếng, nên nhất định sẽ không dung thứ cho việc này, từ trước trường luôn sử dụng phương thức giết một người đe trăm người. Chuyện Tiêu Kiện Thạc lần trước so với chuyện này cũng chỉ là chuyện con nít mà thôi. Mà Hình thức xử phạt Hà Bình còn chưa được quyết định, thông báo lỗi lầm tới toàn trường cũng đã coi là quá nhẹ rồi, nếu Phụ Trung mà xử nặng hơn nữa, thì đình chỉ học cũng không phải là không có khả năng, ai bảo cậu ta vốn là đi cửa sau vào, hơn nữa cửa sau này lại không đủ vững chắc.

Cũng giống như Hồng Hạo thì thái độ khinh bỉ là nhiều nhất, một số ít cũng coi như đồng tình, người duy nhất Tôn Tiểu Quân coi như có lòng hay chơi với Hà Bình lần này cũng không thể giúp cậu ta được. sau khi chuyện hôm qua phát sinh Hà Bình vẫn chưa quay về phòng kí túc, hôm nay không biết có đến lớp hay không, dù sao Tôn Tiểu Quân cũng đối với Tiêu Kiện Thạc thể hiện bất mãn của mình, nói Hà Bình nhìn rất thành thật, ai ngờ sẽ lại làm chuyện trộm bài thi, nếu đổi lại là cậu ta, khẳng định gian lận sẽ không để lão sư phát hiện ra, Hà Bình thật sự bị nói ngược là xứng đáng.

Mà mấy người lớp 11 mới là những người oán giận nhiều nhất, nhớ ngày đó người khuyến khích bọn họ đi tìm Kỉ Tiểu lấy giới hạn thi, quay đầu lại nghĩ biện pháp lấy được đáp án rồi mà không có chia sẻ với ai, hiện tại bị bắt được, có phải là ác giả ác báo không?

Tóm lại, Hà Bình lần này có thể nói là bị chúng bạn xa lánh, rơi xuống đáy cốc, hình tượng lúc trước cố gắng xây dựng phút chốc sụp đổ trong nháy mắt.

Nghe những lời cười nhạo cùng chê cười đó, Diêm Trùng mặt không chút thay đổi, đợi tới khi tiếng chuông báo hiệu vang lên, Ngũ Tử Húc gọi hắn xuống tham gia thể dục buổi sáng đầu giờ, Diêm Trùng lại nói: “Tao không đi.”

Ngũ Tử Húc kỳ quái: “Sao vậy?”

Diêm Trùng gơ tay: “Có chút đau.”

Ngũ Tử Húc ‘chặc’ một tiếng: “Mày đừng cho rằng hôm qua tao không nhìn thấy, mày một mình lén chơi bóng đúng không, đã bảo mày hảo hảo dưỡng thương không nghe, được rồi, mày tiếp tục nghỉ ngơi đi.”

Đợi tới khi học sinh trong lớp đi hết, chỉ còn lại Diêm Trùng và Kỉ Tiểu hai người ngồi lại.

Hết chương 27

28. Chương 28

Diêm Trùng ngay từ đầu không nói gì, Kỉ Tiểu tự nhiên cũng sẽ không mở miệng, vì thế trong lớp tràn ngập một cỗ trầm mặc im ắng, chỉ có tiếng lá cây xào xạc lay động ngoài cửa sổ.

Cuối cùng vẫn là Diêm Trùng nhin không được, hắn đột nhiên hỏi: “Cậu hy vọng Hà Bình sẽ nghỉ học sao?”

Kỉ Tiểu ngưng bút, quay đầu sang nhìn hắn.

Diêm Trường vẫn không nhúc nhích nhìn lại cậu, trong ánh mắt bao hàm sự đánh giá, phảng phất xuyên qua đồng tử trong suốt kia có thể nhìn thấu tâm tư của Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu đảo mắt một cái lại cúi đầu nói nhỏ: “Không hy vọng.”

Diêm Trường nghi hoặc: “Vậy cậu hi vọng cậu ta làm sao?”

Kỉ Tiểu: “Cứ như bây giờ...”

Một lát, Kỉ Tiểu hỏi: “Cậu ta sẽ bị đuổi học sao?”

Diêm Trường nhìn sắc mặt ôn hòa trầm tĩnh của Kỉ Tiểu, một lúc lâu sau mới nói: “Sẽ không...”

Kỉ Tiểu gật gật đầu.

Sau bữa tối, Diêm Trường ở trong thư phòng làm bài tập, hần mở ngăn kéo ra, cầm quyển truyện tranh lật ra xem, nhìn bức họa in trong đó hồi lâu, sau đó mở máy tính ra, gõ tên tạp chí ‘chòm sao xx’ lập tức hiện ra không ít tin tức, có các bài viết, có comment thảo luận.

Diêm Trường chọn một đường link kích vào, người mở đầu chủ đề hỏi có nhận xét thế nào về tạp chí này, tiền nhuận bút thế nào, có phải lượng tiêu thụ tốt không?

Phía dưới có người đáp: Tạp chí này chủ yếu là dành cho nữ sinh học sinh tiểu học đến sơ trung xem, hình minh họa cũng là những hình đơn giản đi kèm với những thông tin cung cấp trong tạp chí, người có năng lực sẽ không làm ở đây, tiền nhuận bút cũng ít, nhưng quyết toán rất nhanh, một câu truyện đen trắng ngắn thì khoảng 500, còn có màu là 800, nếu là truyện dài kỳ sẽ cao hơn một chút, thế nhưng cũng không cao bằng những nơi khác, cũng chỉ đủ kiếm tiền tiêu vật.

Diêm Trường xem xong bài viết, lại đi thăm dò địa chỉ nhà sản xuất, sau đó tắt máy tính.

Sau kì nghỉ dài, học chạy đuổi chương trình thực vạn phần thống khổ, nhưng nhắm mắt quên đi cũng liền trôi qua, mấy ngày nay, Diêm Trường đã trở lại như trước đây ngồi yên trong lớp cả ngày không đi đâu, chỉ là muốn được ở cùng Kỉ Tiểu mà thôi.

Diêm Trường cùng Kỉ Tiểu nói tốt cũng không tốt mà nói xấu cũng không xấu, giữa trưa Diêm Trường sẽ mang cơm cho Kỉ Tiểu, mà Kỉ Tiểu sẽ trả tiền lại cho hắn, Diêm Trường nhận thực sáng khoái, người ngoài nhìn vào thấy quan hệ hai người không lạnh cũng không nóng, nhưng thái độ đối đãi có chút khác biệt với các bạn học khác, ít nhất thì khi Diêm Trường lên tiếng Kỉ Tiểu cũng có đáp lại.

Này đã là cố gắng lớn nhất rồi, vì thế Ngũ Tử Húc bội phục nhìn sang Kỉ Tiểu nói: “Thực đối xử bất công nha, có thể không thêm nể mặt Diêm Vương, bạn học mới về điểm này so với hiệu trưởng còn trâu bò hơn nha.”

Diêm Trường đối với chuyện này từ chối cho ý kiến,

Thật vất vả một tuần học căng thẳng này mới trôi qua, mới nghỉ ngơi được 2 ngày lại nghênh đón một trong ba khảo nghiệm khác, đó chính là hợp phụ huynh vào chiều thứ hai.

Thành tích thi tháng vừa rồi cũng đã được dán trên bảng thông báo ngay giữa hành lang đi lại cho mọi người đều có thể nhìn rõ xem con cái mình ở trường đến tốt cùng có trình độ thế nào.

Đối với học sinh mà nói cái này chả khác nào xoa trước khi đâm, mà có một số học sinh thì hoàn toàn không để tâm chính là Vương Hi Đường, Ngũ Tử Húc, cha mẹ ở địa vị cao, thâm thế cao quý không có khả năng hạ mình tới tham gia loại hội họp bình dân thế này, đương nhiên bình thường trước khi thông báo hợp phụ huynh thì các thầy cô chủ nhiệm lớp đã liên hệ với cha mẹ học sinh lớp mình, hợp phụ huynh cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Thế nhưng bà ngoại Diêm Trường cũng là một đại nhân vật, là nhà giáo ưu tú, mỗi lần hợp phụ huynh đều vạn phần coi trọng tự mình tới trình diện, còn nhớ rõ lần đầu xuất hiện dọa lãnh đạo nhà trường không nhẹ, hết an bài tiếp đón đến an bài đại tiệc chiêu đãi, người người xếp thành hàng dài nghênh đón, có thể so với việc nghênh đón thanh tra sở tới trường kiểm tra, cuối cùng bà mới nói là tới hợp phụ huynh cho ngoại tôn,

không phải tới để xem xiếc khỉ, những thứ này bà thấy còn không ít sao, đến chỗ nào cũng không thanh tịnh.

Bà ngoại đã bận tâm vì hấn như vậy, Diêm Trường tự nhiên không thể thoát trách nhiệm, vì thế mỗi lần đều phi thường tri kỷ cùng bà tới trường, sau đó tới phiên các thầy cô giáo ca ngợi mình với bà ngoại, tìm một chỗ tạm rời đi, đợi những người đó nịnh hót xong, hấn lại xuất hiện đón bà ngoại rồi hòa hòa mĩ mĩ cũng nhau về nhà.

Hôm nay cũng như thế, chỉ cần Diêm Trường không nói, bà ngoại từ trước tới nay cũng không chủ động hỏi thành tích của hấn, nhưng trước khi đi về, Diêm Trường lại nói với bà ngoại: “Điểm thi tiếng anh lần này của con không tốt.”

Bà ngoại hơi kinh ngạc: “ Bao nhiêu?”

“65.”

Bà ngoại nghĩ nghĩ: “Lão sư dạy không tốt sao?”

Diêm Trường nói: “Bình thường.”

Bà ngoại gật đầu: “Ta đã biết, lát nữa xong việc ta gọi điện thoại cho con.”

“Dạ vâng.”

Lúc này đã hơn 7h tối, ngoài cổng trường đều là đám học sinh bị bắt phải hộ tống phụ huynh tới trường, trong đó Ngũ Tử Húc và Vương Hi Đường nhàn nhả nhất, đương nhiên là bởi vì bọn họ thuần túy ăn no rủng mỡ đến gộp vui mà thôi.

Hồng Hạo bất mãn: “Ai nói trường Phụ Trung cơ sở vật chất đầy đủ chứ! Mẹ nó, đến một chỗ trống để ngồi trong chốc lát cũng không có.” Nói được một nửa, cậu ta bỗng nhiên chỉ vào phía đối diện nói: “Bọn mày xem ai kia?”

Chỉ thấy các đó không xa trong một quán cà phê, một nam một nữ ngồi đối diện nhau, nữ sinh mi nhân tú lệ, là Mai Nghiên Nghiên? Mà nam sinh ngồi đối diện thuộc dạng thư sinh nhả nhặn, mặt luôn mỉm cười, bộ dáng rất ôn nhu.

“Oa khéo, thằng chó Dương Khiếu, ăn một gậy của lão tôn đây!” Ngũ Tử Húc nổi đóa lên, thần kinh nói.

Hồng Hạo tắc tắc không ngừng lắc đầu: “Con gái a, luôn lăng lơ ong bướm như vậy, dễ thay lòng đổi dạ, một khắc trước còn theo đuổi đằng sau Diêm Vương, một bộ không phải nó thì không lấy chồng, hiện tại thì lại vui cười với tân hoan, chắc chắc chắc...”

Diêm Trường nhìn cũng không nhìn lấy một cái: “Đừng nói bậy, chúng ta đi thôi, về trường.”

“Về trường thì ngồi ở đâu?” Ngũ Tử Húc hỏi: “Phòng học đều bị các cô lão chiếm rồi.”

Hồng Hạo bỗng nhiên nói: “A, hay qua kí túc xá xem đi, tao còn chưa đặt chân vào đó bao giờ.”

Hà Bình hôm nay cũng không về, vốn chỉ có cậu ta ngẫu nhiên sẽ nói chuyện, hiện tại cả căn phòng ngoài trầm mặc vẫn là trầm mặc, trong im lặng lại âm ỉ rối loạn, tựa như Tôn Tiểu Quân, di động bị cậu ta cầm trong tay tung qua lộn lại hồi lâu, lần thi này điểm cậu ta không tốt lắm, Tôn Tiểu Quân từng cùng ba cậu ta khoe năm sau nhất định sẽ tiến vào lớp 1 thế nhưng giờ khả năng đạt thành đã bị loại gần một nửa, trừ phi có kì tích xuất hiện.

Cậu ta đang ở chỗ kia không ngừng lầm bầm: “Chắc mình lọt vào top 60 đi, vật lý mình thi không tệ, lịch sử cũng đã hơn lần trước 10 điểm, ngữ văn còn hơn điểm lớp trưởng...”

Tiêu Kiện Thạc bị cậu ta lầm bầm muốn ong tai, trừng mắt lườm qua: “Mày mới đứng trong top 60 mà đã mơ được vào lớp 1 á, ít nhất mày cũng phải hơn người khác 100 điểm đi.” Tiêu Kiện Thạc điểm cũng không cao nhưng bởi vì kiến thức cơ bản chắc nên so với Tôn Tiểu Quân vẫn cao hơn mấy điểm, nhưng vẫn bị cao thủ các lớp 2 và 3 đánh bật nên cũng lo lắng vị trí trong lớp 1 của mình sẽ bị lung lay, tâm tình hấn cũng đang rất buồn bực đây.

Tôn Tiểu Quân có chút không phục: “Trước khi thi thì không phải ai cũng lợi hại như vậy, có trách thì trách điều kiện tiên quyết của bọn tôi không tốt như thế.” cậu ta vẫn cho rằng mấy người trong lớp 1 có cái gọi là giới hạn thi bằng không cậu ta cố gắng như vậy dựa vào cái gì mà vẫn kém hơn so với người khác nhiều như vậy, có mấy người đến từ Phân Hiệu điểm thi cũng cao hơn so với cậu ta.

Tiêu Kiện Thạc sao không nghe ra thứ mà cậu ta muốn nói, nga, nếu có giới hạn thi liền thi tốt, vậy cậu ta có giới hạn thi mà điểm thi còn trì trệ thế này thì phải nói là ngu tới mức nào đây?

Đang muốn nhảy dựng lên nổi giận, lúc này lại có người gõ cửa. Tiêu Kiện Thạc quay đầu ra rống lên: “Mẹ nó, gõ cái gì mà gõ, không có ai!” Tiếng đập cửa vẫn không dừng, không nhanh không chậm tiếp tục vang lên.

Tiêu Kiện Thạc hai bước đi qua, một phen dùng lực mở cửa: “Con mẹ nó, đã nói không...” Thò tục mắng một nửa liền nuốt trở lại.

Liền nghe thanh âm Hồng Hạo ngoài cửa không vui vang lên: “Sao? Hỏa khí lớn như vậy, mày lù lù một đồng đứng trước mặt tao thế này không phải người chả lẽ là quỷ à?”

Tiêu Kiện Thạc tức khí đều bay biến mất, đặc biệt là khi cậu ta thấy nhóm Diêm Trùng đứng sau lưng Hồng Hạo. “Không không không, tao chỉ là... a, mày, bọn mày tới đây làm gì?”

Hồng Hạo một phen đẩy cậu ta ra bước vào trong phòng: “Tới đây còn có thể làm gì, thăm quan hậu cần kiến thiết của trường chứ còn làm gì, thuận tiện đến thăm kí túc của bạn học.”

Ngũ Tử Húc cùng Diêm Trùng cũng chậm rãi đi theo vào, Vương Hi Đường vừa đi vừa nói: “Phòng kí túc của các ông loại nào cũng có, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, so với bà tám ngoài chợ còn ồn ào hơn, thế nhưng lại có thể dưỡng ra được một học bá, cũng thực không dễ dàng a.”

Bên trong phòng, Khổng Bân và thằng nhóc lớp 10 vừa thấy có người tự nhiên như ruồi đi vào đều ngây ngẩn cả người, mà Tôn Tiểu Quân cũng giật mình sợ tới mức suýt nữa lăn từ trên giường xuống đất. Hồng Hạo thấy bộ dạng của cậu ta nhìn không được ha ha bật cười, chỉ là đến khi nhìn thấy Kỉ Tiểu ở một góc, lập tức không còn biểu tình gì.

Diêm Trùng cũng thấy Kỉ Tiểu, cậu đang ngồi trước bàn học đeo tai nghe, tai nghe lớn bịt kín toàn bộ tai, không biết là thật sự chuyên tâm hay là không thêm để ý tới chuyện bên ngoài, tóm lại vẫn như trước vững vàng đưa lưng về phía bọn họ, không nhúc nhích.

Phòng kí túc không lớn một lúc chen chúc 9 đại nam sinh tiến vào, trong đó có 4 tên thuộc dạng ‘khổng lồ’ nên không gian lập tức như bị thu hẹp lại. Tiêu Kiện Thạc bận rộn lấy mấy cái ghế dựa ra cho bọn họ ngồi, Hồng Hạo cũng không khách khí, đặt mông xuống chiếm một chỗ.

“Nóng chết, sao đến điều hòa cũng không có vậy?” Ngũ Tử Húc vẩy vẩy vạt áo trước: “Điều kiện khổ sở thế này, bọn mày ở thế nào hả.”

Khổng Bân cẩn thận nói: “Tao có quạt điện, mày dùng không?”

“Sao còn không sớm lôi ra?”

Thừa dịp mấy người kia luống cuống tay chân tiếp đãi bọn hắn, Diêm Trùng đánh giá chung quanh, thành thật mà nói, so với kí túc nam trong tưởng tượng của hắn thì căn phòng này sạch sẽ hơn nhiều, ít nhất không có mùi lạ, cũng không có cảnh tất thối, quần lót bay đầy trời. ánh mắt Diêm Trùng dừng ở bóng lưng Kỉ Tiểu cách đó không xa, đây là lần đầu hắn thấy cậu trong bộ đồ ở nhà, dáng người vốn đơn bạc trông lại càng gầy gò, chiếc áo trông có vẻ rộng để lộ một mảng lớn da thịt, đặc biệt là cổ tinh tế, tuyết trắng tới chói mắt. Diêm Trùng cảm giác bản thân không thể rời mắt khỏi người này, mãi cho tới khi Hồng Hạo gọi hắn.

Hết chương 28

29. Chương 29

Họp phụ huynh đã trôi qua hơn một giờ, bọn Hồng Hạo nếu đã tới, tự nhiên chính là muốn tìm chỗ giết thời gian, cậu ta và Tiêu Kiện Thạc bình thường chơi với nhau cũng không tệ, hiện giờ liền không khách khí gọi người tới tìm việc vui, không thể chỉ ngồi không dòm nhau mãi được, mà có Diêm Trùng như vậy thì bọn họ có thể nói được cái chuyện gì.

Tiêu Kiện Thạc trái phải tìm kiếm, cuối cùng cầm bộ tứ lơ khơ ra, gãi gãi đầu: “Có muốn chơi bài không?”

Hồng Hạo nhìn Diêm Trùng, thấy hắn nhìn chằm chằm Kỉ Tiểu bên kia không chuyển mắt, hỏi: “Diêm Vương, chơi bài không?”

Diêm Trùng hồi thần, gật đầu: “Được.”

Bọn họ có 4 người thêm Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân tổng cộng là 6 người chơi địa chủ 3 đầu 3, trước rút một lá là bài mình chủ rồi chia đều bài cho mọi người, ai có được lá bài đó thì là mình chủ, sau đó chọn hai lá khác là hai lá ám bài, hai người giữ hai lá đó sẽ là ám chủ, ngầm giúp mình chủ chiến thắng.

Vòng thứ nhất, Diêm Trùng là chủ, ám chủ là Hồng Hạo và Khổng Bân, kết quả nông dân thắng lợi.

Hồng Hạo mắng Khổng Bân: “Đệt, mày có bom sao không bỏ ra, mày giữ tới sang năm à?”

Vòng thứ hai, mình chủ là Vương Hi Đường, ám chủ là Hồng Hạo cùng Tiêu Kiện Thạc, nông dân hoàn bại.

Vòng thứ 3 thứ 4... đến cuối cùng, Hồng Hạo nhìn không được ném bài xuống, chỉ vào hai người Tiêu Khổng: “Không thể chơi được nữa, trình độ hai đứa mày thối quá, ai cùng đội với hai đứa mày quả thực quá xui xẻo.” Kỳ thật Ngũ Tử Húc trình độ cũng thối không kém, Hồng Hạo thường thường, chỉ có Diêm Trùng và Vương Hi Đường là thuộc hàng cao thủ, nhưng hôm nay Diêm Trùng phát huy có chút thất thường, Vương Hi Đường miễn cưỡng ổn định phong độ, cục diện thế này không xem cũng đoán được kết quả.

Khổng Bân run rẩy buông mấy lá bài xuống: “Tao...tao kỳ thật không biết chơi.”

“Vậy mày tới.” Hồng Hạo chỉ vào Tôn Tiểu Quân đang ngồi một bên hóng.

Tôn Tiểu Quân vội vàng xua tay: “Không, không...tớ..tớ sợ...” cậu ta muốn nói là sợ liên lụy các cậu, khẳng định sẽ bị mắng té tát, nửa câu sau trực tiếp bị dọa nghẹn không nói tiếp được.

Hồng Hạo tức khí: “Đứa thì không biết chơi, đứa thì sợ như cây sậy, phòng các người cũng thực lắm chòe, đứa nào cũng y như đàn bà.”

Tôn Tiểu Quân trong lòng khó chịu, nhưng không dám phản bác, hốt quá chỉ vào Kỉ Tiểu vẫn không nhúc nhích này giờ nói: “Rủ...rủ cậu ấy chơi đi.”

Hồng Hạo không nói, Ngũ Tử Húc một bên quay lại nói: “Bạn học mới, cậu chơi không?”

Kỉ Tiểu không nhúc nhích không lên tiếng, Hồng Hạo cười lạnh nói: “Khỏi gọi, người ta đang bận rộn nghiêm túc học hành, bằng không sao có thể theo kịp các bạn khác trong lớp, cũng không phụ sự mong đợi của các thầy cô, lại nói, sao mày biết nó sẽ chơi chứ.”

Ngũ Tử Húc vẫn không buông tha: “Vậy mày muốn tìm ai? Hay mày chơi hai vai? Bằng trình độ của mày á?”

Hồng Hạo cáu, vì thế người một cậu ta một câu lời qua tiếng lại, Diêm Trùng bị bọn họ ồn ào làm phiền, vì thế cất giọng hỏi: “Kỉ Tiểu, cùng nhau chơi đi?”

Lúc này, Kỉ Tiểu mới quay đầu qua.

“Chơi không...” Diêm Trùng nhìn cậu, nói lại một lần.

.....

Tiếp tục 6 người một lần ngồi vào vị trí, chỉ là chỗ của Khổng Bân giờ nhường cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu bỗng nhiên nói: “Chơi thế nào?”

Vừa muốn chia bài, Hồng Hạo ngậy người, lập tức rít lên: “Tao không muốn cùng một tổ với nó.”

Diêm Trường nhìn cậu một cái, kiên nhẫn giảng giải quy tắc chơi bài cho Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu cũng yên lặng lắng nghe, sau đó bắt đầu chơi.

Cũng không biết có phải do có vận khí tốt không mà ngay ván đầu Kỉ Tiểu đã là minh chủ, một lá ám bài cũng rơi luôn vào tay cậu, cho nên cậu mới hỏi, có ai nguyện ý làm minh chủ không, Diêm Trường ngược lại cười rất sáng khoái, trực tiếp nói người điểm cao nhất, nên tuyên bố muốn cùng một trận tuyến với Kỉ Tiểu.

Đáng tiếc là, vòng đầu bọn họ lại thua, rốt cục Hồng Hạo cũng thắng được một ván thật cao hứng: “Quá khen quá khen, ai kêu tui bây có tân binh chứ, đến lúc đó thua phải cởi hết quần áo ra.” Cậu ta đương nhiên không dám nhìn thẳng vào Diêm Trường, lời này rõ ràng là nói cho Kỉ Tiểu nghe.

Kỉ Tiểu cũng không đáp lại, tiếp tục chậm rì rì sắp xếp lại bài trong tay.

Chỉ là vòng 2, vòng 3... không biết từ lúc nào, thế cục dần bắt đầu phát sinh biến hóa, số lần Kỉ Tiểu thắng càng ngày càng nhiều, mà chỉ cần Hồng Hạo và Kỉ Tiểu không cùng một tổ thì người thua vĩnh viễn là Hồng Hạo.

Ván cuối cùng, bài trong tay Hồng Hạo phi thường tốt, có tới 4 lá bài bom, Kỉ Tiểu vẫn chưa ra lá bài nào, mãi cho tới khi Diêm Trường lắc đầu nói ‘Bỏ qua’ Hồng Hạo tám phần tin tưởng trận này chắc thắng, sau đó hần hưng trí ném một lá xuống, Kỉ Tiểu không nhanh không chậm nhất lên bắt đầu áp cậu ta, không cho Hồng Hạo có cơ hội ra bài, cuối cùng chỉ còn lại là toàn bom.

Đợi tới khi hạ bài xong, Kỉ Tiểu thản nhiên nói với Hồng Hạo: “ba lá 7, 8, 9 còn muốn trốn? Sao còn chưa cởi quần?”

Ngũ Tử Húc bận rộn lại gần xem bài của Hồng Hạo, rồi cười ha ha: “Hồng Hạo, đem quần cởi ra đi!”

Hồng Hạo tức giận ném bài xuống đứng dậy: “Không chơi nữa, không thú vị.”

Diêm Trường cười cười nhìn Kỉ Tiểu, liếc nhìn đồng hồ, cũng gần hợp phụ huynh xong, vì thế cả nhóm quyết định trở về.

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, cũng thay quần áo, chờ tới khi cậu đi ra, nhóm Diêm Trường vẫn còn dây dưa ở cách đó không xa, Kỉ Tiểu chậm rãi đi theo sau lưng bọn họ.

Trước và sau mỗi lớp đều có một bảng thông báo, lúc này, thành tích thi tháng liền chói lọi dán ngay chính giữa, Kỉ Tiểu đợi đám người xem xong rồi đi thì cậu mới chậm rì rì vào tìm tên của mình, phi thường gây chú ý, liền đứng thứ 3 toàn khối.

“Thi không tệ.” Diêm Trường đứng bên cạnh cười nói.

Kỉ Tiểu theo danh sách nhìn dần xuống dưới, tại hàng thứ 28 tìm thấy tên Diêm Trường, trừ lịch sử, thì hẳn bị hai môn toán và tiếng anh kéo xuống.

“Cậu cũng không tệ.” Kỉ Tiểu đáp lại.

Hiển nhiên, Kỉ Tiểu đối với thứ tự này coi như vừa lòng, khó được trên khuôn mặt không chút thay đổi hiện ra chút tiểu ý nhợt nhạt, chỉ khi tầm mắt hướng ra cách đó không xa, lập tức liền nhắm mi lại.

Diêm Trường theo tầm mắt cậu nhìn lại, thấy một nữ nhân ưu nhã sang trọng chậm rãi đi tới, không đợi bà mở miệng, Kỉ Tiểu đã lên tiếng trước.

“Sao dì còn ở chỗ này?”

Trì Xu Huyền sững sốt: “Ách, chủ nhiệm lớp con vừa tìm ta nói chuyện.” Kỉ Tiểu lần này thi tốt như vậy, các thầy cô đều vây quanh bà khoa trương nói không ngừng, Trì Xu Huyền nhất thời cao hứng đến quên thời gian.

Kỉ Tiểu nhìn đồng hồ treo tường, đã gần 9h tối: “Dì đi mau!”

Trì Xu Huyền cũng biết lần này mình sơ sót, vừa nói: “Được được, vậy dì đi trước...” một bên hướng thang lầu bước nhanh tới.

Chỉ là vừa quay đầu đã thấy Khương Chân và Khương Duệ ở chỗ rẽ.

Khương Chân mặt mang tươi cười: “Khỏi cần, lớp tôi đã họp xong rồi, không phiên bà phải lao tâm.”

Khương Duệ mặt cứng ngắc nhìn mẹ mình, lại nhìn sang Kỉ Tiểu, cái gì cũng không nói lạnh lùng quay đầu rời đi.

Trì Xu Huyền chần chờ một chút xấu hổ đi theo, Khương Chân vẫn duy trì biểu tình tự tiếu phi tiếu đứng đối diện Kỉ Tiểu, không nghĩ tới là Kỉ Tiểu chuyển mắt rời đi trước. Diêm Trùng từ trên mặt cậu thấy được thần sắc phức tạp, tựa như là bất đắc dĩ, cùng một chút hồ hững lại ân ân bi thương, nhưng nhìn kỹ, lại giống như cái gì cũng không có.

Bên kia có người gọi hắn, Diêm Trùng chỉ có thể bước qua, hắn nhớ rõ sau đó hắn bị rất nhiều người lôi kéo tới nói chuyện, nhờ có môn vật lý đứng nhất khối mà các ông bà kia mới có cơ để khoa trương trước mặt bà ngoại, không thì không biết bọn họ lấy cái gì để vượt môn ngựa đây.

Thời tiết tháng 10, nhiệt độ tại U thị thế nhưng lại bị đuôi bão quét qua, khiến mưa rơi tầm tã, từ hai ngày trước, mưa rơi liên tục không ngừng, bởi vì muốn tới thư viện mà không kịp giống mấy người khác đã về nhà nên Tôn Tiểu Quân chỉ có thể ngốc ở trong phòng kí túc hai ngày cuối tuần.

Nghe bên ngoài cuồng phong gào thét, Tôn Tiểu Quân nhìn Kỉ Tiểu ngồi trước bàn học vui đầu đọc sách, cảm giác có chút quá phận yên ắng, vì thế mở miệng nói: “Cậu không về nhà sao?”

Kỉ Tiểu không trả lời.

Một thoáng chốc Tôn Tiểu Quân lại hỏi: “Aiz, nghe nói Văn lão sư đã bị điều đi, hình như là có người khiếu nại tác phòng của bà có vấn đề, cậu biết không? Mà lão sư tiếng anh mới cậu thấy thế nào?”

Kỉ Tiểu vẫn không để ý tới cậu ta.

Tôn Tiểu Quân ở trong lòng oán hận mắng cái rắm ấy, chỉ là ghen được mười phút, sau lại nhịn không được mở miệng nói: “Tuần tới sẽ đi cắm trại, cậu muốn đi đâu?” Cậu ta có thể lý giải hành vi nhiệt mặt tiếp lãnh mông trước đây của Hà Bình, có vài người chính là có thể hấp dẫn người khác buôn chuyện, hắn càng không để ý tới người, người càng muốn nói cho tới khi nào hắn để ý tới người mới thôi. Vừa mắng người ta nhưng vừa cứng rắn muốn săn lại gần buôn chuyện, hiển nhiên, Kỉ Tiểu chính là nhân tài kiệt xuất trong việc này.

Kỉ Tiểu rốt cục mở miệng: “Tôi nói thì hữu dụng sao?”

Tôn Tiểu Quân kinh ngạc rồi cười: “Cũng đúng, chúng ta muốn đi đâu thì trường cũng không để ý, chúng ta cũng không phải Diêm Trùng.”

Kỉ Tiểu trực tiếp lên giường đi ngủ.

Hôm sau, trời mưa nhỏ dần, Tôn Tiểu Quân sáng sớm đã vội vàng vàng rời đi, Kỉ Tiểu theo sau cũng rời giường, thay quần áo, ngồi xe bus đi tới nhà xuất bản. Nhà xuất bản này rất nhỏ, lại nằm ở chỗ hoang vu, xuống xe bus rồi còn phải đi bộ một đoạn xa mới tới.

Vừa đẩy cửa nhà xuất bản ra, bên kia biên tập vừa nói: “Cậu cầm cái này xem đi, tôi đã chuẩn bị sẵn cho cậu đấy, cầm lấy tham khảo nghiên cứu một chút, có thể học được thủ pháp của những người đi trước được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, thật sự học theo không được cũng không còn cách nào, ai bảo cậu học về muộn như vậy, cậu cố gắng lên.”

Kỉ Tiểu nhìn thùng sách, yên lặng bê chúng lên.

Khi đi ra ngoài, người ở phía sau còn nói: “Nhớ rõ về nhanh một chút, bản thảo không đợi người đâu, cậu không được, còn có rất nhiều người khác muốn nhảy vào đây, cũng đừng làm hư sách, xem xong nhớ trả lại cho tôi đó.”

Kỉ Tiểu bê đồng sách trở về đường cũ, lúc đầu miễn cưỡng còn có thể bê, hai tay bê sách không thể bung dù, thế nhưng đi tới đi lui mưa lại bắt đầu rơi nặng hạt, Kỉ Tiểu ướt thì không sao nhưng sách thì không được, người ta nói còn phải trả lại.

Rơi vào đường cùng, cậu chỉ có thể chạy vào trú dưới hiên một cửa hàng bên đường đợi mưa tạnh rồi đi tiếp, nhưng cơn mưa này không những không ngừng mà gió cũng càng ngày càng lớn, thổi tới ào ào khiến Kỉ Tiểu đứng mà run rẩy, cố gắng đứng vững thân thể, thoáng chốc, chủ quán còn chạy ra đuổi người nói là muốn đóng cửa hàng.

Mưa rào rào đổ xuống như thác, rơi vào người đau rát, Kỉ Tiểu khó được mờ mịt đứng tại chỗ, chờ xe bus mãi không thấy, đường cũng đi không được, nói thực ra, tay bê sách cũng đã tê rần.

Nhưng vào lúc này, một bóng người cầm dù từ phía sau lại gần che cho cậu, hần ghé sát vào Kỉ Tiểu hỏi: “Sao cậu lại ở đây? Cần giúp không?”

Hết chương 29

30. Chương 30

Kỉ Tiểu nhìn lại, thấy Diêm Trùng mặc một thân áo phong quần dài ở nhà không biết đứng sau cậu từ lúc nào, gương mặt tiểu ý nghiêng nghiêng nhìn cậu.

Diêm Trùng tuy rằng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Kỉ Tiểu cự tuyệt nhưng đến khi chân chính nghe Kỉ Tiểu đậm mật nói “Không cần” trong lòng vẫn có chút khó chịu trào ra, nhưng vừa buồn bực vừa buồn cười, rõ ràng đang chật vật như vậy, lại vẫn không muốn chịu nửa điểm ân huệ từ người khác, thật sự đặc biệt cố chấp.

Cả người Kỉ Tiểu đều bị nước mưa làm cho ướt đầm từ trên xuống dưới, tóc tai quần áo chỗ nào cũng thấy nước nhỏ tong tong, bởi vì rét lạnh khiến cho đôi môi vốn hồng hào nay đã tái nhợt, sắc mặt nhìn qua càng không chút huyết sắc, Diêm Trùng không để ý cậu phản đối trực tiếp dùng tay không bị thương đỡ lấy cái thùng sách từ Kỉ Tiểu, tay còn lại cầm dù đi về phía trước.

Kỉ Tiểu đứng tại chỗ một chốc chỉ có thể đi theo hần.

Diêm Trùng đem ô hướng sang bên Kỉ Tiểu cho cậu, Kỉ Tiểu muốn tránh ra nhưng hần vẫn kiên trì, vì sợ sẽ làm ướt sách nên cuối cùng Kỉ Tiểu chỉ có thể sống vai đi cùng hần.

Mưa cứ rào rào tầm tã rơi xuống, đem hai người dưới chiếu ô vây trong một không gian nhỏ, Diêm Trùng vừa đi vừa âm thầm liếc một bên mặt Kỉ Tiểu, nếu không phải do hai tay đang bận không thì hần nhất định sẽ gạt nước mưa trên mặt Kỉ Tiểu ra.

Thật vất vả mới rời khỏi con hẻm nhỏ, đoạn đường này giờ bị màn mưa phủ trắng xóa mông lung không còn nhìn rõ được thứ gì, đừng nói là xe taxi, ngay cả người cũng không còn nhìn thấy ai, hai người chỉ có thể tiếp tục đi bộ tới nhà ga.

Dọc đường đi, Kỉ Tiểu không nói chuyện, Diêm Trùng cũng không lên tiếng, dù còn phải bê một thùng sách nhưng vẫn có chút nặng, Diêm Trùng chỉ đỡ bằng một tay, suýt chút nữa thì sái. Dưới tình thế cấp bách, bị Kỉ Tiểu lấy lại, đương nhiên còn ôm phải cánh tay Diêm Trùng đang đỡ chúng.

Diêm Trùng cảm nhận được nhiệt độ từ trên người Kỉ Tiểu truyền lại nói: “Tớ có thể.”

Kỉ Tiểu lại nói: “Đưa đây.”

Diêm Trùng không buông, Kỉ Tiểu dùng thêm chút lực, đem thùng sách một phen đoạt lại sau đó dùng cặp mắt to tròn kia trừng mắt nhìn hần, Diêm Trùng tự nhiên không nói.

Hai người không dễ dàng tới nhà ga, đi cũng phải mất 20 phút, 20 phút mưa không dừng chút nào, gió lại không ngừng thổi, khiến Diêm Trùng cũng bị ướt một bên, đôi giày thể thao mới tinh trắng trắng giờ nhiễm

vết bẩn loang lổ, nhìn đặc biệt lãng phí. Rốt cục hai người đều phải đứng chờ dưới mưa ướt một lúc thì xe mới từ xa xa đi tới.

Người trên xe cũng rất nhiều, thấy bộ dạng Diêm Trường và Kỉ Tiểu chật vật như vậy, đám khách nhân trên xe không khỏi có biểu tình ghét bỏ.

Diêm Trường cho Kỉ Tiểu đứng ở bên trong, còn mình thì dựa vào cửa xe, hẳn khó được khi bị người khác khinh bỉ, cảm giác cũng thực mới mẻ, chống lại ánh mắt của một nữ sinh nhìn qua, Diêm Trường nhếch miệng cho nhỏ một nụ cười trắng sáng, người nhìn ngược lại mặt đỏ hết lên.

Trạm xuống còn cách khá xa, không khỏi xấu hổ, Diêm Trường tính toán muốn trò chuyện một hai câu với Kỉ Tiểu, hẳn hỏi: “Tớ vừa lúc ở gần đó mua chút đồ, không ngờ lại thấy cậu, cậu tới đó làm gì?” vừa nói vừa liếc nhìn thùng sách: “Còn mang nhiều sách báo tạp chí như vậy?”

Kỉ Tiểu một lát sau mới đáp: “Có việc....”

Diêm Trường đương nhiên biết cậu có việc, lại hỏi: “Cậu thích đọc mấy loại sách này? Sở thích thực đặc biệt.”

Kỉ Tiểu lạnh lạnh quét mắt sang nhìn hắn, cái liếc mắt kia không hề có sát ý nhưng lại khiến tim Diêm Trường đập bang bang gia tốc.

Người lên xe càng lúc càng nhiều, khiến Diêm Trường đứng phía sau không thể không dán sát vào người Kỉ Tiểu được, Kỉ Tiểu mặt hướng ra ngoài cửa sổ, Diêm Trường tại phía sau bám vào tay vịn tựa như đang ôm cậu vào lòng, mà Kỉ Tiểu cao chỉ tới mũi Diêm Trường, với cự ly này khiến hắn có thể ngửi được mùi hương trên tóc Kỉ Tiểu.

Bỗng nhiên Kỉ Tiểu rời khỏi đám đông theo dòng người đi xuống, đi được hai bước khẽ quay đầu lại, phát hiện Diêm Trường vẫn đứng đó, không khỏi vươn tay kéo hắn xuống, Diêm Trường lẳng lẳng nhìn cậu, Kỉ Tiểu nói: “Đến rồi.”

Diêm Trường lúc này mới chú ý đã tới trước cổng trường.

Hai người xuống xe hướng kí túc đi tới, Diêm Trường vốn tưởng Kỉ Tiểu sẽ đuổi hắn về nên che ô cho cậu tới dưới lầu, Kỉ Tiểu lại nhìn nhìn Diêm Trường một hồi, người kia vốn ăn mặc đàng hoàng lịch sự, hiện tại cùng mình lưu lạc trông thực chật vật liền hỏi: “Cậu muốn lên lầu không?”

Diêm Trường phản ứng rất nhanh nói: “Được.”

Cùng Kỉ Tiểu vào phòng, phát hiện không có ai, Diêm Trường lúc này mới thấy kỳ quái, vì sao Kỉ Tiểu cuối tuần cũng không về nhà?

Nhưng cuối cùng hắn cũng không hỏi.

Kỉ Tiểu từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc khăn mặt đưa cho Diêm Trường, hắn thấy đầu tóc cậu vẫn còn ướt nước liền nói: “Cậu dùng trước đi.”

Kỉ Tiểu nhét khăn mặt vào tay hắn, sau đó lấy đồ thể dục ra đưa cho hắn.

Diêm Trường lần này ngoan ngoãn tiếp nhận, đồ thể dục nhìn rất mới, nếu không phải lưng quần có dấu vết thắt lại thì căn bản nhìn không ra đã từng được mặc.

Kỉ Tiểu cho rằng Diêm Trường nhìn chằm chằm là ghét bỏ đồ cũ, khó được giải thích: “Không có đồ lớn.”

Diêm Trường vội nói: “Không sao, có thể mặc.” vì tỏ vẻ thành ý, hắn lập tức cởi áo ra thay luôn.

Kỉ Tiểu cũng cầm một bộ khác đi thay, lúc cởi áo ướt ra, cậu cảm thấy có một tầm mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào mình, đợi tới khi cậu mặc chỉnh tề quay đầu lại thì Diêm Trường cũng đã khôi phục bộ dạng nhẹ nhàng khoan khoái lúc đầu, cười cười nhìn cậu. Chân Kỉ Tiểu không ngắn, nhưng cái quần cũng chỉ tới mắt cá chân hắn, quần áo cậu trông có vẻ nhỏ, may mà chiếc áo có vẻ rộng nên coi như cũng thoải mái, chỉ là Diêm Trường thường mặc đồ xịn không ngờ nhìn không ra khi mặc đồ ở nhà cũng có chút hương vị.

Kỉ Tiểu dưới ánh mắt kinh ngạc của Diêm Trường đi qua đem quần áo của hắn nhặt lên, Diêm Trường nói: “Để tớ dọn.”

Kỉ Tiểu không để ý tới hần, cầm túi nilon đem đồ của cậu và của hần cho vào, rồi bỏ vào trong chậu, Diêm Trùng vốn tưởng khách sáo lại thấy hành vi của cậu cái gì cũng không nói được, đáy lòng thầm nghĩ: chẳng lẽ muốn giặt quần áo hộ mình?

Kỉ Tiểu tạm thời không làm gì, suy đoán của Diêm Trùng cũng không được thực hiện, hần nhìn thời gian, đã hơi muộn.

“Ăn cơm đi.” lại nói: “Gọi đồ bên ngoài.”

Kỉ Tiểu không có dị nghị gì với loại hành vi quen thuộc này của hần, Diêm Trùng lấy di động ra gọi cho cửa hàng pizza. Hai người ăn xong cái bánh pizza, Kỉ Tiểu cầm lên một quyển tạp chí mở ra đọc, một quyển lại một quyển nghiên cứu phong cách vẽ bên trong. Bên ngoài trời vẫn mưa gào gió rít, cậu cũng không mở miệng đuổi người, Diêm Trùng cũng làm bộ như không có việc gì, hần lại tham quan một lần phòng kí túc, kỳ thật ở hôm họp phụ huynh, hần đã phát hiện, bàn ghế của Kỉ Tiểu so với các nam sinh khác không chỉ sạch sẽ hơn mà càng gọn gàng ngăn nắp hơn, trừ những quyển sách giáo khoa ra, thì trên bàn chỉ có đèn học, một ống đựng bút, một cái mp3. phẳng phất tùy thời đều có thể đóng gói mang đi.

Một buổi chiều này, Kỉ Tiểu đều ngồi vẽ nháp, vẽ hỏng liền vứt, sửa đi sửa lại đến khi ưng ý thì thôi, Diêm Trùng chỉ đứng ở phía sau cách đó không xa yên lặng nhìn gương mặt nghiêm túc của cậu, ngoài cửa mưa vẫn rơi sương mù giăng kín, cách một lớp kính cửa, bên trong phòng lại đặc biệt ấm áp

Hết chương 30

31. Chương 31

Từ ngày Diêm Trùng giúp Kỉ Tiểu bê sách, hần rõ rệt phát hiện thái độ của Kỉ Tiểu đối hần đã tốt dần lên. Ít nhất mỗi khi hai người ở chung, Diêm Trùng đặt câu hỏi thì Kỉ Tiểu sẽ lên tiếng trả lời, sau đó giữa bọn họ có thể viên mãn hoàn thành một đoạn đối thoại không có nội dung gì.

Diêm Trùng trong lòng vui sướng.

Bão đã rời xa U thị, thế nhưng mưa to vẫn như trước trút xuống, Ngũ Tử Húc ở căn tin ăn trưa bỗng nhìn thấy Diêm Trùng xuất hiện ở đây thì có chút kinh ngạc, mà khi cậu ta nhìn thấy người bên cạnh hần thì cả con mắt cũng phải rớt ra khỏi tròng.

“Mày, bọn mày...sao lại xuống đây ăn cơm?”

Vương Hi Đường coi như bình tĩnh nhất lại bị những lời này của Ngũ Tử Húc chọc cười, thiếu chút mắc nghẹn, thật vất vả mới nuốt cơm xuống được vội hỏi: “Chiến gia, những lời này của ngài có khác gì cái câu thường xuất hiện trên mạng ‘lãnh đạo tự mình đi WC’ có ý nghĩa tương đương a.”

Tên cậu ta cùng với đại tướng Ngũ Tử Tư thời Xuân Thu chiến quốc chỉ khác nhau có một chữ, nên Ngũ Tử Húc bình thường toàn thói phổng ngoại hiệu trâu bò của mình, cậu ta tự xưng mình là ‘chiến gia, chiến thần’ linh tinh gì đó, nhưng Vương Hi Đường chỉ khi nào nói móc cậu ta mới gọi như vậy.

Ngũ Tử Húc mặt trắng: “Đây không phải là tao biểu đạt sự kinh ngạc sao, chính bọn mày cũng biết Diêm Vương đã lâu không tới ăn cơm rồi.” Đương nhiên, trừ Diêm Trùng ra, thì người không thể tưởng tượng được xuống căn tin ăn cơm mới là Kỉ Tiểu, trước đây cả hai toàn ở trên lớp không hề lộ mặt ra ngoài, Hồng Hạo không ít lần sau lưng nói hươu nói vượn Kỉ Tiểu sợ dĩ trốn tránh không ra ngoài không chừng là vì có tật xấu sợ người khác nhận ra hoặc là sợ người khác nhìn thấy cậu ta từ Phân Hiệu chuyển tới hay là nghèo quá không có tiền ăn cơm, vân vân và mây mây.... Tội hoang đường nhất là khi cậu ta nói Kỉ Tiểu kỳ thật là thể chất Thuần Âm như trên TV hay nói, không thể phơi nắng, sợ thấy ánh mặt trời sẽ hồn phi phách tán, cũng không dám tới nơi có nhiều người, dương khí quá nặng có thể giết chết cậu ta, cũng chính là cái gọi ‘Gặp quang tử’ (Thấy ánh sáng là chết)

Nhớ rõ lúc ấy Vương Hi Đường cùng Ngũ Tử Húc trông mắt cũng đều lười cấp cho Hồng Hạo một cái, cảm giác tiểu tử này chính là nảo tàn xem phim thần yêu dị quái quá nhiều đâm ra lậm phim. Hồng Hạo tuy ngoài miệng tiện, Kỉ Tiểu quái gở điểm này ai cũng thấy, nhưng hôm nay có thể thấy cậu ta xuất hiện ở căn tin, khiến ai cũng sửng sốt một hồi.

Diêm Trường ngược lại thực bình tĩnh kéo một bên ghế ra cho Kỉ Tiểu ngồi xuống, căn tin trường có chia ra làm vài khu đồ ăn, có đồ ăn phổ thông chính là các loại cà men, cơm phiếu phát cho học sinh cố định là loại này, đồ ăn cũng tương đối đơn giản, còn có loại tự bỏ tiền ra mua đồ ăn, chính là đồ ăn của các công ty thực phẩm bên ngoài.

Lúc trước Diêm Trường và Kỉ Tiểu thường ăn cơm thịt bò là thuộc về loại này. Mà bọn họ hiện tại lại đang ăn cơm rang chính là đồ ăn gọi ngoài, mùi vị so với ngoài khách sạn cũng không sai biệt lắm, kỳ thật điều này không áp dụng với học sinh, căn tin này chỉ có giáo viên trong trường mới có thể đi vào, đương nhiên, bọn Diêm Trường đều là ngoại lệ.

Diêm Trường đưa menu cho Kỉ Tiểu, hỏi cậu muốn ăn gì, Kỉ Tiểu đẩy menu lại lắc đầu.

Diêm Trường cầm menu chỉ từng món, mỗi lần đều nói cho Kỉ Tiểu về món ăn đó, đến khi Kỉ Tiểu đồng ý hẳn mới chuyển sang món khác, tình huống khiến cho những người còn lại có chút ngây ngốc, không hiểu làm sao.

Hồng Hạo hướng Vương Hi Đường cho một cái ánh mắt, ý tứ là muốn hỏi chuyện này là thế nào?

Vương Hi Đường cho dù đầu óc bình thường cũng thực thông minh lanh lẹ nhưng nhất thời cũng trống rỗng không nghĩ được cái gì. Nếu nói là bạn bè, cũng là không sai, Diêm Trường tại trường học có thể biểu lộ cảm xúc cũng chỉ với mấy người bọn họ, chuyện này cũng không thể trách hẳn, càng là người có địa vị cao, của cải nhiều thì càng không thể để lộ bất cứ cái gì, đương nhiên Diêm Trường rất có khí chất loại này, nhưng cũng không tỏ ra cao cao tại thượng quan nhị đại, hơn nữa khi tiếp xúc liền biết, bình thường ai tới hỏi vấn đề gì hẳn đều lộ ra khuôn mặt tươi cười đáp lại nhưng vẫn rất kín kẽ thậm chí cả khi thanh danh lai lịch đã bị đồn ra ngoài, ngay cả khi bên ngoài trường cũng biết tới trong Phụ Trung có một vị thái tử gia được cung phụng như bồ tát như vậy cũng chẳng sợ hãi hay nề hà cái gì.

Tiểu dân chúng bình thường đều có suy nghĩ chim sẻ muốn biến thành phượng hoàng, nhưng lại không có can đảm, trong trường cũng nhiều mỹ nữ như vậy, một Kinh Dao sao có thể giữ chân hẳn lại, trừ khuôn mặt ra thì người cũng phải có lá gan, có chừng mực, không kiêu ngạo không xiểm nịnh, không nịnh nọt không ba hoa mới được, trong điểm này Mai Nghiên Nghiên cũng coi như đủ tiêu chuẩn, Vương Hi Đường cũng nhận không được mà cho nhỏ một lời khen ngợi.

Cho nên khi Diêm Trường đối xử với Kỉ Tiểu như thế, hơn nữa lại rất chủ động, người sáng suốt liền có thể dễ dàng nhìn ra được là Diêm Trường rất để ý Kỉ Tiểu, đương nhiên, trong lòng bọn Ngũ Tử Húc, loại để ý này cũng chỉ dừng lại ở mức ‘thưởng thức’.

Vô luận là Tiêu Kiện Thạc hay Ngưu Văn Hải, bình thường ai đối với Kỉ Tiểu nói những lời không tốt, Diêm Trường đều có biểu hiện bảo hộ cậu, ngay cả Hồng Hạo trong nhóm thân thiết thì Diêm Trường cũng không lưu tình, chỉ là lúc trước ai cũng chỉ nghĩ là Diêm Trường không thích việc ma cũ bắt nạt ma mới, thế nhưng bây giờ thấy tình cảnh này, liền hảo hảo cân nhắc cân nhắc lại.

Trong đó, Ngũ Tử Húc khẳng định là vui như mở hội, đầu óc cậu ta không dùng trong việc đọc sách, các môn xã hội mỗi lần đều đứng đầu lớp từ dưới đếm lên, môn tự nhiên thì có nhỉnh hơn tý, nếu không phải có người chống lưng phỏng chừng đã sớm bị đá ra khỏi lớp 1 lâu rồi.

Nhưng cậu ta cũng không phải Tôn Tiểu Quân, từ trước đến nay không mơ mộng xa vời, cậu ta chuyển tới Phụ Trung học cũng là vì theo chân huynh đệ đến vui đùa mà thôi, cậu ta có thể đem ba ngày thi nhỏ, năm này thi lớn nhằn được, còn có thể chịu đựng được nhưng cũng không thể thay đổi thứ tự xếp hạng thành tích quá xấu hổ này.

Lúc đầu cậu ta cũng không ưa gì Kỉ Tiểu, khó được thấy có người biết thân thể bọn họ mà còn coi thường khinh người như vậy, thế nhưng, sau này phát hiện Kỉ Tiểu không phải là khinh người mà cậu ta chính là tính tình quá mức trầm lặng, đối với Thiết ca hay Diêm Trường cũng vẫn không để vào mắt, dần dần tiếp xúc mới thấy hiện ra chút cá tính đặc biệt không nịnh bợ không nhát gan, hơn nữa trừ cái này ra cũng không

có tật xấu gì khác. Thêm việc Kỉ Tiểu đầu óc thông minh, vừa chuyển từ Phân Hiệu sang lớp 1 đã có thể thi đứng thứ 3 toàn khối, lần đầu ra trận đã đánh cho bọn họ không còn manh giáp, bình thường từ trước tới nay cũng không coi đây là vinh quang, lại càng không lăm miệng, quen biết bằng hữu như vậy, Ngũ Tử Húc cảm giác nửa điểm cũng không thiệt thòi.

Vì thế rất nhanh liền bỏ qua hết mọi chuyện ngược lại là Hồng Hạo, rất mất tự nhiên nhìn Diêm Trường đang tính tự mình đứng dậy đi gọi món ăn, nhin không được nói: “A, đợi đã, để tao đi cho, tao cũng gọi thêm chút đồ, vẫn chưa ăn no.” Bọn họ đều đang ngồi đây, nào đến phiên thái tử gia tự mình động thủ chứ. Nếu Hồng Hạo đã vui vẻ chạy đi, Diêm Trường cũng không cản, liền sai cậu ta đi mua.

Đồ ăn rất nhanh được chuyển tới, Kỉ Tiểu nếu đã ngồi xuống tự nhiên cũng không còn ngại ngần, còn ăn rất tự tại, Diêm Trường nhìn những thứ Kỉ Tiểu gấp phát hiện Kỉ Tiểu thích ăn tôm bóc vỏ, thích ăn cà chua tráng trứng, thích ăn bí đỏ.

Đang quan sát cẩn thận, liền nghe thấy Ngũ Tử Húc ở đối diện khoa trương “A” lên một tiếng, mọi người đều ngẩng đầu lên, liền thấy cách đó một người không xa.

Vốn tưởng rằng nhỏ chỉ đi ngang qua ai ngờ, người ta mục tiêu minh xác, trực tiếp hướng bên này đi tới, sau đó thản nhiên kéo ghế ngồi xuống, cười cười nhìn nhiều khuôn mặt kinh ngạc.

“Sao? Trên mặt tôi có nhò à?” Kinh Dao thấy bọn họ không động, gõ gõ bàn.

Vẫn là Diêm Trường phản ứng nhanh, hơn nữa biểu hiện cũng thực tự nhiên, bình tĩnh hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Kinh Dao lắc đầu: “Chưa, cũng không tính ăn ở đây.”

Trước kia nhỏ cùng Diêm Trường còn bên nhau, Kinh Dao tự nhiên cũng theo bọn họ ăn ở căn tin này, nhưng từ khi hai người chia tay, đừng nói là nơi này, ngay cả căn tin lớn của học sinh cũng không thấy nhỏ, không ngờ hôm nay nhỏ đột nhiên lại chạy tới đây.

Thế này là thế nào? Trừ Diêm Kỉ hai người, phỏng chừng trong lòng những người còn lại ở đây đều tràn ngập nghi vấn như thế.

32. Chương 32

Vì thế, loại tình huống cần người không nhân lực làm chuyện khờ dại thời khắc mấu chốt luôn có mặt Hồng Hạo, người khác thường tìm cách nói giảm nói tránh còn cậu ta trực tiếp thống khoái nói thẳng ngay ra miệng.

“Này, bà và Diêm Vương hai người...làm lành rồi à?” Hồng Hạo hỏi, khó trách hôm nay Diêm Vương lại xuống căn tin ăn cơm.

Diêm Trường tay đang gấp đồ ăn dừng lại một chút, lại nhìn sang Kinh Dao, lại nhin không được nhìn biểu tình của Kỉ Tiểu.

Kinh Dao cũng nhìn Diêm Trường, sau đó cũng theo hần nhìn sang Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu phi thường nghiêm túc ăn cơm, cảm nhận được hai tầm mắt hướng về mình, cậu mới ngẩng đầu lên.

Kinh Dao lập tức đối với cậu lộ ra một nụ cười tươi, cùng Kỉ Tiểu chào hỏi: “Chào cậu.”

Kinh Dao tuy không quái gở như Kỉ Tiểu nhưng vị tiểu thư này mất luôn để trên đỉnh đầu, người có thể khiến nhỏ tỏ ra hòa nhã trừ Diêm Trường ra...cũng chỉ có Diêm Trường. hôm nay lại bỗng nhiên đối với Kỉ Tiểu nhiệt tình như thế, trời nổi gió gì vậy?

Nhưng khiến mọi người mở rộng tầm mắt còn ở phía sau, Kỉ Tiểu thể nhưng cũng tự nhiên đối với nhỏ gật đầu chào, còn lên tiếng đáp lại: “Xin chào.” Sau đó câu tiếp theo khiến Diêm Trường nhin không được mà nhăn mi.

Kỉ Tiểu nói: “Khăn tay tôi giặt sạch rồi, nhưng hôm nay không mang.”

Kinh Dao xua tay: “Không sao, tặng cho cậu đó.”

Kỉ Tiểu không nhận lời khách sáo của nhỏ, nói: “Ngày mai trả lại cho cậu.”

Kinh Dao cũng không kiên trì, đợi nhỏ và Kỉ Tiểu nói xong, mới chậm rì rì trả lời vấn đề của Hồng Hạo.

“Tôi và Diêm Vương? Đâu có làm lành.”

“A?!” giật mình là bộ ba còn lại, cả ba đồng thanh kêu lên.

Kinh Dao nhún vai: “Chúng tôi nhìn giống như đã làm lành sao?”

Hồng Hạo ngốc lăng cùng Ngũ Tử Húc liếc nhau, hai người cùng lắc đầu không hiểu gì.

“Chính thế đó.”

Hồng Hạo vẫn hết sức ngốc tiếp: “Bà không phải trước đây có chết cũng muốn...” Nửa câu sau bị ánh mắt Diêm Trường quét qua tắc nghẹn trong họng.

Kinh Dao ha ha cười, vô tình thay cậu ta nói nốt: “Ý ông là tôi lúc trước sống chết thích Diêm Vương, không ngờ lần này có thể sáng khoái chia tay vậy sao?”

Hồng Hạo đảo mắt, biểu tình cái gì tao cũng chưa nói.

Kinh Dao lia mắt nhìn quyển menu trên bàn, đối Diêm Trường vươn tay, Diêm Trường cầm quyển menu đưa cho nhỏ, Kinh Dao tự mình lật xem, tất cả mọi người nhìn nhỏ từng bước từng bước gọi xong đồ muốn ăn, sau đó mới lần nữa ngẩng lên.

“Tôi thích Diêm Vương.” Kinh Dao hào phóng thừa nhận: “Thích một người sao có thể thay đổi ngay được, chia tay cho tới hôm nay mới bao lâu chứ, tôi là loại người lang tâm cầu phế sao, nhưng mà...” Nhỏ đem menu trả lại cho Diêm Trường, Diêm Trường tự giác đứng dậy thay nhỏ đi gọi đồ, Kinh Dao tiếp tục nói: “nhưng mà anh ấy không thích tôi, tôi có thể làm gì được?”

“Vậy bà hiện tại là...” Ngũ Tử Húc cũng nhin không được.

“Làm bạn bè không được sao?”

“Bà nói thật?” Ngũ Tử Húc hoài nghi, nữ sinh có thể hào phóng như vậy á?

Kinh Dao trừng cậu ta: “Ánh mắt của ông là ý gì?”

“Ánh mắt bội phục.” Ngũ Tử Húc lập tức chân chó: “Vậy hai người có khả năng quay lại không?”

Kinh Dao ‘hừ’ một tiếng: “Hiện tại không có khả năng, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Vương Hi Đường truy vấn.

“Trừ Phi...” Kinh Dao nhìn Diêm Trường đang đi lại: “Trừ phi có ngày anh ấy thật sự thích tôi, nhưng mà...” Kinh Dao lắc đầu, một câu nói thật nhẹ: “Tôi hiện tại bắt đầu hoài nghi, anh ấy có thể thật sự thích một người nào đó hay không?”

Mọi người nhất thời phát ra :”A

~” “Vậy a!!” “Cảm tình tốt a

” “Nhất định có thể đợi tới ngày đó” .vv..vv.. âm thanh phiền nhiễu ồn ào, nhưng thực sự trong lòng bọn họ đều cho rằng, Kinh Dao là tâm không cam, lòng không nguyện, vẫn hi vọng xuất hiện nhiều nhiều trước mặt Diêm Trường để gọi lên ý vấn hỏi trong hân. Về phần cái gì không yêu có thể làm bằng hữu, đồ ngốc mới tin.

Kỉ Tiểu lại lăng lăng đánh giá Kinh Dao trong chốc lát, vừa vận nhìn thấy xót xa bi thương trong mắt nhỏ.

Bữa cơm này từ đầu tới cuối không khí thực quái lạ, bề ngoài có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng nội bộ bên trong lại cảm giác sóng lớn cuộn trào, nhưng mọi người đều cố gắng tỏ ra bình thường hết sức có thể.

Đêm nay quay về phòng ngủ, bọn Kỉ Tiểu mới phát hiện đồ đạc của Hà Bình đã bị thu dọn đi hết, giường cũng trống không.

Tiêu Kiện Thạc lập tức tỏ vẻ: “Thằng đó đại khái không còn mặt mũi ở lại cho nên mới rời đi.”

Tôn Tiểu Quân hôm nay nghe lớp trưởng nói đã có thông báo xử phạt Hà Bình, là lỗi lớn, đình chỉ học một tuần ở nhà xem xét, thế là đã nhẹ hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều, ít nhất còn có thể tiếp tục đi học ở Phụ Trung, nếu Hà Bình có thể tự mình nỗ lực vươn lên không chịu thua kém, thì vẫn có cơ hội trở nên nổi trội, chỉ là việc gian lận đã khắc sâu trong lòng mỗi thầy cô và học sinh thì hình tượng phỏng chừng nhất thời khó có thể gạt bỏ. Chuyển ra ngoài kỳ thật cũng tốt, miễn cho bọn họ càng nhìn càng thấy ghét, còn ảnh hưởng tới tâm tình sinh hoạt và học tập.

Hôm sau Trì Xu Huyền gọi điện tới, nói bà phải trở về Pháp, hỏi Kỉ Tiểu có trở về nhà ăn cơm một bữa không.

Kỉ Tiểu không nói nhưng trong lòng kỳ thật đối với thái độ bám riết không tha tận sức muốn làm dịu đi quan hệ mỗi người trong nhà của Trì Xu Huyền có không ít lần kinh ngạc, không biết có phải người của Trì gia trời sinh cố chấp hay không mà rõ ràng nhiều năm nay sống chung với nhau đã ác liệt tới mức độ này, thậm chí ngay cả gặp mặt cũng thấy khó chịu, bà ấy sao vẫn còn có thể kỳ vọng thay đổi cục diện biến thành một nhà vui vẻ hòa thuận tương thân tương ái được chứ?

Trì Xu Huyền đến cùng là không rõ hay là giả bộ không rõ?

Kỉ Tiểu sẽ không đi chọc phá, cậu có thể làm cũng chỉ dừng ở mức này.

Cơm không có khả năng đi ăn, cúp điện thoại... Kỉ Tiểu cũng không nguyện ý đi, Trì Xu Huyền luyến tiếc khó xử cậu, cuối cùng vẫn là xách vali một mình yên lặng ly khai, tựa như lúc bà trở về vậy.

Tiết thể dục, Diêm Trường khó được thấy Kỉ Tiểu nằm úp sấp lên bàn ngăn người, quyển vở bài tập lịch sử vẫn trống rỗng để trước mặt, Diêm Trường theo dõi cậu trong chốc lát, mới nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Này ~”

Kỉ Tiểu đảo mắt sang nhìn hắn.

Diêm Trường nói: “Vẽ tranh xong chưa?”

Kỉ Tiểu cầm bút lên bài tập.

“Cho tớ xem với!”

Kỉ Tiểu viết viết viết...

Diêm Trường lại nói: “Phong cách tranh minh họa kia tớ vừa thấy liền biết là cái dạng gì.”

Kỉ Tiểu ngừng tay hỏi hắn: “Dạng gì?”

Diêm Trường: “ngực lớn hông cong.”

Kỉ Tiểu coi hắn đang phóng thí.

Diêm Trường vô tội: “Tớ nói không đúng sao?”

Kỉ Tiểu khéo sách lại, lấy sách toán tiếp tục làm bài.

Diêm Trường hướng cậu vươn tay.

Kỉ Tiểu nhìn không chớp mắt.

Diêm Trường vẫn không nhúc nhích.

Qua lúc lâu sau, Kỉ Tiểu cầm một quyển sách ném cho hắn, sau đó nhả ra câu: “Mông cũng lớn.”

Diêm Trường sững sốt, gục trên bàn ‘ha ha ha ha’ cười vang vui vẻ.

Thời tiết tháng 10, trời trong nắng ấm, chim ca hót líu lo, thật sự là thời tiết mùa thu điển hình rất đẹp, mà Phụ Trung mỗi năm đều có tổ chức một lần đi cắm trại.

Những chủ trương tào lao của ban lãnh đạo trường đến lúc này rốt cục cũng có đất dụng võ, học liền học, chơi liền chơi, đám học sinh mới có thể phục quần.

Ba ngày hai đêm, không tính là lâu, nhưng so với trường Nhị Trung, Ba Trung bên cạnh hay là Phân Hiệu ở ngoại thành luôn đi và về trong ngày thì chuyến đi này cũng là quá nhiều. Điểm tới là một công viên vui chơi giải trí lớn, ở Lâm Thị, sẽ được ở trong rừng, khu này cũng không ít học sinh đã từng tới nhưng lần này là đi cùng bạn bè nên ý nghĩa cũng khác, ngay cả một số thiếu gia tiểu thư dù đi nhiều biết nhiều nhưng cũng vì thế mà phấn khởi không thôi.

Kỉ Tiểu vốn tưởng rằng Thiết ca nói cậu có thể không cần tham gia các hoạt động bên ngoài trường học nên đã tính toán không đi, ai ngờ, một ngày trước đó, Thiết ca thông tri cho cậu là phải đi, nếu thật sự không muốn chơi hoặc thân thể không khỏe thì có thể ở trong phòng không cần ra ngoài, nhưng sau đó là thời gian chụp ảnh tập thể, cho nên, quy định mọi học sinh đều phải có mặt đầy đủ.

So với mấy người cùng phòng kí túc cơ hồ đem toàn bộ đồ trong siêu thị đều nhét vào balo thì Kỉ Tiểu cũng chỉ mang mấy cái bánh mì, một chút lương khô cùng hai bộ quần áo thay giặt, phi thường gọn nhẹ, cậu tới lớp mới phát hiện, cậu cũng không phải là người mang ít nhất, bọn Diêm Trùng mới gọi là siêu ít siêu nhẹ, trừ quần áo để thay thì cái gì cũng không mang.

“Mang tiền không phải là được rồi sao, mấy người là muốn đi dân tới Phi Châu à?” Ngũ Tử Húc thực không hiểu nhìn cái balo to tướng của Ngưu Vân Hải.

Ngưu Vân Hải trong bụng phồng chừng đã oán thăm cả trăm lần: bọn nhà giàu các người, dân nghèo bọn tôi có thể so được sao?

Lúc này, Thiết ca tiêu sái hoạt bát đi vào rống to: “Chia nhóm xong chưa? Chia xong thì lên xe!”

Lớp trưởng nói cho mọi người tự chia tổ với nhau, một tổ 6 đến 10 người, hai tổ trưởng, vừa để dễ quản lý vừa dễ dàng phân phòng ngủ cùng kiểm soát số lượng thành viên. Kỉ Tiểu không tham dự, cũng không ai tới hỏi cậu có muốn cùng tổ không, Kỉ Tiểu đang nghĩ đến cuối cùng bị ghép vào nhóm nào thì vào nhóm ấy, nếu thật sự không còn nhóm trống thì có thể không cần phải đi, càng tiện.

Xe khách 50 chỗ mà chỉ chở hơn 30 người, bên trong xe phi thường trống trải, bọn Ngũ Tử Húc vừa vặn ngồi kín dãy cuối cùng, ai tới cũng không cho ngồi, nhưng Kỉ Tiểu vừa lên liền nghe cậu ta hô to: “Kỉ Tiểu, ở đây ở đây, chúng ta một tổ~~”

Kỉ Tiểu sửng sốt, các học sinh khác cũng đều hướng cậu nhìn qua, có kinh ngạc, có kì quái, nghĩ thế nào mới mấy ngày, mà học sinh mới đã có quan hệ thân thiết như vậy với nhóm Diêm Trùng? Kỹ năng cũng thực xảo diệu.

Nhất thời mọi ánh mắt đều mang theo chút thâm ý phức tạp.

Kỉ Tiểu hồi thần rồi làm như không thấy, Ngũ Tử Húc gọi, cậu liền đi qua, dù sao thì ngồi chỗ nào cũng như nhau.

Diêm Trùng ngồi ở trong cùng, thấy Kỉ Tiểu liền hỏi: “Cậu say xe không?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, Diêm Trùng hỏi: “Tớ cũng không, nhưng cậu vẫn ngồi cạnh cửa sổ đi.” Nói xong liền nhích sang vị trí bên cạnh nhường chỗ cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu cũng không khách khí ngồi vào.

Xe bắt đầu chuyển bánh hướng tới Lâm thị, một đường ngựa xe như nước, hai bên đường ngoại trừ đồng ruộng thì cũng không có cảnh đẹp nào để xem, nhưng tâm tư đi du lịch tập thể hiện tại bất đồng, nên xem cái gì cũng thấy đẹp.

Một thoáng chốc Hồng Hạo liền từ phía trước ôm về một đồng lớn đồ ăn, ngay từ đầu là bí thư đoàn Lỗ Tú Ný cho cậu ta, hai người họ sau một hồi dây dưa dai dẳng cuối cùng hai ngày trước Hồng Hạo rốt cục cũng đem người thu phục, hiện tại chính là thời kì lửa nóng. Mà biết Hồng Hạo là muốn chia sẻ với nhóm hảo

huynh đệ, vì thế không ít nữ sinh đều lấy đồ ăn vặt của mình cống hiến cho hắn đem về, người một túi ta một túi, đi một đường liền biến thành nhiều như vậy, mà đám con gái này cố ý làm vậy là vì cái gì, ai cũng biết nhưng chỉ là không muốn nói ra miệng thôi.

Diêm Trùng vốn không thích ăn vặt, nhưng khi Hồng Hạo đưa qua một túi, hắn vẫn tiếp nhận, sau đó đưa hết qua cho Kỉ Tiểu ngồi bên cạnh, hỏi cậu có muốn ăn không?

Kỉ Tiểu lắc đầu nói không ăn, vì thế Diêm Trùng cũng để đó, chẳng đụng vào.

Hết chương 32

Jeremy: từ chương này trở đi tác giả không đặt tên chương nữa nên tớ sẽ ghép 2 chương vào làm luôn 1 lúc ^^

33. Chương 33

Đến Lâm thành mất khoảng 3,4 giờ đi xe, ngay từ đầu mọi người còn có thể dùng sức hò hét âm ỉ, nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần trên xe ngày yên ắng hẳn, đến cuối cùng đại bộ phận học sinh đều lăn ra ngủ.

Thời tiết cũng không tốt lắm, âm u, phóng mắt nhìn ra xa thấy bầu trời đầy mây, nhưng vẫn có những tia nắng quấy nhiễu chiếu vào, Diêm Trùng nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu đang ngủ một bên hồi lâu, sau đó rón ra rón rén giúp cậu kéo rèm che lại.

Thế nhưng hắn vừa động một chút, Kỉ Tiểu vốn thính ngủ liền tỉnh, cậu nhìn Diêm Trùng trên mặt mang theo chút mờ mịt chưa tỉnh hẳn.

Diêm Trùng nhìn thấy một bên má của Kỉ Tiểu ửng hồng, tay nhịn không nổi đưa lên nhu nhu cho người ta, hỏi: “Cứ ôm balo như vậy không khó chịu sao, để tớ để lên trên giá cho nhé?”

Kỉ Tiểu không lên tiếng, cậu bỗng mở khóa kéo lấy ra một thứ đưa tới trước mặt Diêm Trùng nói: “Của cậu.”

Diêm Trùng tiếp nhận, hóa ra là bộ quần áo bẩn lấm lết trước ở phòng kí túc của Kỉ Tiểu vì gặp mưa mà thay ra, đương nhiên, giờ này đã được giặt sạch bong không một hạt bụi, lại còn được gấp rất đẹp.

“Cậu cố ý mang theo à?” Diêm Trùng giặt mình, cười nói.

Kỉ Tiểu kỳ thật hôm qua đã giặt và treo lên phơi khô, vì thời tiết gần đây lại không có nắng mấy, nên quần áo không được thơm tho lại ẩm, thừa dịp hết mưa, Kỉ Tiểu đã giặt lại một lần, phơi khô tốt lắm, nghĩ hôm nay gặp sẽ đem trả lại, không ngờ hiện tại bị hỏi như vậy, chính mình có điểm ngốc lảng.

Thấy Kỉ Tiểu nhăm nhăm, Diêm Trùng vội hỏi: “Tớ vừa lúc không mang theo quần áo thay, hiện tại vừa thuận tiện.”

Ngũ Tử Húc vừa tỉnh, nghe những lời này nhịn không đường choài người qua hóng hớt: “Huh? Quế bà bà sao có thể không chuẩn bị đủ cho mày, bà luôn cực kỳ chu đáo...cũng có khả năng là do lớn tuổi rồi.” Nửa câu sau là do lấm trợn đối lập trường, Ngũ Tử Húc có cảm giác mình chuyển đặc biệt hợp lý, chỉ quái là Diêm Vương rõ ràng đang cười, nhưng trong mắt sát khí không hề che dấu biểu tình thực sự quá đáng sợ.

Diêm Trùng cẩn thận đem quần áo bỏ vào trong balo.

Xe sau khi vượt qua đoạn đường cao tốc, rốt cục cũng tới nơi, khu công viên phi thường lớn, các cửa hàng ngoài mặt tiền cũng phi thường nhộn nhịp, bọn học sinh vừa thấy lập tức sức căng trào sức lực, tinh thần lên phơi phơi.

Xuống xe, lớp trưởng Thái Hiểu Mông trước tiên chạy tới hỏi bọn Diêm Trùng việc phân phòng của nhóm, cậu ta cố ý cường điệu: “điều kiện ở chung không được tốt lắm đâu.” Có phòng 4 người có phòng 6 người,

đương nhiên, Thiết ca lén dấn dò qua, nếu Diêm Trừng muốn, có thể ở 2 người một phòng, bên phía khách sạn cũng có thể thương lượng.

Diêm Trừng cầm giấy ghi ghi, cuối cùng dưới ánh mắt ngoài ý muốn của mọi người, hắn ghi 6 người một phòng.

“Đây là sao?” Hồng Hạo không hiểu.

Diêm Trừng nói: “Nếu đã đi chơi tập thể phải thử nghiệm cuộc sống của tập thể.”

Hắn đã nói như vậy, người khác nào dám có ý kiến, bọn họ bốn người tự nhiên ở một phòng, còn thiếu 2 người nữa, một là Kỉ Tiểu, còn người cuối cùng được xếp chung là cán sự thể dục Hùng Dục Kỳ.

Đi nhận phòng, cái gọi là ‘điều kiện ở chung không tốt lắm’ kỳ thật thì cũng không đến nỗi, không gian phòng cũng khá lớn, rất sạch sẽ, trong phòng còn có mấy đồ giải trí, thiết kế cũng rất trang nhã, có phòng tắm có wc, còn có một cái bàn và 4 cái ghế dựa, cạnh tường có 2 cái giường tầng, còn bên phía kia có một cái.

Hồng Hạo hỏi Diêm Trừng muốn ngủ ở cái nào, Diêm Trừng lại nhìn Kỉ Tiểu xem.

Kỉ Tiểu ở trong phòng chuyển chuyển, cuối cùng chọn cái giường ở trong góc trên cùng.

Diêm Trừng liền vỗ vỗ cái giường ở ngay dưới nói: “Cái này không tệ.”

Còn lại thì 4 tên kia chia nhau.

Tham quan phòng cùng sắp xếp đồ đạc xong, cả đám chuẩn bị ra ngoài chơi, Kỉ Tiểu lại không có ý tứ muốn tham gia.

Diêm Trừng biết sẽ có kết quả này, đang nghĩ xem làm thế nào để có thể đem người lừa gạt ra ngoài, thì Hùng Dục Kỳ một câu đã trực tiếp giải quyết vấn đề.

Cán sự thể dục nói: “Tổ phụ trách khóa cửa, khóa xong xuống gửi lễ tân khi về mới lấy lại được.” Đây cũng là phòng ngừa mất tài sản cá nhân trong phòng.

Sự tình liên quan tới tiền tài, Kỉ Tiểu cũng biết tốt nhất nên tránh đi, vì thế ngoan ngoãn đội mũ đi cùng.

Này một đường nói cũng khéo, vừa ra ngoài đã gặp ngay Kinh Dao, nhỏ gần đây cũng thường xuất hiện trước mặt Diêm Trừng, tin này được coi như một cái tin tức oanh động gần đây ở trường Phụ Trung, mặc dù đã có tin [từ chính miệng Chiến gia] là hai người vẫn chưa quay lại với nhau thế nhưng quần chúng vẫn cảm giác chuyện đó không sớm thì muộn cũng xảy ra thôi, chỉ là hai người lúc này còn đang ngại ngùng tí ti. Cho nên người lớp 2 cũng phi thường thức thời trực tiếp đem Kinh Dao bỏ lại còn bọn họ chuẩn đi chơi mát, nên cuối cùng Kinh Dao chỉ có thể gia nhập nhóm bọn họ cùng đi.

Tiếp lại gặp bọn Khương Chân, này tuyệt đối là công lao hỏa nhãn kim tinh của Ngũ Tử Húc, cậu ta vẫn đang trong giai đoạn cửa cấm người ta, nên khi tìm vợ được giai nhân, chiến gia liền lôi kéo bọn Diêm Trừng không thể không vòng qua khối lớp 10 nhưng đáng tiếc người ta lại vừa lên bánh xe khổng lồ mất rồi.

Ở trước bánh xe khổng lồ người không ít, phần lớn đều là học sinh túm năm tụm ba hoặc là các đôi tình nhân, bọn Diêm Trừng toàn tuần nam mỹ nữ vừa đi qua liền hấp dẫn vô số ánh mắt mọi người xung quanh, thế nhưng Ngũ Tử Húc tựa hồ không cố kị hình tượng của mình, ở đó không mặt mũi khóc lóc kể lể.

“Khương muội muội của tao! Tao cũng muốn ngồi vòng quay khổng lồ a a a a~”

Hồng Hạo cực độ khinh bỉ cậu ta: “Vòng xoay ngựa gỗ cũng đang chờ mày lắm hạnh đấy, đừng có nói mày quen tao.”

Đi dạo qua một vòng, Khương Chân cũng xuống, Ngũ Tử Húc vội vàng chạy lại, thế nhưng Khương Chân cái nhìn đầu tiên lại dừng trên người Kỉ Tiểu.

“Khương muội...Khương Chân, cùng đi chơi nhé?” Ngũ Tử Húc nhiệt liệt mời mọc, các nữ sinh bên cạnh cũng âm thầm khuyến khích Khương Chân mau đồng ý.

Kỉ Tiểu cho rằng Khương Chân sẽ cự tuyệt, thế nhưng đối phương lại ngoài dự đoán của mọi người đáp ứng.

Ngũ Tử Húc cao hứng, vì thế cậu ta lập tức đề nghị đi chơi thuyền hải tặc, thuyền hải tặc cũng thực kích thích, Khương muội muội khẳng định sẽ sợ hãi, em ấy nhất định sợ mình liền có đất dụng võ, sau đó thuyền lại nhoáng lên một cái, tay mình liền duỗi ra, Khương muội muội sẽ lập tức ngã vào lòng mình, mình sẽ ôm em ấy... chắc chắn chắc chắn, nhân sinh thực tốt đẹp.

Đến chỗ thuyền hải tặc, thật xa nhìn thấy được hai người quen.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Hồng Hạo rất cục nịnh không được chửi má nó: “Đệt, nơi này không phải là khu vui chơi giải trí rộng lớn nhất sao, muốn đi hết cũng phải mất 2 ngày, sao đến đâu cũng đụng phải oan gia vậy.”

Hai người kia không phải ai khác chính là Mai Nghiên Nghiên và Dương Khiếu – người bị tập thể bọn Hồng Hạo ghét cay ghét đắng.

Dương Khiếu cũng thuộc dạng nổi trội tuy so ra kém Diêm Trìung, nhưng nhà cậu ta ở Phụ Trung cũng coi như nổi tiếng, cậu là bí thư đoàn lớp 3, hội phó hội học sinh, các loại tiệc tùng lễ hội hầu như đều do cậu ta phụ trách, chính là loại nhân vật tiêu chuẩn của trường học. Kì Tiểu mới chỉ ở chung với bọn Diêm Trìung có vài ngày nhưng mỗi khi có ai nhắc tới người này thì không bao giờ nghe được lời hay ý đẹp gì, đặc biệt là từ miệng Hồng Hạo, Dương Khiếu hoàn toàn bị chửi thành một tên hề luôn nhảy nhót tìm cảm giác tồn tại, bội bạc, hai mặt, nhất gan, nói chung là tội lỗi chất chồng, cùng với hình tượng trong trường học của cậu hoàn toàn bất đồng phải nói là một trời một vực.

Nhưng khi gặp mặt mới phát hiện, bộ dạng Dương Khiếu khí chất phi thường tốt, nhã nhặn tuấn tú, ngay cả Hồng Hạo ở đằng kia lớn giọng mắng mỏ cậu ta đều có thể nghe được, nhưng tươi cười bên miệng Dương Khiếu cũng chưa từng phai nhạt.

So với Mai Nghiên Nghiên bên cạnh có vẻ xấu hổ, Dương Khiếu rất hào phóng đến trước mặt Diêm Trìung chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

Ngũ Tử Húc nói nhỏ: “Lâu cái rắm ấy, mỗi ngày đều dùng chung một cái hành lang, đối trá.”

Diêm Trìung biểu hiện nhất quán bình thường, không quá nhiệt tình cũng không tính là lãnh đạm, đối Dương Khiếu gật đầu coi như đáp lại.

Dương Khiếu lui về sau hai bước, nhường ra vài chỗ trống: “Bọn tớ đã đợi được một lúc, các cậu vừa tới phỏng chừng phải chờ thật lâu, cùng nhau đi?”

“Không cần, bọn tao tự có chân, sẽ chờ.” Hồng Hạo nói: “Hơn nữa, mày mặc kệ người khác chen ngang là phong phạm của dự bị đảng viên sao? Không sợ các thầy cô biết được đến lúc đó trừ điểm của mày à.” Một câu nói cũng thực vang.

Dương Khiếu sững sốt, tiện đà cười nói: “Đúng nha, là tớ không nghĩ tới, cảm ơn đã nhắc nhở.”

Vương Hi Đường không muốn cùng cậu ta vô nghĩa, trực tiếp vòng tới cuối hàng đứng, lúc này Diêm Trìung phát hiện Kì Tiểu đứng không nhúc nhích, Kì Tiểu nói: “Tôi không chơi, các cậu chơi đi.”

Kinh Dao bỗng nhiên cũng nói: “Tôi cũng không chơi.” Nhỏ chỉ chỉ một căn nhà nhỏ cách đó không xa bảo: “Tớ muốn xem kịch, cùng đi nhé?”

Kì Tiểu nghĩ nghĩ rồi cũng gật đầu.

Diêm Trìung ngăn ra, Kinh Dao liếc hần, thuận miệng hỏi: “Anh đi hay không đi?” Nhỏ biết tính tình của Diêm Trìung, hỏi chỉ là thói quen thôi.

Ai ngờ, Diêm Trìung cũng gật đầu: “Đi xem thôi.”

Kinh Dao chỉ hơi kinh ngạc, mà Mai Nghiên Nghiên một bên sắc mặt đại biến, từ khi thấy Kinh Dao xuất hiện, nhỏ liền biểu tình thực mất tự nhiên, có loại muốn nói lại thôi, nhưng nỗ lực khắc chế cũng thực cứng nhắc, lúc này, miệng so với đầu óc càng nhanh hơn bật thốt ra: “Tớ cũng muốn xem.”

Nhỏ vừa nói như vậy, làm người lập tức thấy xấu hổ lại trở thành Dương Khiếu, nhưng Dương Khiếu phản ứng cũng nhanh, cười nói: “Cũng được, vừa lúc đem chỗ nhường lại cho bọn Ngũ Tử Húc đi.” nói xong liền lôi kéo Mai Nghiên Nghiên hướng ngôi nhà nhỏ đi.

Đối với hành vi khiêu khích gây thương tổn của Mai Nghiên Nghiên, Kinh Dao chỉ thấy buồn cười, vô thanh mắng một câu: con ngu.

Sau đó phi thường thuận tay kéo Kỉ Tiểu cũng hướng nhà nhỏ đi vào.

Diêm Trì ở đằng sau nhìn chăm chăm hai người phía trước khoác tay nhau đi, trong mắt cơ hồ phun ra lửa điện thiêu đốt.

Trong nhà nhỏ người cũng không nhiều, năm người liền tìm vị trí chính giữa ngồi xuống, trên đài diễn viên mặc hí phục khoa trương diễn lại bộ truyện Pinocchio, có thực sự chăm chú xem vở kịch hay không cũng chỉ có 5 người bọn họ tự biết, tóm lại từ kịch trường đi ra, chỉ có một mình Kinh Dao cười nhạo Pinocchio gần không chặt cái mũi cà rốt giả nên bị rút mấy trăm lần.

Nhỏ hiển nhiên rất cao hứng, còn bọn Ngũ Tử Húc chơi xong rồi chạy đâu không biết, Diêm Trì và Kỉ Tiểu chọn tới phòng game cách đó không xa, phòng game náo nhiệt hơn rất nhiều, nơi nơi đều là người đang chiến game hăng say, Kinh Dao cũng một hơi đổi mấy chục cái xèng ngồi chơi quên trời đất.

Mai Nghiên Nghiên vài lần muốn tìm cơ hội nói chuyện với Diêm Trì, nhưng không phải đồng người thì chính là Dương Khiếu luôn cố ý vô tình ngăn cản, đến cuối cùng nhỏ cũng không hy vọng nên cùng Dương Khiếu chơi game hai người.

Kỉ Tiểu vốn không có việc gì đứng bên cạnh Kinh Dao xem nhỏ chơi, nhưng khi lia mắt ra cách đó không xa biểu tình thay đổi chút, sau đó hướng chỗ đó qua chơi thử.

Diêm Trì luôn chú ý tới nên cũng đi qua theo, thấy Kỉ Tiểu vươn tay sờ sờ máy chơi bóng rổ, liền hỏi: “Đơn giản lắm, muốn chơi không?”

Kỉ Tiểu vẫn nhìn, Diêm Trì không đợi cậu trả lời liền lấy xèng ra ném vào.

34. Chương 34

Nói thật, bởi vì tính cách cùng lý do thân thể, Kỉ Tiểu tại nhiều lĩnh vực đích xác không biết gì, rất nhiều trò chơi mà bạn cùng trang lứa đã chơi qua thì cậu còn chưa từng tiếp xúc, tựa như chơi bài lần trước hay trò ném bóng rổ trước mắt này, không biết động tác thế nào đẹp hay là xấu, trong lòng cậu cũng không tiêu chuẩn, động tác nhìn qua thì vô cùng đơn giản, nhưng từ bên người càng ngày càng có nhiều người vây quanh nhìn xem liền có thể cảm giác được, trình độ của Diêm Trì rất giỏi.

Diêm Trì chơi được một vòng xong máy móc bên cạnh cũng hiển thị số điểm, sau đó cầm bóng đưa cho Kỉ Tiểu nói: “Chơi thử đi.”

60s một vòng, tổng cộng có 4 cửa, ném vào một quả được 2 điểm, cửa thứ nhất muốn qua phải được 50 điểm, cửa thứ 2 là 100, cửa thứ ba là 250. đến cửa thứ 4 là không giới hạn.

Trò chơi bắt đầu, Kỉ Tiểu cầm bóng trong tay chân chờ 2s mãi mới bắt đầu di chuyển, trình độ của cậu quả thực quá kém cỏi, ném 4, 5 lần may ra mới trúng được 1 quả, không thể so cùng với vị bên cạnh kia tay chân lanh lẹ, cơ hồ không hề có một động tác thừa nào hoàn toàn tiêu sái, vòng thức nhất kết thúc, Kỉ Tiểu chỉ được hơn 40 điểm, tự nhiên không qua cửa được.

Cậu khó có được chút vô thức nhìn về phía Diêm Trì, Diêm Trì đã chơi tới cửa thứ 3, càng chơi càng thuận tay, cơ hồ không còn quan tâm gì tới xung quanh, không ít các bạn học đều tới cổ vũ cho hắn, thậm chí mọi người cứ hô vang ngoại hiệu ‘Diêm Vương’ vô địch, hừ những người qua đường khác phải giật mình sợ hãi, nhất thời một góc thực náo nhiệt.

‘Tinh tinh tinh’ một trận âm nhạc vang lên, cửa 4 chấm dứt, cuối cùng số điểm ngừng lại với con số 682. Diêm Trì tựa hồ vẫn chưa cảm thấy vừa lòng, hừ dưới những tiếng vỗ tay trầm trở cùng tiếng cười nói không dứt rút ra một chuỗi dài huy chương nói: “Không được như bình thường, lần sau có cơ hội sẽ chơi lại, nhưng bằng này điểm chắc đủ.” Nói xong kéo Kỉ Tiểu đi: “Đi thôi.”

Kỉ Tiểu kì quái bị hấn kéo tới quầy lễ tân, Diêm Trùng đem đồng huy chương đưa cho nhân viên phục vụ, nhân viên hỏi hấn muốn đổi lấy cái gì.

Diêm Trùng nhìn lướt qua đồng phần thưởng đủ loại, đồ búp bê Kinh Dao thích cũng có, nhưng Diêm Trùng lại chỉ vào quả bóng rổ nằm trong góc nói: “Cái đó.”

Kỉ Tiểu nhìn quả bóng hấn đưa tới trước mặt không nhúc nhích, Diêm Trùng hỏi: “Cậu không thích? Vậy đổi cái khác?”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu nhìn Diêm Trùng đang tươi cười, một lát mới nhận lấy. Cậu đem quả bóng ôm vào ngực, nhẹ nhàng nói một câu: “Cảm ơn.”

Có thể khiến Kỉ Tiểu không nói chuyện điều kiện mà thoải mái nhận đồ hấn đưa, Diêm Trùng cảm thấy thực không dễ dàng.

Đợi đổi bóng xong, hai người lại tới chỗ máy chơi bóng rổ, lúc này đây, Diêm Trùng đứng sau lưng hướng dẫn Kỉ Tiểu kĩ thuật ném bóng vào rổ.

“Đừng có ném lên trời, mà ném theo đường cong, tựa như một vòng cung ấy, như thế...hiểu chưa?”

Hấn đứng ở phía sau cầm quả bóng biểu thị, động tác tới đâu đều kéo theo thân thể Kỉ Tiểu đưa theo tới đó, Kỉ Tiểu nghe thực cẩn thận, cũng không bài xích Diêm Trùng tiếp xúc thân thể quá mức gần gũi, nhưng cậu có thể cảm nhận tay hấn đặt trên eo mình càng ngày càng chặt, nhịn không được khẽ nghiêng người tránh đi chút.

Diêm Trùng vội vàng cúi người cười nói: “Eo phải dùng lực, sau đó là bộ phận khuỷu tay, đến khi ném thẳng một đường sẽ chuẩn.”

Vừa nói vừa đặt tay lên bụng Kỉ Tiểu sờ soạng một phen, Kỉ Tiểu cứng người, khé lách người thoát ly cái ôm của Diêm Trùng.

“Không chơi nữa sao?” Thanh âm Diêm Trùng nhịn không được thất vọng.

Kỉ Tiểu nói: “Có chút mệt.”

Diêm Trùng gật đầu, chỉ có thể đi theo cậu xem trò khác. Một buổi chiều hấn so với chơi bất cứ cái gì cũng cao hứng hơn, ít nhất trên mặt người nọ không còn biểu tình thờ ơ xa cách, ngẫu nhiên sẽ có biểu hiện ngây ngốc, khoe miệng khoe há, khuôn mặt tái nhợt khẽ lóe thần thái không rõ.

Bữa tối ăn tại đại sảnh khu nghỉ, lúc này rất cực tới phiên bọn Ngũ Tử Húc thể hiện sở trường, mấy người bê tới một bàn đầy đồ ăn, Hồng Hạo vốn muốn uống rượu, lại bị Diêm Trùng cản lại, lý do là: “Sợ làm hỏng mùi toàn mùi rượu.”

Vội vàng cầm nước xong, bọn Ngũ Tử Húc chơi cả buổi chiều lại muốn đi xem phim, Kỉ Tiểu tự nhiên không có hứng thú, Diêm Trùng nói hấn cũng mệt, liền không đi.

lấy chìa khóa từ Hùng Dược Kỳ, Kỉ Tiểu cùng Diêm Trùng về phòng ngủ trước, Kỉ Tiểu đem quả bóng đặt lên giường, sau đó mở balo lấy quần áo.

Diêm Trùng hỏi cậu: “Cậu muốn tắm trước sao?”

Kỉ Tiểu gật đầu, trực tiếp đi luôn vào phòng tắm.

Diêm Trùng vốn đang nằm trên giường nghịch di động, nghe từ phòng tắm truyền ra tiếng nước rào rào, hấn bật dậy, một thoáng chốc đứng lên, sau đó đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng lại nằm trở về.

Kỉ Tiểu đứng dưới vòi sen xoa bóp bắp chân mình, hôm nay lượng hoạt động phỏng chừng đã vượt quá bình thường trong 1 tháng của cậu, đặc biệt là cổ tay, thi thoảng truyền tới cảm giác đau nhức. Nghĩ tới tâm tình lúc chiều chơi bóng rổ, vừa nôn nóng lại vừa háo hức, Kỉ Tiểu đã quên bao lâu không có loại biểu hiện xúc động thể này. Cậu cảm giác có thể tin được.

Cùng lúc đó nhắm mắt lại cũng có thể rõ ràng xuất hiện hình ảnh Diêm Trùng lúc ấy ném bóng, bất đồng với biểu tình trước kia luôn không chút nào để ý, ánh mắt hấn thực nghiêm túc, động tác cũng thực đẹp

mắt, vàng trán có một lớp mồ hôi mỏng, đường cong bả vai cùng cánh tay khi ném bóng đồng thời dùng lực, ánh mắt chuyên chú nhìn quả cầu hoàn mỹ rơi vào rổ.

Điều này khiến cậu nhớ tới lần đầu thấy hắn là khi đứng ngoài sân bóng rổ nhìn Diêm Trường chơi bóng, nhiều người vì hắn mà cổ vũ, nhiều người chạy theo hắn hưng phấn mà nhiệt huyết, trong đó có cả phương diện kỹ thuật và nhân tố, nhưng cái gọi là ‘mị lực cá nhân’ toát ra quá mức mạnh mẽ.

Kỉ Tiểu hồi thần, mới phát hiện mình tắm cũng đã lâu, cậu vội tắt nước lau khô người mặc quần áo đi ra. Cánh cửa vừa được kéo ra, liền thấy Diêm Trường đứng ở ngoài, thấy Kỉ Tiểu nhất thời trên mặt ngốc lăng, thẳng tới khi Kỉ Tiểu hỏi: “Cậu ở đây làm gì?” Diêm Trường mới phản ứng lại.

Đem gì đó trên tay đưa qua nói: “Di động của cậu vừa rồi có kêu.”

Kỉ Tiểu cầm lên vừa thấy, là Khương Chân gọi tới, nhưng chỉ ba giây liền cắt đứt, không biết là có chuyện thật hay chỉ là gọi nhầm, cho dù có chuyện gì phỏng chừng cũng sẽ không tìm cậu đâu.

Diêm Trường nhìn Kỉ Tiểu vừa tắm xong gương mặt hồng hồng thuận miệng hỏi: “Cậu quen Khương Chân sao?”

Kỉ Tiểu khóa màn hình di động, lấy khăn lau tóc: “Không phải quá quen.”

Diêm Trường cũng không nói nữa, đến phiên hắn tắm rửa, hắn cầm bộ quần áo sáng nay Kỉ Tiểu trả vào phòng tắm. mà Kỉ Tiểu ở trong phòng sửa soạn này nọ, bỗng nhiên nghe được tiếng gõ cửa, Kỉ Tiểu nghĩ bọn Ngũ Tử Húc về, nhưng đến khi ra mở cửa mới phát hiện, người đứng bên ngoài là Mai Nghiên Nghiên?

Lần trước ở quán Berry, Kỉ Tiểu ra tay giúp Diêm Trường, bọn Ngũ Tử Húc không biết, cho nên khi cậu ta đi khắp nơi tuyên truyền liền không nhắc đến điểm này, thế nhưng Mai Nghiên Nghiên lại từ đầu tới cuối đều nhìn rõ, cho dù lúc đó có sợ quá nên quên thì sau này nhớ lại cũng nên tỏ vẻ một chút, nhưng nhỏ cũng chưa từng đối với Kỉ Tiểu nói qua một từ cảm ơn nào, ngay cả hôm nay mặt đối mặt với nhau, nhỏ vẫn giữ tư thái không quen cũng chẳng thân, chỉ hỏi: “Diêm Trường có ở trong không?”

Kỉ Tiểu đương nhiên không cần lời cảm ơn của nhỏ, cậu so với Mai Nghiên Nghiên càng coi đối phương là trong suốt hơn, lúc này chỉ nhàn nhạt nói là hai chữ: “Đang tắm.”

Mai Nghiên Nghiên đối với thái độ lãnh đạm của Kỉ Tiểu rất không thích, nhưng vẫn hỏi: “Tôi có thể vào chờ anh ấy không?” Tuy nói tựa như trưng cầu ý kiến của Kỉ Tiểu nhưng vừa dứt lời đã theo khe hở lách người vào trong.

Kỉ Tiểu nhìn Mai Nghiên Nghiên đang đánh giá căn phòng một vòng, rồi tự nhiên như ruồi ngồi xuống ghế, cậu cũng không đóng cửa lại mà đem cửa mở lớn tới mức tối đa.

Mai Nghiên Nghiên đối với hành vi của Kỉ Tiểu có chút ngoài ý muốn, nam sinh này so với nhỏ càng cẩn thận hơn hoặc là muốn nói cảnh báo.

Miệng nhỏ lộ ra nụ cười, thanh âm cũng phóng nhuyển cùng Kỉ Tiểu nói chuyện phiếm: “Cậu từ Phân Hiệu chuyển tới?”

Kỉ Tiểu tiếp tục công việc đang dở lúc nãy, làm như không nghe thấy.

Mai Nghiên Nghiên tươi cười cứng đờ, cho rằng Kỉ Tiểu không nghe thấy lại hỏi lại một lần, Kỉ Tiểu vẫn không trả lời, đây là lời tuyên bố không để ý tới nhỏ.

Mai Nghiên Nghiên là ai? Nhỏ tự nhận mình so với Kinh Dao nửa điểm cũng không thua kém, chỉ là do quan hệ thứ tự trước sau thôi, Kinh Dao còn không phải vì làm bạn gái của Diêm Trường mới làm hoa khôi trường sao, luận bề ngoài hay chỉ số thông minh, Mai Nghiên Nghiên luôn tự tin cho rằng, trừ Diêm Trường ra nhỏ chưa thấy nam sinh nào xứng đáng đứng bên cạnh nhỏ, hiện tại, Kỉ Tiểu coi như đang khiêu chiến với giới hạn của nhỏ.

Nhưng Mai Nghiên Nghiên cũng không dám làm gì, chỉ lãnh mặt không lên tiếng nữa, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên cửa phòng tắm mở ra, nửa thân dưới của Diêm Trường quần khăn tắm muốn đi ra, nhìn thấy Mai Nghiên Nghiên liền rõ rệt sôi sục, lại nhìn Kỉ Tiểu đang nhử mồi nhìn hắn, Diêm Trường liền lui một bước trở lại bên trong “Rầm” đóng cửa lại!

Một thoáng chốc, Kỉ Tiểu nghe tiếng Diêm Trùng từ trong phòng tắm gọi cậu, Kỉ Tiểu dừng tay đi qua.

Diêm Trùng nói: “Tớ quên mang dầu gội vào, ở đầu giường tớ ấy, cậu lấy giúp tớ đi.”

Kỉ Tiểu quay đầu đi lấy, Mai Nghiên Nghiên lúc này mới cảm giác bản thân có chút liều lĩnh, đứng dậy nói: “Tôi ra ngoài chờ anh ấy.” nói xong liền đi mất.

Kỉ Tiểu mở cửa phòng tắm đi vào, bên trong hơi nước mù mịt, Diêm Trùng đang đứng trước gương, vẫn bộ dạng kia, bán nude, dáng người đã có khung xương nam nhân, làn da màu đồng, cơ bắp căng đầy, vai rộng chân dài, thật sự là rất hấp dẫn, nhưng sắc mặt của Kỉ Tiểu lại rất không tốt.

Diêm Trùng cũng không vui cười nổi, hần tiếp nhận chai dầu gội không biết là hỏi Kỉ Tiểu hay hỏi chính mình: “Sao cô ta lại tới?”

Kỉ Tiểu liếc hần một cái: “Tìm cậu.” Sau đó trực tiếp xoay người ra ngoài.

Diêm Trùng nhìn ra cửa, nhú chặt chân mày. Mai Nghiên Nghiên nếu đã tới, Diêm Trùng cũng không thể giả bộ không để ý tới được, hần tắm xong nói với Kỉ Tiểu: “Tớ ra ngoài một chuyến.”

Kỉ Tiểu nằm trên giường đọc sách, động cũng không động. Diêm Trùng chỉ có thể nhẹ nhàng thay cậu đóng cửa lại, ra ngoài tìm Mai Nghiên Nghiên.

Mai Nghiên Nghiên vừa thấy Diêm Trùng liền cười tươi, sau đó khả ái chà chà chân: “Thật nhiều muối.”

Diêm Trùng hỏi gọn gàng dứt khoát: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Mai Nghiên Nghiên tưởng tình huống vừa rồi chọc Diêm Trùng xấu hổ, nhưng xấu hổ cũng nên là nữ sinh đi, nam sinh hần nên an ủi vài câu mới đúng chứ, chỉ là đối tượng là Diêm Trùng, Mai Nghiên Nghiên cũng chỉ có thể tiếp tục cười nói: “Có thể nói chuyện không?”

“Chuyện gì?” Diêm Trùng dựa người vào lan can, vừa tắm xong, tóc hần vẫn còn đang nhỏ nước, trên người thì mặc quần áo Kỉ Tiểu đã giặt ngày đó, nhưng trong mắt Mai Nghiên Nghiên, bộ dạng tùy tiện này so với bất cứ nam sinh chải chuốt nào đều đẹp trai hơn.

Nhỏ nghĩ nghĩ nói: “Cậu có hiểu là tớ và Dương Khiếu không phải đang quen nhau?”

Diêm Trùng kì quái: “Hai người không phải đang quen nhau sao?”

Mai Nghiên Nghiên nói chắc như đinh đóng cột: “Không có!”

Hết chương 34

35. Chương 35

Đối với phủ nhận của Mai Nghiên Nghiên, Diêm Trùng chỉ đáp trả một tiếng thản nhiên ‘ngà’.

Mai Nghiên Nghiên nói: “Cậu không tin?”

Diêm Trùng: “Tôi tin, nhưng mà...cậu nói với tôi để làm gì?”

Mai Nghiên Nghiên nhất thời nghẹn lời, vừa định đem rối rắm trong lòng hồi lâu ra nói thì từ đằng sau truyền tới một tiếng vỗ tay vang dội.

Diêm Trùng và Mai Nghiên Nghiên quay qua nhìn, chỉ thấy Kinh Dao đứng cách đó không xa đối không trung lung tung vỗ tay, thấy bọn họ nhìn qua liền cười nói: “Nhiều muối quá, chờ nửa đêm có ai nào tàn ra làm mồi cho bọn chúng, tôi giúp diệt trừ một ít.”

Mai Nghiên Nghiên sắc mặt rất buồn cười: “Cậu....”

Kinh Dao chậm rãi đi tới: “Tôi làm sao? Đúng rồi, trên đường đi tôi có gặp Dương Khiếu, cậu ta đang đi tìm cậu đó, đã trễ thế này mà hai người còn đi hẹn hò à, thực khó chia lìa nha, trước kia tôi và Diêm Trùng trong lúc yêu đương cuồng nhiệt cũng như vậy.”

Mai Nghiên Nghiên cố ổn định cảm xúc: “Nhưng các cậu hiện tại đã chia tay.”

“Ai quy định chia tay thì không thể chơi với nhau? Giữa người với người kết giao không phải lấy cảm tình là trụ cột sao? Cũng giống như cậu và Dương Khiếu thôi...”

Kinh Dao ba lần bốn bận cứ nhắc tới Dương Khiếu, đem thiên tân vạn khổ giải thích vừa nãy của Mai Nghiên Nghiên hoàn toàn đập nát, nhỡ ở lại cũng chỉ tự rước lấy nhục nhã, ánh mắt Mai Nghiên Nghiên ửng hồng, xoay người chạy đi.

Kinh Dao đối với bóng dáng xa xa của Mai Nghiên Nghiên ‘shit’ một tiếng: “Sức chiến đấu quá yếu ớt, không thú vị.” Quay đầu noid với Diêm Trùng: “Nam sinh các anh có thể thắng thán chút không, rõ ràng không thích người ta, lại cứ lấy cớ là không muốn tổn thương nữ sinh, liền biến người ta thành như vậy, anh không nói rõ với người ta, thì người ta có thể tìm một vạn lý do cầu huyết đại loại như ‘anh ấy kỳ thật thích mình, nhưng vì nguyên nhân nào đó mà không thổ lộ thôi’ để nín kéo anh có tin không? Anh cho rằng nhỏ đó vì cái gì mà không thích Dương Khiếu nhưng lại ở bên cậu ta? Không phải là vì muốn tìm cảm giác tồn tại trước mặt anh sao? Muốn thấy anh có để ý đến nhỏ hay không, chắc chắn, thật sự là không khác gì phim thần tượng giới trẻ. Anh cũng không thể tiếp tục như vậy được đâu.”

Diêm Trùng cười: “Đều bị em làm cho tức giận bỏ chạy rồi, còn tiếp tục cái gì nữa?”

Kinh Dao đi qua cùng hấn dựa vào lan can: “Vậy anh có từng nghĩ sẽ...tìm một ai khác không?”

Diêm Trùng: “Anh nghĩ liền có thể có sao?”

“Anh không nghĩ thì sao mà tìm được.”

Diêm Trùng không nói.

Kinh Dao đột nhiên hỏi hấn: “Nói thật đi, anh đến cùng có từng thực thích thực thích thực thích một người nào không? Đương nhiên, trừ em ra.”

Diêm Trùng tươi cười không đổi: “Như thế nào mới tính là thực thích?”

Kinh Dao nhảy dựng lên, sau đó mạnh mẽ một phen ôm chặt Diêm Trùng, sau đó ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn đối phương: “Như em thế này, anh có muốn đẩy em ra không?”

Diêm Trùng chần chờ rồi nói: “Có một chút...”

“Vậy sao trước kia anh không đẩy ra?”

“Trước kia không tôi.”

Kinh Dao buông hấn ra, ngữ khí khó nén thất lạc: “Xem ra một chút cũng không thích em.”

“Này chứng minh cái gì?”

“Em hỏi anh một điều nhé, có ai đã từng ôm anh như vậy, nhưng anh lại không muốn đẩy người đó ra, ngược lại càng muốn đem người đó ôm chặt vào lòng không?”

Diêm Trùng: “...”

Kinh Dao cho rằng hấn trầm mặc đại biểu là không có, khó được chút an ủi trong lòng.

Diêm Trùng không muốn cùng nhỏ nói chuyện này nữa, đảo quanh, đột nhiên hỏi: “Em sao lại nhân thức Kỷ Tiểu?”

“Nga, trùng hợp thôi.”

“Trùng hợp như thế nào?”

Kinh Dao cực kỳ miễn cưỡng: “Anh khi nào thì nhiều chuyện như vậy?”

“Chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Anh có vẻ thích bạn học mới này nhỉ.”

Diêm Trường ánh mắt lóe sáng: “Là sao?”

“Anh coi em bị mù à, anh đối với cậu ta so với em còn tốt hơn, nhưng mà...” Kinh Dao cười nói: “Em cũng rất thích cậu ấy.”

Diêm Trường nhăn mi lại: “Em thích cậu ấy chỗ nào?”

“Bộ dạng rất đẹp, anh chẳng lẽ không thấy sao?”

Diêm Trường: “...”

.....

Diêm Trường chân trước vừa đi, bọn Ngũ Tử Húc sau lưng liền trở lại, Kỉ Tiểu lúc này đã mơ màng sắp ngủ.

Nhưng đợi tới khi bọn họ vẫn chưa hết ồn ào vì vừa mới chơi vui vẻ xong lại tới những tiếng lách cách leng keng ầm ĩ vì rửa mặt lục đồ, đựng chỗ nọ đá chỗ kia... cho tới khi hoàn tất nằm trên giường nghỉ ngơi xong, Kỉ Tiểu cũng hết buồn ngủ, triệt để tỉnh táo.

Trừ Kỉ Tiểu, trong phòng những người này cũng chưa từng trải nghiệm qua cuộc sống tập thể, đối với đêm đầu khó tránh khỏi có chút hưng phấn, nhất thời không thể nào ngủ nổi.

Ngũ Tử Húc nói: “Diêm Vương sao đi lâu như vậy vẫn chưa về? Không phải là bị Mai Nghiên Nghiên quần lấy rồi chứ?”

Hồng Hạo vui vẻ: “Mày làm như Mai Nghiên Nghiên là hồ yêu ngàn năm chuyên hấp dương khí của nam nhân không bằng.”

Ngũ Tử Húc co chân đạp lên con chó treo ở khung giường Hồng Hạo bên cạnh: “Hơn nửa đêm mày có thể đừng mê tín dị đoan vậy không!”

Hồng Hạo tru lên một tiếng: “Tao là đang so sánh, so sánh hiểu không!”

Ngũ Tử Húc có chút tiếc nuối: “Kỳ thật Mai Nghiên Nghiên cũng dễ nhìn chỉ là Diêm Trường không thích.”

Hùng Dực Kỳ vốn không mở miệng liền chen vào: “Vậy Diêm Vương thích dạng nào?” Với cấp bậc như Mai Nghiên Nghiên hay Kinh Dao, nam nhân bình thường đã nghĩ cũng không dám nghĩ mà Diêm Vương còn thấy chướng mắt thì cũng quá đả thương lòng tự tôn của người ta rồi.

Ngũ Tử Húc nghĩ nghĩ: “Tao nhớ Diêm Vương đã từng nói qua, nó thích ai da trắng, dáng đẹp, phải cao ráo, ngực lớn nhỏ không quan trọng, nhưng chân nhất định phải dài, tính cách yên tĩnh một chút, không phải cái loại chít chít vụn vụn.”

“Loại điều kiện kiểu kén vợ kén chồng thế này thực không đáng tin, chỉ cần nói một tiếng, quanh Phụ Trung có mà hốt được cả đống.” Vương Hi Đường nói.

“Nữ sinh Phụ Trung tư chất rất cao, lần trước tao lượn qua trường Ba Trung mới vừa vào cửa liền suýt bị dọa đi ra, thực sự đồng tình với đám sinh trường đó.” Hồng Hạo lại bắt đầu miệt thị: “nếu muốn tìm người xinh đẹp phải về A thị, ở trường Nhất Trung ấy, người người đều có thể thành ngôi sao, đôi khi thực hâm mộ bọn anh Liêu Viễn Đông.”

Hùng Dực Kỳ vênh tai: “Nhất Trung A thị? Chính là cái trường quý tộc mà học phí muốn hù chết con người ta sao?” nơi tập trung toàn con em hào môn quý tộc hoàng thân quốc thích đó á???

“Chính nó và đồng bọn.” Ngũ Tử Húc nhắc tới Nhất Trung ngữ khí có chút không ưa: “Đúng là không so được, cái đám đó cả ngày không tự mãn vênh mặt lên tận trời thì là huênh hoang khoe của, nhìn ai cũng bằng lỗ mũi mình.”

Vương Hi Đường nhin không được khích lệ cậu ta: “Khó được khi mày cũng nói được 1 câu tiếng người.”

“Chả thế.” Ngũ Tử Húc ngồi trên giường ưỡn ngực: “Tao là thiếu niên nghiêm túc của thời đại, tiểu gia tao sau khi tốt nghiệp liền nhập ngũ, trở thành chiến sỹ quang vinh vì nhân dân phục vụ.”

Hùng Dực Kỳ hâm mộ: “Mày muốn làm quân nhân à?”

“Ừ, vào trường quân đội.”

“Vậy Hồng Hạo mày cũng thế sao? Diêm Trùng có đi không?”

“Diêm Vương không đi, nó chắc phải xuất ngoại, phỏng chừng thi đại học còn không tham gia.”

“Tao cũng không đi, tao cũng phải xuất ngoại.” Hồng hạo nói: “Trời cao biển rộng mình ta đi.”

Hùng Dực Kỳ không hiểu: “Vậy bọn mày bây giờ còn nghiêm túc đọc sách làm quái gì?” Mấy người này tương lai đã được dọn đường sẵn rồi, thực khiến người ta ghen tị, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng, vậy còn tới Phụ Trung ăn khổ làm cái gì không biết.

“Bị ép buộc, còn có thể làm gì đâu.”

Nhắc tới cái này Hồng Hạo mặt này cũng chán hẩn, bọn họ cũng không nhiều lời, lại lung tung chém gió hăng say tiếp, Diêm Trùng rút cuộc cũng về, hẩn vừa vào cửa liền đi tắm lại.

Ngũ Tử Húc nhìn nhìn đồng hồ, đã gần 11h: “Diêm Vương, mày đã đại chiến mấy trăm hiệp vậy.”

Diêm Trùng động tác rất nhanh, một thoáng chốc liền từ phòng tắm đi ra, sau đó, Kỉ Tiểu cảm giác được Diêm Trùng trèo lên giường, chiếc giường khẽ động một chút, tiếp theo thuận gió đưa tới một mùi sữa tắm nhẹ nhàng khoan khoái, Kỉ Tiểu cũng dần mơ màng, cho nên tới Diêm Trùng trèo lên giường trên nằm xuống xong, hai người vẫn giữ nguyên tư thế.

Trong bóng đêm, vang lên tiếng ý của Diêm Trùng đáp trả: ‘Là đại chiến mấy trăm hiệp nhưng là cùng muỗi.’

“Tao phảng phất thấy bóng dáng Mai mỹ nhân khóc lóc chạy đi...” Ngũ Tử Húc ngữ điệu ra vẻ: “mà nhỏ cùng Dương Khiếu đến cùng là chuyện gì nhỉ?”

“Hơn nửa đêm đừng có nhắc tới nó làm ảnh hưởng giấc ngủ người khác.” Vương Hi Đường đánh gậy.

Ngũ Tử Húc cũng hiểu được nên đổi đề tài: “Được rồi, vậy nói chuyện khác, Hồng Hạo, mày và Lỗ Tú Ny phát triển tới đâu rồi?”

“Còn có thể tới đâu được, bọn tao mới quen nhau được 3 ngày thôi.”

“Năm tay, tao thấy rồi, vậy hôn chưa?”

Hồng Hạo ngược lại rất hào sảng nói: “Hôn rồi.”

“A? lúc nào?”

“Chiều nay.”

“Tiểu tử tốc độ cũng nhanh thật.”

“Vậy mày tính lúc nào...ừm, cái kia?”

“Cái kia là cái gì?”

Ngũ Tử Húc không bằng lòng: “Mày so với tao đáng khinh hơn một trăm lần, hiện tại còn giả ngốc.”

“Tao có chỗ nào đáng khinh? Chỉ có lão xử nam chỉ dám chơi không dám ăn như mày mới bát quái thế.”

Bị chọc trúng chỗ đau, Ngũ Tử Húc cao giọng gào lên: “Đờ mờ mẹ mày...tao đó là... tôn trọng đối với người tao thích, còn loại như mày, ngựa đực!”

“Tao ngựa đực chỗ nào, tao cũng chỉ mới quen được 1 em, cũng không nhiều bằng Diêm Vương, bao nhiêu cũng không tốt.”

Vấn đề này vừa xảy ra hiển nhiên lập tức liền thu hút chú ý của cả bọn, bọn họ bên nhau lâu như vậy rất nhiều lần vô luận ép hỏi thế nào cũng không cạy miệng thành bạn được, hôm nay tự nhiên nhin không được chuyện cũ nhắc lại.

“Diêm Vương, mày nói thật với bọn tao đi, mày có từng cùng Kinh Dao...làm qua chưa?”

Diêm Trùng trước kia đối với loại đề tài này cho tới nay đều không trả lời, không ngờ hôm nay thế nhưng lại trả lời không chút do dự.

“Không có.”

Một tiếng quyết đoán này khiến bọn Ngũ Tử Húc đã làm chuẩn bị tốt chiến thuật cạy miệng có chút trở tay không kịp, sững sốt một lát mới hỏi lại một câu: “Vậy mày có nghĩ tới hay không?”

“Đã chia tay rồi còn nghĩ cái gì mà nghĩ?” Vương Hi Đường cảm giác vấn đề thực ngu ngốc.

“Tao nói không phải Kinh Dao, mà là người khác, chính là có nghĩ tới cùng người khác làm thử hay không? Có loại xúc động muốn làm chuyện đó không?”

“Mày là dục cầu bất mãn tới cực điểm à, ngày mai anh đây liền tìm cho chú, mặt đẹp ngực lớn mông cong cho nhé, còn yêu cầu gì nói luôn nào.” Hồng Hạo nghe không nổi nữa.

“Mấy cái loại khoe da khoe thịt kiểu đó tiểu gia chứng mất, tiểu gia chỉ hướng về một người.”

“Không phải là Khương muội muội sao, với tính cách của Khương Chân, một trăm năm nữa mày cũng đừng hòng lôi con nhỏ lên giường được.”

Thời gian kế tiếp đều dùng để thổ tào Ngũ Tử Húc cùng đoạn tình cảm vô vọng của cậu ta, nhưng Diêm Trùng cũng không tham gia, mọi người cho rằng hắn đã ngủ, liền cũng không nói nhiều nữa, cả đám liền an an ổn ổn tìm Chu Công đánh cờ.

Đợi tới khi căn phòng trở về một mảnh yên tĩnh, Diêm Trùng mới giật giật.

Hắn chậm rãi động thân nghiêng người nhìn xuống, Kỉ Tiểu nằm thẳng say ngủ, ánh trăng bàng bạc chiếu lên người Kỉ Tiểu, có thể mơ hồ thấy rõ hình dáng ngũ quan, sống mũi thẳng, lông mi thật dài cong vút.

Diêm Trùng nở nụ cười: “Ngủ không được.”

Kỉ Tiểu mở mắt, trong bóng đêm hắc bạch phân minh.

Hai người ánh mắt chạm nhau, không nói gì chỉ nhìn nhau khoảng 5, 6 giây.

Một khắc đó trong đầu Diêm Trùng lấp đầy câu hỏi vừa rồi của Ngũ Tử Húc về vấn đề vừa nãy.

Muốn...hay không muốn?

36. Chương 36

Ngày hôm sau thời tiết rất tốt, ánh dương cao chiếu, mọi người cùng nhau chụp ảnh tập thể, chụp xong liền tiếp tục phân tán đi chơi, Diêm Trùng bị Kinh Dao kéo tới vài trò chơi lớn, còn có ý muốn đi hết một vòng, mà Kỉ Tiểu tìm vị trí có bóng râm ngồi ngốc một chỗ, thoáng chốc Diêm Trùng cũng trở lại, hai người gọi đồ uống rồi cùng ngồi một chỗ ngắm cảnh hết buổi chiều.

Ngẫu nhiên Diêm Trùng sẽ cùng Kỉ Tiểu trò chuyện một hai câu, Kỉ Tiểu không muốn trả lời liền hừ một tiếng, mà có trả lời hay không Diêm Trùng cũng không để ý, thi thoảng gió mát thổi qua, mang theo mùi hương hoa cỏ, ngày trôi qua thực yên bình.

Buổi tối khi bọn Ngũ Tử Húc trở lại, vừa vung đũa gấp thức ăn ngẫu nhiên vừa nghe cậu ta đề nghị đi tới quầy ốc chơi.

“Nghe nói tháng trước vừa được cải tạo xong, còn nói không đem người dọa tề ra quần không lấy tiền.”

“Có ai bởi vì chút tiền mà đi chơi cái đó? Cũng chỉ là chiêu thức pr thôi...” Kinh Dao lên tiếng.

“Tóm lại chính là thực khủng bố, thế nào, Hoa cô nương có muốn thử không?”

“Ai sợ ai.”

“Diêm Vương đi không? Tao sợ lát nữa có người đẹp nào đẩy hôn làm tao bất động mất.” Ngũ Tử Húc nói, lập tức bị Kinh Dao đập cho một cước.

Diêm Trì lần này không chút do dự: “Được.”

Diêm Trì đi, Hùng Dược Kỳ cũng đi, tất cả đều đi, vậy Kỉ Tiểu tự nhiên cũng chỉ còn cách phải đi cùng.

Quỹ ốc lại khá gần nơi nghỉ của bọn họ, diện tích cũng không lớn, từ xa đã có thể thấy một con nhện lớn thực lớn dưới ánh sáng xanh mờ ảo. buổi tối người xếp hàng cũng không ít, khoảng 7,8 người một tổ, cùng nhau thể nghiệm đi vào, khi họ ra xong, nhóm tiếp theo mới có thể đi vào. Cho nên phải đợi một chốc mới tới nhóm Ngũ Tử Húc, trước khi đi vào mọi người đều được phát một tờ quy định một số vấn đề thiết yếu. Cái gì mà bệnh tim, cao huyết áp, suy nhược tinh thần đều cấm đi vào, nếu cảm thấy cực đoan không thích hợp phải lớn tiếng kêu cứu, trên đường sẽ có nhân viên đóng giả làm gia tăng hiệu quả hoàn cảnh nên sẽ không bài trừ cùng du khách tiếp xúc thân thể, thỉnh du khách tôn trọng không có hành vi đáp trả đối với các nhân viên đóng giả, không được đánh nhau cùng tấn công đối phương.

Xem xong cái đồng dài ngoằng cả nhóm mừng rỡ đi vào trong, nhưng mà trạng thái thoải mái của bọn họ cũng không tồn tại được lâu, vừa bước qua cổng chính, một trận âm thanh rừng rợn vang tới, trong nháy mắt da gà nổi lên toàn thân.

Quỹ ốc này mô phỏng một cái bệnh viện bỏ hoang từ lâu, ánh đèn hôn ám, hai bên đều là những phòng bệnh trống trơn, vắng lặng, ngẫu nhiên có một ít âm thanh sột soạt vang lên, khiến nhân tâm hoảng sợ, hiệu quả thập phần chân thật,

“Đi, đi về trước.” Ngũ Tử Húc nói: “Không có gì.”

Kinh Dao chọc cậu ta: “Vậy sao ông không đi a.”

“Đi thì đi.” Kịch không được, chiến gia đành đi trước làm gương.

Đoạn quỹ ốc này tổng cộng đi mất khoảng 20p, 5 phút đầu là lo lắng đề phòng, 10 phút sau là quỷ khóc ma gào, tiếp 5 phút nữa chính là ý thức biến mất, chỉ biết lao thẳng về phía trước nhắm mắt mà chạy, tối tệ thậm chí là cả nhóm không cẩn thận còn bị tách ra.

Chỉ có thể trách Ngũ Tử Húc bị dọa sợ chạy loạn tới lạc đường, không cẩn thận chạy ngay vào một phòng xác cực khủng bố, đồng thời tử lạnh, ngăn kéo bật mạnh mở hết ra, vốn đang miễn cưỡng có thể chống đỡ thì Hồng Hạo và Hùng Dược Kỳ hãi hùng lẩn trốn tìm không thấy phương hướng mà chạy, cố tình trong phòng lại lập tức mất điện!

Bên trong một mảnh tối om, chỉ nghe thấy những tiếng kêu gào thê thảm nỉ non cùng những tiếng bước đi không rõ từ đâu, những bóng trắng mơ hồ phát ra những âm thanh kì quái vừa bò ra đuổi theo khiến cả bọn nháo nhác chạy trốn, cho dù trong lòng biết rõ là giả thể nhưng lúc ấy trong bầu không khí cùng hoàn cảnh như vậy đầu óc không đủ dùng, chỉ biết là phản ứng bản năng thân thể tự động bỏ chạy.

Kỉ Tiểu mơ hồ cùng cả nhóm chạy, chỉ là trên đường lại có người không cẩn thận đụng phải cậu, Kỉ Tiểu lao đảo liền ngã vào một căn phòng khác, đợi tới khi cậu có thể đứng dậy thì bên ngoài bọn họ đã chạy mất dạng.

Kỉ Tiểu trong bóng tối đứng một lát, xuyên thấu qua ngoài cửa sổ ánh đèn mờ lung cò gắng phân biệt vị trí cụ thể hiện tại của mình, sau đó hướng tới phương hướng bọn Ngũ Tử Húc chạy mà tiếp tục đi.

Không gian yên tĩnh chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của chính mình, chung quanh còn ẩn ẩn mùi máu tươi tanh nồng, hai ba phút sau, trước mặt Kỉ Tiểu xuất hiện 3 con đường, Kỉ Tiểu quan sát một chút, cuối cùng chọn con đường bên phải, nhưng vận khí của cậu tựa hồ không tốt lắm, mới vừa rẽ vào góc quanh liền thấy một người tóc tai bù xù đứng lù lù trước mặt.

Kỉ Tiểu không phải sợ người đó mà sợ bọn họ cứ dây dưa không tha, tựa như muốn đem người hù chết mới có thể lấy được tiền lương, Kỉ Tiểu chỉ có thể nhanh chân chạy, người nọ cước bộ cũng không chậm, vừa chạy còn vừa thực chuyên nghiệp phía sau kêu lên: “Tôi không muốn chết, cứu... cứu tôi...lưu lại ~ lưu lại”

Bình thường ít rèn luyện kết quả chính là cự ly giữa hai người nhanh chóng bị thu hẹp lại, mắt thấy Kỉ Tiểu liền đuổi theo, bỗng nhiên từ hướng bên trái vươn ra một bàn tay, chụp lấy Kỉ Tiểu kéo vào một ngăn tủ ở vách tường khuất chỗ rẽ, sau đó nhanh chóng đóng cửa tủ lại.

Cho dù tố chất tâm lý của Kỉ Tiểu tốt tới đâu thì cũng ngoài ý muốn bị kinh hách tới, vừa định mở miệng chất vấn liền bị đối phương một phen bịt kín miệng.

“Suyt...là tới.” một giọng nam quen thuộc vang lên bên tai: “Trốn ở chỗ này một lát đi, bọn họ tìm không thấy người sẽ tự rời đi.”

Quả nhiên ngay sau đó, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân xa dần, người nọ còn sợ bọn họ không nghe thấy, cố ý làm ra một loạt động tác thực ồn ào, một đường toàn lách cách leng keng loảng xoảng, một trận lẩn qua lẩn lại.

Trong ngăn tủ không gian thực nhỏ, nên chỉ có thể trốn một người, mà lúc này nhét hai người bọn họ, Diêm Trùng dựa vào tường, còn Kỉ Tiểu chỉ có thể dựa vào người hắn, hơn nữa Diêm Trùng một tay còn đàn giữa cánh cửa một tay giữ chặt Kỉ Tiểu dường như sợ cậu sẽ rớt ra ngoài, từ phía sau ôm trọn vòng eo cậu, Kỉ Tiểu lại càng dựa sát vào lòng hắn hơn.

Không gian nhỏ hẹp vừa nóng vừa chật, hai người đứng một lúc thoáng chốc mồ hôi mồ kê ướt đẫm, Kỉ Tiểu có thể rõ rệt cảm giác được hô hấp của Diêm Trùng bên tai mình càng ngày càng nóng bỏng.

Kỉ Tiểu mất tự nhiên giật giật về phía trước, lại bị Diêm Trùng một phen kéo trở về.

Kỉ Tiểu ngẩn ra, nghe động tĩnh bên ngoài nói: “Người đi rồi!”

Diêm Trùng không phản ứng.

Kỉ Tiểu vươn tay đẩy cửa ra, muốn đi ra ngoài, thế nhưng Diêm Trùng không có buông tay.

Kỉ Tiểu đợi một lát, trên tay dùng lực, muốn tách cánh tay Diêm Trùng ra, cậu dùng lực Diêm Trùng cũng dùng lực, hai người trong bóng đêm triển khai một hồi giằng co kì quái, khí lực của Diêm Trùng khẳng định hơn hắn Kỉ Tiểu nên cậu vẫn bị hắn ôm gắt gao, chỉ cảm thấy không khí trong ngực bụng sắp bị ép ra hết, cậu rốt cuộc nhịn không được hét to một tiếng.

“...Buông tay!!”

Diêm Trùng giật mình, giống như mới vừa từ trong mộng tỉnh dậy, trên tay lập tức thu dần khí lực.

Kỉ Tiểu thoát ly ràng buộc đẩy mạnh cửa ra, trực tiếp hướng đường bên trái rẽ vào. Diêm Trùng ngẩn ra một lúc mới hồi thần yên lặng đi theo sau.

Có lẽ là hai người đã chơi quá thời gian quy định mà nhóm yêu quái đều đã chạy tới chọc nhóm người tiếp theo, một đường ra tới cửa, bọn họ đều không có bị người truy đuổi hay kinh hách hải hùng gì, giữa hai người cũng không có trao đổi qua lại.

Vừa tới cửa ra, một đám người mặt mày xanh mét vội vàng chạy tới đón.

Ngũ Tử Húc kêu to: “Làm tao sợ muốn chết, tao còn tưởng hai người bọn mày đều bị quỷ tóm rồi chứ, lâu như vậy cũng chưa thấy ra.”

“Chắc chắn, không biết ai đề nghị muốn tới chơi, kết quả hiện tại đúng là tè ra quần.” Kinh Dao khinh bỉ cậu ta.

“Bà cũng run như cây sậy còn làm màu, xem xem giày tôi bị bà giẫm thành cái dạng gì đi, ngón chân cũng sưng lên rồi nè.”

Hai người nháo qua nháo lại, Diêm Trùng bỗng nhiên nói: “Về thôi.”

Ở một số việc Kinh Dao có thể hiểu rõ Diêm Trường, Diêm Trường cũng hiểu nhỏ, hẳn biết Kinh Dao sẽ sợ: “Anh đưa em về.” Sau đó đối với những người còn lại nói: “Bọn mày đi trước đi.”

Tình nhân cũ bồi dưỡng tình cảm, cả đám đều hiểu được, vì thế triệt để chuẩn bị so với ai còn nhanh hơn, mà từ sáng tới giờ, tất cả đều có chút mệt mỏi, sau khi trở về phòng tắm rửa xong liền trèo lên giường ngủ thẳng cẳng, đến khi Diêm Trường về, trong phòng cũng chỉ một mảnh im lặng đón hắn.

Diêm Trường cũng tắm xong liền lên giường, trước khi nằm xuống hắn liền nhìn qua chỗ Kỉ Tiểu, vẫn là tư thế ngày hôm qua, vẫn là sắc mặt đó, Diêm Trường cũng biết, Kỉ Tiểu chưa ngủ.

Chỉ là lúc này đây, hắn cũng không có mở miệng gọi cậu.

Diêm Trường nhìn Kỉ Tiểu một lúc lâu, cuối cùng mới hạ người xuống, chậm rãi nhắm mắt lại....

Ngày du ngoạn cuối cùng, buổi sáng tự do hoạt động, giữa trưa dùng cơm tập thể, buổi chiều tập hợp, chuẩn bị khởi hành đi về.

Sáng sớm có một cơn mưa nhỏ nhưng cũng không trở ngại mọi người náo nhiệt một phen, khó được khi mọi người đều dậy sớm, liền kéo nhau tới khu sở thú ‘Happy Ranch’ ở phía bắc để chơi.

Sở thú không thiếu loại động vật nào, thậm chí còn có cả ngựa để cưỡi.

“

~ Ai tới! cùng tiểu gia đua một hồi, thua phải quỳ xuống gọi là cha!” Ngưu Tử Húc trong chuồng ngựa hưng phấn đi tới đi lui.

“Ông hôm qua còn chưa đủ mất mặt sao? Còn muốn mất điểm với người trong lòng đến thế nào nữa?” Kinh Dao vẫn không quên châm chọc cậu ta.

Ngưu Tử Húc mắt vẫn dõi theo Khương Chân, cười đến sáng lạn: “you wrong.”

Kinh Dao trợn trắng mắt, Khương Chân một bên nói: “Là you’re wrong.”

Lúc này Kinh Dao đúng thật là sai lầm, Ngưu Tử Húc biết cưỡi ngựa mà bọn Hồng Hạo Diêm Trường đều biết, tựa hồ trước kia đã từng học qua, vì thế số lượng giáo viên hướng dẫn cũng giảm bớt, chỉ có bên cạnh hiệp trợ, còn lại bọn họ tựa chia nhau ra giúp đỡ một người khác không biết cưỡi trong nhóm.

Diêm Trường mục tiêu cố định tự nhiên là Kinh Dao, nhưng hắn nói bản thân có thể hướng dẫn hai người, hẳn trước hướng dẫn Kinh Dao cưỡi một vòng, Kinh Dao vừa kích động vừa kinh hoảng, muốn tiếp tục nhưng lúc cưỡi cứ lúc la lúc lác, lại không thể giữ thăng bằng, tâm tình rất chi là phức tạp. Diêm Trường hướng dẫn nhỏ xong để nhỏ tự luyện liền đi tìm Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu ngồi một bên cầm cỏ cho ngựa ăn, Diêm Trường đi tới thấy cậu liền nhìn không chớp mắt.

Diêm Trường nói: “Tớ mang cậu đi một vòng nhé?”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, gật đầu.

Diêm Trường lên ngựa, rồi vươn tay ra muốn kéo Kỉ Tiểu lên nhưng cậu cũng không nắm tay hắn mà tự nghĩ biện pháp bò lên, hai người một trước một sau xuất phát.

Diêm Trường cưỡi ngựa không tồi, ít nhất hẳn ngồi rất vững vàng, còn Kỉ Tiểu lại chưa cưỡi bao giờ, có chút không thể khống chế sự thăng bằng, mà con ngựa đi còn xóc nảy, cậu cũng có cảm giác lưng lay sắp đổ, mỗi lần thân thể sắp nghiêng sang một bên ngã xuống thì Diêm Trường sẽ hợp thời vươn tay ra đỡ lấy cậu, Kỉ Tiểu cơ hồ chính là dựa vào hắn chống đỡ mới chạy xong hai vòng, nhưng đến khi xuống ngựa chân vẫn có chút nhũn ra.

Diêm Trường tay mát lạnh lẹ ôm lấy Kỉ Tiểu, cười nói: “Lần đầu thường như thế, về sau có cơ hội cưỡi nhiều sẽ quen thôi.”

Kỉ Tiểu gật đầu, ngay sau đó lại gạt tay hắn ra, rồi lách người bỏ đi.

Diêm Trìùng tươi cười trên mặt lập tức biến mất.

Hết chương 36

37. Chương 37

Cười ngửa cả buổi sáng, cả nhóm dùng cơm trưa xong liền quay trở về.

Vẫn chiếc xe đó, vẫn vị trí đó, ba ngày nháo như điên tình lực mọi người hiển nhiên đã hao tổn đi rất nhiều, một đường đi về phi thường im lặng, Kỉ Tiểu cơ hồ từ khi lên xe liền nhắm mắt thiếp đi, ngủ thẳng cho tới khi xe dừng ở trước cổng trường.

Diêm Trìùng do dự không biết có nên đánh thức cậu dậy không thì Kỉ Tiểu tự mở mắt ra.

Hồng Hạo ôm một đồng quà lưu niệm ra ngoài, tất cả đều là Lỗ Tú Ný bảo cậu ta mua, Vương Hi Đường thấy cậu ta chật vật quá nên tốt bụng bê đỡ một chút, Ngũ Tử Húc ở sau lưng châm biếm: “Mày là người rừng lần đầu tới thành phố thăm người thân à, nhị tỷ nhà bác hai ở đây, hay là đường muối muối nhà cậu bày mời ăn cơm?!”

Hồng Hạo kỳ thật cũng hơi xấu hổ: “Mày cho rằng tao sẽ nguyện ý sao?” hiện tại tất yếu phải lấy lòng bạn gái: “Tao vẫn còn kém so với cậu ta.” Hồng Hạo hất cằm về phía Kỉ Tiểu vừa đứng dậy: “Cậu ta cái gì cũng mua về, tao bất quá cũng chỉ mua đồ đặc sản thôi.”

Diêm Trìùng cũng quay đầu sang nhìn Kỉ Tiểu, thấy lưng cậu đeo hai cái túi lớn, trong tay gắt gao ôm quả bóng rổ.

Nhất thời, khiến ngực hắn đập mạnh lên một cái, Diêm Trìùng cười chọc Hồng Hạo: “Mày mua cho người yêu là việc của mày, cậu ấy mua cho người ta, liên quan gì tới mày.”

Đoàn người xuống xe, sắc trời cũng không còn sớm, liền nghĩ ăn cơm chiều xong rồi về nhà, vừa lúc xe lớp 2 cũng tới nơi, Kinh Dao thuận thể gia nhập, mà Kỉ Tiểu lại nói tự mình về phòng ăn, nhưng bị Kinh Dao kéo lại bắt đi cùng.

“Đều đã tới cửa, còn không vào luôn, về làm gì.” Nhỏ không cho Kỉ Tiểu cơ hội cự tuyệt, liền đem người kéo luôn vào bên trong nhà hàng.

Cả nhóm gọi một bàn đầy đồ ăn, vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, Ngũ Tử Húc thấy Kỉ Tiểu cứ ôm quả bóng không bỏ hỏi: “Để dưới đất đi, ăn như thế không thấy bất tiện sao?”

Kỉ Tiểu không để ý tới cậu ta.

Diêm Trìùng thuận tiện kéo một chiếc ghế khác tới bên cạnh, vỗ vỗ nói: “Để đây được rồi.”

Kỉ Tiểu lúc này mới để quả bóng lên chiếc ghế.

Thấy cậu coi quả bóng như là bảo bối, mọi người đều có chút kì quái, nhưng Kỉ Tiểu vốn luôn thần thần bí bí, cũng không ai mượn cơ hội trêu chọc cậu.

Ngũ Tử Húc chợt nhớ ra một chuyện: “Cuối tuần có trận thi đấu với Cửu Trung, trận đó ác liệt lắm đây.”

Kinh Dao nói: “Cửu Trung? Người ta là trường chuyên thể dục thể thao, gặp bọn họ không phải tiêu rồi sao!”

“Bà coi thường bọn tôi vừa thôi, với trình độ hiện tại của bọn tôi sao có thể thua họ được.”

“Thế nhưng Diêm Vương không tham gia thi đấu.”

Diêm Trìùng bỗng lên tiếng: “Tao có thể tham gia.”

“Mày?” Ngũ Tử Húc đôi đưa trên tay chỉ thẳng vào mặt hắn.

Diêm Trùng linh hoạt gấp một miếng đậu ném vào trong bát: “Đã sớm khỏi rồi.”

“Mày đừng cậy mạnh, không phải bác sỹ nói lành hẳn cần ít nhất 2,3 tháng sao, mày chớ nóng vội.”

“Tóm lại lúc luyện tập, huấn luyện viên nói được là được rồi.”

“Vậy thực tốt, có Diêm Vương, Cửu Trung cũng không thành vấn đề.” Khó được khi Lỗ Tú Ný lên tiếng gia nhập, nhỏ hững hờ nói: “Đến lúc đó mọi người cùng nhau cố gắng.”

Sau ba ngày đi chơi điên cuồng, học sinh trở về kiếp sống học tập bình thường, mà Diêm Trùng theo thường lệ không tham gia thể dục buổi sáng cùng tiết thể dục, nhưng lại khôi phục tiến hành huấn luyện cùng với đội bóng rổ.

Kỉ Tiểu gần đây cũng bề bộn nhiều việc, ngày deadline cho nhà xuất bản đã gần kề, cậu mỗi ngày đều vì cố hoàn thành các bản thảo mà chỉ được ngủ 3,4h, cậu cũng không thể về trong phòng kí túc được bởi vì Tiêu Kiện Thạc cùng Tôn Tiểu Quân thực sự quá đáng ghét, đặc biệt là Tôn Tiểu Quân, so với Hà Bình trước kia còn huyền thuyên lắm nhai hơn nhiều.

Tôn Tiểu Quân phát hiện được chỗ tốt của Kỉ Tiểu nên khi không có việc gì liền thích cùng cậu tán gẫu, Kỉ Tiểu sẽ không đem oán giận của mình nói ra ngoài, cũng không cười nhạo mơ mộng xa vời của mình, Tôn Tiểu Quân cũng không cần thiết phải được đáp lại, cậu ta chỉ là muốn tìm một người khi học tới sức cùng lực kiệt sẽ chia sẻ giải tỏa một chút áp lực của mình, Kỉ Tiểu hiển nhiên là người ngàn năm một thuở.

Cho nên Kỉ Tiểu tình nguyện đem bài tập về phòng làm, còn trong tiết thể dục buổi sáng và tiết thể dục hoặc sau thời gian tan học sẽ ở lại vẽ, vì thế trên gương mặt tuyết trắng lộ ra hai quầng thâm mắt, theo như cách nói của Hồng Hạo thì chính là ‘càng ngày càng giống quỷ hồn ban ngày lác lư hiện ra.’

Hôm nay, Diêm Trùng đã huấn luyện xong, khó được khi lia tầm mắt về dãy lớp học một vòng, quả nhiên thấy Kỉ Tiểu vẫn đang ngồi trong lớp chưa về phòng.

Gần đây tuy hai người mỗi ngày đều có thời gian cố định ‘bên nhau’ nhưng thái độ của Kỉ Tiểu đối với hắn cũng không có thay đổi gì rõ rệt, cơ bản Diêm Trùng hỏi mười câu thì chín câu lấy một âm tiết đáp lại thể nhưng Diêm Trùng có thể cảm giác được quan hệ của Kỉ Tiểu và hắn dần dần trở nên xa cách, nói thể nào nhỉ, là một loại ý thức, hoặc là tình cảm xa cách.

Kỉ Tiểu dường như muốn bảo trì khoảng cách với hắn.

Điều này khiến Diêm Trùng có chút khó chịu, nhưng hắn không có biểu hiện ra ngoài.

Thấy Diêm Trùng đi vào lớp, Kỉ Tiểu liếc mắt nhìn qua rồi lại cúi đầu vào vẽ.

Diêm Trùng làm bộ như đang tìm tòi cái gì, rồi trong ngăn bàn rút ra một vở bài tập: “Quên cái này, không thì ngày mai sẽ bị phê bình.”

Kỉ Tiểu vẫn tiếp tục cúi đầu vẽ vẽ.

Diêm Trùng ngồi xuống vị trí phía trên nhìn cậu, được rồi là nhìn Kỉ Tiểu vẽ.

“Nếu không hoàn thành kịp có thể gọi điện cho nhà xuất bản nói hoãn 2 ngày không được sao?”

Kỉ Tiểu cẩn thận vẽ từng lọn tóc mỹ thiếu nữ: “không được.”

“Cậu đưa số điện thoại đây, tớ gọi cho.”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt con người không phải là vàng sáng cảm kích hay ảm áp.

Nhưng biểu tình của Diêm Trùng cũng thực nghiêm túc.

Kỉ Tiểu chỉ có thể nói: “Không cần.”

Diêm Trùng buông tay: “Kì thi tháng lại sắp tới, cậu còn muốn bận rộn tới mức nào nữa?”

Kỉ Tiểu không để ý tới hắn.

Diêm Trường: “Có cần tớ cho cậu mượn đề cương không?”

Hắn kỳ thật chỉ là thuận miệng nói thế nhưng Kỉ Tiểu bỗng nhiên ‘ba’ ném cái bút xuống, đầu bút rơi lên tập bản thảo, mặt giấy cũng đập cho nhăn nhúm lại.

Bản vẽ này sắp hoàn thành liền trực tiếp bị hỏng.

Diêm Trường trầm mặc một lát, nói: “Được rồi, tớ không nói nữa...”

Kỉ Tiểu lần nữa đổi tờ giấy khác, cầm bút lên vẽ lại từ đầu.

“Tôi đã nói chuyện với họ rồi, tạp chí cũng chờ xuất bản.’ Cậu chậm rãi nói.

Diêm Trường vừa nghe liền hạ giọng: “Vậy cậu chú ý nghỉ ngơi.” Những lời này nói xong chính cũng cảm giác nổi hết cả da gà, há miệng thở dốc, lại khép lại.

Kỉ Tiểu nhẹ nhàng “ân” một tiếng.

Hai người không nói gì một lúc, rồi Diêm Trường vẫn nhịn không được lên tiếng: “Thứ 6 này thi đấu, cậu có tới xem không? Tại sân vận động trường mình, là chủ nhà.”

Nhưng ngoài dự liệu, Kỉ Tiểu lại hỏi lại một câu: “Cậu ra sân?”

Diêm Trường dừng một chút, nở nụ cười: “Ừ.”

Kỉ Tiểu gật đầu: “Được.”

Cửu Trung không hổ là trường trung học thể dục thể thao của U thị, tuy bóng rổ không phải là đội mạnh nhất của trường nhưng năng lực cũng không phải bình thường, hai chiếc xe khách lớn tiến vào trong sân Phụ Trung, một chiếc là của thành viên đội bóng, chiếc còn lại là người nhà và cổ động viên đi theo.

Thấy tình hình như vậy, Phụ Trung luôn trọng mặt mũi cũng không cam tâm yếu thế, phó hiệu trưởng quyết định cho lớp 10 và lớp 11 nghỉ học đi cổ vũ, khiến cho sân vận động nháy mắt chật kín người cái này gọi là: khí thế sân nhà không thể thua kém!

Học sinh Phụ Trung luôn tự hào vì trường mình, loại sự tình này liên quan tới vinh dự tập thể đương nhiên phá lệ ra sức, vừa mới được cho nghỉ học, ba tầng sân bóng tiếng hô vang trời dậy, đội bóng chỉ mới đi ra khỏi động âm thân, nhưng tiếng hô cổ vũ cũng muốn làm nổ tung nóc nhà.

Kỉ Tiểu trên đường gặp Kinh Dao, hai người vừa tới liền gặp Vương Hi Đường đang đứng ở cửa đón tiếp người, sau đó được đưa tới một góc ngồi xuống, chỗ này tuy không quá thu hút nhưng tầm nhìn lại phi thường tốt, bên phía kia cách vài chỗ Mai Nghiên Nghiên đã sớm an vị.

Cách giờ thi đấu khoảng 5p, đội hình chính thức vào sân nhưng Diêm Trường vẫn mặc áo khoác đồng phục, Mai Nghiên Nghiên nhú mày nói: “Hôm nay Diêm Vương không thi đấu à?”

Vương Hi Đường nói: “Tay Diêm Vương vẫn chưa khỏi hoàn toàn, nên huấn luyện viên chưa cho cậu ấy vào.”

“Vậy hôm nay khó thắng được lắm.”

Kinh Dao nghe qua có chút không vui: “Thi đấu còn chưa bắt đầu cậu nói xui xẻo cái gì vậy, em trai cậu không phải người à, Hồng Hạo, Ngũ Tử Húc không phải người à?”

Nói xong, Kinh Dao trực tiếp đứng lên, hướng trong sân hét to: “Phụ Trung tất thắng!”

Kỳ thật giọng nhỏ không lớn lắm, thế nhưng phía sau là một đám cổ động viên đội nhà, nhỏ vừa hô như vậy, đám nữ sinh đó cũng đồng thanh hô vang.

Đặc biệt là Lỗ Tú Ny, trực tiếp cầm loa bật tới cỡ to nhất gào lên.

“Phụ Trung tất thắng! Phụ Trung tất thắng! Phụ Trung tất thắng! Diêm Vương, Kinh Dao nói cậu cố gắng !!”

Nhất thời mọi người trong sân đều nhìn về hướng này, kể cả thành viên trong đội.

Diêm Trì cũng quay đầu qua nhìn, đến khi nhìn thấy Kỉ Tiểu đang ngồi cạnh Kinh Dao, hần lộ ra tươi cười sáng lạn.

Mai Nghiên Nghiên lại cho rằng hần hướng về Kinh Dao cười, biểu tình trên mặt đen như đáy nồi.

Ngay sau đó, trận đấu bắt đầu.

So với lần trước đấu với trường Ba Trung, Cửu Trung khó đối phó hơn nhiều, ngay từ đầu Phụ Trung toàn bị ép sân, huấn luyện viên đối người vài lần cũng không ăn thua, cuối cùng đành phải thay đổi chiến thuật, đổi thành 2 hậu vệ, khiến Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo đều tử thủ ở sân nhà, mới miễn cưỡng xoay chuyển cục diện. Sau đó trận thi đấu cũng vô cùng thuận lợi, giờ cách biệt điểm số là 8 điểm, nhưng thể lực của đội Phụ Trung dần chống đỡ không nổi, đối phương cũng bắt đầu chọn dùng chiến thuật phạm quy, dần dần điểm số chênh lệch liên rút ngắn lại, mắt thấy điểm đội khách đã vượt trước, mọi người trong hội trường không thể ngồi yên được nữa.

“Đổi Diêm Trì ~!”

Không biết ai kêu trước tiên, nhưng từ người đó, cuối cùng lan ra toàn khán đài, khiến huấn luyện viên có chút ái ngại.

Diêm Trì vẻ mặt sẵn sàng, đứng dậy nói chuyện với huấn luyện viên, đối phương miễn cưỡng gật đầu, hần bắt đầu cởi áo khoác.

Lúc này sức nóng của khán đài đã dâng lên đỉnh điểm, mà sự thật chứng minh, mọi người chờ mong cũng không hoàn toàn vô lý, Diêm Trì vừa ra sân, điểm tiến công lập tức tăng lên, những hậu vệ của đội khách liên tiếp bị hạ gục, có thể bắt nhịp luôn vào trận đấu, vì thế toàn đội cũng hưng phấn chơi ăn ý hơn hẳn.

Điểm cách biệt liên gia tăng, 1 điểm, 2 điểm đến 4, 5, 6, 7 điểm, cuối cùng Phụ Trung liên tục ghi điểm vào rổ đội bạn, cuối cùng lấy ưu thế hơn hẳn ép Cửu Trung mặt mày xám tro, hoàn toàn không thể đáp trả!

Trận đấu chấm dứt! Học sinh Phụ Trung sôi trào hoan hô chúc mừng, các thành viên trong đội cũng ôm nhau ăn mừng rồi rít, cao hứng không thôi.

Kinh Dao kéo Kỉ Tiểu đi qua, mọi người vì thế ồn ào muốn Diêm Trì ôm nhỏ, Diêm Trì tượng trưng ôm Kinh Dao một cái rồi bỏ ra luôn, tiếp đối với Kỉ Tiểu mở rộng vòng tay.

Kỉ Tiểu lần này phản ứng có chút chậm, bị Diêm Trì ôm chặt trở tay không kịp!

Trong tiếng huyền não âm ỉ xung quanh, Diêm Trì ghé lỗ tai cậu nói nhỏ: “Chốc lát đừng đi vội, đợi tớ một chút.”

38. Chương 38

Phụ Trung chiến thắng hơn nữa còn là lợi ngược dòng mà thắng tự nhiên cần ăn mừng một chập, nhưng suy xét đến kỳ thi tháng vào cuối tuần này, không phải ai trong đội cũng là học bá, cho nên mọi người đơn giản quyết định thi xong sẽ cùng nhau đập phá một trận ra trò, thả lỏng chân tay.

Sau khi thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, Diêm Trì lại bị huấn luyện viên gọi đi trò chuyện một hồi, dù sao mọi người cũng đã quen chỉ cần thi đấu xong thì sẽ không thiếu phần này, nên bọn Ngũ Tử Húc cũng không đợi hẳn.

Kinh Dao trước lúc rời đi thấy Kỉ Tiểu vẫn ngồi tại chỗ, kỳ quái hỏi: “Cậu không đi à?”

Kỉ Tiểu nói: “Chút nữa.”

Kinh Dao nở nụ cười: “Cậu thực thích bóng rổ a, sao không thử tham gia đội bóng xem?”

“Tôi không biết chơi.”

“Bảo Diêm Trùng dạy cho, cậu cũng biết trình độ anh ấy thế nào mà.”

Kỉ Tiểu không nói gì, chỉ lắc đầu.

Kinh Dao thấy vẻ mặt cậu bình tĩnh, nhưng trong mắt lại mơ hồ chột lóe chút thần sắc phức tạp, thức thời không hỏi nhiều.

“Vậy tớ đi trước.”

Kinh Dao rời đi, Kỉ Tiểu vẫn ngồi lại tại chỗ một lúc lâu, sân bóng rổ to như vậy lại trống trơn chỉ còn mình cậu ngồi trơ trọi, Kỉ Tiểu chậm rãi đứng dậy hướng trong sân đi vào.

Diêm Trùng vừa tắm xong đi ra nghe tiếng đập bóng có tiết tấu cách đó không xa truyền tới, hần tò mò đi qua, liền thấy Kỉ Tiểu đứng trước rổ đập bóng, động tác của cậu trông có chút ngốc ngốc, dường như đang tìm cách để ném bóng, đầu gối gấp khúc, nghiêng mình về phía trước, chính là tư thế lần trước Diêm Trùng dạy cậu chơi game.

Chuẩn bị hoàn tất, hai tay Kỉ Tiểu dùng lực, quả bóng vẽ ra một đường cong không tính là xinh đẹp...

Chỉ là thực đáng tiếc lại thất bại, lực ném quá nhẹ thậm chí ngay cả rổ cũng không ném tới.

Kỉ Tiểu nhìn quả cầu nảy trên mặt sân mấy cái, cúi người đem nó ôm trở về, tính toán ném lại lần nữa.

Lần thứ hai cậu đang chuẩn bị ném thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, hơn nữa còn là cấp tốc tới gần, đợi tới khi Kỉ Tiểu hồi thần chuẩn bị tránh đi, thì Diêm Trùng đã từ đằng sau chạy nhanh tới đoạt cầu của cậu, sau đó dẫn bóng ra xa, vừa chạy vừa cười nói: “Cậu như vậy không đúng, muốn giống tớ không, nếu muốn thì không thể đi bộ nha.”

Kỉ Tiểu đứng không nhúc nhích, Diêm Trùng dừng lại: “Không thử sao?”

Kỉ Tiểu nhắc chân đuổi theo, Diêm Trùng bắt đầu né tránh, biên độ di chuyển của hắn cực kì nhỏ, thế nhưng dưới chân lại phi thường linh hoạt, quả bóng trong tay hắn cứ như xuất quỷ nhập thần qua lại giữa hai tay hắn, Kỉ Tiểu làm cách nào cũng không cướp được quả bóng trong tay hắn, mà ngay cả thân Diêm Trùng cũng không chạm tới được.

Nhưng nghị lực của Kỉ Tiểu so với Diêm Trùng tưởng còn lớn hơn rất nhiều, hai người liền cứ như vậy vừa đuổi vừa trốn giằng co hơn 10p, Kỉ Tiểu rõ ràng đã mệt tới cùng cực, lại vẫn không có nửa điểm muốn buông tay. Vận động mạnh khiến trán cậu nhiễm một tầng mồ hôi, khuôn mặt vốn tái nhợt đã mang chút huyết sắc, đôi môi ửng hồng, nhất thời khiến Diêm Trùng nhìn tới phân tâm.

Kỉ Tiểu nhảy bén nhận ra tiết tấu của Diêm Trùng có chút loạn, thấy có sơ hở liền muốn xông vào đoạt bóng của hắn, Diêm Trùng đến cùng vẫn là thành viên đội bóng, cho dù đầu óc có đang mơ màng thì bản năng thân thể cũng sẽ bộc phát phản ứng ra, vốn nguyên bản là chơi đùa với Kỉ Tiểu nhưng không cần thận chú ý dưới chân, trực tiếp dùng bả vai và cánh tay đụng phải hất Kỉ Tiểu ngã lăn ra, tại một khắc kia, trong lòng Diêm Trùng hét lên một tiếng không xong, nhưng Kỉ Tiểu cũng không phải người ăn chay, lúc bị hất văng trực tiếp dùng tay bám lấy Diêm Trùng, kéo theo hắn cùng ngã.

Hai người một trước một sau bổ nhào lên sân nhà, Diêm Trùng lập tức đứng dậy kiểm tra xem Kỉ Tiểu có sao không, khuỷu tay Kỉ Tiểu đập lên sàn, đến khi xoay người lại được thì cánh tay đã tê rần.

Diêm Trùng vội vàng nâng tay cậu lên kéo tay áo ra kiểm tra, lại sờ sờ xương cốt một chút: “Hắn là không bị thương tới.” Hắn vừa nói vừa thay kỉ Tiểu xoa xoa: “Nhưng ngày mai chắc sẽ thấy đau nhức.”

Cảm giác kia thực không quá dễ chịu, Kỉ Tiểu nhíu mày muốn rút tay về, thế nhưng Diêm Trùng không buông.

Không chỉ không buông, hắn còn nắm lại phi thường chặt.

Kỉ Tiểu giương mắt nhìn về phía Diêm Trùng, chỉ thấy đối phương cũng đang lẳng lẳng nhìn mình, Kỉ Tiểu không phải đứa ngốc, nếu nói lần trước trong tủ tối om còn có thể lấy lí do Diêm Trùng bởi vì kinh hoàng mà cho qua, nhưng hiện tại thế này, Kỉ Tiểu vẫn có chút ý thức nguy rồi. Cậu đứng dậy muốn rời đi nhưng Diêm Trùng lại dùng lực đem cậu kéo trở lại.

Kỉ Tiểu còn chưa kịp đứng vững liền ngã trở về, mà Diêm Trùng trực tiếp giữ chặt bả vai Kỉ Tiểu rồi lật người đem cậu đè xuống dưới!

Kỉ Tiểu nhìn thẳng đối phương, biểu tình coi như trấn định, sắc mặt lại khôi phục sự tái nhợt, cậu giãy dụa cổ tay, phát hiện Diêm Trùng lại dùng lực, căn bản không cách nào động đậy.

“Cút ra.” Kỉ Tiểu lạnh lùng nói.

Diêm Trùng cẩn thận nhìn khuôn mặt cậu, lúc đầu nhìn chỉ thấy là tái nhợt nhưng càng nhìn càng thấy cảnh đẹp ý vui, mà đến tận bây giờ, hắn hoàn toàn khẳng định đôi mắt kia, chiếc mũi, cái miệng cùng toàn khuôn mặt chính là bộ dạng hắn thích, mỗi một điểm đều khiến hắn phải chú ý.

Diêm Trùng không biết, biểu tình mình đang nhìn Kỉ Tiểu lúc này chính là mê luyến.

Hắn cúi đầu xuống, Kỉ Tiểu nhận thấy mục tiêu hắn liền nhanh chóng nghiêng mặt đi, trán đã nổi gân xanh mơn hờ.

Diêm Trùng vươn tay niết cằm cậu chuyển trở về.

“Tôi không phải con gái!”

Đây là câu hoàn chỉnh cuối cùng trước khi Kỉ Tiểu bị hôn môi nói ra được.

Diêm Trùng cho rằng Kỉ Tiểu sẽ liều chết giãy dụa, ít nhất cũng không thành thật nằm im thế này, thế nhưng đối phương tại khoảnh khắc hai đôi môi chạm nhau cả người chỉ cứng ngắc một chút, sau liền không phản kháng gì nữa, mặc kệ Diêm Trùng muốn làm gì thì làm.

Đôi môi Kỉ Tiểu thực lạnh, thế nhưng hắn lại cảm thấy nó phi thường mềm mại, tựa như dùng lực một chút sẽ liền tan biến.

Diêm Trùng cảm thấy độ nóng cơ thể tăng lên như bốc hỏa, đôi môi cọ xát một lát, hắn trực tiếp cạy mở khoang miệng đối phương, Diêm Trùng nếm mùi vị của Kỉ Tiểu, có vị cay đắng thần nhiên, khi đầu lưỡi chạm vào có chút lạ thể nhưng chậm rãi lại biến thành ngọt ngào. Diêm Trùng nhịn không được cuốn chặt lấy đầu lưỡi cậu dùng sức mút vào, sau đó khám phá từng ngóc ngách bên trong khoang miệng ngọt ngào đó.

Đây đương nhiên không phải nụ hôn đầu tiên của hắn, nhưng từ phản ứng của Kỉ Tiểu liền biết, đây là nụ hôn đầu tiên của cậu, mặc dù Kỉ Tiểu cố gắng duy trì biểu hiện bình thường, thế nhưng sự trức trặc cùng vô thức này không thể ngụy trang. Điều này khiến cho Diêm Trùng trong lòng nhất thời bị các loại cảm xúc thi nhau bành trướng, có thỏa mãn, có hưng phấn, có kích động, nhiệt huyết trong người đột nhiên dâng cao, cơ hồ không thể tự điều khiển, cảm thụ hương vị này không thể diễn tả thành lời.

Mà có lẽ chính sự tiến nhập như vậy, mới khiến Diêm Trùng ý loạn tình mê mất phòng bị.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy phía dưới thực đau xót, Diêm Trùng một tiếng kêu rên, nhất thời không khống chế được khí lực, trực tiếp cắn phải đầu lưỡi của Kỉ Tiểu.

Hai đôi môi đang giằng co rốt cuộc tách ra, Diêm Trùng ôm bụng ngồi dậy, sắc mặt tối đen nhìn gương mặt đồng dạng phía dưới, đôi môi Kỉ Tiểu đã sưng đỏ, may mà thân hình Diêm Trùng so với Kỉ Tiểu cao hơn không ít, đối phương lần này ‘ra chân’ mới không đá trúng chỗ yếu hại, nhưng vẫn khiến Diêm Trùng ăn chút đau khổ.

Kỉ Tiểu đầu lưỡi bị rách, khóe môi tràn ra một mạt màu đỏ tươi, xứng với thần tình đôi mắt tựa hàn băng, rất có lực sát thương.

Cậu thu hồi đầu gối công kích Diêm Trùng, chậm rãi đỡ người ngồi dậy.

“Tổ...”

Chát!!!

Miệng Diêm Trùng cơ hồ là cùng đồng thời với động tác của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng vừa định mở miệng nói chuyện, Kỉ Tiểu đã giơ tay cho hắn một bạt tai đau nhói!

Diêm Trường trực tiếp bị tát lệch mặt đi, lỗ tai vẫn còn ong ong.

Đến khi Diêm Trường quay đầu lại, Kỉ Tiểu đã giáng thêm cho một bạt tai nữa, hai cái tát này cộng thêm cú huých bằng đầu gối vừa nãy, nửa điểm cũng không lưu tình, dường như Kỉ Tiểu đã lôi toàn bộ sức lực bản thân hạ thủ, cái tát thứ 2 khiến khóe miệng Diêm Trường cũng thấy ửng đỏ

Diêm Trường vươn đầu lưỡi ra liếm liếm khoang miệng đau rát, trên mặt cũng có một vết xước không ngăn, trong miệng lại có mùi máu xộc lên.

Kỉ Tiểu rút cuộc đem người đẩy ra, sau đó cái gì cũng không nói liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Diêm Trường bỗng nhiên gọi cậu lại: “Tớ không hề đùa giỡn với cậu.”

Cước bộ của Kỉ Tiểu không dừng, đầu cũng không ngoảnh lại cứ thế đi thẳng.

Diêm Trường gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng cậu: “Tớ cho cậu thời gian suy nghĩ, nghĩ xong thì nói cho tớ biết.”

Tiếng đáp trả của Kỉ Tiểu chính là tiếng đóng sầm cửa.

Diêm Trường ngồi lặng trong chốc lát, sau đó nằm vật ra sàn, hắn sờ sờ khuôn mặt vẫn còn bỏng rát vì hai cái tát, khẽ cười một tiếng.

Như vậy cũng tốt.

Cũng tốt.....

.....

Kỉ Tiểu chà xát miệng xong liền về phòng ngủ. Còn Diêm Trường hôm đó về nhà cũng phải tốn một chút sức lực.

Hắn trước tiên ở bên ngoài lang thang một vòng, dấu tay trên mặt vẫn chưa có phai nhạt, thẳng tới giờ ăn cơm, Quế bà bà gọi điện cho hắn, Diêm Trường mới không thể không trở về.

Vừa vào nhà, bà ngoại nhìn thấy liền kinh hãi nói: “Con bị ai đánh?”

Diêm Trường cười nói: “Hôm nay chơi bóng, bị đối phương đụng phải một chút.”

Bà ngoại đầy mặt không tin nhưng vẫn nói Quế bà bà cầm khăn mặt tới cho hắn lau mặt: “Có phải con một chân đạp mấy cái thuyền sau đó bị bạn gái phát hiện nên mới tát cho có phải không?”

Ông ngoại liếc mắt nhìn qua: “Cô bạn gái này lực cánh tay cũng không nhỏ.”

Cầm khăn lau mặt, khóe miệng Diêm Trường khẽ cong cong: “Sao ông lại đoán thế ạ? Đây là cách trao đổi tình cảm bình thường khi chơi bóng mà thôi.”

Sau ngày hôm đó, quan hệ không bền chặt lắm của Kỉ Tiểu và Diêm Trường thật vất vả mới thành lập lại một lần tiến nhập hầm băng. Kỉ Tiểu một lần nữa trở về trạng thái độc hành, ai cũng không để ý tới, ai mượn vở cũng không đưa, Ngũ Tử Húc gấp tới độ gõ Diêm Trường.

“Mày đi nói với cậu ấy giùm tao đi, sao tự đứng lại trở nên như vậy? Bọn mày cãi nhau à?”

Diêm Trường sắc mặt cũng không tốt, không có hứng thú cùng hắn hò nháo: “Không có.”

Diêm Trường biết Kỉ Tiểu hiện tại không muốn nhìn thấy hắn, hắn cũng nói được làm được, đã nói cho Kỉ Tiểu thời gian, liền sẽ không bức bách cậu lập tức ra quyết định, cho nên thể dục buổi sáng cùng các tiết thể dục trong tuần cũng không ở lại lớp nữa cộng thêm Diêm Trường vừa trải qua thi đấu trạng thái tốt chứng minh đã khôi phục không tồi, tới sân bóng rổ huấn luyện còn được phát điểm tâm ăn.

Kì thi tháng lại bắt đầu, lần này điểm thi không bị tính vào điểm học kì nên ai cũng thả lỏng hơn chút, nhưng độ khó thì vẫn như trước có thể hù chết người, hơn nữa lần trước còn có người gian lận, nên các thầy cô đều kiểm soát rất gắt gao khiến đám học sinh cũng mệt mỏi dần.

Mai Nghiên Nghiên ngẫu nhiên sẽ lại xuất hiện trước cửa lớp 1, mặc dù không tìm Diêm Trùng nhưng cảm giác tồn tại là phi thường minh xác, nhỏ thích lôi kéo mấy người có thành tích tốt trong lớp 1 để hỏi này nọ, mà toàn sang lúc nghỉ giữa giờ.

Hôm nay nhỏ tới cũng không khéo, đại bộ phận học sinh lớp 1 đều kéo nhau xuống lầu để chuẩn bị học thể dục, những người còn lại đều học không được tốt lắm, Mai Nghiên Nghiên ở ngoài cửa nhìn một vòng, đại khái là thật sự có một vấn đề cần được giúp đỡ, trên mặt hiện ra thần sắc nôn nóng.

Sau đó, nhỏ thấy Kỉ Tiểu.

Nhỏ đương nhiên nhớ rõ thái độ thờ ơ của Kỉ Tiểu, cũng biết thành tích của Kỉ Tiểu tốt như thế nào, cho nên Mai Nghiên Nghiên không quản chi hết, nhỏ trực tiếp đi tới chỗ Kỉ Tiểu cất lời: “Cậu có rảnh không?”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu, quét qua qua Mai Nghiên Nghiên trong tay cầm sách vật lí, cậu nhớ môn thi tiếp theo chính là vật lí.

Mai Nghiên Nghiên có chút xấu hổ: “Tớ muốn hỏi cậu một vấn đề.”

Hết chương 38

39. Chương 39

Mai Nghiên Nghiên đã làm tốt tâm lý sẽ bị lơ đẹp, ai ngờ Kỉ Tiểu lại vô thanh vô thức giơ tay ra.

Mai Nghiên Nghiên vui mừng quá đổi, vội vàng đưa sách qua: “Bài này này, nghe nói chiều nay sẽ thi...nhưng tớ làm tới đây liền không biết làm thế nào nữa.”

Thành tích lớp 3 tuy không được như lớp 1 nhưng không phải hoàn toàn không có cao thủ, tựa như Dương Khiếu môn lý cũng không tồi, lần thi trước là 1 trong 3 người được hơn 90 điểm, nhưng Mai Nghiên Nghiên lại không tới hỏi bạn trai tin đồn của mình mà lại chạy tới hỏi Kỉ Tiểu, nguyên nhân bên trong chắc chỉ có mình nhỏ biết.

Kỉ Tiểu cũng không quan tâm, cũng chẳng hỏi, trực tiếp đem quá trình giải đề viết ra cho Mai Nghiên Nghiên.

Mai Nghiên Nghiên nhìn lời giải bình tĩnh đại ngộ, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười, thái độ cũng dễ chịu hơn nhiều, phảng phất muốn biểu đạt thân thiết hơn, nhỏ đối với Kỉ Tiểu nói: “Thi xong mọi người trong đội bóng sẽ cùng nhau đi chúc mừng, cậu có đi không?”

Kỉ Tiểu dừng một chút: “Không đi.”

Mai Nghiên Nghiên chỉ là thuận miệng hỏi vậy, cũng không phải thật sự để ý Kỉ Tiểu có đi hay không nhưng có một số việc nhỏ vẫn tò mò không thôi.

Nhỏ ra vẻ kinh ngạc: “Diêm Trùng không nói với cậu sao? Hay là cậu bận việc?”

Kỉ Tiểu làm việc của mình không đáp lại. Mai Nghiên Nghiên tươi cười cương chút, nhưng vẫn kiên trì tiếp tục hỏi: “VẬY...Kinh Dao có đi không?”

Kỉ Tiểu dừng bút, bỗng nhiên nhìn qua, ánh mắt kia không hề che dấu vừa thẳng thừng vừa sắc bén, Mai Nghiên Nghiên còn chưa từng bị người khác dùng ánh mắt như vậy nhìn chằm chằm bao giờ, trong ấn tượng của nhỏ, Kỉ Tiểu chính là người cho người khác cảm giác có cũng được mà không có cũng không sao, hướng nội sâu sắc như vậy hoàn toàn chưa bao giờ có trong phạm vi chú ý của nhỏ, thế nhưng nhỏ lại không biết, khi Kỉ Tiểu nhìn người trong mắt sẽ tản mát ra một loại tựa như ‘sát khí’ gì đó.

Mai Nghiên Nghiên có điểm ngốc lảng.

Kỉ Tiểu nói: “Cậu muốn biết cái gì?”

Ba ngày thi tháng rất nhanh trôi qua, sau khi môn cuối cùng thi xong, không khí trong lớp rõ ràng từng bừng hơn hẳn. Buổi sáng Kỉ Tiểu rốt cuộc cũng hoàn thành bản thảo đem nộp, mặc kệ bình thường có cố gắng chống đỡ thế nào, thừa dịp tiết 4 là tiết mỹ thuật vẫn nhịn không được ngủ gật một chút, một giấc ngủ này hiển nhiên liền ngủ say như chết, đến khi mở mắt ra thì đã qua giờ ăn trưa.

Trong lớp đã có không ít người lục tục ăn cơm xong trở lại, Kỉ Tiểu khởi động thân mình, nhìn thấy một chiếc bánh sandwich không biết lúc nào được đặt ở trên bàn của mình.

Bạn học chung quanh đều đang cười đùa, Ngưu Vân Hải bên cạnh thì đang đeo tai nghe ngâm nga theo điệu nhạc yêu thích, không ai nhắc nhở Kỉ Tiểu nên ăn cơm trưa, cũng không có bất cứ ai để ý tới cậu, tựa như chiếc bánh sandwich này tự dưng xuất hiện, không có dấu vết.

Kỉ Tiểu ngốc ngốc ngồi không nhúc nhích.

Một bài hát được vang lên, trong radio của trường vang lên thanh âm thoả mái của Lỗ Tú Ný, nhỏ là thành viên tích cực của đội phát thanh trường, trưa thứ 6 mỗi tuần tại trường Phụ Trung đều có khoảng thời gian giải trí phát những bài hát học sinh yêu thích, học sinh cũng có thể viết những tờ giấy nhỏ yêu cầu bài hát hoặc những lời chúc, hoặc là những đoạn tỏ tình, cũng có những tin tức bất quá đều có thể được đưa lên đài phát thanh trường, cho nên rất được học sinh trường hoan nghênh.

Lỗ Tú Ný nói: “Vừa rồi là bài hát của bạn xx lớp 10-6 gửi tới bạn Khương Chân lớp 10-1, chúc Khương Chân lần thi này may mắn...”

Ngũ Tử Húc vừa nghe liền đập bàn gào lên: “Ai? Thằng này là thằng nào? Thằng nhóc kia ngon thì mày ra đây đấu với anh.”

Hồng Hạo sung sướng khi người gặp họa cười ha ha: “Mày lạc hậu, ra tay chậm, không thể coi thường các học đệ bây giờ nha.”

“Đúng là không có giới hạn! Lời ca vừa rồi thực củ chuối, đồ ngốc mới nhờ radio phát bài hát, không có phẩm vị! Tiểu gia tao mà sợ nó à, xem xem lát nữa tao có tìm được cái thằng lỗi đó không!”

Hồng Hạo khó chịu, bạn gái cậu ta chính là bá chủ của cái đài phát thanh trường: “Là mày không có can đảm thôi.”

Ngũ Tử Húc vừa định phản bác liền nghe thấy Lỗ Tú Ný nói: “Lúc trước tớ còn thấy kỳ quái vì sao hôm nay tớ lại nhận được vô số các thiệp chúc mừng, sau mới nghĩ tới, nguyên lai ngày mai là sinh nhật của hoa khôi của khối 11, khó trách có rất nhiều lời chúc phúc từ bốn phương tám hướng gửi tới, tớ liền lấy một lá thư đại diện cực có phong tình đọc lên cho các bạn nghe, người này đã chọn một bài hát cực kỳ có ý nghĩa trong ngày này đó là bài Back At One gửi tặng Kinh Dao, hy vọng Kinh Dao có một sinh nhật thực khoái hoạt, về phần người này là ai...chúng ta đành phải dựa vào ca từ bài hát để tìm vậy.”

Lỗ Tú Ný nói xong, âm nhạc liền vang lên.

.....

it's undeniable that we should be together

Không thể phủ nhận, chúng ta sẽ ở bên nhau.

it's unbelievable how i used to say that i'd fall never

Thực khó tin, anh vẫn cho là anh sẽ không lại rơi vào bẽ tình.

.....

Nghe từng câu ca từ da diết, Ngũ Tử Húc lại mắng một câu, nhưng câu này nhẹ hơn rất nhiều.

“Fuck, là đứa nào a...”

Mắng xong, hắn lại nhịn không được hướng về chỗ Diêm Trùng nhìn qua. Cùng lúc đó, trong lớp cũng có không ít người nhìn về phía Diêm Trùng.

Diêm Trường ngẩng đầu nghe, không lên tiếng.

Ngũ Tử Húc cẩn thận nói: “Diêm Vương... mày còn rất lãng mạn a.”

Diêm Trường nhăn mi, trường mắt lại lườm thẳng bạn.

Ngũ Tử Húc tự động cầm nín.

Kỉ Tiểu sờ lên chiếc bánh sandwich thế nhưng vẫn còn ấm, cậu cầm chiếc bánh trong tay một chốc, dường như muốn cảm thụ độ ấm trong đó, sau đó chậm rãi bỏ vào ngăn bàn...

Tan học, Diêm Trường chậm rì rì thu thập đồ đạc.

Ngũ Tử Húc lại tới đẩy hẳn: “Đi thôi, không tới Berry nữa, lần này Hồng Hạo đã đặt chỗ ở khu Nam rồi, nghe nói có một quán rất lớn, tới xem thử.”

Diêm Trường đem quyển sách cuối cùng bỏ vào balo, nghiêng đầu nhìn Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu đang xóc balo lên vai muốn rời đi, hai người tầm mắt giao nhau, Kỉ Tiểu dứt khoát quay đầu đi, trực tiếp đi ngang qua bên người hắn, rời khỏi phòng học.

“A, Kỉ Tiểu không đi sao?” Ngũ Tử Húc kỳ quái.

Biểu tình Diêm Trường thực khó coi: “Chúng ta đi thôi.”

Quán ở khu Nam thực không tệ, so với Berry thì nội dung giải trí càng phong phú hơn, lão bản phi thường khách khí chiêu đãi nhóm tiểu tổ tông này, hơn nữa Hồng Hạo cũng đã yêu cầu gọi vài chai rượu tới. trừ thành viên chủ lực của đội bóng ra còn không ít người mang theo người yêu, nên mọi người vừa chơi đùa ca hát vừa uống rượu, không khí có chút náo nhiệt.

Nhưng Diêm Trường không có ý tứ gia nhập, hắn chỉ ngồi xem bọn họ chơi trò nó thật hay thử thách, cứ ngồi một chỗ uống rượu.

Kinh Dao cũng tới, ngồi bên cạnh hắn, nhỏ nhìn chằm chằm Diêm Trường trong chốc lát, sau đó vươn tay cản lại Diêm Trường lại tiếp tục nốc rượu.

“Hôm nay anh uống nhiều rồi.” Diêm Trường bình thường rất ít uống rượu: “Tâm tình không tốt sao?”

Diêm Trường nói: “Không có, chỉ là rượu nhẹ thôi, mọi người đều ở đây, cao hứng.”

Kinh Dao ‘hừ’ một tiếng: “Anh cho em là đồ ngốc à, anh nhìn nhỏ đi...” Nhỏ hất cằm hướng tới Mai Nghiên Nghiên ở đối diện: “Hoàn toàn cùng một trạng thái, người không biết còn tưởng rằng hai người đều bị thất tình ấy.”

Mai Nghiên Nghiên hôm nay đích xác uống nhiều, Mai Dục cũng khuyên không nổi nhỏ, nhỏ không chỉ nốc rượu như nước lã mà khi chơi trò chơi cũng rất nhiệt tình, vòng trước nhỏ thua, Mai Nghiên Nghiên chọn nói thật.

Người đối diện hỏi nhỏ: “Bà và Dương Khiếu là thế nào?”

Mai Nghiên Nghiên nói: “Tôi và cậu ta không có quan hệ gì, về sau cũng không.”

“Hai người chia tay?” người đối diện kinh ngạc.

Mai Nghiên Nghiên cười: “Chưa từng quen nhau nói gì tới chia tay.”

“Vậy lúc trước...”

Mai Nghiên Nghiên đánh gãy: “Tôi thích người khác.” Nói xong nhỏ thẳng tắp nhìn qua Diêm Trường.

Loại hành vi gọn gàng dứt khoát này khiến cho người muốn hỏi nhất thời không biết nói gì, mọi người đều biết Diêm Trường đối với Mai Nghiên Nghiên không có tí xíu tình cảm gì.

Diêm Trường hiển nhiên cũng không cho nhỏ tiếp tục ý tứ, đứng dậy nói: “Tao đi toilet.”

Diêm Trường ở bên ngoài đứng rất lâu, cũng không làm gì, chỉ đứng trước cửa sổ gió lạnh, sau đó cầm di động ra, hần phát hiện hần không có số điện thoại của Kỉ Tiểu, rõ ràng lần trước di động của cậu hần đã cầm ở trong tay, vậy mà...

Miên man suy nghĩ một lúc lâu, lại trở về, buổi tụ tập đã đi gần tới kết thúc, quá nửa người đã say xỉn gục xuống, chỉ còn chờ Diêm Trường nói giải tán mà thôi.

Diêm Trường lắc đầu, vì thế lay tỉnh mấy người rồi cùng những người còn tỉnh táo đỡ những người gục không biết trời đất ra ngoài.

Diêm Trường cau mày, nhưng cũng không thể bỏ mặc, Mai Nghiên Nghiên lão đảo đi tới, Diêm Trường không nhúc nhích, nhưng nhờ tự mình dựa vào người hần, nhờ ôm tay Diêm Trường miệng không ngừng lải nhải.

Đại bộ phận người đều thấy xấu hổ thay nhỏ, Kinh Dao cũng ngại phiền nên ra ngoài xe đợi, chỉ còn Mai Dục một bên lồi lồi kéo kéo.

Mai Nghiên Nghiên vô thức gọi tên Diêm Trường, nghe Diêm Trường sai Mai Dục đưa mình về, Mai Nghiên Nghiên lập tức giẫy dụa.

“Diêm Trường! Diêm Trường! anh đừng như vậy...” vừa nói nhỏ vừa ủy khuất khóc nức lên; “Anh đừng cùng Kinh Dao quen nhau...”

Diêm Trường căn bản không muốn đáp lại nhỏ, nhưng nhớ tới chuyện giữa trưa liền đáp lại một câu: “Ai nói tôi sẽ quen với Kinh Dao?”

Mai Nghiên Nghiên nức nở: “Có người nói, có người nói...”

“Ai?” Diêm Trường bỗng kéo tay nhỏ rít lên.

Mai Nghiên Nghiên thuận thế ôm chầm lấy hần không buông: “Có người nói...anh tặng bài hát cho cô ta...hai người có phải lại làm hòa rồi không...ô...em thích anh lâu như vậy, vì sao anh không thích em...”

Diêm Trường mày nhíu chặt vào nhau, lại hỏi một câu: “Là ai? Cô nghe ai nói?”

Mai Nghiên Nghiên lại chỉ khóc ồn ào không đáp.

Mai Dục ở bên cạnh vịn bất đắc dĩ: “Chị gái em uống say, em đưa chị ấy về, Diêm Vương anh đừng chấp chị ấy.”

Diêm Trường không nói, yên lặng nhìn Mai Dục kéo Mai Nghiên Nghiên đi. Chủ quán đã an bài xe tới đón nhưng Diêm Trường vừa đi ra liền lên một chiếc taxi gần đó rời đi.

Ngũ Tử Húc không hiểu gì: “Diêm Vương mày đi đâu đó?”

Kinh Dao nhìn chiếc taxi lướt qua mình trên mặt có chút đăm chiêu.

Cuối tuần như thường lệ Tôn Tiểu Quân đã tới thư viện ôn tập, đổi lại trước kia cậu ta khẳng định đã xách balo về nhà, nhưng hiện tại vì có Kỉ Tiểu ở cùng, Tôn Tiểu Quân rất nguyện ý lưu lại thêm một đêm, tiện chỗ nào không hiểu có thể hỏi, đương nhiên trước hết phải có da mặt thật dày, không có tinh thần ủy khuất sợ bị cự tuyệt.

Cậu ta đang bấm riết không tha hỏi Kỉ Tiểu một đề toán, thì cửa phòng kí túc đột nhiên bị người dùng lực đập rầm rầm.

Tôn Tiểu Quân hoảng sợ: “Mấy giờ rồi, bệnh thần kinh à.”

Người đập cửa vẫn không chịu buông tay.

Tôn Tiểu Quân tức giận hùng hục mở cửa: “Ai đó, làm cái quái gì vậy? không biết sẽ ảnh hưởng tới người khác học tập...” nói được một nửa liền ngày ngăn cả người.

Chỉ thấy Diêm Trường đang đứng ngoài cửa mặt đờ đờ sát khí.

40. Chương 40

Tôn Tiểu Quân thấy Diêm Trường liền choáng váng, tuy rằng lần trước có gặp mặt qua, nhưng vị đại gia đã trẻ thế này còn một mình chạy tới đây, bọn Tiêu Kiện Thạc cũng không có ở đây a.

“Có...có chuyện gì sao?” Tôn Tiểu Quân lắp bắp hỏi.

Diêm Trường lại không để ý tới cậu ta, tầm mắt lướt qua đối phương, thẳng tắp nhìn về phía Kỉ Tiểu trong phòng.

“Cậu đi ra.” Hắn nói, khẩu khí nghe không ra tốt xấu.

Tôn Tiểu Quân ngưng 2s mới phản ứng lại là Diêm Trường đang gọi Kỉ Tiểu, mà Kỉ Tiểu vẫn ngồi không nhúc nhích.

Diêm Trường lại nói: “Là muốn tớ đi vào sao?”

Một lát, Kỉ Tiểu mới đứng dậy đi tới. Vừa tới gần, Diêm Trường một phen kéo tay cậu ra bên ngoài, Kỉ Tiểu bị bất ngờ hơi lảo đảo chút, Tôn Tiểu Quân đối với người mới tới phi thường khiếp sợ, vừa định lên tiếng cản, thì Kỉ Tiểu đã bị Diêm Trường tha đi.

Diêm Trường kéo Kỉ Tiểu tới chỗ rẽ cuối hành lang, may mà vài phòng kí túc chung quanh bởi vì là cuối tuần nên không có ai, hai người ở trong này, tính bí mật hoàn toàn có thể đảm bảo.

Kỉ Tiểu tựa người vào tường, đối diện với Diêm Trường, ánh mắt đậm đặc lại bình tĩnh khiến Diêm Trường vốn tâm tình đang khó chịu lại càng thêm buồn bực, thậm chí có chút nóng nảy. Diêm Trường bỗng nở nụ cười, tươi cười này có chút hung ác nham hiểm.

“Cậu không phải rất thông minh sao? Lần này sao lại hành động ngốc như vậy?”

Kỉ Tiểu không nói, giống như không hiểu Diêm Trường đang nói gì. Diêm Trường tiến lên một bước nói: “Tớ sẽ không cùng Kinh Dao quen nhau, cho dù cậu khiến Mai Nghiên Nghiên hiểu lầm chuyện này thế nào đi nữa, cô ta cũng không cách nào có thể làm dao động tâm tư tớ, mà chính cậu căn bản biết rõ...”

Diêm Trường vốn không bao giờ đi làm cái loại chuyện gửi tặng bài hát ngu ngốc này, Mai Nghiên Nghiên cũng hiểu, nhưng cố tình nhỏ lại cảm giác, nếu Diêm Trường không đồng ý thì Phụ Trung không ai dám giả mạo lấy danh nghĩa Diêm Trường để tặng nhạc cho Kinh Dao, cũng không ai dám công khai vui đùa như thế, những người khác tự nhiên cũng nghĩ như vậy. Mà Diêm Trường ít nhất cũng từng lộ ra ý đồ như vậy, người cạnh hắn mới có thể hiểu mà làm hành vi đó, điều này càng khiến Mai Nghiên Nghiên thêm lo lắng, bởi vì so với tin đồn vô căn cứ thông thường thì nhắn gửi kiểu này càng thêm trực tiếp.

“Cậu tùy tiện đẩy một người tới hòng muốn kéo dài thời gian của tớ, phân tán lực chú ý của tớ, là vì cậu thật sự một chút biện pháp cũng không có, đúng không?!”

Kỉ Tiểu trước kia đối phó với Tiêu Kiện Thạc và Hà Bình sẽ chọn những phương pháp phù hợp với từng đối tượng, dựa trên bối cảnh và tính cách của từng người, cộng thêm nội quy trường học đều có thể ép bọn họ tới đường cùng, nhưng một khi đối tượng đối thành Diêm Trường, thì rơi xuống hạ phong tìm khổ ăn tự nhiên liền trở thành chính Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu vốn không ngốc.

Nhưng đối mặt với sự lên án như vậy, Kỉ Tiểu vẫn từ chối cho ý kiến.

Diêm Trường cúi người nâng cằm cậu lên, hơi thở hắn phả lên mặt Kỉ Tiểu: “Tớ cho cậu thời gian để cậu hảo hảo suy nghĩ về tớ chứ không phải để cậu nghĩ mấy cái chuyện linh tinh này, tất cả chỉ vô dụng thôi, Kỉ Tiểu, tớ nói cho cậu biết, chỉ vô dụng thôi.”

Kỉ Tiểu rốt cục mở miệng: “Tôi hảo hảo nghĩ, rồi cự tuyệt, cậu có thể dừng lại sao?”

Diêm Trường dừng một chút: “Có lẽ lúc trước sẽ hữu dụng nhưng giờ thì không.”

“Vậy cậu cho tôi thời gian có ích lợi gì?”

Diêm Trường đối với lời Kỉ Tiểu nghiền ngẫm từng chữ, nhú mi: “Cho nên hiện tại tớ không cho nữa.”

Kỉ Tiểu nói nhỏ: “Tôi không phải đồng tính luyến ái.”

Diêm Trường trả lời rất nhanh: “Tớ cũng không phải.” hần và Kỉ Tiểu đứng rất gần nhau thế nên khi nhắc tới từ ‘đồng tính luyến ái’ trong mắt Diêm Trường rất nhanh lóe tia phản cảm Kỉ Tiểu có thể nhìn rõ ràng thấu đáo.

Kỉ Tiểu lạnh giọng: “Vậy cậu đây là đang làm gì?”

“Tớ chỉ là...” Diêm Trường muốn nói, tớ chỉ là thích cậu, nhưng nói được một nửa vẫn không thể nói ra miệng tiếp được.

Hần cảm giác nói như thế thực kì quái, thế nhưng trừ từ thích ra thì nó là cái gì? Diêm Trường không phải chưa từng nghĩ tới mình vì cái gì lại đối với Kỉ Tiểu lại có hảo cảm như vậy, loại tình cảm này thành linh áp tới, vừa mạnh mẽ vừa nồng nhiệt, cơ hồ trong khoảng thời gian ngắn liền chiếm cứ toàn bộ trung khu thần kinh của hần, sau đó trực tiếp khống chế đại não cùng thân thể hần, khiến hần thậm chí cũng phân không rõ đến tột cùng là xúc động sinh lý hay là tâm lý.

Hần chỉ biết, mỗi lần nhìn thấy Kỉ Tiểu, loại dục vọng này ngày một cường liệt, sau đó từng ngày từng ngày bành trướng, đến bây giờ cơ hồ khiến hần không thể nhẫn nại được nữa, thế nên quyết không thể buông tay.

Đây là thích, nhất định là thích, thế nhưng lại rất bất đồng với những cô bạn gái trước đây Diêm Trường đã quen, nhưng vẫn xa vời chưa tới mức là yêu, hiện tại nói yêu cái gì, rất buồn cười.

Nhưng cụ thể là cái gì, Diêm Trường lại không trả lời được.

Kỉ Tiểu thấy hần muốn nói lại thôi, trên mặt càng không có biểu tình gì.

Diêm Trường hồi thần, kinh ngạc phát giác mình vẫn còn niết cầm Kỉ Tiểu, vội vàng buông tay, nhưng vẫn rất chậm, trên làn da bạch ngọc rõ rệt lưu lại hai dấu tay xanh tím, nhìn có chút ghê người.

Diêm Trường muốn vươn tay sờ lên, Kỉ Tiểu lập tức bài xích quay đầu đi, tay Diêm Trường chỉ có thể xấu hổ lơ lửng giữa không trung.

Giữa hai người tràn ngập không khí trầm mặc cương ngạnh, một lát sau, Kỉ Tiểu gợn gờng dứt khoát nói: “Tôi không muốn.”

Diêm Trường đau lòng, ánh mắt lập tức ảm đạm dần đi, cắn chặt răng.

“Tớ nói, hiện tại vô dụng...”

Kỉ Tiểu gắt gao nhìn hần, ánh mắt kia khiến Diêm Trường cảm giác có chút lạnh.

“Cậu đang nghĩ cái gì?” Diêm Trường ghé sát vào người cậu: “Kỉ Tiểu, nếu tớ muốn làm thế, cậu có nghĩ chiêu gì cũng vô dụng, bao gồm cả việc...rời khỏi Phụ Trung.”

Kỉ Tiểu gương mặt vốn bình tĩnh rốt cuộc gợn chút sóng.

Diêm Trường giật mình với suy nghĩ này của chính mình, khó chịu trong lòng càng tăng lên, Diêm Trường từ nhỏ tới lớn, trong nhà toàn người có máu mặt, đặc quyền hưởng thụ cũng không nhỏ, nhưng vô luận là trước kia ở A thị hay hiện tại ở U thị, Diêm Trường chưa từng chủ động dùng bối cảnh của hần để ép buộc kẻ nào, hoặc lấy đó để uy hiếp ai, hần khinh thường, càng không tất yếu sử dụng, nhưng lúc này hần chỉ có thể nói là hần bị ma ám.

Chính hần biết, khi hần nói ra lời này, kỳ thật liền không cho Kỉ Tiểu nói lời cự tuyệt, nói gì mà để cho cậu thời gian suy nghĩ, chỉ có thể là thời gian giảm xóc ngắn mà thôi, với tính tình của Kỉ Tiểu, sao có thể dễ dàng gạt đầu, đến thời điểm thích hợp có thể sẽ phải sử dụng cả đe dọa và dụ dỗ, thế nhưng Diêm Trường không muốn làm những điều không minh bạch khó coi như vậy, bằng không về sau sẽ phải ở chung thế nào?

Chỉ là lúc này đã đâm lao phải theo lao.

“Tớ biết, cậu để ý giữa chúng ta còn chưa hiểu nhau nhiều...” Diêm Trường từng câu từng chữ nghiêm túc nói: “Nhưng đó vốn không phải vấn đề, chuyện của tớ, tớ sẽ từ từ nói cho cậu biết... mà chuyện của cậu, cuối cùng tớ cũng sẽ biết.”

Sự thật chứng minh, Diêm Trìing đoán rất chuẩn xác, gia đình cậu, hoàn cảnh sinh hoạt của cậu, điểm này chính là nghịch lân lớn nhất của Kỉ Tiểu.

Diêm Trìing nhanh tay lẹ mắt, một phen cầm tay Kỉ Tiểu lên, bằng không sẽ lại giống như lần trước bị ăn hai cái tát như trời giáng trên mặt, viết thương trong miệng Diêm Trìing mới lành lại không lâu.

Diêm Trìing đem tay Kỉ Tiểu vòng ra sau lưng cậu, chân cũng ràng buộc đối phương, tươi cười có chút dữ tợn: “Sao, không muốn?”

Kỉ Tiểu biểu tình vẫn dậm mực như trước thế nhưng trên môi rõ rệt đã tái nhợt, thậm chí ần ần run rẩy, mà loại ánh mắt này của cậu, khiến Diêm Trìing trong nháy mắt không dám nhìn thẳng. Kinh hoàng, gần như là tuyệt vọng.

Diêm Trìing biết mình sai rồi, có lẽ là lỗi sai rất nghiêm trọng, thế nhưng máu nóng xông não khiến hắn không thể không quay đầu.

Hắn còn giống như thản nhiên mà truy vấn: “Đáp án của cậu là gì?”

Kỉ Tiểu hít sâu một hơi, lực đạo tay lập tức liền thu lại, hai tay thả lỏng nhu nhuyễn trong tay Diêm Trìing.

Sau một lúc lâu, cậu dùng thanh âm mệt mỏi không rõ hỏi: “Cậu làm như vậy...rất hứng thú sao?”

Trong lòng Diêm Trìing cũng không dễ chịu gì: “Đối với cậu, liền có.”

Kỉ Tiểu gật đầu: “VẬY...ĐƯỢC RỒI.”

Diêm Trìing mừng rỡ như điên, nhện không được vươn tay sờ trớn mặt Kỉ Tiểu, sờ sờ lên vết xanh tím trên cằm cậu, cảm thụ thân thể cậu căng cứng cùng run rẩy, loại cảm giác sung sướng thỏa mãn này giống như nghiện thuốc phiện.

Diêm Trìing còn chưa kịp hưng phấn lâu lắm, Kỉ Tiểu lại nói thêm: “Nhưng, tôi có một yêu cầu.”

“Cái gì?”

“Chỉ tới tốt nghiệp.” Kỉ Tiểu ngẩng đầu: “Tốt nghiệp xong, cậu và tôi..từ đó về sau không còn bất cứ quan hệ gì nữa.”

Diêm Trìing tươi cười cứng đờ, nhưng Kỉ Tiểu ánh mắt thực kiên quyết, phảng phất Diêm Trìing không đáp ứng, cậu nhất định sẽ làm loại chuyện cực đoan để phản kháng, Diêm Trìing biết ép buộc không được, lại nghĩ có lẽ tới tốt nghiệp cảm tình của mình đối với Kỉ Tiểu cũng sẽ phai nhạt, liền gật đầu, nhưng cảm giác thống khoái vừa rồi liền giảm đi phân nửa.

Hắn cũng có yêu cầu: “VẬY nếu tớ không nói buông tay, cậu không được rời đi trước.”

Kỉ Tiểu cảm giác như vừa tham gia một trận đánh lớn, đôi môi tái nhợt bây giờ cũng đã hồi phục như cũ, nhưng cậu vẫn dùng lực đẩy Diêm Trìing ra.

“Về đi.” bỏ lại những lời này, liền muốn muốn trở lại phòng ngủ.

Diêm Trìing vội vàng nắm tay cậu: “Tớ đưa cậu về.”

Ánh mắt Kỉ Tiểu lạnh thấu xương, Diêm Trìing tự giác nói sai nữa rồi.

Kỉ Tiểu: “Đừng đem cách đối xử với Kinh Dao áp dụng lên người tôi.”

Diêm Trìing không nói gì, chỉ có thể nhìn Kỉ Tiểu xoay người rời đi.

Chỉ là Kỉ Tiểu đi được hai bước liền ngừng lại, nhẹ nhàng nói một câu: “Hi vọng cậu...không hối hận.”

Diêm Trìing nhăn mi: “....”

Tôn Tiểu Quân vừa thấy Kỉ Tiểu về liền lập tức nhảy xuống giường lao tới.

“A nha, cậu về rồi?” Vừa định đề ra nghi vấn từ đầu tới cuối, lại bị vết xanh tím trên mặt Kỉ Tiểu dọa nhảy dựng: “Cậu...bị đánh sao?”

Kỉ Tiểu không trả lời, tự mình trèo lên giường nằm. Tôn Tiểu Quân ngồi một chút, thấy Kỉ Tiểu không để ý tới mình, chỉ có thể ngoan ngoãn tắt đèn.

Chỉ là nằm được một lúc vẫn nhịn không được nói: “Tớ nói thật cậu đừng mất hứng, cậu ấy, tính tình như vậy vừa tiếp xúc thực sự phi thường khiến người ta ghét, thế nhưng ở lâu liền biết, cậu không phải là người xấu, nhưng người không quen nhất định không biết điều đó, tựa như Tiêu Kiện Thạc...còn cả Diêm Trùng, lớp cậu nữa, cậu ta không dễ chọc đâu, cậu hẳn là biết rõ đi, không đúng, là thực thực thực sự không dễ chọc, cho nên cậu trăm ngàn lần không được chọc cậu ấy, có chuyện gì chịu được thì cứ chịu, có thể nói lời hay thì nói mấy câu cũng chả chết, đừng lấy cứng đối cứng, kết quả cũng chỉ có mình chịu khổ thôi, ngay cả thầy cô giáo trong trường cũng không dám quở cậu ấy, cậu ấy muốn mình sống chết thế nào cũng chỉ cần một câu nói, tiểu dân chúng ta không phải là đối thủ với cậu ấy, chúng ta chỉ có thể cố gắng sống qua mỗi ngày, an an ổn ổn đọc sách, sau đó trở nên xuất sắc...”

Tôn Tiểu Quân thanh âm lải nhải lải nhải càng ngày càng nhẹ, cuối cùng ngược lại chính cậu ta lại thiếp đi trước.

Kỉ Tiểu ở giường đối diện ánh mắt vẫn lảng lảng nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Một đêm này thức trắng.

Cuối tuần, Kỉ Tiểu vẫn bình thường như trước, cậu một mình đem phòng kí túc dọn dẹp sạch sẽ, lại tới hiệu sách mua thêm mấy quyển sách về, sau đó ngồi đọc từ sáng tới tối.

Diêm Trùng cũng không tới quấy rầy cậu, loại nhàn nhả này ngược lại chính là sự bình yên trước cơn bão, khiến người ta cảm giác không thật.

Hết chương 40

41. Chương 41

Kỉ Tiểu từng bước từng bước tiến vào lớp học, không ngờ Diêm Trùng và Ngũ Tử Húc đã tới.

Nhìn thấy Kỉ Tiểu, Ngũ Tử Húc tựa như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chạy tới chân chó nói: “Buổi sáng tốt lành a, cái kia...bài tập sinh có thể cho tớ mượn không, ần, tham khảo chút thôi, tớ sẽ không chép đâu, tớ còn 1 bài không biết làm, rất nhanh sẽ trả lại.”

Kỉ Tiểu nhìn cậu ta, lại nhìn Diêm Trùng một bên.

Diêm Trùng đối với cậu gợi lên tươi cười, nói một câu: “Sớm.”

Kỉ Tiểu không đáp lại, nhưng vẫn đem vở bài tập từ trong balo lôi ra ném tới chỗ Ngũ Tử Húc.

Ngũ Tử Húc không ngờ lại thuận lợi như vậy, lập tức hoan hoan hỉ hỉ mở ra chép lấy chép để, Diêm Trùng một bên trong lòng lại có chút không thoải mái.

Nói thực ra thì cuối tuần vừa rồi, Diêm Trùng trôi qua thực không thấy tốt đẹp gì, hẳn không vội tới tìm Kỉ Tiểu mà là đem hành vi lúc trước của mình lần qua lộn lại hảo hảo ngẫm lại một lần, càng nghĩ càng cảm giác lúc ấy hành động có chút xúc động, thế nhưng tên đã rời khỏi cung không thể quay lại, hiện tại làm như chưa có chuyện gì xảy ra cũng là không có khả năng, mà muốn hẳn liền như vậy buông tay Kỉ Tiểu thì hẳn càng không nguyên ý, cho nên hẳn càng dụng tâm suy nghĩ xem phải nên làm thế nào mới có thể cứu vãn mối quan hệ này.

Kỉ Tiểu thuộc dạng ăn mềm không ăn cứng, cậu ấy không thích bị lừa dối, Kỉ Tiểu mang thù nhưng cũng rất nhớ ân, Diêm Trùng cảm giác bản thân vẫn nên dùng chân thành để cảm động cậu ấy, ít nhất không thể chỉ vì cái trước mắt mà mất kiên nhẫn, phải đối tốt với cậu ấy. Cho nên Diêm Trùng hôm nay đã làm tốt chuẩn bị, nếu Kỉ Tiểu không để ý hoặc tỏ ra căm ghét, hẳn đều phải nhẫn nhịn, phải đem người tận lực trấn an, sau đó nghĩ biện pháp hảo hảo nói chuyện.

Nhưng từ sáng tới giờ, Diêm Trùng thấy Kỉ Tiểu vẫn bình thường như mọi ngày, vô luận là ánh mắt cho tới thái độ nói chuyện với hắn, đều không hề thay đổi, phẳng phai như chuyện hôm đó không có ảnh hưởng tới cậu, Diêm Trùng thậm chí hoài nghi Kỉ Tiểu có phải thực sự có nhớ cái ước định kia cùng sự đáp ứng của cậu hay không?

Trong lòng Diêm Trùng có loại cảm giác không đúng lắm.

Điểm thi tháng đã được công bố, Kỉ Tiểu vẫn như trước duy trì vị trí đứng top trong khối của mình, hơn nữa bởi vì lần này không quan trọng thành tích cho nên không ít học sinh không có ôn tập nghiêm túc như lần thi trước, vì thế vị trí xếp hạng bảng thành tích cũng thay đổi khá nhiều, Khi nhìn thấy tổng số điểm các môn của Kỉ Tiểu, người ta chỉ có thể gãi mũi bái phục sát đất, cậu thực sự quá trâu bò, đối với chuyện này, nếu người khác còn ghen tị cũng chỉ có thể nói người hẹp hòi.

Có rất nhiều chuyện, hăm mộ mãi cũng thành thói quen...

Diêm Trùng lần này thi so với lần trước cũng không tốt hơn bao nhiêu, đương nhiên, toán học vẫn số điểm lơ lửng như vậy, lão ngốc đầu đối với hắn đã hết lời để nói rồi, nhưng tiếng anh lại cao hơn rất nhiều, lại trở về đứng top của khối, lần này khiến cho lão sư tiếng anh mới phi thường cao hứng. nhưng môn cao điểm nhất vẫn là vật lý, bài thi từ đầu tới cuối rõ ràng mạch lạc không một vết gạch xóa khiến người đọc phải tâm phục khẩu phục, hắn là người duy nhất được tròn trình 100 điểm môn này. Kỉ Tiểu bởi vì câu cuối đáp không được trọn vẹn nên bị trừ nửa điểm, lấy 95 đứng thứ 2.

Sau tiết vật lý, cậu và Diêm Trùng bị ma quỷ lão thái gọi vào văn phòng, khi tới nơi phát hiện có một người đã có mặt ở đó, nhìn thấy hai người bọn họ, Dương Khiếu lộ ra nụ cười hảo hữu.

Ngô lão thái nói: “Tôi gọi các em tới là bởi vì tháng sau có cuộc thi vật lý cho khối trung học toàn quốc, được tổ chức tại U thị, trường Phụ Trung tổng cộng có 5 người tham gia, khối 10 và khối 12 chỉ có 1 người, còn riêng khối 11 tôi đã cố gắng xin được 3 chỉ tiêu, là ba em, lần thi này ngoài việc tích lũy thêm kinh nghiệm còn cọ xát thêm với các học sinh các trường khác để xem trình độ của mình tới đâu, nếu được giải thì có thể được cộng điểm khi thi đại học, không biết ý ba em thế nào?”

Kỉ Tiểu và Dương Khiếu khẳng định không thành vấn đề, đồ ngốc cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, Ngô lão thái hỏi chủ yếu là nhắm tới Diêm Trùng.

Diêm Trùng nói: “Em tham gia.”

Ngô lão thái cao hứng gật đầu: “Các em có vấn đề gì thì tùy thời có thể tới gặp tôi, phòng thí nghiệm vật lý của trường sẽ không khóa cửa, để cho các em toàn quyền sử dụng tới hôm thi. Các em có thể giúp đỡ nhau trước khi thi, cùng nhau ôn tập, bày tỏ suy nghĩ của mình để có thể bổ sung kiến thức cho nhau, tốt nhất là nên làm thử các đề nâng cao ở cuối sách, đề thi hẳn sẽ không vượt qua phạm vi kia.”

Từ văn phòng đi ra, Dương Khiếu bỗng nhiên quay đầu hỏi Kỉ Tiểu: “ Bài phân tích xx ở chương 4 mô phỏng bài thi cậu làm chưa?”

Kỉ Tiểu liếc nhìn cậu ta, không nói chuyện.

Dương Khiếu vội hỏi: “Nga, tớ quên mất, tớ là Dương Khiếu lớp 11-3, cậu là Kỉ Tiểu, tớ biết cậu rồi, du lịch lần trước chúng ta có gặp nhau.”

Kỉ Tiểu vẫn không nói gì, Diêm Trùng đi tới đối diện Dương Khiếu nói: “Chương 4 lớp tôi Ngô lão sư đã phân tích qua, cậu có thể trực tiếp tìm cô ấy để hỏi quá trình giải.”

Dương Khiếu ngưng một chút, sau đó cười gật đầu, lập tức nhìn Diêm Trùng lôi Kỉ Tiểu đi.

Kỉ Tiểu cũng không giãy dụa, kệ Diêm Trùng kéo mình đi mấy tầng lầu, thẳng tới phòng thực nghiệm mới dừng lại, Diêm Trùng buông tay cậu ra.

“Tan học cùng tới thư viện nhé?” Diêm Trùng cẩn thận hỏi Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ rồi gật đầu.

Tâm tình hắn lập tức tươi sáng hơn nhiều.

Nhưng cuối cùng hai người vẫn không tới thư viện, bởi vì người ở đó quá nhiều, hầu như chỗ ngồi đều đã bị các anh chị khối 12 chiếm cứ hết, bọn họ cũng chỉ có thể trở về phòng học làm bài tập.

Nói là làm bài tập, thì chính là làm bài tập, hơn nữa tốc độ Diêm Trùng giải đề rất nhanh, Kỉ Tiểu mới làm tới bài 6 thì Diêm Trùng đã làm được hơn 1 nửa, đợi tới khi Kỉ Tiểu làm xong hết, Diêm Trùng đã sớm ngủ được 1 giấc.

Hai người cũng thực nghiêm túc, làm xong thì cùng nhau trao đổi, thảo luận chữa đề, Diêm Trùng lần đầu chân chính thấy năng lực học tập của Kỉ Tiểu, phản ứng nhanh nhẹn, suy nghĩ sâu rộng, từ 1 ra 3, trọng yếu là kiến thức căn bản phi thường vững chắc, thật sự không giống như học sinh được dạy bởi chất lượng như trường Phân Hiệu.

Đợi tới khi bọn họ thảo luận xong, sắc trời bên ngoài đã tối, Diêm Trùng nói ra ngoài đi ăn cơm.

Hai người thu dọn đồ đạc, Diêm Trùng bỗng lên tiếng: “Cậu vì sao lại học ở Phân Hiệu?”

Kỉ Tiểu đầu cũng không ngẩng lên, vừa thu dọn vừa nói: “thi trượt.”

“Phát huy thất thường?”

“Ân.”

Diêm Trùng muốn hỏi vì cái gì, thế nhưng trực giác Kỉ Tiểu sẽ không trả lời thật.

Diêm Trùng khóa cửa sau phòng học, Kỉ Tiểu trước khi ra ngoài, cậu còn rất tốt bụng mà giúp bạn trực nhật lau sạch cái bảng đen, nhưng đến khi tắt đèn lại không thấy Diêm Trùng đâu?

Kỉ Tiểu trái phải nhìn quanh, vừa định mở miệng gọi, ngay sau đó liền cảm giác có người từ sau lưng tới gần. tay đặt trên công tắc đèn bị người giữ chặt, ‘tách’ một tiếng, toàn bộ phòng học liền lâm vào tối om. Một bàn tay vòng quanh eo Kỉ Tiểu, đem cậu kéo vào lòng, lưng Kỉ Tiểu dựa sát vào ngực Diêm Trùng, sau đó liền cảm thấy xúc cảm ấm áp mềm mại ở sau vòm tai, nhẹ nhàng di chuyển, tiếp một đường lui dần xuống cần cổ.

Kỉ Tiểu miễn cưỡng né tránh, Diêm Trùng lại càng đem cậu ôm chặt hơn, hơi thở nóng bỏng xuyên thấu qua cổ áo phả vào phía trong.

Một lần ném thử đã nghiện, Diêm Trùng đem người xoay lại, đặt Kỉ Tiểu dựa vào tường, tìm tới môi cậu dùng lực hôn sâu xuống.

Bóng đêm che dấu hết cho hai người, đồng thời cũng tăng lên phần kịch liệt cùng độ nóng, Diêm Trùng trên môi Kỉ Tiểu liếm hai ba cái liền cạy miệng lên vào, cuốn lấy đầu lưỡi Kỉ Tiểu không buông. Nụ hôn lần này so với lần trước tại sân bóng rổ ôn nhu hơn, ngọt ngào hơn, nhận thấy Kỉ Tiểu cũng không có ý tứ bài xích, Diêm Trùng ôm chặt Kỉ Tiểu đẩy nụ hôn đi sâu hơn.

Không có quá nhiều kĩ xảo, chỉ là miệng lưỡi giao triền quấn quýt, nhưng bởi vì quá mức thâm nhập ngược lại tư vị tuyệt vời đến khó tả, tới khi Kỉ Tiểu cảm thấy miệng mình đã tê rần, nước miếng không thể khống chế mà tràn ra khóe miệng, cậu không khỏi đẩy đầu lên ngực Diêm Trùng mấy cái, đối phương mới lưu luyến rời khỏi tách môi cậu ra.

Đêm tối tĩnh lặng, phòng học yên ắng, chỉ còn hai người đứng ôm nhau thở dốc.

Diêm Trùng nhịn không được lại ở trên môi Kỉ Tiểu hôn thêm cái nữa mới chịu buông cậu ra, Kỉ Tiểu khẽ lau đi khóe miệng, cúi đầu chỉnh lại đồng phục đã bị làm cho nhăn nhúm.

Diêm Trùng khóa kỹ cửa lại, hai người cùng nhau đi tới căn tin ăn cơm, bởi vì từng có lần trước được cảnh cáo, Diêm Trùng cũng không dám nhắc lại câu muốn đưa Kỉ Tiểu về phòng kí túc nữa, đành phải ở cửa căn tin chia tay, Diêm Trùng cũng không quên hỏi số di động của Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu nói: “không gọi.”

“Nói số điện thoại cho tớ biết đi.”

Kỉ Tiểu đọc số. Diêm Trùng cười nói: “Không nhớ, có thể nói lại lần nữa không?”

Kỉ Tiểu nói lại một lần. Diêm Trùng nói: “Nếu tớ không gọi thông, thì cuối cùng tớ cũng có thể biết chính xác số của cậu.”

Kỉ Tiểu ngưng một chút, lại đọc lại lần nữa. Diêm Trùng vừa lòng gật đầu.

Thời gian sau, hai người cứ duy trì phương thức ở chung như vậy, ban ngày vẫn theo lẽ thường, tiết thể dục buổi sáng và các tiết thể dục trong tuần đều ở cùng nhau, ngẫu nhiên Diêm Trùng sẽ tới sân bóng rổ luyện tập, nhưng khi tan học xong hẳn sẽ ở lại với Kỉ Tiểu cùng nhau làm bài, có đôi khi ở trong phòng học, đôi khi lại ở trong thư viện.

Những người khác biết hai người sẽ tham gia thi vật lý cấp quốc gia nên cũng không cảm thấy kì quái gì, Ngũ Tử Húc chỉ nói, có giải hay không không quan trọng, nhưng khẳng định không thể cho cái thằng họ Dương ấy vượt mặt được.

Kỉ Tiểu thái độ với Diêm Trùng cũng không bởi vậy mà thay đổi, nhưng mỗi khi Diêm Trùng muốn thân cận cậu cũng không có ý bài xích, thậm chí cả phản ứng khó chịu hay không muốn cũng không có, điều này khiến trong lòng Diêm Trùng tư vị thực phức tạp, thủy chung là bất ổn, vui cũng không vui hẳn. Hẳn không đoán nổi suy nghĩ của Kỉ Tiểu, hẳn cũng rất muốn cùng Kỉ Tiểu nói chuyện, nhưng Diêm Trùng lại rất sợ nghe được lời phủ định phát ra từ miệng Kỉ Tiểu, mà khả năng thế lại vô cùng lớn, so với việc khó chịu trong lòng, Diêm Trùng càng nguyện tin tưởng là biểu hiện Kỉ Tiểu bắt đầu chấp nhận cùng thích ứng với mối quan hệ này, có lẽ về sau cậu ấy sẽ chậm rãi mở lòng với hẳn, sau đó đối với hẳn sẽ có cảm giác tương đồng?

Diêm Trùng bất giác luôn mong chờ điều này xảy ra.

Tiết thể dục hôm nay, Diêm Trùng bị Ngũ Tử Húc kéo tới sân vận động luyện bóng, Kỉ Tiểu một mình ngồi trong lớp lòi sách ra đọc, ngoài cửa có hai người đi ngang qua nói chuyện với nhau, trong đó có một người nói: “Cậu đi trước đi, tớ có chút chuyện đi sau.” Sau đó xoay người chạy vào lớp 1.

Nhận thấy có người lại gần, Kỉ Tiểu ngẩng đầu lên, liền thấy Dương Khiếu cười cười đứng trước mặt. Kỉ Tiểu vẻ mặt lạnh nhạt lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Dương Khiếu làm như không chút nào để ý sự coi thường của cậu, hơi cúi người nhìn thoáng qua sách cậu. “Cậu đang đọc ‘vật lý nâng cao xx’ à? Quyển sách này lúc trước tớ cũng định mua, nhưng sau lại phát hiện bên trong toàn đề của mấy năm trước, hiện tại trọng điểm cũng đã thay đổi, tớ thấy cậu nên xem quyển...” Dương Khiếu chỉ chỉ quyển sách trong tay mình: “Nghe nói hai năm gần đây đều có thi dạng đề giống bên trong.”

42. Chương 42

Kỉ Tiểu hướng quyển sách Dương Khiếu đang cầm nhìn lại, trong lúc vô ý nhìn thấy vết sẹo dài vằn vẹo trên cánh tay, cho dù đã lâu nhưng vẫn như trước trông có vẻ đột ngột và xấu xí, cùng Dương Khiếu cả người tản mát ra khí chất nhả nhặn nho nhả thập phần không thích hợp.

Dương Khiếu hình như phát hiện ra, bất động thanh sắc kéo cổ tay áo xuống, Kỉ Tiểu thản nhiên chuyển tầm mắt, vươn tay từ trong ngăn bàn lấy ra một quyển sách y hệt đưa tới trước mặt cậu ta.

Dương Khiếu ngẩn ra: “Hóa ra cậu cũng mua rồi...” Cậu ta cầm lên lật xem, biểu tình vô cùng kinh ngạc: “Đã làm được nhiều như vậy rồi sao?”

Kỉ Tiểu cũng không lên tiếng trả lời, tiếp tục đọc sách, Dương Khiếu nhìn không được nói: “Cái kia...nếu cậu tạm thời chưa cần, tớ có thể mượn xem chút không? Tan học tớ liền trả lại cho cậu.”

Kỉ Tiểu còn chưa kịp trả lời, cạnh cửa đã truyền tới một thanh âm bực bội.

“Mượn cái gì?!”

Chỉ thấy nhóm Diêm Trường chơi bóng xong đang đứng ở cửa, mà người vừa lên tiếng chính là Hồng Hạo.

Hồng Hạo thấy Dương Khiếu liền cả người khó chịu: “Thằng cờ hó, mày hiện tại cũng thực to gan lớn mật, thừa dịp trong lớp bọn tao không có ai cũng dám vào? Chẳng may mất mát cái gì thì tìm ai đây?”

Dương Khiếu mặt không đổi sắc giải thích: “Tớ chỉ tìm Kỉ Tiểu có chút việc thôi.”

“Ai u, nghe một chút, Kỉ Tiểu, kêu nghe thực quen miệng, tao sao không biết hai người bọn mày lại có giao tình nhỉ?”

Hồng Hạo hoàn toàn là thái độ muốn chọc tức người, đem cả Kỉ Tiểu bình thường vốn không để vào mắt cũng trào phúng một lượt.

Dương Khiếu nói: “Là về chuyện thi vật lý cấp quốc gia.”

Tuy rằng không có trực tiếp biểu đạt, nhưng bộ dạng bình tâm tĩnh khí, khiến người ta đều nghĩ cậu ta đang nói: ‘Đây là chuyện của học sinh ưu tú bọn tôi, trình độ đốt nát như cậu không thể hiểu được đâu.’ Khẩu khí khiến cho Hồng Hạo tái mặt.

“Nói xong rồi, mày có thể rút.” Ngũ Tử Húc đứng trước Hồng Hạo lên tiếng.

Dương Khiếu vốn cũng không tính toán ở lâu, quay đầu chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.”

Diêm Trường nhú mày, nhìn về Kỉ Tiểu đột nhiên mở miệng.

Kỉ Tiểu cầm quyển sách tham khảo đưa tới trước mặt Dương Khiếu khiến cậu ta kinh ngạc, nhưng cũng lập tức nhận lấy.

“Cám ơn...” cậu ta cười nói.

Những người còn lại cũng thực ngạc nhiên, hung hăng nhìn chăm chăm theo bóng dáng Dương Khiếu rời đi, Hồng Hạo nhìn không được quay đầu lớn tiếng mắng Kỉ Tiểu một phen: “Cậu có ý gì?! Đầu óc có bệnh à?” Tất cả mọi người đều biểu hiện thái độ bài xích rõ ràng như vậy, cậu còn cố tình cùng bọn họ đối nghịch, không phải đã làm cho bọn họ mất mặt sao.

Ngũ Tử Húc cũng có chút mất hứng: “Kỉ Tiểu, tớ nói cho cậu biết, cái thằng Dương Khiếu đó không phải người tốt, cậu đừng nhìn bề ngoài nó thể nhưng thực ra nó là loại mặt người dạ thú, cực kì xấu tính, cậu có biết trước kia thằng đó...”

“Liên quan gì tới tôi...”

“.....cái gì?”

Kỉ Tiểu cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên lập lại một lần.

“Coi như tôi phóng thích.”

Ngũ Tử Húc sừng sốt phun một câu, Hồng Hạo phát hỏa đi nhanh tới chỗ Kỉ Tiểu định động thủ: “Tao thấy mày đúng là muốn ăn đánh...”

Nhưng lúc này, Diêm Trường nhanh tay ném quả bóng rổ vào góc tường cái ‘rầm’, quả bóng bật ngược trở lại lên bàn, đem đồng sách bỏ hất văng tung tóe trên sàn nhà, ồn ào một trận.

Hắn vừa ra tay, Hồng Hạo liền ngừng cước bộ, thấy trên sàn hỗn độn dụng cụ sách vở, người trong lớp nhất thời im lặng không ai dám gây ra tiếng động gì, không khí thập phần căng thẳng.

Một lát vẫn là Vương Hi Đường lên tiếng giảng hòa: “Có gì thì từ từ nói chuyện, đừng vì một người đáng ghét mà khiến chúng ta mất hứng, ngốc vừa thôi.” Vừa nói vừa thay Diêm Trường nhặt sách vở dụng cụ lên, lại đẩy Hồng Hạo sang chỗ khác, ý bảo cậu ta đừng làm loạn.

Hồng Hạo cẩn thận liếc mắt nhìn qua một cái, thấy biểu tình Diêm Trường đành mặt lại, đích xác đã sinh khí, vì thế thành thật im lặng trở về chỗ ngồi không nói gì nữa.

Những người khác cũng đều tự giác ai làm việc này, coi như chuyện vừa rồi không có phát sinh.

Diêm Trường tới quá trưa cũng chưa nói chuyện với Kỉ Tiểu một câu nào, Kỉ Tiểu cũng không có gì khác thường, đến một cái liếc mắt cũng không nhìn qua, thẳng tới khi tan học, vẫn là Diêm Trường nhin không được hỏi: “Đi không?” hai người vẫn như thường ngày tới thư viện ôn bài.

Kỉ Tiểu gạt đầu, ngữ khí như bình thường: “Tớ về kí túc lấy sách.”

Cậu bảo Diêm Trường tới thư viện lấy chỗ trước nhưng không ngờ Diêm Trường vẫn kiên trì đi cùng với cậu Kỉ Tiểu cũng không còn cách nào khác chỉ biết đồng ý.

Lớp 1 tan cuối cùng cho nên khi Kỉ Tiểu về kí túc xá thì những người khác đã về, vừa thấy Diêm Trường đi sau lưng Kỉ Tiểu mọi người nhất thời ngừng mọi hoạt động đang làm, trợn tròn mắt nhìn, ngược lại Kỉ Tiểu lại coi Diêm Trường như người vô hình, cũng không có lấy ghé cho hấn ngồi càng không nghĩ tới việc lấy nước cho hấn uống, trực tiếp mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm còn mình đi tới giường soạn sách vở, lấy sách xong cho vào balo rồi đi vào toilet.

Diêm Trường cũng thực tự tại, ở trong phòng cứ như đại lão gia đạo quanh một vòng, tự nhiên kéo ghế của Kỉ Tiểu ra ngồi xuống, Sắp xếp trong kí túc xá là 6 cái bàn học đặt song song nhau áp vào tường, giường tầng, cạnh Kỉ Tiểu lần lượt là giường của Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân. Diêm Trường quét mắt qua phát hiện giường Tiêu Kiện Thạc trông cực kì bê bối cùng lộn xộn, cơ hồ đã lan tới chỗ Kỉ Tiểu, chiếm cứ hấn 1/3 không gian, trên mặt đất cũng có đồ đạc rơi vãi, nào là giấy dép tất vớ cùng các loại rác rưởi.

Diêm Trường nhìn thấy một cái thùng cao gần hấn, liền giơ chân đạp một cái.

Rầm một tiếng, mọi đồ vật trong cái thùng lăn ra ngoài.

Diêm Trường lại không biết xấu hổ, còn oán giận một câu: “Sao chỗ các cậu lại bẩn thỉu như vậy.”

Tiêu Kiện Thạc dừng nói là sinh khí, ngay cả bất mãn cũng không dám lộ ra nửa điểm, vội ngồi xổm xuống dọn dẹp: “Lúc trước quên không dọn, tớ dọn, tớ dọn.”

“Về sau đừng có vứt đồ đạc lung tung, cậu như vậy người khác làm sao mà ở được, ảnh hưởng học tập.”

“Nga nga, đã biết.”

“Bình thường phòng các cậu ai dọn vệ sinh?” Diêm Trường bỗng nhiên lên tiếng.

Không ai nói chuyện.

Diêm Trường nói: “Tôi không ở trong kí túc nên rất muốn biết.”

Tôn Tiểu Quân nói: “Có lịch dọn vệ sinh, là do cô phụ trách sắp xếp.”

“Các cậu có nghiêm khắc làm theo không?”

“....”

“Có đôi khi, ân, nhìn thấy không bẩn sẽ không dọn...” Khổng Bân giải thích.

Tôn Tiểu Quân không vừa ý, nhỏ giọng phản bác: “Cậu nhìn thấy không bẩn đều là do chúng tôi quét dọn cả.” Cậu cũng không tính là chịu khó, nhưng ít nhất cũng có dọn phòng, người thường xuyên dọn nhất vẫn là Kỉ Tiểu, mỗi tuần đều dọn một lần, trước kia Hà Bình còn ở thì ngẫu nhiên cũng sẽ ra tay giúp đỡ, nhưng Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân từ khi dọn tới chưa từng động tay vào cái chổi chứ đừng nói là dọn.

Diêm Trường không nghe cũng có thể đoán được, liền rời tiêu điểm tới Tiêu Khổng hai người nói: “Hai người cũng thực biết hưởng thụ.”

Tiêu Kiện Thạc biểu tình xấu hổ, mà Diêm Trường lại thuận miệng hỏi không ít vấn đề, so với cô phụ trách tới kiểm tra còn soi mói hơn. Lúc Kỉ Tiểu từ trong toilet đi ra, đã thấy trên trán Tiêu Khổng hai người đã ẩn ẩn thấy một lớp mồ hôi.

Đợi tới khi Diêm Trường giống như khi đến đi sau lưng Kỉ Tiểu rời đi. mấy người trong phòng mới nhin không được thở phào nhẹ nhõm một cái.

Mà ý của Diêm Trùng đồ ngu cũng phải hiểu được.

.....

Thư viện vẫn rất đông người, Diêm Trùng nhờ một học trưởng lớp 12 giữ chỗ hộ, là góc tường gần cửa sổ rất yên tĩnh.

Thấy Diêm Trùng trước kia thường trốn học đi chơi bóng liên biết, hẳn không phải loại người thật sự chú tâm vào việc học, nhưng bởi vì có Kỉ Tiểu, nên Diêm Trùng rất quý trọng những buổi tối như thế này, bởi vì vào thời gian đó là lúc Kỉ Tiểu nói nhiều nhất, cậu sẽ chủ động cùng hắn trao đổi, hỏi Diêm Trùng không ít vấn đề liên quan tới học tập, mà khi cậu bị Diêm Trùng thuyết phục ở vấn đề gì đó lại lộ ra biểu tình đồng ý cùng thỏa hiệp, những khi đó, lòng tự tin của Diêm Trùng lại được trấn an thật lớn.

Diêm Trùng trơ mắt nhìn Kỉ Tiểu bên cạnh đang nhíu mi xem xét sơ đồ mạch điện trên tờ giấy nháp, trong lòng khẽ động,, đột nhiên một quyển sách chen giữa hai người.

Ngẩng đầu liền thấy lại là Dương Khiếu.

Thời gian đã không còn sớm, người trong thư viện cũng đã về một nửa, Dương Khiếu hạ giọng nói với Kỉ Tiểu: “Tớ xem xong rồi, trả lại cho cậu.”

Kỉ Tiểu gật đầu.

Dương Khiếu nói: “Cám ơn cậu, giúp tớ không ít. Nhưng có mấy đề tớ và cậu có suy nghĩ bất đồng, tớ đã ghi lại vào tờ giấy kẹp ở bên trong, cậu rảnh có thể xem qua.”

Nói xong, cậu ta đối với Diêm Trùng mỉm cười một cái rồi sảng khoái rời đi.

Diêm Trùng cười không nổi, tâm tình tốt đẹp vừa rồi cũng hoàn toàn bị đánh hủy, thời gian còn lại, mặt hắn đều đen như đáy nồi, bởi vì Kỉ Tiểu một mực ngồi xem....tờ giấy kẹp trong quyển sách kia, hoàn toàn không coi Diêm Trùng bên cạnh là cái thá gì.

Diêm Trùng mở miệng hai lần, Kỉ Tiểu cũng không để ý, thử hỏi hắn có thể không buồn bực được sao.

Thật vất vả thư viện mới tới giờ đóng cửa, cũng đã hơn 9h tối, Diêm Trùng nói: “Cậu đói không, chúng ta đi ăn tối đi.”

Kỉ Tiểu lắc đầu, bước nhanh về hướng kí túc.

Diêm Trùng cảm thấy nên tìm cách nói chuyện, liên quan tới chuyện sáng nay, nhưng lời nói cứ đến miệng lại bị hắn khắc chế áp đi, cuối cùng chọn cách nói nhẹ nhàng nhất: “Cậu...vẫn nên đừng quá thân cận với Dương Khiếu, tớ và cậu ta từng có khúc mắc.” ngụ ý của Diêm Trùng chính là muốn Kỉ Tiểu đề phòng Dương Khiếu một chút, nhưng lời nói vừa rồi dường như không có trọng lượng mấy.

Kỉ Tiểu quay đầu nhìn Diêm Trùng.

Diêm Trùng tiếp tục nói: “Cậu ta không phải đối tượng thích hợp để kết bạn, cậu nên tìm người khác.”

Không ngờ Kỉ Tiểu lại trả lời: “Cậu thì thích hợp sao?”

Diêm Trùng: “....”

Kỉ Tiểu lại hỏi: “Cậu chẳng?”

Diêm Trùng không nói gì.

Kỉ Tiểu xoay người bước về phía trước, Diêm Trùng nghĩ nghĩ vẫn là đuổi theo sau.

“Cậu không phải là...hận tớ chứ?” hẳn không thể không chế được mà nói ra lời ngược lại với tâm trí, nhưng vừa nói ra khỏi miệng lại hối hận muốn đấm miệng mình mấy cái.

Nếu Kỉ Tiểu nói...’đúng’ thì sao?

Diêm Trùng trong nháy mắt sâu sắc cảm thấy hối hận là thế nào, tim cứ đập bang bang trong lồng ngực.

Kỉ Tiểu dừng cước bộ nói: “Cậu nói xem?”

Lưu lại một câu ba phải sao cũng được, Kỉ Tiểu cũng không quay đầu lại bước tiếp.

Diêm Trường nhìn theo bóng dáng đơn bạc của Kỉ Tiểu biến mất trong bóng đêm chậm rãi nắm chặt tay lại.

Ngày hôm sau Ngô lão thái gọi bọn họ tới, phát một bộ đề do chính bà biên soạn giao cho ba người làm thử. Chính là đợi nửa ngày cũng chỉ thấy Diêm Trường và Kỉ Tiểu.

“Dương Khiếu đâu?” Lão thái hỏi chủ nhiệm lớp 3 đang ngồi gần đó.

Chủ nhiệm lớp 3 nói: “Dương Khiếu hôm nay xin nghỉ, hình như sinh bệnh.”

“Cảm à? Phải chú ý sức khỏe chứ, có phải học tập căng thẳng quá không?”

“Cậu ấy gọi điện cho em, nghe giọng vẫn bình thường, hẳn là không nghiêm trọng, cậu ấy nói 2 ngày là có thể đi học trở lại.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

Diêm Trường nhìn chăm chăm tập đề trong tay, quay đầu thấy Kỉ Tiểu đang nhìn mình, ánh mắt kia thực lạnh đậm, tựa hồ lộ ra một cỗ cảm giác lạnh lạnh, không nói lời nào nhưng lại khiến Diêm Trường cảm thấy không thoải mái.

Một lát sau, Kỉ Tiểu lại cúi đầu, tựa như vừa rồi Diêm Trường bị ảo giác.

Hết chương 42

Lời tác giả: tâm lý học sinh vẫn còn chưa thành thực, đừng nghĩ Diêm Trường rất hoàn mỹ, cảm ơn....

43. Chương 43

Bởi vì Dương Khiếu mà khiến cho mối quan hệ của Diêm Trường và Kỉ Tiểu vốn như miếng băng mỏng lại rơi vào đây cốc, chỉ cần Diêm Trường không chủ động mở miệng, Kỉ Tiểu có thể liên tục hai ba ngày cũng không lên tiếng nói chuyện, Diêm Trường không biết chính mình đang tức giận cái gì, cũng ức chế tới tận cổ, đếm mức trông bản mặt càng ngày càng thối.

Tiết thể dục, Ngũ Tử Húc kéo Diêm Trường đi rồi, nghe bọn họ nói là muốn trốn học ra ngoài chơi, Ngũ Tử Húc hướng về chỗ Kỉ Tiểu nhìn nhìn, tỏ vẻ có muốn rủ cậu cùng tham gia không, Diêm Trường lại lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Vì thế, bọn họ công khai chuẩn khỏi trường.

Kỉ Tiểu nhìn ngoài trời đang đổ cơn mưa phùn, đứng dậy đi xuống lầu.

Thời tiết không tốt, nên tiết thể dục chuyển vào trong nhà thể chất, mà hôm nay giáo viên thể dục lớp 2 lại bận việc nên hai lớp 1 và 2 cùng nhau học, khi mọi người nhìn thấy Kỉ Tiểu xuất hiện còn tỏ ra rất kinh ngạc, thầy giáo cũng kinh ngạc, nhưng vẫn xếp Kỉ Tiểu đứng cuối hàng.

Kỉ Tiểu nghĩ bản thân vẫn nên rèn luyện một chút, nhưng đại bộ phận người khác lại không nghĩ như vậy.

Thi thoảng tiếng xì xào thảo luận nho nhỏ vang lên: “Nó tới làm gì nhỉ?”

“Không biết...chắc môn thể dục cũng muốn điểm ưu đi.”

“Đúng là không muốn cho người khác đường sống mà.”

“...mày thấy nó không, nhìn như có bệnh.”

Thầy giáo cho luyện bài thể dục cần 2 đến 3 người một nhóm, bọn Diêm Trường không ở, Kỉ Tiểu trực tiếp chỉ còn một mình, đang lúc cậu nghĩ nên trở lại lớp hay không thì một thân ảnh nhẹ nhàng đi tới.

“Kỉ Tiểu, tớ và cậu cùng tập.” Kinh Dao cười nói.

Hai người đứng một góc vừa làm theo những hướng dẫn của ông thầy, vừa tán gẫu sôi nổi, mà nói đúng hơn là Kinh Dao đơn phương cùng Kỉ Tiểu tán gẫu sôi nổi, nói đi nói lại rồi vòng tới cuộc thi vật lý cấp quốc gia.

“Tớ nhớ bình thường chỉ cử 4 người đi thi nhưng năm nay lại thêm một người, chắc bởi vì năm ngoái có người đạt giải nhì.”

Kỉ Tiểu ngưng một chút. Kinh Dao nói tiếp: “Hình như tên Khương Duệ, hiện tại đang học lớp 12.”

“Nga.”

“Tớ nghe Ngũ nhị ngốc nói, Khương Duệ và Khương Chân hình như là hai anh em ruột, thật sự không nhận ra đó, hai người cực kỳ không giống nhau.”

Kỉ Tiểu không trả lời. Kinh Dao nhìn bộ dáng cậu, cảm thấy Kỉ Tiểu dường như mất hứng nói: “Aiz, cậu cũng đừng chấp nhặt Hồng Hạo, cái tên đó nói chuyện tùy tiện thú lắm, kỳ thật bọn họ chỉ ghét Dương Khiếu, chứ không phải cậu đâu, tớ thấy tức khí mãi cũng khó chịu, đơn giản đem thằng đó đánh cho một trận, sau đó vĩnh viễn không để ý tới, cần gì cứ phải xúng cồ lên như vậy, không biết mệt sao.”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ hỏi: “Vì cái gì?”

Kinh Dao ép chân: “Cậu muốn hỏi chuyện Dương Khiếu và bọn Diêm Vương à? Nói ra cũng thực dài.”

“Kỳ thật Dương Khiếu hồi năm lớp 10 cũng là thành viên đội bóng rổ, cũng cao tương đương Diêm Vương nên làm hậu vệ, vị trí của Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo bây giờ, nói chung cũng rất có năng lực, khi đó Ngũ Tử Húc cũng không có lợi hại như Dương Khiếu, trong đội chỉ cần có cậu ta và Diêm Vương liền có thể tiến thẳng vào tứ kết.” Kinh Dao nhớ Dương Khiếu lúc ấy ở trong đội bóng khó được khi tiếc nuối.

“Nhưng mà nhân khí của cậu ta cũng không lớn, bình thường thì vô thanh vô tức, nhưng rất nhiều chuyện lại luôn để trong mắt. Còn Diêm Vương, cậu cũng biết đó, luôn là đối tượng chú ý trọng điểm của trường, Dương Khiếu tuy không cách nào so được với hắn nhưng bởi vì bối cảnh cũng không thua kém nên làm chuyện gì cũng tranh cường háo thắng, cho nên khó tránh khỏi đem mục tiêu đặt cao hơn bình thường, tư vị đó phỏng chừng người ngoài cuộc không hiểu được. Dù sao cụ thể tớ cũng không rõ chính xác là chuyện gì, bởi có rất nhiều lời đồn đại, nhưng nghe Hồng Hạo nói lại trước khi Dương Khiếu cùng bọn họ nháo tới trở mặt, thì oán hận chất chứa đã lâu, cuối cùng bùng nổ vào đúng vòng tứ kết của giải bóng rổ toàn quốc.”

“Thành thật mà nói, đội bóng của chúng ta cũng phải nói là rất mạnh, Dương Khiếu cũng coi như là công thần giúp đội bóng chiến thắng, một đường đều là cậu ta mạnh mẽ tiến quân, nhưng không hiểu sao từ vòng bát cường, huấn luyện viên lại không cho cậu ấy ra sân, ông ấy cũng biết nếu không có Dương Khiếu thì đội sẽ không còn sức chiến đấu như trước, nhưng vẫn đem cơ hội cho Ngũ Tử Húc cùng Hồng Hạo, vì sao thì trong lòng mọi người đều hiểu nhưng không ai nói ra, sau đó tới vòng bán kết, bỗng nhiên lại không tìm thấy Ngũ Tử Húc đâu, huấn luyện viên trong tình thế cấp bách lại cho Dương Khiếu vào sân, nhưng cuối cùng vẫn thua.”

“Cậu đoán coi Ngũ nhị ngốc đi đâu?”

Kỉ Tiểu lắc đầu.

Kinh Dao ngẫm lại cảm thấy có chút buồn cười: “Bị người ta khóa nhốt trong kho dụng cụ.”

“Dương Khiếu khóa à?”

“Không phải, là một học trưởng lớp 12, hiện tại đã tốt nghiệp rồi, anh ta chơi vị trí tiên phong, chính là vị trí Diêm Trì đã thay thế anh ta, sau lại huyền não ồn ào một trận, trường học đề ra nghi vấn, anh ta liền khai ra Dương Khiếu, nói Dương Khiếu khích mình, nhưng Dương Khiếu cho tới giờ vẫn nói là không quen biết học trưởng kia, nói học trưởng kia nói oan cho cậu ấy.”

“Cho nên, nghĩ cũng biết, bọn Diêm Trì sẽ tức giận thế nào. Ngày hôm sau, Dương Khiếu liền bởi vì tay bị thương mà nằm viện, hình như là bị dao đâm vào tay...” Kinh Dao làm hành động dùng sức đâm xuống: “Thực nghiêm trọng, sau đó cậu ta liền rời khỏi đội bóng rổ, cũng không biết giờ có còn chơi nữa hay không.”

Kỉ Tiểu nhíu mày: “Là Diêm Trìùng làm?”

“Ặc, Dương Khiếu trăm phần trăm khẳng định như thế, còn cậu thấy sao?”

Kỉ Tiểu hé miệng không nói gì.

Kinh Dao nói tiếp: “Diêm Vương thế nào tớ biết, đừng thấy anh ấy bình thường ôn hòa đối với ai cũng không để ý nhưng thật ra tính tình không được tốt lắm, bình thường không tỏ ra tức giận là vì anh ấy không coi chuyện người nọ để vào mắt, nhưng một khi đã chân chính phát hỏa rồi thì lại rất đáng sợ, nhưng Diêm Vương cho dù tức giận đến mấy cũng sẽ không chọn loại phương pháp này... có thể nói là thủ đoạn bỉ ổi này đi.”

“Vậy là ai?”

“Diêm Vương ở A thị có một huynh đệ, cũng đều do Ngũ nhị ngục lạnh mồm lạnh miệng, ở trước mặt anh ta bày tỏ oán giận, cậu có biết Thái tử đẳng ở A thị cần rõ thế nào không? Hoàn toàn vô pháp vô thiên, đêm đó chỉ một cú điện thoại liền tìm người tới xử lý Dương Khiếu, thủ đoạn đó...dù sao thì tớ cũng không nhìn tận mắt.”

“Diêm Trìùng cũng không phủ nhận, nhưng cũng không nói ‘không phải tôi, là huynh đệ của tôi’, nói như vậy, rất hèn hạ, kỳ thật, vô luận hắn có phủ nhận hay không, Dương Khiếu cũng sẽ đem mối thù này đổ hết lên đầu hắn.” Kinh Dao cảm thấy trong lòng Diêm Trìùng ít nhiều vẫn mang theo chút áy náy, bằng không cũng sẽ không nhâm nhượng Dương Khiếu thì thoảng sẽ ngáng đường như vậy, chọc gậy bánh xe gì gì đó, tựa như cùng Diêm Trìùng tranh đoạt nữ sinh chẳng hạn, ngay như chính Kinh Dao hay Mai Nghiêên Nghiêên, Dương Khiếu đều theo đuổi một phen, hay Diêm Trìùng tham gia hạng mục gì, Dương Khiếu cũng sẽ tham gia cái đó, chính là vì làm cho Diêm Trìùng không thoải mái, ghê tởm ghê tởm đối phương, tuy nói cậu ta bình thường luôn tỏ ra tự nhiên, khuôn mặt lại luôn lộ ra tươi cười nhã nhặn khiến người ta không nói được lời nào, nhưng trừ điểm này ra, Dương Khiếu đích xác cũng không làm chuyện gì quá đáng.

Mà Diêm Trìùng đối với những hành vi đó đều không để ý, bằng không Dương Khiếu sao có thể tiêu dao như bây giờ, không thì đã sớm bị đá tới rừng rú phương bắc hoang vu rồi. Nhưng các học sinh khác trong trường lại không biết rõ sự tình chỉ biết bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo đều tỏ ra tức giận mỗi khi gặp mặt với Dương Khiếu.

Nghe Kinh Dao giải thích xong, Kỉ Tiểu cũng có chút đăm chiêu.

Buổi chiều có 2 tiết tự học, Kỉ Tiểu một mình đi tới phòng thí nghiệm vật lý, phòng thí nghiệm hiện giờ không có ai sử dụng, nhưng bị mấy học sinh lớp 10 chiếm làm bài tập ngoại khóa, Kỉ Tiểu cũng chỉ có thể đọc sách ngồi bên ngoài chờ, vừa quay đầu liền thấy Dương Khiếu đi đến.

“Sao chỉ có một mình cậu?” Dương Khiếu nhìn chung quanh: “Diêm Trìùng đâu?”

Kỉ Tiểu thần nhiên nói: “Không biết.” Buổi sáng chuẩn ra ngoài chơi đến giờ vẫn chưa về.

Dương Khiếu ngoài ý muốn khi nhắc tới Diêm Trìùng cậu đều dùng khẩu khí hoàn toàn không liên quan tới mình, rõ ràng bình thường thấy quan hệ thực thân thiết. Dương Khiếu tươi cười sâu sắc, ngồi xuống bên cạnh Kỉ Tiểu.

“Nghỉ học vài ngày, người cũng lười hẳn, làm bài cũng chậm mà thao tác thực tế cũng luống cuống.”

Kỉ Tiểu tầm mắt chuyển qua vết thương trên trán Dương Khiếu.

Dương Khiếu sờ sờ trán, ha ha cười: “Đều do tớ vận khí không tốt, ngày đó từ thư viện trở về muộn quá, cho nên bị người chặn đường cướp, đầu bị đánh trúng một gậy, cũng may tớ không mang nhiều tiền, nên tớ phải nói với lão sư là bị cảm, bằng không thực mất mặt.”

“Là rất mất mặt...” Kỉ Tiểu gật đầu.

Tươi cười của Dương Khiếu cứng lại, miệng cũng méo xẹo: “Tớ tới xem nhóm học đệ, mỗi lần đều mất ăn mất ngủ hoàn toàn không để ý thời gian, không thúc giục không được.”

Nói xong cậu ta đi vào, cũng không biết nói thế nào với bọn họ mà trong chốc lát Dương Khiếu lộ đầu ra ngoắc ngoắc với Kỉ Tiểu.

“Được rồi.”

....

Liên tiếp hai ngày, Kỉ Tiểu có thời gian rảnh liền chôn mình trong phòng thí nghiệm, lời hẹn với Diêm Trùng tới thư viện cũng vô thức mà hủy bỏ, Dương Khiếu cũng không phải luôn ở cùng, nhưng đối với Diêm Trùng mà nói, thế cũng đã đủ ghen khuất rồi.

Hôm nay Dương Khiếu cũng không tới, không có người tới nhắc nhở, kết quả Kỉ Tiểu ngồi ngoài đợi cho tới khi tan học, thì nhóm học sinh lớp 10 mới lục tục đi ra, mà khi cậu đi vào quên giờ giấc đến khi nhớ ra thì cũng đã 8h tối, Kỉ Tiểu thu dọn đồ đạc, xem xét lại dụng cụ một vòng rồi khóa cửa đi ra, quay đầu liền thấy một người thân hình cao lớn đứng ở góc hành lang tối như mực.

Kỉ Tiểu ngừng cước bộ, kẻ đối phương chậm rãi đi tới trước mặt mình.

“Có thể nói chuyện không?” Diêm Trùng ở bên ngoài gió lạnh chờ thật lâu, thanh âm lúc này có vẻ khàn khàn.

Kỉ Tiểu nói: “Nói chuyện gì?”

Diêm Trùng: “Nói chuyện tớ và cậu sau này...nên làm cái gì?”

Trong bóng tối, Kỉ Tiểu nhẹ nhàng nâng khóe miệng, nhưng Diêm Trùng lại không thấy được.

“Tớ có quyền lựa chọn không?”

Diêm Trùng nhắm mắt lại, giống như đang bình ổn cảm xúc, một lát sau mới mở mắt lên tiếng nói: “Tớ muốn được ở bên cậu, chúng ta có thể hảo hảo bên nhau được không?”

“Thế nào gọi là ‘hảo hảo’?” Kỉ Tiểu hỏi lại: “Ngoan ngoãn phục tùng, toàn tâm toàn ý?”

Cuối cùng một câu đánh trúng tim đen: “Cậu cảm thấy có thể làm được sao?”

Diêm Trùng cười khổ: “Tớ biết lúc trước là tớ không đúng, nhưng lúc ấy tớ không còn các nào khác, tớ chỉ có thể cam đoan rằng tớ sẽ đối xử tốt với cậu, Kỉ Tiểu.” Diêm Trùng tiến lên cầm chặt tay Kỉ Tiểu, thử đem tay cậu đặt lên ngực mình: “Tớ sẽ đối tốt với cậu, cũng sẽ không yêu cầu cậu thay đổi cái gì, cậu chỉ cần đừng rời khỏi tớ là được, tớ chỉ yêu cầu điểm ấy thôi.”

Kỉ Tiểu dụ ngoan bị Diêm Trùng ôm chầm lấy, đầu dán lên ngực hắn, khẩu khí vẫn bình tĩnh như cũ: “Không phải sớm muộn gì cũng sẽ phải tách ra sao?”

Toàn thân Diêm Trùng chấn động, một lát mới nói: “Đó là chuyện sau này.”

Kỉ Tiểu khề hừ một tiếng.

Diêm Trùng nói tiếp: “Về sau cậu kết bạn với ai tớ cũng sẽ không hỏi, nhưng cậu đừng tránh tớ, cũng đừng bài xích ý tốt của tớ, chúng ta cứ như lúc trước là được rồi, bình lặng bên nhau, tan học cùng nhau ôn tập, được không?”

Kỉ Tiểu nghe, ngẩng đầu mang theo ý cười, nụ cười này khiến cho Diêm Trùng nhìn thấy rõ, đôi mắt còn hàm chứa tình tự khiến cho hắn phải ngây người.

Kỉ Tiểu nói: “Diêm Trùng, cậu thực tham lam.”

44. Chương 44

Sau một lúc nói chuyện, hiệu quả coi như rõ ràng, ít nhất Diêm Trìng đơn phương cảm thấy Kỉ Tiểu đối với hắn không còn lãnh đạm mà nhu hòa hơn nhiều, quả nhiên dùng thái độ chân tình thực lòng mới có thể xoay chuyển được Kỉ Tiểu, Diêm Trìng quyết định về sau hắn sẽ hướng tới phương pháp này mà cố gắng nhiều hơn.

Sáng hôm sau, sau khi 3 tiết đầu kết thúc, cán sự vật lý của lớp bỗng tới chỗ Kỉ Tiểu nói là ma quỷ lão thái tìm cậu, Kỉ Tiểu nghĩ chắc Diêm Trìng và Dương Khiếu đều được gọi, ai ngờ tới nơi cũng chỉ có một mình cậu.

Ngô lão sư nhìn thấy Kỉ Tiểu biểu tình có chút phức tạp, một bên còn đứng hai vị lão sư một nam một nữ.

Lão thái hỏi: “Kỉ Tiểu, hôm qua em có tới phòng thí nghiệm không?”

Kỉ Tiểu gật đầu.

“Vậy em tới lúc nào?”

“Buổi chiều, tiết tự học.”

“Khi đó còn có ai ở đó không?”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ: “Có một ít học sinh lớp 10.”

“Bọn chúng khi nào thì rời đi?”

“Lúc tan học.”

“Còn em?”

“Khoảng 8h tối.”

“Có khóa cửa không?”

“Có.”

“Vậy chìa khóa đâu?”

“Em đưa trả luôn cho Đặng lão sư.” Kỉ Tiểu chỉ một nữ lão sư trung tuổi đứng gần, cô cũng là giáo viên vật lý khối 11, nhưng chỉ dạy mấy lớp.

Đặng lão sư vuốt cằm: “Em ấy có giao cho tôi, về sau cũng không có ai tới hỏi mượn nữa.”

“Vậy có nghĩa là em là người cuối cùng sử dụng phòng thí nghiệm?” nam lão sư lúc này mới lên tiếng.

Kỉ Tiểu không trả lời, cậu dùng tầm mắt ý hỏi nhìn về phía Ngô lão sư.

Ngô lão sư tâm vẫn hướng về học trò cưng của mình: “Đừng vội phán đoán lung tung, để tôi hỏi.”

“Hôm qua lúc mấy em lớp 10 làm thí nghiệm em có ở trong phòng không?”

Kỉ Tiểu nói: “Em chờ ở bên ngoài.”

“Không biết các em ấy làm gì bên trong?”

“Dạ không.”

“Vậy lúc em làm thí nghiệm còn ai khác ở đó không?”

“Không có...”

Ngô lão sư không phản đối.

Nam lão sư nói: “Em có biết, thiết bị đo trọng lực trong phòng thí nghiệm đã bị phá hủy, là do quá trình sử dụng sai mà bên trong tích tụ điện, hôm qua còn suýt phát hỏa, cũng may lập tức dập được mới không có lan tới những chỗ khác, nếu không hậu quả thực không tưởng tượng nổi.”

Nam lão sư đánh giá sắc mặt Kỉ Tiểu: “Chúng tôi đã hỏi qua nhóm học sinh lớp 10, bài tập thực nghiệm của bọn họ không cần sử dụng tới thiết bị đo trọng lực, mà ai cũng khẳng định không hề động tới thiết bị đó, nên người còn lại sử dụng hôm qua chỉ còn có em.”

Kỉ Tiểu phi thường trấn định: “Em không có phá hư.”

“Có người khác có thể chứng minh không?”

Kỉ Tiểu: “.....”

Ngô lão sư nhíu mày: “Vậy cũng không chứng minh là thao tác của Kỉ Tiểu sai.”

Nam lão sư nói: “Lời của cô là không đúng, chạm vào thiết bị này cũng chỉ có hai ba người, một trong số đó là nguyên nhân gây ra hư hỏng, nhân viên sửa chữa cũng đã nói, lần này hoàn toàn là tai nạn do con người gây ra, nếu không phải là học sinh lớp 10 vậy chỉ còn lại em này.” Ông ta mặc dù không phải thầy giáo dạy lớp các em lớp 10 kia nhưng lại là tổ trưởng phụ trách kỉ luật lớp 10, nếu xảy ra vấn đề gì cũng không tránh khỏi bị khiển trách, cho nên ngữ khí đặc biệt khẩn trương.

Ngô lão sư đen mặt, nhất thời không tìm thấy lời nói để cãi lại.

Nam lão sư đối Kỉ Tiểu nói: “Chúng tôi cũng không nói em cố ý, có đôi khi là không cẩn thận, hoặc không tuân thủ đúng trình tự thao tác, cũng sẽ gây ra hậu quả không mong muốn, có lẽ là do em không phát hiện, cũng có thể hiểu được, nhưng em phải trung thực.”

Kỉ Tiểu ánh mắt trở nên lãnh liệt, vẫn là câu nói trên: “Em không có phá hư, e sử dụng nó vẫn rất tốt.”

Nam lão sư thấy thái độ của cậu cũng không quá cao hứng: “Em đã nói thế thì chúng ta cũng không còn cách nào khác, gọi cha mẹ em tới đây.”

Kỉ Tiểu ngẩn ra, chợt nghe Đặng lão sư nói: “Bên trong phòng thí nghiệm không có camera nhưng tôi nhớ góc rẽ ngoài hành lang có lắp, cho dù không nhất định thấy chuyện gì xảy ra nhưng cũng có thể tra sau khi Kỉ Tiểu rời đi còn có người khác tới hay không?”

Sắc mặt Kỉ Tiểu vì câu này mà trở nên trắng bệch.

Mà vẻ mặt này bị nam lão sư nhìn thấy hết, lập tức cho rằng đó là biểu hiện Kỉ Tiểu chột dạ: “Vậy đi tới phòng bảo vệ xem lại, xem còn có người thứ ba tới nữa hay không, đến lúc đó cũng cho mọi người một cái công bằng.”

“Cũng được.” Ngô lão sư gật đầu.

Kỉ Tiểu thấy Đặng lão sư xoay người chuẩn bị rời đi, âm thầm cắn chặt răng, rồi lên tiếng: “Khoan đã....”

.....

Kỉ Tiểu trở lại phòng học, tiết thứ 4 cũng đã bắt đầu được 20p, Diêm Trùng chờ cậu ngồi xuống xong hỏi một câu: “Đi lâu vậy?”

Kỉ Tiểu dừng một chút: “WC”

Qua trưa Kỉ Tiểu cũng không nói gì, cho dù bình thường cậu vốn ít nói thì Diêm Trùng cũng cảm giác được Kỉ Tiểu dường như có chút xuống tinh thần, nhớ lại sáng nay Kỉ Tiểu đi WC lâu như vậy, có phải dạ dày không tốt không, Diêm Trùng còn cố ý chạy tới căn tin mua đồ uống nóng mang lên cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu nhìn thấy cốc đồ uống vẫn còn bốc hơi trước mặt, yên lặng một chút rồi cầm lên uống một ngụm.

Diêm Trùng thấy vậy cười tươi như hoa.

Trước tiết cuối cùng, ma quỷ lão thái lại gọi cậu lên văn phòng.

“Cô và ban lãnh đạo đã thương thảo qua, thứ nhất em phải viết một bản kiểm điểm kể lại quá trình còn nhận ra là mình sơ sót là được, tiếp nữa phải bồi thường lại cho nhà trường.” thực ra ý vị nam lão sư kia là muốn xử phạt Kỉ Tiểu nặng hơn nhưng lại bị Ngô lão sư kiên quyết phản đối.

“Cô không biết tình hình nhà của em thế nào, nhưng thiết bị của nhà trường cũng không phải rẻ, cũng dùng được hơn năm rồi, em cũng không phải trả toàn bộ, nên trường học quyết định tổ bộ môn trả 20% còn em trả 50% giá trị thiết bị.” Lão thái nói xong, đánh giá sắc mặt Kỉ Tiểu: “Có khó khăn không? Nếu có gì không tiện cứ nói cho cô biết, cô sẽ nói khó giúp em hoặc là cô sẽ nói với ba mẹ giúp em.”

Kỉ Tiểu hoàn hồn lắc đầu: “Không có, ngày mai em sẽ mang tiền tới.” Chần chờ chút lại nói: “Nhưng có thể giúp em một việc không ạ?”

“Em nói đi.”

“Em hy vọng việc này có thể giữ bí mật.”

Ngô lão sư suy nghĩ một chút cũng coi như lý giải suy nghĩ của Kỉ Tiểu, vô luận là thầy cô hay học sinh, nếu truyện này bị truyền ra cũng có ảnh hưởng không tốt: “Hẳn là có thể, bản kiểm điểm đưa trực tiếp cho tôi là được, không cần công khai, việc này chỉ có mấy người liên quan biết, cô tận lực cam đoan việc này sẽ không truyền ra bên ngoài.”

Kỉ Tiểu gật đầu.

Lão thái thở dài, vỗ vai cậu: “Không cần vì chuyện này mà ảnh hưởng tới tâm lý, cuộc thi cấp quốc gia cũng có tiền thưởng, không ít đâu, khẳng định sẽ bù vào việc này, hơn nữa em cứ duy trì thành tích này đi lên, cô sẽ nói với chủ nhiệm lớp giành học bổng cho em.”

Trên mặt Kỉ Tiểu vẻ lạnh băng dịu đi không ít, nhìn Ngô lão sư: “Cảm ơn cô.”

Tan học Kỉ Tiểu không cùng Diêm Trùng tới thư viện, cậu nói mình có chút không thoải mái, nghĩ muốn về phòng ngủ sớm một chút, Diêm Trùng đương nhiên rất lo lắng, Kỉ Tiểu cũng không cản hấn đưa cậu tới dưới lầu kí túc, Diêm Trùng khó được như mẹ già dặn dò cậu không được ăn đồ lạnh, buổi tối phải nhớ đắp chăn vv...vv... mãi cho tới khi đám học sinh trở về phòng kí túc đều chú ý tới bọn họ, hấn mới lưu luyến mà rời đi.

Kỉ Tiểu vào phòng ngủ lấy thẻ ATM ra, xác định Diêm Trùng đã rời đi, lúc này mới đi ra cổng trường.

Đứng ở trước máy ATM, Kỉ Tiểu xem lại số dư tài khoản của mình.

Chiếc máy đo trọng lực này xác thực không rẻ, cho dù trường mua sỉ cũng ít nhất một vạn rưỡi, một vạn sáu, Kỉ Tiểu bồi thường một nửa, thì cũng phải rút ra tám ngàn. Cậu lần trước vẽ cho nhà xuất bản 10 trương bản thảo, 1 là bản thảo màu, còn lại là đen trắng, tổng cộng cũng lấy được năm nghìn, trừ đi sinh hoạt phí, cộng thêm số tiền lúc trước còn dư lại, cũng vừa đủ.

Kỉ Tiểu nhìn số dư tài khoản chỉ còn mấy con số hàng đơn vị, yên lặng cảm tiền cất đi.

Kỉ Tiểu lúc đầu tính toán lấy ra một ngàn để mua một cái di động mới, cái đang dùng là do Trì Xu Huyền mang về từ Hàn, bởi vì thiếu tiền nên bà chỉ mua hai chiếc, Khương Chân không cần, ra vẻ ghét bỏ kêu xấu, khi đó di động Kỉ Tiểu cũng đã hỏng, nên Khương Chân liền ném cho cậu, nói nếu Kỉ Tiểu không cần thì vứt đi cũng được, lúc đó Kỉ Tiểu mới lấy dùng tạm, nhưng cậu vẫn nghĩ mình nên mua một cái khác, không cần dùng một cái quá đắt tiền như vậy.

Nhưng hiện tại chắc chưa thể thực hiện được rồi.

Hôm sau, Kỉ Tiểu như bình thường rời giường, chính là thời gian ra khỏi phòng lại chậm hơn 10p, khiến Tôn Tiểu Quân thấy kì quái.

“Kỉ Tiểu, cậu không đi ăn sáng à?”

Kỉ Tiểu không lên tiếng trả lời.

Tôn Tiểu Quân đem xé một nửa chiếc bánh mì loại lớn đưa cho cậu, Kỉ Tiểu thấy chiếc bánh có dính nước miếng ướt sũng, cuối cùng vẫn không đưa tay ra nhận.

Lúc trên lớp, Diêm Trường thấy sắc mặt Kỉ Tiểu không tốt, vì thế đề nghị đi căn tin ăn cơm, hấn gọi cháo cho Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu khó được khi không bài xích, cầm thìa lên mức từng ngụm ăn, nhưng vẫn không cùng Diêm Trường đề cập tới chuyện tiền.

Diêm Trường đổi chuyện này thấy rất vui, còn nghĩ thật cuộc nói chuyện lần trước có tác dụng, nhưng sau vài ngày hấn liền phát hiện dường như không giống như vậy.

Kỉ Tiểu da đã trắng, khí chất thì âm đạm, nhưng Diêm Trường biết cậu cũng rất khỏe mạnh không bệnh tật gì, trên người cũng có da có thịt, đặc biệt là mông cùng thắt lưng, cảm xúc tốt lắm, nhưng hôm nay hấn ôm cậu lại phát hiện bên trong khuỷu tay có chút trống rỗng.

Kỉ Tiểu gầy?

Mới có vài ngày thôi mà.

Không ai trong phòng học, Diêm Trường ôm cậu không buông tay, thật cẩn thận hỏi: “Có cần đi bác sỹ không?” Hấn còn tưởng dạ dày vẫn Kỉ Tiểu không tốt.

Kỉ Tiểu nói: “Tớ không bệnh.”

“Kiểm tra chút thôi.”

Kỉ Tiểu lườm hấn, Diêm Trường chỉ có thể nói: “Được rồi, không kiểm tra thì không kiểm tra.”

Hấn nâng cầm Kỉ Tiểu lên, ôn nhu hôn xuống đôi môi mềm, tựa như là trấn an.

.....

Tôn Tiểu Quân đang vui đầu vào khổ học, nghe nói có người tìm, vừa chạy ra liền thấy, bị dọa sợ không nhẹ.

Diêm Trường lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Kỉ Tiểu có chỗ nào không thoải mái?”

Tôn Tiểu Quân ngây người: “A?”

Diêm Trường không kiên nhẫn: “Nói mau.”

Tôn Tiểu Quân đầu óc vòng vo suy nghĩ mới phản ứng lại: “Hấn là không có...”

Diêm Trường: “Nghĩ cái gì mà nghĩ, tôi và cậu ấy đang trong lúc cùng nhau ôn thi vật lí, cậu ấy bị bệnh, tôi tìm ai hỗ trợ hả?!”

Tôn Tiểu Quân bừng tỉnh đại ngộ: “Này....nhìn vẫn ổn a.” Cậu ta cố nhớ lại: “Nhưng ăn uống có vẻ không tốt lắm, giống bữa sáng và bữa tối đều không thấy ăn.”

Không ăn sáng và tối, chỉ ăn bữa trưa?

Diêm Trường mặt nhăn mày nhíu.

Mà theo quan sát của Diêm Trường, mấy ngày gần đây, cơm trưa Kỉ Tiểu ăn cũng không ít, cũng không có dấu hiệu không ăn được, vậy cậu ấy vì cái gì?

Diêm Trường rút cuộc không nhịn không hỏi lời thật.

“Có phải cậu đang thiếu tiền không?”

Hết chương 44

45. Chương 45

Diêm Trường hỏi: “Có phải cậu đang thiếu tiền không?”

Tay cầm đũa của Kỉ Tiểu dừng một chút: “Không có.”

Diêm Trường không tin: “Không phải lúc trước chúng ta đã nói rồi sao, có một số việc cậu đừng tránh tó.”

Kỉ Tiểu thùy hạ mi mắt, một lát mới nói: “Tó mất ví tiền.”

“Mất ở đâu?”

“Trên đường đi siêu thị.”

“Mất bao nhiêu?”

“Một ngàn.”

“Không phải còn tiền gửi ngân hàng sao?”

“Còn một ít, nhưng không muốn dùng.”

“Vây...nếu không tó...” Diêm Trường do dự mở miệng.

Kỉ Tiểu giương mắt nhìn hần, ngữ khí lãnh đạm: “Nếu không cái gì?”

Diêm Trường cứng ngắc đem câu ‘cho cậu’ cùng ‘cho cậu mượn một ít’ đổi thành: “đi tìm cho cậu...”

Kỉ Tiểu tiếp tục ăn mỳ, đối với đề nghị này của Diêm Trường từ chối cho ý kiến.

Sau khi trở về, Diêm Trường suy nghĩ một phen, cuối cùng quyết định gọi điện cho Bảo Sưởng.

“Mày có quen biết nhà xuất bản nào không?” Kỉ thật hần tìm Hồng Hạo hay Vương Hi Đường đều có thể được nhưng bọn họ đều biết Kỉ Tiểu, sợ sẽ lộ dấu vết.

“Hả? Mày định ra tự truyện cuộc đời à?” Bảo Sưởng trêu trọc.

Diêm Trường nói: “Gần như thế, chỗ tao có một họa sĩ vẽ truyện tranh, đang muốn tìm thêm việc làm, mày liên hệ giúp tao với tạp chí, nhà xuất bản hay gì gì cũng được, không được vất vả, thù lao hậu đãi một chút, nhưng cũng không cần quá cao, mức mà người khác không đổ kị, công việc phải lâu dài.”

Bảo Sưởng trầm mặc một lát, ha ha nở nụ cười: “Họa sĩ truyện tranh à, nhưng mày muốn tìm cho ai vậy? Nhiều yêu cầu thế? Ai mà có thể khiến Diêm Trường của chúng ta tự mình mở miệng nhờ vả, thật rất có giá nha!”

“Mày có cần tao viết báo cáo tường trình sự việc lí lịch trích ngang của người ta cho mày không?”

“Nếu mày nguyện ý tao cũng không ngại.”

Diêm Trường không để ý tới cậu ta, chỉ hỏi khi nào thì có câu trả lời.

Bảo Sưởng nói: “Mai liền có tin cho mày.”

Diêm Trường tính toán cúp điện thoại, Bảo Sưởng đột nhiên nói: “Mày đã gặp anh Viễn Đông chưa?”

“Viễn Đông?”

Bảo Sưởng ‘đi’ một tiếng: “Anh ta còn chưa tới sao? Nói là mấy ngày này mà.”

“Anh ấy tới U thị?”

“Đúng vậy, chưa gọi cho mày sao?”

“Sao anh không nói cho em biết?”

Hôm sau Diêm Trường tới sân bay đón Viễn Đông, câu đầu tiên hỏi chính là câu này.

Liêu Viễn Đông mái tóc ngắn ngắn, đẩy gọng kính râm cười nói: “Không phải sợ ảnh hưởng tới việc học của cậu sao? Anh nghĩ đợi tan học rồi gọi cho cậu.”

Diêm Trùng giật giật khoe miệng, phiêu mắt nhìn sang tiểu nam sinh này giờ vẫn dán sát vào người Liêu Viễn Đông, không nói gì cầm hành lý đi ra ngoài.

Nam sinh kia nhìn theo bóng dáng Diêm Trùng, nhin không được hỏi: “Đông ca, đó là bằng hữu của anh sao?”

Khó trách người ta hoài nghi, Liêu Viễn Đông có bối cảnh như vậy ở A thị, đi chỗ nào mà không có người trà bưng nước rót, người muốn tới trước mặt cung phụng anh ta cũng còn phải xếp hàng đặt chỗ trước, việc này đã coi như bình thường, cái tên Bảo Sưởng không gì không từ chối mới là người thích khoa trương nhất, mỗi lần ra ngoài đều khiến người ta tưởng như đi hội chùa, cho nên khi tới U thị, chỉ thấy có một mình Diêm Trùng lạnh lùng tới đón thực sự không phù hợp với thân phận của Liêu Viễn Đông chút nào.

Liêu Viễn Đông cười cười, ôm lấy người nọ đi theo ra ngoài: “Cưng có biết cậu ta là ai không?”

“Ai?”

“Đến quân đội cũng không thể giữ chân nó được một phút.”

Nam sinh giật mình ngạc nhiên.

Diêm Trùng đã gọi xe taxi xong, ngồi vào ghế trước, Viễn Đông và nam sinh ngồi ở ghế sau, Liêu Viễn Đông hỏi Diêm Trùng: “Cậu trốn học ra đón anh à?”

“Chiều nay không có môn chính nào, còn anh? Định ở đây bao lâu?”

Liêu Viễn Đông năm nay học lớp 12, đang là giai đoạn rất quan trọng, nay lại còn trốn học, mang theo tiểu tình nhân ra ngoài chơi.

“Xem tình hình, cậu không có thời gian thì cứ để anh tự chơi.”

Diêm Trùng sao có thể thực sự bỏ mặc được, trước đem Liêu Viễn Đông tới khách sạn ở trung tâm đăng ký phòng, nếu không phải bên người anh ta còn có tình nhân, thì Liêu Viễn Đông có thể tới ở nhà của Diêm Trùng, tiếp theo dẫn bọn họ đi ăn cơm, bận rộn tới chạng vạng mới coi như ổn thỏa. sau đó bao một phòng tư nhân tính toán lát nữa cùng bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo gặp mặt.

Liêu Viễn Đông ngậm điếu thuốc, ngồi trên sofa nhìn Diêm Trùng: “Nghe Tiểu Ngũ nói, cậu có người yêu rồi hả?”

Diêm Trùng cầm cốc nước uống một ngụm, Liêu Viễn Đông vừa nói ra câu này chẳng khác nào quả bom suýt nữa khiến hắn phun hết nước ra ngoài. Mới bao lâu a, cái tên Bảo Sưởng kia mồm miệng cũng thực lạnh lẽo, nếu không sợ Liêu Viễn Đông tay chân quá nhiều thì Diêm Trùng ngay từ đầu cũng sẽ không tìm Bảo Sưởng, ai ngờ đi đường vòng cũng vô dụng, sớm nên nghĩ tới.

“Sao anh lại kết luận như vậy?” Diêm Trùng cười cười, còn giả bộ ngớ ngẩn để cho qua chuyện.

Nhưng mà Liêu Viễn Đông là ai chứ, mặc dù đã lâu không gặp nhau nhưng với kiến thức sâu rộng, con mắt tinh đời, hơn nữa lại hiểu rõ Diêm Trùng, nên Liêu Viễn Đông chỉ cần liếc mắt cái đã nhìn ra.

“Vậy xem ra cậu đang gặp rắc rối.” Liêu Viễn Đông cười nghiêng ngả.

Diêm Trùng dừng một chút, thật mạnh buông cốc nước xuống.

Liêu Viễn Đông sát lại một phen khoác bả vai Diêm Trùng nói: “Nào kể anh nghe coi, anh rất tò mò đấy.”

Diêm Trùng liếc mắt nhìn anh ta một cái, lại nhìn tiểu nam sinh ngồi một bên ngồi im không lên tiếng nhưng khuôn mặt lại lộ vẻ hứng thú, thở dài nói: “Chính là nhìn thích, hết.”

“Nhìn bộ dạng hao tổn tâm trí này của cậu...” Liêu Viễn Đông nhả ra một vòng khói: “Là nam sao?”

Nếu đã nói thì Diêm Trùng cũng không có gì phải che che dấu dấu, hơn nữa đoạn thời gian này, hắn cũng vì Kỷ Tiêu mà lén lút không ít, này thật sự không phải là phong cách của hắn, khó chịu trong lòng cũng chỉ đem tố khổ với Liêu Viễn Đông.

“Là nam, nhưng bộ dạng đẹp lắm.”

Liêu Viễn Đông biểu tình phức tạp: “Lần trước không phải bảo không có hứng thú với nam nhân sao, nhanh như vậy đã nghĩ thông?”

Diêm Trường vội nói: “Cậu ấy không phải thế...” hần nhìn sang tiểu nam sinh một bên, không tiếp tục.

Liêu Viễn Đông cười: “Vậy cậu ta hiện tại không thích?”

Diêm Trường nghĩ tới mặt Kỉ Tiểu mỗi khi đối diện với mình, tuy nói hần luôn tự an ủi rằng mối quan hệ của cả hai đang tiến triển rất tốt, nhưng nói thật, cho dù có tiến triển thì suy nghĩ của cậu ấy cơ hồ không thể nhìn thấy.

“Cậu ấy...là không tình nguyện.”

“Cậu bắt ép người ta?”

“Em...” Diêm Trường do dự tìm từ: “Em và cậu ấy có điều kiện.”

“Vậy bây giờ đã không cam tâm tình nguyện rồi mà còn nói chuyện điều kiện với cậu.” Liêu Viễn Đông nheo mắt lại: “Đánh rắn phải đánh đập đầu, người cũng giống như vậy, có nắm chặt, đã bị trúng độc, dù có sống thêm cũng trốn không thoát, xem cậu có bỏ được hay không.”

Diêm Trường không nói lời nào. Liêu Viễn Đông nhìn thấy vẻ mặt của hần, dụi tắt đầu lọc điếu thuốc: “Diêm Vương, cậu nhìn tôi đây này.”

Anh ta giờ tay vẩy vẩy tiểu nam sinh đang ngồi, người nọ lập tức giống như chó con chạy tới bên người anh ta ngoan ngoãn ngồi xuống, Liêu Viễn Đông vuốt ve hai má cậu ta, cúi người hôn một cái, nam sinh lập tức cười híp mắt, nhưng ngay sau đó, anh ta lại giờ ta hung hăng tát một cái lên mặt tiểu nam sinh!

Anh từ nhỏ đã tập võ, lực tay so với Diêm Trường chỉ lớn hơn chứ không kém, cộng thêm cái tát đó là cổ ý, lập tức một bên má đối phương đỏ rần lên, khóe miệng cũng chảy máu, nhưng cậu ta kêu cũng không kêu một tiếng, lắc lư ngồi vững lại, đáng thương hề hề nhìn qua.

Diêm Trường nhăn mi, Liêu Viễn Đông quay đầu nói: “Đồ nào một khi đã thích thì có thể sủng lên trời, cầu cái gì được cái đó, nhưng trong lòng phải biết rằng, nếu chịu không nổi, mà luyện tiếu phá hủy nó, vậy đơn giản đừng thích, bằng không, kết quả khổ chính là cậu. Chuyện này dù có chơi điên cuồng thế nào cũng nên nhớ không bao giờ được kéo chính mình vào.”

Liêu Viễn Đông nói xong, cầm khăn mặt trên mặt đưa cho tiểu nam sinh, nhưng trong chốc lát, má đối phương đã thâm tím lại sưng vù lên.

“Cuối tuần tìm thời gian đi chơi, đem người tới anh nhìn xem.” Liêu Viễn Đông quay người nói.

Diêm Trường nhíu mi, Liêu Viễn Đông cười: “Khẩn trương cái gì, anh chỉ nhìn thôi, cam đoan không phá hư chuyện tốt của cậu, cậu trăm ngàn năm mới thể này một lần, dù thể nào thì là anh em cũng không thể bỏ qua.”

Diêm Trường không lên tiếng trả lời, Liêu Viễn Đông cũng không miễn cưỡng nói: “Chuyện ở nhà xuất bản, anh vừa lúc có mối, tổng bộ ở A thị nhưng ở U thị cũng có chi nhánh, đãi ngộ cũng không tồi, cụ thể khi tới anh sẽ nói thẳng với người ta cho.”

Thời gian tan học cũng đã tới, vừa gọi điện cho bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo, không lâu sau, bọn nó đã quất đít chạy tới ngay tức khắc.

Diêm Trường, Liêu Viễn Đông, Bảo Sưởng và Ngũ Tử Húc bốn người là từ nhỏ đã chơi với nhau, Diêm Liêu là hai nhà bị ràng buộc bởi quyền lợi, nhiều năm bị lợi ích buộc chặt vào nhau, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, Ngũ gia thuộc về quân đội, Bảo gia so với bọn họ thì có kém hơn một chút, nhưng người Bảo gia đông, các ngành các lĩnh vực đều chiếm giữ những vị trí trọng yếu...mấy nhà này nhiều năm coi như hợp tác phi thường vui vẻ, cho nên nhóm hậu bối giao tình cũng coi như hoạn nạn có nhau. Nhà Hồng Hạo thì kém hơn một chút nữa, miễn cưỡng có thể coi là bà con xa của Diêm Trường, bởi vì cũng có liên quan tới Diêm gia nên cũng gia nhập luôn cái nhóm Thái tử đảng, nhưng về sau cậu ta theo cha mẹ chuyển tới U thị, nguyên tưởng rằng từ đó không còn liên lạc gì với Diêm gia nữa nhưng ai ngờ Diêm Hồng Tá lại cho con trai tới U thị học, nên đây cũng coi như là vận khí của Hồng Hạo đi.

Khi Liêu Viễn Đông chạy một chuyến xa như vậy tới, Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo đương nhiên phải có mặt, vừa vào cửa liền thấy Liêu Viễn Đông đang ôm một tiểu nam sinh, còn đang hôn nhẹ lên mặt cậu ta, mọi người liền ngăn ra, cũng may lập tức trở lại bình thường.

Liêu Viễn Đông nhìn bọn họ, liếc mắt một vòng, bỏ khăn mặt xuống, ánh mắt dừng trên người Vương Hi Đường bước vào sau cùng, hỏi: “Cậu ta là?”

Ngũ Tử Húc giới thiệu: “Vương Hi Đường.”

Liêu Viễn Đông gật đầu: “Vương thiếu, tôi biết cậu.”

Vương Hi Đường đối với anh ta cười cười: “Tôi cũng đối với anh nghe danh đã lâu.”

Tiếp theo mọi người lại điên cuồng nháo loạn, mãi cho tới đêm khuya mới giải tán, Diêm Trường không thể nào tham gia nổi, cứ ngồi im một chỗ uống nước. lúc gần về, Liêu Viễn Đông nói bọn họ hai ngày nay không cần tới, để hắn tự đi shopping, đợi cuối tuần tìm một chỗ du lịch nào đó tụ tập một phen, sau đó thâm ý nhìn Diêm Trường một cái.

.....

Diêm Trường cân nhắc nửa ngày, buổi chiều tìm thời gian nói chuyện với Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu: “Không đi.”

Diêm Trường ghen lời, sau một lúc lại nói: “Chỉ là cùng mấy người bạn tớ đi chơi chút thôi, không có ý gì khác đâu.”

Kỉ Tiểu không trả lời.

Diêm Trường năn nỉ hồi lâu, Kỉ Tiểu cũng coi hắn là không khí, còn rất tập trung đọc sách.

Diêm Trường không còn cách nào khác liền nói: “Tớ đã nhờ người tìm việc cho cậu.”

Kỉ Tiểu ngăn ra, Diêm Trường vội ngăn cản nói: “Cậu trước đừng vội từ chối, chuyện này cũng chưa xác định, còn nói cậu phải đem tranh tới cho người ta duyệt mới đồng ý hay không, cho dù có nể mặt ai thì cũng phải kiểm tra xem người đó có năng lực không, tạp chí cũng không phải đồ ngốc mà lấy chính lượng tiêu thụ của mình ra đùa.”

Thấy Kỉ Tiểu còn đang ngẫm nghĩ, Diêm Trường lại nói thêm: “Chuyện này chính là vị bằng hữu kia của tớ thu xếp, anh ta mời cậu đi cũng là muốn nói chuyện này với cậu, cậu đi thử xem sao?”

Kỉ Tiểu: “...”

46. Chương 46

Cuối tuần rất nhanh đã tới, hôm nay chủ yếu là do Hồng Hạo an bài, cậu ta thuê hai cái xe chở cả nhóm tới làng du lịch tư nhân ở U thị chơi, nơi đó phong cảnh đẹp, chất lượng phục vụ tốt, vốn chính là giành tiếp đãi những người có tiền, đối với đám thanh niên nhà giàu kia thì đây cũng chỉ là hạng xoàng, nhưng tới trọng yếu là mọi người khó có dịp tụ tập lại một chỗ náo nhiệt.

Liêu Viễn Đông mang theo tiểu tình nhân cùng Diêm Trường và Kỉ Tiểu ngồi một xe, còn ba tên kia ngồi một xe.

Vừa thấy Kỉ Tiểu, Liêu Viễn Đông bất động thần sắc cao thấp đánh giá một vòng, sau đó gật gật đầu.

Kỉ Tiểu cũng liếc mắt nhìn anh ta một cái, Liêu Viễn Đông so với cậu đã tưởng khác hoàn toàn, tuy rằng mới trưởng thành nhưng lại đã có bộ dáng nam nhân, anh ta và Diêm Trường cao ngang ngửa nhau, nhưng Diêm Trường thuộc loại tuần mỹ đường hoàng, ngũ quan lập thể, nhìn kĩ lại thực tình xấu, hơn nữa khí chất rất tốt. còn Liêu Viễn Đông diện mạo có chút cuồng ngạo, đúng tiêu chuẩn của một nam nhân phương Bắc,

có chút cảm giác như kẻ hay đi sinh sự, khi cười lộ lên khoe miệng có chút lệch, nhìn vừa thô vừa dã, nhưng khí thế lại có vẻ bá đạo.

Liêu Viễn Đông cũng không để ý về lãnh đạm của Kỉ Tiểu chỉ nói: “Anh đã nói chuyện với nhà xuất bản rồi, cậu khi nào quyết định thì gọi điện thoại với nhà xuất bản Tựu Thành, hoặc liên hệ qua mail, gửi bản thảo cho họ xem trước, nếu được thì một bản thảo đen trắng khoảng một nghìn, có màu là hai nghìn, nếu cảm thấy lương thấp thì cứ trực tiếp đề bạt với biên tập viên.”

Kỉ Tiểu trầm ngâm một lát, ngẩng đầu đối với Viễn Đông một tiếng “Cảm ơn”. Nếu cứ thế này thì cậu cũng chỉ có thể kiên trì một khoảng thời gian, Kỉ Tiểu đích thực rất thiếu tiền, tiền bạc cũng sẽ làm khó anh hùng hảo hán, nếu không có tiền thì những thứ khác chỉ là đồ bỏ, hơn nữa Liêu Viễn Đông an bài thực chu đáo, Kỉ Tiểu cũng không thấy có khiếm khuyết gì.

Liêu Viễn Đông cười cười, đối với Diêm Trường nháy mắt một cái, thâm ý nói: “Chắc, khó trách...”

Diêm Trường vẫn duy trì trấn định, coi như không nghe thấy.

Làng du lịch ở U thị nằm ở ngoại thành, tới nơi cũng phải mất 4, 5 giờ, tuy rằng đã tháng 11 nhưng nơi này vẫn như cũ cây cỏ xanh tươi mơn mẫm, cách đó không xa còn có núi có sông, phóng mắt nhìn lại, còn có chút ánh nắng ấm áp. Bọn họ tổng cộng có 7 người, Hồng Hạo nghĩ nghĩ vẫn thuê 6 căn phòng, hai người dùng chung một phòng tự nhiên không cần phải nói, chính là Liêu Viễn Đông cùng tiểu tình nhân kia. Nhưng Liêu Viễn Đông nghe xong lại giống như không thấy vừa lòng, gồ gồ lên đầu cậu ta hai cái nói: “Ngu!”

Hồng Hạo bị mắng xoa xoa chỗ bị cốc không hiểu gì.

Sau khi phòng ở được sắp xếp xong, Liêu Viễn Đông nói Nguyên Nguyên nhà anh ta muốn đi nghỉ sớm.

Nguyên Nguyên chính là tên tiểu nam sinh, cậu ta nhìn thì có vẻ nhỏ nhưng kỳ thật so với Liêu Viễn Đông còn lớn hơn 2 tuổi, năm nay đã học đại học năm hai rồi, bộ dáng thanh tú, tích cách nhu thuận, đích thật là loại người khiến người ta thích.

Nguyên Nguyên nói: “Nhân viên lễ tân vừa nói cho tôi biết, ở trên núi gần chỗ này có một ngôi miếu khói hương thực vượng, chúng ta thuận tiện lên đó cúng nhé.”

Ngũ Tử Húc khúc khích cười nói: “Anh là người cổ đại à, còn muốn đi cầu tình duyên nữa sao?” Nói xong lại cảm thấy không đúng, lén lút nhìn sang Liêu Viễn Đông.

Liêu Viễn Đông cười ha ha, sau đó ra vẻ tức giận nắm tay Nguyên Nguyên nói: “Nói xem, cũng muốn tìm loại người thế nào?”

Nguyên Nguyên khần trương: “Không có, muốn tìm thì cũng phải tìm người như Đông ca vậy.”

Liêu Viễn Đông nhéo mặt Nguyên Nguyên một cái: “Tiểu bạch thỏ à, cũng đang nằm mơ rồi.”

Nguyên Nguyên lập tức nói: “Đúng đúng...là em hảo huyền.”

Diêm Trường chú ý tới Kỉ Tiểu đứng một bên này giờ vẫn nhíu chặt chân mày, hai ba bước ghé sát vào thì thầm: “Bọn họ đùa thôi, đừng tin thật.”

Kỉ Tiểu nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái.

Diêm Trường bị lườm cũng không nóng giận.

Núi không ca nhưng cũng phải mất 40p mới tới đỉnh, trên đỉnh quả nhiên có một ngôi miếu không lớn không nhỏ, người tới thắp hương cũng không ít, đại bộ phận đều có bộ dạng thành kính.

Mấy người Diêm Trường không hổ là thành viên đội bóng được huấn luyện, một đường đi mặt không đỏ, chân không nhuyển, Liêu Viễn Đông vốn tập võ nên cũng không xi nhê, bước chân không ngừng chút nào đi cứ như bay, mà Nguyên Nguyên đã sớm theo không kịp đi cứ như ông già rút lại sau cùng, không còn thấy mọi người đâu, thể lực Kỉ Tiểu cũng không tốt nữa đoạn đường sau đều là do Diêm Trường đỡ kéo đi, chờ tới khi bọn họ tới nơi, bọn Ngũ Tử Húc đã đứng ở cổng miếu hàn huyền hồi lâu.

Ngũ Tử Húc nói: “Tao không vào đâu, sang năm tao sẽ nhập ngũ, ông bỏ tao mà biết tao đi chùa bái phật, mê tín dị đoan gì đó cô phụ lòng tín nhiệm của quần chúng nhân dân với tao, chắc ông quần tao nát xương.”

Vương Hi Đường cùng Hồng Hạo không nói gì chỉ nhìn cậu ta, móa, cái gì mà quần chúng nhân dân tín nhiệm với chả cô phụ bản thân... tự tin thái quá.

Thật lâu mới đợi Nguyên Nguyên leo lên được, cả đám đi vào trong miếu, trừ Ngũ Tử Húc ngồi ngoài trông đồ. Nhưng cái đám người này chả có ai thành tâm kính phật, đi lượn lờ sờ mó bình phẩm mấy bức tượng thực không có ý nghĩa, tính toán đi ra thì Diêm Trùng phát hiện Kỉ Tiểu đối với nơi này lại có hứng thú, vì thế nói: “Bọn mày ra ngoài tìm chỗ ngồi đi, tao đi tiếp coi sao.”

Hắn và Kỉ Tiểu hai người hướng bên trong tiếp tục xem, Nguyên Nguyên cũng đi theo, anh ta giống như thật sự tin, gặp tượng nào bái tượng đó, còn nơi nơi bỏ tiền công đức, trông thực thành tâm.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn anh ta.

Vào tới đại điện Nguyên Nguyên cởi giày quỳ xuống, chắp tay lẩm bẩm thành kính khoảng hơn 10p, Diêm Trùng rốt cuộc nhịn không được, hắn đối Kỉ Tiểu nói: “Cậu khát không? Tớ đi mua nước.”

Kỉ Tiểu gật đầu, Diêm Trùng đi rồi, Nguyên Nguyên lại bái bái một lúc mới đứng dậy, vừa quay đầu chỉ thấy Kỉ Tiểu vẫn đứng sau lưng không nhúc nhích nhìn chằm chằm mình.

Nguyên Nguyên kỳ quái: “Cậu không bái phật sao?”

Kỉ Tiểu đột nhiên hỏi anh ta: “Hữu dụng sao?”

Nguyên Nguyên ngẩn ra, tiện đà cười: “Có kiêng có lành.”

Kỉ Tiểu thùy hạ mi mắt không nói chuyện, Nguyên Nguyên lại nói: “Cuộc sống đã đủ khổ, nếu không tự tìm một tia hi vọng để bầu vút thì sống thế nào, số tôi không tốt như cậu, có người thực lòng thích cậu, còn tiền đồ của tôi còn phải phụ thuộc vào tâm tình của tên kia, ngày nào cậu ta không vui, mọi ưu đãi đều thu hồi, thì tôi sẽ không còn đường sống.”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu nhìn bức tượng phật trên cao, nói thầm: “Số người tốt hay xấu, đều là do mình cả.”

Nguyên Nguyên hừ cười: “Khờ dại, cố sức vươn lên có thể sẽ tốt hơn một chút, nhưng cuộc đời cậu đâu có phải chịu nhiều đau khổ, cậu vừa sinh ra đã có thể tự quyết định cuộc sống và tương lai của bản thân, đó không phải số tốt thì là cái gì?”

Kỉ Tiểu không nói, Nguyên Nguyên trái phải nhìn quanh, rồi tiến lên thì thầm với cậu: “Đừng trách tôi không nhắc cậu, cơ hội tốt ngay trước mắt, người thông minh nên biết nắm bắt, có thể moi được bao nhiêu thì cứ moi, đến lúc bị đá rồi cũng không thấy thiệt thòi, con người mà, đều vì lợi ích bản thân cả, phải nhìn xa trông rộng.”

“Nhìn xa trông rộng?” Kỉ Tiểu có chút nghi hoặc: “Moi tiền sao?”

“Đương nhiên, chứ cậu nghĩ là cái gì? Tình cảm á?” Nguyên Nguyên khinh thường: “Dù tôi có thực sự muốn cùng bọn họ yêu đương thì bọn họ cũng không nguyện ý, cậu vừa rồi không nghe tôi nói sao, đấy chính là ‘hảo huyền’!”

Diêm Trùng mua nước xong trở về, ba người cùng hội hợp với bọn Liêu Viễn Đông, tính toán quay về, chính là vừa ra khỏi cửa miếu, bỗng nhiên tay Kỉ Tiểu bị một người kéo lại.

Nhìn lại, hóa ra là một lão hòa thượng mặc tăng phục, tay vẫn nghiêm cẩn để trước ngực, thấy cả nhóm nhìn lại, lão hòa thượng ‘a di đà phật’ một tiếng, cười nói: “Thí chủ, ta và cậu hữu duyên, có muốn xin một cái bùa hộ mệnh không, thuận tiện có thể xem một quẻ?”

Nguyên Nguyên vội hỏi: “Nơi này cũng có thể xem bói sao? Vậy thật sự là hữu duyên.”

Hồng Hạo ở một bên nhẹ giọng nói: “Thời đại tiên tiến, Hòa thượng cũng làm kinh tế...”

Diêm Trùng nói: “Bùa hộ mệnh gì?”

Lão hòa thượng vội nói: “Bùa bình an, bùa sức khỏe, bùa học tập, bùa nhân duyên, bùa nào cũng có.”

Kỉ Tiểu lại nói: “Không cần.”

Lão hòa thượng nhìn quanh mặt cậu một vòng nói: “Mắt to rõ ràng, thiên đình no đủ (điểm giữa trán), nhưng cằm có chút gầy nhon, mũi, môi, tai mỏng nhỏ, cậu chính là thuộc loại tướng mạo ít phúc.” Ông ta đảo mắt qua những người khác nói: “Hơn nữa trong nhóm các người có 3 mạng hổ, thỏ, rồng, năm sau là phạm thái tuế.” (sao thái tuế)

Nguyên Nguyên nghe ông ta nói liên tục gật đầu: “Tôi chính là mạng thỏ, vậy phải giải thế nào?”

“Xin một cái bùa hộ mạng, hoặc là đặt tượng phật trần trong phòng.”

“Nga nga.” Nguyên Nguyên nói xong quay đầu lại, cũng may anh ta còn biết quay đầu lại nhìn Liêu Viễn Đông một cái. Liêu Viễn Đông cũng không có ý phản đối, chỉ cười cười nhìn sang Diêm Trùng.

Diêm Trùng nói: “Lấy một cái.”

Ngũ Tử Húc ‘Di’ một tiếng: “Diêm Vương, may lúc nào thì tin cái chuyện này?”

“Cậu gọi cậu ta là gì?” Lão hòa thượng nghe xong, mày nhíu chặt lại: “Sao lại gọi cậu ta như vậy, tối kị tối kị.”

Hồng Hạo gào to: “Đã gọi 17, 18 năm nay, mệnh cũng không ngắn hơn.”

“Được rồi.” Diêm Trùng đánh gãy bọn họ, sau đó lựa chọn một phen, dưới sự gợi ý của lão hòa thượng đã mua một cái mã não. Tiếp nhận xong hắn cũng không có lập tức đưa cho Kỉ Tiểu mà cho vào túi quần.

Nguyên Nguyên cũng mua một viên ngọc thạch, sau đó lão hòa thượng xem bói cho hắn, lão cần nhân nói nửa ngày, đem Nguyên Nguyên cả kinh một phen, người ngoài thấy cũng có chút thú vị, lại hỏi thêm mấy vấn đề, cuối cùng lại nhìn tới Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu cũng không nguyện ý xem, Lão hòa thượng biết cậu không khoái, liền hỏi: “Vậy cậu tên là gì? Không cần nói họ, nói tên thôi.”

Ngũ Tử Húc lần này lạnh mồm lạnh miệng: “Tên chỉ có một chữ ‘Tiểu’, ông xem tương lai cậu ấy có thăng quan tiến chức phát tài phát lộc không?”

“Tiểu của tinh xảo?” Lão hòa thượng có chút phân vân.

“Tiểu của lạng lẽ,” Hồng Hạo tới giải thích, tên này cũng đủ kì quái, cậu ta lần đầu nghe còn tưởng đang nói đùa, khó trách ông hòa thượng này không rõ.

Lão hòa thượng nghĩ nghĩ: “Lạng lẽ, yên tĩnh yên ắng, cũng thực có ý nghĩa.”

Ai ngờ Kỉ Tiểu lại nói: “Không phải, Tiểu với nghĩa lén lút.”

Lão hòa thượng ngăn ra, cả đám còn lại cũng giật mình ngây ngốc. Kỉ Tiểu không đợi bọn họ hoàn hồn, trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Xuống núi so với lúc lên dễ dàng hơn, chạng vạng thì cả bọn cũng trở về làng du lịch, mấy người trực tiếp tới nhà hàng ăn cơm, sau đó đi ktv hát và uống rượu.

Diêm Trùng vốn không có thói quen uống rượu, mọi người cũng biết, bình thường cũng không coi hắn là mục tiêu chuốc rượu, nhưng hôm nay Liêu Viễn Đông lại ép hắn uống không ít. “Hình như từ năm ngoái chúng ta đã không ngồi uống cùng nhau, chỉ tiếc không có Tiểu Ngũ ở đây, hôm nay thực vui vẻ, không say không về!” Liêu Viễn Đông lôi cả Nguyên Nguyên và Diêm Trùng vào chạm cốc.

Diêm Trùng lúc đầu còn để ý tới Kỉ Tiểu, tổng cảm thấy cậu sau khi từ trên núi xuống liền không còn hưng trí gì nữa, nhưng hiện tại nhìn qua trông rất tự tại, vừa ăn vừa nhìn mọi người hát, lúc này mới yên tâm cùng Liêu Viễn Đông liêu mạng nốc rượu.

Hết chương 46

47. Chương 47

Liêu Viễn Đông tựa hồ thực sự nghĩ muốn đem Diêm Trùng chuốc say, tâm tình Diêm Trùng cũng không tệ, nên cũng không có từ chối cùng anh ta chén thù chén bạn, Ngũ Tử Húc dường như còn chưa sợ thiên hạ đại loạn mà ồn ào náo loạn tới tận 2, 3h liền. về sau, ngay cả Kỉ Tiểu cũng quay đầu nhìn sang bọn họ.

Diêm Trùng vốn ít uống rượu đương nhiên sẽ không phải là đối thủ của Liêu Viễn Đông, bây giờ mặt Liêu Viễn Đông vẫn không đổi sắc mà hắn đã gục xuống bàn say quắc cần câu rồi.

Liêu Viễn Đông cười vỗ vỗ Diêm Trùng: “Biết cậu mất hứng, chúng tôi còn chưa chơi chán đâu.”

Diêm Trùng cau mày gạt tay anh ta ra.

Liêu Viễn Đông nghĩ nghĩ, quay đầu đối với Kỉ Tiểu nói: “Cậu không uống rượu, nếu không thì cậu giúp tôi đưa Diêm Trùng về phòng đi, bọn tôi còn chơi nữa.”

Kỉ Tiểu sớm đã muốn rời đi, hiện tại tự nhiên không chút do dự đứng dậy đỡ Diêm Trùng lên. Toàn bộ sức nặng của hắn đổ hết lên người Kỉ Tiểu, cậu dáng người thon gầy đỡ hắn thực vất vả, Ngũ Tử Húc muốn tới hỗ trợ, nhưng lại bị Liêu Viễn Đông ngăn cản. “Cậu lại đây, cậu ấy có thể làm được, cậu qua đây cùng anh uống một chén.” Diêm Trùng đi rồi, lửa đạn tự nhiên bị dời đi, bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo bị kéo vào cuộc vui tự nhiên cũng vô tư quan tâm bọn họ.

Kỉ Tiểu đỡ Diêm Trùng ra tới chỗ thang máy mà người đầy mồ hôi, cũng may giữa đường có nhân viên khách sạn giúp đỡ đem người đưa lên lầu, một đường Diêm Trùng nguyên bản còn phi thường thành thật bất động, nhưng vừa vào cửa sao cũng không nguyện ý phối hợp, dùng sức túm chặt Kỉ Tiểu thế nào cũng không chịu buông tay.

Kỉ Tiểu thoát khỏi được Diêm Trùng, thấy nhân viên khách sạn một bên ánh mắt nhìn hai người đã sinh ra chút khả nghi, Kỉ Tiểu không muốn xấu mặt trước người ngoài, liền đem người đuổi đi. tự cậu cần thể quẹt mở cửa, kéo Diêm Trùng gian nan đi vào được tới giường liền bồng buồng tay ra rảnh nợ, Diêm Trùng không ai chống đỡ trực tiếp ‘rầm’ một phát ngã lăn quay lên giường.

Kỉ Tiểu thấy Diêm Trùng nằm im không nhúc nhích liền xoay người đi ra ngoài, ai ngờ một bàn tay bỗng túm chặt cổ chân không cho cậu đi, mất đà khiến cậu ngã sấp xuống.

Kỉ Tiểu giật mình nhưng cậu phản ứng nhanh, một khắc trước khi ngã xuống còn giơ chân đạp cho Diêm Trùng một cước, cú ‘ra chân’ này cũng thực không lưu tình, cú đá này trúng người không tàn cũng đau thấu xương, cũng may Diêm Trùng đối với sự ‘ra chân’ này của cậu có phòng bị, không chỉ nhanh nhẹn tránh được, còn dùng lực chế trụ cánh tay Kỉ Tiểu đem cậu thuận lợi đè xuống dưới thân mình.

Kỉ Tiểu nhìn người phía trên vẻ mặt thản nhiên tươi cười, thân thể căng cứng lại.

Diêm Trùng nói: “Cậu có thể nhấn tâm ném tớ như vậy sao?”

Kỉ Tiểu lạnh lùng đáp trả: “Đáng tiếc lại không xong.”

Diêm Trùng từ từ cúi thấp xuống nói: “Vây...phải sớm làm trước khi bị vứt bỏ thôi.”

Kỉ Tiểu mở to mắt nhìn hắn, lúc Diêm Trùng cúi đầu hôn Kỉ Tiểu, tay chân hắn vẫn dùng khí lực đè ép.

Diêm Trùng nhẹ nhàng chạm vào đôi môi mềm của Kỉ Tiểu, vừa khiêu khích vừa lôi kéo đầu lưỡi cậu cùng mình giao triền, đẩy nụ hôn đi càng sâu hơn.

Kỉ Tiểu có thể ngửi được hơi thở Diêm Trùng phả ra nồng nặc mùi rượu, cậu nghiêng đầu muốn tránh đi nhưng môi Diêm Trùng lại không buông tha đuổi theo cho bằng được.

Kỉ Tiểu chỉ có thể bị hắn bắt giữ đôi môi, dần dần đầu óc cậu cũng trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy một bàn tay Diêm Trùng vuốt ve lưng mình, tay kia thì thuận theo vòng eo chậm rãi trượt xuống dưới, xóc vạt áo lên, vói vào bên trong.

Lòng bàn tay Diêm Trùng thực nóng, nhưng Kỉ Tiểu vẫn nhịn không được run lên một chút, ý đồ muốn thoát khỏi đụng chạm này.

Diêm Trùng không có ý buông tha, da Kỉ Tiểu vừa trắng vừa mỏng, hơn nữa còn lạnh lạnh rất co dãn, thể nhưng so với đám con gái còn trơn nhẵn hơn, Diêm Trùng sờ lên có chút nghiến, dọc theo thắt lưng đối phương vuốt ve qua lại cho đủ, thỉnh thoảng lại vòng ra trước bụng.

Lúc ý thức được Diêm Trùng định làm cái gì, Kỉ Tiểu muốn ngăn cản nhưng đã chậm, cậu khó được khi biểu tình lộ ra chút căng thẳng.

“Không được...như vậy.”

Diêm Trùng lại đặc biệt thích xem các biểu tình khác ngoài lãnh đạm trên mặt Kỉ Tiểu, cảm giác say say tựa như ma túy mê hoặc thần trí hẳn, nếu là Diêm Trùng của lúc thanh tỉnh chắc chắn sẽ không trực tiếp làm như vậy.

Tay hắn không ngừng tiếp tục vuốt ve đi xuống, miệng nhẹ nhàng dỗ dành: “Không sao, hẳn sẽ thực thoải mái...”

Kỉ Tiểu không muốn, nhưng sức lực Diêm Trùng lại lớn hơn cậu rất nhiều, lúc phân thân yếu ớt đột nhiên bị hắn cầm lấy, Kỉ Tiểu nhìn không được trọn vẹn mắt, con ngươi xẹt qua tia kinh hoàng trong mắt.

Diêm Trùng cầm vật trong tay khẽ nhéo một phát, bỗng nhiên hừ hừ nở nụ cười: “Thực xinh đẹp.” Cũng may không đợi Kỉ Tiểu nổi điên, động tác tay Diêm Trùng cũng bắt đầu lên xuống nhịp nhàng.

Kỉ Tiểu bình thường tâm lãnh mặt lạnh hoàn toàn cũng biết bản thân ngày thường gần như không có nhu cầu gì về mặt này, đừng nói là tự an ủi phỏng chừng ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới phương diện này bao giờ. Lúc này địa phương tối mẫn cảm của mình lại bị một nam nhân cầm lấy đùa giỡn, cảm giác xấu hổ, nhục nhã này đánh sâu vào tâm lý rất khó có thể nói cho người ngoài, cho nên hồi lâu mà Kỉ Tiểu cũng không dậy nổi, nhưng Diêm Trùng lại phi thường kiên nhẫn, hắn liền từ trên cao thẳng tắp nhìn xuống cậu, phía dưới lại ôn nhu không chút vội vàng xao động, từng chút từng chút lên xuống cao thấp điểm mẫn cảm của Kỉ Tiểu, không lâu sau, hai người ra một thân đầy mồ hôi.

Cho dù Kỉ Tiểu có cố gắng khắc chế thế nào nhưng Diêm Trùng hôm nay cũng đã hạ quyết tâm, rốt cục trời không phụ người có lòng, Kỉ Tiểu dưới sự cố gắng của Diêm Trùng đã có cảm giác.

Cậu cắn môi, hơi thở nặng nề, trong mắt điểm màu tình dục, hốc mắt đỏ ửng, nhưng ánh mắt lại vẫn mang theo chút sát khí không thỏa hiệp, Kỉ Tiểu không biết, cậu có biểu tình như vậy chỉ càng làm Diêm Trùng thấy mê luyện không thôi.

Diêm Trùng cúi đầu thấp xuống hôn môi Kỉ Tiểu, cậu lúc này không còn khí lực mà phản kháng, chỉ có thể mặc đối phương muốn làm gì cứ làm, giữa hai chân càng lúc càng trướng căng, cảm giác sắp chịu không nổi, bắn ra.

Thấy bộ dạng Kỉ Tiểu, Diêm Trùng lại càng khó nhẫn nại, hắn cầm tay Kỉ Tiểu hướng hạ thân mình đặt lên, Kỉ Tiểu chỉ cảm thấy ngón tay mình lập tức chạm phải một thứ cứng rắn, vật thể này thực nóng bỏng, độ lớn của nó so với cậu đầu chỉ lớn hơn một vòng, thần trí cậu lại càng hoảng hốt, nhưng tay lại bị Diêm Trùng nắm chặt.

“Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu... giúp tớ sờ sờ, tớ khó chịu...” Diêm Trùng thanh âm khàn khàn thỉnh cầu.

Kỉ Tiểu bị ép nắm chặt cự vật cương cứng, tiến không được mà lùi cũng không xong. Diêm Trùng biết Kỉ Tiểu căn bản không có khả năng chủ động, liền trực tiếp tự cấp tự túc, đương nhiên nắm trọn tay Kỉ Tiểu trong tay mình rồi nắm hạ thân lên xuống cũng đủ làm Diêm Trùng hưng phấn không thôi, mà tay kia của hắn cũng không có rảnh rỗi, giúp đỡ Kỉ Tiểu cũng cảm thụ khoái hoạt.

Hai người hô hấp dần thay đổi, những hơi thở nóng hổi cùng nhiễm đầy hormone phả vào mặt nhau. Thời gian ngắn ngủi trôi qua, Kỉ Tiểu rất nhanh lại bị khoái cảm kịch liệt nuốt hết lý trí, với cậu mà nói, lần đầu tiên lại cùng một nam nhân an ủi, cảm giác trải qua cũng không tính là tuyệt vời tuy rằng có lẽ cậu cũng cảm thụ được không ít vui thích nhưng với lòng tự trọng cao ngất ngưỡng của mình thì điều này chẳng khác gì một hồi ác mộng.

Cảm giác không thể nắm trong tay, hoàn toàn là từ đối phương quyết định bản thân thể nghiệm hương vị, là điều Kỉ Tiểu tuyệt không cho phép, nhưng cuối cùng cậu vẫn để Diêm Trùng làm vậy.

Nói là bất đắc dĩ nhưng bao nhiêu phần bất ép bao nhiêu phần thuận theo tự nhiên, chỉ có cậu mới biết.

Kỹ xảo của Diêm Trường cũng thực không tồi, cũng không hiểu lấy kinh nghiệm từ đâu, tóm lại, Kỉ Tiểu ở dưới tay hắn cũng chết đi sống lại ba chìm bảy nổi một phen, đợi tới khi lần nữa cậu sắp phóng thích đi ra, Diêm Trường vẫn chưa tới, hắn liền bịt chặt đầu nút Kỉ Tiểu lại, nén nhịn hồi lâu, cuối cùng hai người mới cùng nhau phóng thích.

Kỉ Tiểu cau mày một lúc lâu sau mới bình ổn hơi thở, cậu nâng tay dùng sức đẩy Diêm Trường đang nằm trên người mình ra, nặng muốn chết.

Diêm Trường khẽ nâng người, mặc lại quần cho Kỉ Tiểu, tiếp theo lại đè ép trở lại.

Kỉ Tiểu bất mãn nhìn hắn: “Tránh ra.”

Diêm Trường nhận thấy biểu tình Kỉ Tiểu tuy sắc bén, nhưng ánh mắt đã trở nên mơ hồ, trên mặt vẫn còn ửng hồng, không biết là do dư vị sau cao trào hay là ngược ngừng, nói chuyện cũng không còn khí thế lạnh băng thường ngày. Nghĩ đến việc Kỉ Tiểu sẽ thẹn thùng, Diêm Trường cảm thấy rất sung sướng, quả thực từ ngoài vào trong đều cảm thấy thỏa mãn.

Bất quá ảo tưởng của hắn rất nhanh đã bị Kỉ Tiểu một cước đạp tan, Kỉ Tiểu đem người đá lăn sang một bên, mất tự nhiên đứng dậy xuống giường.

Diêm Trường thấy cậu định đi ra ngoài, gấp gáp: “Cậu về phòng?”

Kỉ Tiểu không để ý tới hắn.

“Phòng đó đã bị anh Đông trả lại rồi.” Diêm Trường chỉ chỉ một góc: “hành lý của cậu cũng đã được đưa sang đây.”

Kỉ Tiểu dừng một chút, Diêm Trường tiếp tục chậm rãi nói: “Nơi này đang mùa cao điểm nên khó đặt phòng lắm, phải hẹn trước cả tháng, hiện tại muốn thuê một phòng trống là không có khả năng.”

“Giường này cũng đủ lớn, liền ở với tớ một đêm đi, muốn làm gì thì cũng vừa làm rồi, giờ cũng chỉ hảo hảo ngủ thôi...” nửa câu sau càng nói càng kinh ngạc.

Kỉ Tiểu cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ, sau một lúc lâu, Diêm Trường suýt bị cậu nhìn tới cương lần nữa, lát sau, cước bộ của Kỉ Tiểu vừa chuyển, tới chỗ hành lý lấy quần áo đi tới phòng tắm, sau đó đóng cửa phòng tắm rầm một cái thật mạnh.

Diêm Trường bề ngoài lộ ra nụ cười tươi đạt được mong muốn.

Chờ tới khi Diêm Trường tắm rửa xong, Kỉ Tiểu đã lên giường ngủ, Diêm Trường rón ra rón rén đi qua, xoắn chăn lên, nằm xuống.

Kỉ Tiểu đưa lưng về phía hắn không nhúc nhích, Diêm Trường dưới ánh đèn bàn nhìn gáy cậu một lúc lâu mới nói: “ngủ ngon.”

Tuy rằng đã tính đi ngủ một giấc nhưng người mình thích lại đang nằm ngay bên cạnh, Diêm Trường vô luận là thân thể hay tâm lý đều bị trạng thái phấn khởi bao trùm, năm phút đồng hồ trôi qua mà đã trở mình tới cái thứ mười, mà hắn biết Kỉ Tiểu cũng chưa có ngủ.

Ngay tại lúc Diêm Trường đang cố tự thôi miên mình, liều mạng ép mình đi ngủ, cấp cho Kỉ Tiểu một ấn tượng tốt thì bên ngoài bỗng truyền tới một loạt các âm thanh bang bang rầm rầm, quả thực giống như thanh âm vào nhà cướp cửa. Nơi bọn họ ở là khách sạn cao cấp, phòng cách âm tự nhiên là hàng đầu, hơn nữa trên hành lang còn trải một cái thảm thực dày, mà như vậy cũng có thể nghe rõ tiếng động, vậy chứng tỏ động tĩnh bên ngoài lớn tới mức nào.

Diêm Trường nghĩ nghĩ, rời giường đi mở cửa.

Hắn vừa mở cửa ra thì bị cảnh tượng bên ngoài khiến cho có chút mơ hồ.

Chỉ thấy cửa phòng đối diện mở toang ra, hai người đang đứng, tư thế một trái một phải như đang đối đầu, ở giữa là một chiếc sofa bị đập nát, nhìn tình huống đập nát của nó, là có thể thấy được người sử dụng đã dùng khí lực lớn thế nào.

Diêm Trùng nhìn nhìn Liêu Viễn Đông ở bên trái, ngả gối đứng dựa vào tường, vẫn như trước bộ dạng không đứng đắn, mà ý cười trên mặt đã có vài phần ngoan lệ.

Diêm Trùng lại nhìn sang Vương Hi Đường bên phải, cậu ta đang đứng thẳng, khuôn mặt ôn nhu không có biểu tình gì, chỉ là khóe miệng gắt gao mím lại, ánh mắt lộ rõ sự lãnh liệt.

Hai người này... quần áo đều xộc xệch không chỉnh chu.

48. Chương 48

Thấy Diêm Trùng xuất hiện, Vương Hi Đường chỉnh lại quần áo của mình, xoay người về phòng đóng sầm cửa lại.

Diêm Trùng nhìn về phía Liêu Viễn Đông hỏi: “Phòng anh không phải ở đầu kia sao?”

Liêu Viễn Đông cào cào mái tóc ngắn củn của mình, cười gượng: “Uống có chút nhiều, coi như không cần thận đi nhầm phòng đi, bạn cậu cũng thực nóng tính.” Nói xong, cứ bộ dạng như thế mà từ từ đi về phòng.

Diêm Trùng nhìn theo bóng dáng anh ta rời đi, nhú nhú mày.

.....

Kỉ Tiểu từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã không cùng ai ngủ chung giường, cậu nguyên bản nghĩ đêm nay sẽ mất ngủ, nhưng có lẽ là do ban ngày leo núi tiêu hao thể lực, đến khi Kỉ Tiểu một lần nữa cảm thấy Diêm Trùng lại leo lên giường, không giống như lúc trước cứ trở mình đều đều, không biết từ lúc nào cậu đã thiếp đi mất.

Mơ hồ cảm thấy có người ôm lấy mình, nhưng đầu Kỉ Tiểu rất nặng, mệt chết đi, mà cái ôm của đối phương tuy rằng không tính là phi thường thoải mái nhưng lại rất ấm áp, là cảm giác Kỉ Tiểu quen thuộc, cho nên cậu cũng không có giãy dụa, liền cứ như vậy miễn cưỡng dựa vào lòng người ta ngủ một đêm, thẳng tới khi tỉnh lại, bên người đã trống không, mà trong phòng tản lại truyền ra tiếng nước rào rào.

Kỉ Tiểu định xuống giường mặt quần áo, nhất thời động thân liền ngưng lại.

Cậu nâng tay sờ soạn lên cổ mình, từ cổ áo lòi ra một sợi dây nhỏ, sợi dây vòng qua một khối mã não nhỏ như khối mặt chược. Màu mã não thực tinh khiết, là màu đỏ đậm, có chút giống màu máu, lại rất trong, mơ hồ có thấy được hoa văn bên trong, cũng không biết là do thiên nhiên hay do con người gia công, viên mã não ở trong cổ áo một đêm, mang theo ấm áp của nhiệt độ cơ thể, đặt trong lòng bàn tay cảm thấy thực nhẫn nại ôn nhu.

Diêm Trùng đi ra, Kỉ Tiểu đã mặc xong quần áo, hần vụng trộm hướng trên cổ cậu liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy sau gáy trắng nõn của Kỉ Tiểu rõ rệt lộ ra một sợi dây màu đỏ, Diêm Trùng nhìn không được khe cong cong khóe môi.

Rửa mặt xong, cả nhóm lại đi chơi đùa giỡn, chương trình hoạt động hôm nay đại bộ phận đều là du ngoạn bên trong làng du lịch, phòng bi-a, phòng chiếu phim, phòng game, nướng thịt ngoài trời, một vòng chơi cũng gần hết một ngày. Trong không khí phi thường yên bình, mọi người chơi đùa tới điên cuồng, đương nhiên cũng bao gồm cả Liêu Viễn Đông cùng Vương Hi Đường, nếu không phải Diêm Trùng từng bắt gặp hai người bọn họ có xích mích trước đó thì tình huống trước mắt đến nửa điểm cũng không phát hiện ra có gì khác thường.

Hai ngày hành trình coi như viên mãn kết thúc tụ tập.

Liêu Viễn Đông tới U thị chuyển này tuy nói là cực kì bí mật nhưng cũng không ít người cũng nghe được tiếng gió cho nên tổng không thể vô tình cố ý xảo ngộ, nhưng Liêu thiếu lần này hiển nhiên không có hứng trí, những người cố xán lại thân cận đều không được anh ta để ý.

Hấp tấp đến, tiêu sái đi.

Diêm Trùng, Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo đều ra sân bay tiễn, Liêu Viễn Đông vỗ vỗ vai Diêm Trùng.

“Vốn muốn tới thăm hai vị lão nhân gia, nhưng ngẫm lại vẫn không nên quấy rầy, thay anh chào hỏi ông bà ngoại nhé.” Lời nói này của anh ta tuyệt đối là khách khí, tuy nói anh ta tới Diêm gia nhất định sẽ được tiếp đãi như khách quý nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, Diêm bà ngoại không thích Liêu Viễn Đông, rất rất không thích, đương nhiên người bà không thích cũng còn rất nhiều: “Về phần chuyện kia, cậu tự ngẫm lại, đừng quên những điều anh đã nói.” Liêu Viễn Đông giống như trên đùa nhưng ánh mắt lại lộ thâm ý.

Ngũ Tử Húc một bên nói: “Nghỉ tết bọn em sẽ về tìm anh và Tiểu Ngũ tụ tập.”

Liêu Viễn Đông cười: “Được, nhưng anh cũng rất thích U thị, chưa biết chừng anh sẽ còn quay lại đây chơi nữa.”

Lúc ấy cả đám đều cho rằng anh ta chỉ nói đùa, ai ngờ lời này lại liên tục được thực hiện.

Kỉ Tiểu thiếu tiền, cho nên sáng thứ hai cậu cố ý xin nghỉ học để đi tới nhà xuất bản Liêu Viễn Đông đã giới thiệu, chuyện này bị Diêm Trùng biết được, mặc kệ Kỉ Tiểu phản đối thế nào đều bám riết đi theo.

Cho dù quy định đã nhiều lần nhấn mạnh phải làm việc công bằng, dù có được ai giới thiệu cũng phải dựa theo đãi ngộ bình thường mà tiếp đón, nhưng bởi vì người giới thiệu lần này có lai lịch quá lớn cho nên Kỉ Tiểu vừa nói tên ra xong, tổng biên bên kia liền tự mình tới tiếp, vừa rót nước vừa mời ngồi.

Ngược lại bên Diêm Trùng lại bị ngó lơ, may mà cậu ta cũng không để ý.

Nhà xuất bản này rất lớn, cũng thực chinh quy, so với nhà xuất bản hạng ba lúc trước của Kỉ Tiểu thực sự tốt hơn nhiều lắm, tổng biên không đợi cậu hỏi liền thao thao bất tuyệt khích lệ tác phẩm của Kỉ Tiểu, gì mà phi thường sống động, rồi có thiên phú, có tiền đồ bồi dưỡng, đề nghị cậu hoàn toàn có thể thi vào học viện mi thuật, khi tốt nghiệp khẳng định sẽ có rất nhiều công ty tranh giành.

“Tôi thực mạo muội hỏi, cậu trước kia có từng học vẽ sao?” Ca ngồi một vòng xong, mới nghĩ tới hỏi vấn đề này.

Kỉ Tiểu nói: “Trước đây có học qua.”

“A? Là đào tạo có hệ thống hay là gì? Về sau có tiếp tục học lên nữa không?”

Kỉ Tiểu dừng một chút rồi nói: “Không phải đào tạo hệ thống, có người hướng dẫn, không có tiền liền không học.”

Đáp án này hiển nhiên thực ngoài dự kiến của đối phương, sau một chút xấu hổ liền cười gượng đối đãi tài.

Cuối cùng bàn tới phương thức hợp tác, bên kia hy vọng Kỉ Tiểu có linh cảm thì gửi bản thảo cho bọn họ, vô luận là đề tài gì cũng được, ước gì quan hệ này kéo dài mãi mãi, nhưng Kỉ Tiểu lại nói mình còn phải học tập, vẽ truyện tranh chỉ tới hết cấp ba, lên đại học liền có dự định khác.”

Những lời này bình thường đối diện với Diêm Trùng sẽ không nói ra, Diêm Trùng ở bên cạnh một mực lắng nghe, đợi tới khi rời khỏi chỗ đó, hần mới nhịn không được hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu định thi đại học nào?”

Lần này Kỉ Tiểu không do dự nói: “U đại.”

Diêm Trùng gật đầu: “U đại cũng không tồi.”

Hai người dọc đường cái bước đi, hai ngày nay thời tiết đột ngột chuyển lạnh, thái dương cũng trốn sau những tầng mây dày, Kỉ Tiểu đã mặc áo khoác mỏng, cổ quần chiếc khăn vàng nhạt kín mít, mà Diêm Trùng vẫn bộ dạng phong phanh bình thường, hoàn toàn không có cảm giác lạnh.

Đi qua một ngã tư, Diêm Trùng bỗng cầm tay Kỉ Tiểu hỏi: “Lạnh sao?”

Rõ ràng Diêm Trùng mặc rất ít nhưng tay hần vẫn nóng như hỏa lò, Kỉ Tiểu rút rút tay nhưng không thành công.

Diêm Trùng nói: “Không ai thấy đâu, cứ vậy đi.”

Nhưng đi được vài bước, phía trước có hai nữ sinh, Kỉ Tiểu rõ rệt cảm giác Diêm Trìng hơi dừng lại, cậu lần này dùng lực rút tay ra.

Hai nữ sinh đi tới hướng hai người, một người trong tay đưa qua một tờ giấy.

Diêm Trìng không nhận, Kỉ Tiểu lại cầm, sau đó một đường chúi đầu vào xem.

Diêm Trìng sợ cậu qua đường sẽ ngã, chỉ có thể lần nữa cầm tay cậu dắt đi, lúc này dù có đi qua nơi đông người cũng không buông tay.

Kỉ Tiểu vẫn cúi đầu đọc, Diêm Trìng tò mò cũng ghé đầu lại xem: “Này là gì?” Tuyển gia sư dạy kèm, tuyển người viết báo cáo thực tập, tiểu luận... từ sinh viên đến người thất nghiệp, còn có thể cung cấp những công việc khác phù hợp với người đăng kí, chắc, bây giờ cái gì cũng đều có.”

Kỉ Tiểu gật đầu, vẫn nhìn không chuyển mắt, Diêm Trìng hỏi: “Cậu sẽ không đi dạy thêm đó chứ?”

Kỉ Tiểu đem tờ giấy nhét vào túi áo: “Không có.”

“Việc đó đa phần là sinh viên đi làm, dạy từ cấp 1 đến cấp 3 đều có, cấp độ không đồng đều.”

Kỉ Tiểu “ân” một tiếng.

Diêm Trìng nhìn bộ dáng cậu, tâm can ngứa ngáy muốn trêu chọc: “Nhờ bọn họ không bằng nhờ tớ này.”

Kỉ Tiểu quay đầu tròn trắng mắt nhìn hắn.

Diêm Trìng: “Cậu hoài nghi trình độ của tớ sao? Muốn cá không, lần thi vật lý này ai có thành tích tốt hơn liền được người kia mời cơm, thế nào?”

Kỉ Tiểu không nói lời nào.

Diêm Trìng: “Không tin sao?” Hắn cũng hiểu được phép kích tướng này sẽ không có tác dụng với Kỉ Tiểu, thế nhưng một tia khả năng cũng không dễ dàng buông tay.

Ai ngờ, Kỉ Tiểu đồng ý, nhưng có yêu cầu: “Cá tiền đi.”

Diêm Trìng ngẩn ra, rồi mỉm cười: “Được, bao nhiêu?”

Kỉ Tiểu: “Bốn nghìn.”

Diêm Trìng gật đầu: “Được, không nhiều.”

Vì thế hai người liền như vậy khoái trá quyết định.

Chỉ là trước cuộc thi vật lý quốc gia, học sinh trường Phụ Trung còn phải đối mặt với một cuộc thi lớn, đó là một trong những cuộc thi quyết định tới điểm tổng kết của học sinh: thi giữa kì!

Bình thường cuộc thi này có bao nhiêu trọng yếu, từ thái độ học tập của Tôn Tiểu Quân là có thể nhìn ra, đương nhiên, cậu ta ngày thường cũng liều chết chúi đầu vào sách vở, nhưng tới mỗi kì thi, cơ hồ không còn nhìn thấy cậu ta trong phòng bởi vì cậu ta thường chôn mình trong thư viện, mà buổi tối thì cậu ta thường chong đèn học tới khuya, thực sự là mất ăn mất ngủ.

Lúc đầu bọn Tiêu Kiện Thạc Khổng Bân còn cười nhạo cậu ta thế nhưng dần dà thấy một người liệu mạng học hành ngày nối đêm không biết mệt mỏi như vậy trước mặt, mặc dù không cố gắng nhiều như cậu ta nhưng nội tâm cũng bị cậu ta ảnh hưởng, lại bởi vì Diêm Vương lúc trước đột kích tra hỏi có tác dụng, mà dáng vẻ bệ vệ của Khổng Tiêu hai người hoàn toàn bị dập tắt, thấy Kỉ Tiểu cũng coi như khách khách khí khí. Trong khoảng thời gian ngắn trước kì thi, kí túc xá hầu như rất yên ổn.

Kỉ Tiểu như thường lệ vẫn cùng Diêm Trìng tới lớp học hoặc thư viện ôn tập, mà lại thêm cuộc đánh cuộc của hai người, Diêm Trìng rõ ràng cũng có chút động lực, mỗi khi cùng Kỉ Tiểu ý kiến trái chiều liền cùng nhau thảo luận rõ ràng rồi cùng làm lại. Nói chung là rất hợp tác. Hôm nay, hai người vẫn ôn tập ở thư viện, bỗng có người tới trước bàn cả hai ngừng lại, người có thể làm loại chuyện này trừ bỏ Dương Khiếu cũng không còn ai khác.

Cậu ta lôi ra một tập đề đưa cho Kỉ Tiểu nói: “Đây là tập đề Ngô lão sư đã đưa lúc trước, cô ấy hy vọng chúng ta có thể cùng sửa bài cho nhau, cậu có thể xem qua cho tớ không?”

Diêm Trừng thấy Kỉ Tiểu nhận lấy tập đề. Nhìn lướt qua, Kỉ Tiểu nói: “Chắc phải cần chút thời gian.”

Dương Khiếu mỉm cười: “Không sao, tớ có thể chờ.”

Kỉ Tiểu lấy ra bút đỏ sửa lại câu 2, bỗng nhiên chỉ chỉ chỗ ngồi đối diện nói: “Ngồi đi.”

Dương Khiếu cùng Diêm Trừng đều sửng sốt, mà khi đối phương kéo ghế ra ngồi xuống xong Diêm Trừng lại trầm mặt. Kỉ Tiểu đọc lướt qua, tìm được đề muốn tranh luận, cậu sẽ nói thắng với Dương Khiếu, sau đó hai người bắt đầu thảo luận, Diêm Trừng thấy hai người bọn họ châu đầu vào tập đề, ghen một chút, nhin không được...cũng tham gia vào bàn.

Đương nhiên thái độ của hắn là phi thường hảo hữu, không vênh váo tự đắc, cũng không có ý định đâm chọc, mà là tràn đầy thiện ý, vô tình còn nhìn ra được vài chỗ sai của Dương Khiếu, cũng tham gia góp ý, khiến cho mọi người cùng nhau tiến bộ, sau đó tranh thủ cùng Kỉ Tiểu đứng ở cùng một lập trường, đối với ý kiến Dương Khiếu ngược lại với Kỉ Tiểu thì hoàn toàn bác bỏ, thắng tới khi Dương Khiếu không còn lời nào để đáp lại mới thôi. Dương Khiếu tại đây lòng tự trọng giống như bị chà đạp, mặc dù ngày thường đối với ai cũng lộ ra mỉm cười, nhưng khi đối mặt với đối chọi của hai người kia, cũng ném thử cảm giác bị chọc tức đỏ mặt tai hồng, cơn tức từ từ bùng cháy lên.

Hết chương 48

49. Chương 49

Trước thi giữa kì khoảng một tuần, có thể dùng câu ‘khi thắng khi bại, khi bại khi thắng’ để hình dung tình cảnh của Dương Khiếu lúc này, cậu ta vốn muốn tập trung toàn lực vào thi giữa kì đã, còn chuyện ôn thi vật lí quốc gia để sau, nhưng lại bị biểu hiện và tiết tấu của Diêm Trừng và Kỉ Tiểu triệt để quấy rầy, thế cho nên sau khi thi giữa kì xong, Dương Khiếu mới vỡ lẽ lần này quả thật sách.

Ngô lão sư thừa dịp thành tích thi còn chưa được công bố gọi Dương Khiếu vào văn phòng giáo huấn một trận, nói cậu ta không tập trung, tự tạo áp lực cho mình quá lớn, bà bắt đầu hối hận liệu có nên cho cậu ta tham gia thi vật lí quốc gia nữa không.

Trên mặt Dương Khiếu không có biểu tình gì nhưng quyển sách trong tay đã bị nắm chặt vo vún thay đổi cả hình dạng.

Buổi chiều cậu ta tới phòng thí nghiệm vật lí thấy Kỉ Tiểu đang ngồi ở bên ngoài gặm bánh mì, Dương Khiếu đi tới hỏi: “Cậu chưa ăn trưa sao?”

Kỉ Tiểu ‘ân’ một tiếng.

Dương Khiếu cười nói: “Thi giữa kì cũng xong rồi, cậu cũng không cần phải liều mạng như vậy.”

Kỉ Tiểu dừng một chút nói: “Mất tiền.”

Dương Khiếu kinh ngạc: “A, vậy tớ mời cậu một bữa nhé?”

Kỉ Tiểu nhìn nụ cười không hề sơ hở trên mặt Dương Khiếu, một lúc sau mới nói: “Không cần.” Tiếp đó, Kỉ Tiểu từ trong cặp lấy ra một thứ đưa tới: “Thẻ dự thi, Ngô lão sư bảo đưa cho cậu.”

Dương Khiếu nhận lấy: “Cám ơn, nhưng thật sự không cần tớ mời cơm chứ?”

“Tôi đã mua cho cậu ấy rồi.” Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên ở sau lưng.

Dương Khiếu quay đầu, thấy Diêm Trừng đang đi tới, trong tay còn xách theo một phần thức ăn nhanh.

“Không phiền cậu hao tâm tổn trí.” Khi đi ngang qua người Dương Khiếu, Diêm Trừng bồi thêm một câu.

Dương Khiếu nhún vai, cười cười đi ra.

Diêm Trường nhét đĩa vào trong tay Kỉ Tiểu, mắt tự nhiên nói: “Cậu biết điểm thi vật lí lần này của cậu ta được bao nhiêu không?”

Kỉ Tiểu không để ý tới hắn, xiên một miếng gà cho vào miệng nhai.

Diêm Trường nói tiếp: “70 điểm, trong lớp 3 cũng chỉ thuộc hàng trung bình thôi.”

“Cho nên?”

“Không có cho nên.” Diêm Trường híp mắt: “Chỉ nói ra cho cậu vui thôi.”

Kỉ Tiểu thản nhiên nhìn hắn một cái, lúc lâu sau: “Vậy phải cảm ơn cậu rồi.”

“Không cần khách khí.”

Kỉ Tiểu: “.....”

Thành tích thi giữa kì được công bố, Kỉ Tiểu vẫn như bình thường đứng top trong khối, mọi người bắt đầu thấy mãi thành quen cũng chẳng nói gì, điểm thi lần này của Diêm Trường cũng không tồi, ngồi vững vàng trong top10 của lớp, mà môn vật lý vẫn là điểm cao nhất khối.

Ăn cơm trưa, Ngũ Tử Húc ập úng tìm đến Diêm Trường.

Diêm Trường hỏi: “Chuyện gì?”

Ngũ Tử Húc bày ra tươi cười nói: “A, có chuyện...cần mày giúp một chút.”

Diêm Trường nhìn bộ dạng tiểu nhân đáng ghét của thằng bạn có thể đoán là chuyện không tốt đẹp gì rồi: “Giúp mày tán gái? Không rảnh.”

Ngũ Tử Húc biến sắc: “Sao mày lại nói thế, sao có thể là tán gái chứ, tán gái cần gì mày, có tán thì tự tao tán được rồi... không phải, ý tao là, tao phi thường nghiêm túc, hy vọng mày có thể giúp đỡ.”

Diêm Trường bị chọc cười: “Khương Chân à?”

Ngũ Tử Húc liên tục gật đầu.

“Khương Chân làm sao? Mày đã nói gì với cô bé?”

“Tao sớm nói với em ấy rồi, em ấy còn mỉm cười với tao nữa.”

“Ừ, thực không dễ dàng.”

“Mày cũng hiểu đi, cho nên càng cần phải nắm thật chặt hơn.”

“Có rắc mau phóng.”

“Được được, chuyện là thế này, điểm thi giữa kì lớp 10 cũng có rồi, toán và vật lý của Khương Chân...không được tốt lắm, tuy rằng cha mẹ em ấy cũng không quan tâm nhưng tao thấy em ấy có vẻ không vui, là bạn trai của em ấy, bạn bè của em ấy, tao đương nhiên phải thay em ấy giải quyết khó khăn này, cho nên, thời khắc mấu chốt, tao liền nghĩ tới anh em tốt là mày!!”

Bởi vì xia đều cũng đã nhiều, Diêm Trường cũng lười troll tiếp, chỉ đi thẳng vào vấn đề: “Mày muốn tao làm gì?”

“Phụ đạo thêm cho em ấy.”

“Khương Chân nhờ mày tới?”

“Sao có thể, ngược lại tao còn thấy em ấy giống như bài xích.”

“Vậy ý mày là, Khương Chân không vui mà mày còn làm khó tao?”

“Chắc, sao từ trong miệng mày nói ra lại khó nghe như vậy chứ.”

Diêm Trường đột nhiên hỏi: “Khương Chân không phải có anh trai sao, nghe nói thành tích tốt lắm, sao không nhờ anh ta?”

“Nói cái này tao cũng thấy khó hiểu, lúc trước tao lạnh mồm lạnh miệng nói ra như vậy, Khương Chân lập tức liền không cao hứng, còn hỏi tao làm sao mà biết được, tao cảm thấy quan hệ của em ấy và anh trai không được tốt lắm.”

“Quan hệ cũng không tốt?”

Ngũ Tử Húc khó hiểu: “Cái gì gọi là ‘cũng không tốt’?”

Diêm Trường vội hỏi: “Không.” Hắn không biết đang nghĩ tới cái gì cười gật đầu: “Mày đã cầu xin tao như vậy, tao liền gắng gượng mà đáp ứng thôi, nhưng mày phải cam đoan với tao, chuyện này tạm thời không được cho Kỉ Tiểu biết.”

“Kỉ Tiểu?”

“Ừ, buổi trưa tao và cậu ấy cùng nhau ôn thi, hiện tại vì giúp mày, không phải sẽ chậm trễ sao?”

Ngũ Tử Húc nhếch miệng: “Thời gian ôn tập của bọn mày cũng thực chặt chẽ, một chút rảnh rỗi cũng không có, so với thi cuối kì còn kinh người hơn.”

“Mày có ý kiến vậy tự mày đi nói đi.” Diêm Trường dọa.

Ngũ Tử Húc nghĩ tới bộ mặt lạnh băng của Kỉ Tiểu vội xua tay: “Thôi thôi, tao cam đoan cầm miệng.” vất vả lắm mới khiến cho bạn học mới có chút hòa nhã với mình, mình cũng không dám đắc tội a.

Yêu cầu của Ngũ Tử Húc đích xác không tính quá phận, chỉ cần 10p mỗi giờ nghỉ trưa hướng dẫn thêm cho Khương Chân những vấn đề trọng tâm là được, nhưng bởi vì người đi nhờ và người được nhờ thật sự không giống nhau cho nên Diêm Trường hướng dẫn phi thường nghiêm túc và chi tiết. mà hắn cũng chỉ nói với Kỉ Tiểu là có việc bận, Kỉ Tiểu cũng không hỏi tới.

Diêm Trường mới xuất hiện ở cửa lớp 10-1 thôi mà khiến cho không ít học sinh xung quanh thảo luận xì xào sôi nổi. Ngũ Tử Húc cũng không biết nói thế nào với Khương Chân, mà khi thấy Diêm Trường biểu tình của cô bé cũng không mấy vui vẻ, ngược lại còn lộ ra chút phức tạp, nhưng Khương Chân cũng coi như hạ mình tôn quý đồng ý để Diêm Trường phụ đạo thêm cho.

So với việc Khương Chân lãnh đạm, ngược lại các học sinh khác trong lớp 10-1 lại có biểu hiện phi thường nhiệt tình, thường xuyên qua lại, phát hiện Diêm Trường cũng không xa cách nên có vài nữ sinh gan dạ tiến tới lôi kéo làm quen, đương nhiên hết thấy đều là lấy vấn đề học tập là chính, còn những chuyện riêng tư không ai dám đề cập. Diêm Trường cũng không để ý, ai có vấn đề gì thì hắn cũng giảng giải tận tình, như hiện tại, một nữ sinh cầm sách tham khảo tới hỏi Diêm Trường, hắn đọc qua đề nói: “Bài này yêu cầu phải thực nghiệm hoàn thành mới có kết quả, anh cũng không thể trực tiếp nói cho em biết đáp án được.”

“Vậy phải dùng dụng cụ thực nghiệm nào ạ? Máy đo trọng lực sao?”

Diêm Trường gật gật đầu: “Ừ, là nó.”

Mọi người khác bỗng nhiên ồn ào hơn: “Nhưng có một anh lớp 11 đã làm hỏng rồi, không thể nào làm được.”

Diêm Trường cũng thuận miệng tiếp chuyện: “A? hỏng rồi sao? Anh nhớ tháng trước còn dùng qua mà, có sao đâu.”

Nam sinh lớp 10: “Vâng, bị anh gì sắp tham gia thi quốc gia trong quá trình thí nghiệm phá hỏng rồi.”

Diêm Trường dừng bút: “Ai?”

“Em không biết...”

“Vậy sao em lại biết dụng cụ bị hỏng?”

Nhóm học sinh đột nhiên biểu tình nghiêm túc hẳn, nhìn nhau, rồi thành thật nói: “Lúc ấy bọn em bị lão sư gọi tới hỏi chuyện, lão sư còn nói, ai làm hỏng thì phải bồi thường.”

“Chuyện xảy ra lúc nào?”

“Tháng trước...ừm, khoảng giữa tháng gì đó.”

“Bồi thường bao nhiêu?”

“Khoảng...hơn một vạn.”

Diêm Trường lại hỏi: “Học sinh đó bồi thường sao? Chuyện điều tra rõ ràng chưa?”

“Không điều tra, là anh ấy thừa nhận, cuối cùng phải bồi thường, nếu không bồi thường sẽ bị xử phạt đó.”

Diêm Trường: “...”

Vì thế, buổi chiều trước khi vào học, Diêm Trường đi một chuyến tới văn phòng Ngô lão sư, xác nhận mọi chuyện cùng nguyên nhân, tiếp đó đi tới phòng bảo vệ. Trưởng phòng bảo vệ khom lưng đưa đĩa video cho Diêm Trường.

Diêm Trường hỏi: “Hôm đó sau giờ học video cũng có quay lại?”

“Đều quay cả.”

“Có người xem qua chưa?”

“A...chúng tôi bình thường có nhiệm vụ.” Chính là trước mặt mấy chục cái TV, nếu mà có thể nhìn hết được cả mấy chục cái cũng thực vất vả.

Diêm Trường không truy cứu: “Không sao, tôi có bạn quên đồ, tự mình về xem, xem xong sẽ trả lại cho chú.”

“Được được, nếu cần gì hỗ trợ có thể tùy thời gọi bọn chú.”

Trở lại phòng học, Diêm Trường nhìn qua Kỉ Tiểu đang cúi đầu làm bài, vốn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng gần tới giờ vào lớp, hẳn đợi thi xong rồi đem mọi chuyện nói rõ sau vậy. Vì thế âm thầm đem chiếc đĩa bỏ vào balo.

Hôm sau, thứ bảy chính là ngày thi môn vật lí cấp quốc gia, tuy rằng tổ chức ở U thị nhưng địa điểm tổ chức lại ở đại học ở ngoại ô phía nam thành phố, ngay cả đi taxi cũng phải mất gần 2 tiếng, mà trường Phụ Trung đối với những học sinh sẽ làm vẻ vang thanh danh trường lại luôn rất hào phóng, sợ học sinh của mình sáng sớm đã phải chạy đi chạy lại xa như vậy ảnh hưởng tới trạng thái thi cử, liền vùng tay thuê luôn mấy phòng khách sạn ở gần trường cho học sinh nghỉ, một phòng hai người, Kỉ Tiểu và Dương Khiếu ở một phòng, còn riêng một phòng đơn dành cho Diêm Trường.

Lúc đầu Diêm Trường định sáng sớm sẽ đi xe nhà tới trường thi nhưng khi biết Kỉ Tiểu chắc chắn sẽ tới ở khách sạn từ đêm hôm trước cùng phòng với Dương Khiếu, hẳn sao có thể bỏ qua cho được? Cho nên hẳn phi thường tốt bụng mà đem một phòng trọ riêng của mình đổi cho người khác, chính là Dương Khiếu.

“Cậu không phải bị áp lực lớn sao, một mình một phòng sẽ không ảnh hưởng tới học tập của cậu.” Diêm Trường nói rất đường hoàng: “Hơn nữa, tôi và Kỉ Tiểu cũng quen thân hơn.”

Dương Khiếu đích xác cũng không thích ở chung với ai, đặc biệt là một trong hai người này, nếu ở cùng chắc chắn sẽ quấy nhiễu tâm tình của cậu ta.

Buổi chiều hôm trước xuất phát tới ngoại thành, sau đó nhận phòng xong, Kỉ Tiểu và Diêm Trường đi ăn cơm chiều, cuối tuần sinh viên không tới trường cộng thêm ở ngoại thành không đông đúc nên phụ cận trường không có mấy nhà hàng mở quán, đi một vòng, thực không khéo lại gặp gỡ oan gia. Dương Khiếu khách khí mời hai người ngồi chung, Diêm Trường không thể nào vui lòng, Kỉ Tiểu ngược lại rất hào phóng ngồi xuống, Diêm Trường cũng chỉ có thể ngồi xuống theo. Hắn cầm menu hỏi Kỉ Tiểu muốn ăn cái gì, Kỉ Tiểu gọi, Diêm Trường nhanh nhẹn mua đồ ăn cho hai người.

Dương Khiếu thấy vậy kinh ngạc không thôi: “Tớ thật sự chưa từng nhìn thấy Diêm Trường như vậy...”

Kỉ Tiểu đang nghịch điện thoại, cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “như thế nào?”

Dương Khiếu thiếu chút nữa nói: “Tự nguyện phục tùng lại ân cần” cuối cùng vẫn đổi thành: “Chiều có cậu như vậy...”

Kỉ Tiểu ‘hừ’ một tiếng, từ chối cho ý kiến. Dương Khiếu yên lặng đánh giá Kỉ Tiểu một lúc lâu, không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy Kỉ Tiểu nhú chặt mi lại.

“Sao thế?” Dương Khiếu hỏi.

Kỉ Tiểu bảo: “Nơi này tín hiệu sao lại kém như vậy?”

Dương Khiếu cười: “Tớ nghe nói khu này là điểm mù, trong trường đại học còn không có chút tín hiệu nào, điện thoại đều không gọi được, trừ phi lên núi.”

Kỉ Tiểu mày nhăn càng sâu.

“Cậu muốn liên lạc sao? Dùng internet đi.”

Kỉ Tiểu lắc đầu, nhanh chóng phủ nhận: “Không.”

Dương Khiếu thấy trên mặt cậu hiện lên một tia căng thẳng, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

50. Chương 50

Ăn cơm xong Diêm Trường cùng Kỉ Tiểu trở về khách sạn, Kỉ Tiểu vẫn nghiêm túc mở sách ra đọc, Diêm Trường lại không có bộ dạng vô tâm vô phể, hần ngồi trên giường chơi game nửa ngày, cuối cùng vẫn nhin không được sản tới cạnh Kỉ Tiểu.

Diêm Trường hỏi chuyện, Kỉ Tiểu cũng không để ý tới hần, Diêm Trường càng dựa càng gần, mặt hần đã sắp dán vào mặt Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu rốt cục không chịu nổi nữa nghiêng đầu nhìn.

Diêm Trường cười nói: “Lão sư không phải đã nói rồi sao, trước khi thi có xem sách cũng là vô dụng, phải thả lỏng mới tốt.”

Kỉ Tiểu không nói, Diêm Trường cho rằng đây là Kỉ Tiểu có ý nhún nhường, liền cúi đầu muốn hôn cậu, ai ngờ Kỉ Tiểu vớ ngay cái gối bên cạnh phang ngay vào mặt Diêm Trường một cái.

Diêm Trường bị đánh lăn từ trên giường xuống đất, trước khi rơi xuống còn vòng tay ôm Kỉ Tiểu kéo theo, Kỉ Tiểu thuận thế nằm đè lên ngực Diêm Trường.

Diêm Trường híp mắt đánh giá Kỉ Tiểu đang nằm trên người mình, cậu muốn chống đỡ đứng dậy, nhưng Diêm Trường không cho, còn dùng sức trên lưng vòng tay ôm chặt, Kỉ Tiểu liền tự động dâng tới cửa.

Diêm Trường tại cần cổ trắng nõn trước mặt liếm một hơi, Kỉ Tiểu rút cổ tránh né, Diêm Trường lại ôm chặt không cho cậu trốn, tiếp tục gục đầu vào gáy cậu mút vào, Kỉ Tiểu bất mãn đập đập hần.

“Đừng chạm vào chỗ ấy...”

Diêm Trường biết ý cậu, càng hàm hồ nói: “....ngày mai cậu quần khăn quanh cổ sẽ không ai thấy.”

Kỉ Tiểu vẫn nghiêng đầu tránh đi, Diêm Trường chỉ có thể buông tha, ngược lại quay sang hôn môi cậu. Lần này Kỉ Tiểu không có bài xích, mặc Diêm Trường tiến quân thần tốc ôn tồn hồi lâu.

Trải qua phóng túng lần trước ở làng du lịch, Diêm Trường hiện tại không đủ thỏa mãn với chỉ ôm ấp, hần thừa dịp Kỉ Tiểu đang mặt đỏ tai hồng, tay cũng không thành thật hướng xuống dưới hạ thân sờ soạng, nhưng dây lưng còn chưa kịp cởi đã bị Kỉ Tiểu dùng sức đập cái chết.

Diêm Trường nhìn vết ửng đỏ trên tay mình không quá cao hứng.

Kỉ Tiểu so với hần càng không cao hứng hơn, lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Diêm Trường còn chưa từ bỏ ý định, ngay sau đó dùng hạ thân đỉnh đỉnh Kỉ Tiểu: “Tớ khó chịu.”

Kỉ Tiểu run rẩy một chút, cảm giác toàn thân biến hóa, không ngờ tới Diêm Trường thế nhưng lại đối với cậu tiếp tục làm động tác hạ lưu, nâng một chân lên đem Diêm Trường đá bay.

Diêm Trùng bị đá trúng, nhưng có lẽ do Kỉ Tiểu hoảng hốt nên khí lực không lớn, nhưng Diêm Trùng bị đá tê rần là không tránh khỏi.

Thấy Kỉ Tiểu không nguyện ý, lại sợ ảnh hưởng tới trạng thái thi ngày mai của cậu, Diêm Trùng cũng chỉ có thể rầu rĩ rời giường tự an ủi trong wc.

Kỉ Tiểu trùng cánh cửa toilet đang đóng chặt một chút, thì trên mặt đỏ ửng mới lui đi.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Kỉ Tiểu sửng sốt, lập tức nghĩ ra là ai tới, cậu vội xuống giường, nhìn nhìn ra giường đã nhả nhún một mảng, luống cuống tay chân kéo chăn phủ lên đóng hỗn độn.

.....

Dương Khiếu sau khi trở về luôn thấy không yên lòng, trái lo phải nghĩ thiếu chút nữa đến sách cũng không đọc được chữ nào, cuối cùng lấy di động ra nghiên cứu một chút, một khắc bỗng nhiên tỉnh sáng lên, khoác thêm cái áo chạy sang phòng bên cạnh gõ cửa.

Đợi hồi lâu mới có người ra mở, là Kỉ Tiểu, nhìn thấy cậu ta, Kỉ Tiểu thản nhiên hỏi: “Có chuyện gì?”

Dương Khiếu hướng trong phòng nhìn quanh rồi nói: “Diêm Trùng đâu?”

Kỉ Tiểu: “Tắm.”

Dương Khiếu quơ quơ quyển sách trong tay cười nói: “Lâm thời có một vấn đề muốn cùng các cậu thảo luận, được không?”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, cuối cùng nghiêng người cho cậu ta vào.

Dương Khiếu đi vào đánh giá chung quanh một phen, thấy 1 chiếc giường đã trải chăn xong, 1 chiếc vẫn chỉnh tề, liền hỏi: “Sớm vậy đã chuẩn bị đi ngủ sao?”

Kỉ Tiểu không đáp lại, chỉ nhanh chóng xem đề mục sau đó lấy bút viết đáp áp cho Dương Khiếu, Dương Khiếu có chút do dự, chốc chốc lại nói chỗ này không hiểu, chốc chốc lại nói không biết cách giải đề, đến cuối cùng thấy Kỉ Tiểu biểu hiện ra thái độ không kiên nhẫn.

Dương Khiếu mới thu dọn đồ đạc, vô tội nói: “A, tớ quên mất đã quấy rầy hai người nghỉ ngơi, xin lỗi xin lỗi.” nói xong, định rời đi, nhưng khi tới cửa, cậu ta lại quay đầu hỏi: “Đúng rồi, lúc trước cậu bảo nơi này tín hiệu di động không tốt, tớ vừa rồi nghịch thử, không thể gọi điện nhưng hình như có thể nhận được sóng vô tuyến, nhưng tín hiệu lại phi thường hỗn độn, rất kì quái.”

Kỉ Tiểu mặt không đổi sắc: “Rồi sao?”

“Tớ cảm thấy có chút vấn đề.”

Kỉ Tiểu: “Vấn đề gì?”

Dương Khiếu gằn từng chữ: “Cậu nói xem...có thể có gian lận hay không?”

Kỉ Tiểu cùng cậu ta đối diện một khắc rũ mắt xuống: “Mỗi lần thi đều có gian lận hay sao?”

“Chắc, cũng không hẳn, đến trường chúng ta còn có thì ai mà biết được, khó lòng phòng bị, nhưng nếu thực sự có khả năng này tồn tại, cậu nói tớ nên báo cáo với ban tổ chức hay không?”

Kỉ Tiểu xoay người sắp xếp lại tư liệu học tập của mình, Dương Khiếu nghe cậu nói như không liên quan tới mình: “Vậy cậu cứ đi báo cáo đi.”

Dương Khiếu nheo mắt lại.

Dương Khiếu chân trước vừa đi, Diêm Trùng sau lưng liền đi ra. Lúc hắn ở trong phòng tắm mơ hồ nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện, nhưng không cần đoán cũng biết nhất định có chuyện không tốt, vì thế trực tiếp đi khóa luôn cửa phòng lại.

Chờ Kỉ Tiểu tắm xong đã thấy Diêm Trùng thành thành thật thật nằm trên giường của mình, đèn chính đã tắt chỉ mở đèn hai bên đầu giường mờ nhạt.

Kỉ Tiểu cũng nằm xuống, nhưng không lập tức nhắm mắt, trong phòng mở điều hòa ầm ập, còn bên ngoài trời gió thổi vù vù, Kỉ Tiểu nhìn ra khung cảnh sương mù mông lung ngoài cửa sổ.

Diêm Trường bỗng nhiên mở miệng: “Thứ 7 tới cậu có rảnh không?”

Kỉ Tiểu ánh mắt ngưng lại: “Không.”

Diêm Trường nhìn sang cậu: “Thứ 7 cậu bận việc sao?”

Kỉ Tiểu không nói chuyện.

Diêm Trường lên tiếng: “Thứ 7...là lễ Giáng sinh.”

Nhưng mà Kỉ Tiểu lại nói: “Tớ chưa bao giờ đón giáng sinh.”

“Cũng không nhất định phải ra nước ngoài chơi, chỉ là đi chơi vui vẻ chút thôi.” Những năm trước đều là Kinh Dao hoặc là bạn gái cũ của hắn kéo đi chơi, Diêm Trường cũng không để ý, nhưng năm nay hắn nghĩ có thể cùng Kỉ Tiểu náo nhiệt trên đường một trận, cũng thật mong chờ.

Chính là cho dù Diêm Trường thuyết phục thế nào, Kỉ Tiểu cũng đều không để ý tới, cuối cùng trực tiếp kéo chăn đi ngủ.

Diêm Trường không cam nguyện tắt đèn.

Ngày hôm sau, trước khi vào thi, các thí sinh phải có mặt trước 2h để làm quen với trường thi, nhưng không thể tiến vào phòng thi, chỉ có thể ở ngoài chờ, tiện tìm hiểu xem trường thi là thế nào, 10h thi thì 7,8h đã có thí sinh đến chờ, bọn Kỉ Tiểu cũng tới. Học sinh trung học ưu tú khắp toàn quốc đều tập trung về đây, tổng cộng có hơn một ngàn thí sinh dự thi, khiến cho một góc trường học ồn ào náo nhiệt hẳn. Mà khối thí sinh bị tách ra, chia phòng, ngay cả Kỉ Tiểu, Dương Khiếu và Diêm Trường cũng không thi chung phòng.

Dương Khiếu luôn thấy Kỉ Tiểu nhìn vào một điểm không nhúc nhích, cậu ta nhìn theo liền thấy có mấy chiếc xe được lắp đặt thiết bị kì quái dừng cách đó không xa.

“Sao vậy?” Dương Khiếu hỏi.

Diêm Trường cho cậu ta một ánh mắt không biết à nói: “Cậu vừa rồi không nghe loa thông báo sao? Chấn mọi thiết bị liên lạc truyền tin.”

“A? chấn cả sóng di động?”

“Trừ bỏ cái này còn chấn cả các thiết bị gian lận.”

Dương Khiếu giả bộ khiếp sợ: “Vậy không phải có thể phát hiện ra ai có thiết bị gian lận sao?”

Diêm Trường kì quái: “Thì sao?”

Dương Khiếu gật đầu: “Không, tớ chỉ nghĩ, vạn nhất có người gian lận, mang theo đồ gì đó vào phòng thi, bị phát hiện chắc rất thảm đi.”

Hắn vừa nói vừa nhìn sang Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Mấy người chờ một lúc, định tìm chỗ để ngồi bỗng Kỉ Tiểu lên tiếng: “Tớ có đồ quên mang, tớ về một chút.”

Diêm Trường vội hỏi: “Tớ đi cùng cậu.”

Kỉ Tiểu nói: “Không cần, tớ đi nhanh thôi.” Nói xong không đợi Diêm Trường trả lời, trực tiếp chạy đi.

Dương Khiếu cùng Diêm Trường hai mặt nhìn nhau một khắc, Dương Khiếu nói: “Tớ đi WC.” Tiếp đó cũng xoay người đi luôn. Nhưng cậu ta từ wc đi ra lại đi về hướng khách sạn.

Lúc lên lầu, Dương Khiếu luôn nghĩ, nếu Kỉ Tiểu thật sự gian lận, trước kiểm tra hệ thống bảo mật tại trường thi sau đó đem thiết bị đi xử lý, nhưng trong khách sạn nhất định đã để thiết bị đó, nhân dịp trước khi thi phải đem chúng tiêu hủy. Nhưng Diêm Trường ở cùng một phòng với cậu ta, ngay cả mình đều phát hiện, vậy sao Diêm Trường sao có thể không biết?

Chẳng lẽ Diêm Trường cũng có tham dự?

Hay là có nguyên nhân nào khác?

Dương Khiếu lập tức có chút không hiểu, cũng biết trong đó có chút kì quái, bắt quá đã tới trước cửa phòng của Kỉ Tiểu rồi, hiện tại nên làm sao, tìm thời điểm đi vào trộm sợ không kịp thi, hay là trực tiếp đẩy cửa vào? Dù sao Kỉ Tiểu cũng biết mình đã hoài nghi cậu ta đi, đơm giãn bắt quả tang cũng tốt.

Dương Khiếu quyết định như vậy, mà cửa cũng bị đẩy khê thuận lợi mở ra, chính là đi vào phòng, lại không phát hiện thấy người.

Kỉ Tiểu đâu? Thẻ phòng còn cắm ở trên tường, cậu nhất định đã trở lại.

Dương Khiếu trái phải dò xét một vòng, ngay cả đáy giường cũng cúi xuống tìm, lại không phát hiện bóng dáng Kỉ Tiểu đâu, đương nhiên cũng không tìm được bất luận chứng cứ gian lận nào, cuối cùng mục tiêu tập trung tại phòng tắm.

Ngay khi Dương Khiếu thật cẩn thận chuẩn bị đẩy cửa wc ra, thì từ tủ quần áo phía sau, một người mở cửa lao tới trực tiếp đẩy Dương Khiếu một phát, Dương Khiếu không hề phòng bị lão đảo mắt thẳng bằng ngã sầm vào bên trong nhà tắm, cũng không biết dùng biện pháp gì mà cánh cửa phòng tắm đã bị khóa chặt lại, sau khi đứng vững dậy Dương Khiếu có dùng cách nào cũng không mở ra được.

“Kỉ Tiểu!!!!” Dương Khiếu ở bên trong rống to: “Mày muốn làm gì, thả tao ra!!”

Bên ngoài nghe thấy tiếng cửa phòng đóng lại, Dương Khiếu mới thật sự lo lắng: “Mày muốn nhốt tao cho tới khi cuộc thi chấm dứt? Mày cho như vậy là có thể che dấu được mày gian lận sao? Tao không có mặt, trường học sẽ bỏ qua cho mày sao? Mày đồ ngu xuẩn!”

Nhưng mặc cho cậu ta kêu gào hò hét gì ép buộc hay dụ dỗ bên ngoài cũng là một mảnh yên tĩnh đáp lại, hiển nhiên người cũng đã đi rồi.

Dương Khiếu dùng sức đập cửa, kết quả chính là vô ích, hai mắt hằn đỏ, cơ hồ rất điên tiết.

.....

Diêm Trường đợi hồi lâu mới thấy Kỉ Tiểu trở lại: “Quên cái gì à?”

Kỉ Tiểu: “Thẻ dự thi.”

Diêm Trường xoa xoa đầu cậu một phen: “Tiểu hồ đồ, cái này cũng có thể quên sao.”

Kỉ Tiểu nhăn mày, cũng không nói gì.

Hai người ngồi chờ mãi cũng tới giờ thi, Diêm Trường kì quái: “Tên kia đâu?” Hắn hỏi tự nhiên là Dương Khiếu.

Kỉ Tiểu: “Không biết.”

Diêm Trường cũng chẳng quan tâm, mặc kệ luôn.

Hai giờ thi nhanh chóng trôi qua, Diêm Trường lần này khó được kiên nhẫn ngồi chờ toàn bộ thời gian thi trôi qua, mới cùng các học sinh khác ra khỏi phòng, ra tới nơi hắn mới nghe thấy đám đông tụ tập náo nhiệt bàn luận cái gì đó, hình như có liên quan tới kì thi lần này bắt được người gian lận.

Hết chương 50

51. Chương 51

Diêm Trường không cùng đám người kia vô gớp vui, hắn trực tiếp đi xuống lầu, Kỉ Tiểu cũng vừa lúc thi xong bước ra, hai người hướng khách sạn mà đi, trên đường, Diêm Trường hỏi Kỉ Tiểu thi thế nào, Kỉ Tiểu

nói hai câu cuối không chắc chắn lắm, hai người một đường vừa đi vừa bàn chuyện đề thi, tới khi bước ra khỏi thang máy, Kỉ Tiểu bỗng nhiên dừng bước lại.

“Sao thế? Quên đồ gì nữa à?” Diêm Trường hỏi.

Kỉ Tiểu lắc đầu: “Không.” Sau đó cậu tới trước cửa lấy thẻ phòng quẹt mở cửa.

Chắc nghe thấy động tĩnh mở cửa, bên trong phòng tắm lập tức có tiếng đập cửa rầm rầm, Diêm Trường ngẩng ra, đi tới trước cửa phòng tắm thấy cửa phòng tắm bị chặn ngang bởi một cái móc áo thô, có lẽ là do dùng sức mà chiếc móc áo đã bị bẻ cong thành đường gấp khúc, nhưng vẫn không đủ để mở cửa phòng tắm.

Diêm Trường quay đầu hỏi Kỉ Tiểu: “Ai ở bên trong?!”

Kỉ Tiểu không trả lời, đi qua tháo cái móc áo cài cửa ra, bên kia Dương Khiếu dùng lực mở cửa vọt ra, cậu ta tóc tai quần áo đều hỗn độn một mảng, hai mắt hằn tia đỏ, hiển nhiên khó thở đến mất hình tượng.

Diêm Trường còn chưa kịp giật mình, đã thấy Dương Khiếu định hướng tới chỗ Kỉ Tiểu đánh người, hấn nhanh tay lẹ mắt bước lên một bước đá lên cẳng chân cậu ta.

Dương Khiếu bất ngờ không kịp đề phòng bị đá trúng, bật ngã ra đằng sau, cậu ta vốn không phải là đối thủ của Diêm Trường, trong hơn hai giờ qua khí lực cũng đã tiêu tán gần hết, lúc này chỉ có thể dùng mắt để giết người, phần hấn nhìn trừng trừng Kỉ Tiểu.

“Sao cậu lại ở trong phòng của chúng tôi?” Cho dù Diêm Trường đã chú ý bình ổn cảm xúc nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng chất vấn.

Dương Khiếu nghiêng răng nghiêng lợi: “Sao mày không hỏi nó ấy.”

Diêm Trường nhìn về phía Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu mặt vẫn không đổi sắc.

“Cậu ta đi theo tớ về, sau khi tớ vào phòng liền tự mình xông vào.” Kỉ Tiểu nói.

Diêm Trường nhíu mày, trong lòng rất không thoải mái, hỏi lại Dương Khiếu: “Cậu muốn làm gì?”

“Làm gì à?” Dương Khiếu bỗng nhiên cười lạnh: “Chính chúng mày gian lận còn hỏi tao làm gì à? Thực đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.”

Diêm Trường khó hiểu, lại nhớ tới lúc vừa thi xong nghe mọi người bàn luận có kẻ gian lận. Nhưng Kỉ Tiểu vẫn an ổn đứng ở đây, mà còn thuận lợi hoàn thành cuộc thi, hơn nữa bọn họ bình thường đều đi cùng nhau, chuyện gì cũng biết, với năng lực của Kỉ Tiểu, hoàn toàn không cần phải gian lận cho nên Diêm Trường không tin, chính là chuyện trước mắt này tràn ngập cổ quái, Diêm Trường cảm thấy cần thiết phải nói chuyện với Kỉ Tiểu nhưng Dương Khiếu vẫn còn ở đây, rất không tiện.

“Thừa dịp tao chưa nổi giận, mày nhanh rút đi, nhưng chuyện lần này cùng chuyện lần trước đều chưa xong với tao đâu.” Diêm Trường đối với Dương Khiếu rít lên, hấn đặc biệt nhấn mạnh thêm ‘chuyện lần trước’, Dương Khiếu nghe xong sắc mặt thay đổi thấy rõ.

Cậu ta cũng biết mình hiện nay không có ưu thế, hai đánh một không chột cũng què, cậu ta chỉ có thể trở về nghĩ lại cách khác thì hơn.

Vì thế Dương Khiếu gắng gượng nhả lại khẩu khí này, cổ lết cả người đau nhức, oán hận mà ly khai.

Chờ tới cửa phòng đóng lại lần nữa, Diêm Trường mới nhìn sang Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu vẫn bộ dạng không có việc gì như trước, tự tại vào phòng tắm nhặt lên những thứ đã bị Dương Khiếu quăng ném khắp nơi, đem chiếc móc áo đã cong queo vứt vào sọt rác.

Diêm Trường ở phía sau vang lên thanh âm không vui: “Cậu không định giải thích với tớ sao?”

Kỉ Tiểu dừng một chút, khó được khi giải thích được một câu: “Tớ không gian lận.”

Diêm Trường nói: “Tớ đương nhiên biết cậu không gian lận, ý tớ là chuyện Dương Khiếu là thế nào? Cậu nhốt nó trong phòng tắm như vậy cậu ta không tham gia thi, nếu trường học biết, thẳng đó nhất định cáo trạng là do cậu làm, mặc dù cậu có thể nói là do nó hoài nghi cậu gian lận, tự mình chạy vào trong phòng chúng ta, nhưng cậu nhốt nó, không cho nó tham gia thi, lão sư nhất định để bụng.” Tuy rằng Diêm Trường

cảm thấy chỉ cần hần mở miệng thì Kỉ Tiểu sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng cậu đã để lại ấn tượng xấu trong lòng các lão sư, đối với học tập và sinh hoạt của Kỉ Tiểu sau này sẽ có ảnh hưởng không nhỏ, như vậy thật sự mất nhiều hơn được, không giống cách Kỉ Tiểu sẽ làm.

Kỉ Tiểu chậm rì rì đem đồ dùng cá nhân của mình bỏ vào trong balo, quay đầu hướng Diêm Trùng nói: “Cậu ta sẽ không nói.”

“Cái gì?” Diêm Trùng khó hiểu: “Vì sao?”

Kỉ Tiểu : “Cậu ta chột dạ.”

“Bởi vì chuyện dụng cụ vật lý sao?”

Câu này khiến Kỉ Tiểu kinh ngạc, mày nhíu chặt lại: “Sao cậu biết?”

Diêm Trùng: “Cậu không muốn tớ biết sao?”

Kỉ Tiểu: “Không liên quan tới cậu.”

Những lời này khiến Diêm Trùng nghe rất chói tai: “Sao lại không liên quan tới tớ, nếu ngày đó tớ...cậu hoàn toàn có thể không cần nhận.”

Kỉ Tiểu không nói chuyện.

Diêm Trùng nhẹ giọng: “Nói cho cùng nó nhìn cậu không vừa mắt cũng là vì tớ, cậu sao có thể không nói cho tớ biết?”

Kỉ Tiểu lại hỏi lại: “Tớ vì sao phải nói cho cậu?”

Diêm Trùng bị cậu nói lập tức tỉnh mộng.

Kỉ Tiểu cầm đồ đạc cùng túi rác đi ra ngoài, Diêm Trùng không cam lòng hỏi lại: “Cậu còn gạt tớ cái gì nữa? Chuyện Dương Khiếu không chỉ đơn giản như thế này đúng không?”

Câu trả lời của Kỉ Tiểu chính là tiếng cánh cửa đóng rầm lại.

Cả cuối tuần Diêm Trùng đều suy nghĩ chuyện này, thế cho nên sáng thứ 2 tới trường sớm, muốn trước khi các thầy cô tìm Kỉ Tiểu thì có thể đem mọi chuyện xử lý êm đẹp, nhưng mà dù vậy, kế hoạch của Diêm Trùng vẫn là không bắt kịp với biến hóa thực tại.

Diêm Trùng đi vào phòng học phát hiện Kỉ Tiểu thế nhưng đã tới, balo đặt trên ghế, nhưng không thấy người đâu. Diêm Trùng vội vàng quăng balo xuống chạy tới văn phòng Ngô lão sư, mà ở ngoài cửa, hần gặp Kỉ Tiểu đang yên lặng đứng đó.

Vừa tới gần, hần chợt nghe bên trong truyền tới tiếng gào thét của Ngô lão sư, người được học sinh gọi là ma quỷ lão thái một khi đã nổi giận lên cũng không phải dạng vừa, bình thường cũng không có mấy người có dũng cảm lên tiếng khuyên can, chứ nói chi đang lúc bà bốc hỏa phùng phùng thế này, bà lần này thực sự rất sinh khí.

Ngô lão thái quát: “.....Cậu làm tôi quá thất vọng rồi! Dương Khiếu...tôi dạy học nhiều năm như vậy, cậu là học sinh đầu tiên tôi nhìn lầm! Cậu đúng là quá giỏi mà!”

Diêm Trùng giật mình ngạc nhiên, không tin nổi nhìn Kỉ Tiểu, dùng ánh mắt hỏi đối phương đây là có chuyện gì? Rõ ràng trong lòng hần đã chuẩn bị tốt khả năng Dương Khiếu sẽ tố cáo Kỉ Tiểu, sau đó Ngô lão thái sẽ đem một nửa trách nhiệm đổ lên đầu Kỉ Tiểu, nhưng giờ sao mọi chuyện lại thay đổi đến thất điên bát đảo thế này, mặc dù Dương Khiếu không đi thi, nhưng Ngô lão sư cũng sẽ không mắng tới mức khó nghe như vậy.

Ngay sau đó, Kỉ Tiểu dưới ánh mắt nghi hoặc của Diêm Trùng, vươn tay đẩy cửa đi vào trong.

Diêm Trùng cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo.

Ngô lão thái đang nổi nóng, thấy hai người người tới cũng khó tránh khỏi mất lộ hung quang.

Bà chỉ vào Kỉ Tiểu nói: “Tôi hỏi em, hôm trước tại điểm thi có nhìn thấy cậu ta không?”

Kỉ Tiểu: “Nhìn thấy.”

“Vậy lúc gần thi?”

Kỉ Tiểu: “Không.”

Ngô lão thái chuyể hướg Dương Khiểu, oán hận: “Cậu nói xem, khi đó cậu đang ở đâu?”

Chỉ thấy Dương Khiểu vẻ mặt mờ mịt tựa như đang nằm mơ.

Diêm Trườg nhin không được, nhẹ giọng hỏi: “Ngô lão sư, đây là...có chuyện gì?”

Ngô lão sư mãnh liệt đập bàn, ánh mắt đều đỏ lên, bà thở gấp gấp hai cái mới thuận khí nói: “Học trò tốt của tôi đây, đúng là quá tốt, tôi tín nhiệm mới cho cậu ta đi thi, còn cậu ta thì sao, cậu ta lại tìm một người khác tới thi hộ!!”

“Thi hộ?” Diêm Trườg cũng ngậy dại.

Dương Khiểu bỗng nhiên nói một câu: “Em không...” chỉ là thanh âm cực nhẹ, nhẹ tới mức vừa ra khỏi miệng liền phiêu tán.

Ngô lão sư đối với Dương Khiểu cực kỳ thất vọng: “Bây giờ tôi hỏi riêng em, em còn nói dối, lát nữa phòng giáo dục tới tìm em, em định nói thế nào? Người thi hộ không liên lạc với em sao? Cậu ta không nói cho em biết ngày đó cậu ta còn chưa kịp vào thi đã bị phát hiện rồi xoay người bỏ chạy sao? Nhưng thẻ dự thi của cậu vẫn còn đang ở trên tay giám thị, hiện tại chuyện đã được báo cáo lên phòng giáo dục, nếu cậu còn nói không, vậy thẻ dự thi của cậu đâu? Thẻ dự thi cậu tự bảo quản, trừ cậu ra, chẳng lẽ có người lấy đưa cho người khác sao?”

Dương Khiểu trừng lớn mắt, một lúc lâu thẳng tắp nhìn về phía Kỉ Tiểu, cậu ta gần từng tiếng: “Em, sẽ, không, tìm, người, thi, hộ, thành tích của em...”

“Thành tích của cậu thì thế nào?” Ngô lão sư đánh gãy: “Thi giữa kì được 70 điểm, tôi còn cho rằng cậu là mất tập trung, không ngờ tới cậu lại đáp trả tôi bằng cách này, Dương Khiểu! Cậu vì cái gì không dùng đầu óc vào đúng chỗ hả?!”

Ngô lão sư tựa hồ gào thét đã mệt, thở dài: “Tôi biết cậu và bạn học từng có mâu thuẫn...” Bà nói xong nhìn thoáng qua Diêm Trườg, chuyện năm ngoái giữa Diêm Trườg và Dương Khiểu cũng không phải tin bí mật gì: “Nhưng cậu có thể dùng lấy tiền đồ của mình ra để đùa giỡn được không, thua liền thua, cậu còn muốn thua tới thân bại danh liệt sao! Cậu sao có thể lấy cái đó làm lợi thế? Cậu thực sự làm tôi rất thất vọng...”

Ngô lão sư nói đến câu này, Dương Khiểu cảm thấy chính mình có một trăm cái miệng cũng không thể nói rõ ràng được.

Khi ba người rời khỏi văn phòng, mặt Dương Khiểu trắng bệch, mà sắc mặt Diêm Trườg cũng không mấy tốt lắm.

Dương Khiểu kinh ngạc nhìn Kỉ Tiểu, hần giọng: “Mày đưa thẻ dự thi giả cho tao?”

Kỉ Tiểu không lên tiếng.

“Mày cố ý chế tạo hiện tượng giả khiến tao tin tưởng mày gian lận?”

“Mày nhốt tao không phải vì muốn không cho tao tham gia thi mà là vì muốn trong khoảng thời gian đó tao phải biến mất, sau đó tìm một người thi hộ xuất hiện?” Kỉ thật mặc kệ có vào thi thành công được hay không, đều không trọng yếu, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ ra, nhưng tất cả mọi người biết, Dương Khiểu không tự mình tham gia thi.

Nếu lúc trước Dương Khiểu có thể hợp tình hợp lí khai ra là Kỉ Tiểu nhốt, hiện tại cậu ta nói cái gì cũng không ai tin, điểm thi giữa kì thấp, lại đổ kị với Kỉ Tiểu, lại từng cùng Diêm Trườg kết thù kết oán, lại không xuất ra được chứng cứ mình không có tìm người thi hộ, nói ngày đó bị Kỉ Tiểu nhốt trong phòng tắm? Ai sẽ tin? Nói Kỉ Tiểu vì sao lại hại mình? Bởi vì chính mình đã phá hủy thiết bị vật lí nên Kỉ Tiểu

trả thù sao? Vậy Dương Khiếu còn ngại phiền toái không đủ sao? Nói thể dự thi là giả, là Kỉ Tiểu đưa cho, ai nhìn thấy, đến người thi hộ cũng có thể tìm vậy một cái thể dự thi tính là cái gì? Cho nên, nói Dương Khiếu không xuất hiện ở trường thi mới là bình thường, cậu ta mà xuất hiện mới là kì quái đó.

Kỉ Tiểu lần này... thực sự không lưu cho cậu ta bất cứ một đường lui nào.

“Mày thực độc...” Dương Khiếu gật đầu, dùng sức gật đầu: “Kỉ Tiểu, mày thực lợi hại, mày đúng là...quá lợi hại!”

Dương Khiếu lão đảo hai bước, bỗng nhiên vươn tay vỗ lên bả vai Diêm Trùng: “Nhìn thấy chưa, loại độc kế này... thủ đoạn năm đó của Liêu Viễn Đông dùng với tao so ra còn kém xa. Mày phải cẩn thận, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ đến lượt mày thôi, chết thế nào cũng không biết...”

Nói xong, Dương Khiếu cười vang, sau đó rời đi.

Lưu lại Diêm Trùng mặt đen như đáy nồi, cùng Kỉ Tiểu bản mặt vẫn như ngày thường.

52. Chương 52

Kỉ Tiểu đi dọc hành lang trở về lớp, Diêm Trùng chậm rãi đi theo phía sau, nhìn chăm chăm bóng lưng Kỉ Tiểu, tại khúc quẹo trước khi tới lớp, Diêm Trùng rốt cục nhìn không được dứt khoát kéo tay Kỉ Tiểu lại.

Hắn hỏi: “Chuyện này trừ cách này ra, chẳng lẽ không còn cách giải quyết nào khác sao?”

Kỉ Tiểu nghiêng đầu không nhìn hắn.

Diêm Trùng: “Tớ không thích cậu như vậy...” hắn dừng một chút vẫn nói là mấy chữ kia: “thủ đoạn.”

Kỉ Tiểu chậm rãi quay đầu lại, trên mặt mang theo tươi cười, chính là nụ cười lạnh lẽo tới tận đáy lòng Diêm Trùng.

“Tôi cũng không thích cậu như vậy, không thích người khác như vậy, tôi không thích người khác chạm tới tôi, rất không thích...” Kỉ Tiểu gằn từng chữ.

Diêm Trùng nhăn mặt, chỉ cảm thấy trong lòng quặn thắt kịch liệt, hắn nói: “Vậy cậu có từng nghĩ sẽ trả thù tớ thế nào không? Một ngày nào đó tớ cũng bị hạ thủ giống như bọn họ?”

Kỉ Tiểu nhìn hắn không dời, con ngươi đen láy phản chiếu gương mặt Diêm Trùng tức đến khó thở, một khắc cậu gật đầu, thản nhiên nói: “Đúng vậy, cho nên nếu cậu không ngại có thể chờ xem.”

Nói xong, cậu dùng lực gạt tay Diêm Trùng ra đi vào lớp.

Diêm Trùng ở bên ngoài cắn chặt hàm răng, hận không thể tự đâm mình mấy cái.

Kỉ Tiểu không tới căn tin ăn cơm trưa, cũng không ăn cái gì, cậu không thấy đói, chỉ là muốn đi uống chút nước, vừa lúc gặp Kinh Dao từ sân thể dục đi tới.

Trong tay Kinh Dao bê hai ba hộp giấy, nhìn thấy Kỉ Tiểu liền nói: “Gặp cậu tốt quá, giúp tớ một tay đi, nặng chết mất.”

Kỉ Tiểu uống nước xong, đỡ lấy thùng to nhất từ tay Kinh Dao.

Kinh Dao đứng đó không ngừng lau mồ hôi, oán giận nói: “Nam sinh lớp tớ toàn phé nhân, chửi bọn họ chả khác gì chửi mấy con cún.”

Kỉ Tiểu nhìn vào trong thùng, phát hiện bên trong đều là hoa và bóng nhựa, cùng những đồ trang trí linh tinh.

Kinh Dao nói: “Đồ tớ vừa mua về, để chuẩn bị cho giáng sinh cuối tuần này, lớp các cậu không làm sao?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, cho dù có cậu cũng không biết.

“Giáng sinh vào thứ 7, chiều thứ 6 liền ở lại trang trí, tuy nói cũng không có gì hay nhưng chỉ cần không phải đi học cùng bạn bè nào loạn cũng vui.” Kinh Dao nói xong, lại hỏi Kỉ Tiểu: “Thứ 7 cậu cũng đi chứ?”

Kỉ Tiểu không rõ: “Đi đâu?”

“Huh? Diêm Vương không nói cho cậu sao? Lễ giáng sinh mọi người cùng nhau ra ngoài chơi.”

Kỉ Tiểu rũ mắt xuống: “Tớ không đi.”

“Vì sao? A, tớ biết rồi, cậu ngại hôm đó đông người đúng không? Kì thật cũng ngốc sao đó, lễ hội của người nước ngoài chẳng liên quan gì mình, nhưng chỉ là cùng ra đường phố náo nhiệt, nói chung là kiếm cơ để tụ tập đi chơi thôi.”

Kỉ Tiểu trầm mặc nói: “Tớ có việc.”

Kinh Dao nhăn tình sáng lên, ghé sát lại hỏi: “Chẳng lẽ cậu có bạn gái?”

Kỉ Tiểu sửng sốt một chút, mới phủ nhận: “Không có.”

Kinh Dao có chút hoài nghi: “Có quen bạn gái cũng đâu có sao, cậu xem mấy tên xung quanh cậu đó, đến cái tên suốt ngày lải nhải xin lỗi tổ quốc vì nhân dân phục vụ gì đó cũng đang quen bạn gái đó thôi, yên cầu lại còn cao hơn người khác nữa. nhưng mà...” Nhỏ sờ sờ cằm, nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu: “cậu từ từ lựa chọn cũng tốt, chọn người nào xinh đẹp, hoạt bát ấy, xứng với cậu.”

Kỉ Tiểu cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Kinh Dao lại cho rằng cậu thẹn thùng, cố ý nói: “Kỉ Tiểu, cậu thấy tớ thế nào?”

Kỉ Tiểu nhìn nhỏ nói: “Cậu rất tốt.”

“Vậy cậu thử suy nghĩ một chút xem.”

Kỉ Tiểu lại chau mày.

Kinh Dao khiếp sợ: “Biểu tình ghét bỏ đó của cậu là thế nào?”

Kỉ Tiểu: “Không.”

Kinh Dao: “Đừng cho là tớ không phát hiện!”

Kỉ Tiểu: “...”

Ai ngờ ngay sau đó Kinh Dao thế nhưng lại ha ha cười vang: “Ai nha, nói đùa thôi, không cần lo lắng, cho dù cậu có ghét tớ tớ cũng không chê cậu đâu, xem tớ thích cậu nhiều chưa.”

.....

Ngũ Tử Húc phát hiện mấy ngày nay Diêm Trùng luôn phân tâm, lúc dạy phụ đạo thêm cho Khương Chân cũng liên tục thất thần, đến Khương Chân cũng cảm thấy kì quái.

Ngũ Tử Húc vỗ vỗ quyển sách: “Diêm Vương, công thức này mày viết có phải không đúng không?” Đến trình độ như Ngũ Tử Húc còn có thể thấy công thức sai thì vấn đề cũng khá nghiêm trọng rồi.

Diêm Trùng hoàn hồn, cầm bút gạch đi viết lại, cùng Khương Chân nói: “Xin lỗi, là công thức này, em trước làm thế này...”

Đang nói được một nửa, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới thanh âm lú lú, nơi bọn họ ngồi học là một căn phòng nhỏ lầu 2, là phòng cuối cùng dãy hành lang của lớp 10, bình thường sẽ có học sinh tới ăn trưa hoặc nghỉ ngơi, nhưng từ khi bị bọn Diêm Trùng chiếm, những người khác cũng không còn tới nữa. nhưng gần chỗ này là sân thể dục, có đôi khi sẽ có học sinh tới chơi bóng, âm thanh cũng không lớn, hôm nay chẳng biết tại sao lại tới một đám nữ sinh.

Mấy nữ sinh kia giọng không tính là vang nhưng trong phòng nhỏ yên tĩnh lại có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở.

“...nhìn kìa, là Kinh Dao...”

“Lạnh như thế mà vẫn còn mặc váy à...”

“Chân người ta đẹp, để lộ cũng chả sao, bà ghen tị à.”

Nguyên bản chỉ bình luận vô nghĩa như thế, bỗng nhiên lại có một người cao giọng hơn chút: “A, nam sinh đi bên cạnh nhỏ đó là ai vậy? Không phải Diêm Trường.”

“Bộ dáng hai người họ thực thân mật, là bạn trai mới sao?”

“Tôi biết cậu ta, là Kỉ Tiểu lớp 1.”

Diêm Trường căn bản không để ý nhưng tới khi nghe được cái tên quen thuộc, lực chú ý của hắn liền dời qua, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Quả nhiên thấy Kỉ Tiểu và Kinh Dao đi cạnh nhau, hai người thoải mái cười cười nói nói, Kinh Dao còn thường ghé sát người Kỉ Tiểu cười đến vui vẻ.

Diêm Trường buông cây bút trong tay xuống,

Nhưng đám nữ sinh đó vẫn tiếp tục tán gẫu.

“Kỉ Tiểu có phải người chuyển tới từ Phân Hiệu mà thành tích rất tốt không?”

“Ừ, cậu ta đó, nghe nói lần thi này cậu ta vẫn đứng trong top 5, thực đỉnh.”

“Bộ dạng thực xinh đẹp, bà nhìn xem có giống XXX nguyên bản không?” Cả đám nói tới một nhân vật trong truyện tranh.

“Giống giống giống! Khó trách tớ cứ thấy nhìn quen quen, chỉ là mái tóc dài hơn chút thì đúng là y hệt, quả thực đúng như vừa bước ra từ trong truyện.”

Lúc này lại có một giọng trầm chen vào: “Mấy bà không phải đều thích loại hình thể chứ? Mặt đúng là không tồi, nhưng cảm giác cứ như bị suy dinh dưỡng ấy, không sống lâu được.”

“Thân thể cậu ta đúng là không tốt, môn thể dục còn được miễn mà.”

“Thế mới nói, hơn nữa da cậu ta trắng quá mức cần thiết, trời ạ, tôi không thích con trai trắng hơn tôi, nhìn cứ như đàn bà, chưa biết chừng là tomboy cũng nên, mấy bà không biết hiện giờ có đây người ‘chuyển giới’ sao? Chính là loại con trai thích giả nữ, nhìn cậu ta giống lắm.”

“Bà nói nghe thực biến thái...”

“Kinh Dao sao có thể coi trọng loại như vậy nhỉ...”

Nghe đề tài đám con gái dưới lầu bàn tán càng ngày đi càng xa, Diêm Trường chân mày dính sát vào nhau, hắn đang định đứng dậy cho mấy bà tám kia một trận thì người trước mặt hắn tốc độ so ra còn nhanh hơn, cầm ngay chai nước ở trên bàn đi ra mở cửa sổ dội xuống phía dưới.

“A.....!!!!!!” phía dưới lập tức vang lên một mảnh thét chói tai, tiếp đó có người mắng to: “Đứa nào đổ nước? Ướt hết người tao rồi!”

Khương Chân cũng chẳng thèm trốn, thẳng tắp đứng cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, lạnh lùng nói: “Ngậm cái miệng của chúng mày lại, vo ve như ruồi!”

Dưới lầu lập tức phản kích: “Mày có bệnh à Khương Chân, tao &T**(&*(&*(&*...” Đừng coi thường lũ con gái, một khi đã chửi bậy trình độ không thua kém bất cứ ai.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của mọi người chính là, Khương Chân lập tức không chút khách khí phản kích trở về, hơn nữa mắng so với đám phía dưới còn khó nghe hơn, mắt thấy tình huống sắp không thể khống chế, Ngũ Tử Húc lúc này không chút do dự nhảy ra ngoài.

“Mẹ nó, đứa nào còn dám gào to!” Hắn đối với đám phía dưới lớn tiếng rống lên.

Ngũ Tử Húc bình thường nhìn có vẻ ngốc ngốc, nhưng cũng chỉ có bọn Diêm Trì, Kỉ Tiểu và Khương Chân cậu ta mới để vào mắt, hiện tại đám nữ sinh kia kiến thức tới một mặt cuồng bá khốc suất của chiến gia, hiện tại hẳn đã lộ diện như vậy, đám nữ sinh dưới lầu đứa nào đứa nấy im như thóc, lập tức chạy mất dạng.

Diêm Trì đánh giá vẻ mặt sương lạnh của Khương Chân cho tới khi nhỏ trở lại vị trí mới thu hồi tầm mắt.

Học phụ đạo xong, còn chưa kịp lên lớp, ngay nửa đường gặp Hồng Hạo, Hồng Hạo thấy bọn họ hưng phấn chạy tới: “Này này, biết tin gì chưa, có muốn nghe không?!”

Ngũ Tử Húc khinh thường: “Có tin gì?”

Hồng Hạo cười đến không thấy Tổ quốc đâu: “Có đứa lần này ăn quả lớn rồi.”

Diêm Trì trực giác không tốt, Ngũ Tử Húc hỏi: “Ai? Mà nhìn có vẻ vui nhỉ.”

“Chắc, mà thấy tao sung sướng thế mà còn không đoán ra được à.”

Ngũ Tử Húc phản ứng coi như sảng khoái: “Dương Khiếu sao?” nghe được đáp án khẳng định, cũng lập tức cười lớn: “Thật sao? Thằng đó gây chuyện gì vậy?”

Hồng Hạo: “Chuyện này mấy ông giám hiệu cảm như hén, đại khái sợ truyền ra sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh dự của trường, nhưng tao có cách để biết.” Nói xong nhìn về phía Diêm Trì: “Diêm Vương hẳn cũng biết, xảy ra lúc bọn mày đi thi quốc gia còn gì.”

Diêm Trì lên tiếng: “Cậu ta bị phạt thế nào?”

Ngũ Tử Húc không hiểu gì: “Có rắm mau phóng?”

Hồng Hạo hắc hắc một trận: “Trong cuộc thi vật lí quốc gia vừa rồi, nó tìm người thi hộ bị bắt tại trận, khiến cho ma quỷ lão thái cùng chủ nhiệm lớp nó tức điên người, nhưng tao cảm thấy bọn họ cũng thực rộng lượng, đã như thế rồi còn muốn cho Dương Khiếu một cơ hội, nguyên bản chỉ bị đình chỉ ở nhà hối lỗi, nhưng ai bảo thằng đó gặp phải tao, trước đó vẫn luôn bị nó khiêu khích không thèm chấp, hiện tại tự nó dâng đến cửa, chúng ta sao có thể không hảo ý mà thu nhận phần đại lễ này chứ.”

Hồng Hạo nói như thế nào thì cũng thuộc dạng con ông cháu cha, chỉ cần cậu ta muốn làm khó dễ thì trường học cũng sẽ suy xét ý kiến chẳng sợ ý kiến đó có quá phận tới đâu.

Diêm Trì biểu tình không tốt lắm: “Hiện tại thì sao?”

Hồng Hạo nhún vai, bình an cho ra hai chữ: “Khuyên chuyển trường.”

Ngũ Tử Húc sững sờ: “Mày muốn đuổi học nó?”

Hồng Hạo: “Làm gì? Biểu tình của mày là thế nào?”

Ngũ Tử Húc: “Không, tao chỉ kinh ngạc chút thôi.”

Hồng Hạo vỗ vai Ngũ Tử Húc: “Xì, giải quyết của nợ đó, về sau trường càng yên tĩnh, hôm nay tao rất vui, đi ăn cơm đi.”

Trở về lớp, Diêm Trì nhìn sang bên Kỉ Tiểu, từ sau việc ngày hôm đó, hai người rơi vào chiến tranh lạnh, đã vài ngày không nói với nhau câu nào.

Mà mỗi khi nhìn thấy Kỉ Tiểu, trong lòng Diêm Trì vừa thấy đau xót vừa tê dại, loại cảm giác này khó chịu không nói nên lời, hiện tại cũng như thế, cộng thêm vừa mới nghe đến kết cục của Dương Khiếu, những dự định muốn nói của Diêm Trì cuối cùng lại nuốt xuống.

Suốt buổi học, hẳn vẫn luôn xuất thần nghĩ tới nên làm thế nào để lấy lại quan hệ như trước với Kỉ Tiểu, Diêm Trì không phải thật sự để ý kết cục của Dương Khiếu, nhưng hẳn không thích loại kết quả này được Kỉ Tiểu một tay tỉ mỉ đạo diễn tạo thành, khiến Diêm Trì vừa khiếp sợ vừa khó chịu, tựa như bị hóc xương, hẳn cảm thấy hẳn phải làm cái gì đó để chiếc xương trong họng này biến mất.

Sau một phen suy xét, hết giờ học, Diêm Trì tới phòng giám hiệu.

Hết chương 52

Lời tác giả: rất nhiều người đối với hành động của Kỉ Tiểu bàn luận rất kịch liệt, nguyên bản truyện chưa viết xong nên ta cũng không có ý đi phân tích nhân vật, nhưng ta nghĩ, với tình huống hiện nay vẫn nên nói một câu “ác nhân” từ ngày trong lòng ta vốn không có nghĩa tốt, như vậy đại biểu cho những hành động của Kỉ Tiểu cũng chưa hoàn toàn thích hợp, từ việc đối với Tiêu Kiện Thạc, đến Hà Bình, rồi tới Dương Khiếu, có thể phát hiện, Kỉ Tiểu mỗi khi làm gì đều có kế hoạch hoàn mỹ, nhưng công việc thu dọn sau đó cậu chưa bao giờ quản, tựa như nhiều người đã nói, nếu gặp được người ác hơn, hoặc giả như không có Diêm Trùng, Kỉ Tiểu không nhất định sẽ toàn thân trở ra, nhưng cậu vẫn làm, hơn nữa nhìn như không hề có sơ hở, nhưng kỳ thật căn là chỉ là cá chết lười rách. Kỉ Tiểu vốn cũng có khá nhiều khuyết điểm, lúc ta xây dựng nhân vật cũng chưa từng che dấu, không thay cậu tìm lý do bào chữa, nếu ta muốn cho cậu có lý do, vậy nhất định sẽ để cậu ra tay càng thêm hợp tình hợp lý, mà không phải bị người lên án ~

Nói thêm một chút, Kỉ Tiểu chính là loại người như vậy, ghét cậu thì cứ tiếp tục ghét cậu, nhìn cậu về sau có thể thay đổi hay không, thích cậu thì cứ thích tiếp, nhìn xem cậu có thể chậm rãi trưởng thành thêm hay không ~ nhưng đừng bỏ truyện này, nhưng ta cũng không miễn cưỡng mọi người.....

53. Chương 53

Thứ 7 trời còn chưa sáng, Kỉ Tiểu đã rời giường, kéo rèm cửa ra thấy nửa đêm qua ngoài trời đã rơi trận tuyết đầu tiên của năm nay, cũng không biết đã rơi bao lâu, nhưng lúc này mặt đất đã ẩn ẩn lớp tuyết phủ trắng tinh. Phía Nam trời vốn lạnh thấp, mỗi khi tuyết rơi càng khiến không khí đều âm hàn đến tận xương cốt. Kỉ Tiểu đem mình bọc thành cái bánh chưng, trên đỉnh đầu sao trời còn chưa biến mất, cậu đã rời khỏi kí túc xá.

Cậu ngồi trên xe bus đi về phía tây, ước chừng khoảng 3h đi xe, Kỉ Tiểu thủy chung yên lặng nhìn khung cảnh trôi qua ngoài cửa sổ, bên cạnh hai bà thím nói chuyện liên hồi nào là so sánh nhà mình với nhà người ta kém xa thế nào rồi kể chuyện con gái bất hiếu không cho tiền dưỡng lão, rồi hiện tại sống không nổi mà chết cũng không xong.

Kỉ Tiểu nghe chuyện dọc đường đi, ở bên ngoài tầm nhìn trống trải thi thoảng lấp ló vài ngôi nhà xa xa phía chân núi, xe rốt cục cũng tới nơi.

Cửa xe vừa mở ra, một nhóm lão nhân xách bao lớn bao nhỏ liền sấn lại gần, cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ đồ vật trong tay, cho dù bị cưỡng chế cự tuyệt cũng chưa từ bỏ ý định, vẫn như trước miệt mài chèo kéo, không được như ý thì dây dưa không bỏ.

Kỉ Tiểu là người đi xuống cuối cùng, bị hai lão thái thái cuốn lấy không tha, cuối cùng cậu chỉ có thể lấy ra mười nguyên mua một bó hoa cúc trắng.

Cũng khó trách thôn dân nơi đây quá nhiệt tình, nơi này đã lâu thiếu tiền tu sửa, trừ bỏ tiết thanh minh hay ngày giỗ mới có người bên ngoài đến thăm, bình thường phỏng chừng cũng chỉ có thể nhìn thầy quý, không chỉ quản lý hỗn loạn, ngay cả khung cảnh chung quanh cũng vắng lặng thê lương.

Kỉ Tiểu dùng hơn nửa giờ mới từ chân núi đi lên tới đỉnh, so với những phần mộ ở phần đất bằng phía dưới, thì giá cả phần đất trên đỉnh núi rẻ hơn nhiều, một khối bia mộ cũng cao cỡ nửa người, nhỏ nhỏ hẹp hẹp, góc cạnh cũng không được cắt gọt đẹp mắt, hai bên cũng chỉ trồng hai cây cỏ thụ quất queo khẳng khiu.

Vị trí thứ 2 hàng thứ 3 từ cuối đếm lên, Kỉ Tiểu không cần tìm cũng biết chính xác ở chỗ nào, lúc cậu đi tới thì trước phần mộ đó đã có một bó hoa hồng trắng thuần được bó đẹp mắt so với bó hoa cúc của cậu vẫn tốt hơn, bó hoa hồng trắng được bó bởi những dây ruy băng màu đen nhìn phi thường tinh xảo.

Kỉ Tiểu chỉ nhìn thoáng qua, liền đem bó hoa cúc của mình đặt ở bên cạnh sau đó ngồi xổm xuống trước bia mộ.

Trên bia mộ có một bức ảnh chưa tới 2 tấc trên hình là một nam nhân khoảng 30 tuổi, gương mặt tuấn tú, nhưng lại nghiêm nghị không mỉm cười.

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm bức ảnh hồi lâu, mở miệng nói: “Con ngồi xe tới, cũng không đông lắm.” ngữ khí nói chuyện của cậu thực bình thản, cũng thực tự nhiên, giống như có người vừa hỏi, cậu trả lời, sau đó bọn họ bắt đầu tiến hành một đoạn nói chuyện thông thường với nhau.

“Con đã chuyển tới trường Phụ Trung, nơi đó rất tốt, các thầy cô cũng rất giỏi.”

“Lần đầu thi tháng con đứng thứ 3 toàn khối, lần thứ hai cũng vậy, nhưng thi giữa kì con chỉ đứng thứ 4 thôi.”

“Con cũng tham gia thi vật lí cấp quốc gia, nếu được giải sẽ có tiền thưởng.”

Tiếp đó cậu dừng một chút, tựa như lập tức không thể nghĩ ra có cái gì để nói ngay, lúc sau mới lên tiếng tiếp. “Con sống rất tốt, người yên tâm...”

Diêm Trường hôm nay thật không có chút hứng trí đi chơi nào, nhưng bởi vì sớm đã cùng bọn Ngũ Tử Húc giao hẹn, đến giờ cũng chỉ có thể ra ngoài cùng bọn nó. Trừ bỏ nhóm 4 người cố định như cũ, cộng thêm Kinh Dao thì lần này còn thêm hai nữ sinh, một người là bạn gái Hồng Hạo: Lỗ Tú Ny, người còn lại là Khương Chân.

Bây giờ còn sớm, nhóm con gái muốn nhân lúc trời còn sớm muốn đi shopping, Hồng Hạo cùng Ngũ Tử Húc đương nhiên không có ý kiến, Diêm Trường và Vương Hi Đường cũng không đề xuất ra đề nghị nào khác, cuối cùng cứ thế mà đi.

Đại khái là do việc học phụ đạo mà quan hệ của Ngũ Tử Húc và Khương Chân bỗng tăng mạnh không ít, nhỏ lần này chẳng những đáp ứng đi chơi cùng mà hai người còn thương xuyên nói chuyện qua lại với nhau, không khí có chút hương vị ái muội, mà Lỗ Tú Ny cùng Hồng Hạo vốn cũng thân nhau, nên lúc này ước gì mọi người toàn thể giới đều biến mất, Kinh Dao thì chỉ tập trung mua sắm dư ra Vương Hi Đường và Diêm Trường miễn cưỡng làm bạn, bất quá Diêm Trường trước nay cũng không thực để ý đi chơi thế nào, bạn bè đều ở chung một chỗ là được rồi nên chơi cái gì cũng thực không trọng yếu, nhưng hôm nay, hần thể nào cũng cảm thấy phiền lòng, đi động cảm trong tay hết lần qua lại lộn lại, mở mở đóng đóng, chỉ một lúc cũng sứt một vạch pin.

Lỗ Tú Ny phát hiện không ổn liền lên tiếng hỏi: “Diêm Vương, ông chờ điện thoại à? Còn ai sắp tới sao?”

Diêm Trường kỳ thật rất muốn nhắn tin với Kỉ Tiểu, hần định tối thiểu cũng phải nhắn tới hết hôm nay, ít nhất khi về nhà rồi mới nói, nhưng không ngờ vừa mới ra ngoài chưa được 1 giờ đã muốn hủy bỏ.

Hần còn đang chuẩn bị nghĩ mấy lời dạo đầu đại loại như ‘Cậu đang làm gì đó?’, ‘đang ở trong kí túc sao’, ‘ăn sáng chưa?’ ‘cậu dậy chưa?’...nghĩ lại thấy thực ngu ngốc, chính là cuối cùng đều đem mọi tin đều gửi đi hết, nhưng người kia đến nửa tin cũng không nhắn trả.

Chẳng lẽ thật sự có chuyện? Cuối tuần thì có thể có chuyện gì? Nhà xuất bản hôm nay cũng cho nghỉ, hơn nữa thời gian giao bản thảo cũng chưa tới.

Diêm Trường cân nhắc kĩ, nghe được câu hỏi của Lỗ Tú Ny, mới hồi phục tinh thần lại.

“Không...” Hần đem di động bỏ vào trong túi, phủ nhận mọi thứ.

Lúc này Ngũ Tử Húc lại lén lút nhích lại gần, một phen khoác lên bả vai hần nói: “Diêm Vương, mày khai thật cho bọn tao biết đi, mày đang vừa ý ai hả?” Bằng không hành vi gần đây của hần sao luôn cổ quái như thế.

Diêm Trường áp chế buồn bực trong lòng, chỉnh lại sắc mặt: “Mày cảm thấy tao có thể vừa ý ai hả?”

Ngũ Tử Húc vượt vằm tự hỏi: “Yêu cầu mày cao như vậy, trong trường mình tao không thấy có một Kinh Dao thứ hai, chẳng lẽ...ở trường khác?”

Kinh Dao khó chịu xen vào: “Cái gì mà thứ hai với thứ nhất? Tôi không phải đang đứng lù lù ở đây sao?”

“Đúng đúng, ý tôi là có thể so với bà, tôi không phải lấy bà làm tiêu chuẩn sao, bà là nữ vương trong nữ vương.” Ngũ Tử Húc nói nhiều.

Kinh Dao trừng cậu ta: “Ông nói vậy không sợ có người sinh khí sao?” Nói xong nhìn về phía Khương Chân.

Ngũ Tử Húc bật người ủ rũ, đáng thương hề hề nhìn Khương muội muội, thành công chiếm được một ánh mắt rõ như ban ngày của nhỏ.

Lúc này Hồng Hạo cũng không biết bị cái gì đập vào đầu, bỗng nhiên nói: “Nữ không được thì tìm nam.”

Cả đám bị hấn nói tới sững sốt, rồi đồng loạt nhìn sang Diêm Trùng.

Ngũ Tử Húc biểu tình quý dị nhìn cậu ta: “Mày đang nghĩ lung tung cái gì vậy?”

“Tìm nam không phải là đồng tính luyến ái sao?” Lỗ Tú Ny cũng khiếp sợ.

Hồng Hạo lúc này mới cảm thấy lời mình nói có nghĩa khác, vội giải thích: “Tao không phải là ý đó, chính là như Đông ca ấy, chẳng qua vui đùa một chút, hiện tại không phải đang lưu hành thể loại đó sao, không thích thì có thể đổi người khác, tao thấy bộ dạng cái người tên Nguyên Nguyên cũng rất được không hề so kém con gái.”

“Mày không phải là muốn thử đó chứ?” Ngũ Tử Húc liếc cậu ta: “Vừa ý ai?”

Có Lỗ Tú Ny ở đây đương nhiên Hồng Hạo sẽ không thừa nhận: “Tao có thể vừa ý ai chưa? Chung quanh toàn một đám cao lớn thô kệch.” Nói xong dừng một chút: “A, cái tên ‘bạch vô thường’ trông cũng xinh đẹp đó...”

Diêm Trùng biến sắc, Ngũ Tử Húc cũng hét lên: “Mày nói cái gì?!”

Hồng Hạo lập tức xua tay: “Không, tao không phải là ý đó, mày đừng có hiểu lệch trọng điểm được không, tao chỉ đưa ra ý kiến thôi, chuyện đó chắc không nhầm chán nên bọn Đông ca mới ham thích như vậy, cái đó và đồng tính luyến ái không giống nhau.”

Kinh Dao nghe không nổi nữa: “Các ông có thể suy nghĩ như người bình thường được không, nông cạn quá mức! Mà đồng tính luyến ái thì làm sao, nếu ông không chi tiền thì với bộ dạng này của ông có nam nhân nào thèm nhìn tới ông sao.”

Hồng Hạo khó chịu: “Tôi muốn nam nhân nhìn làm gì? Tôi cũng không có bệnh.”

“Vậy sao ông còn muốn Diêm Vương để ý tới nam nhân?!”

Hồng Hạo bị nói tới nghẹn lời.

Ngũ Tử Húc vươn tay đập cho Hồng Hạo một phát: “Nào phẳng, để tao giúp mày đục vài cái rãnh.”

Hồng Hạo cũng biết mình đã nói sai rồi, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Những người khác thấy vậy liền nhanh chóng đổi đề tài, đông xả tây xả thay đổi không khí, Vương Hi Đường ở đằng sau, nhìn sang Diêm Trùng từ đầu tới cuối không lên tiếng, chỉ thấy vẻ mặt hấn nghiêm túc, khóe miệng gắt gao mím chặt, đáy mắt cơ hồ có thể thấy được sắc trầm ảm đạm.

Vương Hi Đường yên lặng thu hồi tầm mắt.

....

Đi dạo quanh trung tâm thương mại, đoàn người lại kéo tới KTV, trong lúc cả đám đang gào thét thả mìn thì Diêm Trùng ra ngoài gọi điện cho Kỉ Tiểu hai lần, trước sau cách nhau khoảng 2h, mà tiếng đáp lại hấn chính là không liên lạc được.

Buổi chiều 5h, cả đám tới một nhà hàng gọi đồ ăn, Diêm Trùng lại đứng ngồi không yên.

Hấn đứng dậy, Ngũ Tử Húc liền hỏi: “Làm gì?”

Diêm Trùng nói: “Tao có chút đau đầu, về trước.”

“A?!” cả đám kinh ngạc.

“Có cần tới bệnh viện không?”

Diêm Trường lắc đầu: “Không sao, hôm qua ngủ không ngon.”

Nói xong liền đi ra ngoài, mọi người ngăn không được, chỉ có thể tròn mắt nhìn theo. Kỳ thật trước kia Diêm Trường cũng đã nhiều lần rút lui giữa chừng như vậy, đều lấy lý do không khỏe.

Trong phòng một mảnh im ắng, Ngũ Tử Húc cầm quả táo ném thẳng vào người Hồng Hạo: “Đều tại mày!”

“Tao...có nói gì đâu.” Hồng Hạo chột dạ phản bác.

“Mày bảo Diêm Vương làm đồng tính luyện ái, nó có thể vui nổi sao?”

“Tao chỉ thuận miệng nói vui thôi...” Hồng Hạo trong lòng âm thầm phản bác, lại nói cũng không phải vì tao nói nó mới không vui, cả ngày hôm nay nó có vui lúc nào đâu.

Diêm Trường rời khỏi KTV trực tiếp gọi taxi tới trường học, thẳng hướng phòng kí túc của Kỉ Tiểu đi tới, hẩn ở ngoài cửa gõ tới mỗi tay cũng không có ai ra mở.

Người không ở đây, di động không tiếp, hiện tại đã mấy giờ rồi còn đi đâu không biết?

Về nhà sao?

Diêm Trường một đường tự hỏi từng khả năng, lại vẫn không có đáp án.

Hai người gặp nhau trừ trường học ra cũng chỉ ở trường học, một khi Kỉ Tiểu rời khỏi nơi này, Diêm Trường tùy thời cũng sẽ mất hoàn toàn tin tức của cậu, hẩn biết điểm mấu chốt của cậu chính là gia cảnh sinh hoạt, trong nháy mắt, Diêm Trường thật sự muốn đi điều tra toàn bộ về cậu, về gia đình cậu, địa chỉ nhà cậu...

Nhưng cuối cùng, hẩn vẫn nhịn được.

Hẩn lựa chọn cứ ở ngoài cửa chờ như vậy, chờ Kỉ Tiểu về.

Trường Phụ Trung kí túc xây cũng đã lâu, cửa sổ cũng lọt gió, không bao lâu Diêm Trường thấy tứ chi mình có chút cương lạnh, cách đó không xa có thể thấy được con đường nhỏ thật dài cạnh sân vận động, bầu trời tối đen rất nhanh, chỉ còn mấy đôi tình nhân ở trong kí túc đón giáng sinh, hoan hoan hỉ hỉ kết bạn đi về, sau đó tại dưới lầu kí túc luyện tiếc mà ôm hôn không rời.

Diêm Trường nhìn chằm chằm một lúc lâu, sau đó bên ngoài tối đen không nhìn thấy gì nữa.

Hẩn vẫn ngồi đấy, không biết đã ngồi bao lâu.

Thẳng tới khi chỗ rẽ cầu thang vang lên tiếng bước chân thực nhẹ, Diêm Trường lấy di động ra xem, 9h tối.

Trong bóng đêm, một thân ảnh mảnh khảnh hướng hẩn chậm rãi đi tới.

Kỉ Tiểu thật không ngờ sẽ có người xuất hiện ở cửa phòng kí túc mình, cho nên khi Diêm Trường đứng dậy, cậu giật mình hoảng sợ.

Diêm Trường đứng trong bóng tối gắt gao nhìn Kỉ Tiểu hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

54. Chương 54

Thấy Diêm Trường đứng ở cửa kí túc xá, Kỉ Tiểu sau một cái chớp mắt kinh ngạc, liền không có phản ứng gì nữa lấy chìa khóa ra mở cửa. hành lang hôn ám không ánh đèn, Kỉ Tiểu sờ soạng lúc lâu mới có thể cầm chìa khóa vào ổ. Diêm Trường thấy vậy lại hỏi lại: “Cậu đã đi đâu, di động cũng tắt máy?”

Kỉ Tiểu đi vào trong phòng, mở đèn, thuận miệng nói: “Ra ngoài mua đồ.” Có thể là do hứng gió nhiều mà thanh âm cậu nghe có chút khàn khàn.

Diêm Trì đi theo cậu vào trong, nghe được câu trả lời như vậy trong ngực bỗng xông lên một cỗ nhiệt hỏa vô danh, bản thân ngu ngốc ngồi chờ ở ngoài cửa 3,4h, đến khi thấy người, đối phương lại dùng một câu nói dối như vậy để đáp lại, thái độ hiển nhiên là trả lời cho có lệ. Diêm Trì cảm thấy bản thân giống như tiểu tức phụ khổ bức lo được lo mất, giọng nói lạnh băng: “Cậu đều coi những lời tớ nói từ trước tới giờ đều là phóng thí sao?”

Kỉ Tiểu kéo rèm cửa lại, nghe thấy câu này dừng một chút, sau đó hỏi: “Cậu muốn thế nào?”

“Tớ muốn thế nào sao? Tớ muốn thế nào cậu có thể như thế ấy sao?” Diêm Trì sớm thu lại biểu tình thân thiện hay dùng trước mặt người khác ngày thường, lúc này hẩn lộ rõ sát khí, hung tợn nhìn bóng dáng Kỉ Tiểu, nhiệm tửng ngay sau đó có thể xông lên một phát cắn chết cậu.

Kỉ Tiểu bỏ mũ xuống, bất ngờ nói: “Có thể.”

Diêm Trì sửng sốt, chợt nghe cậu nói câu tiếp theo: “Nhưng làm xong, cậu liền rút đi.”

Diêm Trì mất 2s mới có thể hiểu được ý tứ của Kỉ Tiểu, cậu cho rằng hẩn vì chuyện đó mới vội vã tới trường rống giận như vậy sao? Một khắc đó trong lòng Diêm Trì nảy sinh một cảm xúc mãnh liệt nhưng tuyệt đối không thể gọi là hưng phấn hay khoái hoạt nếu phổi hẩn nhỏ một chút, trí tuệ kém một chút, phỏng chừng đã bị câu nói này làm cho tăng xông máu mà hôn mê luôn mất.

Nhưng sự thật là Diêm Trì ngay lúc đó xác thực cơn tức đều đã bị dập tắt, hẩn cảm thấy Kỉ Tiểu quả thực đã tu hành đắc đạo, chỉ cần cậu không vui, mỗi lời nói ra đều có thể chọc thẳng tâm tư người khác, khiến cho ruột gan người ta ngũ lõi oanh đỉnh đứt từng khúc, sau đó hưởng đủ ngọt bùi cay đắng, thưởng thức hơn nửa ngày mới cạn kiệt hoàn toàn sức lực.

Lý trí Diêm Trì ông ông tác hưởng, trên đầu gân xanh cũng gần ra, hẩn thiếu chút nữa muốn nói “CMN, nguyên lai cậu đáp ứng tôi rồi lại bị ý nghĩ của tôi tra tấn vậy sao?”, “Kỉ Tiểu, tôi trong mắt cậu chính là loại người nóng vội không biết xấu hổ thế sao?”

Kết quả những lời nói này lại bị tắc nghẽn trong cổ họng, bởi vì Diêm Trì nhìn thấy quần áo của Kỉ Tiểu, những lời nói ra tới miệng lập tức thay đổi hoàn toàn, nhưng vẫn mang theo chút ngữ khí hung ác.

“Quần áo của cậu sao vậy?” Kỉ Tiểu mặc bên ngoài là một chiếc áo khoác màu xám lông chuột, chiếc áo này Diêm Trì đã nhìn thấy hai lần, không tính là mới nhưng thực sạch sẽ, bây giờ chiếc áo đó một bên dính đầy vết bẩn bùn đất màu đen, mà chiếc quần bò màu xanh đậm cũng thế, một ống quần còn bị rách một mảng lớn như lòng bàn tay. Kỉ Tiểu không để ý tới hẩn, cởi khăn quàng cổ ra, nhưng loay hoay mãi vẫn không cởi được, Diêm Trì thấy hai bàn tay cậu đã sớm bị đông lạnh tới đỏ ửng, cứng đờ khó cử động, cơ hồ có muốn gấp các ngón tay cũng khó.

Hẩn tiến lên giữ Kỉ Tiểu, định giúp cậu, nhưng không chạm vào thì không biết, vừa sờ lên, Diêm Trì phát hiện cả người Kỉ Tiểu lạnh toát như cây băng?!

“Quần áo cậu... sao lại ướt thế này?” Diêm Trì khiếp sợ, vội ngò xuống sờ quần Kỉ Tiểu: “Quần cũng ướt?” ngoài trời đã lạnh cóng như vậy mà còn mặc quần áo ướt đi ngoài đường, đến nước trên quần áo cũng sắp bị đóng thành băng, tay bịt mũi không ngừng hắt xì liên tục, toàn thân cậu run rẩy không ngừng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?!” Đối mặt với Diêm Trì nghiêm khắc truy vấn, Kỉ Tiểu không biểu cảm, còn có ý đồ gạt tay hẩn ra tránh đi, nhưng Diêm Trì nhất quyết không buông.

Hẩn dùng lực chế trụ Kỉ Tiểu, hai người cứ như vậy giằng co một phen, lúc này Kỉ Tiểu thật sự không chút khí lực, cuối cùng vẫn chấp nhận chịu thua trước, mà Diêm Trì cũng không lãng phí thời gian nữa, bởi vì hẩn phát hiện sắc mặt Kỉ Tiểu đỏ ửng bất thường, môi bị đông lạnh tới trắng bệch, vươn tay sờ trán cậu, quả nhiên rất nóng. Giọng nói Diêm Trì lập tức mềm nhẹ hơn hẩn, mang theo chút khẩn cầu: “Cậu đừng cứng đầu nữa, trước đem quần áo thay ra đã, cậu bệnh rồi, cậu mà ốm lẫn ra đó thì học hành làm sao?”

Một lúc sau, hẩn cảm thấy thân thể Kỉ Tiểu chậm rãi thả lỏng ra, Diêm Trì khẽ thở phào trong lòng, nhanh nhẹn bắt đầu giúp cậu cởi quần áo. Vì sợ Kỉ Tiểu cảm lạnh, Diêm Trì đem cậu nhét cậu vào trong

chăn, cởi giày ra cho cậu, không chỉ áo khoác ướt mà ngay cả áo trong cũng ẩm ướt, làn da tuyết trắng ẩn hiện tái xanh, thật sự là đông lạnh tới cứng lại, phản ứng của Kỉ Tiểu có chút trì độn, thẳng tới khi Diêm Trừng tay với vào trong chăn một đường sờ tới hạ thân cậu, Kỉ Tiểu mới giật mình muốn ngăn cản.

Diêm Trừng tay còn bị kẹp chặt giữa hai chân cậu, cảm thấy làn da nơi tiếp xúc vừa lạnh vừa mềm, không khỏi có chút buồn cười: “Sợ cái gì, ở làng du lịch đã sờ qua rồi, quần lót không thay, về sau không biết chừng chỗ này sẽ bị gì đấy.”

Kỉ Tiểu gương mặt lãnh đạm khó hiện lên được một tia xấu hổ, cuối cùng vẫn buông lỏng lực chân để Diêm Trừng thay đồ cho mình.

Diêm Trừng mặc dù rất muốn nhưng cũng biết hiện tại không phải lúc, vì thế thành thành thật thật quấn chặt hai mắt cùng đầu óc mình, nhanh chóng hoàn thành công việc, lại tới phòng tắm bê một chậu nước ấm tới lau người cho Kỉ Tiểu, đại thiếu gia từ nhỏ sống an nhàn sung sướng chưa từng vì người khác làm loại chuyện này, quá trình khó tránh khỏi luống cuống đôi chút, cũng may Kỉ Tiểu không chê, chỉ yên lặng dõi theo từng động tác của hắn, càng về sau càng phối hợp cho hắn thuận tiện lau rửa, bảo đưa tay thì đưa tay, bảo nhắc chân thì nhắc chân.

Tiếp đó, Diêm Trừng quấn Kỉ Tiểu thành cái kén rồi mới xuống lầu mua thuốc hạ sốt cùng thuốc trị thương, nhìn thấy mấy cửa hàng đồ ăn mới giật mình nhớ ra hiện tại cơm tối hắn cũng đã quên ăn, vội vàng mua hai phần mì lớn về. Tay Kỉ Tiểu vẫn còn cồng kềnh chưa cầm thìa được, Diêm Trừng nuốt hai miếng thì dứt cho Kỉ Tiểu một miếng vì dù sao Kỉ Tiểu cũng ăn chậm hơn hắn. biểu tình của Kỉ Tiểu không quá tự nhiên, nhưng rốt cuộc vẫn há miệng ăn. Diêm Trừng nhìn hai má cậu phồng lên chậm rãi nhai, nhìn cả ngày trời giờ cũng thấy đối. Ăn xong mì, lại uống thuốc hạ sốt, Diêm Trừng nhìn đồng hồ đã gần 11h tối.

Kỉ Tiểu bắt đầu mê man, híp mắt cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tưởng Diêm Trừng sẽ tắt đèn rồi rời đi, ai ngờ cậu loáng thoáng thấy có bóng người cởi quần áo rồi trèo lên giường mình. Kỉ Tiểu ngẩn ngơ, bật thốt ra: “Cậu làm gì đó?”

Diêm Trừng ngược lại bình tĩnh, đã sớm nghĩ được lí do, nhưng lại tự nhiên nói: “Ngủ chung với cậu.”

Kỉ Tiểu không còn gì để nói, tay chân thì âm thầm dè nặng góc chăn không muốn cho Diêm Trừng tiến vào, nhưng lại bị Diêm Trừng nhẹ nhàng kéo ra phá hỏng phòng tuyến, Diêm Trừng trong lòng thấy buồn cười, vừa rồi không biết là ai mạnh miệng nói mình muốn làm gì thì làm sau đó nhanh cút đi? Hiện tại lại không nguyện ý?

Đúng như hắn nghĩ, độ ẩm trong chăn so với nhiệt độ trong phòng không ẩm hơn bao nhiêu, Kỉ Tiểu dù đã cuốn mình thật chặt nhưng vẫn là lạnh tới run rẩy. Diêm Trừng nằm xuống, nhắc đầu Kỉ Tiểu lên lấy gối ra thay bằng tay mình, tiếp đó kéo người Kỉ Tiểu vào lòng, vòng tay qua nắm chặt tay Kỉ Tiểu lại không ngừng xoa xoa cho ấm, chân cũng quặp lấy chân Kỉ Tiểu, đem cả người cậu cưỡng chế ôm chặt, Kỉ Tiểu giãy dụa một cái nhưng khí lực không đủ đấu lại với Diêm Trừng.

Người Diêm Trừng nóng như cái hỏa lò, mặc dù Kỉ Tiểu tỏ ra bài xích nhưng lại cái ôm ấm áp như vậy bao quanh vẫn nhịn không được thở nhẹ ra một hơi thoải mái. Mà Diêm Trừng lại cảm thấy mình như đang ôm một khối băng, hai người tay chân giao triền tiếp xúc, Kỉ Tiểu đầu cũng gối lên tay Diêm Trừng, hơi thở không nặng không nhẹ phả lên da thịt hắn.

Diêm Trừng trong lòng ngứa ngáy, nhịn không được hỏi: “Bây giờ có thể nói cho tớ biết cậu bị làm sao không?” Trong bóng tối, thanh âm của hắn ôn nhu thế nào ngay chính hắn cũng không nhận ra.

Kỉ Tiểu lúc lâu cũng không thấy trả lời, Diêm Trừng cho rằng cậu vẫn không nguyện ý nói cho mình biết, thì Kỉ Tiểu lại đột nhiên lên tiếng: “Tớ đi tảo mộ, lúc xuống núi không cần thận bị ngã.”

Chỉ trách đường núi vốn gập ghềnh khó đi, hôm nay trời lại có tuyết, trời vừa sáng nhiệt độ không khí liền tăng cao, tuyết dần tan, đường càng trơn, Kỉ Tiểu đi không vững nên bị trượt chân ngã xuống, lăn xuống một vũng nước, lập tức cả người đều ướt sũng, quần áo cũng bị cành cây khô chọc cho rách toang, cực kì chật vật.

Chuyện xui vẫn chưa hết, ngay lúc Kỉ Tiểu đứng dậy vội vội vàng vàng xử lý sơ qua chạy tới chân núi thì chuyển xe cuối cùng cũng đã rời đi, Kỉ Tiểu chỉ có thể mặc quần áo ẩm ướt đi trong gió lạnh hơn một giờ

tới đường lớn mới có thể bắt được xe bus về trường, như vậy không bị đông lạnh đến bệnh mới lạ.

Diêm Trùng vừa nghe, nghĩ tới Kỉ Tiểu một mình cô độc chạy tới viếng mộ còn gặp phải những loại chuyện này, trong lòng thấy đau xót khó nhin, hẳn rất muốn hỏi cậu đi tảo mộ ai, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng, Diêm Trùng liền đem Kỉ Tiểu ép chặt vào trong ngực, ôm chặt tựa như muốn dung nhập cậu vào lòng mới thôi.

Một khắc, Diêm Trùng nói: “Xin lỗi, tớ quên mất mấy ngày nữa chính là Đông chí, nhà tớ sẽ làm giỗ tổ, suýt nữa thì quên mất ngày này.”

Diêm Trùng trong lòng cao hứng, bỗng muốn nói chuyện với cậu: “Nhưng tổ chức cũng là ở bên nhà ông nội tớ ở A thị, bà ngoại tớ cũng không thích loại phô trương này, bà mỗi lần đều nói, người chết thì đốt thành tro rải xuống biển hoặc là hiến xác cho y học làm nghiên cứu, không cần phải lãnh phí thổ địa còn có thể tạo phúc cho hậu nhân, như vậy cũng coi như chết có ý nghĩa, nhưng lời này ông nội tớ nghe được nhưng không đồng ý, ông từ nhỏ đã đi lính, nhưng kì thật ông cũng rất phong kiến, mỗi lần nhà có chuyện gì, đều phải xem hoàng lịch hay mời người xem bói, hoàn toàn chính là loại tác phong...” Thấy Kỉ Tiểu không lên tiếng, Diêm Trùng nhỏ giọng hỏi: “Cậu còn thức không? Hay đã ngủ rồi.”

Kỉ Tiểu lại nói: “Cậu kể tiếp đi...”

Diêm Trùng nở nụ cười: “Bà ngoại và ông ngoại tớ quen nhau hồi học trung học, ha người đồng thời đều thi U đại, tốt nghiệp cùng nhau ra nước ngoài, vừa lúc né tránh những ngày náo động trong nước lúc đó, kỳ thật mẹ tớ được sinh ra ở Mỹ, nhưng vì muốn ở bên ba tớ mà đổi quốc tịch lại, bà ngoại tớ có thể nói là ‘tiểu thư nhà giàu’ chuyên ngành y được, yêu thích văn hóa phương tây hoàn toàn ngược lại với ông nội tớ nên mỗi khi hai người gặp nhau liền đấu khẩu. Ông ngoại tớ thì chuyên ngành vật lí, hai người họ đều là giảng viên trường U đại.” Bà ngoại Diêm Trùng từ nhỏ còn đối với hẳn dạy song ngữ cho nên trình độ tiếng anh của Diêm Trùng mới có thể cao hơn rất nhiều so với những người khác.

“Mà mẹ tớ, dường như không được kế thừa tính cách sôi nổi của bà ngoại tớ...”

Hết chương 54

55. Chương 55

Cuối cùng Diêm Trùng còn nói cái gì nữa nhưng Kỉ Tiểu đã không còn nghe rõ, cậu bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ. Nửa đêm Kỉ Tiểu vì nóng quá mà tỉnh lại một lần, cũng không biết là do tác dụng của thuốc hạ sốt hay do cái chăn 37 độ bên cạnh, Kỉ Tiểu bị ôm nóng chịu không nổi, chỉ muốn chui ra chỗ lạnh lạnh.

Kỉ Tiểu vừa động, vốn Diêm Trùng cũng không ngủ sâu nên tỉnh theo, vội vàng đem chân cậu từ ngoài chăn kéo trở vào, dùng thân thể ôm gắt gao, lên tiếng nói: “Đừng lộn xộn, sẽ cảm lạnh.”

Gây sức ép hồi lâu hai người mới lần nữa say ngủ.

Lần nữa Kỉ Tiểu mở mắt, ông mặt trời đã lên cao, ánh dương nhợt nhạt qua bức rèm chiếu vào phòng, hắt lên mép giường, mà trước mắt là gương mặt Diêm Trùng phóng đại khi ngủ.

Cho dù Kỉ Tiểu có tự cô lập thế nào thì cũng có khả năng phân biệt cái xấu cái đẹp, cho dù không tính tới gia thế của Diêm Trùng, thì chỉ với khuôn mặt này của hẳn thì ở trong trường cũng thuận lợi đủ đường, không thành vấn đề.

Kỉ Tiểu không nói cho Diêm Trùng biết, trong lần họp phụ huynh trước, cậu từ xa đã nhìn thấy bà ngoại của hẳn, đó là một lão phu nhân khí chất xuất chúng lại ung dung xinh đẹp, Diêm Trùng có bộ dạng khá giống bà, vầng trán cao, mặt nhỏ, sống mũi cao thẳng, ngũ quan rõ nét, vừa thấy liền biết là người một nhà, mà phần dưới khuôn mặt lại được di truyền của cha hẳn, độ cong cằm kiên nghị sung túc, phảng phất hương vị nam nhân, môi không dày không mỏng, khóe miệng có chút cong cong, khi cười lộ lên có thể lập tức điều chỉnh đường cong khuôn mặt thực nhu hòa.

Kỉ Tiểu nhìn hẩn trong chốc lát, nhận thấy lông mi Diêm Trùng giật giật, Kỉ Tiểu liền nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau ngủ, tay Diêm Trùng bị Kỉ Tiểu gối cả đêm, lúc này cũng đã sớm tê dại không cảm giác, Kỉ Tiểu nghe hơi thở người nọ nhẹ nhàng phả lên mặt mình, động tác dừng một chút lại cứng ngắc mà nằm trở về.

Lát sau, một cổ khí tức ấm áp dần dần tới gần, khi vừa muốn chạm vào môi mình, Kỉ Tiểu mãnh liệt mở to mắt, đưa tay lên muốn ngăn chặn hành vi lén lút của người nào đó.

Kì thật Kỉ Tiểu đánh không hề đau chút nào nhưng thanh âm va chạm lại rất vang, Diêm Trùng biểu tình ngẩn ra, sau đó nở nụ cười. “Cậu đây là đang ‘lấy oán trả ơn’ sao?”

Kỉ Tiểu mặt không đổi sắc lườm hẩn, Diêm Trùng nhìn bộ dạng kia của cậu tâm can chột ngứa ngáy, lần nữa cúi đầu, Kỉ Tiểu cũng vì thế mà đưa tay lên chặn, Diêm Trùng vội hỏi: “Tớ chỉ muốn kiểm tra cậu còn sốt không thôi.” Nói xong thật cẩn thận cúi đầu chạm trán mình và trán đối phương, đến khi cảm thấy nhiệt độ của Kỉ Tiểu đã trở lại bình thường, hẩn là thuốc đã có tác dụng.

Diêm Trùng thở phào: “Hạ rồi rồi.”

Kỉ Tiểu đương nhiên biết mình không còn sốt, định đẩy hẩn ra muốn dậy ai ngờ Diêm Trùng lại chả nhúc nhích gì. Kỉ Tiểu vừa định trừng hẩn, Diêm Trùng liền chống tay hai bên người cậu cúi đầu hôn xuống, nụ hôn đột nhiên tập kích này thực có hiệu quả, Kỉ Tiểu không kịp phòng bị, Diêm Trùng cảm giác Kỉ Tiểu giãy dụa hai cái không có kết quả rồi cuộc cũng buông tha.

Người còn yếu, Diêm Trùng cũng không cố tình gây sức ép, hôn môi cái cái cho đỡ ngứa rồi cũng thả ra, khi hẩn rời đi, Kỉ Tiểu rốt cục nói chuyện, giọng mũi khàn đặc: “Cậu không sợ bị lây bệnh sao?”

Diêm Trùng sững sốt, tiếp tục cười nói: “Muốn tớ thử lại lần nữa không?”

Kỉ Tiểu: “...”

Dây dưa một lúc lâu sau, Diêm Trùng mới cảm thấy mỹ mãn mà rời giường, Kỉ Tiểu cũng đứng dậy, nếu không phải do Diêm Trùng nhanh tay lẹ mắt ngăn lại, thì có khi cậu còn cầm quần áo đi tắm cũng nên.

“Thành thật nằm im cho tớ!” Diêm Trùng hung ác: “Tớ đi mua bữa sáng, cậu muốn ăn gì?”

Tối qua trước khi ngủ Kỉ Tiểu cho rằng Diêm Trùng sẽ về, đến sáng nay, Kỉ Tiểu cũng cho rằng Diêm Trùng sẽ rời đi, ăn xong bữa sáng rồi hẩn Diêm Trùng cũng hết việc đi về, ai ngờ, cứ như vậy hẩn bám dính từ sáng tới trưa, từ trưa tới chiều, lại từ chiều tới tối... những người khác trong phòng cũng sắp trở lại, Diêm Trùng vẫn không có ý định rời đi.

Đối diện với vẻ mặt sắc lạnh của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng bình thản ung dung: “Tớ biết cậu đang nghĩ gì, không cần cảm kích tớ, tớ biết mà.”

Kỉ Tiểu cầm nước ấm, rốt cục nói: “Cậu có yêu cầu gì?”

Diêm Trùng đôi khi rất kinh ngạc với sự sắc bén và thông tuệ của Kỉ Tiểu, tựa như bình thường khi hai người thảo luận một vấn đề gì đó, nhưng có khi lại hy vọng cậu có thể kém thông minh một chút, không cần khôn khéo như vậy, tựa như hiện tại.

“Tớ không muốn gì hết, tớ chỉ cảm thấy nếu đã làm bạn của cậu, thì cũng nên có quan hệ tốt với bạn chung phòng kí túc với cậu.”

Kỉ Tiểu: “Khi nào?” ý cậu là hẩn chừng nào thì bằng hữu của cậu?

Diêm Trùng búng tay một cái, cười: “Lúc trước, hiện tại và cả...sau này. Nếu cậu còn cảm thấy không phải vậy có thể đợi bạn cùng phòng cậu về làm chứng.”

Trên đời này có chân lý là: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ liều, liều sợ nhất không biết xấu hổ.

Vì thế Kỉ Tiểu lần đầu tiên bị đánh bại, bại bởi một người nào đó da mặt quá dày.

Kỉ Tiểu nói: “Tớ về sau sẽ luôn mở máy.”

“Gọi tớ?”

“Tiếp.”

“Nhắn tin?”

“.....nhắn lại.”

Diêm Trùng cười cười gật đầu: “Đừng để tớ phải chờ lâu đấy.”

Kỉ Tiểu rằng nanh hơi cắn chặt.

Rất cực, trước khi người đầu tiên trở lại phòng kí túc, Kỉ Tiểu thành công đem Tôn Đại Phật đuổi đi, trước khi đi Diêm Trùng còn dài dòng nửa ngày, nào là phải uống nhiều nước, không được quên uống thuốc, buổi tối phải đắp chăn kĩ, đi ngủ sớm một chút, đừng đọc sách....

Mức độ lải nhải sắp bắt kịp với lão ngốc đầu rồi.

Thể chất Kỉ Tiểu vốn thiên lãnh, ổ chăn vĩnh viễn là lạnh lẽo, mà nhiều năm như vậy cậu vốn đã hình thành thói quen, chính là đêm nay nằm trong chăn khó được run rẩy vài cái, trước đây chưa từng cảm thấy lạnh như vậy, lăn qua lộn lại hồi lâu mới cảm thấy thích ứng...

Sau lễ giáng sinh chính là tết nguyên đán, mà từ tết nguyên đán cách kì nghỉ đông cũng không xa, chính là trước khi nghỉ đông thì thi cuối kì cũng tới gần, khổ bức đám học sinh tựa như muốn ép chết bọn họ, hết cửa này lại tới cửa khác, mà chỉ có thể cố gắng hết sức mới có thể thấy được thắng lợi cuối cùng.

Khương Duệ hơn nửa năm nay đều chú ý đầu vào đồng sách vở chất cao như núi, vô luận là hoạt động gì trong trường cũng không tham gia, hay những chuyện bát quái của khối lớp 10, lớp 11 cũng đều không quan tâm, nếu không phải do bạn học nhắc nhở thì cậu ta thực sự không nhớ nổi cuộc đời cậu ta trừ bỏ sách vở và đề thi thì còn đồ vật gì tồn tại.

Hai người đi qua bảng thông báo lần 1, bạn cùng bàn bỗng nói: “Nhìn kìa, có bảng vàng kìa!”

Khương Duệ dừng bước lại, bảng trắng đều dùng để dán thông báo xử phạt kiểm điểm linh tinh, bảng vàng tự nhiên là khen thưởng, mà học sinh trường Phụ Trung quanh năm tham gia rất nhiều các cuộc thi đấu giành giải và huy chương các loại cho nên bảng vàng cũng không tính là ngạc nhiên, nhưng bảng vàng lần này kích thước lớn như vậy chừng một tờ báo giấy lớn, cũng là phi thường hiếm thấy.

Khương Duệ và bạn học cùng bàn nhìn không được bị hấp dẫn đồng thời kéo nhau qua xem.

“Thông báo tin mừng cuộc thi vật lí toàn quốc...Khương Duệ, có phải cuộc thi ông tham gia năm ngoái?”

Khương Duệ gật đầu, nhìn tên người đoạt giải trong danh sách.

Bạn cùng bàn vừa nhìn tên liền giật mình: “Khó trách làm khoa trưởng như vậy, là Diêm Trùng được giải nhì! Chắc... thực không đơn giản, cũng có tài.”

Khương Duệ nhăn mi lại.

Bạn cùng bàn: “A, còn một người nữa, là...Kỉ Tiểu?! Cũng giải nhì!!! Hai giải nhì đều thuộc Phụ Trung a?!!!” Toàn quốc rất nhiều trường chuyên, giải nhất chỉ có một, nhưng trường Phụ Trung lại có tới hai giải nhì: “Không ngờ lần này khối 11 cũng đỉnh như vậy.”

Khương Duệ nghe đám học sinh xung quanh bàn luận, đại bộ phận đều nói Diêm Trùng như vậy tuyệt đối sẽ không cho người khác đường sống, cái gì tốt đều là cậu ta chiếm hết, mọi người sớm đã nghe mãi thành quen. Dư lại nghĩ hoặc kinh ngạc chỉ với Kỉ Tiểu rồi cuộc là thế nào, trường phụ trung làm sao mà phải nhờ một học sinh tới từ Phân Hiệu làm vẻ vang vinh dự, không biết là Phân Hiệu quật khởi hay do Phụ Trung sa đọa.

Khương Duệ mặt lạnh như nước.

.....

Mà Diêm Trùng từ sáng thành tích vừa công bố cho tới hiện tại bị vuốt mông ngựa như ong vỡ tổ quây kín, khó lắm mới thoát được lại bị bọn Ngũ Tử Húc lôi kéo muốn tổ chức ăn mừng, mãi cho tới tiết thể dục chiều mới có cơ hội cùng Kỉ Tiểu nói chuyện.

Kỉ Tiểu cảm mạo qua một cuối tuần đến giờ vẫn còn ho khan, chưa thấy khá hơn chút nào.

Diêm Trùng ngồi xuống vị trí phía trước cậu, rút cây bút cậu đang cầm thay bằng tay mình, đem tay cậu ép trong lòng bàn tay mình xoa xoa cho ấm: “Đừng vẽ nữa, giao muộn hai ngày cũng không sao, cậu có uống thuốc không đấy?”

Kỉ Tiểu hít hít cái mũi, thanh âm vẫn khàn khàn: “Có.”

“Vậy sao còn không tốt hơn, thật là uống không?”

Kỉ Tiểu tà liếc hẳn một cái.

Diêm Trùng nói: “Tớ cũng muốn tin cậu lắm nhưng danh dự cậu từ lần trước đã không tốt rồi.” Nếu không phải hai ngày trước Diêm Trùng kiểm tra thuốc của Kỉ Tiểu phát hiện Kỉ Tiểu mới động được 2 liều, còn lại hoàn toàn không động tới: “Nếu không tới bệnh viện khám xem nhé? Có phải là nguyên nhân khác không?”

Kỉ Tiểu rút tay về, cầm bút tiếp tục vẽ.

Diêm Trùng nhìn biểu tình cậu: “Cậu sợ bác sỹ? Hay là sợ...bị tiêm?”

Kỉ Tiểu: “Tớ sợ cậu, phiền quá.”

Diêm Trùng cố ý dán mặt mình lại gần hơn: “Cậu có biết cái ‘phiền’ của tớ bao nhiêu tiền mới mua được không hả?”

Kỉ Tiểu nói nhỏ: “Hiếm lạ.”

Diêm Trùng đối với Kỉ Tiểu mặt lạnh đã luyện ra được một thân mình đồng da sắt, chợt nhớ tới cái gì lại nở nụ cười: “Bảng vàng cũng đã dán rồi, vậy cậu nói xem cá cược của chúng ta tính thế nào đây?”

Kỉ Tiểu cũng không ngẩng đầu lên.

Diêm Trùng lại càng sán lại: “Trước đó có phải cậu muốn tớ chịu nửa tiền bồi thường đúng không, cậu thực chả có lòng tham gì cả.”

Kỉ Tiểu ‘hừ’ một tiếng.

Diêm Trùng: “Kì thật hiện tại cũng không phải là không thể...” thấy Kỉ Tiểu tròng mắt nhìn lại, Diêm Trùng vội hỏi: “Cậu đừng nóng vội thế, nói cậu thư thái cậu liền thở hổn hển, hào phóng đến trả tiền cũng sinh khí. Ý tớ là, tiền cứ tính vậy đi, nhưng tớ đã tới hỏi Ngô lão sư, có thể xem hai bài thi của chúng ta không? Bài làm của cậu kì thật hơn hẳn tớ, cậu chỉ là bị sợ ý nho nhỏ nếu không khẳng định điểm cao hơn tớ rồi, chưa biết chừng còn được giải nhất, cho nên...thực ra mà nói là tớ thua, vậy bữa cơm này để tớ mời.”

Kỉ Tiểu không nói.

Diêm Trùng lại hỏi một lần: “Thiếu gia, được thưởng không hãnh diện à?”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu mắng một câu: “Đáng ghét.”

Diêm Trùng nở nụ cười: “Đúng đúng, tớ đáng ghét...” Nói xong không ngờ hướng môi Kỉ Tiểu dán một nụ hôn.

Kỉ Tiểu hoảng sợ, nơi này rõ như ban ngày còn ở trong lớp học, Diêm Trùng không muốn sống nữa sao? Vạn nhất bị người ta thấy thì làm thế nào?

Nhưng cậu vừa định mở miệng lại nghe từ cửa truyền tới thanh âm kinh ngạc.

“Diêm Vương?!!”

Diêm Vương ngẩn ra, cùng Kỉ Tiểu đồng thời hướng cửa lớp nhìn qua, chỉ thấy Kinh Dao ngốc lăng đứng đó nhìn...nhìn hai người đang dựa vào rất gần.

56. Chương 56

Ba người có chút sững sờ, thẳng tới khi Kinh Dao đi tới, lại hỏi câu “Hai người đang làm gì thế?” mới đánh vỡ trầm mặc.

Diêm Trùng ngồi ngay ngắn trở lại, liếc nhìn Kỉ Tiểu một cái, chỉ thấy đối phương thần sắc như bình thường không có đặc biệt kinh hoàng hay xấu hổ, Diêm Trùng trong lòng bỗng không cảm thấy quá thoải mái, nhưng cụ thể bởi vì sao hẳn nhất thời cũng không rõ, Kỉ Tiểu chỉ một cái chớp mắt do dự sau đó tươi cười nói: “Đang đùa giỡn thôi.” Diêm Trùng hoàn toàn thất vọng.

Kinh Dao mặt mang nghi hoặc, nhìn Diêm Trùng, lại nhìn sang Kỉ Tiểu, hai người đều thực bình tĩnh, giống như đang đùa giỡn thật, đứng ở góc độ của nhỏ chỉ có thể nhìn thấy Diêm Trùng cúi người tiến lại gần Kỉ Tiểu, cụ thể làm gì hay nói gì nhỏ cũng không thực xác định, nhưng có đích xác giống như...động tác hôn môi.

Hôn môi?!

Hôn Kỉ Tiểu?

Diêm Trùng?

Kinh Dao tự mình ngẫm lại cũng hiểu có chút buồn cười.

Nhỏ mỉm cười nói: “Anh đừng có khi dễ Kỉ Tiểu nữa, cậu ấy cũng không phải là Ngũ nhị ngọc hay Hồng Hạo cái loại gia hỏa không biết tiết tháo.”

Khi dễ?

Lần này đến phiên Diêm Trùng oán thăm, chả biết ai khi dễ ai đâu, quả thực oan quá mà: “Chỉ là thành tích thi tốt nên cao hứng chút thôi.”

Nói tới cái này Kinh Dao lại nghĩ tới: “A, đúng rồi, em vừa vặn đi ngang qua bảng thông báo, chúc mừng hai người, mà cuối tuần có trận bóng rổ đúng không, vậy thì đấu xong mọi người cùng nhau đi liên hoan? Chúc mừng cả hai luôn, thế nào?”

Diêm Trùng ngược lại hiểu nhỏ: “Em không phải là muốn được ăn ở nhà hàng nào đấy chứ?” Chúc mừng chỉ là lấy cớ.

Kinh Dao cười hì hì: “Đã lâu chưa ăn đồ nướng rồi, anh cũng biết năm ngoái đặt chỗ khó thế nào mà... cũng nể mặt chút chứ.”

Diêm Trùng cũng không ngại, hai người đồng thời nhìn về phía Kỉ Tiểu, ai ngờ Kỉ Tiểu lại nói: “Tớ không đi.”

“Tại sao không đi?” Diêm Trùng nhú mày.

Kỉ Tiểu: “Chu lão sư tìm tớ có việc.”

“Chu lão sư? Lão ngọc đầu? ông ấy tìm cậu làm gì?”

Kinh Dao biết: “Nhất định là dạy kèm thêm rồi, thói quen của lão ngọc đầu từ lâu, cứ khi coi trọng học sinh nào liền chú tâm bồi dưỡng, bất kể giờ giấc. Chúng ta vốn luôn không hợp ý ổng nhưng không ngờ là ổng lại coi trọng Kỉ Tiểu như vậy, xem ra về sau cậu được ổng quan tâm lắm.”

“Vậy có tới xem trận bóng không?” Diêm Trùng như trước liền cân nhắc làm sao để Kỉ Tiểu đi cùng, không ngờ hiện tại lại rơi vào tình thế này.

Trong lòng lập tức không vui nổi.

Kỉ Tiểu khó được nói lời hay: “Các cậu cứ đi chơi đi.”

Kinh Dao liếc mắt sang Diêm Trìùng, chỉ thấy hần không còn vẻ tươi cười trên mặt, Kinh Dao cảm giác kì quái, nhưng vẫn nói: “Vậy khoan hãy nói, chúng ta đều học cùng trường, đến lúc đó xem tình hình rồi quyết? Nếu Kỉ Tiểu tan học sớm có thể tới mà, dù sao chúng ta cũng chỉ ở sân bóng rổ, Chu lão sư chắc sẽ cho cậu đi ăn cơm chứ.”

Cuối cùng Kỉ Tiểu dưới sự thuyết phục tận tình cùng ánh mắt nóng bỏng của Diêm Trìùng mà gật đầu.

Thứ bảy thi đấu bóng rổ, trường Phụ Trung là sân nhà, tuy nói phải lên lớp nhưng người đến xem vẫn đông như mọi khi, đối thủ là trường Nhị Trung khu Z, hiện nay giải thi đấu đã đánh tới vòng 16 đội, thắng trận này sẽ vào vòng 8 đội, trường Nhị Trung cũng không tính là lợi hại, ít nhất vào giải thi đấu năm ngoài trường Phụ Trung đã đánh cho bọn họ tề cả ra quần, nhưng đội bóng năm nay của Nhị Trung lại có vài thành viên mới rất có thiên phú, lập tức đem cục diện trở lại cân bằng.

Lúc trước huấn luyện viên có nói qua không được coi thường trận này, mà bọn Mai Dục cũng đã đi xem vài trận đấu của trường Nhị Trung cũng thấy bọn họ năm nay cũng khá khó đối phó.

“Mấy cái thằng đó nghe nói chơi bóng rất bản, chuyên làm đội bạn bị thương, trận đấu trước với trường Lục Trung suýt nữa thì hai bên đánh nhau to.”

Ngũ Tử Húc nói: “Trọng tài là bù nhìn à?”

Mai Dục: “Hình như thành viên lớp 10 của bọn họ có người nhà là cục trưởng cục thể thao.”

“Cái này cũng được à?” Hồng Hạo nhin không được phun trào: “Vậy bọn họ thấy Diêm Vương đội mình không phải sẽ quỳ xuống liếm đế giày sao?”

“Cần gì Diêm Vương phải xuất mã, chỉ cần có Vương Hi Đường bọn họ cũng đã quỳ liếm rồi.” Ngũ Tử Húc trợn trắng mắt nói, nói xong còn đi trưng cầu ý kiến của Diêm Vương, ai ngờ Diêm Trìùng như đang đi vào cõi mộng.

Chờ tới khi chính thức ra sân đấu, tình huống so với trong tưởng tượng còn ác liệt hơn chút, bọn Diêm Trìùng chơi bóng để vui là chính, chưa bao giờ dùng tới thân phận đặc biệt để áp đặt người ta ưu ái cái gì kể cả trong thi đấu, chỉ cần mình vui vẻ là được rồi, cho nên bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng khoe khoang gia cảnh, chơi bóng cũng hoàn toàn chính quy.

Nhưng trường Nhị Trung hiển nhiên lại rất am hiểu việc này, cũng không phải nói là trọng tài mất mù mà là động tác bọn họ thực kín đáo, trừ một người khổng chế bóng, còn những cầu thủ khác phòng thủ lại chân chính động chân động tay với đối phương, nên chỉ mới 10p ra sân mà Hồng Hạo cũng đã bị ăn vài cú, thì những người khác cũng không kém.

Điểm số vẫn luôn giằng co, mấy người mới của Nhị Trung cũng coi như có chút thực lực, đánh tới hiệp 3 còn bị Nhị Trung dẫn trước mấy điểm.

Kinh Dao vẫn như trước ngồi chỗ cũ tầm nhìn thực thoáng, bên cạnh nhỏ là Mai Nghiên Nghiên từ sau lần say rượu trước liền an phận hơn.

Thấy tình cảnh này, Mai Nghiên Nghiên gấp tới độ túm chặt quần áo, nhin không được nói: “Diêm Vương bị kèm chặt sao? Tôi sao thấy cậu ấy hôm nay phát huy không tốt?” số lần ném rổ trật cũng nhiều: “Giống như không tập trung.”

Biểu tình Kinh Dao cũng không tốt hơn, cộng thêm việc rất nôm nóng còn thêm chút hồ nghi.

Mai Nghiên Nghiên vừa mới nói xong câu kia, Diêm Trìùng đã bị người ta cướp bóng thành công, Kinh Dao nhìn Vương Hi Đường: “Ông cũng thấy thế đúng không?”

Vương Hi Đường: “Cái gì?”

Kinh Dao: “Diêm Vương không tập trung.”

Vương Hi Đường cười cười, không nói chuyện.

Hiệp thứ tư, trạng thái của Diêm Trìùng đã trở lại ổn định đôi chút, điểm số cũng dần được rút ngắn, mà bọn Ngũ Tử Húc cũng coi như đã có biện pháp đối phó với những chiêu chơi bản của bọn kia, nếu bọn họ

chuẩn bị ra tay liền cố tình cho bọn họ liền gục xuống, một người so với một người ngã càng khoa trường càng phần khích hơn, trọng tài cũng thấy khó xử, chỉ có thể phạt mấy thành viên đội Nhị Trung phạm quy nhưng lại không thể cảnh cáo đội Phụ Trung, vì vậy mà mấy động tác nhỏ trường Nhị Trung cũng thu liễm không ít.

Trận đấu còn hơn 5p nữa, Vương Hi Đường mắt nhìn thấy một người xuất hiện tại cửa nhà thi đấu, Kinh Dao thấy cậu ta đứng dậy rời đi, trong chốc lát liền dẫn theo Kỉ Tiểu tới.

Kinh Dao ki quái nói: “Cậu học xong rồi sao?”

Kỉ Tiểu: “Phần còn lại để ngày mai.”

“Có thể xin nghỉ sớm à?”

“Ừ.”

Bỗng nhiên Mai Nghiên Nghiên hét lên cùng tiếng còi trọng tài vang lên cùng lúc, mọi người vội nhìn vào trong sân, chỉ thấy một người đang nằm trên sàn, đau đớn ôm ngực.

Đó là Diêm Trùng.

“Xảy ra chuyện gì?!” Kinh Dao la lên.

Mai Nghiên Nghiên sinh khí: “Tôi thấy không rõ, nhưng vừa rồi hình như số 9 đội bạn đã va phải Diêm Trùng khiến cậu ấy gục xuống.”

“Chơi quá bẩn!” Kinh Dao mắng

Lúc này Ngũ Tử Húc cũng nhảy dựng lên, nhắc chân muốn hướng số 9 kia đá tới, lại bị bọn Mai Dục cản lại, trong sân cũng vì thế mà lâm vào hỗn loạn, có học sinh bắt đầu ném vỏ chai nước vào sân, còn hết Nhị Trung rút đi....

Hỗn loạn ở hiện trường coi như đã khống chế được, cũng may Diêm Trùng đã tự mình ngồi dậy được.

Ngũ Tử Húc lại tới dịu hần: “Có cần gọi nhân viên y tế không?”

Diêm Trùng không trả lời.

Ngũ Tử Húc khẩn trương hỏi lại một lần, thấy Diêm Trùng vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm nơi nào đó trên khán đài, một khắc, hần lắc đầu, sau đó đứng dậy hoạt động lại.

“Không sao, chơi tiếp.” Diêm Trùng nói.

Dưới sự đảm bảo và yêu cầu của Diêm Trùng, trận đấu lại được tiếp tục, bởi vì đối phương ác ý phạm quy, trọng tài phạt cho đội Phụ Trung 3 lần ném phạt, 3 điểm này chính là một bước ngoặt cho trận đấu.

Sau cũng không phải nói Diêm Trùng phát huy tốt bao nhiêu nhưng ít ra cậu ấy cũng đã tập trung bắt nhịp vào trận đấu, cũng không gây ra một sai lầm nào nữa, cộng thêm Nhị Trung bị khán giả làm áp lực, hay là huấn luyện viên đội bạn đã biết được thân phận của thành viên Phụ Trung, tóm lại mấy phút cuối coi như đánh công bằng, nhưng thắng với điểm số cách biệt không nhỏ.

Trận đấu chấm dứt, tất cả đội viên Phụ Trung đều lăn hết ra sàn, mà trên khán đài toàn bộ hội trường đều hô vang như sấm dậy.

Chờ tới khi bọn Vương Hi Đường đi xuống sân thì thấy Hồng Hạo đã cởi áo lộ thân trên xanh tím mấy chỗ.

Hồng Hạo cần nhằn: “Nếu không sợ về sau chơi bóng thay đổi khẩu vị, thực CMN muốn cho mấy thằng nhãi đó nằm viện luôn, xem bọn nó còn dám chơi bẩn không?”

Vương Hi Đường nói: “Tao cảm thấy bọn nó thực to gan, dám dùng sức tiếp đón trên người Diêm Vương.” Loại này đúng là gan to ngàn năm có một.

Nhắc tới trong đội người bị chơi bẩn nhiều nhất đương nhiên là Diêm Trùng, nhưng hần đều gắng gượng chơi, Ngũ Tử Húc vội sấn lại: “Diêm Vương, mày thực sự không sao chứ?”

Diêm Trùng liếc mắt sang Kỉ Tiểu cũng đang nhìn chằm chằm mình, cười nói: “Có chút đau.”

Mọi người phi thường lo lắng, bất người dậy gọi nhân viên y tế tới kiểm tra chút, sau khi kiểm tra sơ qua, xác định xương cốt không bị thương tổn, hẳn là chỉ bị bầm tím. Nhân viên y tế bảo hẳn tận lực nghỉ ngơi, về thoa thuốc mỡ là tốt ngay, không ảnh hưởng tới sinh hoạt cá nhân. Chính là cả nhóm lại không thể để Diêm Trùng như thế mà đi ăn tiệc chúc mừng được nên buổi tụ tập cứ thế bị ngâm nước nóng.

Diêm Trùng muốn nằm nghỉ một lát, nhưng những người khác đi về trước, Ngũ Tử Húc muốn lưu lại cũng bị hẳn đuổi đi.

Cả đám rời khỏi nhà thi đấu mà vẫn còn tức giận bất bình với lối chơi bỉ ổi của Nhị Trung, Ngũ Tử Húc hung hăng mắng vài câu xong quay lại thấy Kinh Dao vẫn im im, sắc mặt không nói nên lời thực khó coi.

Ngũ Tử Húc vừa định trêu đùa hai câu, nói nhỏ có phải đau lòng Diêm Vương, nhưng chợt nhìn quanh nhớ ra gì hỏi: “A, Kỉ Tiểu đâu? Cậu ấy vừa mới ở đây mà?” Nhìn không phải bị hoa mắt chứ.

Vương Hi Đường: “Chắc là về trước rồi.”

Kinh Dao nhìn Vương Hi Đường một cái, biểu tình càng khó coi phức tạp tới quỷ dị.

.....

Sau khi Diêm Trùng được kiểm tra xong, Kỉ Tiểu nguyên bản tính theo cả nhóm rời đi, chỉ là cậu đi chậm, còn chưa kịp ra khỏi phòng y tế đã bị người kéo trở lại.

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm Diêm Trùng vẫn không buông tay nói: “Làm gì đó?”

Diêm Trùng chờ những người khác đi xa hết rồi mới nói: “Cậu ở lại với tớ.”

Kỉ Tiểu lắc lắc tay, không tránh được: “Cậu có chỗ nào bệnh?”

Diêm Trùng: “Nhân viên y tế cũng nói đó, ngực tớ đau.”

Kỉ Tiểu đưa tay liền định đi tới ấn chuông gọi ở đầu giường, bị Diêm Trùng tay mát lạnh lẹ ngăn lại.

Diêm Trùng bất đắc dĩ nói: “Được rồi, cậu đỡ tớ dậy đi, tớ muốn đi tắm.”

Kỉ Tiểu không nhúc nhích, Diêm Trùng dùng ánh mắt thỉnh cầu nhìn cậu, cậu rốt cục cũng không cự tuyệt được, trọng lượng của Diêm Trùng thế nào lần say rượu trước Kỉ Tiểu đã ném đủ đau khổ, nghĩ Kỉ Tiểu không chịu nổi nên Diêm Trùng cũng chỉ vịn vào vai cậu, hai người từ từ đi tới phòng tắm.

Hết chương 56

57. Chương 57

Kỉ Tiểu đỡ Diêm Trùng vào phòng tắm rồi muốn rời đi, Diêm Trùng đứng đó thành khẩn nói: “Có thể lấy giúp tớ bộ quần áo sạch không?”

Kỉ Tiểu do dự một chút cuối cùng vẫn dựa theo lời hướng dẫn của hẳn mà lấy đồ, sau đó từ trong khe cửa đưa quần áo qua. Kỉ Tiểu vốn không ngu, sao không biết được Diêm Trùng có tâm tư chút, nhưng có lẽ là do cậu làm phòng bị không đủ toàn diện, cũng có thể là do không đủ kiên quyết, tóm lại mỗi lần đều có thể bị hẳn kéo vào chỗ trống, a không...không cần thận kéo vào phòng tắm.

Cởi trần, hạ thân chỉ quấn bằng một cái khăn tắm, Diêm Trùng đem Kỉ Tiểu vây vào một góc tường, sau đó nhanh chóng kéo cửa lại, vòi hoa sen phía sau vẫn đang phun nước rào rào, khiến cho phòng tắm một mảnh sương mù bốc hơi càng làm không khí đốt tới lửa nóng.

Kỉ Tiểu bị Diêm Trùng giữ lại, đồng phục tự nhiên cũng bị ướt, Diêm Trùng vốn tưởng rằng cậu nhất định sẽ phản kháng nhưng Kỉ Tiểu lại chả có động tĩnh gì, chỉ yên lặng nhìn hẳn. Diêm Trùng dán sát vào cùng chóp mũi cậu chạm nhau, khàn giọng hỏi: “Sao hôm nay ngoan vậy?”

Kỉ Tiểu liếc mắt qua cũng biết hạ thân người nào đó dù quần khăn tắm bên ngoài nhưng cũng có thể nhìn ra được đang bùng bùng phần chân, thản nhiên nói: “Hữu dụng sao?”

Diêm Trùng cũng không tránh, hào phóng triển lãm ưu điểm của mình, sau đó gật đầu nói: “Thái độ như vậy mới đúng...”

Tâm tình của Diêm Trùng có thể nhìn ra được từ hành động hấp tấp nóng nảy của hắn, hắn dùng lực hôn sâu Kỉ Tiểu, nụ hôn kia phi thường sâu cùng bá đạo, ép Kỉ Tiểu dán sát vào tường, ót có chút đau đau. Diêm Trùng vừa hôn vừa cởi quần áo của Kỉ Tiểu.

Bình thường chỉ ấp áp ôm ôm Kỉ Tiểu đã có thể quen thuộc nhưng hôm nay hành vi cùng loại đã tiến thêm một bước, tâm tình cậu nhất định không vững vàng như bề ngoài, áo bị lột tới ngang lưng, quần bị tụt xuống đầu gối, nhận thấy tay Diêm Trùng đang dần trượt một đường đi xuống, cơn trốn thất lưng rồi xoa bóp ở mông. Kỉ Tiểu hơi hơi né tránh động tác này, nhưng Diêm Trùng lại không có khả năng buông tay.

Diêm Trùng cảm thấy từ sau khi gặp Kỉ Tiểu, hắn có rất nhiều biểu hiện mà ngay chính hắn cũng thấy xa lạ. Mỗi ngày đều bị vây trong một trạng thái gần như là ‘khát vọng’, khát vọng nhìn thấy Kỉ Tiểu, khát vọng được cùng cậu bên nhau, chẳng sợ Kỉ Tiểu lừa mình, chỉ cần Kỉ Tiểu hừ một tiếng Diêm Trùng đã thích tới không nói nên lời, hắn trước nguyên bản nghĩ rằng cảm xúc sẽ theo việc tiếp xúc lâu ngày với Kỉ Tiểu dần phai nhạt đi, dù sao người ngay trước mắt ngày nào cũng nhìn, tạm thời không cần gấp gáp, hơn nữa một người như thế cũng không thể nói gì nhiều với người khác, vì sao lại không thể diễn tả được càng ngày càng thấy thuận mắt.

Hắn lôi kéo tay Kỉ Tiểu ôm lấy hắn, hắn ôm được Kỉ Tiểu lại càng muốn hôn cậu, thật giống như đầu óc và thân thể như bị trúng độc không thể không chế nghe chỉ huy, Diêm Trùng không hiểu đây rốt cuộc là ở hắn hay đơn thuần là do hắn đang trong thời kỳ sinh lý hưng phấn? Nếu đổi thành người khác chẳng lẽ cũng như thế?

Diêm Trùng thật không dám suy nghĩ tới vấn đề này.

Hắn chỉ biết là, Kỉ Tiểu đối với hắn ảnh hưởng càng lúc càng lớn, ví dụ như một ngày không nhìn thấy thì lý trí dường như mất đi phán đoán thường ngày. Đó cũng không phải điều Diêm Trùng để ý, hắn cảm thấy mình cũng không quá nhiều như vậy, cứ như hiện tại là được rồi.

Tay Diêm Trùng lưu luyến trên mông Kỉ Tiểu, ánh mắt lại theo dõi dây chuyền mã não trên cổ cậu, đỏ rực như ngọn lửa nổi bật trên da trắng tuyết của Kỉ Tiểu, thực rất chói mắt. Diêm Trùng nhìn không được nhẹ nhàng xoa bóp mông Kỉ Tiểu, thành công đổi lấy một cái nhìn căm tức của đối phương, lập tức ngược và bụng đau nhức đều hóa thành một mảnh tê dại. Hắn dọc theo cần cổ Kỉ Tiểu hôn dần xuống, lại đi liếm sợi dây tinh tế mình đeo cho Kỉ Tiểu, liếm điểm mẫn cảm khiến cậu phát run.

Tay Diêm Trùng không quên tiếp tục tại phòng tuyến cuối cùng của Kỉ Tiểu, trong quần lót sờ soạng một phen, vừa trầm giọng nói: “Không biết vì cái gì.. mới vừa ở khán đài thấy cậu xuất hiện, tớ đã muốn như vậy...nghĩ tới cậu đang nhìn tớ, tớ liền hứng thú phần chân...”

Hạ thân yếu ớt bị Diêm Trùng một phen nắm chặt, Kỉ Tiểu nhìn không được hừ nhẹ một tiếng, nhưng cậu vẫn cắn răng ngẩng đầu phun một câu: “Tớ chỉ xem bóng...”

Diêm Trùng nắm tay Kỉ Tiểu đặt lên dục vọng vốn đã không nhẫn nại nổi nữa của mình, động tác cao thấp lên xuống an ủi, khéo miệng thì ngọt ngào cười mỉm: “Đúng...xem bóng, cũng là nhìn tớ...”

Kỉ Tiểu còn muốn nói gì nữa nhưng bị động tác linh hoạt của Diêm Trùng triệt để bao phủ suy nghĩ, bắt đồng với lần đầu bài xích, lần này Diêm Trùng phi thường thoải mái khơi mào tình dục của Kỉ Tiểu, đắm chìm trong khoái cảm khiến biểu tình lạnh đạm thường ngày trên mặt Kỉ Tiểu hoàn toàn biến mất, mặt mày bị dục vọng như thủy triều dâng lên dần nhuộm đỏ, mâu quang thủy nhuận, thấy Diêm Trùng cơ hồ giữ không nổi nữa.

Hai người liền như vậy dựa sát vào nhau an ủi thân mật, thể lực Kỉ Tiểu không tốt như Diêm Trùng, chờ tới hết thấy đều kết thúc, chân cậu dường như vô lực tới phát run, đều dựa hết vào Diêm Trùng một phen bế cậu trở lại căn phòng bên ngoài.

Y phục của hai người đều ẩm ướt, Diêm Trường chỉ có thể để Kỉ Tiểu mặt đồng phục trượt tuyết dày còn hằn mặc đồ thể thao sau vận động chống rét.

Kỉ Tiểu phải đi về, Diêm Trường lại nói: “Đi ăn cơm với tớ đã, trước không phải đã nói mời cậu một bữa sao?”

Kỉ Tiểu hướng lồng ngực hần nhìn lại, rõ ràng hoài nghi vừa rồi có người kêu ai ai đau đón mà hiện tại lại sinh long hoạt hổ như vậy?

Diêm Trường cũng không che dấu, mỉm cười nắm tay Kỉ Tiểu ra ngoài: “Bác sỹ nói không sao rồi, thư giãn thích hợp đối với bất luận loại ốm đau gì đều nhanh khỏi phục hơn.”

Kỉ Tiểu không thích đi xa, nhưng hiện tại đúng giờ cơm tối, cho nên các hàng quán xung quanh lân cận trường đều rất đông, hai người đi một vòng khó khăn lắm tại một phòng trà Hongkong tìm được một vị trí trống ngồi xuống, còn là vị trí bàn đôi sát cửa sổ.

Diêm Trường cầm menu, gọi món nào đều đưa cho Kỉ Tiểu xem trước, khi cậu đồng ý mới đi order. Đủ loại món Á món Âu trên bàn, Kỉ Tiểu cũng đói bụng, không khách khí gấp một ít thịt cua ở súp vào trong bát, vừa muốn ăn lại bị Diêm Trường ngăn lại.

Diêm Trường hỏi: “Khoan đã, mới vừa không chú ý đã gấp hải sản, cậu không thể ăn cái này.” Nói xong liền gạt hết cua đi, sau đó đem sủi cảo hấp gấp cho cậu: “Ăn cái trước, đủ chất.”

Kỉ Tiểu liếc mắt nhìn sủi cảo trong bát, chiếc đũa vẫn hướng trong bát súp tìm kiếm thịt cua, Diêm Trường một phen kéo tay cậu lại, sau đó đem hết mọi đồ lạnh kéo tới phía hần, còn đem mọi đồ nóng để trước mặt Kỉ Tiểu, nói: “Đó, mỗi người một nửa, cậu vì sao cứ ho liên tục không khỏi là do ăn uống không chú ý, cứ như vậy sẽ bệnh thành cái dạng gì.”

Nói xong, còn đem sprite Kỉ Tiểu vừa uống đổi luôn, gọi cho cậu một chén trà ấm.

Kỉ Tiểu chậm rãi thu tay, yên lặng ăn hết sủi cảo Diêm Trường gấp cho.

Diêm Trường cười nhìn cậu: “Có phải lại chê tớ phiền nữa không?”

Kỉ Tiểu không để ý tới hần. Diêm Trường bỗng nhiên vươn tay sờ soạng một phen ở hai má cậu, Kỉ Tiểu sững sốt, đưa tay muốn đánh, Diêm Trường đã nhanh tay thu vuốt heo của mình lại.

“Được rồi, nhanh ăn đi, nguội hết giờ.”

Hai người vì thể nghiệm tức tiêu diệt mỹ thực trên bàn, bên ngoài gió lạnh rít gào ngược lại với không khí ấm áp tốt đẹp bên trong, mặt đẹp, tuổi đẹp, mỹ thực, khiến những người đi đường bên ngoài nhìn không được phải ngoái lại nhìn. Đường nhiên cũng bao gồm cả một người đã đứng ở phố đối diện nhìn sang bên này rất lâu....Kinh Dao.

Trước đại kiếp nạn thi cuối kì, vì điểm thi lần này có ảnh hưởng quan trọng tới điểm tổng kết toàn khóa nên trước khi thi các thầy cô giáo đều ra rất nhiều bài tập cho học sinh củng cố kiến thức, mỹ danh là: vừa làm vừa ôn tập kiến thức. Kỉ Tiểu bình thường muốn đọc sách, nghỉ ngơi cũng không được, vì thứ 7 còn bị lão ngọc đầu bồi dưỡng thêm, phần lớn thời gian đều dựa vào bàn vùi đầu làm bài, khó được cảm thấy xương cốt cả người đều có điểm đau nhức, hơn nữa cậu cảm mạo cũng chưa khỏi hẳn, cho nên bức thiết phải tham gia vận động thể dục một chút, mà vừa vận bọn Diêm Trường phải tham gia huấn luyện không có ở đây nên thừa dịp ánh dương quang không mạnh, Kỉ Tiểu sáng sớm dậy làm thể dục, làm xong đang lên lầu thì bị giữ lại, Kỉ Tiểu ngẩng đầu vừa thấy là Kinh Dao.

Kinh Dao đối với Kỉ Tiểu dừng 2 giây mới nói: “Sao hôm nay lại xuống dưới vậy?”

Kỉ Tiểu: “Rèn luyện.”

Kinh Dao: “A....”

Dĩ vãng Kinh Dao không lên tiếng thì Kỉ Tiểu cũng không chủ động mở miệng, nhưng hôm nay cậu phát giác trạng thái của Kinh Dao không tốt lắm.

“Có việc?” Kỉ Tiểu khó được sẽ chủ động quan tâm người khác.

Kinh Dao cố nặn ra tươi cười: “Có chút mệt, thi cuối kì sắp vất kiệt sức, lại thêm thi tháng cũng thực phiền toái.”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ hỏi: “Môn nào không tốt?”

Kinh Dao ngừng một chút: “Vật lý...” nhỏ tiểu tâm đánh giá mặt Kỉ Tiểu, sau đó nói: “Cậu có thể phụ đạo thêm cho tớ không? Trước kia... trước kia đều là Diêm Trùng phụ đạo cho tớ.”

Kỉ Tiểu không do dự gật đầu.

“Vậy trưa nay nhé, tớ tới tìm cậu, chúng ta tới phòng học không người.” Kinh Dao quyết định.

Kỉ Tiểu: “Ân.”

.....

Nghỉ trưa vừa tới, Kinh Dao đã có mặt ở cửa lớp 1, khi đó Diêm Trùng cũng đang ở đó, hai người đang nghe Ngũ Tử Húc cầm tờ tạp chí truyện tranh bình luận loại Loli nào xinh đẹp.

Tạp chí là khi Diêm Trùng tới phát hiện trong ngăn bàn, Ngũ Tử Húc hi hi chọc: “Không ngờ Diêm Trùng thích loại khẩu vị này, để tao nhìn xem loại nào đẹp nhất mà khiến Diêm Vương phải nhớ thương.”

Diêm Trùng không lên tiếng, Kỉ Tiểu ngược lại rất nghiêm túc nhìn Ngũ Tử Húc.

Ngũ Tử Húc: “Cái này không được, mặt quá gầy, mỏng chết người, cái này cũng không được...ngực quá lớn cứ như bơm khí vậy.” Cậu ta ào ào lật tờ tạp chí, cuối cùng chỉ vào một bức ảnh nói: “Tao thấy người này không tồi, chân dài, dáng người cân xứng, mặt cũng thanh tú, muốn tìm cũng phải tìm người như vậy!”

Diêm Trùng cười cười nhìn Kỉ Tiểu.

Hồng Hạo lại xỉa đầu: “Loại hình đó trong thực tế làm eo gì có cho nên mới phải rúc đầu vào đồng truyện tranh, mày cứ tìm loại con gái diện mạo bình thường cũng được nhưng ngực và mông phải lớn, càng lớn càng tốt, nhìn đủ thích.”

Ngũ Tử Húc không cao hứng, lôi kéo Diêm Trùng tìm đồng cảm: “Diêm Vương mày nói xem, loại con gái nào mới có cảm giác?”

Kinh Dao vào đúng lúc lên tiếng lạnh nhạt nói: “Ông hỏi hần có rắm dùng?!”

Khẩu khí phi thường lớn thậm chí còn nghe được có chút chua ngoa, nhất thời đem mấy người đều giật mình, không rõ nhìn qua.

Kinh Dao cũng ý thức được mình giống như bị kích động, nhỏ dĩ vãng tuy rằng thực độc mồm độc miệng, thường đem Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo ghen tới không nói ra lời nhưng thái độ của nhỏ với Diêm Trùng vẫn luôn thực tốt, tốt quá mức cẩn thận, đừng nói chi khách khí rõ ràng như thế, mà ngay cả cùng loại hiểu lầm Kinh Dao cũng không nguyện ý sinh ra.

Nhỏ cũng sẽ không làm cho Diêm Trùng có nửa điểm khó chịu, một chút khả năng cũng không có.

Hết chương 57

58. Chương 58

Diêm Trùng chỉ sưng sốt một chút nhưng rồi cũng không để ý tới thái độ khác thường của Kinh Dao, cười nói: “Giống mày thôi.”

Ngũ Tử Húc bật người hướng Hồng Hạo đắc ý: “Thấy chưa, ánh mắt quần chúng vẫn sáng rõ hơn mày.”

Diêm Trùng không để ý tới cậu ta, thấy Kỉ Tiểu thu dọn đồ đạc muốn rời đi, vội hỏi: “Đi đâu vậy?”

Kinh Dao lên tiếng trước cậu một bước: “Dạy thêm cho em.”

“Bây giờ?”

“Ừ, có sao không?”

Diêm Trường chống lại tầm mắt Kinh Dao, lại từ trong mắt nhỏ nhìn ra được một tia bất mãn không che dấu.

“Không sao, chỉ là anh nhớ rõ vật lí lần này của em thi rất tốt mà.”

Kinh Dao hừ một tiếng: “Khó được khi anh còn quan tâm tới thành tích của em, trước kia khi hai chúng ta bên nhau anh còn không nhớ rõ ràng như vậy.”

Diêm Trường rõ ràng nghe ra trong lời nói của Kinh Dao có mang theo hỏa khí, hẳn cũng không nói nữa, nhìn theo Kỉ Tiểu và Kinh Dao đồng thời rời đi.

Kỉ Tiểu cho rằng chỉ hướng dẫn một mình Kinh Dao, ai ngờ khi đi ngang qua cửa lớp 2 còn một nữ sinh nữa cũng đi theo.

Kinh Dao lôi kéo nhỏ giới thiệu với Kỉ Tiểu: “Đây là Từ Diễm, là bạn thân của tớ, kỳ thật lần này thi không tốt chính là bạn tớ, đương nhiên tớ cũng có nhiều chỗ không hiểu, không biết cậu có thể hướng dẫn cho cả hai bọn tớ không?”

Cô bạn tên Từ Diễm cũng không đặc biệt xinh đẹp, khi đứng cạnh Kinh Dao cứ như làm nền, nhưng khi nhỏ cười lộ lên thực đáng yêu, làn da cũng khá trắng, thuộc loại nữ sinh tương đối sáng sủa. Thấy Kỉ Tiểu nhìn qua, nhỏ lịch sự chào: “Xin lỗi, nếu cậu cảm thấy không tiện cũng không sao, hoặc là cậu chỉ cần nói với Kinh Dao, tớ chỉ ở cạnh nghe là được rồi.”

Kỉ Tiểu không để ý, thêm một người cũng chẳng liên quan gì tới cậu, cậu chỉ gật đầu nói: “Có thể.”

Sau một lúc nói qua, phát hiện kiến thức cơ bản của Kinh Dao cũng không tồi, Kỉ Tiểu nói hai câu nhỏ đã hiểu, khuyết thiết chính là phương thức áp dụng giải đề mà thôi, còn cô bạn Từ Diễm kia cũng tạm ổn.

Kỉ Tiểu bất đồng với Diêm Trường chu đáo, cậu nói phi thường ít nhưng ý lại nhiều, mà còn không so sánh cũng không dài dòng, thường thường khi cậu biểu đạt xong, người đối diện vẫn một mảnh mờ mịt, thường xuyên phải nói lại, Kỉ Tiểu mày nhíu chặt lại.

Từ Diễm biểu tình buồn nản, bất đắc dĩ nói: “Thực xin lỗi, tớ tương đối ngốc.”

Kỉ Tiểu lắc đầu: “Kiến thức cơ bản không tốt.” rồi quay sang Kinh Dao nói: “Chiều này lớp cậu có tiết vật lí à?”

Kinh Dao: “Không, mai mới có.”

Kỉ Tiểu nhìn đồng hồ, giờ nghỉ trưa đã hết, cậu cầm vở Từ Diễm nói: “Tan học trả lại cho cậu.”

Nhân tình của Từ Diễm sáng lên: “Này... thực sự làm phiền cậu.”

Kỉ Tiểu đứng dậy đối với Kinh Dao nói: “Tớ đi đây.”

Kinh Dao gật đầu, bỗng nhiên nói: “Kỉ Tiểu, cảm ơn cậu.”

Kỉ Tiểu không nói gì, cậu trở lại lớp, chuông vào học liên reo.

Diêm Trường hỏi cậu: “Sao lại đi lâu như vậy?”

Kỉ Tiểu: “Àn.”

“Ngày mai vẫn đi nữa sao?”

Kỉ Tiểu lại ‘àn’.

Diêm Trường ngậm miệng.

....

Tiết cuối cùng kết thúc, mọi người thu dọn sách vở về nhà.

Hồng Hạo từ bên ngoài, lão đảo trở về, thần tình khó chịu.

Ngũ Tử Húc hỏi cậu ta: “Mày đi đòi nợ à?”

Hồng Hạo bực tức đá chân ghế: “Bọn mày có biết không, hình phạt của thằng Dương Khiếu đã được thay đổi, đổi thành giữ lại theo dõi! Khó trách tao thấy gần đây vẫn còn thấy nó lảng vảng.”

“Ai thay đổi?”

“Tao sao biết được, phỏng chừng là ma quỷ lão thái vẫn luyện tiếu bảo bối của bà, chắc chắn.”

Ngũ Tử Húc xua tay: “Được rồi, lần này cũng đủ dần mất nó rồi, phỏng chừng thằng đó không dám lên mặt nữa đâu, ngấm lại thấy nó cũng rất thảm, mỗi lần phạm sai đều nhận được trăm điều giáo huấn, chính là không biết nó đã rút được bài học nào chưa. Có câu gì ấy nhỉ hình như là: tâm cao ngất, mệnh so giấy bạc.”

Vương Hi Đường: “Khỏi cần hình dung, căn bản không phải chuyện cũng êm đẹp rồi sao.”

Hồng Hạo gật đầu: “Thằng đó là mắt cao, mệnh tiện.”

Ngũ Tử Húc: “Còn mày là miệng tiện.”

Hồng Hạo giơ chân đạp, cả nhóm nhao nhao ồn ào ra ngoài, chỉ mới ra khỏi phòng học, Diêm Trừng vẫn luôn không tham dự liên mãnh liệt dừng bước.

Ngũ Tử Húc nhìn thấy cũng kêu lên: “A, tao đang nhìn thấy cái gì thế này?! Hoa đào của Kỉ Tiểu sao?”

Chỉ thấy Kỉ Tiểu đứng ở cửa lớp 2 cách đó không xa, cùng một nữ sinh nói chuyện, nữ sinh còn cười tới cao hứng, hết gật lại hoa chân múa tay vui sướng, khoảng cách hơi xa, nhìn không rõ lắm nhưng có thể cảm nhận được nữ sinh kia đang rất kích động và hưng phấn.

“Nhỏ là ai?” Diêm Trừng hỏi.

Tình huống thế này luôn cần tới Hồng Hạo: “Chắc là Từ Diễm, bạn thân của Kinh Dao.” Nói xong còn nhìn thoáng qua Diêm Trừng, hai người cũng dây dưa nửa năm, sao đến bạn thân người ta cũng không biết vậy?

Ngũ Tử Húc đem người đánh giá một vòng rồi nói: “Bộ đáng tạm được, nhưng khí chất cũng không tồi, cùng Kỉ Tiểu miễn cưỡng xứng đôi đi.”

“Bọn mày nghĩ quá xa rồi, họ chỉ đang nói chuyện thôi.” Vương Hi Đường lên tiếng.

“Tình cảm không qua nói chuyện sao có thể bồi dưỡng được, mày có gặp qua thằng đó nói chuyện với nữ sinh nào chưa, hơn nữa hiện tại là cậu ta chạy đi tìm người ta.” Hồng Hạo rất có ý tứ xem kịch vui.

Vương Hi Đường mắt nhìn sang Diêm Trừng mặt không biểu tình, không lên tiếng nữa.

Kỉ Tiểu đích thực là chủ động đi tìm Từ Diễm, Từ Diễm lật lật sách Kỉ Tiểu đưa, chỉ thấy trên mặt sách ghi chú không ít trọng điểm, thậm chí còn ghi thêm ghi chú bên cạnh, viết thực cẩn thận.

Kỉ Tiểu nói: “Những điều này nhất định phải nhớ.”

Từ Diễm thật sự cảm động: “Tớ sẽ tớ sẽ.” nhỏ nhìn Kỉ Tiểu: “Không làm phiền cậu chứ?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, xoay người bước đi, không cho Từ Diễm nói thêm cái gì nữa.

Đoạn đối thoại này thực ngắn gọn nhưng Diêm Trừng vẫn gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Kỉ Tiểu, thẳng tới khi cậu biến mất ở cầu thang.

Ngày hôm sau, hôm sau nữa... liên tiếp vài ngày Kỉ Tiểu đều đi phụ đạo thêm cho Kinh Dao, tiện thể Từ Diễm cũng được hướng dẫn.

Ngẫu nhiên Ngũ Tử Húc cùng Hồng Hạo nhắc tới việc này đều mang thâm ý trêu đùa một hai câu, mỗi khi thế sắc mặt Diêm Trừng đều không được tốt lắm nhưng hắn luôn cố gắng khắc chế, tự nhủ là mình đa tâm, cũng như lần trước Kỉ Tiểu đã nói qua, không cần đối phương phải thay đổi hay thỏa hiệp bất cứ cái gì. Đơn giản tính tình Kỉ Tiểu thế nào Diêm Trừng so với bất cứ ai đều rõ ràng, cậu nếu có thể dễ dàng đổi

với một người cảm thấy hứng thú hay thậm chí là tim đập chân run thì Diêm Trìùng đã không khổ bức như thế, vô luận người kia là nam hay nữ.

Nhưng cảm giác khó chịu ném trái đã vài ngày ngày sáng hôm sau đã vỡ tan triệt để.

Ngày đó Diêm Trìùng tới trường rất sớm, bởi vì hần phát hiện mỗi buổi sáng Kỉ Tiểu đều chỉ ăn một khúc bánh mì mua từ siêu thị, trừ bỏ bánh mì vẫn là bánh mì, hơn nữa đều là loại trường kì chứa đựng chất bảo quản, cho nên Quế bà bà ở nhà vừa lúc làm được một mẻ bánh bí đỏ, Diêm Trìùng nhớ rõ Kỉ Tiểu thích ăn bí đỏ, vì thế cố ý mang tới cho cậu.

Vừa tới cổng trường liền trùng hợp gặp nữ sinh tên Từ Diễm kia, kì thật Diêm Trìùng không có thói quen nhớ mặt người, dĩ vãng trừ bỏ tất yếu ra thì có đôi khi những bạn học cùng lớp hần cũng không nhớ nổi. nhưng đối với nữ sinh tên Từ Diễm này, mới gặp qua mấy lần, Diêm Trìùng đã có thể dễ dàng nhận ra bóng dáng đối phương.

Nữ sinh Từ Diễm đang cùng bạn học vừa đi vừa tán gẫu, cũng không có chú ý tới Diêm Trìùng đi chậm chậm phía sau lưng.

Diêm Trìùng nghe nhỏ nói: “....sáng nay phải dậy sớm học thuộc nên 4 rưỡi tôi đã dậy rồi.”

Bạn học của nhỏ: “Vậy lần thi tháng này bà có nắm chắc qua không?”

Từ Diễm: “Sao không, không tệ thế đâu, nhưng phải nói là phương pháp học của Kỉ Tiểu thực sự rất tốt, tôi cảm thấy so với việc học trước kia của mình tốt hơn rất nhiều.”

“Vậy cũng tốt, nhưng thật sự mà nói, tôi không cảm thấy cậu ta sẽ dạy thêm cho cậu, thật sự ngạc nhiên đó, nhìn cậu ta thực khó gần, hơn nữa từ khi cậu ta đạt giải quốc gia có không ít người muốn lôi kéo làm quen đâu.”

“Bởi vì cậu ta quen Kinh Dao, kì thật trước đó tôi với cậu ấy cũng không quá quen thuộc, nhưng sau khi nhận thức tôi thấy Kỉ Tiểu cũng rất thoải mái, giống như có yêu cầu gì cậu ấy cũng sẽ giúp.”

“Ai nha, nhìn bà như vậy, không phải là đối với cậu ta...A?” bạn học lập tức trêu ghẹo: “Cậu ấy bộ dạng thực không tồi.”

Ai biết được Từ Diễm thực hào phóng: “Tôi đang lo nè, chính vì cậu ấy nhìn quá nổi nếu có bạn trai như vậy cậu cảm thấy có được không?”

“Có sao đâu, càng hãnh diện chứ sao, nhưng mà bà cần phải chủ động, nhìn cậu ta khẳng định là không có kinh nghiệm gì, chờ cậu ta theo đuổi bà, còn khuya.”

“Này không phải vấn đề, không kinh nghiệm càng tốt, tôi sẽ là mối tình đầu của cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ rất tốt với tôi...”

“Kinh Dao có ý kiến gì không?”

“Sao có thể? Người tôi thích cũng không phải Diêm Trìùng...”

Câu nói kế tiếp, Diêm Trìùng không nghe thấy, bởi vì hần đã tới cửa lớp 1.

.....

Kỉ Tiểu vừa tới chỗ ngồi liền thấy trên bàn mình có một hộp giữ ấm, cậu liếc mắt sang Diêm Trìùng nói: “Tớ đã ăn sáng rồi.”

Diêm Trìùng cũng không quay đầu lại: “Ném đi.” một khắc lại bổ sung: “Không ném cũng được.”

Hần khó được nói chuyện sảng khoái, thậm chí lưu loát có chút lạnh đạm như vậy.

Kỉ Tiểu mở nắp ra nhìn vào bên trong thấy mấy chiếc bánh bí đỏ xốp giòn, vẫn còn ấm nóng, liền đóng nắp lại cho vào ngăn bàn.

Giữa trưa, Diêm Trìùng giữ Kỉ Tiểu lại: “Đi ăn cơm đi.”

Kỉ Tiểu nói: “Tớ có việc.” tới quán ăn, vừa gọi đồ vừa chờ rồi ăn cũng phải mất gần 40p, căn bản không còn thời gian phụ đạo.

Diêm Trường sao không biết Kỉ Tiểu bận chuyện gì, hần cười có chút miễn cưỡng: “Phụ đạo thêm cũng không cần dốc sức như cậu vậy, cũng không có lương.”

Kỉ Tiểu lại nói: “Cậu cũng đâu lấy tiền.”

Diêm Trường dừng lại một chút, nguyên lai chuyện lúc trước hần dạy thêm cho Khương Chân Kỉ Tiểu đã biết, nhưng Diêm Trường lại trầm nghĩ, tớ là vì ai, cậu là vì ai? Hai chuyện này có thể gộp chung được sao, chính là hần không thể nói rõ.

“Nếu cậu không muốn tớ đi về sau tớ sẽ không đi nữa.”

Kỉ Tiểu: “Tớ vì sao không muốn?”

Diêm Trường: “Đáp án cậu biết.”

Kỉ Tiểu không nói chuyện, đứng dậy muốn đi.

Diêm Trường một phen kéo Kỉ Tiểu lại: “Được rồi, cậu không muốn tớ đi vậy hiện tại, tớ không muốn cậu đi, được không? Chúng ta đều không đi.”

Ngay lúc bọn họ âm thầm lôi kéo nhau, Ngũ Tử Húc phía sau bỗng nhiên nói: “Kỉ Tiểu, cậu lại muốn đi dạy thêm cho bạn gái à?”

Kỉ Tiểu quay đầu lại, Ngũ Tử Húc bị ánh mắt Kỉ Tiểu nhìn tới phát run: “Sao, Sao? Đó là...còn chưa theo đuổi người ta sao?” Nghĩ tới điểm mấu chốt, hần bật người khẩu khí tỏ ra từng trải nói: “Không sao, từ từ sẽ tới, đối với nữ sinh cần kiên nhẫn một chút. Nếu không có thể hỏi kinh nghiệm của Diêm Vương, hần chuyên dùng chiêu lật mềm buộc chặt, trước kia đám con gái đều bị lừa như vậy hết. Diêm Vương, mày rảnh chỉ Kỉ Tiểu hai chiêu đi.”

Diêm Trường hít sâu một hơi, nhin không được cắn răng nói: “Mày...câm miệng cho tao!!”

Hết chương 58

59. Chương 59

Cuộc đối thoại này lấy việc Kỉ Tiểu phẩy tay bỏ đi chấm dứt.

Diêm Trường chỉ có thể cùng Ngũ Tử Húc tới căn tin ăn cơm, mà ở đó hần gặp Kinh Dao đi một mình tới, Kỉ Tiểu không thấy, Kỉ Tiểu ở đâu, hiện tại cùng ai một chỗ, đáp án không cần hỏi cũng biết.

Diêm Trường nhin không được hỏi: “Sao chỉ có mình em?”

Kinh Dao cười lạnh, đáp lại cũng thực không khách khí: “Anh quan tâm làm gì?”

Người bên ngoài có ngốc cũng biết bọn họ đang làm mình làm mẩy, mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng vẫn sôi nổi cảm ngôn, chỉ ngồi xem tình thế phát triển.

Nhưng tựa hồ Diêm Trường không muốn cho bọn họ xem trò cười, hần cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Có thể nói chuyện riêng không?”

Kinh Dao nhìn theo bóng dáng Diêm Trường rời đi, rồi cũng chậm rãi đứng lên đi theo.

Diêm Trường chọn nơi phụ cận đường biên sân thể dục, nơi này tuy không xa nhưng lại kín đáo, bình thường ít người lui tới, cũng có thể xem là nơi nói chuyện riêng khá tốt.

Chính là Kinh Dao trái phải đánh giá một vòng hoàn cảnh nơi đây nhỏ giọng: “Em còn nghĩ anh sẽ dẫn em vào rừng cây, chúng ta cũng bên nhau được nửa năm, cho tới giờ em cũng chưa từng thấy hình dạng chỗ ấy trong trường là như thế nào.”

Lời nhỏ nói như đang trêu chọc, nhưng khi lắng nghe kĩ lại có cảm giác suy sụp, không giống biểu hiện của Kinh Dao ngày thường với tính cách tuyệt đối không chịu thua, chắc là trong lòng có nỗi khổ thực sự không chịu được, há miệng liền nói ra những câu như vậy.

Diêm Trường lại không tiếp lời của nhỏ, chỉ nói: “Kinh Dao, em biết tính của anh.”

Kinh Dao bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười này có chút dữ tợn: “Em biết cái gì chứ? Em cái gì cũng không biết, Diêm Trường, hơn nữa em còn phát hiện kỳ thật mình thực sự cái gì cũng không hiểu anh, những cái đó trong thời gian chúng ta quen nhau em còn từng vì nó mà kiêu ngạo, kết quả đều là do em tự cho là đúng thôi, anh nói đúng không?”

Ý tứ Kinh Dao biểu đạt đã phi thường rõ ràng, Diêm Trường cảm thấy chính mình cũng không cần thiết phải che che giấu giấu.

Hắn nói: “Em muốn thế nào?”

Câu nói này cực kỳ giống đang đàm phán chọc thẳng vào tâm Kinh Dao, giống như lần lượt nhiều lần chứng minh tình cảm giữa bọn họ đã sớm không còn sót lại một chút gì, chỉ có mình nhỏ phí công cố gắng cùng kiên trì.

Kinh Dao nhắm mắt: “Anh cảm thấy thế nào?”

Diêm Trường: “Em sẽ nói ra sao? Nói cho người khác biết?”

Kinh Dao: “Anh sợ sao?”

Diêm Trường không chính diện trả lời chỉ nói: “Anh sẽ không để loại chuyện này phát sinh.”

Kinh Dao gật đầu: “Em cũng nghĩ vậy... nhưng mà, một khi đã vậy, anh còn có gì phải lo lắng chứ?”

Biểu tình của Diêm Trường cứng lại một chút, chợt nghe Kinh Dao nói tiếp: “Bởi vì Kỉ Tiểu không nguyện ý có phải không?”

Thái độ của Kỉ Tiểu có thể nói tựa như một cái gai đâm vào lòng Diêm Trường, đừng nói bị người ngoài đề cập, mà ngay chính bản thân hắn cũng rất không vui, nghĩ tới liền đau nhói, dần dà, điều này đã sớm trở thành cấm kỵ của hắn. mà hiện tại bị Kinh Dao trực tiếp vạch trần, nhỏ bất đồng với Liêu Viễn Đông có lập trường đứng về phía Diêm Trường, nhỏ hoàn toàn chính là vui mừng, thái độ gần như vui sướng khi người gặp họa nhượng Diêm Trường rất khó chịu.

Diêm Trường nói: “Cậu ấy hiện tại đang ở bên anh...”

Kinh Dao lại cường điệu một lần: “Nhưng cậu ấy không nguyện ý.”

Kỳ thật đối thoại của bọn họ rất ngốc, Kinh Dao chọc thẳng tâm tư Diêm Trường, mà những lời nói của Diêm Trường sao lại không bóp nghẹt tâm tư của Kinh Dao, nhưng nhỏ không dừng được, trong lòng Kinh Dao có bao nhiêu thống khổ, nhỏ không có biện pháp tiếp thu chuyện bất thành tình như thế này, nhỏ không nghĩ ra, cũng không lý giải được, chẳng sợ hôm nay Diêm Trường thích Mai Nghiên Nghiên, cùng nhỏ khăng khăng ta ta cũng không sao vì Kinh Dao nghĩ, chính mình cũng đâu có thua kém Mai Nghiên Nghiên điểm nào, nhưng người kia vì sao lại là một nam sinh?

Vì cái gì lại chính là Kỉ Tiểu?!!!

Kinh Dao cổ nổi xuống những chua xót đáy lòng, tiếp tục cắn răng nói: “Diêm Trường, anh rốt cuộc có biết bản thân mình đang làm gì không?”

Diêm Trường: “Anh rất bình tĩnh.” Trong lòng hắn lại đang cực kỳ điên cuồng, hơn nữa, căn bản không hề có suy nghĩ sẽ quay đầu lại.

“Anh là thích sao? Anh thích cậu ấy ở chỗ nào? Gương mặt sao? Anh coi cậu ấy là con gái sao?”

Diêm Trường: “Không...” hắn chưa từng cảm thấy Kỉ Tiểu giống nữ nhân, tuy rằng gương mặt Kỉ Tiểu xác thực hấp dẫn hắn, nhưng trừ bỏ gương mặt ra, trên người Kỉ Tiểu cũng có rất nhiều thứ lúc nào cũng có thể dụ dỗ hắn được, chính là vô pháp nói cho Kinh Dao hiểu, cũng không tính nói cho nhỏ biết. Bởi vì nói ra cũng chưa chắc nhỏ đã hiểu, chỉ có bản thân hắn hiểu cái cảm giác giống như bị nghiền, chìm đắm trong dục niệm, biết rõ tiền đồ vô lượng, thậm chí còn tự mua dây buộc mình nhưng Diêm Trường không thu tay được.

Kinh Dao: “Vậy anh chỉ đang vui đùa sao? Giống như Liêu Viễn Đông?”

Diêm Trường không do dự phủ nhận: “Không.”

Kinh Dao nói ra một câu có lực sát thương thực lớn.

Nhỏ nói: “Nếu không vui đùa, vậy anh có từng nghĩ đến sau này thế nào không? Anh thực muốn thành một người đồng tính luyện ái sao?”

Diêm Trường sửng sốt: “Anh chỉ quan tâm tới hiện tại.”

Kinh Dao gắt gao theo dõi hắn: “Quang minh chính đại nhỉ, nguyên lai anh căn bản không dám suy nghĩ chuyện sau này....”

Diêm Trường rũ mắt xuống, trầm mặc khoảng 10s, hai người cứ như vậy đứng giằng co, một lúc hắn mới mở miệng: “Việc này...cùng em không liên quan, anh hôm nay tìm em, chỉ là muốn nói anh không cần dùng phương pháp như thế để chứng minh cái gì, anh và Kỉ Tiểu đứng như em đoán, đương nhiên nếu trong lòng em bất mãn có thể cứ nhắm vào anh, chỉ là kết quả em biết rõ, cũng không có gì thay đổi đâu.” Dừng một chút, Diêm Trường còn nói thêm: “Xin lỗi...”

Tiếp theo hắn không nghe Kinh Dao nói gì nữa mà xoay người rời đi.

Thẳng tới khi bóng dáng Diêm Trường biến mất ở cuối sân thể dục, Kinh Dao đang đứng thẳng mới suy sụp khụy chân xuống, nhỏ lảo đảo hai bước, dọc theo hàng rào ngồi bệt xuống, sau đó đem đầu chôn giữa hai đầu gối.

Nhỏ luôn mồm ép hỏi Diêm Trường rất nhiều đáp án kỳ thật Kinh Dao đã sớm hiểu được, nhỏ vĩnh viễn không quên được ngày đó tại nhà hàng từ bên ngoài nhìn thấy gương mặt của Diêm Trường đối với Kỉ Tiểu, tươi cười như vậy, ánh mắt thâm tình như vậy trong hơn nửa năm bên nhau Diêm Trường chưa bao giờ có, Diêm Trường không chịu thừa nhận không muốn suy nghĩ triệt để cũng không cho người ngoài thấy rõ được, nhưng cho dù Diêm Trường có nói sẽ từ bỏ thì Kinh Dao cũng sẽ không tin.

Kết quả là, nhỏ lấy phương pháp này mà thua trận, tạo hóa không khỏi quá mức trêu người...

Dù Diêm Trường có ngàn vạn lần không cao hứng lại bày ra trăm ngàn khuôn mặt thối, nhưng đối với Kỉ Tiểu tựa hồ không có ảnh hưởng tí xiu nào, cậu cũng không có giảm bớt thời gian hướng dẫn Từ Diễm học thêm, lại dưới yêu cầu của nhỏ mà dạy thêm môn toán cho nhỏ, cộng thêm Ngũ Tử Húc từ đâu nghe được tin bất quá nói hứng thú của Từ Diễm đối với Kỉ Tiểu bắt đầu không thêm che giấu, cuối tuần này là sinh nhật nhỏ, trừ bỏ Kinh Dao ra, tựa hồ chỉ mời một mình Kỉ Tiểu. điều này khiến Diêm Trường bề ngoài cố gắng bảo trì bộ mặt không biểu tình triệt để tuyên cáo vỡ tan.

Lại nghỉ trưa một ngày, hắn trực tiếp đem người đang trên đường đi tới lớp 2 kéo tới wc.

Kỉ Tiểu lạnh mặt trừng hắn: “Cậu làm gì?”

Diêm Trường bùng nổ trước nhưng vẫn có kìm nén lại, nhẹ giọng nói: “Cơm trưa cậu còn chưa ăn, cậu vội vàng cái gì chứ?”

Ai ngờ Kỉ Tiểu lại nói: “Tớ tới chỗ đó ăn.”

Chỗ đó? Chỗ nào?!!!

“Cậu sẽ đi sinh nhật sao/”

Kỉ Tiểu nhíu mày: “Sao cậu biết?” tin tức này là Từ Diễm lén lút hỏi ý kiến cậu, lúc ấy hẳn là không có ai biết được

Thấy mình đã đoán đúng, Diêm Trường cắn răng, mắt lộ hung quang: “Cậu thật sự muốn quen bạn gái?”

Hắn dùng khẩu khí kiểu ‘đồ vật của mình không ngờ muốn rời khỏi tay lại còn không chịu phục tùng’ đối phó với Kỉ Tiểu chỉ đem lại hiệu quả ngược lại, Kỉ Tiểu hỏi lại: “Có hay không thì làm sao?”

Diêm Trường nhe răng, Kỉ Tiểu nói tiếp: “Cậu muốn uy hiếp tôi thêm lần nữa?”

Nói đến coi như đáy lòng đầy cảm phẫn, nhưng Diêm Trường đã dùng phương pháp đó một lần, đích xác giờ cái gì cũng không thể dùng được, hơn nữa hẳn biết mọi chuyện phát triển tới cực điểm hôm nay, hoàn toàn là vì trước đó chính hắn đã suy nghĩ sai lầm dẫn tới hỏng hết, nếu muốn tiếp tục hẳn không thể dẫm lên vết xe đổ, tuy rằng hẳn thật sự rất muốn làm như vậy.

Diêm Trường có loại cảm giác tiến thoái lưỡng nan, làm thế nào cũng cảm thấy không đúng. Tối trọng yếu là hẳn không biết rốt cuộc Kỉ Tiểu đang nghĩ gì, mỗi khi hẳn cảm thấy quan hệ của cả hai đã tốt đẹp hơn chút thì Kỉ Tiểu bỗng nhiên lại sẽ cho hẳn một đòn cảnh cáo, nhưng hẳn thấy rõ hiện thực, thấy rõ khoảng cách giữa hai người, Diêm Trường không có biện pháp tới gần cậu, hẳn cảm thấy Kỉ Tiểu căn bản không cho hẳn bất kì một cơ hội nào.

Vì thế, Diêm Trường thực nóng nảy, bọn Ngũ Tử Húc lại đều cho rằng hẳn là vì đang cãi nhau với Kinh Dao.

Vì thế hẳn cả ngày đều rầu rĩ không vui, sau khi tan học, thế nhưng tự chủ trương hẹn gặp Kinh Dao tại sân bóng rổ, mà Kinh Dao cũng y lời hẹn đến, thấy Diêm Trường, nhỏ trực tiếp đi tới.

Diêm Trường vừa chơi bóng xong, ngồi một bên sân lẳng lẳng nhìn một chỗ gần người, Kinh Dao quan sát vẻ mặt của hẳn một chút, bỗng nhiên mỉm cười.

Diêm Trường quay đầu lại, Kinh Dao lên tiếng: “Ngạn ngữ có câu sông có khúc người có lúc.”

Diêm Trường lau mồ hôi: “Em tới là muốn cười nhạo anh sao? Tùy.”

Kinh Dao: “Em có cái gì để cười anh, chúng ta không phải là đồng bệnh tương liên sao?”

Diêm Trường trong lòng đau xót, quả bóng trong tay hung hăng ném ra ngoài.

Kinh Dao nhìn theo quả bóng đang lăn ra xa, nói: “Diêm Vương, anh có từng nghĩ tới là ai sai chưa?”

Ánh mắt Diêm Trường lóe lên, không nói.

Kinh Dao nói: “Anh thực sự quá tham lam, không muốn mất đi chỉ muốn có được, cho nên anh không có lập trường cũng không có tư cách, so với em anh không bằng, so với Tử Diễm anh càng không có...”

Lòng tham?

Diêm Trường nhớ rõ, Kỉ Tiểu cũng từng nói như vậy với hẳn.

Hắn thực sự quá tham lam sao?

Có lẽ vậy.

Diêm Trường để quả bóng lên đầu ngón tay nhẹ nhàng quay tròn, mở miệng: “Bọn anh đã thỏa thuận, chỉ tới khi tốt nghiệp...”

Kinh Dao kinh ngạc, sau đó giật mình gật đầu: “So ra, Kỉ Tiểu thanh tỉnh và chín chắn hơn anh rất nhiều.”

Diêm Trường nhìn quả bóng đang quay tít: “Cậu ấy vẫn luôn thực thanh tỉnh...” Hồ đồ chính là hẳn, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

.....

Giữa trưa ngày thứ 2, Kinh Dao tới phòng học Kỉ Tiểu thường giúp Tử Diễm học bù, trong lớp cũng chỉ có mình Kỉ Tiểu đang ngồi.

Kinh Dao lên tiếng: “Tử Diễm không tới?”

Kỉ Tiểu ‘ân’ một tiếng.

Kinh Dao nhìn Kỉ Tiểu đang hí hoáy viết viết như gió, cậu đang giải đề không cần hỏi cũng biết, nhỏ nói: “Tớ và Diêm Trường đã nói chuyện với nhau, cậu có muốn biết bọn tớ nói gì không?”

Kỉ Tiểu cũng không ngừng bút hay ngừng đầu.

Kinh Dao nói: “Anh ấy hối hận vì đã bức ép cậu, anh ấy hi vọng đoạn quan hệ này dừng tại đây.”

Kỉ Tiểu dừng bút một khắc rồi lại tiếp tục viết.

Kinh Dao lắc đầu: “Được rồi, cậu thực khó lừa, nhưng tớ có nhiều chỗ không hiểu, từ khi tớ nhờ cậu dạy bù cho Tử Diễm, cậu đã biết là tớ biết chuyện của hai người đúng không, cậu cũng không cự tuyệt, thật sự là bởi vì giúp tớ sao? Cậu cũng biết chuyện này sẽ không dao động quyết định của Diêm Trường, vậy tại sao cậu còn làm vậy? Hơn nữa...từ tuần trước cậu đã không còn dạy thêm cho Tử Diễm lại từ chối lời mời dự sinh nhật của bạn ấy. Kỉ Tiểu cậu rốt cuộc muốn thế nào? Hay là nói, cậu muốn Diêm Trường phải làm sao?”

Đúng lúc chuông reo vào tiết vang lên, Kỉ Tiểu gấp lại sách vở đứng dậy.

“Trò chơi này đều là do cậu ấy bức tớ tham gia, nếu đều đã cùng chơi, vì sao tớ lại không có quyền quyết định?”

“Quyết định? Cậu muốn quyết định cái gì?”

Kỉ Tiểu không nói, trực tiếp đi ra ngoài.

Kinh Dao hoàn hồn, gọi với theo: “Kỉ Tiểu, cậu thật sự cho rằng chuyện này là trò chơi sao? Là muốn nhắc nhở Diêm Trường hay tự nhắc nhở cậu?”

60. Chương 60

Sau năm mới một tháng, là tháng đen tối nhất của học sinh trường Phụ Trung, hết thi hết tháng lại tới thi cuối kì, các kì kiểm tra hết môn học cũng thi nhau diễn ra, ai ai cũng căng thẳng tới độ, bài tập hết chồng này tới chồng khác làm mãi cũng không thấy hết, mỗi ngày đều cảm thấy bản thân bị ép tới chết, nhưng khi khế cắn môi lại phát hiện mình đã sống qua thêm một ngày, cho tới khi toàn bộ cũng thi xong hết, bọn học sinh lại có cảm giác không chân thật, trong lòng cũng biết, năm tháng trôi qua cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

Buổi chiều, lão ngốc đầu gọi Kỉ Tiểu lên, Kỉ Tiểu hiện nay đã trở thành học trò cưng nhất của ông, dựa theo lời ông thì là: đứa nhỏ này vừa tài năng vừa khiêm tốn, hơn nữa lại rất thông minh, có thể không thích nó sao. Tối trọng yếu chính là Kỉ Tiểu chưa bao giờ giống như những học sinh khác gọi biệt hiệu của ông, khinh bỉ ông ít tóc.

Lão ngốc đầu nhờ Kỉ Tiểu tính điểm tổng kết cho mấy lớp ông phụ trách, vừa oán giận lắm nhảm học sinh bây giờ thực không nghe lời, một đám toàn nói như rồng leo, làm lại như mèo mửa, đừng tưởng gia cảnh tốt đã là hay, sau này ra xã hội mới biết được khổ tâm của thầy cô giáo.

Kỉ Tiểu không đáp lời, cũng không thấy phiền, yên lặng chịu đựng lỗ tai bị độc hại, nhưng chỉ trong chốc lát, học sinh điển hình của việc ‘không nghe lời’ từ miệng lão ngốc đầu thực sự xuất hiện.

Mà Kỉ Tiểu cũng vừa lúc tính đến thành tích của hắn. Diêm Trường nhìn lão ngốc đầu, lại nhìn Kỉ Tiểu một bên, không lên tiếng. Lão ngốc đầu lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng: “Biết tôi gọi cậu tới làm gì không?”

Diêm Trường: “Không biết.”

“Cậu còn mặt mũi nói thế à?” Lão ngốc đầu một phen giật tờ phiếu điểm của Diêm Trường trong tay Kỉ Tiểu ra ném tới trước mặt hắn: “Nhìn xem, bao nhiêu điểm? Có phải 60 không?” Diêm Trường cầm bài thi

lên, nhìn thấy trên mặt giấy đỏ chót số 59, nghe ổng lên tiếng: “Xem kỹ xem đó có phải điểm thực sự của cậu không? Huh?”

Diêm Trường trầm mặc. Lão ngốc đầu thừa thắng xông lên xả liên hồi: “Cậu không phải luôn khổng chế được điểm của mình sao? Lần này sao lại thất sách như thế? Là quá tự tin vào bản thân hay là năng lực tụt dốc?”

Diêm Trường chỉ nghĩ mặc kệ ổng muốn mắng thế nào thì mắng, nói thật lúc này hấn đúng là phong độ phát huy thất thường, thậm chí không chỉ toán mà cả anh và lý cũng tụt dốc...thành tích của Diêm Trường bình thường đều đứng trong top 10 nhưng lần thi này hoàn toàn rơi xuống top 50, bởi vì trong khoảng thời gian ôn thi đầu óc hấn cứ hỗn loạn tựa như đang mộng du, các thầy cô khác đều lấy có an ủi hấn chỉ có lão ngốc đầu giống như bói được vết của hấn không chút lưu tình ban cho hấn cả một bài ca vọng cổ dài dằng dặc.

Hơn 20p sau, hoàn toàn là một mình lão ngốc đầu diễn thuyết liên tục không ngừng nghỉ, lời lẽ đều là những từ cũ mèm nhai đi nhai lại, thực đông dài đáng ghét, nhưng không phải là không có đạo lý, ít nhất Diêm Trường không còn thấy phản cảm, mà lắng lắng nghe hết.

“Hiểu chưa, tôi đây đều là vì muốn tốt cho cậu!” Lão ngốc đầu nói một, cầm chén trà nhấp một ngụm thanh hống.

Diêm Trường gật đầu: “Em hiểu, Chu lão sư.”

Thái độ hấn khó được khi thuận theo khiến lão ngốc đầu kinh ngạc, mà ông thầy một bộ ‘tấm gương đối nhân xử thế tốt rồi cục cũng thu phục được lòng người’ khiến ông thực cảm thấy thỏa mãn, nếu như có thể triệt để thu phục được Diêm Trường, chắc chắn ông sẽ trở thành giai thoại truyền đời của trường Phụ Trung, lão ngốc đầu ảo tưởng nghĩ như vậy, tâm tình cũng thư thái hẳn, chính là trên mặt vẫn không lộ ra thái độ nhiệt tình: “Cậu lại đây, ngồi xem bài thi của mình sai chỗ nào, tối sẽ giải thích cho cậu, lần này coi như mua giáo huấn, về sau cố gắng mà học tập.”

Diêm Trường vì thế đi qua chỗ Kỉ Tiểu ngồi xuống bên cạnh, lật lật bài thi ngồi coi.

Lão ngốc đầu làm người tương tối cổ hủ nghiêm khắc, nhưng kỳ thật đối với công việc giảng dạy vô cùng nghiêm túc, đó cũng là lý do vì sao Diêm Trường không thích ông nhưng cũng không yêu cầu đổi giáo viên, và cũng không thật sự gây khó xử cho ông. Ông đối với bài thi của Diêm Trường tỉ mỉ giảng giải phân tích còn không ít lần lấy ví dụ cho hấn hiểu, Diêm Trường nguyên bản chỉ là tùy ý nghe, không nghĩ tới càng về sau càng nghe lọt tai không ít, ngay cả Kỉ Tiểu bên cạnh cũng dừng công việc lại ngồi nghe thực nghiêm túc.

Lúc này chuông tan học bỗng vang lên, lão ngốc đầu nhìn đồng hồ “A nha” một tiếng: “Tôi phải đi họp, đề tiếp theo để lần sau tôi giảng cho cậu sau.”

Diêm Trường lại nói: “Để người khác giảng cho em cũng được.”

Lão ngốc đầu tự nhiên nhìn về phía Kỉ Tiểu: “Ừ, cũng được, Kỉ Tiểu cũng biết cách giải để cậu ấy nói cho cậu nghe, hai người đem những gì tôi vừa nói thảo luận với nhau đi.”

Thi xong hết, đại bộ phận học sinh đều trở về nhà, trong văn phòng cũng không có giáo viên nào khác, Kỉ Tiểu ở trong kí túc trường, mà Diêm Trường không biết vì cái gì hôm nay còn ở lại.

Hấn thấy Kỉ Tiểu ngồi không nhúc nhích, đem tờ giấy nháp đẩy tới trước mặt cậu.

Kỉ Tiểu dừng một chút mới lấy tờ giấy qua viết viết.

Diêm Trường nhìn lời giải ngắn gọn lưu loát, nói nhỏ: “Cậu dạy bù cho người khác cũng thái độ thế này sao? Hay chỉ đối với mình tốt? Đãi ngộ cũng quá kém đi.”

Nói tới việc này, Kỉ Tiểu cho rằng hấn lại muốn gây sự, không từ mà nhú mày, ai ngờ sau đó Diêm Trường liền bật cười.

“Tớ tiểu nhân, ghen tị với cả việc cậu dạy thêm cho người khác, hiện tại đúng là gặp báo ứng, cậu có thể cao hứng chút không?”

Kỉ Tiểu lại nói: “Xứng đáng.”

“Đúng đúng đúng, tớ xứng đáng, nếu còn lần nào nữa, chắc tớ thì còn tệ hơn.”

Kỳ thật lúc này hai người cũng đã chiến tranh lạnh cũng hơn nửa tháng, thời gian đó Kỉ Tiểu còn cảm thấy Diêm Trùng đã hoàn toàn từ bỏ mình, chính là đến cuối cùng cậu vẫn đánh giá cao kiên trì của hắn, Diêm Trùng không từ bỏ, đừng nói từ bỏ hay không, ngay cả gặp mặt Kỉ Tiểu một lời cũng không nói, dù có nói cũng không nói rõ ràng, tư vị kia thế nào Diêm Trùng cũng đã chịu đủ rồi.

Diêm Trùng cũng biết, tình huống hiện tại của bọn họ, một khi đã phát sinh vấn đề, muốn Kỉ Tiểu chủ động thỏa hiệp cơ hồ không có khả năng, mà hắn rất muốn đi tìm Kỉ Tiểu, lại không bỏ xuống được sĩ diện của bản thân, chẳng tới sáng nay, hắn nghe bọn Ngũ Tử Húc tám chuyện nói mấy ngày trước tận mắt nhìn thấy Tử Diễm bị Kỉ Tiểu từ chối mà ôm bạn học khóc nữa nữa, không ngờ kết quả là nhỏ ấy đơn phương người ta, nhìn không được trực tiếp bỏ chạy.

Lúc này, Diêm Trùng nhìn trái nhìn phải, thấy xung quanh không có một ai, vì thế thật cẩn thận cầm tay Kỉ Tiểu đang đặt trên bàn,

Kỉ Tiểu ngẩn ra, dùng sức rút lại, nhưng Diêm Trùng nắm rất chặt, không chịu buông tha.

Diêm Trùng nhìn cậu thâm tình nói: “Cậu nếu về sau thấy tớ không vừa mắt, hoặc là trong lòng cảm thấy không thoải mái, cậu có thể mắng tớ cũng được, đánh tớ cũng không sao, tớ tuyệt đối sẽ không đánh trả, chỉ cần cậu đừng...dùng loại phương pháp này...”

Kỉ Tiểu nói: “Vậy nếu tớ không muốn nhìn thấy cậu thì sao?”

Diêm Trùng ngây ngốc, kiên quyết: “Không được.”

Kỉ Tiểu hừ lạnh.

Diêm Trùng mềm giọng: “Vậy tớ sẽ tránh đi chỗ khác một lúc rồi về nhé!”

Kỉ Tiểu bị Diêm Trùng không biết xấu hổ nói cho không còn cách nào khác phải tha thứ cho hắn.

Sau khi thành tích được công bố, thì sẽ tới họp phụ huynh, nhưng Trì Xu Huyền không thể tới, bà cam đoan trong điện thoại là năm mới nhất định sẽ về nhà, Kỉ Tiểu cũng không để ý.

Kí túc xá trường sẽ đóng cửa vào kì nghỉ đông, Kỉ Tiểu tính toán ngày cuối cùng sẽ xách hành lý về Trì gia.

Trước kia học ở Phân Hiệu, vào các kì nghỉ cậu cũng thường như thế, mua chút lương khô rúc ở trong phòng đúng 7 ngày không ra khỏi cửa, lúc thì đọc sách, lúc thì vẽ tranh không thì ngủ, muốn làm gì thì làm, kì thực cuộc sống trôi qua hết sức đơn điệu, nhưng đối với Kỉ Tiểu mà nói, không có gì khác biệt, chính là lúc này, cậu khó được khi có thời gian nhàn rỗi lại bị một người cứng rắn chen vào.

Diêm Trùng biết Kỉ Tiểu tạm thời chưa về nhà, vì thế mỗi ngày đều chạy tới cùng cậu chia sẻ nửa căn phòng kí túc, Kỉ Tiểu ngại phiền toái nên không ăn sáng, Diêm Trùng sáng sớm chạy tới không quên mang theo cả đồ ăn sáng, phòng kí túc của Kỉ Tiểu âm lạnh lại lọt gió, Diêm Trùng tìm quần lý yêu cầu sửa chữa, Kỉ Tiểu ngủ trưa, Diêm Trùng ngồi bên cạnh đọc sách, Kỉ Tiểu ngồi vẽ tranh, Diêm Trùng đeo tai nghe chơi game, thường xuyên qua lại, Kỉ Tiểu dù không nguyện ý cũng bị hắn buộc thành thói quen, qua vài ngày, trong một căn phòng vốn không rộng lắm đã bị Diêm Trùng tha lời đồ vật của hắn tới chiếm không ít diện tích.

Thân thể và tâm can Diêm Trùng đều ở nơi này, khiến bọn Ngũ Tử Húc tìm không thấy người liên tục bắt mần, vì thế một ngày không biết bao cuộc điện thoại gọi tới giục hắn ra ngoài chơi, Diêm Trùng bình thường đều để điện thoại ở chế độ im lặng hoặc là tắt hẳn máy đi, nhưng hôm nay hắn lại quên mất.

Vì thế điện thoại của Diêm Trùng vừa vang lên, Kỉ Tiểu đang ngồi vẽ tranh cũng nhìn sang.

Diêm Trùng vội tắt máy, lắc lắc tờ tạp chí trong tay chuyển đề tài nói: “Khi nào rảnh đi coi phim đi, đang giảm giá này.”

Kỉ Tiểu lại cúi đầu tập trung vẽ.

Diêm Trùng: “Vậy sau khi tớ trở về thì đi nhé? Chúng ta cùng đi xem phim.”

Bút vẽ trên tay Kỉ Tiểu dừng lại.

Diêm Trường cười cười: “Ngày mai tớ phải về A thị đón năm mới.”

Kỉ Tiểu nhìn hắn một cái, “Ân” rồi lại tiếp tục vẽ.

“Đón năm mới xong tớ sẽ trở lại ngay.”

Kỉ Tiểu lại “ân” một tiếng.

Diêm Trường ghé lại gần, từ phía sau ôm eo Kỉ Tiểu đang ngồi trước bàn học, đem đầu gối lên vai cậu, hít hà mùi hương của cậu.

Kỉ Tiểu quay đầu qua, Diêm Trường đem mặt tới hôn môi cậu, Kỉ Tiểu coi như trấn định để mặc hân hôn, nhưng rồi không thể vẽ tiếp được nữa.

Diêm Trường khẽ liếm vành tai tuyết trắng của hân, một đường liếm tới cần cổ thon gầy, tay thì kéo vạt áo cậu ra vói vào trong.

Miệng thì thầm: “Cậu không có gì muốn nói với tớ sao?”

Bút trong tay Kỉ Tiểu rơi trên mặt bàn, Diêm Trường thuận thế một phen ôm cậu bế lên đối thành mình ngồi lên ghế, nhường Kỉ Tiểu ngồi lên đùi mình.

Quần áo Kỉ Tiểu bị cởi ra, nhận thấy không khí lạnh lẽo áp lên da thịt, Kỉ Tiểu đẩy hân ra: “Lạnh...”

Diêm Trường đang gặm cắn xương quai xanh của Kỉ Tiểu, tại đó lưu lại ấn kí màu hồng của hân, thì thầm: “Chốc lát sẽ không lạnh.”

Kỉ Tiểu kì thật không quá thích làm loại chuyện này, nếu không phải là Diêm Trường, thì rất có khả năng vài năm cậu cũng không đụng tới lần nào, nhưng bởi vì hiện tại đang ở bên cạnh gia hỏa này, chính mình túng dục tần suất rõ ràng ngày một nhiều hơn, hơn nữa mỗi lần đều bỏ dở công việc đang làm, hân bắn một nhưng lại làm cậu bắn hai ba lần mới được, gần đây mỗi lần cậu đi tắm đều thấy ở cổ và bả vai loang lổ dấu vết đỏ hồng đều giặt mình.

Nhận thấy hạ thân đã quen thuộc bị khoái cảm đánh úp, biểu tình trên mặt Kỉ Tiểu là đan xen của thống khổ và hưởng thụ, hơi thở ngày một nặng nề, mọi biểu cảm lãnh đạm xa cách thường ngày đều biến mất, trước đây Diêm Trường còn nhịn không được cùng Kỉ Tiểu đồng thời tiến hành, đồng thời tự an ủi, nhưng thường xuyên qua lại khiến hân phát hiện, hân càng thích nhìn thần thái Kỉ Tiểu đắm chìm trong dục vọng mê ly, đó là hân cho cậu, thông qua tay Diêm Trường, Kỉ Tiểu khoái hoạt, Kỉ Tiểu thống khổ, đều từ hân thống trị và khống chế, đây là sướng khoái hoàn toàn bất đồng với khoái cảm sinh lí lại khiến tâm lí hân thực thỏa mãn.

Cho nên Diêm Trường đem tiết tấu thả chậm lại, chính mình còn đang phải chịu đựng dày vò rục rịch, cũng muốn để Kỉ Tiểu hoạt sắc sinh hương nhịn đủ, chuyển sang giải quyết vấn đề của mình.

Mà Kỉ Tiểu lúc đầu không rõ nhưng dần dà, loại này không cầu mà đến, cảm thụ pháp phòng xóc nảy nệm trải đã nhiều lần, cũng biết Diêm Trường cố ý, tựa như lúc này, rõ ràng chỉ còn một chút nữa là có thể giải thoát, nhưng tay Diêm Trường đặt trên hạ thân cậu cố tình không động, chỉ liên tiếp hôn môi Kỉ Tiểu không tha, Kỉ Tiểu khó khăn nghiêng mặt đi, gương mặt đỏ ửng lạnh lùng nói một câu: “Nhanh một chút...”

Diêm Trường bị giọng nói run rẩy cùng chiếm đầy tình dục kích đến thiếu chút nữa cầm giữ không nổi, đem người càng ôm chặt hơn, cười nói: “Cậu nói gì?”

Kỉ Tiểu hung hăng lườm hân, chính là bộ dáng hiện tại thật sự nửa điểm sát thương cũng không có, chỉ nhìn thấy bản mặt Diêm Trường tâm ý viên mãn, mắt hân mất vía.

Diêm Trường tay hơi dùng sức, thành công đem cảm xúc của Kỉ Tiểu thay đổi theo hân, hân dán lên khoe môi Kỉ Tiểu, gần gũi nhìn chăm chú đôi mắt ướt nước của cậu, vẽ mặt lộ ra trầm mê.

“Kỉ Tiểu...” Diêm Trường nhẹ nhàng gọi tên cậu.

Lông mi Kỉ Tiểu khẽ run rẩy, đảo mắt nhìn lại, cùng Diêm Trường bốn mắt nhìn nhau.

“Kỉ Tiểu...” Diêm Trùng lại gọi một lần.

Kỉ Tiểu mâu quang mê ly tan rã vài phần, trong mắt là hình ảnh Diêm Trùng phản chiếu, lại mang theo vài phần quyến luyến.

Ánh mắt như vậy tựa như cây kim cứng rắn nhất đánh sâu vào tim Diêm Trùng, hắn không phân rõ ánh mắt đó đại biểu cho cái gì, là thật là giả, hay đơn giản chỉ là khoái cảm sinh lý của Kỉ Tiểu mà sinh ra ảo giác, nhưng tất cả đều không trọng yếu với hắn, chỉ cần ánh mắt tồn tại, xuất hiện trước mặt hắn, chẳng sợ một giây, thế là đủ rồi.

Diêm Trùng tiếp tục gây sức ép với cậu tay di chuyển lên xuống mỗi lúc một nhanh hơn, dùng phương pháp trực tiếp nhất, đem dục vọng của Kỉ Tiểu lên đỉnh điểm, tại nháy mắt Kỉ Tiểu bùng nổ, hắn nghe cậu nhẹ nhàng gọi tên mình....

Diêm Trùng

Hết chương 60

61. Chương 61

Kỉ Tiểu mơ mơ màng màng cảm thấy giống như ngửi thấy được mùi sữa tươi, đậu hũ tuyết trắng mềm mềm mịn mịn, tan ngay trong miệng, những con tôm vàng ruộm cong cong hấp dẫn, phủ lên một chút hành hoa thái nhỏ, rưới lên một chút dầu vừng óng ánh, khiến người ta vừa nhìn đã muốn chảy nước miếng. cậu hé miệng ra hít hà không thể chờ đợi được mà lao ngay về phía mỹ thực, nhưng bỗng nhiên cậu từ trong mơ thoát ra, thật vất vả mới mở được mắt, thì phía trước cậu chỉ có cái trần nhà trắng bóng.

Kỉ Tiểu sững sốt một lúc lâu mới hoàn toàn tỉnh táo lại, vừa quay đầu, thấy di động để ở đầu giường nhấp nháy phát sáng.

Vừa mở ra chính là một cái tin nhắn hiện giữa màn hình.

Thời gian: 20xx/01/07 40 phút trước người gửi tin: Diêm Trùng.

— tớ đã lên máy bay, nhớ ăn điểm tâm, về tới nhà tớ sẽ gọi cho cậu.

Kỉ Tiểu nháy mắt mấy cái, lúc này mới nhớ tới, sáng nay Diêm Trùng sẽ bay về A thị, cho nên không có Diêm Trùng sẽ không có bữa sáng, cũng không có đậu hũ.

Nằm ở trên giường thêm khoảng 10p nữa, Kỉ Tiểu mới vặn vẹo rời giường, kỳ thật cậu cũng không phải là một người thực chịu khó, thậm chí còn rất thích ngủ, nếu như không có ai quấy rầy cậu có thể ngủ từ sáng tới tối cũng không thành vấn đề.

Nhìn nhìn thời tiết bên ngoài, dù có mặt trời nhưng vẫn như trước có chút lạnh hàn, Kỉ Tiểu rửa mặt xong không hề muốn ăn sáng, chỉ lấy quyển sách ngồi ở đầu giường xem, mới lật được hai trang đã đổi quyển khác, ngồi được nửa giờ, Kỉ Tiểu xuống giường tính vẽ tranh, vẽ phác thảo được cái hình dạng ban đầu, không hài lòng, xóa đi, vẽ thêm được cái khung xương, cảm giác không đúng lắm, Kỉ Tiểu ngồi ở đó hết xóa lại vẽ tu tu bổ bổ nửa ngày không xong bức hình, từ bỏ.

Cậu nhìn chăm chăm thái dương bên ngoài một lúc lâu, cuối cùng đứng dậy xắn tay áo quét dọn phòng.

Quét nhà, lau sàn, sắp xếp đồ đạc trong tủ, dưới gầm giường, trừ bỏ đồng rác của mấy bạn cùng phòng thì còn lại chính là đồ vật của người nào đó mấy ngày nay mang tới, nào là máy tính bảng có lắp sim 3G, máy hút ẩm có thêm chức năng sưởi, cà men ngoài chức năng giữ ấm còn thêm chức năng đun nóng... còn các loại tạp chí truyện tranh. Kéo ngăn tủ cuối cùng ra, Kỉ Tiểu nhớ rõ mấy thứ đó cậu đều đã ném hết ra ngoài rồi, không biết tên kia lúc nào lại trộm mang vào đây ở chỗ này.

Kỉ Tiểu cùng chúng nó trừng trừng nhìn nhau một lúc, cuối cùng vẫn là nhét trở về chỗ cũ.

Giữa trưa, di động Kỉ Tiểu vang lên hai lần, cậu cũng không muốn tiếp, vì thế tiếng chuông vang lên chốc lát liền đình chỉ, sau đó đổi thành tin nhắn.

Thời gian: 20xx/01/07 11:57 người gửi: Diêm Trùng

— tớ đến A thị rồi, nơi này thời tiết ở đây không tồi, nhưng so với U thị thì lạnh hơn, cậu ăn trưa chưa? Nhớ rõ phải ăn đấy.

Kỉ Tiểu đem di động bỏ vào trong túi áo, như cũ không nhắn lại, tiếp tục đi phơi chăn.

Kỉ Tiểu làm việc hiệu suất cũng thực cao, này có thể từ việc tốc độ cậu tiếp nhận kiến thức là có thể nhận thấy được, mà ngày nghỉ của cậu cũng luôn được an bài gọn gàng, ít nhất sẽ không bị lãng phí thời gian, nhưng bởi vì Diêm Trùng quấy rối mà tiết tấu của Kỉ Tiểu bị chậm đi rất nhiều, cậu tính đem toàn bộ thời gian còn lại làm bù mọi chuyện, không ngờ tới người ta đi rồi, mà tiến độ của cậu cũng không nhanh hơn được tí nào, về phần Diêm Trùng đã làm gì, Kỉ Tiểu quay đầu lại ngẫm nghĩ cũng là không rõ ràng lắm.

Cứ như vậy khó hiểu khoảng 2 ngày, cũng tới ngày phải về nhà.

Tùy tiện đóng gói một cái vali nhỏ, Kỉ Tiểu gấp quần lí kí túc tới kiểm tra các phòng, ra khỏi trường lên xe về nhà.

Lúc này cách năm mới còn mấy ngày, phố lớn ngõ nhỏ đã có thể thấy không khí đón mừng năm mới từng bừng, Kỉ Tiểu trong không khí vui mừng đỏ sắc mở cửa ra.

Chính là ngược lại với không khí bên ngoài náo nhiệt, trong phòng khách chỉ có một mảnh trống rỗng, cùng không khí lạnh như băng giống như không có hơi người.

Khương Chân hần đã trở về, Kỉ Tiểu để giày vào tủ nhìn thấy giày của nhỏ, nhưng nghe thấy động tĩnh của Kỉ Tiểu, nhỏ cũng không ra khỏi phòng. Kỉ Tiểu cũng tự giác đi lên phòng mình, phòng cậu vẫn y nguyên như lúc trước khi cậu rời đi, bài trí cùng phòng kí túc cũng chẳng khác biệt mấy, chỉ trừ những đồ vật trong này bị một lớp bụi bao phủ không ai quét tước.

Kỉ Tiểu thoáng chỉnh lý một phen rồi lăn lên giường ngủ.

Lúc chạng vạng, di động cậu lại vang lên, Kỉ Tiểu cầm lên xem, là Trì Xu Huyền.

Nước Pháp hiểm khi có một trận đại tuyết lớn như thế nên chuyến bay bị hoãn lại, bà phải ở lại Paris không thể về kịp, nguyên bản nói trước năm mới sẽ về có lẽ là sẽ phải ngâm nước nóng.

Kỉ Tiểu như trước thực bình tĩnh, chỉ bảo bà tự mình gọi điện cho Khương Chân nói rồi cúp điện thoại.

Mới nằm xuống ngủ tiếp không được mấy phút đồng hồ, chuông di động lại vang lên.

Kỉ Tiểu ấn nghe, khó được không kiên nhẫn mà “alo” một tiếng, đầu kia dừng một chút rồi vang lên tiếng cười của Diêm Trùng.

“Tớ không ở đó, còn ai chọc cậu sinh khí vậy?”

Kỉ Tiểu mở mắt ra, không trả lời.

Diêm Trùng cũng không để ý, nói cho Kỉ Tiểu nghe hành trình cũng những thứ mình thấy được gần đây tại A thị.

Lúc này bà ngoại không đi cùng hần, hần một mình về, Diêm lão thái gia luôn tôn sùng truyền thống văn hóa, cho nên năm mới đối với Diêm gia là một sự kiện trọng đại, bắt buộc tất cả mọi người phải có mặt đầy đủ. Ngày thường không có cơ hội tạo mối quan hệ nên các cô dì chú bác đều không buông tha cơ hội này sáng sớm liền như ong vỡ tổ mà súm lại nhà chính, vì thế tòa biệt thự bình thường vắng lặng giờ lại đông như trẩy hội, náo nhiệt không chịu được.

Mà Diêm Trùng là cháu đích tôn tự nhiên là đối tượng trọng điểm được chiếu cố, Diêm lão thái gia lại luôn coi hần là đứa cháu tối sùng nhất của mình, cho nên nhà này trừ ông nội và ba hần thì hần chính là đối tượng cần được nịnh bợ nhất, Diêm Trùng ngày thường vốn ít có mặt ở nhà, biết ông nội mặc dù không thích những người họ hàng này nhưng lại rất thích bầu không khí cả gia đình đoàn tụ, vì thế mặc kệ có nguyện ý hay không, hần đều hết sức khéo léo sắm vai cháu đích tôn của gia đình.

Nên vừa mới nói được hai câu với Kỉ Tiểu lại đã bị gọi đi.

Kỉ Tiểu nhìn thông báo trò chuyện chấm dứt trên màn hình, nghiêng người lại tiếp tục ngủ.

Diêm lão thái gia tổng cộng có 4 người con, bác cả trong thời gian ông nội tham gia quân ngũ vì nhà nghèo mà không có gì ăn nên đã sớm chết trẻ. Ba Diêm Trường – Diêm Hồng Tá là người con thứ 3, nên Diêm Trường còn một bác hai và một ông chú nữa.

Diêm lão thái gia năm đó chịu không ít khổ cực, đọc sách cũng không nhiều, sống trong mưa bom đạn lạc về sau thật vất vả mới có được bác hai và chú út, khó tránh khỏi có chút nuông chiều, ngược lại đối với đứa con giữa là Diêm Hồng Tá lại rất ít quan tâm, nói vậy cũng bởi vì nguyên nhân này mà khi về già tất cả ả này của ông đều bù hết vào người Diêm Trường, cộng thêm ngoài ba hần thì ông bác và ông chú kia cũng thực gây thất vọng, lão thái gia cũng không nỡ hạ thủ bọn họ.

Đêm trừ tịch, phòng khách Diêm gia làm mấy mâm cơm tất niên dùng để chiêu đãi gia đình cùng các bạn bè thân quen, trước khi khai tịch, lão thái gia hỏi mẹ Diêm Trường có tới không.

Diêm Trường nói: “Mẹ con không được thoải mái lắm, chắc không đến đâu ạ.” Sự thật là hần đã chạy đi chạy lại ba lượt, cả ba lần đều không cho hần vào nhà chỉ thấy bà Trần đi ra bảo hần về trước.

Lão thái gia nghĩ nghĩ nói: “Ta đi xem thử.”

Diêm lão thái gia tự mình tới mời, Đàm Oanh dù có không khỏe thật thì cũng nể mặt ông mà tới, nhưng khi lão thái gia tới nhìn sắc mặt con dâu coi như không tệ, cũng không lên tiếng trách cứ, ngược lại còn quan tâm hỏi han vài câu, Đàm Oanh khách khí đáp lại, hai người ngồi đối diện nói chuyện với nhau, vẫn là Đàm Oanh thỏa hiệp trước.

“Bà Trần, tôi đi thay quần áo.”

Tại phòng khách, Diêm Trường nghe các bị cô dì chú bác thao thao bất tuyệt đối với mình: “... Tiểu Trường à, bác nghe bác trai nói thì cuối kì lần này của con không được tốt hả? Có phải áp lực quá lớn không? Học ở trường chuyên đã là tốt rồi, cái này khó quá thì để sau, bà ngoại con yêu cầu cũng thực cao, khiến bác gái cũng cảm thấy đau lòng cho con.”

Diêm Trường thản nhiên nói: “Cũng được ạ.”

“Nếu con muốn trở về A thị, bác có thể nói với bác trai con để bác ấy nói chuyện với ông nội? Trường học ở A thị cũng thực tốt, lại gần nhà, ông nội con về sau sẽ không cần phải ngóng trông còn về nữa, con cũng biết đấy, trong nhà nhiều người ông nội cũng không để tâm mấy chỉ có con mới khiến ông nội cao hứng.”

Diêm Trường khề nhếch khöhe miệng, không tiếp bác gái nói chuyện, nhưng bác gái lại tiếp tục mở miệng, lần này còn kéo theo cả một thằng con trai ngồi bên cạnh vào: “A Đào, con và Tiểu Trường cũng là anh em họ hàng với nhau, hiện tại sở thích của người trẻ mẹ không hiểu, hai con có thể nói chuyện trường học với nhau.”

A Đào là cháu ngoại của bác hai, tuổi tác tương tự Diêm Trường, mỗi năm mới đều tới cợ cơm, trường cậu ta đang học chính là do bác gái đề cử, trường A trung, chính là ngôi trường tập trung toàn con cháu nhà giàu quyền quý mà theo như lời Ngũ Tử Húc đã nói ‘mặc kệ là ai bọn học sinh chỉ biết khoe khoang tài sản’.

A Đào còn chưa kịp lên tiếng, mọi người trong bàn đã yên tĩnh trở lại, nguyên lai là lão thái gia cùng Đàm Oanh đồng thời ngồi xuống vị trí của mình.

Đàm Oanh ăn mặc rất đẹp, trừ bỏ thân thể có chút nhỏ bé yếu ớt thì trên người không có bệnh khí gì, Diêm Hồng Tá tự mình kéo ghế ra cho vợ ngồi, bà đối với mọi người xung quanh khề mỉm cười nói: “Xin lỗi, tôi tới muộn.”

Lão thái gia tuyên bố khai tịch, vì thế bữa cơm tất niên vô cùng náo nhiệt bắt đầu.

Không khí căn phòng coi như ấm áp, không ít người mượn chuyện thân thể Đàm Oanh không khỏe bắt chuyện cùng bà, truyền thụ các loại bí phương cùng lương y mà mình biết, Đàm Oanh phần lớn là thản nhiên gạt đầu nói cảm ơn, cũng không nói gì nhiều, chỉ ngẫu nhiên cùng lão thái gia và Diêm Trường nói mấy

câu, thái độ mặc dù lãnh đạm nhưng cấp bậc lễ nghĩa đều chu đáo, nhưng người ta không tìm ra được một khuyết điểm nào.

Một số người muốn lấy cớ gia nhập cuộc trò chuyện đều bị xem nhẹ, nhìn ra được lão thái gia đối với người con dâu này đặc biệt coi trọng, thậm chí so với con trai mình còn coi trọng hơn.

Từ khi Đàm Oanh xuất hiện, bác hai gái liền ít miệng đi nhiều, chính là có người đột nhiên nhắc tới Diêm Trừng càng ngày càng giống mẹ, gương mặt càng lúc càng đẹp trai, phỏng chừng về sau con gái theo hàng đàn, bà lại nhịn không được lên tiếng.

“Tiểu Trừng à, con có đang quen bạn gái sao?”

Bác trai cũng thêm vào: “Có bạn gái cũng không sao, con không cần phải cố hủ như vậy.”

Bác gái bắt mồm: “Em cũng đâu có nói không thể quen đâu, ý của em là, chuyện yêu đương trong trường học cũng không nên để tâm nhiều, dù sao sau khi tốt nghiệp cũng sẽ chia tay, với người trong gia đình chúng ta, gia đình bậc trung khăng định không thích hợp, hơn nữa anh làm sao biết người ta coi trọng người hay coi trọng bối cảnh gia đình mình?”

Thím mỉm cười nói: “Chị nói như vậy cũng không đúng, vậy gia đình Đàm lão sư thì sao?”

Bác gái lúc này mới giật mình phát giác hình như mình nói sai rồi, ai cũng biết ông bà ngoại Diêm Trừng yêu nhau từ hồi đi học và sau đó kết hôn, sớm đã có Đàm Oanh, vì thế bà cẩn thận nhìn qua em dâu một cái.

Đàm Oanh cũng không tỏ vẻ gì, vẫn từng chút từng chút một uống canh, ngược lại lão thái gia lên tiếng: “Bản thân Tiểu Trừng có chừng mực, mấy người có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, nhà chúng ta cũng không có quy củ gì đặc biệt, chỉ cần là một cô gái gia cảnh trong sạch thuần lương là được.”

Nói xong còn hướng Diêm Trừng cho một ánh mắt cổ vũ.

Đàm Oanh uống xong canh, tiếp nhận khăn lau từ bà Trần đưa tới, nghiêm túc lau tay, nhiều khi Đàm Oanh cư xử giống hệt mẹ mình, nhất là khi trên mặt không lộ ra nụ cười thân thiện.

Một khắc, bà mới lên tiếng: “Người như gia đình chúng ta là hạng người gì? Rất nhiều đồ vật nói có liền có, nói không liền không, ai biết được ngày mai hay ngày kia sẽ không còn gì, cho nên đừng quá xem trọng bản thân, kỳ thật tất cả mọi người đều như nhau cả thôi.”

Lời mẹ Diêm Trừng nói không lạnh không nhạt khiến nụ cười trên mặt bác gái cứng đờ sắp chống đỡ không nổi, ngoài mặt là nói chuyện của Diêm Trừng nhưng thâm ý là đã nói lên tình cảnh gia đình bác hai lúc này, khiến bác gái nghẹn lúc lâu không thở nổi, bác trai ngồi bên cạnh lại cho vợ mình một ánh mắt lăm lăm chuyện.

Mà Diêm Trừng cuối cùng cũng cho mọi người một đáp án, hần nói: “Con không có bạn gái.”

62. Chương 62

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng pháo nổ đi đùng, thi thoảng còn lấp lánh ánh sáng pháo hoa sắc sỡ, bọn họ cười vui đuổi bắt, nhuộm đậm không khí vui mừng đón năm mới, mà không khí náo nhiệt thế này càng làm nổi bật Trì gia yên tĩnh vắng lặng.

Kỉ Tiểu và Khương Chân mỗi người ngồi một bên, yên lặng nhìn bàn ăn ngày tết...

Một bát canh khoai tây, một đĩa rau xanh xào, lại thêm hai chén cơm trắng. hết.

Đồ ăn đều là Kỉ Tiểu làm, buổi chiều cậu nhận được điện thoại của Khương Duệ nói cùng bạn học tham gia một khóa học đột xuất không về nhà, nên ở lại nhà bạn đón năm mới luôn. Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, vẫn là ra ngoài mua chút thức ăn, nhưng siêu thị lúc này đã sớm đóng cửa, mấy cửa hàng nhỏ cũng không bán hàng, mà đồ phức tạp Kỉ Tiểu sẽ không làm, chỉ nấu vài món đơn giản, cũng đã khiến cậu mất cả buổi.

Khương Chân cầm đôi đũa chọc chọc bát cơm nửa ngày không ăn, thực sự là không có khẩu vị.

Kỉ Tiểu cũng không thúc giục, chỉ một hơi ăn xong phần của mình rồi đứng dậy, Khương Chân nhìn theo Kỉ Tiểu, cuối cùng gắp một miếng khoai tây cho vào miệng nhai nhai nuốt.

Bữa cơm hai người từ đầu tới cuối không ai nói với ai câu nào, ăn xong Kỉ Tiểu đi rửa bát, Khương Chân tiếp điện thoại Trì Xu Huyền gọi tới.

Kỉ Tiểu nghe Khương Chân nói: “Bà có thể không cần về cũng được, dù sao cũng không khác nhau...”

Rửa bát xong Kỉ Tiểu liền trở về phòng mình, Diêm Trường gọi điện tới thì Kỉ Tiểu cũng đã dần mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nghe thanh âm biếng nhác của Kỉ Tiểu, Diêm Trường khẽ cười: “Sao sớm vậy đã đi ngủ rồi? Nhà cậu không đón giao thừa sao?”

Kỉ Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ sương khói ngập trời cũng không trả lời.

Diêm Trường lúc này mới cảm thấy mình nói sai rồi, hiện tại hẳn đã biết được cậu với Khương Chân Khương Duệ có quan hệ thân thích, người giám hộ của Kỉ Tiểu là dì của cậu, cũng chính là vị phu nhân đã tới hôm họp phụ huynh, nhưng quan hệ tựa hồ không quá hòa thuận, bởi vì Kỉ Tiểu mỗi cuối tuần đều ở trường không về nhà, trên mặt cũng không tỏ ra quen biết huynh muội Khương Chân, hơn nữa cậu còn có một người thân quan trọng đã qua đời.

Diêm Trường hy vọng muốn được biết nhiều hơn nhưng lại không biết mở miệng thế nào, sợ hỏi không đúng lại khiến Kỉ Tiểu tức giận thì đúng là mất cả chì lẫn chài.

Đang nghĩ xem nên chuyển sang đề tài nào thì Kỉ Tiểu đột nhiên hỏi: “Đón giao thừa phải làm những gì?”

“Đón giao thừa? Quy củ của ông nội tớ tương đối nhiều.” Diêm Trường ngắt người một chút rồi nói, kỳ thật hẳn đối với mấy cái khánh lễ tập tưng không quá để ở trong lòng, giống như người nhà muốn làm gì thì làm, làm xong liền vứt ra sau đầu: “Mọi người trong gia đình sum họp trò chuyện với nhau, trên bàn bày rất nhiều điểm tâm, trừ bỏ các loại đường quả còn có các loại bánh mật, bánh chẻo, bánh trôi.... Cơm vàng bạc, sau đó cùng nhau chờ năm mới tới.”

“Bánh chẻo, bánh trôi...” Kỉ Tiểu nghe theo lặp lại,

“Ừ, chính là bánh mà có vỏ gạo nếp bọc bên trong nhân là thịt, rau, vùng, đậu đỏ...” Diêm Trường cố gắng nhớ lại, đầu kia Kỉ Tiểu không nói gì, Diêm Trường rất muốn hỏi cậu, chẳng lẽ cậu chưa từng ăn những món đó sao?

Cảm giác Diêm Trường ngừng lại, Kỉ Tiểu thế nhưng lại truy vấn tiếp: “Rồi sao nữa?” Diêm Trường ngoài ý muốn rất nhiều, bắt đầu vắt óc nói hết ra những chuyện lông gà vỏ tỏi trong năm mới, trừ tịch sẽ ăn món gì, trong nhà thân thích bao nhiêu người, ai chúc tết đầu tiên, rồi tiếp theo tặng lễ vật gì, nghĩ tới bản thân hẳn đều cảm thấy quá phiền nhưng Kỉ Tiểu lại yên lặng lắng nghe.

Cậu có thể nghe thấy thanh âm nhóm người phía sau Diêm Trường đang nói chuyện sôi nổi, thỉnh thoảng xen vào tiếng cười trẻ nhỏ, còn có tiếng TV, tiếng chơi mật chược, tiếng pháo hoa... các loại thanh âm này lần lượt thay đổi đan xen nhận không rõ.

Diêm Trường nói tới miệng có chút khô, hẳn nghe khí tức Kỉ Tiểu dần trở nên đều đều tưởng rằng cậu đã ngủ, vì thế không nói nữa.

Trong nhất thời điện thoại chỉ truyền tới tiếng hít thở nhàn nhạt của hai người.

Một khắc, Diêm Trường nhẹ nhàng gọi một câu: “Kỉ Tiểu?”

Kỉ Tiểu mơ hồ “Àn?” một tiếng.

Diêm Trường: “Giờ cậu đang ở nhà một mình sao?”

Kỉ Tiểu nghĩ tới Khương Chân, cảm thấy có nhỏ hay không cũng như nhau, mà ngay chính nhỏ cũng cảm thấy như vậy, lại ‘ân’ một tiếng nữa.

Diêm Trường thật cẩn thận hỏi: “VẬY...cha mẹ cậu đâu?”

Kỉ Tiểu đôi mắt lim dim hơi hơi mở lớn rồi lại rũ xuống.

“Chết...”

Cậu nói lời này thực tùy ý, giống như cũng không có gì quan trọng cả.

Diêm Trường không tiếp tục hỏi nữa, ngược lại nói: “VẬY cậu cùng đón giao thừa với tớ đi... không đúng, chúng ta đồng thời cùng đón.”

Kỉ Tiểu không lên tiếng trả lời, nhưng cũng không cự tuyệt.

Đêm giao thừa hai người câu được câu không trò chuyện, đương nhiên đa phần đều là Diêm Trường nói, về sau Kỉ Tiểu nhin không được mơ màng ngủ, Diêm Trường luyến tiếc cúp điện thoại, mãi cho tới khi bên kia truyền tới âm thanh tút dài, sau đó khí tức của Kỉ Tiểu chậm rãi biến mất ở điện thoại hân mới bỏ đi động xuống.

Hân là di động của Kỉ Tiểu đã hết pin.

Diêm Trường đứng ở ban công nhìn xuống phòng khách đông đúc dưới lầu, trong lòng không rõ tư vị gì.

.....

Trời vừa sáng không được bao lâu, chưa tới 8h đã phải rời giường, mừng 1, họ hàng khách khứa lũ lượt kéo nhau tới chúc tết, Diêm Trường cùng Diêm lão thái gia còn có bác hai và chú út đứng ở đại sảnh tiếp đón.

Với gia cảnh của Diêm gia tự nhiên không phải ai cũng có thể đặt chân vào được, những người tới đây sớm đều có mối quan hệ, hoặc là họ hàng thân cận có chút huyết thống, nhưng càng về sau càng xa lạ khiến lão thái gia sắc mặt cũng không tốt đẹp được bao nhiêu.

Thẳng tới khi có người tự xưng là huynh đệ kết bái với chú út giới thiệu xong lai lịch công ty nhà mình, lão thái gia rốt cục đứng phắt dậy phẩy tay áo rời đi.

Chú út vội đem người đuổi đi, xấu hổ nhờ Diêm Trường đi khuyên nhủ, Diêm Trường rốt cục cũng là hậu bối, cũng không muốn ông nội sinh khí vì thế đi theo vào thư phòng.

Lão thái gia tức khí không nhẹ, tay cầm ấm trà vẫn còn run run, vừa thấy Diêm Trường liền quát: “Con không cần phải nói, mấy cái tên đó đều là bại gia tử, nhớ năm đó khi ba con gặp rủi ro bọn chúng ở chỗ nào? Ta hạ mình tới cầu xin bọn họ ở nơi nào? Hiện giờ Diêm gia nở mày nở mặt lại muốn xum xoe hưởng ké vinh quang, một lũ bạch nhãn lang*!”

Diêm Trường không đáp lời, ông nội tính tình nóng nảy nhưng tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, hân chỉ ngồi cạnh ông một lúc là ông nguôi ngoai.

Người bên ngoài lại tới, lần này là Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo, Diêm Trường không quan tâm tới bác hai và chú út hỏi ông nội sao rồi, liền dẫn hai thằng bạn lên lầu.

Ngũ Tử Húc trong tay cầm đồ vật, trái phải nhìn nhìn.

“Lão gia tử đâu, ba tao sai tao mang ít thuốc bổ tới cho lão gia tử, tất cả đều là hiệu kính cho ông.”

Diêm Trường sai người tiếp nhận mang đi: “Thay tao nói cảm ơn tới ba mày.” Sau đó đi vào phòng.

Ngũ Tử Húc đối với tình huống của Diêm gia cũng có hiểu biết, lúc này liền lập tức hiểu được, hạ giọng nói: “Bác hai và chú út nhà mày lại làm gì ngu ngốc à?”

Diêm Trường chỉ khẽ hừ một tiếng, lười nói chuyện này, chỉ hỏi: “Anh Viễn Đông và tiểu Ngũ đâu?”

Hồng Hạo nói: “Ngũ ca xuất ngoại rồi, mày đoán xem Đông ca đi đâu?”

Diêm Trường khó hiểu, lại nhìn sang Ngũ Tử Húc, cũng vẻ mặt thần bí.

“U thị?”

Ngũ Tử Húc khiếp sợ: “Sao mày biết? mày gặp anh ấy à?”

Thật sự là U thị sao?

Diêm Trường nhăn mi: “Ai gặp qua anh ấy?”

Hồng Hạo nói: “Tao, tao tới sân bay U thị thì gặp Đông ca, anh ấy đi một mình, nói là đi chơi.”

Ngũ Tử Húc chép miệng: “Mày nói xem, năm mới Đông ca chạy tới U thị để làm gì? Hơn nữa chúng ta cũng đã về đây không ở đó, chẳng lẽ lần trước tới đã tìm được tiểu tình nhân mới sao?”

Diêm Trường hỏi: “Vậy giờ đang ở đâu? Ở cùng ai?”

Hồng Hạo nói: “Chắc là cùng Hi Đường đi.”

“Mày liên hệ nó sao?”

“Cần gì tới tao, ông Vương Hưởng đã sớm biết anh ta tới rồi.” Vương Hưởng chính là thị trưởng U thị, đồng thời cũng là ba của Vương Hi Đường, cơ hội tốt như vậy đứa ngốc cũng biết quý trọng.

Diêm Trường trầm mặc không nói lời nào, nghĩ nghĩ, lấy di động ra gọi điện cho Vương Hi Đường, chính là điện thoại vang lên hồi lâu nhưng không có ai tiếp.

Hắn lại gọi tới cho Liêu Viễn Đông, cũng không ai nghe.

Hồng Hạo nói: “Không cần gọi nữa, lúc này tao cũng có gọi nhưng chả ai nghe máy cả.”

“Vì sao?”

“Không biết, chắc là mãi chơi chẳng.”

Diêm Trường nhìn di động, bỏ lại vào trong túi, lại nhin không được ấn gọi số điện thoại quen thuộc. Sáng sớm hắn đã nhắn tin cho Kỉ Tiểu, nhưng đối phương không nhắn lại, lúc này gọi tới cũng là máy tắt không tiếng trả lời.

Đại khái chắc do hôm qua mệt, lát nữa gọi lại vậy, Diêm Trường nghĩ.

Nhưng mà mãi cho tới bữa cơm tối, hắn gọi điện cho Kỉ Tiểu vài lần, bên kia vẫn chưa mở máy. Diêm Trường tâm liền thấy bất an.

Hồng Hạo không có mắt còn khuyên hắn: “Khỏi cần lo lắng, Đông ca và Hi Đường cũng đâu phải hạng vừa, hơn nữa lại đi cùng nhau, cho dù năm mới cường đạo nhiều, hay gặp giết người phóng hỏa cũng chả chọc được tới bọn họ đâu.”

Lời này của cậu ta còn chưa dứt, khiến Diêm Trường càng nghe càng không thấy thoải mái. Nhớ tới trạng thái tối hôm qua khi gọi điện của Kỉ Tiểu, trong lòng Diêm Trường tựa như có con chuột đang quấy nhiễu.

Sau một lúc, điện thoại vẫn không rời tay hắn, Ngũ Tử Húc trước khi rời đi nhìn thấy bóng dáng Diêm Trường đang nói chuyện với mẹ hắn dường như có chút không yên lòng.

Đàm Oanh vừa thấy Diêm Trường không chú ý liền dừng miệng, nói: “Con về đi ngủ sớm đi.”

Diêm Trường trở về phòng, trước khi ngủ còn gọi điện cho Kỉ Tiểu lần nữa, vẫn tắt máy.

Diêm Trường nhắm mắt lại, ném di động sang một bên, trực tiếp tắt đèn.

Có lẽ là ở trường học tinh thần được sử dụng quá độ tới cạn kiệt mà khi về tới Trì gia lúc nào cũng cảm thấy mệt mỏi muốn ngủ, buổi sáng tỉnh một lần, dậy ăn một cái bánh mì rồi lại tiếp tục ngủ thẳng cẳng tới chạng vạng, vốn định nấu cơm chiều cho Khương Chân, sau lại phát hiện con bé đã ăn mì, vì thế Kỉ Tiểu lại ăn bánh mì, rồi giường tìm sách đọc.

Nghĩ đọc khoảng 2 chương sách, sau đó sẽ chuẩn bị sách vở cho học kỳ sau, nhưng ngồi chưa tới 20 phút, Kỉ Tiểu lại lim dim ngủ, mà lần ngủ này tới khi mở mắt đã là sáng hôm sau.

Cậu từ dưới gối đầu lấy di động ra, thấy màn hình đen ngòm, chạm vào màn hình cũng không thấy sáng, mới nghĩ tới tối hôm trước nói chuyện với Diêm Trường xong quên không nạp pin.

Kỉ Tiểu rời giường đi nạp điện thoại, mở máy, sau đó đi rửa mặt chải đầu, trở về phát hiện có hai mươi mấy cuộc gọi nhỡ cùng hơn mười tin nhắn chưa đọc, mà người gọi và người gửi tin đều là cùng một người.

Kỉ Tiểu mở một tin ra đọc, càng đọc mấy tin về sau càng nhẩn mặt, tới khi đọc cái tin cuối cùng, Kỉ Tiểu bỏ đi động xuống, sững sốt một chút.

Tiếp đó cậu chậm rãi đi tới trước cửa sổ, kéo rèm cửa ra.

Liền thấy dưới gốc cây trụi lá ngoài cổng, một người đang đứng tựa vào thân cây, chiếc khăn quàng cổ khẽ tung bay dưới những cơn gió lạnh.

.....

Diêm Trường mua vé máy bay sớm nhất trong ngày là 5 rưỡi sáng, đến U thị chưa tới 8h, tới trước cửa nhà Kỉ Tiểu gần 9h, Diêm Trường tính Kỉ Tiểu đại khái đã rời giường, nhưng lại lo lắng cậu ở một mình sẽ bị bệnh hoặc đói bụng, không biết có nên tới nhấn chuông cửa hay không, liền cứ như vậy do dự cho tới bây giờ, hơn nửa giờ đã qua, gió lạnh cứ thổi vù vù, hắt lại quên mang mũ, lúc này đã cảm thấy lỗ tai cũng bị đông cứng rồi.

Chính là vẫn đang phân vân suy nghĩ vấn đề kia thì cửa chính căn nhà đã mở ra, một người đang mặc áo ngủ mỏng manh đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Diêm Trường ngơ ngác nhìn mặt Kỉ Tiểu, lại nhìn theo bóng dáng cậu tới gần, sau đó đem bản thân đánh giá một vòng.

Kỉ Tiểu nhẹ nhàng mắng một câu: “Cậu có bệnh à?”

Diêm Trường trong lòng tê rần, vươn tay kéo Kỉ Tiểu lại ôm chặt vào lòng, trên mặt nụ cười tươi không kìm lại được.

“Ừ, tớ bị mãn tính luôn rồi.”

Hết chương 62

63. Chương 63

Kỉ Tiểu mặc ít, Diêm Trường cũng không có tâm tư cùng cậu đứng ngoài trời đông, chỉ thúc giục mau lên mặc thêm quần áo. Trước khi Kỉ Tiểu xuống lầu đã nhìn qua, Khương Chân không có nhà, chắc là cùng bạn học đi chơi, vì thế mới đi được hai bước, do dự quay đầu lại nhìn Diêm Trường vẫn còn đứng trong gió lạnh.

Diêm Trường trong mấy chuyện này nói không nên lời quá thông minh, nhận thấy Kỉ Tiểu có ý đồ, không nói lời nào liền ba bước thành hai chạy luôn vào nhà người ta.

Kỉ Tiểu muốn đổi ý cũng đã muộn, vì thế chỉ có thể đi theo sau vào nhà.

Nơi này nằm trong khu dân cư cao cấp, mỗi tòa nhà cũng phải cao tới 5,6 tầng lầu, mỗi tầng cũng gần 3m, mỗi nhà đều được trang trí đẹp mắt, ngày nghỉ lễ nên khách khứa ra vào khu này cũng đông nên Diêm Trường đi vào cũng không bị bảo vệ hỏi nhiều. Trại gia cũng là một trong những căn nhà như thế, đi vào chính là phòng khách lớn, bên ngoài có một khoảng sân rộng, cửa kính lấp xung quanh để lấy ánh sáng tự nhiên, trang hoàng cũng sang trọng phong cách, nơi nơi đều lộ ra cái gọi là điều kiện của giai cấp xã hội thượng lưu, nhưng Diêm Trường vẫn cảm thấy không quá thoải mái.

Thẳng tới khi bước vào phòng Kỉ Tiểu, Diêm Trường mới hiểu được cảm giác là lạ từ lúc bước vào ở chỗ nào, phòng Kỉ Tiểu gần giống với phòng kí túc của cậu, không phải ở trang trí mà là cảm giác, cả căn phòng rộng rất trống trải, cảm giác vắng vẻ cô liêu.

Không trang trí, không vật dụng cầu kì, không ảnh chụp, càng không có hương vị gia đình...

Trên giá sách chỉ có vài cuốn sách sơ sài, Diêm Trùng thừa dịp Kỉ Tiểu vào phòng tắm thay đồ liền đi tới lật xem mấy quyển sách đó, đều là tập tranh, hơn nữa ngoài bìa còn có chút dấu vết năm tháng, góc giấy còn có chút nhăn là bởi vì lật xem nhiều lần.

Bỗng nhiên, ánh mắt Diêm Trùng dừng lại ở một tờ giấy trong tập tranh, nơi đó có vài bức tranh, mỗi bức tranh đều có ghi tên tác giả, Diêm Trùng chú ý tới ảnh phía bên trái, đó là một bức tranh vẽ một con mèo đang ngủ, trên đầu con mèo là một con chuột đang nằm úp sấp nghịch ria mép, cách vẽ giống như phim hoạt hình, bút pháp cũng rất ngây thơ trẻ con, nhìn rất dễ thương cùng thú vị, chắc là sáng tác của hài tử.

Mà dưới bức tranh có ghi: Kỉ Tiểu, giải nhĩ ‘làm việc mệt mỏi, trẻ nhỏ ngủ trưa’.

Diêm Trùng nhìn tới phát ngốc, Kỉ Tiểu đi ra, thấy hắn đang cầm tranh của mình, nhướn mày, đi tới đoạt lại.

Diêm Trùng hoàn hồn, cười nói: “Nhỏ như vậy đã có thành tích thực đáng nể.”

Kỉ Tiểu không thèm để ý tới hắn, vuốt ve từng nếp nhăn nơi góc giấy, rồi gấp lại bỏ lên giá sách.

Diêm Trùng nhìn bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ của cậu, phi thường muốn biết vì cái gì mà quyển sách này lại quan trọng với cậu như vậy, chính là hắn hiểu Kỉ Tiểu sẽ không nói.

Kỉ Tiểu đột nhiên hỏi hắn: “Sao cậu biết địa chỉ nơi này?” Cậu nhớ rõ chưa từng nói qua với Diêm Trùng.

Diêm Trùng nói: “Tớ gọi điện cho Thiết ca.”

Kỉ Tiểu vừa nghe, biểu tình liền lạnh xuống.

Diêm Trùng còn không sợ chết nói thêm: “Tớ nói muốn tới nhà cậu chúc tết, nhưng lại không biết cậu ở chỗ nào, nên mới hỏi thăm một chút.”

Kỉ Tiểu mãnh liệt xoay người đi ra ngoài, Diêm Trùng sớm có đề phòng một phen từ đằng sau ôm chầm lấy cậu.

Diêm Trùng ghé sát tai cậu cười vui vẻ: “Sao tính tình lại nóng nảy thế, tớ nói cái gì cậu cũng tin sao, tớ nhớ cậu đâu có dễ bị lừa như vậy.”

Kỉ Tiểu lườm hắn một cái, đâu phải cậu dễ lừa mà là Diêm Trùng hoàn toàn có khả năng làm ra loại chuyện như vậy, thập phần nào tàn, nói không chừng không cần thách cậu ta cũng làm.

Diêm Trùng rướn người hôn lên má Kỉ Tiểu một cái, Kỉ Tiểu nghiêng đầu tránh đi, Diêm Trùng ôm chặt không buông, giải thích: “Tớ không có làm thế. Tớ tìm lớp trưởng, cậu ấy có tư liệu học sinh trong lớp mà, tớ chỉ nói là muốn gửi đồ cho cậu, nhưng di động của cậu không gọi được cho nên cậu ấy nói cho tớ biết.”

Kỉ Tiểu lạnh giọng nói: “Cậu gọi lúc mấy giờ?”

Diêm Trùng dừng một chút: “4h...” sáng.

Kỉ Tiểu: “...”

Diêm Trùng ôm Kỉ Tiểu đang rất không hợp tác gây sức ép nửa ngày, liên tục cam đoan lớp trưởng sẽ không nghĩ nhiều mới miễn cưỡng trấn an cảm xúc của Kỉ Tiểu. thấy Kỉ Tiểu nghiêm mặt, Diêm Trùng đề nghị ra ngoài ăn sáng, Kỉ Tiểu không nguyện ý, lúc này ra ngoài ăn căn bản không có thứ gì tốt, người lại đông.

Diêm Trùng lại nói: “Tớ có một chỗ tốt lắm.”

.....

Kỉ Tiểu ở nơi này cũng khoảng 5, 6 năm, mà không biết gần đó có một nhà hàng như vậy. diện tích trong quán mặc dù không lớn nhưng chỗ nào cũng có thể thấy được tâm tư tinh xảo của người sắp đặt, nhìn qua liền biết không người bình thường nào có thể đi vào.

Hai người được một nhân viên phục vụ dẫn tới một nhĩ gian riêng ngồi xuống, nhân viên phục vụ nói: “Chốc nữa Lưu sư phụ mới tới, ngài chờ một chút.”

Diêm Trùng lên tiếng: “Không sao, tôi qua cùng ông ấy nói chuyện.”

Sau đó liền đi thẳng ra ngoài, trong chốc lát liền trở về, kéo Kỉ Tiểu cùng đi.

Kỉ Tiểu khó hiểu đi theo hắn, chợt nghe Diêm Trường nói: “Đây là nhà hàng gia đình, lúc đầu là do Hi Đường dẫn tớ tới, tớ đã nếm qua thấy hương vị các món ăn không tồi, cho nên cũng qua đây vài lần. Nơi này không có menu, cậu muốn ăn gì thì nói để bọn họ làm cái đó, nhưng hôm nay chúng ta có chút đặc biệt.”

Vừa nói vừa dẫn Kỉ Tiểu vào phòng bếp, chỉ thấy bên trong đứng một nam nhân đội mũ đầu bếp khoảng 4,50 tuổi, chắc là Lưu sư phụ vừa được nhắc tới.

Lưu sư phụ thấy Diêm Trường liền cười nói: “Nguyên liệu tôi đã chuẩn bị xong.”

Theo lý thuyết người không có nhiệm vụ sao có thể tiến vào phòng bếp, nhưng vị này chính là khách quý của công tử nhà thị trưởng, tự nhiên không gì là không thể.

Diêm Trường gật đầu, cùng Kỉ Tiểu đi qua nhìn.

Chỉ thấy trên một chiếc bàn dài bày la liệt nào là bột mì, trứng gà, nước...còn có các loại gia vị.

Lưu sư phụ nói: “Các cậu có thể thử làm trước, tôi sẽ hướng dẫn, nếu không, chúng tôi ở đây có sẵn các cậu bất cứ khi nào cũng có thể dùng.”

Nhìn Kỉ Tiểu ngây ngốc không động, Diêm Trường đi qua kéo tay cậu lên xắn tay áo cho cậu: “Lúc trước tớ đã bị tay nghề của Lưu sư phụ mê hoặc, đặc biệt là hai món bánh trôi đậu đỏ và bánh chẻo truyền thống, vì thế đã muốn học làm, phức tạp chắc chúng ta không thể làm được nhưng loại đơn giản chắc có thể, mình làm mình ăn mới thực sự là thỏa mãn.”

Lưu sư phụ biết vị thiếu gia này chỉ nói khách khí nhưng có thể được cậu ta khen ngợi, vô luận là thực hay giả đều cảm thấy thực vinh quang, vì thế vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ hướng dẫn hai người chu đáo.

Kỉ Tiểu có chút chưa tỉnh hẳn, chỉ nhìn tay mình, một lúc lâu dưới ánh mắt cổ vũ của Diêm Trường, mới cẩn thận đặt lên bàn.

Đừng vì chiếc bánh trông đơn giản thế mà làm, Kỉ Tiểu trước nay chưa từng tiếp xúc với những thứ này, Diêm Trường thì càng đừng nói tới, mặc dù có Lưu sư phụ đứng bên cạnh hướng dẫn tỉ mỉ nhưng khi bắt tay vào làm hai người tay chân luống cuống hậu đậu, bột mì không cho quá nhiều nước thì chính là nhân rơi hết ra ngoài, thật vất vả mới làm được cái bánh, ngoại hình càng không nói nên lời thực quý dị vụn vụn, hai người bình thường sắc sảo thông minh, giờ phút này hoàn toàn là vô dụng, người này so với người kia nhìn càng buồn cười hơn.

Chỉ khổ cho Lưu sư phụ thực kiên nhẫn cũng không cười nhạo hai người, mà thái độ ông lại thực tự nhiên cổ vũ Diêm Trường tự mình làm theo ý mình, đối với việc mình làm cái bánh hình nai sừng tấm còn vênh vênh tự mãn, càng về sau càng phát huy những hình thù trừu tượng không hiểu là cái gì, hoàn toàn mất không chế.

Ngược lại Kỉ Tiểu, vẫn luôn nghiêm túc cẩn thận học làm, tuy rằng quá trình làm còn vụng về luống cuống nhưng chậm rãi cũng có chút thành quả, chỉ là tác phẩm của cậu đặc biệt lớn, bánh trôi có thể sánh với quả kiwi, còn bánh chẻo thì có thể che khuất cả lòng bàn tay.

Cuối cùng cả dãy bàn tràn đầy các tác phẩm của hai người, lượng bánh này cũng đủ để hai người ăn tới sang năm.

Trở lại phòng riêng, Diêm Trường cầm cái bát của mình, ánh mắt dừng trên người Kỉ Tiểu đang xăm soi cái thìa.

Kỉ Tiểu bị tầm mắt của hắn nhìn chăm chú không chịu được mới dừng tay, Diêm Trường hỏi: “Sao cậu còn chưa ăn bánh tớ làm?”

Kỉ Tiểu nhìn nhìn món bánh hình thù kì quái trong bát Diêm Trường không lên tiếng.

Diêm Trường bỗng nhiên gấp vài cái bánh kì quái bỏ vào bát Kỉ Tiểu, lại từ chỗ cậu gấp hai cái bánh trôi khổng lồ.

Diêm Trường: “Đổi hai cái, ăn thử.”

Kỉ Tiểu: “...” Một chiếc Diêm Trùng đã chuẩn bị sẵn tâm lý Kỉ Tiểu sẽ nổi khùng hoặc là mặt lạnh ném lại, không ngờ Kỉ Tiểu cuối cùng vẫn là mức một chiếc ‘bánh trôi’ hình lập phương vụn vụn, cắn một miếng...

Diêm Trùng làm chính là bánh trôi đậu đỏ, không có tư vị gì đặc biệt, vỏ ngoài làm bằng gạo nếp chưa nhào kỹ, vẫn còn đông cục, ăn một lần nửa đời vẫn không quên, cảm giác đặc biệt kì quái.

Nhưng Kỉ Tiểu cũng không nói gì, chỉ yên lặng nuốt xuống.

Mà chiếc bánh trôi khổng lồ của Kỉ Tiểu cũng được Diêm Trùng tiêu diệt sạch sẽ.

.....

Từ phòng ăn đi ra ngoài đã là buổi chiều, thái dương hồng hồng ấm ấm lan tỏa, hóa giải không ít không khí giá lạnh mùa đông.

Diêm Trùng chưa nghĩ ra kế tiếp sẽ đi đâu, Kỉ Tiểu cũng không, hai người đã ăn quá no, vì thế liền cứ như vậy sóng vai đi bộ tiêu thực, hai người đi bên nhau hòa vào dòng người đi chơi tết.

Nam sinh ít người thích đi dạo phố, trước kia Diêm Trùng và Kinh Dao quen nhau hẳn chưa từng có kiên nhẫn như vậy, đại bộ phận là Kinh Dao đi theo hẳn tới nơi hai người có thể chấp nhận được, còn hiện giờ cứ như vậy không có việc gì mà cứ đi lung tung như vậy, Diêm Trùng lại mong muốn con đường này vĩnh viễn đi không tới cuối.

Cứ miên man suy nghĩ như vậy, ánh mắt Diêm Trùng đột nhiên dừng lại.

Hắn chỉ vào một nhà hàng ở phố đối diện hỏi Kỉ Tiểu: “Chúng ta qua nơi đó xem nhé?”

.....

Lúc thấy Diêm Trùng và Kỉ Tiểu đồng thời từ bên ngoài bước vào, Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ đều có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hai người rất nhanh thu lại cảm xúc, Liêu Viễn Đông ngược lại cười nói: “Diêm Vương, thực sự là một tác cũng không rời nhỉ, năm mới cũng không làm biếng.”

Diêm Trùng liếc mắt sang Vương Hi Đường thần sắc tự nhiên bên cạnh, đáp lại: “Anh cũng khiến em trở tay không kịp.”

Vương Hi Đường kéo ghế dựa bên cạnh ra, đối Kỉ Tiểu gật đầu chào hỏi, rồi hướng Diêm Trùng: “Nếu đã tới, vậy ngồi xuống luôn đi.” Chờ tới khi Diêm Trùng và Kỉ Tiểu an vị, lại gọi phục vụ mang trà lên.

Diêm Trùng nhìn hoàn cảnh xung quanh, thật sự nhìn không được hỏi: “Hai người...đang tu tâm dưỡng tính à?”

Nơi này là một quán trà, không có cà phê hoặc là kem ly hoặc các món tráng miệng, chân chính là một quán trà, bàn ghế theo phong cách kiểu cổ, dụng cụ pha trà truyền thống, hương lá trà xanh thoang thoảng trong không khí, nhìn những người xung quanh đều là mấy lão nhân cao tuổi, nên 4 thằng thanh niên xuất hiện ở đây thực có vẻ đặc biệt đột ngột.

Liêu Viễn Đông nở nụ cười: “Ừ, anh tới đây được vài ngày đã hưởng thụ đầy đủ phong phú, còn phải cảm tạ Vương thiếu đã chiêu đãi.”

Liêu Viễn Đông vừa nói vừa vuốt ve đầu ngón tay Diêm Trùng biết đây là thói quen nghiện thuốc lá của anh ta.

Quả nhiên, Liêu Viễn Đông đứng dậy nói: “Anh đi rửa tay.”

Chờ anh ta đi rồi, Diêm Trùng nhìn về phía Vương Hi Đường, trong ánh mắt mang theo điều suy nghĩ.

Vương Hi Đường ngược lại mở miệng trước: “Mày muốn hỏi gì?”

Nếu Vương Hi Đường đã hỏi trực tiếp như vậy thì Diêm Trùng cũng không vòng vo nữa, nói: “Tao gọi điện cho mày.”

Vương Hi Đường nói: “Tao không cầm điện thoại.”

“Vậy điện thoại mày đâu?”

Vương Hi Đường hướng vị trí của Liêu Viễn Đông hất cằm.

“Anh ta cầm làm gì...”

Vương Hi Đường đánh gãy Diêm Trùng: “mày hỏi anh ta ấy.”

“Bọn mày mấy ngày nay làm gì?”

“Không làm gì.” Vương Hi Đường nghĩ nghĩ lại nói: “Kỳ thật cũng làm rất nhiều, tao dẫn anh ta đi chơi, dù sao cũng là bạn bè của mày, tao cũng không thể sơ sài được.”

Diêm Trùng cân nhắc bọn họ đã chơi cái gì, Vương Hi Đường đã tự mình nói.

“Tôi không ít địa phương, câu cá, chơi cờ, còn tới công viên trung tâm.”

Diêm Trùng: “.....”

Kỉ Tiểu: “.....”

Vương Hi Đường nói: “Anh ta bảo tùy tao, tao liền an bài như vậy, cũng coi như cho anh ta lãnh hội văn hóa u thị, không đi một chuyến lại uống công.”

Hết chương 63

64. Chương 64

Liêu Viễn Đông trở lại, hình tượng anh ta thực sự rất không hợp ngồi uống trà, Diêm Trùng thấy anh ta và Vương Hi Đường nói chuyện thần thái tự nhiên, tán gẫu đủ mọi đề tài có đôi khi còn vui đùa trêu chọc nhau, tựa hồ không có gì không ổn, nhưng Diêm Trùng cũng hiểu được, bởi vì đối phương là Liêu Viễn Đông, nên những chuyện bình thường phát sinh trên người anh ta mới là không bình thường.

Liêu Viễn Đông hỏi Diêm Trùng: “Hai đứa lát nữa có định làm gì không?”

Diêm Trùng nhìn Kỉ Tiểu, lại nhìn sang Vương Hi Đường, không phi thường tình nguyện mà đem dự định của mình nói ra.

“Nếu không có thể đi xem phim? Đang công chiếu một bộ phim bom tấn mới.”

Bốn thằng con trai thì đi xem phim cái gì, đổi lại là trước kia đừng nói Liêu Viễn Đông mà ngay chính Diêm Trùng cũng sẽ không có hứng thú, nhưng Vương Hi Đường không có ý kiến, Kỉ Tiểu lại dưới tầm mắt nóng bỏng của Diêm Trùng cũng không tỏ ra phản đối, vì thế đề nghị này phi thường thuận lợi tiến thành.

Rạp phim ngày nghỉ đã đông chứ đừng nói nghỉ tết thế này, chả khác gì biển người, cả nhóm đứng xếp hàng mua vé nửa ngày mới tới lượt, đây là điều mà mấy vị công tử từ nhỏ đã hưởng thụ toàn đãi ngộ chưa từng thử qua bao giờ, cuối cùng vẫn là Liêu Viễn Đông chi tiền.

Diêm Trùng từ trong tay hắn tiếp nhận vé xem phim, vừa thấy liền sợ run lên.

Liêu Viễn Đông nhếch nhếch khóe miệng: “Không còn chỗ nào khác.”

Theo bảng dẫn đường, 4 người cuối cùng cũng tới được phòng chiếu vip, tìm được số ghế thuộc về bọn họ là hai chiếc....ghế đôi.

Giữa hai chiếc ghế có một vách ngăn tạo không gian riêng, Liêu Viễn Đông gật gù: “Cũng không tệ lắm.”

Vương Hi Đường từ chối cho ý kiến, chọn vị trí trong cùng ngồi xuống.

Ngay lúc Liêu Viễn Đông muốn đi theo ngồi cùng thì Vương Hi Đường hô: “Kỉ Tiểu....”

Kỉ Tiểu không chút do dự, dưới ánh nhìn ‘van xin’ chăm chú của Diêm Trì, ngồi xuống cạnh Vương Hi Đường.

Liêu Viên Đông tựa tiểu phi tiểu nhìn sang Diêm Trì, Diêm Trì biểu tình bất lực, mặt đen như đáy nồi, nhưng hắn cũng không có gan đem Kỉ Tiểu khiêng sang ghế cạnh mình, vì thế, chỉ có không cam nguyện ngồi cùng ghế với Liêu Viên Đông.

Bộ phim này nội dung chủ yếu xoay quanh chuyện thương nghiệp kinh doanh, không có đầu óc có thể sẽ xem không hiểu loại phim bày, nhưng phổng chừng hứng thú của bốn người cũng không quá chú tâm vào bộ phim.

Sau khi một đoạn phim đánh nhau phần khích qua đi, Vương Hi Đường bỗng nhiên nói: “Cậu cứ thả lỏng đi, không cần đề phòng tứ như vậy...” Cậu chú ý từ khi Kỉ Tiểu và Diêm Trì cùng xuất hiện, Kỉ Tiểu chưa từng nói một câu nào, cũng không tham dự bất luận cuộc nói chuyện hay quyết định ý kiến gì, cơ hồ muốn đem cảm giác tồn tại của mình giảm tới mức thấp nhất, đây là tư thái đề phòng kín đáo nhất, tựa như ẩn tượng Kỉ Tiểu luôn cấp cho người đối diện.

Đương nhiên, cậu chủ yếu là nhằm vào Liêu Viên Đông, nhưng Vương Hi Đường hiểu được, chính mình cũng chiếm một phần nguyên nhân. Bọn họ trong mắt Kỉ Tiểu đều là hồ bằng cầu hữu của Diêm Trì, hoàn toàn không có gì khác nhau.

Ai ngờ, Kỉ Tiểu cũng không quay đầu sang nói: “Những lời này, cậu nên nói với bản thân.”

Cái loại võ trang hạng nặng như chuẩn bị ra chiến trường đối phó kẻ địch, cũng đồng dạng có thể thấy được trên người Vương Hi Đường, chỉ là cậu đã che dấu rất tốt thôi.

Vương Hi Đường ngưng một chút, sau đó cười cười, đứng dậy nói: “Tớ đi toilet.”

Từ chỗ ngồi đi ra đã thấy Diêm Trì đang đứng trước bồn rửa tay.

Vương Hi Đường đi qua mở vòi nước rửa tay: “Tao cho rằng đây là thời cơ tốt để mày chiếm chỗ đấy.”

Diêm Trì không nói chuyện.

Vương Hi Đường cũng không vội.

Diêm Trì nghĩ kĩ mới hỏi: “hai người là có chuyện gì?”

Vương Hi Đường: “Mày đi mà hỏi ba tao, hỏi cả cái tên họ Liêu ngoài kia, đừng hỏi tao.”

Diêm Trì nghĩ cũng biết đây không phải do Vương Hi Đường nguyện ý, lại nói: “Mày biết tính cách của Liêu Viên Đông chứ?”

“Lần trước tao đã nói...” Vương Hi Đường vẩy vẩy tay cho ráo nước, rút khăn giấy ra lau: “Cửu ngưỡng đại danh.”

Diêm Trì gật đầu: “Mày biết thì tốt.” Nói thật, Liêu Viên Đông thì Diêm Trì không khuyên nổi, tựa như bản thân hắn, Liêu Viên Đông cũng không khuyên được, cho nên hắn chỉ có thể xuống tay ở chỗ Vương Hi Đường, Vương Hi Đường bình thường nhìn thực ôn hòa thân thiện, nhưng Diêm Trì cũng biết thẳng bạn mình cũng không phải quả hồng chín (mềm yếu dễ sai bảo) mà ít nhất hiện tại đầu óc cậu đang thanh tỉnh, vả lại đối với Liêu Viên Đông cũng có phòng bị, vậy chắc chuyện này sẽ không đi tới đâu.

Vương Hi Đường cười cười nhìn hắn: “Kỳ thật cái mày muốn hỏi không phải là cái này đúng không?”

Bị nhìn thấu, Diêm Trì cũng không quanh co lòng vòng thẳng thắn nói: “Tao và...mày làm sao mà biết được.”

“Hôm tới làng du lịch, buổi sáng hôm sau tao thấy Kỉ Tiểu đi ra từ phòng mày.”

Diêm Trì vuốt cằm, thâm nghĩ nguyên lai là sơ hở này.

Vương Hi Đường đánh giá vẻ mặt hắn chỉ thấy trên mặt Diêm Trì cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, không khẩn trương, cũng không có bất luận cái gì gọi là lo lắng, miễn cưỡng trên mặt có một chút cảm xúc thì

nhiều nhất chính là hơi ảo não, này thật sự không phải phản ứng của việc thằng bạn thân phát hiện hần đang quen một thằng con trai.

Vương Hi Đường cảm thấy chuyện này có thể giải thích bằng hai cách, thứ nhất Diêm Trìung bất quá chỉ là vui đùa một chút, cho nên hần không quan tâm, chán thì đem mọi chuyện phiền toái liền chấm dứt; cách giải thích còn lại chính là hần vốn không sợ, không sợ bị phát hiện, không sợ người khác biết hần và Kỉ Tiểu đang quen nhau, về phần vì cái gì không sợ... Vương Hi Đường không quá nguyện ý tìm hiểu sâu.

Hai người từ toilet đi ra phòng chiếu phim, Liêu Viễn Đông đang ngồi theo dõi tình tiết phim tới vui vẻ, thấy cả hai liền nói: “Nếu còn không trở lại, anh liền vào tìm hai đứa đấy.”

Vương Hi Đường vừa nói đi tới trước mặt anh ta: “Bọn tôi cũng không nghiện thuốc lá...” Nói một nửa lại bỗng nhiên cả người liền ngã vào lòng Liêu Viễn Đông, mà Liêu Viễn Đông trực tiếp đem người ôm chặt không buông.

Diêm Trìung đứng ở sau lưng Vương Hi Đường bị kinh ngạc giật mình, chỉ thấy Liêu Viễn Đông thu hồi chân lại, không để ý ánh mắt giết người của Vương Hi Đường, gắt gao khóa chặt tay không buông, vừa ngẩng đầu đối Diêm Trìung cười nói: “Còn không đi qua? Anh đây tạo cơ hội tốt cho cậu còn gì.”

Diêm Trìung nhìn Liêu Viễn Đông, lại nhìn sang Vương Hi Đường, chỉ thấy cậu mặc dù gương mặt vương chút khó chịu nhưng cảm xúc coi như ổn định, nghĩ là cậu có thể ứng phó, hơn nữa nơi này cũng đông người lại là nơi công cộng, Liêu Viễn Đông dù có tà môn thể nào cũng không đến mức ở đây vọng động cái gì. Vì thế Diêm Trìung nội tâm đấu tranh một phen, rốt cục không nhịn được hướng chỗ Kỉ Tiểu đi tới.

Ngay lúc Diêm Trìung vừa rời bước, liền nghe thấy Liêu Viễn Đông dùng âm thanh ghé tởm nói với Vương Hi Đường: “Thấy em, anh tự nhiên liền hết nghiện thuốc lá...”

Diêm Trìung run rẩy toàn thân, áp chế cảm giác buồn nôn bước nhanh tới chỗ cạnh Kỉ Tiểu ngồi xuống.

Bị tình cảnh vừa rồi quấy nhiễu, tâm tư ngồi xem phim liền phai nhạt, mà Kỉ Tiểu tựa hồ xem cũng thực nhập tâm, đều có thể thấy những hình ảnh phim phản chiếu trên đôi mắt trong sáng của cậu, rõ ràng rục rịch.

Vì thế Kỉ Tiểu nhìn màn hình, Diêm Trìung nhìn Kỉ Tiểu, nhìn thì nhìn nhưng người càng lúc càng ghé sát gần lại.

Diêm Trìung cơ hồ muốn dán lên tai Kỉ Tiểu, đề thấp cổ họng hỏi: “Hay vậy sao, tớ lại xem không hiểu gì.”

Kỉ Tiểu không phản ứng lại.

Diêm Trìung tự nhiên chưa từ bỏ ý định.

Trái phải nhìn quanh, phát hiện cái ghế đôi này thiết kế thực kín đáo, xác thực phi thường bí mật lại an toàn, người ngồi phía trước chỉ cần không quay đầu lại thì những người xung quanh sẽ không nhìn thấy gì.

Cho nên, vuốt heo của Diêm Trìung liền nhịn không được, một tay vòng qua thành ghế sau lưng Kỉ Tiểu, thấy Kỉ Tiểu không động đậy, hần lại chậm rãi vòng tay quanh eo cậu, Kỉ Tiểu hơi tránh né, vẫn không có phản ứng gì lớn, vì thế lá gan của Diêm Trìung cũng lớn hơn hần.

Hần đem Kỉ Tiểu kéo vào trong lòng mình, đầu hần gác lên vai cậu, hơi thở thẳng hướng cổ Kỉ Tiểu phả ra.

Kỉ Tiểu rốt cục bị hần làm phiền không chịu nổi, mắng một câu: “Tránh ra.”

Diêm Trìung trong lời nói lãnh đạm của cậu nghe ra chút cự tuyệt, liền không tiếp tục mặt mũi thân cận nữa nhưng tay vẫn ôm chặt, tính toán thân cận kiểu khác, an ủi một chút mấy ngày nay cùng Kỉ Tiểu tách ra mà bị bệnh tương tư gây sức ép không thôi, thì bỗng nhiên cả phòng chiếu bùng sáng lên!

Bộ phim thế nhưng vào đúng lúc này kết thúc...

Chỉ thấy người xem lục tục chuẩn bị đứng dậy ra ngoài, Diêm Trìung vẫn ôm chặt cậu không có ý buông ra. Kỉ Tiểu nhịn không được giờ tay thui cho hần một cú.

Diêm Trìung lúc này chỉ có thể ôm ngực kêu rên, sau đó dùng ánh mắt u oán mà nhìn Kỉ Tiểu tiêu sái đứng dậy rời đi....

Diêm Trường bắt mắt, trong lòng âm thầm gào thét: cơ hội tốt như vậy thế còn bỏ lỡ a....

Ra ngoài rạp chiếu phim, tại cửa hội hợp với bọn Liêu Viễn Đông, thấy quần áo của anh ta không được chỉnh tề lắm, khoe miệng còn bị rách một chút, mà Vương Hi Đường bộ dáng vẫn hoàn hảo, nửa điểm không nhìn ra dị sắc gì.

Diêm Trường không hưng trí nghiên ngẫm tình hình hai người này, mắt thấy trời sắp tối, cũng đến lúc hắn phải về, dù sao hắn ra ngoài cũng không nói với ai tiếng nào, nếu trong ngày không quay về, chắc chắn lão thái gia và cha mẹ hắn sẽ nghi ngờ, hiện tại không phải thời cơ tốt để chống đối.

Mà Liêu Viễn Đông bốc đồng, đến ba anh ta cũng không quản được anh ta, hơn nữa lúc này anh ta đang rất có hứng thú sao có thể rời đi được.

Kết quả Diêm Trường vẫn là một mình vội vàng tới rồi vội vàng đi.

Nhìn thời gian, hắn thuận đường cùng Kỉ Tiểu bắt xe trở về, chính là trước khi tới tiểu khu, Diêm Trường lại nhận không được theo Kỉ Tiểu đồng thời xuống xe.

“Vẫn còn sớm chút, tớ vào với cậu.”

Kỉ Tiểu không nói chuyện, hai người liền chậm rãi bước đi trên con đường uốn lượn rải đá nhỏ. Nhưng cho dù có đi chậm thế nào thì cũng phải tới cuối đường.

Đến dưới lầu, Diêm Trường nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đích thật là không thể trì hoãn hơn được nữa.

Diêm Trường nói: “Tớ đi đây.”

Kỉ Tiểu nhìn hắn.

“Còn gần nửa tháng nữa là vào học kì II, đến lúc đó gặp lại.”

“Di động cũng đừng quên sạc pin, cậu dù không muốn nghe điện thoại của tớ thì ít nhất cũng nhắn lại cho tớ một tin nhé.”

“Cậu khi nào quay trở về trường nhớ nói cho tớ biết một tiếng.”

“....”

“Tớ đi thật nhé?”

Kỉ Tiểu vẫn không nói tiếng nào, cũng không động đậy.

Diêm Trường xoay người muốn đi, quay đầu lại, vẫn thấy Kỉ Tiểu đứng ở đó.

Diêm Trường nói: “Sao cậu còn chưa vào nhà?”

Kỉ Tiểu nói: “Vậy sao cậu còn chưa đi?”

Diêm Trường kinh ngạc cùng cậu đứng đối diện, chỉ thấy Kỉ Tiểu vẫn gương mặt đạm mạc, ánh mắt vẫn như trước lạnh lạnh không đổi, nhưng Diêm Trường không cách nào quay đầu lại bước đi, không cách nào không chú ý tới cậu như vậy.

Hắn nhận không được một tay dùng sức kéo Kỉ Tiểu lại hung hăng hôn lên!

Kỉ Tiểu cũng không phản kháng, mặc Diêm Trường tàn sát đôi môi mình, ôm lấy mình dùng đầu lưỡi ra sức liến hót, đem cậu hôn sâu, môi răng giao triền, quần quýt, cậu đều yên lặng thừa nhận.

Chính dù vậy, Diêm Trường vẫn cảm thấy không đủ, hắn gắt gao ôm chặt Kỉ Tiểu lại, một lần lại một lần hôn cậu, dọc theo cổ cậu gặm cắn, tại chỗ lưu lại những dấu vết loang lổ, hắn muốn Kỉ Tiểu lúc nào cũng phải nghĩ tới mình, thật giống như mình lúc nào cũng khắc khắc khát cầu đối phương.

Diêm Trường cảm thấy nếu tiếp tục diễn biến hắn rất có thể sẽ mắc bệnh chiếm dục cuồng, không có biện pháp để Kỉ Tiểu rời khỏi mình, thậm chí rời khỏi tầm mắt của mình cũng không được.

Quá độ kích thích, nhượng hai người khi tách ra đều thở dốc, mà hơi thở nóng rực của Diêm Trường phả bên tai Kỉ Tiểu như muốn đem cậu bị phồng.

Diêm Trùng duy trì tư thế ôm chặt không buông tay, Kỉ Tiểu lau lau miệng đẩy Diêm Trùng ra: “Trễ máy bay.” Cậu khó được khi khẩu khí nói chuyện có chút không xong.

Diêm Trùng nhìn cậu, vẻ mặt ủy khuất: “Tớ không thích nghỉ đông, cũng không thích năm mới.”

Kỉ Tiểu biết không thể cùng hắn tiếp tục dây dưa, bằng không nhất định sẽ trễ giờ bay, vì thế trước bỏ Diêm Trùng ra đi vào nhà, đóng cửa cái rầm.

Nhìn thân ảnh Kỉ Tiểu biến mất ở sau cánh cửa, Diêm Trùng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếc nuối rồi đi.

Mà Kỉ Tiểu sau cánh cửa nhận thấy hắn đã đi rồi, lúc này mới từng bước một lên lầu.

Chính là cậu vừa lên lầu lại nghênh diện chống lại chính là Khương Chân đang đứng ở ban công vẻ mặt kinh ngạc.

Hết chương 64

65. Chương 65

Kỉ Tiểu thấy Khương Chân đứng ở đó chỉ sửng sốt một chút, rồi lại tiếp tục thẳng tiến tới phòng mình.

Thanh âm Khương Chân sâu kín mà nhẹ nhàng vang tới.

“Anh là đồng tính luyện ái?”

Kỉ Tiểu tiếp tục đi về phía trước.

“Người kia...là Diêm Trùng?” Khương Chân dò hỏi.

Kỉ Tiểu cũng không quay đầu lại.

Khương Chân lại cao giọng hơn: “Kỉ Tiểu! Anh chẳng lẽ...muốn biến thành đức hạnh như mẹ anh sao?”

Kỉ Tiểu mãnh liệt dừng cước bộ lại, cậu quay đầu nhìn thẳng Khương Chân.

Tại Khương gia, đã từng có một khoảng thời gian Trì Xu Huyền thực xấu xa, bà cơ hồ bị vây kín trong trạng thái thần kinh hoảng loạn, người bên ngoài tùy ý nói một câu cũng có thể chạm tới nghịch lân của bà, sau đó dẫn tới hiệu quả nghiêng trời lệch đất. nhưng hiện tại bà đã sửa đổi, Khương Chân đã dần dần kế thừa một chút phong phạm này của mẹ mình, tuy tính tình nhỏ không được tốt lắm, nhưng rất ít khi cuồng loạn như Trì Xu Huyền, phần lớn thời gian Khương Chân đều là lạnh lùng cao ngạo, tính cách này ngoài Trì gia huynh muội ngay cả trên người Kỉ Tiểu cũng có thể thấy được, chính là mức độ lớn nhỏ bất đồng, mà Khương Chân càng lớn thì mức độ cao ngạo càng nhiều, với nhỏ không cần mở miệng liền mang theo khí thế công kích người khác đích xác coi ai cũng đồng trang phải lứa với nhỏ, bất luận nam nữ đều như nhau.

Nhưng đối mặt với im lặng của Kỉ Tiểu, ánh mắt Kỉ Tiểu toát lên vẻ hung ác nham hiểm rõ ràng không vừa lòng, kiêu ngạo của Khương Chân lập tức thu lại, nhỏ cũng biết mình nói sai rồi, nhưng lại không biết giải thích thế nào, vì thế chỉ có thể cắn môi, quật cường chống lại ánh mắt Kỉ Tiểu, ngược lại thái độ hiện ra một tia ủy khuất.

Thấy nhỏ ở bộ dạng này Kỉ Tiểu không tiếp tục so đo, chỉ nói một câu: “Không liên quan tới em.” Liền đóng sầm cửa phòng lại.

.....

Mãi cho tới kì nghỉ đông chỉ còn vài ngày, Trì Xu Huyền mới trở về, mà năm nay cùng những năm trước không khác biệt mấy.

Khương Chân không thèm nhìn tới những món quà bà mang về, từ đầu tới cuối đều coi bà như người vô hình mà đối đãi. Kỉ Tiểu cũng tính hôm kí túc mở cửa trở lại thì quay về trường học, trước khi cậu đi, Trì

Xu Huyền thật sự làm một bàn đồ ăn ngon mắt phong phú, nhưng Khương Chân sẽ không thưởng thức mà Khương Duệ lại không có ở nhà.

Vẫn là Kỉ Tiểu nhìn những món ngon dần dần nguội lạnh không được ai để ý, cuối cùng kéo ghế ra ngồi xuống.

Trì Xu Huyền cao hứng phi thường, không ngừng mà gấp đồ ăn vào trong bát của cậu, Kỉ Tiểu không khách khí mà xê dịch cái bát sang một bên, Trì Xu Huyền mới xấu hổ mà dừng đĩa.

Bà miễn cưỡng cười nói: “Dì công việc bận rộn, về chậm vài ngày, không ngờ lúc về lại gặp thời tiết không tốt...aiz, đều là tại dì.”

Kỉ Tiểu không trả lời, biểu tình lãnh đạm.

Trì Xu Huyền lại nói: “Dì ở nước Pháp cũng thực sốt ruột, nghĩ các con năm mới ăn toàn đồ lạnh, chỉ mong có thể nhanh chóng được lên máy bay, nhưng mà sau đó tín hiệu yếu không liên lạc được, dì không thể gọi điện cho các con được...”

Kỉ Tiểu nhin không được đánh gãy bà: “Dì nếu không thể về được thì cũng không cần gián đoạn lịch trình công tác.”

Trì Xu Huyền ngẩn ra, nụ cười trên mặt cứng đờ không chống đỡ nổi nữa, bà rũ mắt xuống, thở dài thật dài.

“Đúng vậy, cho nên dù không phải là một người mẹ tốt, chưa bao giờ là...”

Kỉ Tiểu không muốn nhìn thấy bộ dạng đáng thương của bà, đứng dậy rời đi.

“Tiểu Tiểu...” Trì Xu Huyền gọi cậu, giọng nói có chút run run, do dự một lúc mới gian nan hỏi một câu: “Dì có thể...chờ tới ngày được con tha thứ không? Có thể không?”

Kỉ Tiểu vẫn nhìn phía trước, biểu tình không mấy may thay đổi, cậu nói: “Người dì cần được tha thứ, cho tới bây giờ cũng không phải cháu...”

Kỉ Tiểu về trường học, cậu đến trường chưa được vài ngày thì Tôn Tiểu Quân cũng tới, vừa mới tới phòng kí túc liền bắt đầu kể lể với cậu kiếp sống ma quỷ của học kỳ II lớp 11 sắp bắt đầu.

“Trước phải tập trung ôn thi, sau đó phân ban, nếu tớ có thể được chuyển vào lớp 1 ít nhất học kì này phải đứng trong top 5 của lớp, may ra mới có hy vọng, nếu không, tiền đồ lớp 12 thực xa vời.” Học kì trước cậu ta đứng trong top 60 học sinh của khối, nếu lúc đó lớp 1 bị chia thành hai lớp tự nhiên và xã hội, Tôn Tiểu Quân vẫn có cơ hội để chen chân lên top đầu, đương nhiên, tiền đề là cậu ta phải tiếp tục liều mạng như trước.

Kỉ Tiểu nhìn di động, Diêm Trùng nhắn cho cậu một đại tin tức, nói là ngày mai sẽ trở lại, Tôn Tiểu Quân hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu định thi đại học nào?”

Kỉ Tiểu ần ần bàn phím, trực giá nói: “F đại.”

“F đại?” Tôn Tiểu Quân kinh ngạc: “Vậy hẳn là không khó, tớ còn cho rằng mục tiêu của cậu là U đại cơ.”

Kỉ Tiểu cũng phát hiện mình nói không đúng, sau khi hoàn hồn liền gật đầu: “Ừ, nói sau đi.”

.....

Sáng sớm hôm sau, cửa phòng ngủ đã bị đập rầm rầm, Kỉ Tiểu cũng đã thức, đi qua mở cửa, thấy Diêm Trùng đang đứng bên ngoài, một tay xách hành lí một tay mang theo túi lớn túi nhỏ.

Hắn cười nói: “Vốn nghĩ sẽ về nhà trước, lại phát hiện không mang chìa khóa, cho nên tới chỗ cậu trước...” nói được một nửa thấy Tôn Tiểu Quân đang ở bên trong, mày lập tức nhủ lại.

Tôn Tiểu Quân cũng nhìn thấy hắn, đang xỏ được 1 ống tay áo bông liền quên luôn xỏ tay còn lại.

Kỉ Tiểu lại thực bình tĩnh, người đã tới trước cửa, đem hắc đuổi đi lại càng kì quái, vì thế chỉ có thể tránh sang một bên cho Diêm Trường vào.

Diêm Trường đem đồ vật để sang một bên, liếc liếc mắt nhìn người đang ngồi ở giường đối diện: “Cậu tới sớm như vậy làm gì?”

Tôn Tiểu Quân thầm nghĩ: cậu cũng tới không muộn a.

Trên mặt lại là nụ cười làm lạnh: “Muốn tới sớm để ôn tập.” Nói xong, tốc tốc cầm vật dụng rửa mặt chạy ra ngoài.

Diêm Trường mắt lạnh nhìn theo bóng dáng Tôn Tiểu Quân biến mất, vừa quay đầu liền gửi lại cho Kỉ Tiểu một ánh mắt nhiệt thành.

Đến phiên Kỉ Tiểu mặt lạnh, đem câu nói của Diêm Trường trả lại cho hắc: “Sao cậu tới sớm vậy?”

Diêm Trường không bị nghẹn, vẫn thản nhiên nói: “Muốn tới nhìn cậu sớm một chút.”

Kỉ Tiểu: “...”

Diêm Trường từ một túi nylon lấy ra một hũ đậu hoa nóng hổi đưa qua cho cậu: “Trên đường mua, nhanh ăn đi cho nóng.”

Kỉ Tiểu không động, nhìn hắc.

Diêm Trường nói: “Tớ ăn rồi.” (Jer: 0.o 2 a hiểu ý nhau qua ánh mắt ==))

Kỉ Tiểu mới tiếp nhận.

Diêm Trường cười không thấy tổ quốc đâu.

Tôn Tiểu Quân cũng coi như thức thời, cậu cũng không cảm thấy giữa hai người này có gì khác lạ, mà là ở đây dưới áp lực quá lớn của Diêm Trường, trực tiếp ảnh hưởng tâm tình học tập của cậu, căn bản không có biện pháp ngồi yên đọc sách chuẩn bị bài, cho nên cầm sách vở tự giác đi ra ngoài tới thư viện ngồi.

Kỉ Tiểu và Diêm Trường bên nhau cả ngày, tựa như hình thức ở cùng nhau trước năm mới, mà Kỉ Tiểu như ý nguyện được ăn đậu hũ mềm mềm như trước, tâm tình cũng tốt hơn không ít, cho nên quá trình ở chung cũng coi như khoái trá, ít nhất đối với Diêm Trường là vậy.

Nhưng đến tối, Tôn Tiểu Quân quay về vẫn thấy Diêm Trường ở đây, tình huống này có chút kì lạ.

Kỉ Tiểu cũng cho rằng Diêm Trường sẽ về, ai ngờ, hắc lại tỏ ra hợp tình hợp lí nói: “Ông bà ngoại tớ xuất ngoại rồi, Tử Húc, Hồng Hạo còn chưa về.” Ý là, tớ không còn nơi nào để đi nữa.

Tôn Tiểu Quân kinh ngạc: “Vậy hôm nay cậu muốn ngủ ở đây?”

Diêm Trường muốn ở chỗ này một đêm là bình thường nhưng Tôn Tiểu Quân thực sự không thể tin được là quan hệ của Diêm Trường và Kỉ Tiểu lại tốt đẹp như vậy.

Phải biết rằng trong toàn trường, mọi người đều biết Diêm gia là thế nào, nhìn qua Diêm Trường giao hảo với các thầy cô và bạn bè nhưng người chân chính khiến hắc tín nhiệm cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, chẳng lẽ không ai nghĩ ra sao? Vậy cũng phải xem mình có xứng hay không.

Nhưng mà Kỉ Tiểu mới tới trường không bao lâu? Thành tích tuy rất tốt nhưng Diêm Trường cũng đâu có hiếm lạ cái này? Sao không thấy hắc có quen hệ tốt với học sinh giỏi nhất trường Thái Hiếu Mông?

Cho nên, Kỉ Tiểu có ưu điểm gì đáng giá khiến Diêm Trường nhìn với cặp mắt khác xưa trở thành đối tượng tá túc sau mấy người bạn chí cốt là Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo?

Vấn đề này trước đây Tôn Tiểu Quân hiểu lầm Diêm Trường chạy tới muốn đánh Kỉ Tiểu, nhưng ai ngờ sau một hồi hiểu lầm qua đi liền suy nghĩ lại, nhưng dù cậu ta có nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng không thể nghĩ ra chuyện gì, hiện tại cũng thế, cậu ta chỉ có thể coi Diêm Trường là sở thích kì quái của giai cấp thượng lưu, Kỉ Tiểu coi như món đồ chơi của hắc, hoặc là quan hệ của hai người thay đổi từ sau khi cùng nhau thi vật lí quốc gia.

Cho nên nói, con người a, hết thấy phải xem kì ngộ, Tôn Tiểu Quân nằm trên giường cảm thán

Mà bên kia, Kỉ Tiểu lại không nguyện ý cho Diêm Trùng ở lại, bởi vì cậu không tín nhiệm cái tên này chút nào.

Nhưng khi cậu nhỏ giọng đề xuất Diêm Trùng ra thuê khách sạn, biểu tình của hắn đáng thương khiến cho quyết định của cậu phải tiêu tan.

“Vẫn còn trong năm mới đó, cậu muốn ở ở một mình bên ngoài sao? Không nhà để về...”

Kỉ Tiểu môi khẽ giật giật, nghĩ cũng biết là không còn cách nào khác, vì thế không nhắc lại nữa.

Diêm Trùng hướng giường Kỉ Tiểu trèo lên, Tôn Tiểu Quân lẩm miệng nói: “hai cậu ngủ chung à? Kì thật mấy cái giường kia đều trống, cậu có thể nằm.” dù sao cũng không ai dám có ý kiến.

Diêm Trùng khó chịu: “Chăn đệm kia bao lâu không phơi nắng rồi?”

Tôn Tiểu Quân lập tức á khẩu.

Diêm Trùng vừa định hướng Kỉ Tiểu ôm lại bị cậu một cước đá văng, nhưng chỉ một chốc hắn lại kiên cường sấn lại gần.

Kỉ Tiểu trừng hắn, chỉ tiếc hoàn cảnh quá tối, sát khí suy giảm, trong bóng đêm chỉ có thể mơ hồ thấy được vầng sáng mắt di chuyển.

Diêm Trùng tự động coi đó là ánh mắt câu dẫn, lòng tràn đầy hoan hỉ mà đem người quắp thật chặt trong lòng, lúc đầu Kỉ Tiểu còn chút kiên nhẫn, nhiều nhất cũng chỉ chạm mũi vào người hắn, nhưng dần dà tên kia bắt đầu không an phận, tay ôm người Kỉ Tiểu theo dọc thắt lưng cậu đi dần xuống dưới, tìm được góc áo ngủ liền chui vào trong.

Kỉ Tiểu đem tay hắn kéo ra, chính là Diêm Trùng thế nhưng không buông tha, ngược lại cầm chặt tay cậu ngăn không cho cậu phản kháng, một tay thì tiếp tục hành vi không quy củ.

Kỉ Tiểu không dám giấu dùa quá lớn, sợ Tôn Tiểu Quân ở giường đối diện phát hiện động tĩnh, nhưng Diêm Trùng chính là lợi dụng tâm tình khó nói này mà tận tình khi dễ Kỉ Tiểu mấy khi ngoan ngoãn.

Tay Diêm Trùng đã tiến vào trong quần Kỉ Tiểu, thuận lợi tiến tới trung tâm, dưới vỏ chăn bông dày che dấu, chậm rãi bắt đầu tiến hành hành vi không vẻ vang, mà Kỉ Tiểu không thể di chuyển đi đâu chỉ có thể đem mặt vùi vào trong gối đầu, thân thể run nhẹ nhẹ, cố gắng điều chỉnh hô hấp đang không ngừng nhanh dần.

Tư thế cậu lúc này hoàn toàn đem sau lưng bại lộ trước mặt Diêm Trùng, hắn vùi đầu vào gáy cậu khẽ liếm, thuận lợi đổi được cái run rẩy kịch liệt của Kỉ Tiểu.

Giường Tôn Tiểu Quân cách giường cậu chưa đến 2m, xoay người là có thể phát hiện tư thế hai người không thích hợp, cho nên Kỉ Tiểu chỉ có thể đem mọi cảm giác gắt gao nhẫn nhịn. nhưng hai người mới ở chung không bao lâu, mà Diêm Trùng đã hiểu rõ toàn bộ thân thể cậu, thuận lợi khám phá hết những điểm mẫn cảm trên người, kỹ xảo thì càng lúc càng tiên bộ, tựa như bản thân hắn muốn đối phó Kỉ Tiểu trên phương diện này thì giờ đã dễ như trở bàn tay, cho nên, Kỉ Tiểu xác thực ẩn nhẫn rất khó chịu.

Diêm Trùng tay dừng một chút, đem Kỉ Tiểu kéo qua, hôn lên môi cậu, quả nhiên môi đã bị cậu cắn tới chảy máu.

Diêm Trùng đau lòng liếm lên miệng vết thương ở môi cậu, thâm nghĩ bản thân dường như đã quá phận rồi.

Nhưng hiện tại nếu hắn dừng tay, vậy thì càng quá phận hơn, cho nên Diêm Trùng chỉ có tiếp tục đi xuống, mà hắn cũng không tiếp tục gây sức ép cho Kỉ Tiểu nữa, chỉ một lòng nhượng cậu phát tiết, nhưng nói thật, dưới tình huống này, cảm giác bí ẩn yêu đương vụng trộm lại càng khiến Diêm Trùng càng thêm hưng phấn, cộng thêm Kỉ Tiểu đang ở trong lòng, hơi thở nóng hổi không ngừng phả lên sườn mặt, hai người đều rơi vào trạng thái dục si, khiến cảm giác áy náy của Diêm Trùng hòa tan đi không ít.

Hắn nhịn không được ảo tưởng, không biết sau khi kết thúc Kỉ Tiểu có thể sẽ làm lại với hắn hay không, thế thì khoảng thời gian tách ra mới miễn cưỡng bù đắp lại.

Mà kể tiếp không bao lâu, Kỉ Tiểu liền lâm vào dục vọng cao trào, cậu ngửa cổ, cần cổ mảnh khảnh trong đêm đen tạo thành một độ cong xinh đẹp, Diêm Trùng nhìn chăm chăm làn da trắng tuyết, chỉ cảm thấy miệng lưỡi càng thêm khô khốc.

Hết chương 65

66. Chương 66

Ngay tại lúc Diêm Trùng đang miên man suy nghĩ, hần bỗng nhiên mãnh liệt hít sâu một hơi, kinh ngạc nhìn về phía Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu còn chưa từ trong khoái cảm vừa rồi hoàn toàn thoát ly ra, khí tức như trước dồn dập, nhưng xem ra ánh mắt nhìn Diêm Trùng đã chậm rãi bắt đầu khôi phục thanh minh.

Diêm Trùng lộ ra một cái tươi cười, ngập ngừng nói: “Đừng nói giỡn...”

Kỉ Tiểu nhỏ giọng: “Cậu không muốn sao?”

Diêm Trùng thành thật: “muốn...” nhưng mà cũng chỉ là nghĩ mà thôi, hần biết hiện tại vô luận địa điểm hay thời cơ đều không thích hợp.

Chính là tay Kỉ Tiểu vừa động, hơi thở Diêm Trùng lập tức liền nặng nề hơn, đồng thời hạ thân biến thô trướng trong tay Kỉ Tiểu.

Diêm Trùng muốn xin khoan dung, muốn nói lời hay nhưng hần hiểu, Kỉ Tiểu đại khái là đang tức giận, hơn nữa lại còn là người mình thích, đầu óc Diêm Trùng liền bị đánh gãy, hần nghĩ, nếu như có thể làm cho Kỉ Tiểu chủ động giúp mình thư giải... thì dù thế nào tư vị đó đối với Diêm Trùng đều nhất định tuyệt vời vô cùng.

Cho nên, cho dù hần muốn đoạt lại quyền chủ động, nhưng dục vọng nửa người dưới dần dần đánh bay lí trí tư tưởng chủ đạo của hần.

Mà Kỉ Tiểu thế nhưng thật sự bắt đầu từng chút từng chút an ủi giúp Diêm Trùng, động tác kia tuy rằng trúc trắc, nhưng bởi vì là tay Kỉ Tiểu, hành vi của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng đều đã hạnh phúc đến không tìm thấy phương hướng nữa rồi, hần cứ như vậy không bị khống chế nhìn gương mặt xinh đẹp của Kỉ Tiểu gần trong gang tấc, nếu không cản chặt rằng nghẹn một hơi nhân khí, Diêm Trùng cảm thấy hần nhất định sớm giải phóng.

Nhưng Kỉ Tiểu là ai? Cậu thông minh như vậy, cảm giác sinh lí có lẽ không thể khống chế như lí trí, nhưng phương diện kĩ thuật cũng do đầu óc chiếm ưu thế, chưa ăn qua thịt heo cũng thấy qua heo chạy, cậu đều bị Diêm Trùng coi làm đối tượng thực nghiệm lâu như vậy, khó được công thủ thay đổi, Kỉ Tiểu nửa điểm cũng không kém.

Cậu cũng muốn cho Diêm Trùng biết lợi hại của cậu.

Ngón tay Kỉ Tiểu thon dài, trắng nõn thon mịn tựa như chỉ cần bẻ sẽ gãy luôn, mà xúc cảm lạnh lạnh từ lòng bàn tay vây quanh Diêm Trùng khiến hần có cảm giác hưởng thụ gần như tra tấn, gông cùm xiềng xích của Diêm Trùng dưới tay Kỉ Tiểu hoàn toàn biến mất, một lòng sa vào cảm giác tuyệt đỉnh cậu mang lại cho hần.

Kỉ Tiểu nhìn không chớp mắt biểu tình của Diêm Trùng, dĩ vãng đại bộ phận đều là Diêm Trùng thưởng thức trạng thái của cậu lâm vào dục vọng, rất ít có cơ hội ngược lại, Kỉ Tiểu hiện tại đã thấy rõ, Diêm Trùng vào lúc này sẽ cau mày, khóe môi cũng mím chặt, hàm dưới và đường cong cổ đều dùng sức căng cứng, theo di chuyển tay của Kỉ Tiểu, hần sẽ hơi hơi nheo mắt lại, bộ dáng đó không ai không nghĩ tới từ ‘gợi cảm’, một loại cảm giác gợi cảm nam tính tràn ngập.

Mà Kỉ Tiểu cùng tầm mắt hần chạm nhau, Diêm Trìng trong mắt sở dĩ ẩn chứa loại cảm xúc khuynh lược vẫn chưa tới bởi vì hành vi chủ động của cậu mà hơi thả lỏng, hần đối với Kỉ Tiểu là tràn ngập dày đặc chiếm hữu dục, giống như tùy thời đều có thể xông lên ăn gọn cậu.

Kỉ Tiểu không bị dọa, cậu xuyên thấu qua ánh mắt Diêm Trìng có thể phán đoán cảm thụ giờ phút này của hần, cộng thêm trạng thái trưởng đại của cự vật kia cậu cảm thấy Diêm Trìng sắp lên tới đỉnh điểm.

Quả nhiên ngay sau đó, hạ phúc Diêm Trìng đang bùng bùng chuẩn bị phun trào, muốn đem hưng phấn của mình chọc sâu vào trong lòng bàn tay Kỉ Tiểu, nhưng tại thời khắc này, Kỉ Tiểu bỗng nhiên ngừng động tác.

Sau đó vẻ mặt vô tư nói: “Mỗi tay.” Liền xoay người kéo chần ngủ.

Lưu lại Diêm Trìng vẻ mặt không dám tin.

Muốn chết không muốn sống nhìn bóng lưng Kỉ Tiểu hồi lâu, Diêm Trìng nhận mệnh, hần tiểu tâm kéo tay Kỉ Tiểu qua, chẳng sợ kết quả khổ bức thế nào cũng phải giải phóng, ít nhất có thể tiếp xúc với tay Kỉ Tiểu cũng được.

Kỉ Tiểu lại không cho, Diêm Trìng lại cố gắng nhiều lần, cuối cùng Kỉ Tiểu mãnh liệt nắm chặt mệnh căn của hần, sau đó dùng lực bóp một phát....

Trong bóng tối, Diêm Trìng bùng nổ kêu rên nghe hết sức thê lương xót xa!!!

Tôn Tiểu Quân bị giật mình tỉnh lại, mơ hồ mở mắt hướng sang giường bên họ nhìn nhìn, sau đó nói thầm một câu: “Không phải hai cậu đi tiểu trên giường luôn đấy chứ...”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mặt Diêm Trìng vô cùng thối, Tôn Tiểu Quân bị lấy làm đối tượng giận chó đánh mèo cũng không dám nói gì, tóm lại Diêm Trìng đêm đầu tá túc tại phòng ngủ của Kỉ Tiểu, lấy kết quả phi thường không viên mãn chấm dứt.

Sau đó một đoạn thời gian rất dài, chỉ cần trong kí túc có người, Diêm Trìng đều không tiếp tục hứng khởi suy nghĩ đen tối thế nữa.

Kết thúc kì nghỉ đông tốt đẹp, học kì II thống khổ bắt đầu, đám học sinh lúc đầu tiếng oán thán vang trời dậy đất rồi dần dần thích ứng cường độ học tập sinh hoạt cao, con người đều là thế, bị ép buộc mãi cũng thành quen.

Nhưng so với việc Diêm Trìng và Kỉ Tiểu tiến vào trạng thái tốt đẹp ổn định thì Hồng Hạo tựa hồ không quá thông thuận, bởi vì cậu ta vừa chia tay với Lỗ Tú Ny.

Kỳ thật chuyện tình sử của cậu ta kéo dài được 3, 4 tháng như vậy đã là không ngắn rồi, mà cái tên này hướng nhỏ cũng tốn khá nhiều tâm tư, mọi chỗ mọi nơi đều tìm điều mới mẻ nhỏ, sớm đã có suy nghĩ gặp gió đổi hướng, chính là thực bất hạnh chưa kịp lấy cớ lên tiếng thì bên kia Lỗ Tú Ny đã lên tiếng đề nghị chia tay trước, nói là tuy Hồng Hạo có điều kiện thực tốt nhưng rất cuộc không thích hợp với nhỏ, có lẽ hai phe đều hẳn là sẽ có lựa chọn tốt hơn.

Điều này khiến cho Hồng Hạo có chút không cam nguyện.

Giống như việc một bộ quần áo mặc mãi cũng chán đang lo lắng có nên thay đi không thì lại phát hiện có ngày không cần thận mình đã làm mất nó, tư vị kia cũng như vậy cho nên Hồng Hạo gần đây có chút ỉu xìu.

Ngũ Tử Húc thấy vậy, vui sướng khi người gặp họa nói: “Mày chính là đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma.”

Hồng Hạo khó chịu: “Tao cmn phải sớm một bước nói trước mới phải, lúc đó tao còn do dự cái gì không biết.”

“Ai bảo mày nhìn trong nồi rồi còn luyến tiếc trong bát.”

“Còn hơn mày bát không mà nồi cũng chả ngó tới được.”

“Shit, mày muốn chết...” Ngũ Tử Húc đứng dậy: “Ông đây đã sớm xưa đâu bằng nay, vốn định nhìn mày đáng thương giới thiệu cho vài mối tốt, hiện tại thì mơ đi, tự đi mà tìm.”

Hồng Hạo hồ nghi: “Mối tốt gì?”

Ngũ Tử Húc không để ý tới cậu ta, thẳng tới khi Diêm Trùng đi tới trước mặt nói: “Diêm Vương, thứ 7 rảnh không, đi với tao.”

Diêm Trùng đầu còn không ngẩng lên: “Không đi, ông bà ngoại tao về, tao phải ra đón.”

“Shit, mày có biết thứ 7 là ngày gì không? Mày không đi bà ngoại mày đảm bảo không trách mày, thậm chí còn thấy cao hứng.”

Ngũ Tử Húc thấy Diêm Trùng không có hứng thú, không từ bỏ có chút rên rỉ không thành thép nói: “Thứ 7 là lễ tình nhân, lễ tình nhân đó biết không? Ngày牛郎 lang chúc nữ gặp nhau.” Vừa nói vừa làm ra động tác hai ngón tay giao triền một chỗ.

“Ngư lang chúc nữ đó là đêm thất tịch...” Vương Hi Đường khinh bỉ.

“Ôi, không sai biệt lắm.” Ngũ Tử Húc không thèm để ý: “Tóm lại nếu trong ngày đó mà mày không ra ngoài chơi cũng bị đuổi ra ngoài thôi, bà ngoại khẳng định khinh bỉ mày, đại diêm vương hot boy của trường nhân xưng ‘hoa khôi giảng đường trăm’ hiện giờ ý chí chiến đấu hoàn toàn không có, thoái ẩn giang hồ rồi hử.”

Diêm Trùng không lời gì để nói, trộm liếc sang Kỉ Tiểu, thấy cậu không phản ứng gì mới yên lòng: “Mày không khoe khoang thì chết à?” cái gì mà ‘hoa khôi giảng đường trăm’ ngoài Kinh Dao ra cũng chỉ được 2, 3 người thôi chứ mấy.

Đối với điều này Hồng Hạo cũng đồng ý, hưởng ứng theo: “Diêm Vương cũng đã lâu chưa quen bạn gái, chuyện này trước đây chưa từng xảy ra.” Trước Kinh Dao còn thường xuất hiện, khiến cho những người khác chết tâm, nhưng nay cả hai đã tách ra khiến tro tàn lại bùng lên, chính là từ sau khi vào học tới nay Kinh Dao cứ như biến mất hoàn toàn, bình thường gặp gỡ cũng là một bộ mặt thối, tỏ rõ muốn tái hợp là hoàn toàn không có khả năng.

“Cho nên, tất cả mọi người có thể cảm nhận được tao dụng tâm lương khổ thế nào.”

“Vậy mày định làm gì?” Hồng Hạo hưng trí.

Ngũ Tử Húc vuốt vuốt mấy sợi ria mép vô hình, đắc đạo: “Thứ 7 này tao vốn hẹn Khương Chân, nhưng tao nghĩ tới huynh đệ của tao vẫn đang cô đơn, tao vô cùng đau đớn ngũ tạng thiêu đốt, vì thế tao cần rằng đậm chân quyết định có phúc cùng hưởng, có đường phải cùng ăn, cho nên hôm đó hẹn luôn bọn mày đi cùng.”

“Mày hào phóng nhỉ.” Hồng Hạo kinh ngạc, thế nhưng nguyện ý đem Khương muội muội chia sẻ?

Ngũ Tử Húc hoàn hồn lập tức cho Hồng Hạo một cước: “Thằng cờ hó, mày nghĩ lung tung cái gì thế? Là Khương Chân tìm thêm mấy bạn nữ nữa, sau đó mọi người cùng nhau đi chơi. Có bạn cùng lớp nhỏ, có bạn bên ngoài, yên tâm, tao đều đã xem qua ảnh chụp, tuy rằng so với Khương muội muội còn kém chút nhưng bộ dáng cũng tuyệt đối là nhất đẳng, tuyệt đối không thua kém mỹ nữ trong trường.”

Vương Hi Đường hiểu rõ: “Hóa ra Khương Chân không muốn đi một mình với mày, nên mới kéo một đồng người nguy trang như vậy.”

Ngũ Tử Húc tức giận gườm gườm: “Đó là do em ấy thẹn thùng, hiểu chưa? Với lại có thể quen được mỹ nữ bọn mày không muốn sao? Không muốn? thấy đám chúng mày tiền đồ đen tối, cậu đây cũng thấy ghen khuất thay cho chúng mày.” Lời này đều là Hồng Hạo trước kia châm học Ngũ Tử Húc, hiện tại hoàn toàn cấp trả lại.

Vương Hi Đường nói: “Diêm Vương không rảnh mày tìm người khác cũng được, chỉ cần mày lên tiếng thì có mà xếp dài hàng đồng.”

Ngũ Tử Húc lập tức ghen lời, Vương Hi Đường hỏi: “Là Khương Chân yêu cầu mày nhất định phải kéo Diêm Vương đi đúng không?”

Nhìn bộ dáng Ngũ Tử Húc, Hồng Hạo bắt đầu miệng tiện: “chắc chắc, thì ra là thế, nghe cũng không thấy ngạc nhiên a, chắc là Khương muội muội đối với Diêm Trùng có...”

“Câm cái miệng mày đi.” Ngũ Tử Húc gào lên: “Khương muội muội không phải người như thế, điều ấy tao có thể cam đoan, về phần Diêm Vương, tao chỉ muốn tìm bạn gái cho nó, cũng bình thường thôi, nếu Diêm Vương với mày cho người ta chọn thì người ta sẽ chọn ai hử...”

Hồng Hạo bị phun trào không phản đối, ấp úng trong chốc lát rồi nói: “Tao không phải là lo lắng cho mày sao, mày nói mày cũng đã mất ít nhiều tâm tư, mà tay còn chưa cầm được, lần này vô luận thế nào cũng phải tiến thêm một bước chứ, như vậy, địa điểm để tao chọn cho, mày của con nhỏ tới tay, anh đây cam đoan để mày được như ý nguyện.”

Ngũ Tử Húc thấy Hồng Hạo cười gian tà, nhin không được cũng sáng mắt.

Quay đầu sang nhìn Diêm Trùng hỏi ý, lại thấy hắn nhìn chằm chằm sang bên Kỉ Tiểu, Ngũ Tử Húc vội hỏi: “Kỉ Tiểu cũng đi luôn đi, cơ hội tốt đó, có rất nhiều bạn gái xinh đẹp, khẳng định mỗi người đều so với...tên gì ấy nhỉ, à Tử Diễm đều hơn vài bậc.”

Kỉ Tiểu từ cuốn sách ngẩng đầu lên, tựa hồ suy xét một chút, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người nói: “Được.”

Ngũ Tử Húc ngoài ý muốn tự nhiên phi thường cao hứng, vì thế hỏi Diêm Trùng: “mày xem, ngay cả Kỉ Tiểu cũng đi...”

Diêm Trùng quay đầu lại rốt cục nói: “Vây được rồi...”

Hắn cười nói những lời này, nhưng Ngũ Tử Húc lại khó hiểu cảm thấy có chút lạnh cả người.

Hết chương 66

67. Chương 67

Lễ tình nhân, Diêm Trùng tự mình tới kí túc đón Kỉ Tiểu, Tôn Tiểu Quân không về nhà thấy bọn họ giờ càng ngày càng có xu hướng quen dần không còn kinh ngạc nữa, nhưng bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt nên cậu ta vẫn lẩm miệng một câu: “Hai cậu...cùng nhau đi chơi lễ à?”

Diêm Trùng cười hỏi lại: “Đúng vậy, muốn đi cùng không?”

Tôn Tiểu Quân vội xua tay: “Không không không, không làm phiền...độc thân rất tốt, độc thân rất tốt.”

Có xe chờ sẵn ở bên ngoài, hai người lên ghế sau ngồi, khoảng 1h sau mới tới nơi tụ tập. Nơi tập trung là do Hồng Hạo tìm, là một tòa nhà nằm ở lưng chừng núi, cũng không biết cậu ta có tâm tư gì, xa xôi thì khỏi cần bàn lại còn rậm rạp rùng rú, nếu đi bộ phỏng chừng có thể đem người làm mệt chết. Nhưng đồ ăn nơi đây thực ngon, phong cảnh tuyệt đẹp sơn thủy hữu tình đủ cả, cộng thêm tiết trời xuân khoan khoái dễ chịu, phóng nhãn nhìn lại hết sức mới mẻ.

Nhưng Diêm Trùng vẫn không thể nào hòa nhã nổi, Ngũ Tử Húc ngồi một chiếc xe khác tới, thấy vậy liền sán lại thì thầm: “Mày đừng có tỏ ra khó chịu thế được không, chờ tới khi mày đi nghiệm hàng xong liền biết chuyến đi này tuyệt đối không uổng phí, lễ tình nhân mà...vốn nên như thế...”

Diêm Trùng đương nhiên biết hôm nay là lễ tình nhân, hắn chỉ không biết, lúc đầu hắn đã tính toán xong xuôi hết rồi, lại không ngờ bị cái vụ này chen ngang phá vỡ hết tất cả, cố tình Kỉ Tiểu không những đồng ý tham gia mà còn theo những tên này khiến hắn ăn khổ không ít, Diêm Trùng khổ tâm ném trái đủ mọi loại tư vị nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống vào bụng.

Bọn họ tổng cộng có 5 con trai, mà đối phương lại có đến 10 đứa con gái, đích xác giống như Ngũ Tử Húc miêu tả, bộ dáng được, dung mạo tú lệ cơ hồ loại hình nào cũng có. Đám nam sinh đánh giá nhóm nữ sinh,

đồng thời bên đối phương cũng đánh giá lại bọn họ, sau đó Ngũ Tử Húc giới thiệu tên của từng người xong, lại dùng ánh mắt nhiệt tình rơi trên người Diêm Trường.

Chờ tới khi Khương Chân mở miệng, nhỏ giới thiệu phi thường đơn giản, nơi này trừ nhỏ ra tất cả đều là học sinh trường khác, có bạn học hồi cấp 2, cũng có bạn cùng tuổi, nếu muốn tiến thêm một bước thì mọi người tự tìm hiểu.

Vì thế, buổi tụ tập bắt đầu, đám nam sinh bên này trừ bỏ Hồng Hạo vừa mới thất tình đang nóng lòng muốn thử ra những người còn lại tựa hồ không có chút nào gọi là cao hứng, Vương Hi Đường nghịch di động, Diêm Trường quay sang nói chuyện với Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu gương mặt bất động không thay đổi, mà Ngũ Tử Húc luôn suy nghĩ làm sao có được cơ hội thế giới hai người với Khương Chân, trong nhất thời khiến cho không khí trong căn nhà có chút lạnh lùng.

Khương Chân lặng lẽ nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt rơi xuống trên người Diêm Trường, thấy hắn hoàn toàn không nhìn tới đám nữ sinh xung quanh thỉnh thoảng đều hướng tới hắn ánh mắt hứng thú, chỉ nhìn chằm chằm Kỉ Tiểu bên cạnh, không nhìn được mà nhú mày, bỗng nhiên cảm xúc xắc trên bàn giường giọng nói: “Chơi không?”

Diêm Trường vừa nghe, dừng lại chút, sau đó hướng Ngũ Tử Húc nhìn lại.

Ngũ Tử Húc cũng không ngờ, vừa định mở miệng, Khương Chân lại mặc kệ cậu ta, hỏi: “Ai thua uống rượu, chơi hay không?”

Diêm Trường cùng Khương Chân đối diện nhau một khắc, từ ánh mắt lạnh liệt của nhỏ rõ ràng tiếp nhận được tín hiệu khiêu khích không có ý thu liễm, Diêm Trường dường như hiểu được.

“Nếu đều đã đến, vậy cùng chơi thôi.” Hắn nói.

Diêm Trường có thể phối hợp là tốt nhất, Ngũ Tử Húc hỏi: “Nữ sinh thua thì uống nước trái cây, nam sinh uống rượu đi.”

Hồng Hạo ở bên cạnh trường cậu ta, oán giận thẳng bạn thực lực hậu, nghĩ nghĩ nói: “Để tao xắc trước cho.”

Vì thế cuộc chơi bắt đầu.

6 viên xúc xắc, hơn 15 điểm là đại, kém là tiểu, vòng thứ nhất Diêm Trường đặt đại, Kỉ Tiểu đại, Khương Chân tiểu, Ngũ Tử Húc cũng tiểu.

Kết quả là đại.

Ngũ Tử Húc đưa nước trái cây cho Khương Chân, Khương Chân trực tiếp cầm ly rượu bên cạnh uống, Ngũ Tử Húc hoảng sợ, lập tức đoạt lại: “Làm gì đó, không được uống!”

Khương Chân lạnh nhạt nói: “Chơi thua phải chịu phạt, đó là quy tắc cuộc chơi.”

Ngũ Tử Húc khó được nam nhân một phen: “Để anh.”

Hồng Hạo một bên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trợn trắng mắt.

Vòng thứ 2, vẫn chọn như thế, kết quả là tiểu.

Diêm Trường cười cười, cầm chén rượu lên uống.

Kỉ Tiểu mắt nhìn, cũng muốn cầm ly rượu lên, lại bị Diêm Trường giạt lấy.

Hồng Hạo nói: “Nam sinh đều phải uống.”

Diêm Trường nói: “Cậu ấy miễn cảm, không thể uống, tao uống hộ.” Nói xong nốc sạch, đám nữ sinh vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Hồng Hạo lại tiếp tục trợn trắng mắt, nhỏ giọng ngáp ngừng: hôm nay xem ra hỏng rồi, một chút cũng không có ý nghĩa....

Mấy vòng sau cũng đồng dạng như thế, Diêm Trìung mặt không đổi sắc nốc từng ly rượu vào bụng, mà Khương Chân thắng cuộc chơi biểu tình cũng không chút vui vẻ, chân mày ngược lại nhíu càng sâu, nhưng cũng thực khoái, nhỏ đã nghĩ thông suốt.

Hai vòng sau, nhỏ thua, Ngũ Tử Húc muốn uống thay, Khương Chân không vui nói: “Tôi đói bụng, anh có thể lấy chút điểm tâm tới đây không?”

Nhân viên phục vụ ngay bên cạnh nhưng Khương Chân đã lên tiếng nhờ, Ngũ Tử Húc nào dám không đồng ý, vì thế bắt người lon ton chạy đi, mà sau đó Khương Chân không ai can nên tự mình uống luôn 2 ly rượu, chờ tới chén thứ 3, tay bỗng nhiên bị người giữ lại.

Hồng Hạo giật mình, Diêm Trìung nhíu mi, Khương Chân thì lạnh nhạt nhìn về Kỉ Tiểu đang giữ tay mình.

Kỉ Tiểu dùng chút lực, ly rượu liền tới tay cậu, cậu không nói nhiều, ngửa đầu uống cạn.

Diêm Trìung bất mãn nhìn Khương Chân, Khương Chân đáp lại bằng ánh mắt căm thù.

“Mấy người...” là thế nào? Hồng Hạo triệt để hồ đồ.

Lúc Ngũ Tử Húc quay lại, Diêm Trìung đã làm hơn mười chén vào bụng, mà Kỉ Tiểu cũng uống vài chén, không khí trên bàn nói không nên lời vô cùng kì quặc cứng ngắc, ngay cả đám con gái xung quanh cũng ảm cảm giác được.

Ngay lúc Khương Chân chọn tiểu mà kết quả ra đại, nhỏ chuẩn bị uống thêm chén nữa thì Kỉ Tiểu chợt đứng dậy nói: “Không chơi nữa.”

Khương Chân khó chịu nhìn cậu,

Kỉ Tiểu nhìn nhỏ nghiêm giọng: “Đi ra.” Bỏ lại những lời này, xoay người ra ngoài trước.

Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo cùng đám người khó hiểu nhìn chăm chú, Khương Chân thể nhưng khẽ cắn môi, cun cút đi theo ra ngoài.

Căn biệt thự to như vậy, Kỉ Tiểu đứng trong vườn dưới gốc cây ngô đồng, cảm giác Khương Chân tới gần, Kỉ Tiểu lên tiếng: “Không phải đã nói không liên quan tới em sao?”

Khương Chân không phục: “Anh đừng tự mình đa tình, tôi chỉ thấy anh ta không vừa mắt.”

Kỉ Tiểu quay đầu lại, dùng loại biểu tình ‘em thật ấu trĩ’ nhìn đối phương.

Khương Chân chán nản: “Kỉ Tiểu, anh cho anh là ai?!! Anh cho mình rất thông minh sao? Có lẽ trước kia anh còn có chút bản lĩnh nhưng hiện tại, anh chính là ngu ngốc, vô cùng ngu ngốc.”

Kỉ Tiểu thực bình tĩnh: “Anh cái gì cũng không phải, giống em thôi.”

“Tôi CMN ít nhất còn là đứa con gái! Còn anh? Anh không phải luôn tỏ ra thanh cao, cái gì cũng không quan tâm sao? Vậy anh cứ tiếp tục tỏ ra như thế đi, lâm thời buông tha là có ý gì, ba anh mà biết anh hiện tại biến thành đức hạnh như bây giờ, anh cảm thấy ông ấy có thể bị anh làm tức giận đến sống lại không?”

Thần sắc trên mặt Kỉ Tiểu rốt cục hơi hơi buông lỏng một chút, cậu hơi bước lên trước một bước nói nhỏ: “‘Ba của anh’ à? Vậy còn em?”

Khương Chân ngẩn ra, bộ mặt hơi vắn vẹo chút, bắt quá rất nhanh đã bị nhỏ che dấu đi.

“Tôi không giống anh.” Khương Chân nói “Tôi ít nhất còn giống người, còn anh giống như quỷ hiện tại, còn là một con quỷ không biết xấu hổ...”

“Cô nói cái gì?!”

Thanh âm Diêm Trìung bỗng nhiên vang lên từ cách đó không xa, hần bước dài tới, mặt khó được mang theo sát khí, trầm giọng nói: “Cô có tư cách gì...” ý hần là Khương Chân có tư cách gì nói Kỉ Tiểu như vậy.

Chính là Diêm Trìung đang định giáo huấn được một nửa, Kỉ Tiểu liền chen ngang đánh gãy.

Kỉ Tiểu nói: “Im, tránh ra!” Thanh âm phá lệ lạnh lùng.

Diêm Trùng ngẩn ngơ.

Kỉ Tiểu nghiêm túc nhìn hấn, lại gần từng tiếng lặp lại một lần.

“Cậu, đi, ra... nghe không hiểu sao?”

Một khắc kia, biểu tình trên mặt Diêm Trùng so với Khương Chân vừa rồi còn dữ tợn hơn vài phần, kinh ngạc, ảo não, khó chịu, ghen ghét... ngũ vị tạp trần tất cả đều tập trung đồng thời xuất hiện, càng đề cao một loại cảm giác gần như khuất nhục chua xót, giống như từng quyền không lưu tình đập nát chân tâm của hấn.

Diêm Trùng biết Kỉ Tiểu vốn chẳng để ý tới mình, hấn vẫn luôn biết, nhưng lại không muốn suy nghĩ rốt cuộc có bao nhiêu không quan tâm, liền một chút đều không muốn thổ lộ ra, liền một chút làm cho khả năng bản thân tiến vào thế giới của cậu đều gần như không có, kỳ thật đây mới là hiện thực, Kỉ Tiểu luôn cho hấn hiện thực.

Diêm Trùng nắm chặt tay lại, một lúc lâu khóe miệng mới gợi lên một nụ cười khổ.

“Kỉ Tiểu, cô ấy đại khái nói đúng, cậu thật giống quý...” lòng dạ lạnh lùng, lại lãnh huyết.

Kỉ Tiểu hơi nheo nheo mắt lại, nhìn Diêm Trùng chậm rãi lui trở về, xoay người rời đi.

Chờ tới khi hấn rời đi xa rồi, Kỉ Tiểu mới quay đầu đối Khương Chân nói: “Anh có phải là người hay không không vấn đề gì, chỉ cần em là người đủ rồi.”

Khương Chân hai mắt mở lớn, thật lâu không nói gì....

Kỉ Tiểu ở bên ngoài đợi gần 1 giờ, cậu tính toán trực tiếp quay về trường học, nhưng nghĩ nghĩ vẫn nên quay vào trong trước. mà trong phòng không khí lúc này hoàn toàn bất đồng với trước khi hấn rời đi. Ánh đèn mờ ảo, hương rượu thoang thoang, những nữ sinh vừa rồi còn bộ dạng thực nữ giờ đang bát lớn uống thả cửa, trong âm nhạc ồn ào điên cuồng nhảy nhót, quần áo cũng hở hang, Ngũ Tử Húc và Khương Chân không biết đã đi đâu, Vương Hi Đường vẫn ngồi một bên bịt lỗ tai nghe điện thoại, mà Hồng Hạo và Diêm Trùng lại đang được đám nữ sinh vây quanh.

Kỉ Tiểu đi qua, thấy Hồng Hạo và cả đám đang cười đến vui vẻ, một bộ thể giới hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ. Diêm Trùng dựa người lên thành ghế sofa, tựa như đang uống rượu, mà nữ sinh bên người hấn còn đang cầm rượu khuyên hấn.

Diêm Trùng thần tình không kiên nhẫn, nữ sinh kia cứ tới gần, hấn liền đem nhủ đẩy ra, nhưng rượu trong tay lại nhận lấy.

Kỉ Tiểu theo dõi hấn, khóe miệng mím thật chặt.

Đang muốn phát tay áo xoay người rời đi, thì tay lại đột nhiên bị người kéo lại, quay đầu lại chỉ thấy Diêm Trùng ném chén rượu đi, loạng choạng đứng dậy, mơ hồ nắm chặt tay Kỉ Tiểu, bên miệng không minh bạch nói gì đó.

Kỉ Tiểu muốn rút tay lại, càng bị nắm chặt hơn.

“Kỉ Tiểu...Kỉ Tiểu...” Diêm Trùng càng gọi giọng càng lớn hơn: “Cậu có thể đừng như vậy...đừng như vậy...”

Kỉ Tiểu vẫn không nhúc nhích, Vương Hi Đường gọi điện xong đi tới nói: “Sau khi đi ra ngoài một chuyến, giống như bị kích thích gì đó, hiện tại thần kinh nó hấn phát điên xong rồi.” Sau đó đảo mắt một vòng, điên loạn càng điên loạn đích xác không thể tưởng tượng nổi.

“Cũng không biết Khương Chân tìm tới mấy người gì không biết, mém chút còn nhầm mình đã bước chân vào phố Phạm Phẩm.” Phố Phạm Phẩm là dãy phố toàn quán bar sang trọng ở A thị, nữ nhân nơi đó tuyệt đối không giống nữ sinh trung học. Nhưng dù thế nào cũng phải giải quyết hậu quả, nơi này cũng chỉ còn hai bọn họ là thanh tỉnh, còn cái tên Ngũ Tử Húc đúng là không dựa vào được.

Vương Hi Đường chỉ chỉ Diêm Trùng: “Một mình cậu thu phục được nó không? Còn lại để tớ.”

Kỉ Tiểu cảm giác tay mình vẫn bị nắm thực chặt, khí lực mạnh mẽ liền gật đầu.

Thật vất vả lên xe để xuống núi, cũng không phải mấy chiếc xe khi tới, mà là do nhà hàng đó sắp xếp, lái xe cũng không biết thân phận của khách, vì thế một đường Diêm Trùng làm ầm ĩ không ngừng, đối Kỉ Tiểu hết ôm lại ấp, khiến bác lái xe dùng đôi mắt quý dị qua gương chiếu hậu nhìn lại đánh giá bọn họ. Không nghĩ tới chuyện xui còn chưa hết, không ngờ đi được hơn nửa đường, chiếc xe cạch cạch hai tiếng, khói trắng bốc lên tận đầu, xe đứng im một chỗ không động đậy.

Lái xe xuống kiểm tra một phen rồi nói lại, động cơ xe hỏng rồi, ông ta gọi điện báo sửa xe, nhưng thời gian không xác định, đại khái phải đợi lúc lâu, ông ta đề nghị Kỉ Tiểu quay lại hoặc là tự mình đi tới đằng trước bắt xe, hoặc là tiếp tục chờ, nhưng cũng có khả năng phải chờ cả đêm ở đây.

Kỉ Tiểu quay đầu nhìn đường đi, một mảnh tối đen, không thấy đường, ngược lại phía xa xa mơ hồ sau rừng trúc có thể thấy điểm sáng ánh huỳnh quang, đại khái đi khoảng 1h là có thể thoát. Kỉ Tiểu suy nghĩ một khắc, cuối cùng quyết định đỡ Diêm Trùng xuống xe.

68. Chương 68

Ban đêm sơn đạo một mảnh tối đen, chỉ có thể nương nhờ ánh trăng để thấy dưới chân đường hẹp quanh co, thỉnh thoảng sẽ bị đá đá gập ghềnh dưới chân cản trở một chút, Kỉ Tiểu đi cũng coi như thông thả. Mà khó khăn lớn nhất chính là sức nặng của một con gấu đồ hết lên vai hắn, hơn 80kg thịt chứ ít gì.

Kỉ Tiểu cũng hoài nghi có phải Diêm Trùng giả say hay không, dù sao trước đó cũng đã bị lừa một lần, nhưng Kỉ Tiểu bởi vì khí lực xói mòn, bước đi cũng chậm dần thế cho nên không cần thận liên tục đem Diêm Trùng ngã xuống đất, cuối cùng hắn còn bị cành cây quệt phải gây rách một vết máu đỏ chói, Diêm Trùng vẫn bộ dáng thờ ơ, Kỉ Tiểu có thể xác nhận lần này say thật rồi.

Tuy rằng Diêm Trùng tỏ ra không thích uống rượu hơn nữa tửu lượng còn thực thấp, nhưng chỉ cần mấy lần bù khú nhậu nhẹt thế này, tửu lượng của hắn cũng đã cao hẳn, tương phản, còn đám người vẫn còn trên đó, ít nhất cũng không nên để mấy nữ sinh trung học chuốc cho vài chén đã say đến bất tỉnh nhân sự, nếu không phải do mấy cô gái đó thiên phú dị bẩm thì chính là rượu... có vấn đề.

Nhưng Diêm Trùng cũng không làm ầm ĩ, yên tĩnh tới dị thường, Kỉ Tiểu cảm thấy, hắn là một ít thuốc ngủ bình thường đi.

Xem ra hôm nay Khương Chân làm chuẩn bị không ít.

Lại thêm một lần suýt nữa ngã gục, Kỉ Tiểu rốt cục đi không nổi nữa, cậu nhìn thấy ánh đèn ở cách đó không xa nhưng đi mãi vẫn không thấy kéo gần khoảng cách là bao nhiêu, buông tha, tạm ngồi nghỉ dưới một gốc cây, không tính toán đi chuyển nữa.

Cậu không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải chuyện này, cho nên chỉ đi một đôi giày vải bình thường, để cũng khá mỏng, giá chỉ hơn trăm ngàn, lại còn ma sát với chân, phỏng chừng các ngón chân cùng mắt cá chân đều bắt đầu đau nhức, dùng chút lực đi xuống liền đau đớn khó chịu, hai tay cũng mỏi như không nâng người dậy nổi nữa, hai tay nắm chặt còn thấy run run.

Diêm Trùng thì nằm rạp sang một bên, giống như không cảm thấy nhiệt độ cơ thể quen thuộc ở bên cạnh, cứ chốc chốc lại lắc lắc liêu xiêu sán lại gần Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu ghét bỏ đẩy hắn ra một phen, đẩy được hắn ra một chút lại lăn trở về, Diêm Trùng bất mãn nhú mồm, đơn giản tiến lên vòng hai tay ôm chầm lấy bả vai Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu quay đầu nhìn gương mặt đẹp trai tuần tú ửng hồng, cảm thụ hơi thở nóng rực ở gần cổ, một lúc lâu đều không nhúc nhích.

Bên tai lại vang lên lời Khương Chân nói:

Tôi CMN ít nhất còn là đứa con gái!

Còn anh? Anh không phải luôn tỏ ra thanh cao, cái gì cũng không quan tâm sao? Vậy anh cứ tiếp tục tỏ ra như thế đi, lâm thời buông tha là có ý gì. Ba anh mà biết anh hiện tại biến thành đức hạnh như bây giờ, anh cảm thấy ông ấy có thể bị anh làm tức giận đến sống lại không?

.....

Kỉ Tiểu ngẩng đầu, cố gắng tìm kiếm thật lâu, mới tại phía góc chân trời tìm được một ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh.

Cậu nhìn chằm chằm hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Tức giận? Người dựa vào cái gì mà tức giận? Người đều mặc kệ con...”

Kỉ Tiểu lại nghỉ ngơi hơn nửa giờ mới chậm rãi hồi tỉnh, cậu biết lúc này mà ngồi giữa rừng núi chẳng khác nào chờ chết, cậu vốn chờ xem xe bọn Vương Hi Đường có đi qua không thì xin đi nhờ một đoạn, nhưng mà đến hiện tại vẫn không thấy bóng dáng đâu, xem ra là đã đi bằng đường khác rồi.

Kỉ Tiểu chỉ có thể chấp nhận lần nữa đỡ Diêm Trùng dậy từng bước đi tiếp, lần này cậu không dừng bước, nếu dừng lại nhất định không còn khí lực mà đứng lên nữa.

Cũng không biết đã đi được bao lâu, rốt cục bọn họ cũng thành công đặt chân tới đường lớn dưới chân núi, đỉnh đầu rốt cục cũng thấy được ánh sáng đèn cao áp bên đường, Kỉ Tiểu nhìn quanh, sau khi xác nhận nơi này sẽ có xe qua lại, dưới chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi bệt trên mặt đất, mồ hôi thật sự ướt đầm áo cậu. Mồ hôi còn dọc sườn mặt nhỏ giọt xuống, gió lạnh thổi qua, càng khiến cậu một mảnh lạnh lẽo.

Diêm Trùng lúc này còn bất tỉnh nhân sự, ngẫu nhiên gọi tên Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu quay sang nhìn hắn, nhin không được đưa tay lên mặt hắn vỗ vỗ một chút.

Di động trong túi áo Diêm Trùng bỗng vang lên, Kỉ Tiểu cầm lên vừa thấy, trên màn hình hiển thị tên người gọi: Bà ngoại.

Kỉ Tiểu hơi do dự, ấn nghe.

Đầu kia lập truyền tới một thanh âm tao nhã ôn hòa.

“Con đang ở đâu đó?”

Kỉ Tiểu nói: “Diêm Trùng đang ở đường lớn khu đông XX.”

Bà ngoại sững sốt: “Diêm Trùng làm sao vậy? Uống rượu say?”

“Vâng, phụ cận nơi này không có xe...”

“Vậy a, được rồi, các con chờ ở đó đừng đi đâu, ta sẽ cho lái xe tới đón.”

Cúp điện thoại, Kỉ Tiểu thấy Diêm Trùng đồng dạng đầu cũng đầy mồ hôi, cậu chờ một chút, tay chân miễn cưỡng có thể động đậy, đứng dậy kéo người ngồi tựa vào lùm cây ven đường, cuối cùng lại cởi khăn quàng cổ xuống lau mồ hôi cho hắn.

Không lâu sau, xe đã tới, lái xe giúp đỡ đem Diêm Trùng lên xe, Kỉ Tiểu rốt cục cũng thở phào trút được gánh nặng.

Cậu muốn nhờ lái xe đưa cậu vào nội thành rồi sẽ xuống, nhưng lời nói tới bên miệng do dự nửa này cũng chưa nói ra, cuối cùng chỉ biết mắt mở trừng trừng nhìn xe dừng trước cửa nhà Diêm Trùng.

Đó là một khu phi thường u tĩnh tại trung tâm thành phố, bên trong đều là những căn biệt thự nhỏ xinh kiểu cổ khoảng những năm 50, 60 của thế kỷ trước, những bức tường đỏ được bao phủ bởi những dây tường xuân, nhìn tuy cổ xưa nhưng lại lộ ra phong cách tao nhã lắng đọng của lịch sử.

Bà ngoại cùng Quế bà bà đã sớm chờ ở bên ngoài, cửa xe vừa mở hai người vội chạy lại giúp đỡ.

Bà ngoại thấy Diêm Trùng bộ dạng như người chết ngược lại liền bật cười: “Đây là cao hứng tới tình trạng gì mà uống thành như vậy a, cuồng hoan lễ tình nhân sao?” Nói xong chỉ huy Quế bà bà cùng chú lái xe đỡ Diêm Trùng vào nhà, quay đầu lại thấy Kỉ Tiểu từ trên xe theo xuống.

Bà ngoại nhân tình sáng lên, cười nói: “Chào con, di động là con nghe sao?”

Kỉ Tiểu gật đầu, cậu vốn là người quái gở thanh lãnh, ngay cả những lễ tiết người bình thường đều không tuân theo, đối đãi với trưởng bối càng không có gì thay đổi, chỉ đứng nơi đó, sắc mặt như trước không mặn không nhạt.

Bà ngoại vốn hào sảng cũng không quá để ý, bà nhìn Kỉ Tiểu bộ dạng chật vật, biết cậu như thế là do ngoại tôn của mình, liền cười càng sâu: “Con tên gì?”

“Kỉ Tiểu.”

Cái tên có chút kì lạ.

Nhưng bà ngoại cũng thực thông dong: “Vây, Kỉ Tiểu, hôm nay thực sự phi thường cảm tạ con, ta cũng thực hy vọng lưu con lại uống một chén trà, nhưng lúc này hẳn là cha mẹ còn đang rất lo lắng, cho nên con vẫn nên về trước đi, ta sẽ cho lái xe trở con về, nhà con ở chỗ nào?”

Kỉ Tiểu dừng một chút rồi nói: “Cháu trọ ở trường.”

Bà ngoại ngoài ý muốn, nghĩ nghĩ: “Đã trễ thế này, trường hẳn đã đóng cổng rồi, vậy con nguyện ý ngủ ở nhà ta một đêm không?”

Kỉ Tiểu cũng biết đã qua giờ đóng cổng, bây giờ trở về sẽ rất phiền toái, nhưng vẫn lắc đầu: “Không cần, cháu tự lo được.”

Chỉ với hai câu nói ít ỏi, bà ngoại đã nhìn ra đứa bé này tính cách khá lạnh lùng, bà có chút tò mò, với tính cách như Diêm Trường sao lại quen được bạn học như thế này.

Bà ngoại tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, bà đi tới lôi kéo Kỉ Tiểu vào nhà: “Con và Diêm Trường nhà ta là bạn bè đi, con đã giúp nó như thế, làm trưởng bối nếu lúc này ta để con rời đi thực rất không chu toàn, cho nên, nhượng ta biểu đạt chút lòng biết ơn đối với con không được sao?”

Kỉ Tiểu bị nắm chặt tay, lòng bàn tay lão nhân gia thực ấm áp, dùng lực không lớn nhưng tứ chi Kỉ Tiểu đã sớm bủn rủn nên vô lực rút tay về.

Diêm Trường bị mang đi nghỉ ngơi, bà ngoại tự mình đưa Kỉ Tiểu lên phòng dành cho khách, nói: “Con ở tạm đây nhé, có yêu cầu gì tùy thời có thể tìm ta hoặc là bất cứ người nào trong nhà, có gì thì ngày mai chúng ta sẽ nói sau.” Tiếp đó, đem Kỉ Tiểu đẩy mạnh vào trong phòng đóng cửa lại, về phòng đi ngủ.

Kỉ Tiểu luôn phản ứng nhanh nhẹn, một chốc có điểm giật mình ngốc lảng, cậu đứng một lúc lâu trong phòng mới kịp phản ứng lại thế nào mà mình lại tá túc ở Diêm gia?

Di chuyển mấy bước nhìn toàn bộ căn phòng một vòng.

Trong phòng mở đèn bàn mờ nhạt, chiếu ra một không gian mộc mạc, trừ bỏ trên tường có mấy bức tranh sơn thủy tinh tế, thì trên tường tính là lớn nhất có lẽ là chiếc giá sách chiếm cả bức tường, cùng một chiếc giường lớn.

Có lẽ đối ai tới cũng sẽ không tin đây là hoàn cảnh mà Diêm Trường luôn sống. nơi này tràn ngập hương vị kín đáo mà nội liêm.

Kỉ Tiểu đích thật rất mệt, việc đã tới nước này cậu cũng không nghĩ tới nữa, vì thế không tắm rửa không suy nghĩ chỉ cởi áo khoác nằm vật lên giường, vốn tưởng rằng còn phải suy nghĩ thêm một chút nữa nhưng không ngờ chăm ấm đệm êm khiến cậu liền tiếp nhập giấc ngủ, hơn nữa một giấc là ngủ tới hừng đông không mộng mị.

Lúc cậu tỉnh lại là khi cửa phòng bị người mở ra, có người rón rén tiến vào, bò lên giường cậu.

Kỉ Tiểu ở kí túc nửa năm đã thành thói quen, thi thoảng có động tĩnh bước chân qua lại, cậu mơ hồ vẫn nghĩ rằng mình đang ở kí túc, chính là ngay sau đó đệm giường bên người hơi lún xuống, một khí tức quen thuộc chậm rãi lại gần dán lên môi mình, Kỉ Tiểu cả kinh, hai mắt mãnh liệt mở lớn, liền thấy gương mặt Diêm Trường phóng đại ở trước mắt.

Đánh lén không thành, Diêm Trường có chút ảo não, rồi lại có thể nở nụ cười tươi ngay được, đơn giản quang minh chính đại hôn lên môi Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu bị hấn hôn một khắc, đầu lưỡi Diêm Trùng đã tiến vào trong khoang miệng cậu, Kỉ Tiểu mới nhớ ra đây là nhà hấn, mà bên ngoài còn có người.

Vì thế dùng sức đem người đẩy ra.

Diêm Trùng bắt mặn, Kỉ Tiểu mắng: “Cậu có bệnh à?”

Diêm Trùng biết cậu đang suy nghĩ gì: “Mọi người đều đang ở dưới lầu, sẽ không đi lên, tớ tới xem cậu đã dậy chưa thôi.” Đối với việc Kỉ Tiểu có thể ngủ lại nhà, Diêm Trùng cao hứng nói không nên lời, chỉ tiếc Kỉ Tiểu lại ở khách phòng, vì thế khi biết được tin này, Diêm Trùng liền ào ào chạy đi lên, vốn định dùng hạnh động này bù lại chút gì đó, nhưng Kỉ Tiểu lại thanh tỉnh sớm quá, Diêm Trùng chỉ biết không đùa được.

Quả nhiên, Kỉ Tiểu lập tức nhảy dựng lên, dùng tốc độ nhanh hơn bình thường mặc quần áo tử tế, chạy vào toilet rửa mặt đánh răng, chắc là ngày thường nơi này thường hảo hảo tiếp đón khách nhân nên nơi này có đủ mọi vật dụng cá nhân, Kỉ Tiểu sau khi đi ra, Diêm Trùng vẫn còn ngồi trên giường, bất đắc dĩ nhìn cậu. Kỉ Tiểu đẩy cửa phòng đi ra ngoài, lại bị Diêm Trùng một phen kéo trở lại, cường bách ôm cậu từ đằng sau, ép buộc cậu ngồi lên đùi mình.

Kỉ Tiểu đánh hấn: “Buông ra...”

Diêm Trùng không nguyện ý, bắt quá nghĩ tới cái gì, trên mặt lại nở nụ cười: “Cậu hôm qua đem tớ về đúng không? Huh?”

Kỉ Tiểu lườm hấn, nói tới cái này giờ cậu mới cảm thấy toàn thân nhức mỏi rã rời, cẳng chân còn truyền tới âm ỉ từng đợt run rẩy. Diêm Trùng chỉ biết Kỉ Tiểu đem hấn tới trước xe gia đình, cũng không biết cậu đã mất bao nhiêu công phu, ăn bao nhiêu khổ, nhưng dù vậy cũng đủ làm hấn cao hứng. Hấn càng ôm cậu chặt hơn, nói: “Cậu có thấy bà ngoại tớ không, bà rất thích cậu.”

Kỉ Tiểu ngẩn ngơ, Diêm Trùng nói tiếp: “Bà hỏi sao tớ lại quen biết cậu.” Diêm Trùng tính toán nhỏ nhất, tự nhiên đem việc mình quen Kỉ Tiểu tô điểm cho đẹp một phen, sau đó lại cường điệu cường điệu Kỉ Tiểu học siêu giỏi thể nào, còn khoe cả việc cùng thi vật lý đạt giải nhì như hấn, bà ngoại nghe được không ngừng gật gù.

“Bà ngoại tớ nhìn thì thân thiện nhưng thật ra vô cùng xoi mói, nhưng bà nửa điểm cũng không cậy quyền thế, kết giao chưa từng xem gia cảnh, chỉ thuận mắt là được, không ngờ bà đối với cậu nhất kiến như cố cậu nói xem, tớ có nên cao hứng hay không?” Diêm Trùng dường như đã quên hai người hôm qua vì sao mà không thoải mái, mà thái độ của Kỉ Tiểu với hấn, khiến hấn lòng tràn đầy mãn nhãn, chính là thông thuận nói không nên lời.

Kỉ Tiểu lại nhẩn mi, ngôn ngữ đậm nhạt: “Cậu vì sao lại cao hứng?”

Diêm Trùng hai mắt loàn loàn: “Bởi vì cậu về sau có thể thường tới chơi, chúng ta có thể học chung, chẳng lẽ... không tốt sao?”

Nói tới quên mình mới phát hiện sắc mặt Kỉ Tiểu không đúng, cậu đang dùng đôi mắt lãnh đạm nhìn thẳng hấn, Diêm Trùng vội im miệng.

Kỉ Tiểu nói: “Cậu muốn dài lâu...”

Ánh mắt và giọng nói sắc bén giống như một con dao sắc từng chút mà lột bỏ những phán đoán tốt đẹp mà Diêm Trùng đang tưởng tượng, đem hấn đẩy tới hiện thực tàn nhẫn. Diêm Trùng nhắm mắt lại, đến khi mở ra lại không thấy tia sáng vừa rồi nữa, hấn cắn răng gật đầu nói: “Được, chúng ta chỉ quan tâm tới hiện tại, tớ sẽ không đề cập tới về sau nữa, cậu...cũng đừng để ý.” Việc tách ra là chuyện của tương lai, giờ nói ra miệng cũng như không vậy tốt nhất đừng nói thì hơn.

Hết chương 68

69. Chương 69

Diêm Trường cùng Kỉ Tiểu đồng thời xuống lầu dùng bữa sáng, bà ngoại thấy hai người, mỉm cười nói Quế bà bà múc cháo cho cả hai, vừa hỏi Kỉ Tiểu: “Tối qua phòng chuẩn bị vội vàng, con ngủ có ngon không?”

Kỉ Tiểu gật gật đầu, nói câu: “Cám ơn.”

Bà ngoại lại hỏi: “Con là người của U thị sao?”

Kỉ Tiểu lại gật đầu.

“Con sống ở chỗ nào?”

Kỉ Tiểu lại không nói.

Diêm Trường vội nói thay: “Ồ Khi Z.”

Bà ngoại nhìn sang ngoại tôn: “Con biết sao?”

Diêm Trường uống cháo: “Con tới chơi rồi.”

“Ừ, khu Z cũng không gần, cho nên mới ở trong kí túc trường, ở trường cũng có cái tốt, có thể bồi dưỡng tính độc lập của bản thân.”

Diêm Trường bỗng nhiên nói: “Vậy con chuyển vào kí túc được không?”

Bà ngoại lườm hắt một cái: “Cút sang một bên.”

Kỉ Tiểu nhìn hai bà cháu nói chuyện qua lại, Diêm Trường khi cùng bà ngoại nói chuyện biểu tình thực thả lỏng, tươi cười cũng chân thành tha thiết hơn, bộ dáng này khi ở trường học thậm chí là khi ở bên cậu hắt rất ít có.

Diêm Trường nói: “Ồ trong kí túc trường cũng có chỗ không tốt, ba bữa cơm đều không có chất mấy, giống như Kỉ Tiểu, bữa sáng đều chỉ ăn bánh mì.”

Quế bà bà cảm thán: “A nha, vậy thì không được, các con đều đang trong tuổi ăn tuổi lớn, ăn bánh mì thì làm gì có dinh dưỡng.”

Diêm Trường đồng ý: “Có lần con đang mang bánh bí đỏ bà làm cho Kỉ Tiểu,” hắt quay sang Kỉ Tiểu hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Kỉ Tiểu sửng sốt, nhìn Diêm Trường, lại nhìn sang Quế bà bà thần tình chờ mong, nghiêm túc gật đầu.

Quế bà bà cao hứng: “Vậy lần sau ta lại làm cho con.”

Hôm nay là chủ nhật, tối hôm qua Kỉ Tiểu nửa đêm còn muốn quay lại trường học mà không phải là về nhà, bà ngoại vốn tính ý, biết cậu có vấn đề gì đó với gia đình, giờ phút này nhân tiện nói: “Không cần phiền toái như vậy, về sau cuối tuần không có việc gì, Kỉ Tiểu tới nhà chúng ta ăn cơm đi.”

Cái này không chỉ Kỉ Tiểu kinh ngạc mà ngay cả Diêm Trường cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn biết bà ngoại rất thích Kỉ Tiểu, tựa như lúc trước hắn đã nói với Kỉ Tiểu, bà ngoại kết giao bạn bè không hề để ý gia cảnh đối phương, cho dù có muốn uy hiếp cũng có thể uy hiếp được Diêm gia sao? Thêm một người cũng không tính là gì, mà thiếu một người cũng chẳng sao. Tiếp nữa, bà thích cả những người thích đọc sách thanh cao cao ngạo không tham luyến hơi tiền quyền thế, cùng những thói hư tật xấu khác. Bộ dáng Kỉ Tiểu kỳ thực có thể lừa gạt người khác, lãnh đạm có thể bị coi là coi thường người khác, quái gở có thể bị cho là không rành thế sự, hơn nữa tối trọng yếu là thành tích học tập của Kỉ Tiểu vô cùng tốt, học tập nghiêm túc, cộng thêm việc khuyết thiếu một gia đình hạnh phúc viên mãn, một mình tự lực cố gắng sinh hoạt, hải từ như vậy có thể dễ dàng chọc trúng trái tim của một trưởng bối như bà ngoại.

Nhưng dù vậy, Diêm Trường cũng không ngờ tới là bà ngoại sẽ đối với Kỉ Tiểu lại ưu ái như thế, bạn học của Diêm Trường, có thể làm bà ngoại để ý cũng chỉ có một mình Ngũ Tử Húc bởi vì nó đã chơi với hắn từ bé tới lớn, bà ngoại vẫn thường nhắc tới cậu ta là đứa nhỏ không đáng tin. Về phần Liêu Viên Đông, Bào Sưởng hay Hồng Hạo, bà ngoại tuy không nói ra miệng, cũng không ngăn cản Diêm Trường kết giao với

bọn họ, nhưng Diêm Trùng biết, bà ngoại đối với bọn họ không thích chút nào, dựa theo lời bà thì là: đám thanh niên giống như sâu mọt, tiêu hao lương thực của quốc gia chỉ biết ăn chơi trác táng.

Cho nên, ngần ấy năm, trong đám bạn thân, quan hệ lâu năm của hắn, thế nhưng chỉ có mình Kỉ Tiểu khó hiểu lọt vào mắt bà, này thật sự khiến Diêm Trùng tâm hoa nộ phóng, nhưng vừa nghĩ tới hắn và Kỉ Tiểu đã từng vì việc này mà tranh chấp, tâm tình khoái hoạt của hắn giống bị một chậu nước đá tưới lạnh thấu xương.

Bữa sáng coi như vui vẻ, sau đó Kỉ Tiểu kiên trì, cậu muốn trở về trường học, bởi vì ông bà ngoại đều có ở đây nên Diêm Trùng cũng không dám biểu hiện lưu luyến không rời, vì thế, chỉ có thể đưa Kỉ Tiểu tới cổng rồi trở vào.

Trước khi đi, hắn do dự nói: “Chuyện Khương Chân...nếu con bé có ý kiến gì cứ bảo nó tới tìm tớ, dù sao hết thầy đều là do tớ...”

Kỉ Tiểu ngưng một chút, mới nói: “Không cần để ý tới nó.”

Diêm Trùng nhìn thần tình không quan tâm của Kỉ Tiểu, vẫn là nhin không được gọi lên khoe miệng.

....

Mà tới khi trở lại trường học, đối với việc Kỉ Tiểu và Khương Chân đang chơi xúc xắc lại tự dưng đi ra ngoài nói chuyện tự nhiên không thể thiếu Ngũ Tử Húc mãnh liệt truy vấn, Diêm Trùng một mực dùng câu ‘bọn họ là họ hàng’ để trả lời.

Tuy rằng Kỉ Tiểu đối với việc này có sự phê bình kín đáo nhưng nghĩ không ra lời giải thích nào hợp lý hơn: Bạn bè? Bạn học? Sợ càng khiến người ta nghi kị.

Miễn cưỡng nói tới phản ứng dây chuyền đại khái chính là thái độ của Ngũ Tử Húc, cậu ta thực không tiền đồ coi Kỉ Tiểu chính là đại diện ‘nhà mẹ đẻ’, nếu chưa của Khương Chân tới tay liền vuốt mông ngựa Kỉ Tiểu cũng được, cho nên so với trước kia đối với Kỉ Tiểu lại càng ân cần, ngược lại khiến Diêm Trùng có chút khó chịu.

Chỉ chớp mắt, mùa xuân về hoa nở, thời tiết đỡ lạnh hơn, học kỳ này trường Phụ Trung tập trung vào thể thao, không sai, trường Phụ Trung long trọng nghênh đón đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần.

Trước đó, trong các khối đều tiến hành kêu gọi nhiệt liệt, cũng nhận được không ít hưởng ứng, nhưng Diêm Trùng lại đối với cái đó không hứng thú cho lắm, hạng mục thi đấu không phải nhảy cao nhảy xa thì cũng là chạy bộ, cùng lắm thì có thêm mấy môn ném bóng ném đĩa gì đó. Năm trước bọn họ ở bên ngoài cuồng loạn tham gia một phen nhưng năm nay tình huống đã có chút bất đồng.

Kỉ Tiểu không có khả năng tham dự, nên cậu nguyện ý ngồi trong lớp đọc sách làm bài tập, Diêm Trùng cũng nguyện ý ở lại cùng, cho nên những người khác cũng chỉ ngoan ngoãn tới báo cáo lại tình huống mà thôi.

Hắn ngồi cạnh Kỉ Tiểu, Hồng Hạo và Vương Hi Đường ngồi ở phía trước, phía trên Diêm Trùng và Kỉ Tiểu đều ngồi chăm chú làm bài tập, phía dưới tay Diêm Trùng lại không thành thật sờ soạng đùi Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu xê dịch, Diêm Trùng cũng không buông tha, càng ngày càng hướng lên trên, đang chơi tới hứng khởi, chợt nghe Hồng Hạo hô lên.

Kỉ Tiểu cả kinh, thò tay xuống đập vào cái tay không thành thật của Diêm Trùng một cái tê rần.

Hồng Hạo nghe tiếng quay đầu lại liền thấy Diêm Trùng đang hung tợn trừng mình.

Hồng Hạo không hiểu gì, vừa định hỏi, lại nhớ tới chuyện vừa rồi, vội ghé tới trước mặt Vương Hi Đường hỏi: “A nha, đây không phải là Đồng ca sao? Anh ấy gửi loại ảnh này cho mày làm gì?”

Diêm Trùng nghe vậy, cũng rướn người lên nhìn qua, liền thấy trên màn hình di động của Vương Hi Đường là hình ảnh hai người đang nằm trên giường lớn, một người chính xác là Liêu Viễn Đông, mà người còn lại là một cậu nhóc bộ dạng thực tuổi tú

Diêm Trường không hiểu, dù sao cũng không phải là cái anh chàng Nguyên Nguyên lần trước. Nam hài bị Liêu Viễn Đông ôm chặt, bộ dạng dâm dục, biểu tình quá độ, mà Liêu Viễn Đông lại cười rất chi là dầm dề, hai người đồng thời nhìn chăm chăm vào màn hình.

Diêm Trường khẽ nhíu mày, nhìn về phía Vương Hi Đường. Vương Hi Đường ngược lại rất bình tĩnh, mặc không đổi sắc khóa màn hình: “Chắc là tân hoan mới, cảm thấy vừa lòng nên đem khoe khoang.”

Hồng Hạo lập tức mở di động của mình ra xem, cậu ta không nhận được cái tin nào.

“Anh ta vẫn luôn gửi cho mày những thứ này?” Diêm Trường hỏi.

Vương Hi Đường nghĩ nghĩ, tính cả tháng, một tuần một tấm, cũng không sai biệt lắm... “Khoảng hơn mười bức đi.” Mỗi bức chụp cùng một người bất đồng.

“Đồng ca thực cường.” Hồng Hạo thực tâm cảm thán.

Diêm Trường: “Mày không xóa?”

Vương Hi Đường nói: “Vì sao phải xóa? Đến cuối năm đóng gói gửi lại đưa cho ba anh ta đi.”

Diêm Trường, Hồng Hạo, cùng Kỉ Tiểu đều: “...”

Bọn họ ở trong lớp đợi nửa ngày, xế chiều cùng nhau xuống sân thể dục, nguyên nhân là do Ngũ Tử Húc nào tàn tự dưng đăng kí tham gia chạy năm nghìn mét, dựa theo lời cậu ta chính là động lực của tình yêu, vì tuổi thanh xuân lưu lại một kỷ niệm đặc biệt, thời khắc khi cậu ta giành được thắng lợi, Khương muội muội sẽ tràn ngập tự hào mà nghênh diện chạy tới, lôi kéo tay cậu ta nói: anh giỏi quá...

Cái loại tư vị này, nằm mơ cũng phải chảy nước miếng. Nhưng cho dù chiến gia của chúng ta bình thường trong đội bóng rổ cũng coi như Trảm Nguyệt đại tướng kinh tâm động phách thì thực đáng tiếc chính là cách nghề như cách núi, các vận động viên trong trường Phụ Trung thực sự không ít nên kết quả chung cuộc đạt được hơi kém một chút, Ngũ Tử Húc chỉ lấy được hạng ba.

Việc được Khương muội muội ôm lấy chúc mừng coi như vô phúc nhìn thấy, nhưng cũng coi như an ủi là nhỏ đưa cho cái tên đang nằm bẹp nửa sống nửa chết kia cái khăn bông cũng đã khiến Ngũ Tử Húc sướng như điên rồi.

Kỉ Tiểu và Diêm Trường ngồi trên khán đài quan sát trận đấu lại gặp gỡ lão bằng hữu Kinh Dao, nguyên tưởng rằng đối phương nhất định là lạnh lùng lấy cả đời không thêm qua lại với nhau, không ngờ Kinh Dao tuy vẫn có chút lạnh nhạt nhưng lại chủ động tới bắt chuyện với Diêm Trường, lại giống như không có việc gì nói chuyện hoàn toàn bình thường với Kỉ Tiểu.

Diêm Trường tâm phòng bị vừa dựng lên liền hạ xuống, Kinh Dao thấy bộ dạng hẩn hẩn trương ngược lại nở nụ cười trước.

“Nhìn bộ dáng keo kiệt của anh, bộ anh coi toàn thế giới này chỉ có mình anh là nam nhân à, anh đã không cho quảng đại đồng bào nữ nhân cơ hội thì em còn tự khó xử mình làm gì, anh khỏi đắc ý.”

Diêm Trường bị nói kháy nhưng lại rất cao hứng, thoáng nhìn trên mặt Kỉ Tiểu cũng mơ hồ thấy được tia thoải mái, Diêm Trường bỗng nhiên ý thức được, có lẽ, Kỉ Tiểu so với hẩn căng để ý thái độ của người khác hơn, ít nhất là trong chuyện này, chỉ là cậu ấy đã che dấu rất kĩ mà thôi.

Đúng vậy, kỳ thật ai mà có thể không để ý cho được?

Ngũ Tử Húc thi xong, cả nhóm quyết định ra ngoài ăn cơm, người đề nghị là Diêm Trường, bởi vì hẩn nhìn thấy Khương Chân, hẩn cảm thấy vô luận Kỉ Tiểu có nguyện ý hay không hẩn vẫn phải quản chuyện này, dù sao thì bây giờ cũng sẽ phải tiếp xúc thường xuyên.

Khương Chân không phản đối, Kỉ Tiểu không lên tiếng, vì thế cả đoàn vừa muốn đi, lại nghe từ phía kia truyền tới một trận xôn xao.

Mấy người liền đứng ở biên sân vận động nhìn lại, thấy mấy thầy cô đang chạy tới, vừa chạy vừa gọi điện thoại.

“số 1000 đường XX, đúng đúng... bên cạnh bồn hoa dây phòng học khu bắc của trường Phụ Trung....tôi còn chưa thấy người, không biết thế nào...các người mau cho xe tới nhanh đi...”

Nghĩ chắc lại những chuyện chấn thương bình thường, có khi là có người chưa khởi động kỹ không cẩn thận bị thương, nên nhóm Diêm Trùng cũng không để tâm lắm, nhưng lại nghe một thầy khác vội la lên: “Là học sinh nào?”

Một người khác trả lời: “Là học sinh khối 12, hình như tên là...Khương Duệ.”

Kỉ Tiểu và Khương Chân đang bước đi khi nghe thấy tên người này liền dừng ngay lại.

“Khương Duệ?” Ngũ Tử Húc cũng ngây người, nhìn sang Khương Chân: “Đó không phải là...”

Diêm Trùng phản ứng thực nhanh, đánh gãy bọn họ ngây ngốc hét lên: “Tới xem nhanh lên.”

Cả nhóm liền theo chân các thầy cô chạy tới khu bắc, liền thấy xa xa có rất nhiều người đứng vây kín, học sinh đều bị ngăn cản ở xa, ở trung tâm sự cố đều là các thầy cô, kể cả thầy phó hiệu trưởng cũng đã có mặt.

Diêm Trùng kéo một học sinh đang xem náo nhiệt lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Học sinh kia nói: “A....có một học sinh khối 12 từ trên lầu 2 ngã xuống.”

“Lầu 2?!”

“Ừ, hình như là giúp đỡ treo biểu ngữ của đại hội bị trượt chân...”

Diêm Trùng còn đang hỏi, Kỉ Tiểu và Khương Chân đã chạy vào trong, Diêm Trùng cũng chỉ còn cách đuổi theo, thấy bọn họ, các thầy cô cũng không ngăn cản.

Tới nơi, quả nhiên thấy một người đang nằm ở đó, lúc này đang không có động tĩnh, không biết...có còn sống không.

Người nọ đúng là Khương Duệ.

Sắc mặt Khương Chân lập tức trở nên trắng bệch, Kỉ Tiểu ở bên cạnh nhanh tay đỡ nhỏ.

70. Chương 70

Mấy người cũng không dám tiến lên, các thầy cô cũng không dám lộn xộn sợ vết thương thêm nặng, cũng may xe cứu thương rất nhanh đã tới, bước đầu xác nhận hơi thở vẫn còn ổn định, liền đỡ người lên cáng mang đi. Khương Chân và Kỉ Tiểu cũng lập tức bắt xe taxi đi theo sau, bọn Diêm Trùng tự nhiên cũng đồng hành.

Ở trên xe, Khương Chân vẫn luôn cầm di động, do dự có nên gọi điện hay không, chính là lúc này có gọi thì cũng có ích gì, Trì Xu Huyền căn bản không thể trở về ngay được, hoặc là...cũng chưa chắc thật sự sẽ về.

Đến bệnh viện, trải qua một phen kiểm tra tỉ mỉ kĩ càng, tình trạng của Khương Duệ so với tưởng tượng tốt hơn nhiều, lúc rơi xuống anh ta trùng hợp rơi lên bồn hoa ở phía dưới nên giảm được mức sát thương đáng kể, nhưng xương bả vai và đùi đã bị vỡ, não cũng bị chấn động, hiện tại tay và chân đều cần phải phẫu thuật.

Phó hiệu trưởng đi tới, yêu cầu bác sỹ dùng mọi biện pháp tốt nhất để trị liệu, cần phải đảm bảo học sinh được an toàn cùng hoàn hảo, mà Diêm Trùng từ lúc tới đều ngồi ngoài phòng giải phẫu, nhìn các thầy cô xử lý tình hình, hẳn thấy sắc mặt Khương Chân vẫn tái nhợt, Kỉ Tiểu cũng nhứ chặt hai chân mày, liền đi rót cho mỗi người một cốc nước đưa tới trước mặt.

Nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng, bác sỹ nói phẫu thuật cũng không khó.”

Ngũ Tử Húc cũng lập tức phụ họa.

Khương Chân từ từ đưa tay nhận lấy cốc nước.

Diêm Trùng kéo tay Kỉ Tiểu qua, nhét cốc nước vào: “Uống một chút đi, khỏe miệng đều đã tróc cả da rồi.”

Kỉ Tiểu nhìn Diêm Trùng, nói câu “cảm ơn.”

Khoảng 2, 3 giờ sau một nam nhân phong trần mệt mỏi từ ngoài cửa vội vàng vàng chạy vào, nhìn chung quanh, thấy Khương Chân và Kỉ Tiểu đang đứng dựa vào tường, hai người đồng dạng cũng thấy ông ta, lập tức Khương Chân liền cứng người.

Chính là nam nhân đi tới, ngược lại quay sang các thầy cô ở bên hỏi chuyện: “Khương Duệ đang ở bên trong sao?”

Chủ nhiệm lớp Khương Duệ nói: “A, vâng, anh là cha của Khương Duệ phải không?”

“Đúng vậy, con tôi sao rồi?”

Hai người liền cẩn thận trao đổi về thương thế của Khương Duệ, Khương Chân ở bên yên lặng nhìn đối phương một chút, lại chậm rãi ngồi trở về.

Diêm Trùng liếc Khương Chân một cái, trên mặt nhỏ ngoài thần sắc lo lắng còn phần nhiều là xấu hổ cùng khẫn trương, có chút ý vị sâu xa. Mà Kỉ Tiểu thì vẫn luôn rất khó đoán, đối với người kia hoàn toàn là ngoảnh mặt làm ngơ.

Lại qua hồi lâu, cuộc giải phẫu của Khương Duệ rốt cục kết thúc, bác sĩ nói giải phẫu thành công, nhưng các chức năng hồi phục thế nào còn phải theo dõi tình trạng của bệnh nhân, nếu hết thấy đều tốt đẹp, sẽ hoàn toàn cùng người bình thường không khác nhau, đương nhiên, cũng không bài trừ sẽ để lại di chứng, hy vọng người nhà cùng bệnh nhân chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Khương Duệ được đẩy vào phòng hồi sức, Khương Chân vốn định lập tức đi theo nhưng ông Khương lại nhanh hơn một bước, nhìn theo bóng lưng ông ấy, cước bộ Khương Chân liền lưỡng lự.

Nhưng ông Khương cũng không có ở lâu, vì còn công việc quần thân, ở lại không tới nửa giờ xác nhận con trai đã bình an liền quyết định rời đi trước, chờ tới khi làm xong việc sẽ quay lại chăm con, sau đó liền vội vàng rời đi, trừ bỏ cái nhìn thoáng qua lúc ban đầu thì ông không có cùng Khương Chân và Kỉ Tiểu giao lưu tâm mắt một lần nào nữa.

Thừa dịp hai anh em họ vào trong phòng bệnh, Diêm Trùng và Ngũ Tử Húc ở bên ngoài nói chuyện với thầy chủ nhiệm lớp Khương Duệ.

Khương Duệ trước kia là nòng cốt của hội học sinh, nhưng khi lên 12 liền rút khỏi hội, mà đại hội thể dục thể thao khối 12 được miễn tham gia, nhưng Khương Duệ vừa lúc ở đó, có người năn nỉ hỗ trợ nên anh ta liền đáp ứng, lại không ngờ cái thang không chắc chắn, liền gây ra bi kịch này.

Diêm Trùng nghĩ nghĩ nói: “Cha anh ấy hình như rất bận?”

Chủ nhiệm lớp là một người lão luyện, bình thường thầy ấy sẽ không lẩm miệng, nhưng là Diêm Trùng đã mở miệng hỏi, thầy ấy tự nhiên sẽ nói hết, hơn nữa Diêm Trùng cũng không phải là người hay nói lung tung, dù sao Khương gia cũng đâu có gì đáng giá để hấn phí lực, nhiều lắm là tò mò mà thôi.

“Hình như là làm kinh doanh, cả năm cũng không mấy khi ở U thị.”

“Vậy mẹ anh ta đâu?” Ngũ Tử Húc cũng gia nhập.

Ông thầy nói: “Khi còn nhỏ cha mẹ trò ấy đã li dị, hai anh em đều do mẹ nuôi nấng, nhưng bà mẹ cũng thường xuyên ở nước ngoài, vừa rồi thầy vẫn không liên lạc được, đang cố thử gọi lại.”

Diêm Trùng thoáng nhìn sang phó hiệu trưởng và bác sĩ trưởng này giờ vẫn đang bàn bạc với nhau, tuy nói học sinh bị thương là chuyện bình thường nhưng bộ dáng của bọn họ trông rất nghiêm túc nên có chút không tầm thường.

Liền hỏi tiếp: “Bọn họ nhận thức thầy Hồ?” Phó hiệu trưởng họ Hồ.

Chủ nhiệm lớp cười cười: “Thầy nói mấy đứa coi như không nghe thấy cùng đừng có nói với ai, nếu không bắt cơm của thầy cũng đi luôn đấy.”

“Em biết mà.” Ngũ Tử Húc gật đầu vỗ vai ông thầy cười toe: “Thầy còn không tin bọn em sao?”

Chủ nhiệm cũng không thèm để ý hành vi vô lễ của cậu ta, nhỏ giọng nói: “Hình như có chút giao tình với mẹ Khương Duệ, bằng không sao có thể chuyển cháu ngoại vào trường mình, đã qua lúc chiêu sinh một thời gian, hơn nữa mấy đứa cũng biết...vị sếp lớn cũng vừa mới đổi loại sự tình này chỉ có lần đầu tiên không có lần thứ 2 đâu.”

Vị sếp lớp chính là chỉ hiệu trưởng mới vừa nhảy dù vào, nói tới điều này ông thầy bỗng im bặt, lúc này mới nhớ ra ông hiệu trưởng mới cùng với hai vị trước mặt này có liên quan, liền vội vàng ngậm miệng.

“Cháu ngoại?” Ngũ Tử Húc sững sốt, một khắc mới kịp phản ứng: “Kỉ Tiểu á?”

“Ừ, chính cậu ta.” Chủ nhiệm lớp gật đầu: “Nhưng thành tích của trò ấy cũng thực tốt, năm đó rớt xuống Phân Hiệu chắc là do vận khí không tốt đi, hiện tại vào trường mình cũng không tính là miễn cưỡng.”

“Cậu ấy vì sao lại rớt xuống Phân Hiệu?” Diêm Trìùng hỏi.

Chủ nhiệm lớp cũng không hiểu: “Cái này hiệu phó cũng không nói rõ, hình như là bị bệnh.”

Nhưng nói tới thành tích ông cũng nhin không được mà cảm thán: “Khương Duệ cũng học tốt như vậy, hai ba tháng tới chưa chắc đã lành, aiz, đến lúc đó nhất định ảnh hưởng tới thi đại học, bình thường thành tích của trò ấy cũng không tồi, thái độ cũng thực nghiêm túc, thật đáng tiếc.”

Diêm Trìùng nghĩ tới bộ dáng ngày thường của Khương Duệ, mặc dù chưa từng chính thức tiếp xúc nhưng cách sống hoàn toàn khác với Khương Chân, nhất định sẽ chịu không ít đả kích.

Mà trong phòng bệnh, Kỉ Tiểu và Khương Chân không tiếng động đứng bên giường nhìn Khương Duệ vẫn đang mê man vì thuốc mê, thẳng tới khi Diêm Trìùng và Ngũ Tử Húc vào, hai người mới hồi phục tinh thần.

Kỉ Tiểu xoay người bước ra ngoài, Diêm Trìùng nhìn một chút cũng đi theo.

Trên đường trở về, biểu tình Kỉ Tiểu lại hồi phục lại bộ dáng thản nhiên, không còn chút mơ hồ lo lắng như lúc nãy, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Diêm Trìùng suy nghĩ một đường, khó được khi không lên tiếng, sau khi về trường một ý niệm chậm rãi hình thành.

Khương Duệ nằm viện, Khương Chân ngẫu nhiên sẽ tới thăm, Kỉ Tiểu thì một lần cũng không, cậu cũng cảm thấy Khương Duệ cũng chưa chắc muốn nhìn thấy mình, mà trường học sau khi triển khai mấy ngày tuyên truyền giáo dục xong hết thầy cũng khôi phục lại bình thường.

Kiến thức ở học kì II rõ ràng so với học kì I nhiều hơn rất rất nhiều, có người còn tính, học sinh lớp 1 mỗi ngày đều phải làm ít nhất 6 bộ đề, 20 trang sách bài tập, hơn một giờ học thuộc lòng, cuối cùng là chuẩn bị kiến thức bài mới, rất nhiều người không tự ép mình thức tới rạng sáng thì không yên tâm, mà ngay cả Kỉ Tiểu ngẫu nhiên cũng sẽ thức trắng đêm, hơn nữa còn thêm cả bản thảo phải hoàn thành.

Diêm Trìùng nhiều lần nhắc nhở cậu không cần gấp như vậy, nếu thật sự không có thời gian có thể hoãn hoặc nộp muộn, nhưng Kỉ Tiểu vẫn cứ làm theo tiết tấu chặt chẽ của bản thân.

Cậu đã thể thì bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo càng không thể thăm hơn, Hồng Hạo không có thời gian đi tán gái tính tình càng lúc càng nóng nảy.

Vừa vặn, giờ cũng đã tới tháng 4, sáng hôm nay, Ngũ Tử Húc khoác vai Diêm Trìùng hỏi: “Sao? Cuối tuần nay có dự định nào chưa? Nếu mày không ngại phiền toái, giao cho anh em tốt này đi, cam đoan cho mày được xả stress coi như giải phóng khỏi lao tù.”

Vương Hi Đường đối với mấy cái dự định này của mấy thằng bạn có chứng sợ hãi lên tiếng: “Mày thôi đi, cuối cùng gục la liệt còn không phải mệt tao và Kỉ Tiểu à?”

Ngũ Tử Húc vội hỏi: “Lần này sao có thể giống lần đó, mà quên cuối tuần này là ngày nào rồi à?”

Vương Hi Đường: “Tiết thanh minh?”

Ngũ Tử Húc mém ngã ngựa, khó được khi đã kích được thằng bạn: “Mày quên à, tiết thanh minh là ba ngày sau đó, là đại thọ của đại Diêm Vương!”

Vương Hi Đường nghĩ nghĩ: “Diêm Vương, mày tính thế nào?”

Diêm Trùng nói: “Nói sau đi, bây giờ còn chưa chắc, ba của tao...đại khái sẽ tới.”

Vừa nghe tên tuổi của Diêm Hồng Tá, cả đám đang quấy rối liền yên tĩnh lại, đứa nào đứa này liền ngoang ngoãn về chỗ đi làm bài tập.

Phòng học buổi tối, Diêm Trùng khó được khi không dây dưa với Kỉ Tiểu, cũng không có cùng bọn Ngũ Tử Húc chơi đùa, mà là bắt taxi một mình chạy tới bệnh viện.

Lúc Khương Duệ nhìn thấy Diêm Trùng bước vào, biểu tình khiếp sợ lúc lâu mới thu hồi lại được.

Là học sinh trường Phụ Trung, Khương Duệ tự nhiên nhận thức Diêm Trùng, nhưng Khương Duệ cảm thấy Diêm Trùng không biết mình mới phải, cho nên Khương Duệ cho rằng hắn đi nhầm phòng.

Diêm Trùng tự nhiên kéo ghế cạnh giường ra ngồi xuống.

Trường học cấp cho Khương Duệ dãy ngộ cũng không tệ, phòng 2 giường bệnh, nằm giường bên cạnh là một thiếu niên tuổi gần như tương đương, bị loét dạ dày, lúc này đang híp mắt nửa sống nửa chết nhìn bọn họ. Mà so với ra thì tinh thần Khương Duệ hơn hẳn cậu ta, lúc này đang ngồi dựa vào thành giường đọc sách, chỉ là bả vai và bắp đùi bị bó thách cao thật dày, vô pháp nhúc nhích.

Khương Duệ không nói lời nào, Diêm Trùng cũng không lên tiếng, hai người đều dùng tầm mắt đánh giá đối phương, nhưng khi không đối mặt với Kỉ Tiểu thì khí tràng của Diêm Trùng không học sinh trung học nào có thể sánh bằng, cho nên, dù Khương Duệ có tỏ ra thanh lãnh cao ngạo tới đâu thì cũng bất đắc dĩ mà bại trận, bất lực mở miệng trước: “Cậu...có chuyện gì?”

Diêm Trùng mỉm cười, khẩu khí ôn hòa: “Tôi quen biết Kỉ Tiểu.”

Khương Duệ ngẩn ra không hiểu.

Diêm Trùng lại nói: “Kỉ Tiểu và Khương là quan hệ thân thích đi, mà Ngũ Tử Húc đang theo đuổi Khương Chân, anh biết không? Ngũ Tử Húc là anh em của tôi.”

Quan hệ lỏng lẻo như vậy nhất thời Khương Duệ nghe cũng không rõ ràng lắm, nhưng anh ta rất nhanh đem những điều đó tiêu hóa một lần, sau đó bất động thanh sắc nói: “Cho nên?”

“Muốn nhờ anh giúp một chút.”

Khương Duệ hừ lạnh: “Cậu muốn tôi giúp Ngũ Tử Húc theo đuổi Khương Chân?”

“Anh thấy sao?”

“Cậu tìm nhầm người rồi, tôi vốn không có hứng thú quần chuyện này, cũng không có khả năng làm được.” Khương Duệ thấp phần không thoải mái, từ sau khi té bị thương tới giờ, tâm tình anh ta liền bất mãn rất nhiều, mỗi ngày đều lo lắng làm sao để thi đại học cho tốt, sao lại khôi phục chậm như vậy, hơn nữa Trì Xu Huyền còn vừa gọi điện là bận việc không về được, đại khái phải tới tháng sau mới về, họa vô đơn chí Khương Duệ nghe thấy yêu cầu ba lằng nhằng của Diêm Trùng, anh ta sao có thể vui mừng.

“Đừng vội vã cự tuyệt.” Diêm Trùng tựa người vào thành ghế: “Tôi biết quan hệ của các anh không được tốt, cũng không trông cậy anh sẽ thúc đẩy được cái gì, chính là, chỉ cung cấp những tư liệu cơ bản là được rồi, để hai bên cùng hiểu biết lẫn nhau.”

“Bản lãnh của các cậu lớn như vậy sao không tự mình đi tìm hiểu?” Khương Duệ cảm thấy mình như đang bị lừa gạt, anh ta vốn thanh cao, nên đối với những đặc quyền giai cấp trong trường học vô cùng khinh thường, lúc này đối mặt với Diêm Trùng càng là địch ý cùng phỏng đoán là chiếm đa số.

Diêm Trùng sớm đoán được thái độ của anh ta: “Tôi không phải đang tìm hiểu từ anh đó sao?”

Khương Duệ cũng là người thông minh, suy nghĩ một chút là hiểu được, lập tức biểu tình lại càng hiện rõ sự xem thường: “Không tự mình tìm hiểu tin tức lại, toàn dùng các phương thức bàng môn tả đạo ép buộc người khác, thế mà gọi là tìm hiểu sao? Cái đó cậu gọi là tôn trọng?”

Bị nói thế Diêm Trường cũng không tức giận, hần đích xác chính là nghĩ như vậy, hần không chủ động đi thăm dò, mà là nhượng người khác nói cho hần biết, cao ngạo trong lòng nhất định phải giảm đi một chút, nếu không Diêm Trường cảm thấy, chờ tới ngày mình chết thì anh cũng sẽ không chịu nói mọi thứ ra cho hần biết.

“Tôn trọng hay không tôn trọng tự tôi biết suy nghĩ, chỉ xem anh có nguyện ý phối hợp hay không.”

Khương Duệ mặt lạnh nhìn hần: “Cậu cảm thấy có khả năng sao?”

Diêm Trường lắc đầu, từ trên bàn lấy giấy bút tới, lưu loát ghi xuống một dãy số, sau đó đặt cốc nước đề lên.

“Không vội, đây là số điện thoại di động của tôi, anh suy nghĩ kỹ rồi nói cho tôi biết, tôi cảm thấy, anh sẽ thông suốt.” Nói xong, cao thấp quét quanh vết bó bột của Khương Duệ, cùng quyển sách tham khảo trong tay anh ta, khoan thai đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh.

Khương Duệ nhìn cánh cửa phòng đóng kín, muốn dùng lực ném tờ giấy đi, ai ngờ vừa giơ tay lên liền đụng tới vết thương, lập tức đau tới nhả mặt.

Hết chương 70

71. Chương 71

Trước sinh nhật Diêm Trường một ngày, Diêm Hồng Tá tới U thị, ông đến tự nhiên không phải vì sinh nhật con trai mà là vì công việc. vừa từ máy bay bước xuống liền tham gia các loại thị sát, cùng hợp hành, đêm đó cũng không ngủ ở nhà ông bà ngoại, mà là ở khách sạn mà ủy ban đặc biệt an bài cho ông, thẳng tới giữa trưa ngày hôm sau, mới miễn cưỡng có một chút thời gian rảnh cùng bọn họ ăn bữa cơm.

Dựa theo thuyết pháp của bà ngoại, ở tuổi Diêm Trường, đang là giai đoạn ăn chơi, bọn họ là người già không đồng thời loạn vô giúp vui, giữa trưa tụ tập ăn bữa cơm là được rồi, buổi tối cho đám nhỏ tự vui chơi với nhau, cho nên hiện tại sau khi dùng xong bảy món ngon, ông bà ngoại đều đem lễ vật của mình ra đưa cho hần.

Ông ngoại đã tặng cho hần bộ mô hình các vận động viên NBA nổi tiếng số lượng có hạn, mặt trên một số các vận động viên còn tự tay viết lời chúc phúc cho hần, thậm chí còn mời hần tới thăm và cho cả địa chỉ.

Diêm Trường có chút kinh ngạc: “Ông làm sao có?”

Ông ngoại: “Một học trò giúp ông.”

Bà ngoại cũng ngoài ý muốn: “Không ngờ ông già cổ hủ như ông đôi khi cũng khá cầu tiến. tôi còn cho rằng ông sẽ giống như mấy năm trước sẽ mua mấy đồ kỹ thuật số.”

Ông ngoại bình tĩnh: “Một sai lầm không nên phạm lần thứ 2.”

Đổi lại là ánh mắt bà ngoại không còn gì để nói.

Kế tiếp, Quế bà bà một người rất khéo tay và ấm áp, tất nhiên sẽ đan cho hần một chiếc khăn quàng cổ tinh xảo, Diêm Trường phi thường thích, lập tức quàng lên cổ.

Quế bà bà cười hần: “Cháu ngốc, có ấm không hả.”

Diêm Trường gật đầu: “Ấm, cả tâm con cũng ấm.”

Quế bà bà cười tươi cứ như chính bà mới là người được nhận lễ vật.

Sau đó tới phiên bà ngoại, bà đầu tiên nhìn Diêm Hồng Tá đang thờ ơ bên cạnh, dùng một loại ánh mắt “trẻ nhỏ không thể dạy” lên án ông nửa ngày mới chỉnh tề đưa ra lễ vật của mình.

Tổng cộng có 2 thứ, đều là phong thư.

Bà ngoại đưa cái bên tay trái ra trước, mở ra lấy 2 vé máy bay.

“Cái này chỉ là hình thức thôi, cũng chưa có điểm đến đặc biệt, kỳ thật bà đã sớm chuẩn bị xong, nguyên tưởng rằng năm nay con sẽ dùng tới nhưng bà ngoại vẫn có chút thất vọng.” bà ngoại đối với Diêm Trùng lắc lắc ngón tay: “Con cũng đã thành niên, nếu ta mà không đưa thì ta cũng già rồi, cho nên, trước đưa cho con xem trước, cũng coi như đốc thúc con mau tiến triển. chờ ngày nào đó con thật sự có người yêu liền tới hỏi bà ngoại lấy đi, vô luận là tới quốc gia nào, vô luận là ngày tháng nào, bà ngoại đều cho con.”

Diêm Trùng liếc hai tờ vé máy bay kia, có chút kinh ngạc sau đó nở nụ cười, “Cám ơn bà ngoại, con sẽ mau chóng như bà mong muốn.”

“Cháu ngoan.”

Hai bên ngày nói chuyện qua lại, Diêm Hồng Tá đối với loại chuyện này không quá đồng ý, khế nhãn mi nhưng ông cũng không mở miệng.

Bà ngoại lại đưa một phong bao lì xì ra nói: “Cái này con cũng biết rồi, quy củ cũ, mẹ con cho con một số tiền sau khi con thành niên thì đưa cho con, số lượng con không cần biết, trước mắt có muốn lấy cũng không lấy được, nhưng nếu con không chịu thua kém thì tự nhiên số tiền này cũng sẽ không cần tới, điều này cũng là hy vọng của chúng ta. Nhưng vạn nhất con gặp khó khăn, con nhớ kỹ, mẹ con vĩnh viễn ở sau lưng con.”

Diêm Trùng nhìn cái phong thư kia gật đầu.

Bà ngoại truy vấn, khẩu khí trịnh trọng: “Diêm Trùng, con thật sự hiểu được chứ?” Hiểu được tâm mẹ con chứ?

Diêm Trùng gật đầu, nhưng trên mặt cũng không có biểu tình gì rõ ràng.

Bà ngoại không lời mà khế thở dài.

Xem bọn họ đưa quà tặng xong, Diêm Hồng Tá như trước bất động ngồi như núi tại chỗ, ông vốn không có thói quen về mấy ngày này, cũng không có khái niệm tặng quà sinh nhật gì đó, mặc dù biết lúc này nên tỏ vẻ gì đó nhưng ông vẫn cứ khuôn mặt lạnh băng, một bộ biểu tình ngồi chờ người khác đem quà biếu ông.

Diêm Trùng cũng không để ý, kỳ thật quan hệ giữa hắn cùng cha không có lãnh đạm như bề ngoài như vậy, Diêm Hồng Tá đối với con trai tuy rằng yêu cầu tiêu chuẩn cao nhưng ngẫu nhiên sẽ len lút tỏ vẻ yêu thích hắn, tựa như sẽ không mở miệng giáo huấn những điều cơ bản, đối với bạn bè Diêm Trùng cũng không có hành vi can thiệp, ông phi thường tin tưởng nhân phẩm và năng lực của con trai mình, hơn nữa ít nhất Diêm Hồng Tá có khi sẽ thân mật gọi hắn “Tiểu Trùng” nhưng toàn gia có một người từ nhỏ tới lớn, vô luận lúc nào cũng chỉ gọi hắn “Diêm Trùng”, người đó chính là mẹ hắn: Đàm Oanh.

Sau khi dùng xong cơm trưa, Diêm Hồng Tá lại đi vội, hơn nữa lịch trình của ông vô cùng chặt chẽ, đêm nay liền rời khỏi U thị. Mà Kỷ Tiểu chính là lúc Diêm Hồng Tá ra khỏi cửa liền tới Diêm gia.

Cậu không nghĩ tới trước cửa Diêm gia lại bỗng nhiên xuất hiện vài người thần sắc trang trọng lạnh lùng ánh mắt sắc bén, Kỷ Tiểu vừa mới tới gần thì bị một trong số họ ngăn cản, và lại người đó trừng cậu trầm giọng hỏi: “Cậu là ai?”

Kỷ Tiểu không nói chuyện, lấy di động ra, bên trong có tin nhắn Diêm Trùng vừa gửi, hỏi cậu lúc nào có thể đến?

Kỷ Tiểu nghĩ nghĩ, đưa di động cho đối phương nhìn. Đối phương tiếp nhận hồ nghi mà cao thấp đánh giá cậu một phen, cũng không thả lỏng cảnh giác tiếp tục hỏi: “Vậy cậu là ai?”

Thanh âm Diêm Trùng cách đó không xa vang lên: “Cậu ấy là bạn tôi.”

Hắn từ trong nhà bước ra, mà bên cạnh hắn là một trung niên nam tử có 7 phần giống hắn, cơ hồ không cần đoán thân phận thì riêng khuôn mặt kia thì không ai không biết.

Kỉ Tiểu thu hồi di động, rũ mắt xuống.

Diêm Hồng Tá cùng Diêm Trùng đi tới gần, Diêm Hồng Tá liếc mắt nhìn Kỉ Tiểu, đối Diêm Trùng nói một câu: “Hảo hảo học tập.” liền lên xe.

Kỉ Tiểu lui sang một bên, nhìn mấy người áo đen đi đường có trật tự theo bước ông ta lên mấy chiếc xe xung quanh, sau đó từ từ rời khỏi nơi này.

Kỉ Tiểu phát ngốc nhìn theo đoàn xe càng lúc càng xa, thì tay đã bị Diêm Trùng kéo lại, hắn nói: “Tớ còn đang nghĩ sao cậu chưa tới, còn đang chuẩn bị gọi điện cho cậu.”

Kỉ Tiểu ngẩn ra, vội rút tay ra, trái phải nhìn chung quanh, không thấy những người khác, cũng không thấy bóng dáng bạn học nào.

Kỉ Tiểu nghĩ là mình tới sớm sao?

Diêm Trùng lại nắm tay cậu hướng bên trong bước đi nói: “Vào nhà trước đã.”

Vừa vào tới cửa liền thấy bà ngoại, bà ngoại cười nói: “Kỉ Tiểu đã tới à, con ăn cơm trưa chưa?”

Lãnh đạm trên mặt Kỉ Tiểu hơi thu liễm một chút, gật gật đầu.

Diêm Trùng lôi kéo cậu lên lầu: “Cậu còn chưa tới thăm phòng tớ, tớ dẫn cậu đi.”

Kỉ Tiểu chỉ có thể đi theo hắn, phòng Diêm Trùng là phòng thứ 2 tính từ cầu thang, cũng không quá lớn, ít nhất cũng không lớn như trong tưởng tượng của mọi người với bối cảnh của gia đình Diêm gia, nhưng sự xa hoa có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi, đồ vật chất đồng bên trong có thể nhìn ra chủ nhân thuộc dạng tiêu tiền như nước, các loại sản phẩm điện tử cao cấp, đủ các loại mô hình, nhưng nhìn chung cũng tính là một căn phòng của nam sinh bình thường, ít nhất so với Kỉ Tiểu là bình thường.

Kỉ Tiểu nghiêm túc đánh giá căn phòng chợt nghe có động tĩnh phía sau, cậu chậm rãi quay đầu, nhìn Diêm Trùng đã khóa cửa lại.

Kỉ Tiểu chân mày nhíu lại, Diêm Trùng da mặt dày nói: “Cậu muốn xem mô hình của tớ không? Hay muốn chơi game trước?”

Kỉ Tiểu né tránh hỏi: “Những người khác đâu?”

Diêm Trùng: “Bọn họ chốc nữa sẽ tới.”

Kỉ Tiểu mắt lạnh nhìn hắn, như thế nào cũng không nhúc nhích.

Diêm Trùng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Được rồi, bọn họ sẽ tới chỗ tổ chức tiệc.” Mà Kỉ Tiểu, Diêm Trùng báo cho cậu chỉ nói địa chỉ nhà, hiển nhiên thời gian cũng là trước tổ chức vài giờ.

Kỉ Tiểu mím môi, bị lừa nên không thể nào cao hứng nổi, Diêm Trùng ôm thắt lưng cậu kéo vào ngực, ngữ khí lấy lòng: “Tớ chỉ muốn sớm nhìn thấy cậu chút thôi, chúng ta nói chuyện không được sao?”

Kỉ Tiểu mặc dù đã quen với việc bị hắn ôm ấp như vậy nhưng đôi khi vẫn có chút không chịu được, lúc này nói thẳng: “Không.”

Diêm Trùng lại có thể nghe ra được trong giọng nói cậu không phải không nguyện ý, liền không để ý giây dựa của đối phương, một đường từ hai má hôn tới cằm Kỉ Tiểu, sau đó là một nụ hôn môi thật sâu.

Tới gần kỳ thi giữa kỳ, hai người gần đây không có nhiều thời gian ở bên nhau, mặc dù gặp mặt cũng phần lớn là nói chuyện học tập, nghĩ tới lần hôn môi gần đây nhất của cả hai là cuối tuần trước, Diêm Trùng trong lòng tự nhiên rất cơ khát, động tác cũng trở nên gấp gáp hơn, liền đặt Kỉ Tiểu ở trên giường.

Kỉ Tiểu bị hắn hôn sâu, khoang miệng đều bị hắn liếm láp qua mọi góc ngách, Diêm Trùng cuốn lấy đầu lưỡi Kỉ Tiểu không tha, Kỉ Tiểu vô pháp nuốt nước miếng, toàn bộ đều theo khóe miệng chảy tràn ra gối đầu, cậu quay đầu đi ý muốn thoát khỏi đối phương, nhưng Diêm Trùng không cho, ngược lại càng hôn càng

sâu, mãi cho tới khi Kỉ Tiểu không thể thở nổi, mặt đỏ bừng như gấc, Diêm Trùng mới không cam nguyện buông ra, sau đó cơ khát chưa thối lui mà tiếp tục dọc theo cần cổ hôn xuống dưới.

Kỉ Tiểu nhận thấy tay Diêm Trùng không thành thật hướng bên trong vạt áo chui vào, cậu lập tức nhấc chân muốn đem hấn đã vắng.

Diêm Trùng bị đá đã quen một phen đề lại đuổi Kỉ Tiểu, khàn khàn nói: “Chỉ một lần, Kỉ Tiểu, một lần thôi, tớ muốn cậu...”

Kỉ Tiểu hơi thở còn chưa kịp bình ổn nhưng ngữ khí đã lạnh hơn vài phần nói: “Không được.”

Diêm Trùng chưa từ bỏ ý định: “Không ai thấy đâu, tớ đã khóa cửa rồi.”

Kỉ Tiểu kiên trì: “Không được.”

Diêm Trùng không cùng cậu thảo luận, thẳng tới khi muốn cởi quần Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu trực tiếp cho một cái tát qua, mặc dù đánh vào không khí nhưng khí lực mười phần.

Diêm Trùng nhú mày, Kỉ Tiểu nói: “Bà ngoại...còn ở ngoài.”

Diêm Trùng không nói.

Kỉ Tiểu đẩy hấn ra muốn đứng dậy: “Tớ về...”

Diêm Trùng vội nói: “Được rồi được rồi, không làm, cậu đừng đi, đừng đi, cậu còn chưa đưa quà sinh nhật cho tớ.”

Kỉ Tiểu dừng động tác.

Diêm Trùng lại sấn vào ôm chặt cậu, nhìn kỹ mới phát hiện, sắc mặt Kỉ Tiểu không tốt lắm, bình thường rất trắng, nhưng hiện tại dường như có chút sạm, hai đôi mắt có chút thâm quầng, chắc chắn là nghỉ ngơi không tốt.

Diêm Trùng lập tức quên chuyện vừa rồi, chỉ truy vấn Kỉ Tiểu: “Cậu lại thức đêm vẽ sao?”

Kỉ Tiểu không lên tiếng, Diêm Trùng rất không vui: “Cậu thực thiếu tiền sao?”

Kỉ Tiểu nhìn hấn, đôi mắt sắc bén, Diêm Trùng kiêu ngạo lập tức rơi xuống đáy vực: “Tớ chỉ lo lắng cho thân thể cậu thôi.”

Kỉ Tiểu lại không muốn cùng hấn nói về đề tài này nữa: “Nếu không tớ về trước, vậy đi...”

Diêm Trùng tự nhiên không vui lòng, không dễ dàng mới lừa được người tới đây: “Về làm gì, cậu ở đây...” hấn trái phải nhìn quanh: “Nói cho tớ mấy đề này cũng được.” Nói xong lôi một cuốn ngữ văn ra: “Cậu xem, ở đây tớ không biết làm.”

Kỉ Tiểu liếc mắt qua đề cổ văn: “Đáp án trên sách có...”

“Chỗ nào, tớ không tìm thấy.”

Kỉ Tiểu chán nản, vẫn cầm cuốn sách qua giảng cho hấn, hai người cứ như vậy thật thật giả giả bàn chuyện bài tập.

Nhưng Diêm Trùng phải ngồi suy nghĩ và làm bài tập cũng tốn không ít thời gian, Kỉ Tiểu dựa vào thành giường nhìn hấn, chờ tới khi Diêm Trùng quay lại định đưa vở cho Kỉ Tiểu xem lại phát hiện Kỉ Tiểu đã ngủ mất rồi.

Trước đây đôi khi ở các giờ thể dục, Diêm Trùng đối với gương mặt say ngủ của Kỉ Tiểu đã nhìn không ít lần, nhưng mỗi lần đều khiến hấn đều phải nhìn không chớp mắt, tựa như lúc này, lông mi thật dài rũ xuống, che đi hai mắt trong sáng khiến Diêm Trùng vừa yêu vừa hận, cánh môi đỏ ửng vẫn còn chút sưng lưu lại kích tình vừa rồi, làn da tuyết trắng mịn màng, nói không lên lời xinh đẹp.

Diêm Trùng nhìn chăm chú hồi lâu, rón ra rón rén đứng dậy, chỉnh tư thế ngủ thoải mái cho Kỉ Tiểu.

Đại khái là đã mệt chết rồi, Kỉ Tiểu bị di chuyển cũng không tỉnh lại, chỉ mơ hồ lim dim đôi mắt, nhìn thấy Diêm Trùng dường như là an tâm lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Một giấc ngủ này dài tới chạng vạng, Diêm Trìền liền thành thật ngồi bên cạnh nhìn cậu ngủ, ngẫu nhiên còn vươn tay chỉnh góc chăn cho Kỉ Tiểu, thẳng tới khi đã tới giờ tới chỗ hẹn, Diêm Trìền nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định không đánh thức Kỉ Tiểu.

Hắn cúi người nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Kỉ Tiểu một cái, sau đó thay quần áo, tự mình đi xuống lầu.

72. Chương 72

Diêm Trìền đến chỗ tổ chức tiệc, bọn Ngũ Tử Húc đã có mặt, lần này địa điểm là do Diêm Trìền chọn, hẳn không có thói quen xa xỉ hào hoa như bọn Hồng Hạo, nơi chọn mặc dù cũng cao cấp sang trọng nhưng không phải nơi dành riêng cho hội viên, vốn chỉ muốn vui vẻ là được, hiện tại Kỉ Tiểu không tới, Diêm Trìền chỉ muốn nhanh chóng ăn xong rồi về nhà, sợ về chậm Kỉ Tiểu dậy rồi đi trước.

Nhưng cũng không thể quá mức qua loa có lệ, dù sao bọn họ cũng là có hảo ý, cho nên Diêm Trìền vẫn nhẫn nại bởi bọn họ ăn uống một trận, đến cuối thu một đồng lễ vật, bữa tiệc coi như viên mãn chấm dứt.

Đi trước, Diêm Trìền còn để mấy thằng bạn đi tăng nữa, nói là sợ buổi tối đói bụng đi ăn khuya.

Còn hắn tính toán trở về, lại không ngờ ra tới cửa liền bị một đám người ngăn lại, cả trai và gái đều có, đại bộ phận đều ăn mặc hàng hiệu, nhìn qua có chút thân phận.

Những người đó bởi vì thấy Vương Hi Đường, lập tức nhiệt tình tiến lên sẵn đón, một hơi toàn “Vương thiếu, Vương công tử” gọi thực thân thiết, đại khái cũng có gặp qua vài lần, nhưng khẳng định không phải đại nhân vật gì, cho nên Vương Hi Đường cũng coi như hữu lễ cho bọn họ một cái gật đầu chào hỏi, ai ngờ những người này cơ hội gặp mặt khó có được, đây đưa không nguyện buông tha dễ dàng, thật sự muốn lôi kéo cả bọn Diêm Trìền tới một chỗ vui khác.

“Vương thiếu đi cùng bạn học tới sao? Quán mới của tôi vừa khai trương mấy hôm trước, Vương thiếu không chê có muốn tới chơi không? Mọi người cùng nhau vui vẻ?” một nam nhân mở lời mời, gã đại khái không biết Diêm Trìền và Ngũ Tử Húc, nhưng cũng không dám coi bọn họ là người bình thường, dù sao chơi được với con trai ngài thị trưởng, ai mà biết được là đại nhân vật nào.

Vương Hi Đường không nhớ đã gặp qua gã, vì thế lắc đầu: “Không cần, chúng tôi còn chuyện khác phải làm.”

Bên kia lại khuyên nữa, Vương Hi Đường vẫn lạnh nhạt kiên trì, qua lại khách sáo một chút, Diêm Trìền có chút phiền chán nhìn đồng hồ đeo tay, thầm nghĩ chọn sai chỗ rồi.

Hô, hắn nghe thấy Kinh Dao một bên kinh ngạc một phen, nhẹ giọng hô lên nói nhỏ: “Sao lại là cô ấy?”

Diêm Trìền theo tầm mắt nhỏ nhìn lại, chỉ thấy Kinh Dao đang nhìn một nữ nhân, bề ngoài khoảng hơn 30 tuổi, nhưng kỳ thật chắc cũng phải hơn 40 đi, bộ dạng xinh đẹp, ăn diện cũng tương đối có phẩm vị, chính là nam nhân bên cạnh tối thiểu cũng lớn tuổi hơn bà, đồng thời mỉm cười nhìn Vương Hi Đường.

Dường như nhận thấy tầm mắt của Diêm Trìền, nữ nhân nhìn lại, hai người tầm mắt chạm nhau, nữ nhân kia lộ ra một nụ cười khéo léo.

Diêm Trìền hơi ngẩn ra, bà cảm thấy đối phương có chút quen mặt.

Là đã từng gặp qua mà quên rồi sao?

Diêm Trìền nghĩ, quay đầu sang nhìn Kinh Dao, nhin không được hỏi: “Em quen bà ấy?”

Kinh Dao đem đối phương cẩn thận quan sát một lần mới thu hồi tầm mắt nói: “Chắc là nhận sai người.”

Diêm Trìền cũng không buông tha: “Bà ấy là ai?”

Kinh Dao không nói chuyện.

Diêm Trùng nói thẳng: “Em không cảm thấy, bà ấy có chút giống một người sao?”

Kinh Dao sững sốt, đột nhiên hỏi: “Kỉ Tiểu đâu?”

Diêm Trùng: “Cậu ấy có việc không tới.”

Kinh Dao biết Diêm Trùng không nói thật, với bộ dáng hiện tại hẳn rất dễ bụng chuyện Kỉ Tiểu thì Kỉ Tiểu không tới dự sinh nhật hẳn không biết hẳn sẽ rối rắm thành cái đức hạnh gì, nhưng biểu hiện hôm nay của Diêm Trùng, vẻ mặt tươi cười tự nhiên, tự nhiên quá mức, thông thuận có thể nói là tốc chiến tốc thắng, không khiến người ta nghi ngờ mới lạ, nhưng nhỏ cũng không tính nói ra.

Bên kia Vương Hi Đường cũng đem đám người kia thối lui, dưới tầm mắt lưu luyến không rời mà bỏ đi.

Diêm Trùng lại quay đầu nhìn nữ nhân một lần nữa, bóng dáng bà tao nhũ thon dài, bước đi yếu điệu thướt tha, đích thật là mỹ nhân hiếm có, cho nên khiến người ta ấn tượng khắc sâu.

Ở ngoại đợi taxi, Diêm Trùng nói: “Kinh Dao, anh đưa em về.”

Những người khác đương nhiên không ý kiến, Kinh Dao do dự chút cũng gật đầu.

Hai người lên xe, xe vừa khởi động rồi đi, Diêm Trùng đã lên tiếng: “Anh vẫn luôn ngạc nhiên một chuyện, em và Kỉ Tiểu... rốt cuộc tại sao lại biết nhau?”

Kinh Dao quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không đáp lời.

Diêm Trùng nói: “Em càng không nói, anh càng cảm thấy kỳ quái.”

Kinh Dao cười nói: “Vậy sao anh không tự mình đi hỏi cậu ấy? Hai người đã ở bên nhau cũng hơn nửa năm rồi, sao tới giờ chuyện riêng của cậu ấy một chút cũng không tiết lộ cho anh?”

Diêm Trùng bị chọc trúng nỗi đau, nhất thời ghen lời.

Kinh Dao thấy hẳn như vậy rất sáng khoái, lại cho thêm một phát súng nữa: “Em đã hứa với cậu ấy, không nói cho người khác biết.” Nhỏ đặc biệt nhấn mạnh từ ‘người khác’, đó cũng là một phần nguyên nhân tại sao Kỉ Tiểu đối với Kinh Dao cũng coi như hòa nhã, Kinh Dao thay cậu bảo vệ bí mật, cho dù bí mật này ngoài Diêm Trùng cũng chắc chắn còn ai để ý nhưng Kỉ Tiểu để ý.

Diêm Trùng điều chỉnh trạng thái tâm lý không để nhỏ dễ dàng chọc tức, hẳn nghĩ nghĩ nói: “Vậy anh đoán, chỉ cần đoán đúng, em không phủ nhận là được.”

Kinh Dao không nói.

Diêm Trùng không để ý tiếp tục: “Lần trước ở căn tin em và Kỉ Tiểu nhắc tới việc ‘trả khăn lại’, vậy lúc đó em đã cho cậu ấy mượn khăn, mà yêu cầu dùng khăn trừ bỏ lúc ăn cơm ra, vậy là gặp phải chuyện chật vật, anh tạm đoán là ăn cơm. Phản ứng của em khi vừa nhìn thấy nữ nhân kia cho anh biết, chuyện ngày đó một nhân vật chính khác là bà ấy đi, nếu Kỉ Tiểu và bà ấy gặp mặt vui vẻ, thì anh nghĩ em cũng chẳng cần che che dấu dấu, cho nên nhất định xảy ra chuyện gì đó. Về quan hệ của Kỉ Tiểu và bà ấy, hai chúng ta đều có thể đoán ra, vì thế tổng kết lại chính là, em ngày đó trùng hợp gặp Kỉ Tiểu và nữ nhân đó cùng ăn cơm, kết quả bọn họ xảy ra tranh chấp, khiến Kỉ Tiểu gặp chuyện chật vật, em trùng hợp có ở đấy, cho cậu ấy mượn khăn tay, và cũng thay cậu ấy bảo vệ bí mật, có phải không?”

Kinh Dao ngây người vài giây, miễn cưỡng nhếch môi: “Trước kia sao em không phát hiện anh có tiềm năng làm thám tử nhỉ?”

Nhỏ vừa trêu chọc Diêm Trùng vừa có ý chuyển đề tài, trong đầu lại nhớ lại tình huống tại quán cà phê lần đầu gặp Kỉ Tiểu.

Kinh Dao từ lúc thấy Kỉ Tiểu bước vào quán đã chú ý tới cậu, nhỏ biết nam sinh này, cùng Diêm Trùng đã nói qua mấy lần, không ngờ ở chỗ này lại gặp gỡ, nhưng nguyên bản nhỏ cũng không có ý bắt chuyện, cho rằng cậu và người nhà đồng thời đi uống cà phê, nhưng ai ngờ phát hiện không khí bàn đồ thực kỳ quái, hai người từ đầu tới cuối không nói với nhau câu nào, Kỉ Tiểu luôn cúi đầu đọc sách, thần sắc thanh lãnh, nữ nhân đối diện lại liên tiếp nhìn đồng hồ, chân trái hết gác chân phải lại đổi ngược lại, cả người tràn ngập thái độ nôn nóng, giống như lập tức muốn bỏ cửa chạy lấy người, nhưng nữ nhân không có biện pháp làm

được, không biết là cái gì đã giữ chân bà ấy lại, bà ấy đứng lên quá hai lần, đều bị Kỉ Tiểu lạnh lùng trừng liếc ngồi lại, cuối cùng nữ nhân kia phi thường không vui, gương giọng nói gì đó với Kỉ Tiểu, cuối cùng còn cầm tách cà phê trực tiếp hất lên mặt Kỉ Tiểu, sau đó cũng không quay đầu bước nhanh rời đi.

Đó là lần đầu Kinh Dao thấy được một người đi uống nước mà lại chật vật như vậy, cái loại chật vật này không chỉ mất mặt, mà còn đưa tới cảm giác hui quanh, nản lòng, ủ dột, suy sụp đủ các loại hương vị vờn quanh, rõ ràng người kia thần nhiên ngồi ở chỗ này, biểu tình không thay đổi, nhưng nhìn nước cà phê không ngừng nhỏ giọt chảy xuống từ tóc và áo sơ mi, bóng dáng gầy gò đơn bạc, khó hiểu cảm thấy vạn phần đáng thương, đáng thương cùng không đành lòng.

Nhân viên phục vụ đều không biết phải làm sao đứng ở xa xa, nhất thời không có ai nguyện ý chạy tới giúp.

Vì thế, Kinh Dao liền xuất hiện, khi nhỏ đưa ra khăn tay của mình, nhỏ chống lại ánh mắt Kỉ Tiểu nhìn mình, tựa như là không dự liệu sẽ có người giúp mình, hoặc là vẫn chưa làm tốt chuẩn bị phòng ngự, đối phương cứ như vậy thẳng tắp nhìn nhỏ.

Kinh Dao cho rằng Kỉ Tiểu ít nhất sẽ mang theo chút phần nộ, hoặc ít nhất cũng sẽ mang theo ít thái độ ủy khuất, nhưng trong con người Kỉ Tiểu hoàn toàn trống rỗng, là ánh mắt trống rỗng cô lãnh tới cực điểm, bên trong thần sắc gì cũng không có, hoàn toàn không có tiêu điểm, liếc mắt nhìn qua tựa như rồi gở.

Kinh Dao bị hoảng sợ, ngay sau đó Kỉ Tiểu tiếp nhận khăn tay.

Cậu cầm khăn tay lau sách, lại thay đổi sắc mặt, sau đó nhẹ nhàng nói một câu ‘Cảm ơn’. Ánh mắt đã khôi phục bình thường.

Kinh Dao nói: “Có cần tớ nhờ người tìm quần áo cho cậu thay không? Tớ có quen giám đốc ở đây.”

Kỉ Tiểu lắc đầu: “Khăn tay lần sau trả lại cho cậu.”

Kinh Dao không ngoài ý muốn: “Cậu biết tôi sao?”

Kỉ Tiểu gật đầu.

“Tôi cũng biết cậu, cậu tên Kỉ Tiểu đúng không?”

Kỉ Tiểu không lên tiếng đáp, cậu thu dọn mọi thứ hướng ra ngoài bước đi, đi được hai bước liền ngừng lại quay đầu nói: “Cậu có thể...”

Kinh Dao phản ứng thực nhanh: “Tớ sẽ không nói cho người khác biết đâu, cậu yên tâm.”

Kỉ Tiểu ‘ân’ một tiếng rồi lại nói tiếp “Cám ơn.”

.....

Trong nhất thời, Kỉ Tiểu gương mặt đạm mạc nhìn mình cùng Diêm Trường gương mặt ngưng trọng trùng lên nhau.

Diêm Trường cũng không cần đáp án của Kinh Dao, nhìn biểu tình của nhỏ là biết. “Anh chỉ hỏi em một vấn đề, em có thể lựa chọn trả lời hoặc không.” Diêm Trường nói: “Anh chỉ muốn biết, đó là chuyện xảy ra lúc nào?”

Kinh Dao dừng một chút, vẫn là nói: “Nghỉ lễ quốc khánh năm trước.” Tiếp đó nhỏ nhin không được nhắc nhở: “Trong lòng Kỉ Tiểu có khúc mắc, nếu anh thực sự thông minh thì đừng lấy cái này mà động tới cậu ấy.”

Diêm Trường cũng không quên đáp lại một câu: “Cảm tạ hảo ý, anh so với em hiểu cậu ấy hơn.”

Kinh Dao không muốn cùng hắn chấp nhặt, nhìn khung cảnh bên ngoài, đã tới cửa nhà mình, nhỏ tính toán xuống xe, trước khi đi nhỏ từ trong túi xách lấy ra một món quà nhỏ đưa tới. “Đồ này, em đã sớm mua nhưng không tính tặng, nhưng nghĩ nghĩ vẫn nên đưa cho anh, cũng coi như cho em một cái kết thúc, chúc anh sinh nhật vui vẻ, cũng chúc...” nhỏ muốn nói là: chúc anh và Kỉ Tiểu có thể đi lâu cùng nhau, nhưng lại bất giác cảm thấy lời này có một nghĩa khác, cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Diêm Trường nhận món quà, không tính mở ra, chỉ nói “Cám ơn.”

Kinh Dao cũng không để ý, sáng khoải xuống xe.

Diêm Trùng về tới nhà, Kỉ Tiểu mới tỉnh trong chốc lát, đang ngồi trên giường ngẩn người. Cậu kỳ thật đã sớm muốn rời đi, nhưng lại ngại xuống dưới lầu gặp bà ngoại đang chờ người, ngược lại xấu hổ, cho nên do dự tìm thời cơ đi xuống, nghĩ tới nghĩ lui như vậy thì Diêm Trùng cũng đã trở lại.

Diêm Trùng mở cửa phòng ra, thấy Kỉ Tiểu đang ngồi trên giường liền thấy ảm áp, bỗng nhiên có một suy nghĩ, ngừng không được: nếu một ngày nào đó hai người dọn tới ở cùng nhau, chính mình mỗi ngày về nhà đều có thể thấy Kỉ Tiểu ở bên người, thật là tốt đẹp biết bao.

Kỉ Tiểu thấy Diêm Trùng mang theo vẻ mặt si ngốc kỳ quái tươi cười nhìn mình, cậu đứng dậy hỏi: “Nghĩ gì đó?”

Diêm Trùng lúc này mới hoàn hồn, đi tới lại bất động thanh sắc khóa cửa lại, cầm một túi to đưa cho cậu: “Tớ có mua đồ ăn cho cậu, đói bụng đúng không?”

Kỉ Tiểu đói bụng là thật, sau rất nhiều lần đã hình thành thói quen ăn đồ Diêm Trùng mang tới, vì thế, nghĩ ăn xong mới đi về, liền lại ngồi xuống. Diêm Trùng lưu loát đưa đồ ăn cho Kỉ Tiểu, thỏa mãn nhìn cậu từng chút từng chút chậm rãi đưa đồ lên miệng nha, khoe miệng không hạ xuống chút nào, chính là vừa nghĩ tới chuyện ở khách sạn, vẻ mặt hần liền trở nên phức tạp.

Hết chương 72

73. Chương 73

Kỉ Tiểu từ từ tốn tốn ăn, Diêm Trùng liền nhìn người ta không chuyển mắt, chờ tới khi Kỉ Tiểu ăn xong, chậm rãi lau miệng xong xuôi. Ánh mắt Diêm Trùng vẫn không thu hồi.

Kỉ Tiểu đem những vỏ hộp thu gom lại, tính toán chốc đi về mang theo vứt luôn, Diêm Trùng lại một phen kéo cậu lại, đem người tới trước mặt.

“Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à?”

Kỉ Tiểu thản nhiên nhìn hần.

Diêm Trùng nói: “Cậu tới vì cái gì?”

Kỉ Tiểu: “Cậu gọi tớ tới.”

“Nếu mỗi lần cậu đều nghe tớ như vậy thì tốt rồi.” Diêm Trùng nhỏ giọng than thở, thấy Kỉ Tiểu lườm vội hỏi: “Vậy cậu cũng nên...có chút gì đó tỏ vẻ đi chứ? Như vậy...” hần hướng bàn học chỉ chỉ, nơi đó có một đồng quà tặng sinh nhật chưa được bóc: “Không cần cầu kì, tùy tiện cũng được,” cho dù là lá cây, tảng đá, chỉ cần là Kỉ Tiểu đưa đều tốt hết.

Dưới ánh mắt mong chờ của Diêm Trùng, Kỉ Tiểu mặt không đổi sắc, nói: “Không...” Diêm Trùng cũng không quá ngoài ý muốn, nhưng vẫn cảm thấy thất vọng, nhưng hần rất nhanh tỉnh lại đứng dậy, đem người ôm chặt vào trong lòng.

“Một khi đã vậy, vậy cậu liền lấy thứ khác đổi.”

Kỉ Tiểu không ngốc, nhưng bộ dạng háo sắc kia liền biết hần đang nghĩ gì, cậu nói: “Buông tay.”

Diêm Trùng sao có thể nghe theo, mặt dày mày dạn: “Cậu nhìn ngoài trời đi, đã hơn 11h rồi, lúc này xe bus tới trường cũng nghỉ rồi.”

“Buông tay...” Kỉ Tiểu vẫn kiên định.

Diêm Trường biết cậu tính tình bướng bỉnh, Kỉ Tiểu thật muốn rời đi, chẳng sợ không có xe cậu cũng muốn đi về, vì thế đem thanh âm nói càng đáng thương: “Cậu có biết nguyện vọng trong ngày sinh nhật tớ ước gì không?”

Kỉ Tiểu: “...”

“Chính là muốn cùng cậu trải qua, cho nên, lòng tớ như lửa đốt lúc nào cũng muốn về.”

Kỉ Tiểu: “...”

“Hơn nữa cậu còn muốn đi, cậu thực nhẫn tâm.”

Ba câu vừa nói xong, Diêm Trường rõ ràng cảm giác Kỉ Tiểu hơi hơi buông lỏng xuống, hần khắc chế ý cười nơi khóe miệng, tiếp tục đóng thêm một viên gạch: “Tớ hiểu cậu lo lắng cái gì, lúc trước tớ đã đáp ứng thì sau này tớ sẽ không tái phạm, cậu còn không tin tớ sao?”

Kỉ Tiểu trầm nghĩ: tớ thật sự không tin.

Bất quá vẫn không mở miệng phản bác.

Diêm Trường cứ như vậy ôm cậu tới phòng tắm: “Được rồi, ngày mai còn phải tới trường, chúng ta đi ngủ sớm một chút, cậu không phải không muốn tắm rửa chứ? Vào đi, tớ đi lấy quần áo cho cậu.”

Kỉ Tiểu nhú mày, Diêm Trường lập tức bổ sung: “Cầm để ở bên ngoài, cậu vươn tay liền với tớ được.”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, rốt cuộc không kiên trì nữa, đẩy Diêm Trường ra đi vào phòng tắm.

Diêm Trường bên ngoài lộ ra nụ cười thắng lợi.

Vì có thể có nhiều phúc lợi hơn, Diêm Trường vẫn là tuân thủ lời hứa của chính mình, vẫn luôn chờ tới khi Kỉ Tiểu ăn mặc chỉnh tề từ phòng tắm bước ra.

Diêm Trường cho cậu mặc đồ của hần, hần không có thói quen mặc áo khi ngủ, ở nhà cũng thường bán nude, phía dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi hoặc quần thể thao, nửa người trên lỏa thể ngủ, cho nên Kỉ Tiểu hiện tại là mặc áo phong và quần ở nhà của hần, Kỉ Tiểu thân hình rõ ràng mảnh khảnh, quần áo của Diêm Trường trên người cậu rất thùng thình, nhưng Diêm Trường thấy như thế tâm lại càng ngứa ngáy.

Hần chân chó cảm khăn bông đi lên: “Lau khô tóc đã, không cảm lạnh.”

Kỉ Tiểu vươn tay ý là để cậu làm, Diêm Trường lại không đưa, phủ khăn bông lên đầu cậu cẩn thận lau lau, Kỉ Tiểu cũng không phản kháng nữa, mặc Diêm Trường gây sức ép chán chê mới buông tay.

Diêm Trường vào tắm rửa, lúc đi ra, Kỉ Tiểu đã lên giường ngủ, chiếc giường to như vậy chỉ lộ ra một cái bọc nhỏ, bị ánh đèn bàn đầu giường mờ nhạt hắt lên, khiến Diêm Trường cảm thấy phá lệ ấm áp.

Hần chậm rãi đi qua, xốc chăn lên, nằm ở bên cạnh Kỉ Tiểu, hai người không phải lần đầu tiên đồng giường cộng chằm, so với phòng khách sạn với giường kí túc của Kỉ Tiểu nhỏ hẹp thì giường nhà Diêm Trường hiển nhiên rất chú trọng chất lượng sinh hoạt, chiếc giường này ba người nằm vẫn vừa, nhưng Diêm Trường nằm xuống rồi vẫn có thể nghe rõ tiếng tim mình đong đong hưng phấn đập rộn ràng.

Hần tắt đèn, trong bóng tối quay đầu sang nhìn gáy Kỉ Tiểu, chóp mũi đều là mùi hương sữa tắm thoang thoảng, rõ ràng chính là loại mình thường dùng, nhưng từ trên người Kỉ Tiểu ngửi được, liền nói không nên lời khiến người ta tâm viên ý mã. Còn chưa tới 1p đồng hồ, hần liền vươn móng heo sang dò xét.

Kỉ Tiểu làm sao đã có thể ngủ ngay được, hơn nữa cậu cũng vừa mới ngủ cả buổi chiều, đối với táy máy của Diêm Trường cũng coi như hiểu rõ chỉ cần không quá phận thì cậu cũng cho qua, dù sao cũng đã quen.

Thất lưng đầu tiên bị ôm trọn, Diêm Trường còn sợ Kỉ Tiểu không vui, động tác thật cẩn thận, thấy Kỉ Tiểu không giãy dụa mới buộc chặt vòng tay, sau đó cả người dán lại, đầu trực tiếp vùi vào gáy Kỉ Tiểu, thật sâu hít vào một hơi.

Hần duy trì tư thế này trong chốc lát, còn chưa thấy đủ, tay không thành thật vuốt vạt áo phong của Kỉ Tiểu, tìm được khe hở liền bắt động thanh sắc chui vào trong, ngón tay ấm áp đụng tới vùng bụng phẳng lý lạnh lạnh của Kỉ Tiểu, xúc cảm mềm mịn khiến Diêm Trường yêu thích không muốn buông tay.

Kỉ Tiểu bị sợ không thể nằm yên, Diêm Trường biết rõ những điểm mẫn cảm của cậu, liền không cần trực đảo Hoàng Long cũng có thể khiến Kỉ Tiểu cả người khô nóng, gáy lúc này còn bị đầu lưỡi nóng ẩm nhẹ nhàng liếm qua, Kỉ Tiểu cả người run rẩy, sau đó nhịn không được cho Diêm Trường một cước.

Đang nằm trong ổ chăn, tư thế không được tự nhiên, cho nên Kỉ Tiểu không thể dùng toàn lực, động tác của Diêm Trường cũng không đình chỉ, thẳng tới khi Kỉ Tiểu nói: “Cậu còn muốn làm một lần?”

Giữa bọn họ cái gọi là ‘một lần’ là lúc nào không cần phải nói, trong giọng nói của Kỉ Tiểu rõ ràng không có tính uy hiếp, Diêm Trường lại chỉ cảm thấy hạ thân tê rần, đếm đó cảm giác đang từ trên thiên đường bị quăng xuống địa ngục sống không bằng chết trần ngập trước mắt, nhượng toàn thân lưu manh của hắn chỉ vì một câu nói kia liền nhanh mềm nhũn xuống.

Diêm Trường cười hắc hắc, bàn tay từ trong quần Kỉ Tiểu chậm rãi rút ra, lại thả lên bụng cậu, chính là người vắn ghé sát bên tai thổi hơi nóng: “Giờ thôi mà, đã nói không làm liền không làm, nói liền giữ lời, nói liền giữ lời.”

Kỉ Tiểu đáp lại hừ một tiếng, lưỡi cùng hắn so đo.

Diêm Trường đột nhiên hỏi: “Kỉ Tiểu, cậu sinh nhật lúc nào?”

Kỉ Tiểu sửng sốt, nói: “Tớ không đón sinh nhật.”

Diêm Trường trước mắt hiện liên hình ảnh nữ nhân xảo ngộ ở khách sạn, không đón giáng sinh, không đón năm mới, cũng không đón sinh nhật, cậu do hạng người nào sinh ra....

“Còn nhớ rõ lần trước tớ kể chuyện gia đình tớ không, có muốn nghe nữa không?”

Kỉ Tiểu cho rằng hắn nhất định sẽ truy vấn đề tài kia một trận, ai ngờ nhanh như vậy đã đổi, cậu không hiểu Diêm Trường có ý gì, nhưng đối với Diêm gia như vậy, Kỉ Tiểu cũng như nhiều gia đình bình dân khác, rất cuộc cũng có lòng hiếu kỳ.

“Cậu nói đi...”

“Lần trước kể tới mẹ tớ đúng không.” Diêm Trường cười cười, ngừng một chút để suy nghĩ rồi nói: “Cậu cảm thấy mẹ tớ là dạng người gì?”

Câu hỏi qua đi, Kỉ Tiểu thật lâu không trả lời Diêm Trường cho là lời mình có sai sót, chỉ âm thầm hối hận làm thế nào có thể xóa đi được, chợt nghe Kỉ Tiểu nói: “Chắc là ôn nhu, xinh đẹp, đối tốt với cậu...”

Diêm Trường “A” một tiếng, Kỉ Tiểu miễn cưỡng quay đầu lại, hỏi: “Không đúng sao? Tớ...không biết.”

Diêm Trường vội nói: “Không, chắc là đúng, người ta đều nói như thế, còn tốt thì kỳ thật...tớ cũng không biết.”

Kỉ Tiểu ngược lại không nghĩ tới đáp án này, rõ ràng là ngẩn ngơ, chợt nghe Diêm Trường nói: “Dù sao...mẹ tớ không phải như thế.”

Diêm Trường ôm chặt Kỉ Tiểu, trừng mắt nhìn trần nhà cao cao, ánh mắt dần mờ mịt.

“Trước tiên là nói tại sao ba mẹ tớ lại biết nhau đi...ông nội tớ lúc còn trẻ đã tham gia quân đội, cũng tham gia rất nhiều chiến trường, chiến công lớn nhỏ vô số, tớ khi còn bé rất thích nghe ông kể chuyện chiến công, cỡ nào kích thích cùng tài giỏi, nhưng sau này tớ mới biết được, để có được những năm tháng uy phong lẫm liệt đó cũng phải trải qua gian khổ cùng nguy hiểm rất nhiều.”

“Sau chiến tranh, ông nội tớ cũng nỗ lực nỗ lực hơn, trong nhà, mọi thứ càng ngày càng tốt, nhưng cậu cũng biết đấy, thời đó cực kỳ loạn lạc, chỉ một chút sơ sót cũng có thể thân bại danh liệt. Ba của tớ tốt nghiệp trung học xong chính vào lúc đó, ông là người ổn trọng kín kẽ, nhưng kỳ thật đã tâm không nhỏ, vốn định một đường tiếp tục đi học sau đó dựa vào quen biết của ông nội thuận lợi bước vào con đường chính trị, tiếp tục bằng bản lĩnh từng bước đi lên, điều này là bình thường cũng là con đường ổn thỏa nhất, nhưng cố tình vào lúc đó, trong nhà xảy ra chuyện.”

“Cụ thể nguyên do ông nội cũng không nói cho tớ biết, ông chỉ nói thời kỳ khó khăn nhất mỗi ngày đều có người tới nhà tớ, đem ông và ba lôi ra ngoài đánh đập, đánh xong còn vào nhà vợ vét tài sản, một ngày có

thể tới hơn chục lần, đến cái bát cũng không tha. Nếu bà nội tớ không tới cầu xin vài người có giao tình hòa hảo thì ông nội và ba tớ có thể đã bị đánh chết. Nhưng bà nội tớ cũng không chống đỡ được lâu, chỉ sau hai năm, bà cũng bởi vì lao tâm lao lực quá độ mà thành tật qua đời.”

“Từ đó mười mấy năm sau, Diêm gia vẫn luôn không có ngày quang minh, chẳng sợ khi đó thời đại đã qua, nhưng huy hoàng đã sớm không còn, ông nội tớ khắp nơi nhờ người tìm một công việc miễn cưỡng cho ba, ba làm việc tại một phân xưởng dây chuyền sản xuất động cơ dầu ma dút, nhưng cũng chỉ làm được vài ngày, ba bị người ta chèn ép, hãm hại.”

“Ông nội tớ thực sự không có biện pháp liên hy vọng bác cả và chú út có thể lấy ra chút tiền, ít nhất cũng giúp trong nhà vượt qua khó khăn, ông biết bọn họ lúc trước khoảng được không ít, cũng không bị tịch thu, bác cả giấu ở bên nhà mẹ vợ, chú út đổi toàn bộ thành vàng bạc nhờ người gửi ra nước ngoài, chính là..” nói tới đây Diêm Trùng cười lạnh, kết quả thế nào cũng có thể nghĩ.

“Ba tớ cũng coi như kiên cường, ai cũng không đến cầu xin, khi đó một thầy giáo trong trường giới thiệu ba với một chuyên gia luyện thép, bởi vì quốc gia lúc này đang yêu cầu phát triển các xí nghiệp sắt thép, cần phải kiểm tra các mỏ quặng, cho nên ba không ngại xa xôi tới biên cương, ông nội nói, ông cũng không biết lúc đó ba đến tới cùng là ôm suy nghĩ cam nguyện tự mình trực xuất hay thật sự là nhìn ra trông rộng, giải quyết tận gốc, biên cương không có người quen, không bạn bè bằng hữu, chỉ có đất đá cùng thời tiết khắc nghiệt. ngày ba tớ đi, ông nội còn cảm thấy đó là ngày cuối cùng ông được nhìn thấy ba...”

Kỉ Tiểu nghe tới nhập thần chậm rãi xoay người lại, trong bóng tối thấy đôi mắt Diêm Trùng lóe sáng, rực rỡ sinh quang. Nhận thấy ánh mắt Kỉ Tiểu, Diêm Trùng vòng tay ôm cậu chặt hơn. Kỉ Tiểu nhin không được hỏi một câu: “Sau đó thì sao?”

Diêm Trùng nheo mắt: “Sau đó...mệnh Diêm gia chưa đến lúc tuyệt, ba tớ gặp mẹ tớ.” Mà từ khi Đàm Oanh xuất hiện, cũng khiến nhân sinh Diêm Hồng Tá một khắc đó bắt đầu nghiêng trời lệch đất thay đổi.

74. Chương 74

Ông bà ngoại đã sớm ra nước ngoài sinh sống, chính là muốn tránh khỏi đoạn thời gian nội chiến trong nước khi đó, con gái bọn họ Đàm Oanh cũng sinh ở nước ngoài, vẫn sống và học tập từ nhỏ tới lớn bên đó. Đàm Oanh cũng học sinh vật, chuyên ngành thực vật học, Đàm Oanh theo cha mẹ công tác điều động trở về nước, nguyên bản chỉ nghĩ một thời gian liền rời đi, lại không ngờ duyên phận đưa đẩy khiến Đàm Oanh gặp Diêm Hồng Tá.

Tại biên cương đối Diêm Hồng Tá là chịu khổ, đối Đàm Oanh bất quá chỉ là một lần thực địa khảo sát lấy tài liệu mà thôi. Nếu không thì như người ta nói là do ông trời sắp đặt. Diêm Hồng Tá tuy rằng mấy năm đều ăn không ít khổ, nhưng lại tôi luyện ra khí chất thành thực cùng bộ dáng không tầm thường, nên Diêm Hồng Tá so với những công nhân khác trong khu mỏ phi thường nổi bật, nhưng bằng ấy nguyên nhân cũng không đủ khiến Đàm Oanh có thể để ý, nếu thực sự mà nói thì hết thấy đều chỉ có thể đổ cho thiên thời địa lợi nhân hòa.

Cụ thể hai người quen biết rồi yêu nhau thế nào, ông nội cũng không nói cho Diêm Trùng biết, cũng không cách nào nói rõ được, cộng thêm Diêm Hồng Tá tuy rằng là hủ lạc xuống đồng bằng nhưng có khát vọng có tầm nhìn, Đàm Oanh khi còn trẻ cũng vì điểm ấy mà bị hấp dẫn, cuối cùng đơn giản chính là hai người nhìn vừa mắt nhau.

Nhà họ Đàm cũng không phải gia đình bình thường, từ trước tới giờ đều là dòng dõi thư hương phú quý, của cải giàu có nhân mạch rộng rãi. Bọn họ lúc ấy cũng không phải e ngại Diêm gia nghèo túng mà là đối với Diêm Hồng Tá không có quá nhiều tín nhiệm, đặc biệt là bà ngoại, bà cảm thấy một người có dã tâm như Diêm Hồng Tá chỉ vì gặp rủi ro tâm tư rất không vững chắc, không phải là người đáng để phó thác cả đời, cũng không cách nào phán đoán được là Diêm Hồng Tá coi trọng Đàm Oanh hay là coi trọng gia đình sau lưng Đàm Oanh.

Chính là Đàm Oanh rất kiên quyết, dù trong nhà không đồng ý, cũng quyết ở lại biên cương 5, 6 năm cho tới khi bà ngoại đồng ý mới thôi, tự mình tới thăm con gái, lại phát hiện hầu như bề ngoài con gái đã thay đổi khá nhiều, da đen sạm đi, nhưng chỉ riêng đôi mắt kia vẫn lạnh nhưng rất kiên định.

Bà ngoại lúc đó mới nói với Đàm Oanh: “Chúng ta đồng ý, chồng là do con chọn, chỉ hy vọng về sau con sẽ không hối hận.”

Nói thực thì Đàm gia cũng không giúp gì nhiều cho Diêm Hồng Tá chỉ đem hản trở về A thị, cho hản làm việc trong chính phủ một chức vị không nổi bật, dưới sự giúp đỡ của Đàm Oanh, lần nữa thi đậu đại học, quang vinh tốt nghiệp, hai người nắm đó thuận lợi thành hôn, cho nên long vẫy nước cạn, chỉ cần cho nó một dòng chảy nó sẽ tự mình bơi ra biển lớn, không cần nhiều sự giúp đỡ nhưng cũng đã tạo dòng chảy cho nó, ngẫu nhiên nắm bắt được cơ hội, dù chỉ là cơ hội nhỏ, Diêm Hồng Tá cũng có thể từng bước khai phá và đi lên.

Mất đi thời gian 10 năm chịu khổ, Diêm Hồng Tá từng bước đi lên, cũng không buông lỏng áp lực từ ông nội, nên dần có được quân công, uy vọng, quyền lợi, quan hệ...tất cả đều trở lại, vì thế hỗ trợ lẫn nhau, càng ngày càng tốt, hết thấy đều trở nên thuận lợi hơn.

Diêm Hồng Tá có được như ngày hôm nay cũng là do bản lãnh cùng trí tuệ của mình, nhưng nếu không có Đàm Oanh tựa như dòng chảy khai thông, có lẽ chờ đợi Diêm Hồng Tá chính là vận mệnh ôm nỗi hận chết tha thương.

“Cho nên ông nội tớ vẫn luôn cảm tạ mẹ tớ, cũng cảm tạ gia đình ông bà ngoại tớ, nhưng với bà ngoại không phải cứ cảm kích là được, đặc biệt mấy năm gần đây... quan hệ của cha mẹ tớ, sớm đã không còn như lúc trước.”

Ánh Mộng

Diêm Trùng vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa xoa lưng cho Kỉ Tiểu, hành vi như vậy không phải như trước là tâm tư ôm ấp người ta mà là một loại biểu hiện chán nản bất định, Kỉ Tiểu mím môi, rốt cuộc không hề động đậy.

“Sau khi ba tớ rời khỏi U thị trở về A thị, bọn họ liền tách ra ngủ riêng, ngay từ đầu chỉ là chia phòng, càng về sau mẹ tớ trực tiếp dọn ra biệt viện ở riêng, nói là thuận tiện điều dưỡng thân thể, mẹ tớ thân thể đích xác không được tốt, khi đó ở biên cương chịu khổ, lúc sinh tớ cũng không còn trẻ, lại thêm khó sinh, sau đó liền tiếp theo ba tớ nơi nơi bận rộn, không chú ý điều dưỡng, liền bệnh căn không dứt, đến hiện tại chỉ một chút gió cỏ lay liền mấy ngày không xuống giường được.”

“Nhưng trong ấn tượng của tớ bọn họ cũng không có lúc nào cãi nhau, có lẽ là hồi tớ học tiểu học từng có đi, nhưng tớ cũng không còn nhớ rõ nữa.” Mà vô luận Đàm Oanh cùng Diêm Hồng Tá có quan hệ thế nào, thì bà đối với Diêm Trùng vẫn trước sau như một, lãnh đạm.

“Bà ngoại luôn nói mẹ thực quan tâm tớ, nhưng mà... tớ lại không cảm nhận được. Hôm tết tớ có về, chỉ có thể gặp mặt đúng một lần, mặc dù bà có tỉnh nhưng cũng không muốn gặp tớ, tớ đi cũng vô dụng, à, nhưng mẹ tớ đối với ba tớ còn lãnh đạm hơn, một tháng không gặp cũng chả sao.” Lúc trước vợ chồng hoạn nạn, rốt cuộc trải qua thời gian tôi luyện, từng thể non hèn biến, nhưng hiện thực bây giờ tựa như gió thoảng mây bay.

Nói tới đây, hai người liền lâm vào trầm mặc quỷ dị, Diêm Trùng vừa đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, vừa chú ý tới Kỉ Tiểu, chỉ đợi lúc lâu Kỉ Tiểu cũng không nói gì, cũng không hỏi nguyên do cụ thể, Diêm Trùng nhịn không được thở dài.

Hắn nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 12h, “Xong rồi, có phải rất nhàm chán không? Cùng gia đình bình thường không có gì khác nhau. Được rồi, đã khuya, đi ngủ thôi.”

Thật lâu sau, Kỉ Tiểu mới nhẹ nhàng “Ân” một tiếng.

Diêm Trùng đặt cảm lên đầu Kỉ Tiểu, gắt gao ôm cậu vào lòng, trước khi ngủ còn tự nhủ thầm với bản thân: chờ chút nữa đi, rồi sẽ thành công.

Mà Kỉ Tiểu hai mắt vẫn không tiêu cự nhìn chăm chăm cổ áo Diêm Trùng, một lúc sau mới nhắm mắt lại.

.....

Có lẽ hồi ức từ trước có ảnh hưởng tới tâm tình của Diêm Trùng, cả đêm hần đều nằm mộng, trong chốc lát mơ thấy ba mẹ biết chuyện của hần và Kỉ Tiểu, uy hiếp hai người: nếu không rời xa nhau chúng ta liền ly hôn, trong chốc lát lại mơ thấy nữ nhân gặp trong khách sạn cho mình và Kỉ Tiểu mỗi người một cái tát nói cách ra Kỉ Tiểu xa một chút!

Diêm Trùng mơ mơ màng màng, cơ hồ một đêm lúc nào cũng không ngủ ngon, thẳng tới khi mở mắt mới phát hiện ánh mặt trời đã chiếu rọi, mà bên người chỉ còn lại dư vị lạnh lẽo.

Diêm Trùng mãnh liệt đứng dậy, nhìn quanh một vòng tìm thân ảnh Kỉ Tiểu, trong phòng tắm cũng không có, vừa định mở cửa chạy xuống dưới lầu, quay đầu một cái, lập tức ngăn ngợ.

Hần chậm rãi trở lại bên giường, từ gối đầu bên cạnh cầm lên một cái hộp nhỏ đóng gói đơn giản. Từ nhỏ tới lớn nhận không biết bao lễ vật nhưng Diêm Trùng lần đầu phát hiện thế nhưng vô pháp điều khiển chân tay ngừng run rẩy, run rẩy tới độ suýt nữa đem chiếu hộp đánh rơi, hần vội hít sâu một hơi, cố gắng làm bản thân trấn định rồi mới thật cẩn thận mà tiếp tục mở.

Lớp giấy bọc bên ngoài rơi xuống, lộ ra một chiếc hộp gỗ, chiếc hộp gỗ đó được làm thủ công vừa nhìn là biết không phải hàng xa xỉ gì, nhưng Diêm Trùng vẫn kích động không ngừng, thẳng tới khi mở cái hộp ra nhìn bên trong là một sợi dây chuyền, trong nháy mắt Diêm Trùng không chế không được hốc mắt dần nóng lên, phải một lúc lâu sau hần dùng lực chớp mắt mới đem được sự bối rối này trấn áp xuống.

Nói là dây chuyền kỳ thật cũng chỉ là một sợi dây có mặt bằng đá mài tạo thành hình trang sức mà thôi, hình dạng như giọt nước, nhưng nhan sắc không đủ thuần, không phải xanh biếc, cũng không phải xanh lục, còn pha trộn chút màu trắng bạch, giống như đều có thể mua được ở bất cứ đâu, cũng không quá thích hợp cho Diêm Trùng dùng, nhưng Diêm Trùng vẫn đem thứ này nắm thật chặt trong tay, cảm thụ tư vị lạnh lạnh của viên đá thấm quá lòng bàn tay.

Sau đó, hần dùng tốc độ nhanh nhất làm vệ sinh cá nhân, liền lòng như lửa đốt mà lao xuống lầu, chỉ muốn nhanh nhất được nhìn thấy Kỉ Tiểu, ai ngờ còn chưa kịp đi xuống hết cầu thang, chỉ thấy trong phòng khách bà ngoại đang cùng một người phê phán giới học thuận hiện nay có đủ loại văn hóa lừa lọc, ngay cả trường U đại cũng đã bị nhuộm tất cả các thói hư tật xấu, mà người đang ngồi nghe bà nói không phải là Kỉ Tiểu thì còn là ai?

Bà ngoại nói tới hăng say, lại bị Diêm Trùng đột nhiên xuất hiện đánh gãy, bà quay đầu nhìn một vòng từ trên xuống dưới bộ dạng nhếch nhác của hần, bất mãn nói: “Cháy nhà à?”

Diêm Trùng ngẩn ra, nét mặt ngây ngô cười, ánh mắt còn nhìn Kỉ Tiểu không chớp lấy một cái: “Không, không, con chỉ là đói bụng chút...”

Bà ngoại lườm hần một cái, vẫn nhanh chóng gọi Quế bà bà múc cháo cho hần, đối với việc sáng sớm thấy Kỉ Tiểu cũng không nói gì, chỉ cho là tối qua bọn họ chơi hăng say quá mà quên giờ nên phải tới đây tá túc như lần trước.

Diêm Trùng và Kỉ Tiểu ăn sáng xong, liền gọi lái xe tới đưa hai người tới trường, hiện tại thời gian còn sớm, Kỉ Tiểu vừa lúc muốn về kí túc lấy sách vở và thay quần áo, Diêm Trùng cũng đi theo cậu lên lầu, khi vào phòng, lại không thấy Tôn Tiểu Quân đâu, không biết là do tối qua không về hay là sáng sớm đã đi ra ngoài.

Diêm Trùng thấy vậy nhin không được, chạy tới từ phía sau ôm lấy Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu còn đang soạn sách vở, bị Diêm Trùng ôm như vậy vô pháp nhúc nhích, nhưng cậu cũng không nói chuyện, chỉ mặc đối phương ôm.

Cánh tay Diêm Trùng dùng sức, cơ hồ cả thắt lưng Kỉ Tiểu đều thấy đau, hần nói: “Quà tặng tớ rất thích, rất thích...” Kỉ Tiểu cúi đầu, không biết là Diêm Trùng ảo giác hay sao mà hần mơ hồ thấy vành tay Kỉ Tiểu nổi lên chút ửng đỏ. Trái tim Diêm Trùng đập bang bang, thiếu chút nữa đầu óc không rõ ràng, trong lòng hạnh phúc ào ào muốn xông ra ngoài.

Cũng may hần còn biết nơi này là nơi nào, kí túc tùy thời sẽ có người tiến vào, chỉ ôm ôm ấp ấp một chút cho đỡ ngiễn rồi buông ra.

Áp chế thần kinh hưng phấn, miệng lại nói: “Kỳ thật nếu cậu tự tay đưa thì tớ càng thích hơn...” Đáp lại tự nhiên là Kỉ Tiểu mặt lạnh cùng một cú chọc khừ tay không thương tiếc vào bụng.

Thành tích thi giữa kì đã có, để có thể vào lớp trọn của lớp 12 kỳ thật mọi người đã có thể dựa vào thành tích thi giữa kì để đoán được, cho dù có người dựa vào kì thi cuối kì điểm số tăng vọt đặt chân vào top 50 nhưng người đó khẳng định phát huy không ổn định, học sinh phải có căn bản vững chắc, trạng thái tâm lý phải vững vàng mới là tốt nhất.

Kỉ Tiểu thành tích vẫn trong top 3, Diêm Trừng ngược lại có tiến bộ, nói chung đã khôi phục trình độ bình thường trước đây của hần, mà điều khiến mọi người ngạc nhiên chính là điểm toán của hần cũng đạt số điểm rất cao, đứng trong top 5 của lớp, cho dù biết trước kia hần cố tình thi điểm trung bình nhưng thành tích hiện nay của hần cũng khiến mọi người không thoải mái, bộ muốn đem các thầy cô là đồ ngốc mà đùa giỡn sao, hơn nữa hần nâng hạng thì tự nhiên sẽ có nhiều người tụt hạng, dù sao thì trong lòng nhiều người cũng không thoải mái.

Chính là bên trong những người đó khẳng định không có lão ngốc đầu, quả nhiên, Diêm Trừng là hài từ biết nghe lời, liệu yêu cầu đặc biệt đối đãi, hiện giờ đã thuận lợi thu phục, lão ngốc đầu đi trong trường cũng thấy ngẩng cao đầu lên. Nhưng Diêm Trừng với thành tích của mình cũng không quá để ý, đối với những lời khen tặng cũng chỉ là duy trì tươi cười xã giao, thừa dịp bọn Ngũ Tử Húc chưa hỏi han, Kỉ Tiểu cũng đang bị các thầy cô lôi kéo làm cọc tiêu để khoe khoang, thì Diêm Trừng quay người đi lên lầu 6.

Học sinh lớp 12 thực bận rộn, hạp phụ huynh còn chưa chấm dứt, Diêm Trừng liếc mắt nhìn vào phòng học, đi tới trước bảng thông báo cẩn thận tìm kiếm điểm thi, trong lòng đoán đại khái khoảng thứ 30, 40 chính là thực hiện nhiên so với dự đoán của hần còn tàn khốc hơn một chút, Diêm Trừng ở gần dòng thứ 60 mới tìm được cái tên quen thuộc.

Nhưng mới một tháng mà đã rớt hơn 40 hạng?!

Diêm Trừng vẫn có chút kinh ngạc, gần nhất có thể thấy được học sinh Phụ Trung cạnh tranh thực khốc liệt, về phương diện khác cũng có thể thấy được người này tiền đồ đáng lo đây.

Không biết nghĩ tới điều gì, Diêm Trừng lại nở nụ cười.

Hần nghĩ, chắc là nhanh thôi...

Nhưng Diêm Trừng dự đoán Khương Duệ còn có thể chống đỡ được tới kì thi tháng, chậm lắm thì tới trước kì thi cuối, nhưng ai ngờ, hần tựa hồ đã quá xem trọng đối phương, chưa tới một tuần sau, di động Diêm Trừng vang lên, là Khương Duệ gọi tới.

Hết chương 74

75. Chương 75

Diêm Trừng cũng không lập tức đi gặp mặt Khương Duệ, hần không nhanh không chậm kéo dài thời gian, thẳng tới khi Khương Duệ lại gọi điện vài lần nữa tới, khẩu khí những lần sau so với lần trước càng khẩn cấp hơn, Diêm Trừng mới cho anh ta một cái hẹn.

Khương Duệ hiện tại đã có thể xuống giường, anh ta nửa tháng trước đã trở về trường học, nhưng hành động vẫn phi thường không thuận tiện, nghe nói bình thường đều là các bạn học hỗ trợ đỡ vào lớp, sinh hoạt cũng phải nhờ người khác quan tâm. Đa số bạn bè đều là học sinh lớp 12, người khác nguyện ý rút bớt chút thời gian quý giá giúp người đã là một chuyện rất đáng để cảm kích rồi, nhưng Khương Duệ lần này

cùng Diêm Trùng gặp mặt chính là trong bệnh viện, không phải phòng bệnh, nhưng cũng trùng hợp anh ta tới kiểm tra lại vết thương, xem ra công việc chữa trị của anh ta cũng không tệ.

Khương Duệ ngồi ở trước quầy chờ lấy thuốc, bên tay là hai cây nạng gỗ, anh ta so với trước đây còn gầy hơn rất nhiều, so với lần trước Diêm Trùng gặp dường như đã thay đổi thành một người khác, hai gò má cao hóp lại, đôi mắt trũng sâu thâm quầng, đích xác thích hợp với hoàn cảnh lúc này.

Diêm Trùng đánh giá anh ta một vòng, cười như không cười nói: “Không biết còn tưởng anh nghiện thuốc phiện đấy.”

Khương Duệ biểu tình khó chịu, mà anh ta nguyên bản khí phách phần chấn cũng toàn bởi vì gần đây liên tiếp chịu áp chế, ý chí hầu như bị tiêu tán không còn, lúc này chỉ còn nôn nóng cùng buồn bực.

Anh ta ngay từ đầu xác thực khinh thường Diêm Trùng và nhóm bạn hắn, trước đã nói, Khương Duệ vốn là một người cực độ tự tin, thậm chí có chút tự mãn, thi đại học chỉ là bước đầu tiên để tỏ rõ tài năng của anh ta mà thôi, nhân sinh tương lai của anh ta còn rất nhiều cửa ải khó khăn cần phải vượt qua cùng khiêu chiến sao có thể chấp nhận bị người khác sai khiến? Hơn nữa còn là chuyện liên quan tới Khương Chân, đây là chuyện Khương Duệ tuyệt đối không cho phép.

Nhưng mọi kế hoạch tốt đẹp của Khương Duệ đều bị tai nạn lần này phá hỏng triệt để, anh ta rút cuộc cũng không phải là thiên tài, anh ta luôn tự tin cho rằng với thành tích vốn có trước đây của mình thì cuộc thi tháng cũng không thành vấn đề nhưng thân thể đau nhức cùng thời gian song song tàn phá anh ta, tại lần thi tháng lần thứ 2 thì anh ta thực sự cảm thấy lực bất tòng tâm, tại kì giữa kì nhìn đến thứ hạng thành tích của mình, Khương Duệ không thể ngồi yên được nữa. anh hiểu được, hiện tại mới chỉ bắt đầu, những kiến thức anh ta đã bỏ lỡ không thể bổ sung và theo kịp, càng về sau càng chênh lệch chỉ biết càng kéo dài càng tệ. Nếu anh ta không thể thi đại học được thì nói gì tới thành tựu sau này? Nói gì tới nhân sinh tương lai?

Khương Duệ chịu không nổi, nghĩ tới có lẽ anh ta phải quay về cầu xin Trì Xu Huyền cho anh ta học lại hoặc là trở thành bạn học của Diêm Trùng Kỉ Tiểu, Khương Duệ không thể chấp nhận được chuyện này, điều anh ta suy nhất nghĩ tới chỉ có cùng Diêm Trùng đáp ứng hứa hẹn lần trước.

Nhưng khi Khương Duệ gọi điện cũng có chút do dự, nhìn vào thành tích thi của mình, anh ta lại muốn gọi, nhưng cái đám chuyên ăn chơi trác táng như vậy, nói cái gì muốn theo đuổi Khương Chân mà còn nguyên ý vì con bé mà hao tổn phí lực thu thập tin tức chẳng qua là nhất thời cảm thấy mới mẻ mà thôi, đâu dám trông cậy cái đám đó thật sự có được dài lâu nói chuyện yêu thương chứ đừng nói là kết hôn với con bé? Nhưng nếu cơ hội này qua đi, tình huống xấu hổ của mình sẽ ra sao? Nếu lời hứa này được thực hiện có phải mình sẽ không bị lỗ?

Cho nên Khương Duệ không kịp đợi, cộng thêm Diêm Trùng cố ý kéo dài thời gian, Khương Duệ xác thực vượt qua dây vò một thời gian, cho tới giờ khắc này gặp được đối phương, tâm tư anh ta mới thoáng thả lỏng đôi chút.

Diêm Trùng ngồi cạnh anh ta, cùng giống như lần trước, vẫn không lên tiếng trước, lần thứ hai khảo nghiệm sự kiên nhẫn và tự tôn của Khương Duệ.

Chung quy là chính mình có việc cầu người, Khương Duệ cũng không có tự cao tự đại như trước, anh ta hạ giọng: “Ý tứ trước kia của cậu, có thay đổi không?” Diêm Trùng gác chân cầm di động nghịch nghịch, hừ nở nụ cười một tiếng: “Tôi có ý gì?”

Khương Duệ nhú mày: “Trước kia cậu không phải đã nói...”

“Tôi nói gì đương nhiên tôi nhớ rõ.” Diêm Trùng đánh gãy: “Nhưng kết quả còn phải tùy xem anh nên nói gì...”

Khương Duệ thấy hắn không tỏ thái độ gì, trong lòng đối với những loại người như Diêm Trùng ấn tượng vẫn như cũ, anh ta nhin không được tự an ủi mình: Ngũ Tử Húc xem ra không theo đuổi được Khương Chân thì chưa bỏ cuộc, ngược lại sớm cho bọn họ biết những thứ muốn biết, hai đứa nó sớm hảo tụ hảo tán, với tính cách của Khương Chân hẳn là không bị thiệt quá nhiều.

Diêm Trùng nhìn anh ta không nói lời nào, thản nhiên nói: “Sao? Còn chưa nghĩ xong sao? Vậy anh từ từ nghĩ, tôi đi trước.”

Hắn làm bộ đứng dậy, Khương Duệ quả nhiên vội vàng giữ hắn lại: “Cậu muốn tôi nói cái gì?”

Diêm Trùng tim nhảy dựng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên không thay đổi: “Tùy tiện tâm sự chuyện nhà các anh, chuyện khi còn bé, cha mẹ anh... còn cả những mối quan hệ thân thích chặt chẽ.”

Khương Duệ không nói, chỉ cúi đầu tựa như đang phân vân, Diêm Trùng có chút lo sợ anh ta sẽ đổi ý, không từ mà nói: “Anh yên tâm, tôi cam đảm tin tức này trừ bỏ tôi ra, sẽ không một ai biết được.”

Khương Duệ rốt cục thở dài thật dài.

“Được rồi, trước tiên là nói về Khương Chân đi, tính cách Khương Chân trực lai trực vãng, không thích thay đổi, không thích tiếp xúc...”

Bởi vì lấy Khương Chân làm cố, cho nên đề tài nghiêm nhiên sẽ xuất phát từ người nhỏ cũng không có gì đáng trách, Diêm Trùng chỉ yên lặng lắng nghe, hẳn hôm nay chính là kiên nhẫn mười phần ngồi nghe, không đạt mục đích sẽ không dễ dàng bỏ qua.

“Loại tính tình này, một phần có thể nói là do di truyền, một phần khác có thể là do nguyên nhân gia đình, cha mẹ tôi, lúc tôi lên 8 tuổi, Khương Chân 6 tuổi đã li hôn.”

“Vì sao?”

Khương Duệ ngừng một chút mới nói tiếp: “Ngoại tình, mà người ngoại tình là...mẹ tôi.”

Đáp án thực phổ thông, kế tiếp nên tập trung khai thác đề tài này để nói về hải tử trưởng thành, chính là Diêm Trùng lúc này hỏi: “Cùng ai?”

Hắn hỏi như vậy cũng là vì Khương Duệ Và Khương Chân hai người đối với mẹ của mình cực độ bất mãn tới lãnh đạm là bình thường, nhưng cũng liên quan tới Kỉ Tiểu cũng có thái độ như vậy, vì vậy muốn hiểu biết rõ hơn chút.

Mà vấn đề này hiển nhiên khiến Khương Duệ khó chịu, anh ta mím môi thật lâu không lên tiếng, Diêm Trùng tiếp tục an ủi: “Nếu anh cảm thấy không trọng yếu có thể không cần nói, chỉ cần đem mọi chuyện nói rõ từ đầu tới cuối là được.”

Nhưng điều này lại chính là điểm quan trọng nhất cũng là điều mấu chốt gây ra mọi chuyện trong gia đình Khương Duệ, liên lụy tới mối quan hệ xấu hổ hiện giờ của anh em bọn họ, Khương Duệ không có biện pháp nói rõ chuyện này, do dự một lúc lâu anh ta mới mở miệng.

“Cùng...Kỉ Hiếu Trạch.”

Nghe thấy cái tên này, Diêm Trùng có trực giác không tốt, Khương Duệ sợ hắn không rõ lại cười lạnh bổ sung một câu: “Biết là ai không? Cậu cũng biết đấy, là cha..cha đẻ của...Kỉ Tiểu.”

Diêm Trùng lập tức nắm chặt di động trong tay, sự bình tĩnh trên mặt có dao động, Khương Duệ cũng không rảnh quan tâm tâm tình hắn, chỉ đắm chìm trong kí ức.

Thần sắc anh ta có chút cổ quái tựa như cảm hận, lại như đồng tình: “Trên đời này nam nhân đáng thương nhất chính là bị đeo nón xanh, ba tôi lúc đầu không biết, vẫn nuôi con gái của kẻ khác 5, 6 năm, kết quả phát hiện nó lại là con hoang.”

“Khương...Chân?”

“Đúng, chính nó, mẹ tôi...” anh ta vốn định nói con gái bảo bối của mẹ tôi, nhưng những lời này cũng không chuẩn xác, Khương Chân có lẽ bảo bối của ai đâu, giống như một người đều không có.

“Cậu có thể hiểu được loại cảm giác này không? Cái tên dã nam nhân kia lại vừa là anh rể, cũng là mối tình đầu của của vợ mình.”

“Ông ta và mẹ anh?”

“Đã sớm quen biết nhau...so với biết ba tôi còn sớm hơn, nhưng mẹ tôi cuối cùng lại kết hôn với ba tôi, cậu có biết vì sao không?”

Diêm Trùng nghĩ tới nữ nhân trong khách sạn nhìn thấy hôm trước.

“Bởi vì bác gái anh sao?”

“Bác chó má, bà ta...” Khương Duệ cười lạnh, ánh mắt như băng tuyết: “Trong mắt tôi, Kỉ gia đều là loại người dối trá, không thứ tốt.”

Anh ta trước đã mắng Khương Chân là con hoang, Diêm Trùng có thể cho qua, nhưng hiện tại liên quan tới Kỉ Tiểu cũng bị mắng theo, Diêm Trùng có chút không quá thư thái: “Anh nhanh nói đi, đừng vòng vo nữa.”

“Nói gì? Nói những chuyện ghê tởm bọn họ đã làm ra sao? Nói ra chỉ sợ cậu ô uế lỗ tai.”

Diêm Trùng nhú mày, hí mắt nhìn anh ta.

Khương Duệ lúc này mới cảm thấy thái độ mình có vấn đề, vội vàng thay đổi, cố gắng bình ổn cảm xúc nói: “Kỳ thật không có gì phức tạp, chỉ là Kỉ Hiểu Trạch năm đó có tiền có quyền, bị bà mẹ không biết xấu hổ và chị gái của bà đồng thời coi trọng, nhưng Kỉ Hiểu Trạch lại chọn bà chị gái chỉ coi trọng tiền của ông ta mà quăng mẹ tôi đi, mẹ tôi phần nộ liền gả cho một nam nhân nghèo.”

Năm đó Kỉ Hiểu Trạch chưa tới 40 nhưng đã là chủ nhiệm văn phòng ngân hàng nhân dân ở U thị, bộ dáng ông ta do với Diêm Hồng Tá chỉ có hơn không có kém, nhìn gương mặt Kỉ Tiểu là có thể hiểu. ông ta mà còn sống nhất định là đối tượng của giới truyền thông báo chí theo đuổi một phen, nhưng với tuổi đó là ngồi ở chức vị đó chứng tỏ ông ta có bản lĩnh thực sự.

Kỉ Hiểu Trạch năng lực cá nhân cường đại, lại toàn tâm với sự nghiệp, hơn nữa khi đó chính phủ lại chủ trương muốn phát triển bồi dưỡng ‘cán bộ trẻ tuổi’ cho nên tốc độ lên chức của ông ta liền không cần nghĩ cũng biết.

Khi đó Trì Xu Huyền tốt nghiệp xong ra đi làm, thông qua quen biết vào làm nhân viên ngân hàng, bà cũng thực có khả năng, cùng Kỉ Hiểu Trạch từng có lần gặp gỡ, mối tình đầu tuổi thanh xuân của thiếu nữ cứ như vậy bị ‘người đàn ông độc thân hoàng kim’ hấp dẫn hoàn toàn thuận theo tự nhiên, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, lúc ấy các cô nương thích Kỉ Hiểu Trạch có mà xếp dài hàng đàn, nhưng vị chủ nhiệm trẻ tuổi đẹp trai tài năng này nhìn ai cũng thấy chướng mắt.

Trì Xu Huyền rất xinh đẹp, Diêm Trùng đã gặp qua bà, nhưng hẳn cũng đã nhìn thấy mẹ của Kỉ Tiểu, chính là Trì Xu Di, nếu hỏi ai xinh đẹp hơn, hẳn chắc chắn sẽ nói là mẹ Kỉ Tiểu.

Trì Xu Di tính cách phóng khoáng, bộ dáng đẹp, những lúc không trang điểm cũng đã xinh đẹp vượt xa người khác, hơn nữa Trì Xu Di lại là sinh viên tốt nghiệp thủ khoa nên so với Trì Xu Huyền năng lực cùng tư duy giác ngộ của bà tất nhiên hơn hẳn.

Bà cùng Kỉ Hiểu Trạch hơn kém nhau đúng một giáp, nhưng điều này khẳng định không vấn đề, nói thật mục tiêu của Trì Xu Di lúc đó không chỉ có mình Kỉ Hiểu Trạch, nhưng cuối cùng chỉ có Kỉ Hiểu Trạch thành công mà thôi, mà trong mắt Kỉ Hiểu Trạch, ngay từ đầu hại chị em bà cũng không khác gì nhau, nhưng Trì Xu Di thuộc dạng chủ động, nên khi đó bị rất nhiều người nói là ‘làm loạn quan hệ nam nữ’, Trì Xu Di cũng có dũng khí và lại đi bước nào chắc bước đó, kỳ thật năng lực của Trì Xu Di chuyện gì cũng có thể làm được tựa như Kỉ Hiểu Trạch một lòng một dạ để tâm vào chuyện công việc, nữ nhân chủ động lại càng thích hợp với ông ta.

Nhưng ông ta đối với Trì Xu Di cũng coi như nhìn thuận mắt, cứ việc hai người cùng một chỗ, nhưng mãi không nói tới việc kết hôn, khi đó Trì Xu Di phi thường tức giận, chính là bà cũng biểu điều kiện của Kỉ Hiểu Trạch, chỉ cần bà buông tay thì có rất nhiều nữ nhân khác xếp hàng thay thế vị trí của bà, mà em gái bà cũng chính là một trong số đó.

Trì Xu Di vì thế vất hết óc, cuối cùng bà quyết định: nhẫn.

Nhẫn nhịn được 3 năm, nhẫn thêm năm nữa, nhẫn tới khi bụng bà đã không còn giấu được nữa, bà mới ngả bài với Kỉ Hiểu Trạch.

Năm đó Kỉ Hiếu Trạch đã hơn 40 tuổi, có lẽ đối với Trì Xu Di Kỉ Hiếu Trạch cũng không có tình cảm mặn mà gì, nhưng ông ta chỉ muốn có con, mà tích cách ông ta cùng xã hội khi đó cũng không chấp nhận ông ta bỏ đứa nhỏ. Ông quyết định chờ đứa nhỏ sinh ra liền kết hôn với Trì Xu Di.

Nghe thấy tin tức này người bị đả kích tự nhiên là Trì Xu Huyền, sau khi hai người xác định quan hệ thì Trì Xu Huyền cũng đã kết hôn, chồng bà cũng là một trong những doanh nhân rất thành công lúc bấy giờ, mà con trai lại vừa mới sinh, nhưng khi nghe thấy chị gái có thể như ý nguyện kết hôn với mối tình đầu của mình, cơn tức giận này của bà tắc nghẽn trong ngực không thể nào giải tỏa. Nhưng Trì Xu Di lại không biết quý trọng, Kỉ Hiếu Trạch đối với bà thực tốt, so với trước khi bà mang thai hoàn toàn là một người khác, nhưng lại không thể thỏa mãn được tham vọng từ từ bành trướng của Trì Xu Di.

76. Chương 76

Kỉ Tiểu là tên do Trì Xu Di đặt, về phần vì lẽ gì, bà ta nói bởi vì mình ‘lặng lẽ’ mà hoài thai con trai, cho nên lấy làm kỉ niệm, không thể dễ dàng quên đi đoạn thời gian đó.

Kỉ Hiếu Trạch đối với cái tên này đương nhiên không hài lòng, cũng không phải bởi vì Trì Xu Di châm chọc thái độ của mình với cuộc hôn nhân này mà đơn thuần không thích cái loại tên bất công sẽ đi theo con trai mình suốt đời thế này. Nhưng ông thật không ngờ, cái tên này đối với quan hệ của bọn họ chẳng khác gì một lời tiên tri. Trì Xu Di cùng Kỉ Hiếu Trạch kết hôn không thành, Kỉ Tiểu cũng xác thực hàm nghĩa cho tình hình hiện tại của bọn họ, Kỉ Tiểu đúng là lên lút được sinh ra, không hộ khẩu chính thống cũng không có giấy khai sinh có đầy đủ tên cha mẹ.

Bởi vì đang lúc Kỉ Hiếu Trạch một lòng chuẩn bị cho hôn lễ thì Trì Xu Di lại bỗng nhiên chạy theo một nam nhân so với ông còn có nhiều tiền hơn.

Chuyện bà ta phản bội cũng không ngoài ý muốn, nếu như không có Kỉ Tiểu, Kỉ Hiếu Trạch có lẽ căn cũng lười để bụng mà khổ sở, nhưng bởi vì có Kỉ Tiểu cũng đồng thời đánh vỡ mong ước của Kỉ Hiếu Trạch cho con trai một gia đình hoàn hảo, vì thế hẳn chịu một phen đả kích trầm trọng. những ngày đó ông một mình nuôi con trai mới sinh chưa cai sữa, Kỉ Hiếu Trạch suốt nửa không gượng dậy được.

“Cũng chính thời điểm đó, mẹ tôi thừa dịp ông ta đau khổ mà nhảy vào.”

Trên mặt Khương Duệ mang theo nụ cười quỷ dị: “Bà ta tính thực chuẩn, bà ta thường thường mắng Trì Xu Di không biết xấu hổ, nhưng tôi cảm thấy bà ta cũng chẳng thua kém chút nào.”

Kỉ Hiếu Trạch đến tận cùng là vì cái gì mà đáp ứng mình cùng em vợ xuân phong nhất độ Khương Duệ cũng không biết nhưng chuyện đó rốt cuộc vẫn xảy ra, Trì Xu Huyền hoài thai nhưng coi như không có chuyện gì mà trở về nhà, mà còn thuận lợi xinh con gái ra, sau đó cùng chồng bình an sống qua 5, 6 năm, thẳng tới khi Kỉ Hiếu Trạch xảy ra chuyện, đồng thời tuyên cáo cuộc hôn nhân của Trì Xu Huyền đi tới kết thúc.

Khương Duệ nói: “Cậu có biết Kỉ Hiếu Trạch chết thế nào không?”

Tựa như một câu hỏi trí thông minh bình thường, trong mắt Khương Duệ mang theo ý cười thích thú, Diêm Trìềm nhìn thấy tự dưng toát ra một cổ lạnh xương sống.

Khương Duệ cũng không cần trả lời, tự vươn ra ngón cái cùng ngón trỏ để tới thái dương mình, sau đó phát ra một tiếng “bằng.....”

Anh ta thần bí nói: “Bị bắn chết.”

Diêm Trìềm nhìn không chuyển mắt, một khắc mới tìm về giọng nói của mình, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?”

Khương Duệ: “Tham ô.”

Diêm Trìềm nhất thời vô pháp thành ngôn.

Khương Duệ nói: “Hoãn thi hành án hai năm, kết quả vẫn không tránh được, nghe nói, cuối cùng chết cũng không có gì không tốt, chỉ tiếc ông ta bình thường nhân sinh sáng rọi, đến cuối đời lại lạc tối như vậy khi tiết tuổi già cũng không giữ được.” Câu cuối là tự anh ta thêm vào, bởi vì Khương Duệ trong mơ đã nhiều lần thấy nam nhân kia chết thê thảm, chết không toàn thân, chết không nhắm mắt.

Diêm Trường hiển nhiên kinh ngạc, nhưng kết quả hấn quan tâm nhất vẫn là: “Kỉ Tiểu...sau đó thì sao?”

Khương Duệ thuận miệng: “Trở thành cô nhi, còn thể nào được nữa.”

“Mẹ cậu ấy đâu?”

“Ha ha, cậu cảm thấy bà ta sẽ muốn nuôi cậu ta sao? Bà ta khi đó cũng đang mang thai.”

“Vậy còn... mẹ anh?”

“Bà ấy?” Khương Duệ gật đầu: “Ừ, bà ấy muốn.”

Diêm Trường không thả lỏng được, hấn cảm thấy việc này không dễ dàng như thế.

Quả nhiên, Khương Duệ nói tiếp: “Nhưng khi đó bà ta vừa li hôn, lại biết tình nhân của mình ngồi tù, cậu cảm thấy tâm tình của bà ấy sẽ thế nào? Đừng nói là con của tình địch mà ngay cả tôi và Khương Chân, bà ta chỉ cần nóng lên là vừa đánh vừa mắng.”

Diêm Trường lúc này xem xét lại một chút, Khương Duệ hiểu chuyện trong nhà mình cũng không kì quái nhưng vấn đề là anh ta dường như hiểu quá rõ ràng, dù sao cũng kém vài thập niên, những chuyện yêu hận tình thù của trưởng bối ngay cả không ít chi tiết anh ta cũng có thể trả lời trôi chảy, thật giống như... có người từng hai năm rưỡi kể lại cho anh ta nghe.

Nghe ra vấn đề, Khương Duệ cười lạnh: “Chuyện chính là như vậy, cậu có tin không? Cậu biết ai nói cho tôi nghe không?”

Diêm Trường đoán là cha đẻ của Khương Duệ, nhưng ông ấy không có khả năng, vì thế cũng chỉ còn lại một người.

.... Trì Xu Huyền.

Khương Duệ gật đầu: “Đúng thế, thời gian đó, bà ta vừa đánh vừa mắng bọn tôi tới thần chí không rõ ràng, mỗi ngày đều nhắc nhở bên tai Kỉ Tiểu, nói cho cậu ta biết, mẹ cậu ta tiện nhân thế nào, không biết xấu hổ thế nào, bỏ mặc ba cùng nhần tâm ném con trai vừa sinh của mình như thế nào, mà Kỉ Tiểu bị bọn họ bỏ rơi như thế nào, như thế nào bị ném tới chỗ này, chính bà ta đôi khi cũng muốn ném cậu ta ra ngoài, rồi lại vì cậu ta là con ruột của Kỉ Hiếu Trạch nên không thể không nuôi cậu ta.”

Nghe được câu này, mặt Diêm Trường đã trầm hấn xuống: “Đoạn thời gian đó kéo dài bao nhiêu lâu?”

Khương Duệ nghĩ nghĩ: “Không lâu lắm, khoảng nửa năm, bởi vì thăng nhóc đó rất nhanh đã rời đi.”

“Đi đâu? Ai bảo cậu ấy đi?”

“Có ai bảo đâu, tự cậu ta bỏ đi, còn đi đâu...” Khương Duệ nhún vai, không để ý: “Không biết, chắc tới cơ quan phúc lợi đi, hoặc mấy cái trung tâm cứu trợ trẻ lưu lạc gì đó, nói chung là địa phương nào cậu ta có thể tới.”

Đoạn thời gian đó Trì Xu Huyền cũng có đi tìm cậu ta, bởi vì bà ta không có biện pháp với những lời nhần nhủ của Kỉ Hiếu Trạch, sau lại như biết được Kỉ Tiểu đi đâu bà lại không sốt ruột nữa, tiếp tục vô tri vô giác mà sống qua ngày, thẳng tới hơn một năm sau, Kỉ Hiếu Trạch bị xử bắn.

Ngày đó, U thị có không ít tin tức viết về chuyện này, Trì Xu Huyền sáng sớm bỏ đi, bà không cho hai đứa con trong nhà mở ti vi hay đài báo, Khương Chân ngoan ngoãn nghe lời, mà Khương Duệ lén lút mở đài trên điện thoại ra nghe, giọng nữ biên tập nhắc tới Kỉ Hiếu Trạch hai năm trước đặc biệt tham ô số tiền lớn trong dự án “4.25” của chính phủ sáng nay đã bị xử tử hình.

Buổi tối, Trì Xu Huyền rốt cục trở lại, thất hồn lạc phác không hề giống hình dạng con người, cứ như vậy trôi qua một khoảng thời gian sau, bà ta đột nhiên cứ như bị nước lạnh xối vào đầu mà hoàn toàn tỉnh ngộ, đầu tiên sửa chữa thái độ cuồng loạn tâm thần lúc trước, trở nên áy náy hèn mọn.

Sau chuyện đó, Khương Duệ cũng không nghe Trì Xu Huyền đề cập qua, anh ta là tự mình quan sát, bà ấy đem mọi biện pháp để đón Kỉ Tiểu trở về, Kỉ Tiểu ngay từ đầu giống như không quá nguyện ý, nhưng sau đó vẫn lưu lại, vì thế, Trì Xu Huyền bắt đầu thái độ ăn năn, cô gắng trở thành một người mẹ hiền, một giám hộ tốt, bà thay đổi công việc, hết thấy lấy sự nghiệp cùng gia đình làm trung tâm, cái gì cũng đều hỏi qua ý kiến của con cái, nơi chốn tận tâm bù lại.

Chính là rất nhiều hành vi của bà đã không thể trả giá như thế mà có được hồi báo, ít nhất trong mắt Khương Duệ, bà vẫn ích kỷ như trước, sẽ không oán không hối hận bất quá là vì muốn sửa sai mà thôi, vì nhượng trong lòng bà có thể tốt hơn, giảm bớt tội lỗi mặc cảm, chính là những thương tổn bà cấp cho bọn họ cũng đã sớm không thể xoay chuyển được nữa rồi.

Hơn nữa trong lòng Trì Xu Huyền, Khương Chân cùng Khương Duệ dù có trọng yếu thế nào cũng sẽ không thể so bì được với phân lượng của Kỉ Tiểu.

Khương Duệ có lần tưởng hoài nghi, Trì Xu Huyền có phải bị kích thích quá độ mà tự coi mình là Trì Xu Di hay không, hoặc là bà ta thật sự tưởng niệm Kỉ Hiếu Trạch quá độ mà coi Kỉ Tiểu làm thế thân an ủi, nói chung anh ta cũng không rõ, con người sau nhiều lần làm sai còn có thể tiếp tục phạm sai lầm ngu xuẩn, hơn nữa bà ta còn cảm thấy mình làm thật vĩ đại.

Nhưng anh ta cũng không hiểu, cũng khinh thường không muốn hiểu. Gia đình này, hay người trong gia đình này đối với anh ta không hề có ý nghĩa.

Khương Duệ nói xong, Diêm Trìung thật lâu sau đều không mở miệng, hẳn lúc đầu rất muốn hỏi thăm những việc tư nhân của Kỉ Tiểu sau đó lấy cái đó làm mềm hóa tâm tư cậu, nhượng quan hệ giữa bọn họ có bước nhảy vọt.

Nhưng mà vào lúc biết được mọi chuyện, Diêm Trìung lại bỗng nhiên không biết phải làm gì cho đúng, cũng có chút không dám tiếp tục truy hỏi, sợ nghe được những tin tức khiến hẳn vô pháp tiếp nhận.

Hai người...đều cảm thấy đủ.

Khương Duệ lau mặt, cố gắng đem bản thân thoát khỏi những cảm xúc bất ổn kia, anh ta đã kể nhiều chuyện tồi tệ trong gia đình, chỉ sợ bọn công tử nhà giàu này nghe xong sẽ lấy đó làm điều chê cười bọn họ, sau lưng không chừng lại đang châm chọc mình, chính là ai bảo anh ta số không tốt, hôm trước chưa học xong, vậy hôm sau học nhiều hơn chút, lấy năng lực của mình bù lại, dùng bản lĩnh của mình để thu hẹp khoảng cách chênh lệch với các bạn, anh ta cảm thấy mình có thể làm được, nhất định làm được.

“Những thứ tôi kể...cậu có hài lòng không?” Anh ta cười như không cười nhìn Diêm Trìung.

Diêm Trìung chịu đả kích so với anh ta cũng không ít hơn bao nhiêu, da mặt có chút trắng bệch, mày vẫn nhíu chặt chưa hề giãn ra, Khương Duệ không hiểu hẳn là thật tình khó chịu hay là diễn xuất nhất thời nhập thần quá siêu.

Diêm Trìung dừng chút, thần thái cũng dần khôi phục như bình thường: “Vậy mục đích của anh là?”

Ánh mắt Khương Duệ lập tức sáng lên, anh ta do dự vài giây rồi mới trịnh trọng nói một trường đại học.

Diêm Trìung gật đầu, đứng dậy, cũng không nói cam đoan gì, cũng không nói sẽ làm thế nào, nhưng Khương Duệ biết, tiền đồ của anh ta đã le lói vài ánh rạng đông.

Diêm Trìung sờ sờ túi áo, hỏi: “Có thuốc lá không?”

Khương Duệ bất mãn: “Bệnh viện cấm hút thuốc, tôi cũng không có thói quen này.”

Diêm Trìung lúc này mới nhớ ra mình đang ở đâu, hẳn cũng vốn không hút thuốc, nhưng hiện tại chỉ muốn hút một điếu để bình ổn tâm trạng.

Hắn không nhìn Khương Duệ, trực tiếp quay đầu rời khỏi nơi này.

Xe taxi một đường từ bệnh viện thẳng tới cổng trường Phụ Trung, Diêm Trìung xuống xe chạy thẳng tới hướng kí túc xá.

Kỉ Tiểu đang định xuống lầu mua chút đồ ăn ngoài, nhìn thấy Diêm Trùng đang chạy tới có chút hoảng sợ, mà Diêm Trùng hai ba bước đã tới trước mặt ôm chầm lấy Kỉ Tiểu!

Mặc dù là cuối tuần nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có học sinh qua lại, Kỉ Tiểu ngốc lăng sững sốt một cái chớp mắt, sau bật người đẩy hắn ra.

Diêm Trùng lại ôm chặt cậu không buông, còn dùng mặt gấu gao dán lên má Kỉ Tiểu, miệng không chê ghê tởm nói: “Đột nhiên nhớ cậu...”

Rõ ràng hai người hôm trước còn vừa gặp nhau, một giờ trước còn vừa nhắn tin cho nhau...Kỉ Tiểu không hiểu Diêm Trùng lúc này đang phát điên cái gì.

“Buông tay...”

Diêm Trùng không buông.

Kỉ Tiểu nói lại một lần.

Diêm Trùng vẫn không buông.

Kỉ Tiểu chỉ có thể xuống nước trước: “Đồ ăn sắp lạnh.”

Diêm Trùng lúc này mới không cam lòng mà hơi buông ra chút, nhưng vẫn kề cận Kỉ Tiểu, tay cũng đặt bên hông đối phương không buông.

“Đừng ăn cái đó, không có dinh dưỡng, chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Kỉ Tiểu tà liếc hắn một cái: “Tớ còn phải đọc sách.” Cuối tuần sau lại có kì thi nữa, đâu có nhiều thời gian rảnh mà đi ăn cơm..

Diêm Trùng nhú mày: “Vậy cậu cho tớ một phần, tớ cùng cậu đồng thời xem.”

Kỉ Tiểu nhất thời thật muốn ném cái con đĩa này đi, nếu còn chần chờ nữa lại càng mất thời gian, chỉ có thể đáp ứng.

Nhìn Kỉ Tiểu cúi đầu cầm di động, Diêm Trùng bỗng nhiên nói: “Kỉ Tiểu, chúng ta cùng vào một trường đại học nhé?”

Kỉ Tiểu ngẩn ra, chậm rãi ấn gọi một dãy số, gọi xong đồ ăn nhanh, mới đem những điều còn nấn ná trong lòng mắng ra miệng.

“Bệnh thần kinh...”

Hết chương 76

77. Chương 77

Đầu tháng 6, kỳ thi đại học, cao đẳng rốt cục mở màn, trường Phụ Trung là một trong các điểm thi trường U đại mượn, cho nên học sinh lớp 10 và lớp 11 được nghỉ học 3 ngày.

Buổi tối trước đó một ngày, Kỉ Tiểu làm xong bài tập, lại tiếp tục vẽ bản thảo, đến khi tắm rửa xong xuôi trèo lên giường cũng đã sắp 11h, nói vậy mấy ngày nay thực sự quá mệt mỏi, Tôn Tiểu Quân ở giường đối diện khó được khi đi ngủ sớm, mà Kỉ Tiểu mới nằm xuống, chuẩn bị đọc sách một chút, lại có điện thoại Diêm Trùng gọi tới.

Diêm Trùng hỏi cậu đang làm gì, Kỉ Tiểu đảo mắt xem sách không trả lời.

Diêm Trùng lại hỏi, cơm chiều ăn gì, Kỉ Tiểu cũng coi như không nghe thấy.

Thẳng tới khi hắn đem mấy lời dạo đầu quen thuộc lắm nhảm xong, Kỉ Tiểu cũng đọc xong một chương sách, Diêm Trùng mới bắt đầu dĩ mà nói mục đích mình gọi tới.

“Bảng ý kiến kia cậu điền xong chưa?”

Hắn hỏi chính là bảng đăng kí phân ban dựa theo khối thi đại học năm lớp 12. thành tích của Kỉ Tiểu ai cũng biết, nên chọn ban tự nhiên là hoàn toàn là bình thường, dựa theo tư duy bình thường cậu tuyệt đối sẽ chọn phương diện này, nhưng Diêm Trừng cũng hiểu con người Kỉ Tiểu, không nên dùng lối suy nghĩ thông thường áp đặt lên cậu, hẳn đặc biệt là toàn bộ sự tinh học tập sinh hoạt của lớp 12, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hơn nữa các môn xã hội của cậu cũng đâu kém cạnh các môn tự nhiên.

“Điền.”

“Vậy cậu chọn?”

“Vật lý.”

Diêm Trừng lại nói: “Tớ vừa mới hỏi Ngô lão sư, cô ấy đã hỏi cậu nhưng cậu lại có lựa chọn khác.” Là học sinh đặc ý nhất của Ngô lão sư nên hành vi của Kỉ Tiểu xác thực khiến bà rất buồn bực.

Quả nhiên, Kỉ Tiểu dừng một chút.

Diêm Trừng nặng nề nhưng vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời của cậu.

Một khắc, Kỉ Tiểu nói: “Lịch sử.” dù sao sớm muộn gì cũng lựa không được.

Diêm Trừng cười khẽ một chút, tuy rằng thanh âm thực bình thường nhưng Kỉ Tiểu biết hẳn không quá cao hứng. mọi người đều biết, Diêm Trừng ban xã hội kém hơn ban tự nhiên, trừ bỏ tiếng anh có phần nổi bật, nói chung với trình độ số 1, số 2 của Kỉ Tiểu ở trong trường chỉ chọn một trong hai ban đều có thể, hơn nữa khi cậu nói câu này tỏ rõ hành vi học kì sau không muốn học cùng lớp với hắn.

Ngay từ đầu còn ôm tâm lý cầu may, chờ mong đến cuối cùng Kỉ Tiểu có thể thay đổi suy nghĩ của mình, thì lúc này đã triệt để thất vọng rồi, Diêm Trừng khẩu khí khó tránh khỏi có chút bén nhọn, hơn nữa còn mang theo một loại ử rũ suy sụp không nói nên lời.

“Cậu chừng nào thì có thể nói thật với tớ? Kỉ Tiểu, cậu nghĩ lại xem, từ khi chúng ta quen biết nhau tới nay cậu nói với tớ được bao nhiêu câu nói là thật?! Cậu luôn nói dối tớ, tớ không cần gì hết, chỉ cần cậu đừng gạt tớ, khó lắm sao? Có thể đừng coi tớ là đồ ngốc được không? Có thể không?!!” Nói xong, hắn ‘ba’ một tiếng cúp điện thoại.

Nghe di động truyền tới âm thanh tút tút, Kỉ Tiểu sững sốt một lúc lâu.

Tôn Tiểu Quân ở giường đối diện đột nhiên xoay người một cái, sau đó thở dài ra một tiếng.

Kỉ Tiểu khó hiểu quay qua nhìn.

Tôn Tiểu Quân buồn bực nói: “Chắc, ngủ không được, ai, vừa nghĩ tới mai là thi đại học... mà sang năm liền tới phiên chúng ta, trong lòng tớ...” cậu ta xoa nhẹ ngực mình lại thở dài một cái.

Kỉ Tiểu không tiếp chuyện, kéo chăn ra chui vào nằm, sách cũng không nhìn, di động ném lên đầu giường.

Bên kia Tôn Tiểu Quân vẫn còn lải nhải: “Tớ cũng biết là tớ suy nghĩ nhiều, hẳn là nên vượt qua năm lớp 12 đã, hiện tại vừa mệt vừa khổ như chó, chờ đến khi khổ tăn cam lai quay đầu lại coi như chút kỉ niệm, về sau khi già đi, hay mỗi khi họp lớp hoặc đối với con cái mình kể lại, cũng có chút gì để mà nói có đúng không, tóm lại là đừng làm gì khiến mình tiếc nuối cũng không thể hối hận!”

Không tiếc nuối, cũng không hối hận...Kỉ Tiểu nhắm mắt lại, trong đầu còn văng vẳng câu nói này của Tôn Tiểu Quân.

Thi đại học xong, Kỉ Tiểu ở trong trường thấy Khương Duệ một lần, anh ta vẫn phải chống nạng bước đi, khắp khiêng cùng chủ nhiệm lớp nói chuyện, chung quanh vây không ít bạn học đều tập trung bàn đáp án cùng điểm chuẩn các trường, rồi cùng đánh giá mình thi thế nào...

Có người nói Khương Duệ nhìn thực thoải mái, ngay cả sắc mặt cũng tươi tắn, nhất định là thi rất tốt. Khương Duệ chỉ nhếch môi không nói chuyện. Chủ nhiệm lớp hỏi anh ta mục tiêu có thay đổi không? Dù sao lúc trước thành tích của anh ta cũng thật lụi không ít.

Khương Duệ lắc đầu. Chủ nhiệm lớp tựa hồ cảm thấy anh ta có chút mạo hiểm, mà Khương Duệ lại nói: “Dù sao kì thi này vốn chính là đánh cuộc nhân sinh, đánh cuộc thắng em liền thắng còn thua thì chỉ có thể là do em xui xẻo.”

Nghe thấy Khương Duệ nói như vậy, Kỉ Tiểu không nhịn được mà quay đầu lại nhìn Khương Duệ một cái, thấy anh ta đích xác giống như mọi người nói, thần thái sáng láng, nét mặt tươi tắn, không hề giống như người bệnh cả người tái nhợt u ám, trong khi tất cả học sinh đều cảm thấy lo lắng bất an thì anh ta lại đặc biệt chần chẫn cùng tự tin, biến hóa còn rất lớn, thực sự ngoài dự kiến của Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu đối với lần thi đại học cũng có quan tâm, cậu còn lên mạng lấy đề thi lần này về làm thử một lần, sau đó đối chiếu với đáp án, tính toán số điểm mình có được, cho nên cuối cùng khi nhìn thấy điểm thi của Khương Duệ, Kỉ Tiểu thật sự giật mình kinh ngạc.

Thành tích của Khương Duệ đã có, điểm thi của anh ta chỉ cao hơn điểm sàn 10 điểm mà thôi, nhưng để vào trường U đại anh ta đã đăng kí thi còn kém một chút, nếu như bình thường chắc chắn Khương Duệ đã trượt, nhưng vấn đề là, anh ta lại không trượt, không chỉ như vậy, cuối cùng điểm thi của Khương Duệ lại cao hơn điểm chuẩn của trường U đại gần 10 điểm.

Mà nguyên nhân Khương Duệ được cộng thêm điểm có thể là do năm lớp 11 anh được giải nhì vật lí quốc gia, cộng thêm là học sinh ưu tú của trường, là cán bộ hội học sinh xuất sắc...này đó cộng tất cả lại, cũng gần 30 điểm. Chỉ cần thi đỗ đại học thì cũng có thể bức tử anh hùng, càng không nói đến được cộng tới gần 30 điểm, cho dù Khương Duệ phát huy không bình thường thì cũng không ảnh hưởng tới kết quả trúng tuyển của anh ta, cũng khó trách anh ta có thể thoải mái an nhàn như thế.

Nhưng chuyện này vẫn khiến học sinh trong trường tranh luận nghị luận một chút, rõ ràng học sinh ưu tú cùng cán bộ hội ưu tú còn có 2 người khác vì sao đều rơi hết lên người anh ta? Nói khó nghe một chút, dường như có người đằng sau muốn chống đỡ Khương Duệ được cộng điểm.

Kỉ Tiểu đối với ý kiến này cũng có chút để bụng, nhưng trong lòng cũng chỉ nghĩ là Trì Xu Huyền đối với Khương Duệ giúp đỡ, nhưng từ Khương Chân biết được chuyện này Trì Xu Huyền không có nhúng tay vào chuyện này, bà ấy cũng không có năng lực lớn như vậy, chẳng lẽ thật sự là Khương Duệ được các thầy cô trong trường ưu ái thế sao? Vậy tại sao không trực tiếp cho vào danh sách học sinh được tuyển thẳng.

Khương Duệ cũng từng hỏi Diêm Trìùng như vậy, vì sao không cho anh ta được tuyển thẳng, như vậy dĩ nghị sẽ ít đi một chút.

Diêm Trìùng ngại anh ta còn chưa thấy đủ: “Danh sách tuyển thẳng tháng 4, 5 đã chốt, lúc anh tìm tôi cũng là hạ tuần tháng 5 rồi, anh cảm thấy anh theo kịp những người khác sao?”

Chính yếu là chuyện này hẳn không tự mình đi làm, nếu không thực dễ dàng lưu lại manh mối cho ba hẳn, như thế chả khác nào giống trống khua chiêng, cho nên hẳn nhờ Vương Hi Đường hỗ trợ, cũng may Vương Hi Đường không hỏi gì, nghe xong liền rõ ràng nên xuống tay rất lưu loát.

Diêm Trìùng tiếp điện thoại khi đang ở trong phòng đội bóng rổ thay quần áo, thời gian huấn luyện của học sinh lớp 11 trong đội bóng cũng đã giảm bớt, đội bóng ngay từ đầu cũng coi như không chịu thua kém nhưng trong tuần này, cũng chính là trận chung kết giải thi đấu các trường cấp III, nhưng trường Phụ Trung tiếc nuốt chỉ đạt được á quân.

Sang năm bọn Diêm Trìùng không thể tham gia đội bóng nữa, hơn nữa gần đây hẳn còn cùng Kỉ Tiểu chiến tranh lạnh, tâm tình lúc này cũng không tốt cho lắm, cố tình Khương Duệ còn muốn tới làm phiền hẳn, Diêm Trìùng thật sự không còn tâm tình nào mà để ý tới anh ta, vì thế nói thẳng: “Đại học anh cũng đỗ rồi, chuyện này tới đây kết thúc,” sau đó cúp điện thoại.

Vừa quay đầu mở cửa, liền thấy Kỉ Tiểu đang đứng lặng bên ngoài.

Diêm Trìùng ngăn ra, trực giác tươi cười liền bỏ lên mặt nhưng vừa nghĩ tới quan hệ gần đây của cả hai liền cứng ngắt dừng lại, trong lòng hẳn đương nhiên hy vọng Kỉ Tiểu có thể tới xem trận bóng dù sao đây cũng

có thể là trận đấu cuối cùng trong cấp III của hần, sự thật chứng minh đích thật là trận đấu cuối cùng của hần, chính là hần ghen hòng chưa nói, Kỉ Tiểu cũng không có hỏi, nên tuần này Diêm Trùng tới sân tập luyện đều trong trạng thái nghiêm trọng, đội bóng thua cuộc hần cũng chịu một phần trách nhiệm.

“Sao cậu lại tới đây?” Diêm Trùng làm như chưa hề nói gì hỏi.

Kỉ Tiểu vốn không rảnh tới, cậu còn phải giúp lão ngốc đầu tính điểm học kì nhưng Kinh Dao tới tìm cậu vài lần, cơ hồ một lần tới là một tin tức, Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ vẫn nên xuất hiện sau đó bắt gặp toàn đội Phụ Trung thua cuộc ủ rũ buồn bực, Diêm Trùng ảo não chán nản đi vào phòng thay quần áo không nói gì. Kinh Dao bảo cậu mau tới xem thế nào, Kỉ Tiểu do dự liền bị đẩy tới. lúc này nhìn vẻ mặt Diêm Trùng lãnh đạm, Kỉ Tiểu lại nhìn di động trong tay hần.

Diêm Trùng lúc này mới nhớ ra mình vừa nói chuyện với ai, lập tức có chút trống rỗng nhưng hần cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ kiên trì hỏi đề tài kia không tha: “Tớ thua trận cậu có thể cao hứng, về sau cũng không có người thúc giục cậu tới coi nữa đâu.”

Hần nói lời này đích thực là trẻ con mượn đề tài để nói chuyện, Diêm Trùng cũng hiểu được không nên nhưng Kỉ Tiểu hiển nhiên không có kiên nhẫn bởi hần hay dễ dàng hần giận chó đánh mèo, cho nên chỉ lạnh lùng nhìn Diêm Trùng một cái, rồi quay đầu bước đi.

Diêm Trùng cỡ nào muốn giữ cậu lại, nhưng tay vừa nâng lên liền nhịn không được mà cho mình một quyền. Mẹ nó! Diêm Trùng, mày có thể có chút cốt khí không! Có cốt khí chỉ một lần, một lần thôi, được không!

Chính là Diêm Trùng có cố gắng không đi theo đến mấy thì chỉ 10s sau liền nhìn không được mà hướng Kỉ Tiểu đuổi theo sau, chính là Kỉ Tiểu cũng không cho hần cơ hội, khi Diêm Trùng chạy tới sân bóng đã không còn thấy bóng dáng Kỉ Tiểu nữa.

Bọn họ lần này chiến tranh lạnh duy trì liên tục thời gian cũng không tính là quá lâu, cũng không có phá vỡ kỉ lục lần trước, nhưng Diêm Trùng cũng đã nếm trải đủ gian nan, hơn nữa càng ngày càng gian nan, bởi vì hiện tại đã thi xong hết rồi, hần ở trường gặp Kỉ Tiểu cơ hội lại càng ít ỏi.

Diêm Trùng cơ hồ mỗi 10p lại nhìn di động một lần, trong lòng biết rõ Kỉ Tiểu sẽ không gọi điện hay nhắn tin cho mình, chính là hần nhịn không được mà chờ mong, nhịn không được mà vọng tưởng, cảm thấy Kỉ Tiểu dù thế nào cũng sẽ luyện tiếc mình, luyện tiếc đoạn quan hệ này của bọn họ, hoặc là sẽ làm điều gì đó để vãn hồi, chính là trừ bỏ nóng vội trong mình thì cũng chỉ toàn là thất vọng.

Cuối cùng, Diêm Trùng buông tha, hần cảm thấy mình căn bản không có khả năng thắng được Kỉ Tiểu, mà loại giằng co chờ đợi kiểu này quá trình thắng lợi cũng có ý nghĩa gì đâu, đối với Kỉ Tiểu hoàn toàn là không để tâm, ngược lại chỉ mình hần để tâm mà thôi. Cho nên Diêm Trùng không đợi nữa, hần đã nhận rõ hiện thực.

Hiện thực chính là, hần vĩnh viễn luôn là người thua, hần căn bản không có biện pháp buông Kỉ Tiểu, căn bản không có biện pháp...

Vì thế, khoảng 21 ngày sau, Diêm Trùng liền nhắn tin cho Kỉ Tiểu, nói cậu ngày mai sau khi tập trung xong thì ở lại trong phòng chờ mình.

Kỉ Tiểu lần này nhắn tin cũng thực nhanh gọn, nói cậu bận việc nhưng chiều có thời gian rảnh.

Diêm Trùng bật người nhanh nhanh chóng chóng nhắn lại nói được.

Lần tập trung này một phần vì đề thi cuối kì, một phần là thông báo điểm tổng kết toàn năm cho học sinh cùng thông báo những việc cần phải làm cho năm học sau.

Diêm Trùng đối với việc này không có bất kì hứng thú gì, bọn Ngũ Tử Húc ngược lại kéo hần đi xem danh sách xếp lớp cho năm sau.

“Ban xã hội, top 10 có...lớp trưởng, Kinh Dao cũng có này, Hi Đường mày có tên mày này, không tồi...” Vương Hi Đường cũng giống như Diêm Trùng học lệch, nhưng ngược lại với hần, Vương Hi Đường chỉ học giỏi các môn xã hội: “Cho nên kì sau mày khác lớp với bọn tao rồi, bọn tao đều ở lớp bên cạnh mày.”

Vương Hi Đường ngược lại tỏ ra không hề gì: “Dù sao ăn cơm với tan học cũng đi cùng, chả vấn đề gì.”

Diêm Trường sững sốt: “Hết rồi sao?”

Hồng Hạo khó hiểu: “Mày muốn nói gì?”

“Ban xã hội còn ai nữa?”

“Còn nhiều lắm, Ngưu Vân Hải, Lỗ Tú Ny, Thang Văn Thiến...” Hồng Hạo đọc một đồng tên.

Diêm Trường nghe không nổi nữa, một phen đẩy cậu ta ra, rà soát danh sách xếp lớp một lần, lại cái gì cũng không tìm thấy. hấn lại chạy tới danh sách ban tự nhiên, bởi vì lớp trưởng Thái Hiểu Mông không ở ban này nên Diêm Trường vừa liếc mắt một cái liền thấy ngay cái tên đứng đầu danh sách, phi thường bắt mắt.

Ban tự nhiên: Số 1: Kỉ Tiểu – Lớp Vật lý.

78. Chương 78

Thời gian tập trung lớp cũng chỉ mất khoảng 10p, Kỉ Tiểu 8h lên lớp, cậu bây giờ chính là nhân vật được các thầy cô hay nhờ giúp đỡ nhất trong văn phòng giáo viên, bởi vì Kỉ Tiểu làm việc lưu loát, đầu óc phản ứng nhanh gọn, yêu cầu công tác thống kê qua tay cậu có đôi khi so với các thầy cô dùng máy tính còn nhanh và chính xác hơn nhiều lần, hơn nữa, cậu ít nói, thành tích tốt, có thể không ưu ái được sao, nhưng lại khiến cho lão ngốc đầu cảm thấy không vui, đây là học trò đắc ý nhất ông phát hiện a, mấy thầy cô kia thực quá tiện nghi cho họ rồi.

Cho nên, khi chủ nhiệm khối lớp 10 tới mượn người mặt lão ngốc đầu đều đen sạm cả lại.

Nguyên lai, chủ nhiệm khối lớp 10 đã từng gặp mặt Kỉ Tiểu trong vụ thiết bị vật lý lần trước, chính là ông thầy đã bắt cậu phải bồi thường, nhưng lần này khi khối lớp 10 lên lớp 11 không hiểu sao lại đổi sang cho chủ nhiệm khối 12 vừa tốt nghiệp Vương lão sư phụ trách, mà Vương lão sư một đôi hóa nhân kim tính, đã sớm nhìn ra đứa nhỏ chuẩn bị lên lớp 12 này tiền đồ vô lượng, cho nên hiện tại cũng có ý muốn nâng đỡ cậu.

Lão ngốc đầu không muốn cũng không có biện pháp, chỉ có thể đem Kỉ Tiểu chấp tay đưa tiễn, Kỉ Tiểu đi cùng Vương lão sư tới văn phòng của cô ấy hỗ trợ, trong phòng làm việc đã thấy có hai vị học muội đang ngồi. Vương lão sư đi họp, Kỉ Tiểu lại chỉ cúi đầu làm việc không nói lời nào, vì thế trong không gian yên tĩnh chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng thảo luận nho nhỏ của hai nữ sinh.

“...Oa oa, hiện đại văn bị trừ nửa điểm nhưng cổ văn lại đạt điểm tối đa! Ai vậy!!”

“Lớp trưởng lớp 1, được xưng ‘siêu nhân ngữ văn’...”

“Còn cả bài thi này nữa, cũng thực lợi hại, hiện đại văn cũng tối đa!”

“Là ai?”

“Để tớ nhìn xem...là Hạng Thịnh Quân.”

“Khó trách, môn toán của cậu ta cũng đạt điểm tối đa đúng không? Phỏng chừng cậu ta là người đứng đầu toàn khối.”

Hạng Thịnh Quân phỏng chừng là một nhân vật phong vân khiến cho hai nữ sinh kia bàn chuyện về cậu ta cũng phải hơn 20p, từ chuyện học tập tới chuyện bên ngoài cả chuyện sinh hoạt cá nhân cũng nói, cuối cùng vẫn không tránh được nói tới chuyện yêu đương nam nữ.

“...Hai ngày trước bà có nghe thấy XXX khóc ở chân cầu thang không?”

“Ai nha, đương nhiên nghe thấy, lớp chúng ta ngay cạnh cầu thang còn gì, ngay cả cô chủ nhiệm cũng nghe thấy.”

“Nhỏ đó đúng không sợ mất mặt, Hạng Thịnh Quân đã nói tám trăm lần là không thích nhỏ rồi, mà cứ cố quần lấy cậu ấy.”

“Vậy sao bà không nói Hạng Thịnh Quân thích Khương Chân, Khương Chân không thích cậu ta nhưng cậu ta vẫn quần lầy không tha đó sao.”

“...Bà thấy Khương Chân thực sự xinh đẹp à? Vì sao tôi cảm thấy cũng thường thôi, nghe nói ngay cả Ngũ Tử Húc khối 11 cũng đang theo đuổi nhỏ đó, vậy Hạng Thịnh Quân khẳng định chả đến lượt.”

“Coi như có thể đi, nữ sinh da trắng chính là chiếm được tiện nghi, nhưng tôi thấy nếu Khương Chân thông minh vậy nên chọn Hạng Thịnh Quân thì hơn, ít nhất cậu ta còn có chút thật tâm, còn người như Ngũ Tử Húc cũng chỉ là vui đùa qua đường mà thôi, ngốc tử mới cho là thật, nhỏ muốn làm một Kinh Dao thứ hai sao, không thấy kết quả cuối cùng Kinh Dao cũng chỉ là công dã tràng sao?”

“Mà bà nghe chuyện nhà Khương Chân chưa, trước kia tôi còn tưởng nhà nhỏ đó giàu có, thi thoảng có xe xin tới đón, không ngờ lại như vậy, thật sự là nhìn không ra...”

“Nói cái này mới nhớ, tôi đã gặp qua mẹ nhỏ đó một lần, trong buổi họp phụ huynh ấy, nhìn thực trẻ lại còn rất xinh đẹp.”

“Chính là như vậy mới giàu a...nhưng cái loại chuyện này rốt cuộc có thật hay không còn xem đã, y như phim truyền hình...”

Nữ sinh nói được một nửa, liền cảm giác mặt bàn bỗng nhiên chấn động, mấy chén nước ở trước mặt đổ xuống, lập tức liền tẩm ướt đầm mấy bài thi trước mặt, hai nữ sinh kích động đứng bật dậy, cuống quýt lấy khăn tay liều mạng thấm khô các bài thi.

“Ai nha nha nha, ai đá chân bàn, đổ hết nước rồi, làm sao bây giờ?!”

“Mau lau khô, nhanh lên!!! Bài thi này lát nữa sẽ dùng tới, chết chắc rồi, chắc chắn sẽ bị Vương lão sư mắng chết.”

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm hai nữ sinh tức giận đến khó thở, lại tiếp tục cúi đầu làm việc của mình, nhưng biểu tình trên mặt lại băng lãnh tới cực điểm, suy nghĩ còn đang đắm chìm tới tin tức vừa nghe được, trong đầu cậu gần đây hiện lên một chuỗi các chuyện phát sinh gần đây, Khương Chân, Khương Duệ, còn có...Diêm Trùng.

Kỉ Tiểu nheo mắt lại...

Quả nhiên, hai nữ sinh kia bị Vương lão sư trách mắng một trận nghiêm khắc, những bài thi này sau khi vào điểm còn phải nộp lên phòng hồ sơ, cô là tổ trưởng mới liền đem chuyện này làm thành như vậy, có thể cao hứng nổi sao.

Kỉ Tiểu không rảnh nghe chuyện đó, làm xong công việc Vương lão sư nhờ xong liền rời khỏi văn phòng, vừa vào cửa lớp liền nhận thấy một tầm mắt nóng rực chiếu thẳng vào người mình, Kỉ Tiểu vừa ngẩng đầu liền thấy Diêm Trùng ngồi tại chỗ hai mắt nhìn chằm chằm không rời khỏi người mình.

Kỉ Tiểu cũng đáp lại hần bằng ánh mắt lãnh liệt.

Diêm Trùng chỉ nghĩ là cậu vẫn còn vì chuyện chiến tranh lạnh mà sinh khí, nên suy nghĩ lát nữa nên hảo hảo giải thích với người ta thế nào, Kỉ Tiểu là vì mình nên mới lựa chọn lại sao? Nhất định là vậy, nếu không sao tự đứng lại bỏ lớp lịch sử mà sang lớp vật lý? Nhất định là sợ quan hệ của cả hai tan vỡ đi, Diêm Trùng càng nghĩ càng thấy vui sướng, càng nghĩ càng thấy cao hứng, nếu không buổi tối mời cậu ấy ăn cơm? Ngay mai được nghỉ, nhân dịp mình chưa về A thị, liền tìm chỗ nào ra ngoài chơi một chút?

Hần nguyên bản trong lòng tràn đầy vui mừng, nhưng sau khi buổi trưa qua đi, vô luận hần nói gì với Kỉ Tiểu thì đáp lại hần một mực chỉ là coi thường, dần dà, Diêm Trùng cũng cảm thấy có chuyện không ổn.

Cuối cùng là tiết ngữ văn, sau khi Thiết ca phân tích bài thi xong, lại ngắn gọn tổng kết sinh hoạt học tập của năm lớp 11, sang năm Thiết ca sẽ phụ trách ban xã hội, còn ban tự nhiên sẽ do Ngô lão sư phụ trách, Thiết ca hy vọng mọi người chú ý tới thái độ học tập trong năm cuối của mình, nghiêm nghiêm túc túc, cuối cùng mới có thể đạt được thành tích tốt.

Không ít học sinh đăng kí ban tự nhiên luyện tiếng thầy ấy, còn sôi nổi đi lên cùng Thiết ca thân thiết nói chuyện phiếm pha trò, rồi một đường ra khỏi lớp học.

Diêm Trường rốt cục có cơ hội thân cận với Kỉ Tiểu liền mò tới gần, vội vàng hỏi cậu buổi chiều rảnh lúc nào. Kỉ Tiểu vẫn bộ dạng không nghe không thấy.

Diêm Trường buồn bực, nhưng vẫn cố nhẫn nại nhỏ giọng nói: “Đừng nóng giận nữa được không, tất cả đều là tớ không tốt, cậu muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được chốc lát nữa chúng ta giải quyết riêng nhé, tớ xin lỗi...”

Kỉ Tiểu nâng mắt lên, thẳng tắp nhìn về phía Diêm Trường.

Tầm mắt không giống dĩ vãng là hờ hững lướt nhẹ mà lúc này là thâm trầm, thậm chí có chút lạnh lùng sắc bén, trạng thái chực chờ công kích đánh thật mạnh vào Diêm Trường. Diêm Trường dù không sợ hãi, nhưng da mặt có dày cũng có chút kinh ngạc mà hơi nhăn nhó, lập tức ngữ khí cũng thấp xuống.

“Cậu có chỗ nào khó chịu thì cứ nói thẳng với tớ, giận dữ như vậy hữu dụng sao?”

Kỉ Tiểu dừng chút, chậm rãi nói: “Cậu đã làm gì thì tự cậu biết.”

Diêm Trường nhú mày: “Tớ đã làm gì?”

Kỉ Tiểu hừ lạnh một tiếng.

Diêm Trường lần nữa truy vấn, Kỉ Tiểu rốt cục nhìn không được nói: “Chuyện Khương Duệ là sao? Chuyện Khương Chân là thế nào?”

Diêm Trường ngốc lăng, nhất thời nghẹn lời.

Mà chỉ một khắc giật mình này của hắn cũng đủ chứng minh suy đoán của Kỉ Tiểu, độ âm còn sót lại trong mắt Kỉ Tiểu lúc này cũng hoàn toàn biến mất.

Diêm Trường khiếp sợ, Kỉ Tiểu nhanh như vậy đã biết rồi sao? Cậu ấy làm sao mà biết được?

Khương Duệ nói?

Anh ta vì sao lại nói, nếu anh ta nói ra thì chắc chắn ai cũng biết anh ta đi cửa sau lên đại học, anh ta đâu có ngu xuẩn như vậy? Hơn nữa anh ta cũng đâu có biết quan hệ giữa mình và Kỉ Tiểu? Anh ta căn bản không có lý do làm như vậy.

Chính là nếu không phải Khương Duệ thì còn là ai?

Tựa như Diêm Trường đã nói, sau khi hắn nghe chuyện gia đình Kỉ Tiểu xong, chính hắn còn chưa triệt để tiêu hóa hoàn toàn, trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, nguyên bản tính muốn hơi lộ ra chút gia cảnh của Khương Chân cho Ngũ Tử Húc biết dù sao cũng lấy cớ là hỏi thăm hộ trưởng bạn, cũng đích xác có trợ giúp Ngũ Tử Húc theo đuổi Khương Chân, nhưng Diêm Trường biết Ngũ Tử Húc sẽ bắt cần nói ra miệng, vạn nhất thổi gió ra ngoài, bị Kỉ Tiểu biết, thì mọi cố gắng của hắn đều đổ xuống sông xuống biển, cho nên Diêm Trường ai cũng không nói ra, đến nay chuyện này đều chôn ở trong bụng.

Hiện tại sao lại bị vạch trần một cách đơn giản như vậy?!

Diêm Trường có thể không ngốc lăng sao.

Nhưng khi hắn hoàn hồn chống lại ánh mắt của Kỉ Tiểu, Diêm Trường mới biết là mình ngu, vừa rồi Kỉ Tiểu mới chỉ là thái độ hoài nghi, hiện tại với phản ứng này của chính mình chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Nhưng Diêm Trường vẫn muốn giải thích, hắn hiện tại không nói, về sau càng khó có cơ hội nói rõ.

Chính là hắn vừa mới định lên tiếng, chưa kịp mở miệng thì Kỉ Tiểu bỗng nhiên vỗ ngay cái máy tính trên bàn hướng hắn ném tới!

Cái máy tính kia đặc biệt chế tạo cho thi đại học, trường Phụ Trung sắm cho mỗi học sinh một cái, chất lượng đặc biệt tốt, bình thường có đập phá thế nào cũng không có một lỗ thủng, hiện tại thật sự bị Kỉ Tiểu đập tới đập nát!

Máy tính sượt qua mặt Diêm Trường, trực tiếp văng lên bức tường sau lưng hắn rơi xuống vỡ tan, nếu mà ném trúng Diêm Trường thì với lực đạo kia thực sự hậu quả liền có thể nghĩ ra.

Mà động tĩnh lần này tự nhiên không nhỏ, lập tức đem mọi người còn lại trong lớp giật nảy mình, khi mọi người thấy tâm điểm mâu thuẫn là hai người kia, liền cả kinh, mọi tiếng động chung quanh đều biến mất, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Vừa rồi...xảy ra chuyện gì?!

Nếu không tận mắt chứng kiến, thì mọi người không ai dám tin...Kỉ Tiểu ra tay đánh Diêm Vương?!!!

Đừng nói là có ném trứng hay không trúng, cái đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là Kỉ Tiểu ra tay, Kỉ Tiểu có ý đồ.

Kỉ Tiểu dám đánh Diêm Trùng!!!!

Trong trường Phụ Trung có người dám đánh Diêm Trùng? Bạn học không dám, lão sư không dám, ngay cả hiệu trưởng ở đây phỏng chừng cũng không có lá gan này! Vậy mà Kỉ Tiểu ngay trước mặt cả lớp thẳng tay đánh người!

Một người không có gì để nói, trừ bỏ thành tích tốt ra thì cơ hồ không có cảm giác tồn tại trong lớp!!

....Đánh Diêm Trùng!!

Cả lớp không tiếp thu được, sau khi phục hồi tinh thần nhóm Ngũ Tử Húc cùng Hồng Hạo cũng không tiếp thu được.

Cho nên ngay sau đó Hồng Hạo vọt lên trước, quát ầm ỹ: “Tiểu tử cánh cứng rồi hả, cho cậu chút nể mặt còn tưởng mình có thể lên mặt với người khác sao?”

Ngũ Tử Húc lần này cũng không hỗ trợ, lời nói không nhanh không chậm: “Kỉ Tiểu, cậu làm gì thế?”

Chỉ có Vương Hi Đường ngậy người một khắc liền có phản ứng, cậu ta một phen giữa chặt Hồng Hạo muốn động thủ: “Thôi đi, Diêm Vương còn chưa nói gì.”

Hồng Hạo nhìn Diêm Trùng một bên gương mặt âm trầm nhìn Kỉ Tiểu không chớp mắt, nén giận, đánh giọng hỏi: “Vậy mày nói xem, mày vừa làm cái gì?” Nói sai xem tao như thế nào giáo huấn mày!

Kỉ Tiểu lại mím môi không nói lời nào.

Vương Hi Đường tới khuyên vừa nói vừa nhìn về phía Diêm Trùng: “Giữa anh em bạn bè với nhau thì có chuyện gì, vì mình thì từ từ nói rõ ràng, vì chuyện gia đình chắc có hiểu lầm gì đó.” Nói tới ‘chuyện gia đình’ Vương Hi Đường thấy mày Diêm Vương giật giật, Vương Hi Đường nghĩ, Kỉ Tiểu nổi giận là vì chuyện người nhà cậu, mà hiện nay người nhà mà Vương Hi Đường biết ngoài Khương Chân, Khương Duệ thì còn có bà dì kia.

Bỗng nhiên Vương Hi Đường hiểu ra.

Cậu ta không nhịn được mà nhìn về phía Hồng Hạo, khó chịu nói: “Mày làm chuyện tốt nhỉ.”

Hồng Hạo khó hiểu, không ngờ chiến hỏa lại dời lên người mình: “Tao làm gì?”

Vương Hi Đường: “Khương Chân...”

Hồng Hạo há miệng, lại yên lặng mà nhắm lại.

Ngũ Tử Húc cùng Diêm Trùng đều quay đầu nhìn cậu ta, người trước thì mang theo lửa giận người sau thì mang theo nghi vấn.

Ngũ Tử Húc hỏi: “Mày còn nói với ai nữa?”

Hồng Hạo vội nói: “Tao không! Chỉ có nói với mày, còn có...Hi Đường, ngay cả Diêm Vương tao còn chưa kịp nói.”

Diêm Trùng trên đầu nổi gân xanh từng cái từng cái bắt đầu hiện lên, hần gằn từng tiếng hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hồng Hạo trái phải nhìn nhìn, thấp giọng nói: “Aiz, là thế này, bối cảnh nhà Khương Chân tương đối đặc biệt, nhỏ từ bé...”

Diêm Trùng trực tiếp đánh gãy cậu ta: “Làm sao mày biết?” Cái tên bệnh thần kinh này còn muốn nói lại từ đầu một lần, thật muốn xem Kỉ Tiểu tại chỗ giết hấn sao.

Hồng Hạo cào cào tóc, không còn chút kiên nại nào: “Tao nghe bạn học cũ của nhỏ nói.”

“Bạn học nào?”

“Bạn học hồi trung học, lần gặp lần trước có để lại số điện thoại, tao thấy Ngũ Tử Húc không có tiến triển gì, nên đã thay nó hỏi thăm chút, hơn nữa bọn họ còn nói, chuyện nhà Khương Chân không tính là tin tức, chuyện nhà bọn họ đã một thời rất oanh động, ai ai cũng biết, gần đây trường học cũng biết...”

Thấy ánh mắt đối diện càng ngày càng trở nên nguy hiểm, Hồng Hạo cố nói thêm: “Tao thật không có nói ra...phỏng chừng là những nữ sinh đó nói với bạn học hiện tại của Khương Chân, nên mới truyền ra...”

Vương Hi Đường triệt để không còn gì để nói, Ngũ Tử Húc thì nắm chặt tay nghiêng răng nghiêng lợi xông tới Hồng Hạo trực tiếp đánh tới tấp.

Diêm Trùng gương mặt vẫn cứng ngắt như đang suy nghĩ điều gì, không nhìn Kỉ Tiểu, mà Kỉ Tiểu cũng không dám nhìn hấn, trực tiếp cầm balo, trước mặt cả lớp đi thẳng không quay đầu lại.

Hết chương 78

79. Chương 79

Kì nghỉ hè này Diêm Trùng tâm tình rất kém cỏi, Hồng Hạo gọi hấn ra ngoài chơi hấn cũng không hưng trí, tình nguyện một mình ngồi ngốc trong phòng cuồng ngược máy tính chơi game.

Cuối cùng bà ngoại nhìn không được, thuận miệng nói: “Cùng bạn gái cãi nhau cũng đừng đem oán khí về nhà, con mà cứ mang bộ mặt này về a thị, thì ông nội con chắc chắn sẽ hưởng chúng ta quý rống quý gào.”

Vừa lúc bọn Ngũ Tử Húc Hồng Hạo cũng muốn đi, Diêm Trùng nghĩ u thị đích xác càng ở càng ghen khuất, vì thế liền cùng bọn họ đi luôn.

Ông nội thấy hấn tự nhiên rất cao hứng, Diêm Trùng ở nhà cùng ông 2 ngày, lại sang thăm Đàm Oanh, cuối cùng vẫn không thể ngoảnh lưng đoạt mệnh liên hoàn call của Bào Sưởng.

Địa điểm tụ hội vẫn là chỗ cũ, lần này Diêm Trùng không muốn ai tới đón, tự mình đi, nhưng lúc hấn tới thì mọi người đều đã có mặt đông đủ. Trong phòng trừ bỏ nhóm bạn thân quen thì còn nhiều người khác nữa, hấn liếc qua vài gương mặt xa lạ.

Những người đó thấy Diêm Trùng đều đứng lên chào hỏi, Diêm Trùng không có tâm tư cùng bọn họ xã giao, gật gật đầu coi như chào hỏi rồi ngồi xuống một bên.

Bào Sưởng đi tới tiếp rượu: “Nghe Tiểu Hạo nói mày tâm tình không tốt? rốt cuộc đứa nào to gan dám chọc Diêm Vương của chúng ta khó chịu?”

Diêm Trùng hướng Hồng Hạo thần nhiên nhìn lại, Hồng Hạo vội dời đi chỗ khác nhìn, cố gắng đem sự tồn tại của bản thân ép tới mức thấp nhất.

Ngũ Tử Húc không phải sợ nhưng cảm thấy chuyện này có chút kì quái: “Diêm Vương..” cậu ta cầm cái chén cụng và chén rượu của Diêm Trùng nói: “Mày so với tao thì hiểu Kỉ Tiểu hơn, cậu ta toàn thân đầy tật xấu lại tính tình không tốt, mày nếu không cao hứng chỉ cần nói một tiếng, tao có thể đảm bảo cậu ta từ nay về sau không dám phóng thích trước mặt mày, nhưng mày lại không cho bọn tao thu thập cậu ta, lại còn coi cậu ta là bằng hữu, như vậy mày chỉ càng thêm khó chịu thôi. Hơn nữa chuyện này vốn chỉ là hiểu lầm, ngay cả Khương Chân cũng không trách tao, Kỉ Tiểu người ngoài trách mày cái gì?” Tự dưng lại cùng Diêm Vương sinh khí? Nghĩ thế nào cũng không ra.

Ngũ Tử Húc ở bên cạnh ngấm ngấm, Bào Sưởng ngược lại nghe ra mọi chuyện.

“Sao, sinh hoạt vườn trường tại U thị phong phú nha, Kỉ Tiểu là ai? Khiến đại Diêm Vương không vui lòng còn không cho bọn mày thu thập? bảo bối vậy?”

“Ừ, Kỉ Tiểu kia cũng không phải người bình thường, mày không biết bộ dáng của cậu ta đâu, nói với mày được 1 câu cũng đã là thiên đại vinh quang, tổ tiên mày tích đức mấy đời mới tu luyện được, chứ bình thường đến một ánh mắt cũng không cho người khác!” Hồng Hạo chỉ chỉ trần nhà: “Người ta chính là Kỉ đại gia!”

“Vênh vẩy sao, thực thú vị.” Bảo Sưởng dừng cảm nói, đám người ở xung quanh vây xem cũng hứng thú sán lại cổ động hỏi với theo.

Bảo Sưởng một phen khoác vai Diêm Trì, ghé sát vào nói: “Nói thật với tao đi, bộ sáng tiểu tử kia có phải rất đẹp không?” Hồng Hạo vừa muốn mở miệng lại bị Diêm Trì trừng mắt nhìn, liền ngượng ngùng ngậm miệng, nhưng Ngũ Tử Húc một bên không thấy được, cậu ta còn nghiêm túc gật đầu: “Bộ dạng Kỉ Tiểu thật ra rất...ừm, khá giống Khương Chân.” Đây đối với cậu ta mà nói chính là ca ngợi cao nhất rồi.

Bảo Sưởng nhìn sang Ngũ Tử Húc tránh đi tầm mắt của Diêm Trì, lại nhìn Liêu Viễn Đông ngồi ở xa xa một bộ không liên quan tới mình, khẽ nở nụ cười. Bảo Sưởng đối giám đốc đứng ở trong góc gật gật đầu, không lâu sau, tựa như những lần trước, một đám nam thanh nữ tú nối đuôi nhau đi vào.

Ngũ Tử Húc một chén rượu còn chưa uống xong xem chút lại muốn phun ra ngoài.

Lại tới?!

Bảo Sưởng cười nói: “Lần này là tao tự tay chọn, tuyệt đối sạch sẽ tươi mới, các anh em có ý thì cứ nếm thử, cũng coi như nghỉ hè vui vẻ.”

Diêm Trì liếc thoáng qua rồi lại cúi đầu, mà Liêu Viễn Đông thì một mí mắt cũng không nâng.

Bảo Sưởng cũng không để ý, phát tay cho đám nam nữ đó tùy tiện, tiếp lại bị những người khác kéo tới uống rượu.

Diêm Trì cũng tự cho mình một ly đầy, buồn bực ở một góc ngồi uống, sô pha bên cạnh bỗng trùng xuống, hẳn cho rằng lại là đám tiểu thiếu gia không có mắt, quay đầu lại thấy là Liêu Viễn Đông.

Liêu Viễn Đông cái gì cũng không nói, chỉ cười như không cười nhìn hắn.

Diêm Trì dưới tầm mắt anh ta cảm thấy không tự tại cho lắm, cuối cùng vẫn là đưa một ly rượu cho anh ta.

Liêu Viễn Đông lấy ra một miếng thuốc để bên miệng, lại đưa cho Diêm Trì một miếng, trước nay Diêm Trì vốn không hút thuốc, nhưng lần này hắn nhận lấy.

Không cần hắn gọi, đã có người dâng bát lửa tới trước mặt, Diêm Trì dùng sức hút một hơi, phun ra một mảnh sương khói, rồi lại quay đầu nhìn sang đối phương một cái, thấy là một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi, trước luôn ngồi bên cạnh Liêu Viễn Đông.

“Diêm thiếu...” người kia chào hỏi với hắn.

Diêm Trì đối anh ta gật đầu, không nói gì.

Liêu Viễn Đông thấy thần thái kia của hắn, rất nhiều lời tạt nước lạnh muốn phun ra nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở về, chỉ nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Diêm Trì nheo mắt lại, lại hỏi một câu không đầu không đuôi chả liên quan đáp lại: “Anh biết Kỉ Hiếu Trạch không?”

Liêu Viễn Đông ngẩn người: “Chưa nghe nói qua, nhưng có chuyện gì?”

Diêm Trì không nói lời nào.

Liêu Viễn Đông nghĩ nghĩ, quay đầu sang gọi một người: “Mang Phong, cậu biết Kỉ Hiếu Trạch không?”

Thanh niên tên Mang Phong gật gật đầu: “Em đã từng nghe nói.”

Diêm Trường lập tức nhìn qua.

Liêu Viễn Đông giới thiệu nói: “Mang Phong, con trai của Mang cục trưởng.” còn quan hệ của hai người là gì anh ta cũng không nói.

Mang Phong cười cười: “Kỉ Hiếu Trạch của ngân hàng nhân dân u thị đúng không?”

Diêm Trường vuốt cằm: “Cậu biết những gì?”

Mang Phong nói: “Tôi biết cũng không nhiều lắm, sợ dĩ nhớ rõ ông ta là bởi vì chuyện này trước kia ba tôi cũng tham dự, khi còn bé nhà tôi còn cắt tin này từ báo chí ra đấy.”

Liêu Viễn Đông “A” một tiếng: “Xì, vậy mau nói cho Diêm thiếu biết, thấy cậu ta sâu cỡ nào.”

Mang Phong nói: “Diêm thiếu đừng vội, để tôi nghĩ chút đã.” Cậu ta dừng một chút nói: “Chuyện đó xảy ra cũng khoảng hơn 10 năm trước đi, khi đó Kỉ Hiếu Trạch tuổi cũng không lớn, vốn có hy vọng thăng quan tiến chức nữa, bằng cấp ông ta rất cao, năng lực quản lý giỏi, chính quyền đặc biệt tính bồi dưỡng ông ta, phỏng chừng là biểu hiện tốt, một đường càng đi càng thuận lợi, tiền đồ vô lượng cũng là có khả năng, nhưng mọi người cũng biết đó, năm đó vừa lúc là chuyển giao chính quyền, không ít người hoặc là thăng quan tiến chức hoặc là mất tất cả...” Mà Kỉ Hiếu Trạch bất hạnh thuộc nhóm người sau.

Vừa nói như thế, Liêu Viễn Đông cũng có chút ấn tượng: “Bí thu tỉnh ủy năm đó của u thị là XX?” Mang Phong gật đầu, XX ba năm sau bị điệt đi phía Tây, bề ngoài là thăng chức nhưng kỳ thật chính là lưu đày, không bao lâu bởi vì hiệu quả làm việc không tốt, bị bắt giữ điều tra thẩm vấn triệt để, cuối cùng còn liên lụy một đám vây cánh.

Mà lúc này chính là thời gian thi hành án tử hình đối với Kỉ Hiếu Trạch.

Sau khi XX rời đi, vị trí này bị bỏ trống khoảng 1 năm sau đó Diêm Hồng Tá trực tiếp nhảy dù vào.

Biểu tình Diêm Trường có chút ngưng trọng: “Vậy Kỉ Hiếu Trạch có tham ô không?”

Mang Phong nói: “Có, số lượng điều tra ra còn không nhỏ.”

“Vậy số tiền đâu?”

Mang Phong lắc lắc hai tay: “Không biết.”

“Đi đâu vậy?” vấn đề này thực ngu ngốc, Kỉ Hiếu Trạch một mình có thể đem số tiền lớn đó dùng hết được sao, nếu không dùng, mà tìm không thấy tự nhiên là chuyển cho người khác, mà có thể làm cho Kỉ Hiếu Trạch hỗ trợ trừ bỏ những người cấp trên ra thì còn có thể là ai, hoặc là nói, số tiền này ngay từ đầu không phải là ông ta tham ô cho mình.

Mang Phong nói: “Mọi người có biết vì sao ông ta lại bị phán nặng như vậy không? Bình thường tham ô thì cũng lắm chỉ là phạt vài chục năm tù, nếu luật sư giỏi có thể giảm án xuống vài năm cũng không phải không có khả năng, nhưng ông ta từ đầu tới cuối đều không nhận tội.” Ngay cả tội của mình cũng không nhận thì những chuyện khác cũng đừng mong có người giúp. Nếu không thể vì hành vi của mình ăn năn hối cải lại chỉ biết gây thêm phiền toái cho người khác, ai nguyện ý giúp đỡ? Vừa lúc là cơ hội cho ông sắp mới lập thêm chiến tích, có ngu mới không nắm bắt, cho nên dưới dư luận của xã hội, liên phá án và bắt giam ngay tức khắc, có thể nói đây là sự kiện chấn động nhất lúc bấy giờ.

“Tôi sợ dĩ đối với ông ta có ấn tượng đặc biệt nguyên nhân bởi vì trước khi Kỉ Hiếu Trạch bị xử bắn trước đó đã từng tự sát rất nhiều lần. rõ ràng cho ông ta hai năm để hối cải nhưng ông ta không thể chờ đợi được mà muốn tự tử, tựa như không còn muốn sống lâu thêm nữa, càng về sau càng không từ mọi thủ đoạn để được chết.”

Loại chuyện này nếu tìm hiểu nguyên nhân sau đó thì rất phức tạp, liên lụy cũng rất rông, nhưng đối với bọn Diêm Trường thì mọi chuyện cũng không khó để lý giải, đơn giản mà nói chính là chết so với sống còn tốt hơn, tốt ở đây chính là đối với chính bản thân ông ta còn tốt cả với người nhà ông ta hoặc là người quan trọng nhất trong cuộc đời ông ta.

Đơn giản mà nói, chính là Kỉ Hiểu Trạch bị đẩy vào một cái hố to, hiện tại hố đã sụp, ông ta vì không muốn cho người quan trọng cùng chết, vì thế lựa chọn một mình sụt hố hãm hại bị chôn sống, không lưu lại dấu vết.

Mang Phong nói xong, Diêm Trường cau mày không nói lời nào, thẳng tới khi Liêu Viễn Đông đem điều thuốc rui vào gạt tàn khi hắt mới hồi phục tinh thần.

Mang Phong nói: “Còn chuyện cụ thể thế nào cũng không rõ lắm, nhưng tôi có thể thay Diêm thiếu hỏi lại một chút.”

Diêm Trường lắc đầu: “Không cần.” loại quan hệ chính trị thế này làm sao có thể phanh phui ra được hơn nữa Kỉ Hiểu Trạch cũng đã chết, nghĩa là muốn đem việc này vùi sâu trong lòng đất, giờ có lời ra cũng còn ý nghĩa gì đâu, trên con đường này cho tới bây giờ không có thuần túy trắng đen.

Nhìn Diêm Trường lại ngây người, Liêu Viễn Đông đối Mang Phong phát tay, Mang Phong hiểu rõ đứng dậy lỵ khai.

Hai người ngồi trên sofa rơi vào trầm mặc, mọi người cũng coi như có mắt đều không tới quấy rầy, một lúc lâu sau, Liêu Viễn Đông mới lên tiếng.

“Diêm Vương, cậu là người thông minh nhất trong số chúng ta, thành tích tốt, về sau chân chính có thể thành tài, không ưa dựa dẫm cũng không thích quyền thế, chỉ nguyên điều này cũng không dễ dàng, nhưng người thông minh một khi đã rúc đầu vào rọ, thì so với ai càng ngốc hơn, cậu hiểu chứ.”

Diêm Trường không nói gì.

Liêu Viễn Đông bỗng nhiên nở nụ cười: “Điểm ấy cậu nên học theo công tử nhà thị trưởng, lẩn như cá chạch.”

Diêm Trường rút cục tạm thời từ trong suy nghĩ của bản thân tỉnh ra hỏi: “Anh và Hi Đường rút cục là thế nào?”

Liêu Viễn Đông cũng không chê dọa người: “Anh muốn thượng cậu ấy nhưng cậu ta lại coi như mù mà không để ý.”

Diêm Trường nhìn sang Mang Phong ở đối diện: “Anh đùa giỡn như vậy Hi Đường có thể không phản ứng lại với anh sao, cậu ấy cũng không phải là người bình thường.”

Liêu Viễn Đông ngạc nhiên: “Diêm Vương, cậu cho rằng tôi bỏ hết đám người kia thì cậu ta sẽ đáp ứng sao? Hơn nữa, anh đùa giỡn như vậy mới là bình thường, còn như cậu...” anh ta nói những lời này đặc biệt nghiêm trọng: “Mới là bất-bình-thường.”

Diêm Trường ngây dại.

Hết chương 79

80. Chương 80

Một trận này cuối cùng Diêm Trường vẫn là uống tới say xỉn, ngồi xe Liêu Viễn Đông đưa về nhà, ai ngờ người chờ cửa mà Trần bà bà, sau lưng Trần bà bà là Đàm Oanh, Bào Sưởng thấy bà không tự chủ mà lui hai bước, thẳng tới khi Trần bà bà tới đỡ cậu ta mới nghĩ tới mình còn đang đỡ người.

Vẫn là Liêu Viễn Đông tương đối bình tĩnh, đối Đàm Oanh gật đầu chào hỏi, sau khi đặt Diêm Trường xuống hai người liền vội vàng ra xe chạy nhanh như chớp, không còn hình tượng nhị thế tổ kiêu ngạo ngày thường.

Trần bà bà tuy đã cao tuổi nhưng khí lực cũng thực lớn, dễ dàng có thể đem Diêm Trường đỡ lên vai, Đàm Oanh nhìn gương mặt con trai đỏ ửng vì say rượu, nghe miệng hắt còn hàm hồ gọi cái gì, không từ mà nhủu mày.

Trần bà bà vẫn không nhúc nhích mà chờ Đàm Oanh phân phó, Đàm Oanh nói: “Đưa nó về phòng đi.”

“Dạ.”

“Khoan đã...”

Đàm Oanh lấy ra khăn tay cẩn thận lau mồ hôi và rượu còn lưu lại trên mặt con trai, sau đó mới phát tay ra hiệu cho Trần bà bà rời đi, chính mình chậm rãi trở về biệt viện riêng.

Trần bà bà sắp xếp xong cho Diêm Trùng liền ra ngoài đóng cửa.

.....

Trong chốc lát cửa phòng lại được mở ra, một người nhẹ nhàng bước vào.

Khăn mặt ẩm nóng khẽ lau qua hai má, ẩm tới mức Diêm Trùng bất động, hần mở mắt ra thì thấy một gương mặt quen thuộc.

Người nọ biểu tình lãnh đạm, nhưng xác thực trên tay cầm khăn mặt, người đó vươn tay muốn cởi cúc áo hần lại bị Diêm Trùng một phen giữ tay lại.

Diêm Trùng cảm thụ làn da lạnh lẽo, không chớp mắt nhìn đối phương, trong mắt hiện rõ sự thống khổ cùng bất đắc dĩ.

“Chúng ta về sau đừng cãi nhau nữa nhé?” ngữ khí hần khẩn thiết.

Đối phương không nói gì chỉ nhìn hần.

Diêm Trùng khó chịu: “Không phải đã nói rồi sao, có chuyện gì thì cứ nói thẳng với tớ, đừng để ở trong lòng rồi sinh hờn dỗi, cậu đã bao lâu không để ý tới tớ rồi?”

Kỉ Tiểu dừng một khắc lại lạnh lùng nói: “Là ai sai?”

“Là tớ sai.” Diêm Trùng lập tức thừa nhận: “Là tớ không tốt, cho nên cậu cho tớ một cơ hội giải thích nhé.”

Kỉ Tiểu không lên tiếng trả lời, Diêm Trùng vội kéo tay cậu miễn cưỡng ngồi dậy.

“Tớ cam đoan, tớ sẽ không lừa gạt cậu nữa, cũng sẽ không giấu cậu điều gì, tớ nói được thì làm được!”

Kỉ Tiểu nói: “Vậy không phải cậu đã nói sẽ không uống rượu nữa sao?”

Diêm Trùng sửng sốt: “Lần cuối cùng, tớ sẽ không uống nữa, chúng ta đừng cãi nhau, chúng ta cứ như vậy hảo hảo ở bên nhau được không.”

Kỉ Tiểu vẫn trầm mặc, chính là dưới ánh mắt mong đợi của Diêm Trùng, đương cong bên môi chậm rãi nhu hòa.

Diêm Trùng thấy có cơ hội, lại tiếp tục truy vấn, rốt cục cũng đổi được một từ của Kỉ Tiểu: “Được...”

Một khắc kia có được đáp án khẳng định Diêm Trùng giống như ngốc tử dùng sức ôm chặt đối phương, thân thể Kỉ Tiểu lạnh lạnh cứ như vậy bị hần ôm vào lòng, thuận theo mà bình tĩnh, lại giống như hỏa lò nóng bỏng thiêu đốt tâm tư Diêm Trùng.

“Tớ về sau nhất định không uống rượu, chỉ cần cậu muốn tớ về sau sẽ làm tất cả, cậu không muốn tớ làm gì tớ nhất định sẽ không làm... Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu...”

Diêm Trùng một câu cam đoan, lại một câu gọi tên Kỉ Tiểu, sau đó vì say rượu mà choáng váng, hần cảm thấy càng ngày càng nặng nề, trước mắt càng ngày càng nhạt nhòa.

.....

Diêm Trùng nhin không được lác lác đầu, chậm rãi mở mắt.

Hần quay đầu nhìn sang di động đang lấp láy sáng, mơ hồ với tay cầm tới, mở ra vừa thấy, đem mình nháo tỉnh hóa ra là tin nhắn quảng cáo. Nhìn nhìn thời gian là 3h sáng.

Diêm Trùng nhìn lịch ngày, đối với mấy con số trên màn hình ngây ngốc.

Tháng 8...

Thăng tới khi ánh sáng màn hình dần thăng vào mắt sinh đau, Diêm Trùng mới bất đắc dĩ ném di động sang một bên.

Hắn dùng tay dụi dụi mắt, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng rực đau xót muốn chảy nước, từ cảnh mũi một đường thăng tới thái dương truyền tới một trận nhức mỗ, choáng váng.

Chỉnh điều hòa thấp một chút, nắng hè chói chang khiến Diêm Trùng cảm thấy càng ngủ càng lạnh, trong phòng một mảnh tối đen, chỉ có mình hắn, không có cảnh tượng vừa rồi, không có người cầm khăn mặt lau cho hắn, không có những lời tự cam đoan, không có Kỉ Tiểu gật đầu nói ‘Được...’ cũng không có những cái về sau.

Về sau...

Rốt cuộc muốn thế nào, mới có thể có về sau...

Tựa như kì nghỉ đông, mỗi khi nghỉ dài thì kí túc trường đều đóng cửa, Kỉ Tiểu bắt buộc phải trở về Trì gia. Cả tháng cậu chỉ rúc trong phòng không đi ra ngoài, Khương Chân cả ngày đều cùng bạn học đi chơi, Kỉ Tiểu trạch nam chỉ ngồi trong phòng làm bạn với bút vẽ, giấy, màu...

Sáng hôm nay, Kỉ Tiểu nhận được một bưu phẩm do Trì Xu Huyền chuyển tới, là một chiếc laptop mới, một chiếc Ipad và một chiếc di động mới.

Trước đây Kỉ Tiểu đích thật vẫn luôn muốn mua chúng, nhưng cậu cũng không đem bưu phẩm hủy đi mà chỉ đem chúng chất đống trong góc phòng, cùng chỗ với những thứ Trì Xu Huyền đã mua trước đây.

Trở về bàn tiếp tục vẽ tranh, vừa cầm bút vẽ lên, chiếc bút Mark trong tay đã cũ, Kỉ Tiểu nhìn chăm chăm đầu bút khô nứt một lúc một lúc lâu sau mới bất đắc dĩ đứng dậy.

Hắn không thể không ra khỏi nhà mua giấy vẽ, thuận tiện còn mua sắm đồ dùng sinh hoạt.

Trời tháng 8 trong xanh, Kỉ Tiểu đem bản thân vô trang đầy đủ, khẩu trang, mũ lưỡi trai, cộng thêm chiếc áo sơ mi dài tay, mãi cho tới khi không lộ chút da thịt nào ra ngoài mới yên tâm đi dưới ánh nắng hè.

Cậu đi tới khu phố chuyên bán văn phòng phẩm, dưới những ánh mắt quỷ dị chiếu vào, vẫn bình tĩnh tự nhiên mà đi dạo qua vài giá hàng chọn những dụng cụ vẽ mới, nhưng lúc tính tiền lại bị chủ cửa hàng khó dễ một chút.

Cửa hàng này phần lớn đều là cửa hàng bán lẻ tư nhân, đồ vật cũng coi như đủ, nhưng giá cả khó tránh khỏi hỗn tạp, Kỉ Tiểu không phải không biết, cho nên bị tính giá quá cao, khó được nói hai câu, nhưng đối phương coi cậu là học sinh dễ bắt nạt nên không muốn giảm giá, vì thế Kỉ Tiểu liền trực tiếp bỏ đi không thêm mua nữa, lại bị một người phụ nữ chặn đường, nói cậu lựa chọn nhiều như vậy lại không mua nữa chính là muốn tới phá hàng nhà người ta sao.

Kỉ Tiểu nghe bả thao thao bất tuyệt hồi lâu cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng nhìn đối phương, nhưng bà chủ thấy cậu chỉ đứng im nghe tưởng cậu sợ nên càng nói càng hăng, về sau Kỉ Tiểu nhin không được nheo mắt lại, một phen tháo khẩu trang, lạnh lùng nói: “Tới đây, tôi cho bà bắt.”

Cho dù cậu đã chuẩn bị tốt phòng hộ, nhưng ngoài trời nóng như vậy, tia tử ngoại vẫn vượt qua được những vật cản mỏng manh mà chiếu lên da thịt, cho nên lúc này gương mặt Kỉ Tiểu nổi kín hết những hần đỏ xanh dưới làn da trắng gần như trong suốt, kéo dài tới tận cổ, tự như chỉ cần chạm nhẹ da da trắng như thủy tinh kia sẽ trực tiếp vỡ vụn, xa xa đứng nhìn cũng thấy ghê người, đứng đối diện nhìn quả thực rất khủng bố.

Bà chủ tự nhiên bị gương mặt này sợ tới mức không nhẹ, cho rằng cậu bị mắc bệnh truyền nhiễm gì đó, nhất thời giật mình ngốc lảng tại chỗ, triệt để im bất mất tiếng.

Kỉ Tiểu khinh thường không thèm nhìn bọn họ, xoay người rời khỏi cửa hàng.

Mà cách đó không xa có một người bị động tĩnh này hấp dẫn sự chú ý, tới khi nhìn thấy Kỉ Tiểu liền ngăn người, thấy cậu đeo lại khẩu trang rơi fdid, người nọ trong mắt lóe lên tia dị sắc, nghĩ nghĩ lại lập tức âm thầm đi theo, gọi điện thoại...

Kỉ Tiểu đổi cửa hàng khác mua vật dụng, lại tới hiệu sách, mua mấy quyển sách tham khảo, tới khi đi ra trời cũng đã chạng vạng, sắc trời âm ỉ tối đen.

Kỉ Tiểu vừa đi vừa nghĩ muốn về nhà nhưng vẫn tìm một chỗ thuận tiện giải quyết bữa tối, tuy rằng trong nội thành những đoạn đường này cũng không tính là sầm uất, cộng thêm cả dãy phố đều buôn bán các đồ văn phòng phẩm cùng sách vở dụng cụ nên không ít cửa hàng đã đóng cửa, một đường đi Kỉ Tiểu không thấy một cửa hàng ăn nào.

Đang định chuyển hướng ra bến xe bus thì Kỉ Tiểu lại nghe thấy có người gọi cùng tiếng chân chạy tới tiếp cận, bởi vì thanh âm này có chút đột ngột không khỏi khiến cậu giật mình, vì thế Kỉ Tiểu cũng chú ý tới. Kỉ Tiểu xoay người nhìn lại, khẽ né tránh một chút, vừa vặn tránh thoát một quyền từ đằng sau đâm tới.

Kỉ Tiểu cùng đối phương đều ngăn ngợ, Kỉ Tiểu là không nghĩ tới những người đó là hướng về mình đánh tới, mà đối phương cũng không nghĩ rằng Kỉ Tiểu có thể né được.

Trong thời gian ngắn ngủi, Kỉ Tiểu thấy rõ mấy người đó trong tay cầm vũ khí gây gộc, tuổi tác tương đương cậu.

Trước khi đối phương công kích, Kỉ Tiểu nhảy bèn mà ném toàn bộ sách vào mặt bọn chúng rồi xoay người bỏ chạy!

Kỉ Tiểu biết trạng thái thân thể mình, và lại vô luận vì nguyên nhân gì, dù sao hiện tại cũng là cậu bất lợi, không chạy thì ở lại chờ bị đánh, những người đó bị ném trúng mặt, chờ tới khi quay đầu đuổi theo thì đã cách Kỉ Tiểu một đoạn khá xa.

Dần dần trên con đường tối mờ, một đám thiếu niên triển khai một hồi truy đuổi nhau như trong phim hành động, người đuổi so với người bị đuổi so ra càng có kinh nghiệm hơn, hơn nữa thể lực cũng tốt hơn, không dưới một khắc lúc đã chậm chậm thu hẹp khoảng cách.

Hộc hộc, tên cầm đầu hét lên: “Nó chạy vào ngõ rồi, trong đó lối rẽ rất nhiều.”

Đám phía sau nói: “Mau đuổi theo, nhanh lên!”

Bọn họ đều đã làm tốt chuẩn bị tìm người, ai ngờ lúc này đột ngột, nghênh diện đón bọn họ chính là một cây thiết côn đánh lại!

Tên chạy vào ngõ đầu tiên liền ăn một cú thiết côn đau tê tâm phé liệt, bưng mũi rên rỉ một tiếng, rồi ngã xuống không dậy nổi nữa.

Kỉ Tiểu xoay người liền hướng tới một tên khác công kích, ngõ nhỏ chật hẹp, hai người đối diện sẽ không thoải mái hoạt động tay chân, Kỉ Tiểu trong tay cũng có gây gộc dài, cho nên cú đánh thứ hai không thành công, mà cậu cũng biết, nếu lần này không thành công nữa thì chắc chắn không toàn mạng trở ra.

Cho nên trong 5p đồng hồ sau, trên người Kỉ Tiểu bị trúng không ít quyền cước.

Những người đó vừa đánh cậu vừa hùng hùng hổ hổ, mấy thằng đứng đằng sau còn cầm cái gì đó ném về phía cậu, rõ ràng là bùn đất, cho rằng như vậy sẽ có thể thành công sao?

Năng lực chiến đấu của Kỉ Tiểu không cao, kinh nghiệm chiến đấu lại ít, từ nhỏ tới lớn đánh nhau không được mấy lần, nhưng cậu lại có một ưu điểm rất lớn, chính là xuống tay phi thường ngoan độc. từ những thủ đoạn cậu đối phó với đám bạn học là có thể thấy được, Kỉ Tiểu không có khái niệm lưu tình, cậu hoặc là không ra tay nhưng một khi đã ra tay lại ép người ta tới chỗ chết.

Cậu khi đó cũng là liều mạng nhưng không phải sử dụng ngoài đường, cậu cùng lắm cũng chỉ có thể xem như một tiểu lưu manh trong trường học, so với lần ở quán Berry lần trước thì vẫn còn kém ra lắm, bọn họ không mang vũ khí, thời gian địa điểm cũng không thích hợp, liền có thể thấy được đầu óc hoặc kinh nghiệm không được tốt lắm, nguyên bản tưởng rằng Kỉ Tiểu thực dễ đối phó chỉ có một mình thôi mà, khó

tránh khỏi có chút coi thường, lại không ngờ vừa rồi bị cậu nắm được cơ hội thiếu chút nữa xoay chuyển tình thế nhưng chung quy hai đánh một không chột cũng què, muốn đấu lại bọn họ cũng còn xa lắm.

Nhưng bọn họ còn không dự đoán được, chiếc răng của hắn được làm bằng kim cương mà cũng bị Kỉ Tiểu đánh tan thành như vậy, thuốc màu, dụng cụ vẽ rơi la liệt trên mặt đất, trong cây thiết côn lại luôn được cậu nắm chặt ôm trước bụng không buông. Thấy Kỉ Tiểu bị đánh nằm im không nhúc nhích, cho rằng cậu đã ngất, mà bọn họ cũng đã đánh một định thu tay thì Kỉ Tiểu lại bỗng nhiên bật dậy, cho mỗi người trong bọn chúng một gậy như trời giáng.

Đối với một người bình thường mà nói có cơ hội phỏng chừng chỉ dám đánh vào lưng và chân người khác nhưng Kỉ Tiểu chính là ra tay ngoan độc cứ nhắm vào đầu vào gáy người ta mà xuống tay, mấy tên lưu manh kia lúc này đầu ong ong tác hưởng, mơ hồ chỉ thấy phía trước một thân ảnh, rồi lảo đảo quay hết ra đất.

Khí lực Kỉ Tiểu không lớn, nên cú đánh kia dù hung ác nhưng không đến mức mất mạng, nhìn quan thực dọa người là được. cậu chống tay lên tường đỡ cơ thể, giờ lên cây còn dính máu chỉ thẳng vào tên cuối cùng.

Người nọ nhìn đồng bọn nằm la liệt trên đất đầu ồ ồ chảy máu, sợ hãi không dám tiến lên.

Ánh mắt Kỉ Tiểu âm lãnh ánh lên vẻ ngoan độc, mặc dù đang thở hồng hộc nhưng lại lộ ra nụ cười quỷ dị, cậu trừng trừng không chớp mắt nhìn người trước mặt, thẳng tắp nhìn bắt chân tên đó đang không ngừng run rẩy không đứng vững.

Hết chương 80

81. Chương 81

Khi Kỉ Tiểu về tới nhà, trời đã tối om, hai tay cậu trống trơn đi vào khu nhà, sau đó trước hàng hiên dừng cước bộ.

Nơi đó, dưới tàng cây đang đứng một người.

Giống như nửa năm trước, từng có cảnh tượng đồng dạng như thế, cùng một người như thế. Chính là lần trước là kinh ngạc, lần này Kỉ Tiểu lại thập phần bình tĩnh, ít nhất bề ngoài nhìn như thế.

Cậu chậm rãi lại gần, dừng lại dưới tàng cây.

Diêm Trùng ngăn người, thấy Kỉ Tiểu xuất hiện, khẽ cười cười.

Kỉ Tiểu cùng hắn đối diện, bốn mắt nhìn nhau, rồi không có hỏi hắn tới lúc nào, đợi trong bao lâu, chỉ xoay người lên lầu.

Diêm Trùng cũng không để ý, yên lặng đi theo phía sau cậu.

Kỉ Tiểu mở cửa, Diêm Trùng cũng đi theo vào, sau khi để mấy đồ mang theo lên bàn, quay đầu nhìn bốn phía hỏi: “Những người khác...không ở nhà sao?”

“Ừ.” Khương Chân cùng bạn ra ngoài chơi, Khương Duệ thì sau khi thi đại học liền không về nhà.

Thấy Kỉ Tiểu vẫn cúi đầu, Diêm Trùng một phen kéo cậu qua, Kỉ Tiểu cũng không giãy dụa, mặc hắn kéo đi, sau đó hắn bỏ mũ và cậu ra. Dưới ánh đèn sáng ngời, Diêm Trùng thấy làn da tuyết trắng của Kỉ Tiểu ửng đỏ, tuy rằng những tia hằn do phơi nắng ban ngày đã lui đi hơn phân nửa nhưng vẫn như cũ lưu lại đôi chỗ trên trán và hai gò má nhìn thập phần đáng thương.

Diêm Trùng muốn vươn tay vuốt ve nhưng vẫn nhịn xuống được, vạt áo sơ mi của Kỉ Tiểu dính bụi đất đen xì.

Diêm Trùng đồng tử co rút lại hỏi: “Cậu đã đi đâu vậy?”

Kỉ Tiểu: “Mua đồ.” Nói tới đây, Kỉ Tiểu mới giật mình ngưng lại, cậu nhớ mỗi lần Diêm Trùng hỏi câu này, cậu đều cho đáp án y như vậy, tự dưng thấy câu chuyện cậu bé nói dối bắt đầu ứng nghiệm trên người khiến cậu rất khó chịu.

Diêm Trùng không nói, cũng không biết có tin hay không, Kỉ Tiểu liền gạt tay hắn ra: “Tớ đi tắm rửa.”

“Khoan đã...” Diêm Trùng không buông tay, hắn mắt tinh phát hiện trên bả vai áo Kỉ Tiểu có mấy dấu vết kì quái.

Đó là...dấu chân sao?!

Diêm Trùng có chút không dám tin, chờ tới khi tin tưởng dấu vết đó thực sự là dấu chân, Diêm Trùng lập tức nhăn mi lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khẩu khí hắn mang theo ân oán hung ác nham hiểm.

Kỉ Tiểu nhẹ nhàng băng quơ: “Gặp lưu manh.”

“Cướp?”

“Ừ.”

Diêm Trùng lần thứ 2 trầm mặc, Kỉ Tiểu cũng không có ý giải thích, một khắc, Diêm Trùng thở dài.

“Trên người còn chỗ nào bị thương nữa?”

Kỉ Tiểu lắc đầu.

Diêm Trùng buông cậu ra: “Cậu đi tắm trước đi.”

Nhìn Kỉ Tiểu đi vào phòng tắm, Diêm Trùng dùng sức vuốt mặt, muốn hủy đi sự bất đắc dĩ và mệt mỏi trên mặt mình.

Không lâu sau, Kỉ Tiểu đi ra, đã thấy Diêm Trùng ngồi trên ghế sa lông, trước mặt là bông băng thuốc đỏ.

Diêm Trùng đối cậu nói: “Tớ vừa ra ngoài hiệu thuốc mua, cậu lại tớ bôi thuốc cho.”

Kỉ Tiểu lại không nguyện ý, nhưng Diêm Trùng vẫn kiên trì đi tới.

“Không bị thương.” Kỉ Tiểu nói.

Diêm Trùng không nghe thắng tập cưỡi cưỡi cáo cậu, Kỉ Tiểu giữ chặt tay hắn, Diêm Trùng thờ ơ, cuối cùng áo ngủ mới mặc vào bị cưỡng ngạnh cởi bỏ, lộ ra là da Kỉ Tiểu nguyên bản tuyết trắng không tì vết, nhưng lúc này trên đó lại hiện ra loang lổ các vết xanh tím, đại bộ phận đều tập trung trên bả vai cùng sau lưng, cũng may không bị trầy da nhiều, miệng vết không sâu, nhưng khi được tắm qua vẫn lộ ra tơ máu đỏ sẫm, Diêm Trùng có thể tưởng tượng, lúc ấy Kỉ Tiểu hắn là con người bảo vệ khuôn mặt mình, sau đó vùng lưng bị đối phương công kích nhiều nhất.

Diêm Trùng trên mặt nhìn không ra biểu tình, chỉ lấy bông thấm thuốc cẩn thận khử trùng vết thương cho Kỉ Tiểu.

Từng đợt đau đớn truyền tới, nhưng trên mặt Kỉ Tiểu lại tựa như không hề có cảm giác, kinh ngạc nhìn hình ảnh chăm chú của người nọ dưới ánh đèn phản chiếu trên cốc trà thủy tinh.

Trong phòng nhất thời không ai nói chuyện, chỉ có tiếng điều hòa ơ ơ.

Chờ tới khi Diêm Trùng rốt cục cẩn thận xử lý xong vết thương của Kỉ Tiểu, mà còn nghiêm túc xác nhận vừa lòng xong, mới để Kỉ Tiểu mặc lại áo vào.

Kỉ Tiểu đứng dậy đi vào bếp, cậu cho tới giờ cũng chưa ăn tối, cậu biết Diêm Trùng cũng chưa, vì thế lấy những thứ ngày hôm qua dư lại, nửa mớ rau, hai cái bát nghĩ nghĩ lại cho thêm hai cái trứng vào.

Diêm Trùng ngồi trên ghế lẳng lặng mà nhìn Kỉ Tiểu cách đó không xa đang bận rộn, nhìn cậu bận rộn, chung quanh bốc lên hơi nóng, vốn nên là một không khí ấm áp, nhưng bất đắc dĩ không khí giữa bọn họ lại lạnh lẽo khó hiểu.

Kỉ Tiểu đem đồ bưng lên bàn ăn, Diêm Trùng đi qua ngồi xuống, thấy đồ ăn trên bàn nhịn không được gọi lên khoe miệng.

Đây là Kỉ Tiểu lần đầu tiên nấu đồ cho hắn ăn.

Diêm Trùng nhìn bát canh trứng nóng hổi trước mặt, cầm đôi đũa lên cẩn thận gấp một miếng trứng cho vào miệng, Kỉ Tiểu nâng nâng mắt, thấy hắn cười nói: “Ăn thật ngon...”

Nhưng bàn ăn cũng chỉ có một bát canh trứng và một đĩa rau xào, có thể nào ngon được đâu.

Kỉ Tiểu cũng không nhiều lời, hai người liền trầm mặc giải quyết bữa tối đơn giản trên bàn.

Ăn xong, Kỉ Tiểu cầm bát đi rửa, hắn vẫn ngồi trên bàn ăn nhìn theo bóng dáng thon gầy của cậu, làn da mang theo vài vết bầm theo từng chuyển động của Kỉ Tiểu thoáng hiện ra.

Diêm Trùng cứ như vậy nhìn theo cậu không chớp mắt, Kỉ Tiểu chỉ cảm thấy trên lưng căng thẳng, lại bị người từ phía sau ôm chặt.

Diêm Trùng đem đầu chôn ở cần cổ cậu không lên tiếng, Kỉ Tiểu bị hắn ôm càng lúc càng dùng nhiều khí lực có chút đau, khẽ nói: “Trước để tớ rửa bát xong đã...”

Lời cậu nói còn chưa xong, trong lòng Diêm Trùng tựa như bị một con mèo nhỏ cào cào, vừa ngứa vừa đau, cúi đầu khẽ hôn lên vành tai Kỉ Tiểu. Có thể nghĩ thấy mùi thuốc khử trùng trên người cậu, cộng thêm mùi sữa tắm thoang thoảng có loại cảm giác sạch sẽ mới mẻ chờ người hưởng dụng, kích thích Diêm Trùng lập tức hô hấp liền hơi thở dốc hơn.

Tay hắn không thành thật sờ soạng vùng bụng Kỉ Tiểu, lưng cậu cứng đờ, kì thật thân thể cậu đang rất uể oải, thất lưng đặc biệt nhức mỏi, nhưng cậu lại ngán năm một thuở nửa điểm không giấy dựa.

Diêm Trùng lập tức nhận ra thái độ của Kỉ Tiểu, từ lúc gặp nhau hắn đã cảm thấy Kỉ Tiểu hôm nay đặc biệt nghe lời, đương nhiên bộ dạng ủ rũ của mình chính là một trong các nguyên nhân, phần còn lại, Diêm Trùng rất muốn nghĩ Kỉ Tiểu là vì lần siêu cấp chiến tranh lạnh của cả hai mà có biểu hiện chịu thua một chút.

Chính là hắn cũng không dám nghĩ nhiều, bởi vì nhiều lần tự mình đa tình ném quả đắng cũng không ít, vô luận nguyên do là vì, sự phối hợp thuận theo của Kỉ Tiểu lúc này lại không thể không khiến Diêm Trùng tâm động, cứ việc trong.

Diêm Trùng nâng cằm Kỉ Tiểu lên, từ phía sau cúi người hôn môi cậu, sau gần 2 tháng xa cách, lại một lần nữa ném được hương vị khiến hắn nhớ nhung, Diêm Trùng lúc này cảm thấy một phen hỏa đốt xộc lên tận óc, cũng may lý trí hắn cũng coi như tỉnh táo, bằng không có lẽ trực tiếp đè cậu ra ngay chỗ này.

Chính là Kỉ Tiểu có thể phi thường cảm giác được người sau lưng mình có biến hóa rõ ràng, mà tay cậu vẫn còn đang dính đầy bột xà phòng, tư thế không được tự nhiên khiến cậu không cách nào ngăn cản hành vi của Diêm Trùng, chỉ có thể tùy ý để tay đối phương thuận lợi tiến vào trong khó hạ của mình tác quái.

Diêm Trùng dùng sức nút đầu lưỡi Kỉ Tiểu quần quýt giao triền, lại liếm láp khắp khoang miệng cậu, mỗi một tác cũng không tha, lúc trước nhiệt tình bị đóng băng lúc này lại bị tình dục ẩn sâu trong thân thể này mầm đồng thời kích phát ra. Sau đó càng ngày càng nghiêm trọng, một chút cũng không thể vãn hồi.

Kỉ Tiểu sắc mặt ửng đỏ, khoe mắt ảm ướt mơ hồ, cổ tình Diêm Trùng một tay an ủi phân thân đứng thẳng của cậu một tay giữ chặt hai tay cậu không cho cậu lộn xộn, nhưng Kỉ Tiểu cảm thụ kích thích quá độ khiến hai chân run rẩy cũng không còn sức mà giãy ra.

Kỉ Tiểu khó nhịn phát ra tiếng hừ nhẹ, nghe được cổ họng Diêm Trùng có tiếng co rút nhanh, nhịn không được lấy hạ thân cũng đã chào cờ của mình cọ nhẹ lên thất lưng Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu bị làm cho muốn lui nhưng không thể lui, chỉ có thể cứng nhắc đem những cảm xúc này thừa nhận hết.

Dưới bụng Kỉ Tiểu căng thẳng, Diêm Trùng cảm giác cậu đã tới cực hạn, liền luật động tay càng nhanh, lanh lẹ trực tiếp đem Kỉ Tiểu chìm vào dục vọng điên cuồng.

Kỉ Tiểu dựa lưng vào ngực Diêm Trùng há mồm thở dốc, cố gắng từ trong dư vị cao trào thoát lý ra, lại phát giác tay Diêm Trùng vẫn còn ở trong đũng quần mình, chậm rãi sờ soạng đùi non, dọc theo làn da

mềm nhẹ nhàng vuốt ve. Kỉ Tiểu cho rằng Diêm Trùng muốn cậu giúp lại hắn, liền cứng còng thân thể, nhưng vòng tay Diêm Trùng ôm chặt quanh mình không có giảm lực đạo, ngược lại càng ôm chặt hơn.

Kỉ Tiểu sửng sốt, tiếp nhận không được run rẩy mấy cái, bởi vì ngón tay Diêm Trùng lại lướt qua dọc vòng vừa mới được phóng thích của mình, chậm rãi càng sờ về đằng sau, vô hạn tới gần địa phương chưa từng được ai đụng chạm qua của Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu trừng lớn mắt, vừa muốn giãy dụa, Diêm Trùng liền cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu dùng thanh âm khàn khàn nói: “Kỉ Tiểu, tớ muốn cậu...” Kỉ Tiểu dù chưa từng trải qua nhưng không có nghĩa cậu không đoán ra ý tứ của Diêm Trùng, nhưng biết và hiểu được là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, trước kia tự an ủi cho nhau miễn cưỡng còn có thể cho là lưu lại khoái cảm bên ngoài, nhưng nếu tiến thêm một bước...Kỉ Tiểu căn bản chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ, mà hiện tại thỉnh cầu như vậy đối với Kỉ Tiểu tác động không nhỏ.

Cậu lắc mông tránh đi, nhưng Diêm Trùng không tính thu tay lại, lưỡi hắn liếm qua xương quai xanh của Kỉ Tiểu, một tay sờ lên bờ mông cong dùng sức nhéo nhéo, một tay thì lại như trước hướng nơi bí ẩn đó thăm dò, miệng vẫn không ngừng lại lại mấy chữ kia...

“Tớ muốn cậu...”

Kỉ Tiểu khó nhịn dùng bàn tay ướt sũng đẩy Diêm Trùng ra, hắn vẫn bất vi sở động, Kỉ Tiểu khó được có chút gấp gáp, ngữ khí mở miệng cũng không có lạnh nhạt như trước.

Cậu nói: “Không được...”

Diêm Trùng trấn định hỏi lại: “Vậy lúc nào thì được?”

Kỉ Tiểu muốn nói: về say hãy nói.

Nhưng vừa nghĩ tới lời này, ngay bản thân cậu cũng ngây ngẩn cả người.

Kỉ Tiểu ngẩng đầu nhìn Diêm Trùng, Diêm Trùng cũng nhìn lại cậu, hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra được chút gì đó.

Không có về sau, không có chuyện về sau, đây chính là điều mà Kỉ Tiểu vẫn kiên trì.

Kỉ Tiểu kinh ngạc nhìn Diêm Trùng, hai tay chống ở ngực hắn cuối cùng mềm nhũn xuống.

Cậu tưởng cậu hiểu ý của Diêm Trùng...

Trong mắt Diêm Trùng cũng không có thần sắc hưng phấn, nếu Kỉ Tiểu lúc này tiếp tục cự tuyệt Diêm Trùng, hắn có lẽ sẽ cao hứng một chút, bởi vì hắn càng có thể tự tìm cơ cho mình, có phải đại biểu cho một loại thỏa hiệp khác của Kỉ Tiểu hay không, có phải bọn họ sẽ có cơ hội tiếp tục mãi hay không. Nhưng Kỉ Tiểu lại không cự tuyệt, ánh mắt cậu chậm rãi trở nên tái nhợt, đôi môi bị hôn tới sưng đỏ cũng ảm đạm đi không ít huyết sắc.

Diêm Trùng khuôn mặt nhiễm màu tình dục chậm rãi khôi phục thanh tỉnh, tâm cũng không khỏi trầm xuống.

Kỉ Tiểu trên người không có nhiều khí lực, cảm đặt lên vai Diêm Trùng, buông tha chống cự.

Diêm Trùng nhắm mắt lại, một tay bế Kỉ Tiểu lên, sau đó hướng phòng ngủ của cậu đi tới...

Hết chương 81

Jeremy: chắc chắn, bọn trẻ thời nay tốc độ quá, mới lớp 11 mà đã...chắc chắn...

82. Chương 82

Diêm Trùng bế Kỉ Tiểu đặt lên giường sau đó liền dè lên người cậu.

Kỉ Tiểu mở mắt nhìn cậu, thần sắc bình tĩnh, Diêm Trùng lại không mừng rỡ như bình thường, hẩn cúi đầu khẽ hôn lên mi mắt Kỉ Tiểu, lông mi cậu run rẩy, thuận theo nhắm hai mắt lại.

Thân thể mới vừa phát tiết qua tuy rằng mệt mỏi nhưng đặc biệt mẫn cảm, cảm thụ bàn tay ấm áp của Diêm Trùng sờ soạng lồng ngực mình, lướt qua điểm nổi trước ngực, cánh mũi hơi hấp háp, giữa chân mày khẽ chau lại.

Diêm Trùng gắt gao nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu, không buông tha một chút biến hóa trên mặt cậu, tay dọc theo lồng ngực một đường đi thẳng xuống dưới, tại rốn nhẹ nhàng đánh xoay vòng, sau đó trực tiếp cởi quần Kỉ Tiểu ra.

Rõ ràng là mùa hè nhưng khi hai chân xích lão bại lộ trong không khí, Kỉ Tiểu vẫn thấy hơi lạnh khẽ co chân lại. da trên đùi Kỉ Tiểu so với nửa thân trên thì sáng hơn chút, nhưng vẫn trắng tới gần như trong suốt, và lại dáng chân thẳng thon dài, phi thường xinh đẹp. Diêm Trùng kinh ngạc thường thức trong chốc lát, nhin không được cảm lên mắt cá chân Kỉ Tiểu, tại đầu gối cậu khẽ cắn một cái.

Kỉ Tiểu run rẩy, sau đó Diêm Trùng liền dùng tay thay miệng, không ngừng lưu luyến tại da thịt tuyết trắng, động tác của hắn chậm chậm, hơn nữa còn mang theo một loại dục vọng đình trệ, từng chút từng chút áp bách Kỉ Tiểu, đem cậu dục vọng đang ngủ yên của cậu ngẩng cao, theo động tác của cậu bắt đầu thay đổi hô hấp.

Diêm Trùng hôn lên vành tai Kỉ Tiểu, vươn ra đầu lưỡi nhẹ liếm quanh hình dáng vành tai đối phương, Kỉ Tiểu bị cảm giác thấp nóng biến thành dục vọng đứng thẳng, khuôn mặt lần nữa ửng hồng. Chính là khi Diêm Trùng cởi bỏ quần con của cậu xuống, Kỉ Tiểu rõ ràng là sửng sốt, hai tay nắm chặt sàng đan.

Hành vi của cậu đều bị Diêm Trùng thu hết vào trong mắt, Diêm Trùng vươn tay vào giữa hai chân Kỉ Tiểu, chậm rãi đem chân cậu tách ra.

Kỉ Tiểu bỗng mở miệng: “Chờ...chờ...”

Diêm Trùng giương mắt, lại nghe Kỉ Tiểu nói: “Tắt đèn...”

Diêm Trùng lên tiếng: “Tớ muốn nhìn thấy cậu.”

Kỉ Tiểu mày nhăn càng chặt hơn, lông mi không ngừng chớp chớp, Diêm Trùng nhìn chăm chăm mặt cậu, ngữ khí kiên trì: “Tắt đèn thì không nhìn thấy.”

Kỉ Tiểu giống như là giấy dựa, một khắc không nói gì.

Diêm Trùng dời mắt khỏi mặt cậu, tiếp tục động tác vừa rồi.

Áo ngủ trên người Kỉ Tiểu vẫn còn nguyên vẹn, chỉ có hạ thân là quang lỏa, hai chân cũng chậm rãi bị mở ra, trên thân thể nơi mẫn cảm cùng địa phương bí ẩn bại lộ hoàn toàn trong tầm mắt lửa nóng của Diêm Trùng. hạ thân bị hãm nhìn chăm chăm khiến Kỉ Tiểu cảm thấy xấu hổ, nhưng cậu chỉ có thể cắn chặt răng, cảm nhận từng ngón tay Diêm Trùng chậm rãi chạm vào địa phương chưa từng ai đụng qua kia.

Khi đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, Kỉ Tiểu run lên, mãnh liệt mở mắt ra!

Sau đó cậu liền thấy Diêm Trùng thẳng tắp nhìn mắt mình, rõ ràng bề ngoài đã thấm đầy sắc thái tình dục, đậm đặc nhất cơ hồ tập trung ở đôi mắt hần đỏ của hắn, nhưng tinh tế nhìn lại có thể thấy được cảm xúc thâm trầm sáng ngời khiến Kỉ Tiểu cảm thấy, Diêm Trùng nhìn qua thì có vẻ ý loạn tình mê nhưng...

Hắn vẫn thanh tĩnh.

Kỉ Tiểu cùng hắn đối diện, làn đầu cậu có cảm giác bị khí thế của Diêm Trùng áp bách, cậu rất muốn không mở mắt nhưng Diêm Trùng lại không cho cậu cơ hội, đầu ngón tay hắn có chút cường ngạnh chui vào dững đạo còn đang chặt chẽ thít chặt. không bôi trơn, không có bất luận thứ đồ gì phụ trợ, biết rõ Kỉ Tiểu sẽ đau, nhưng Diêm Trùng lại cố ý làm như thế.

Lúc đầu Kỉ Tiểu còn có thể nhẫn nại, nhưng Diêm Trùng sau khi thấy cậu miễn cưỡng thích ứng được với một ngón tay liền vội vàng cho thêm một ngón khác vào, cái loại cảm giác khô khốc cùng xé rách khiến mặt Kỉ Tiểu sinh ra một tầng mồ hôi, nhưng cậu vẫn không nói lời nào, cũng không giấy dựa, chỉ nắm chặt ra giường, bàn tay cơ hồ thấy được cả gân xanh nổi lên.

Khoé mắt Kỉ Tiểu hoe đỏ, cũng không phải vì khoái cảm cùng dục vọng, mà là tâm lý cùng sinh lý cậu thừa nhận kịch liệt va chạm, đây là một loại trả thù của Diêm Trìùng cho cậu, trả thù sự quyết tuyệt của Kỉ Tiểu, cũng chỉ là hậu quả xấu mà Kỉ Tiểu tự lựa chọn.

Khi ba ngón tay đã đi vào hết, người Kỉ Tiểu đã ướt đầm mồ hôi, Diêm Trìùng lại không muốn cậu bị thương, nhưng Kỉ Tiểu vốn mẫn cảm, làn da lại yếu ớt, cộng thêm trạng thái thân thể cũng không quá tốt, khiến cho cảm giác như tra tấn lúc này không ngừng tăng lên, Kỉ Tiểu lại như trớ cấn chặt hàm răng, không hề có ý thỏa hiệp.

Những ngón tay khiến cho cậu thống khổ rốt cục cũng từ từ rút khỏi thân thể, Kỉ Tiểu khẽ thở phào một cái, nhưng cậu biết mọi chuyện còn chưa chấm dứt, cho nên đến khi một vật nóng rực cứng ngắc đỉnh tới, Kỉ Tiểu mặc dù có chuẩn bị tâm lý trước nhưng như trước nhìn không được hai mắt đồng tử mở to, trong nháy mắt miệng há ra như muốn nói gì, nhưng đôi mắt mờ sương khẽ động, cuối cùng vẫn mím chặt môi lại, giống là sợ đối phương nhìn thấy, Kỉ Tiểu đơn giản lần nữa nhắm chặt mắt lại, không cho đối phương nhìn thấy sợ hãi trong mắt mình.

Nhưng chờ trong giây lát, vật hung mãnh kia cũng không tiếp tục tiến công, ngược lại sau đó trực tiếp ly khai khỏi thân thể cậu, Kỉ Tiểu ngẩn ra, chưa kịp nhúc nhích đã bị Diêm Trìùng gắt gao ôm lấy!

Diêm Trìùng khí tức dồn dập, thậm chí hốt hển một khắc mới trầm thấp nói: “Chưa từng thấy ai cứng đầu như cậu...”

Rõ ràng là chỉ cần một câu nói, lộ ra chút biểu hiện sợ hãi, cho dù là giả, cho dù là ngăn mình, nên Diêm Trìùng cũng không bỏ được mà cố gây sức ép cho Kỉ Tiểu nhưng cậu lại không nói, cứ như vậy mà gồng mình chống đỡ, chính là tình nguyện không cho bản thân mình được thoải mái thì cũng ép không cho Diêm Trìùng thoải mái theo.

“Ồn ào...” Diêm Trìùng khẽ mắng bên tai Kỉ Tiểu, giọng nói hần lúc này hơi hơi run run.

Hắn cứ như vậy đè lên người Kỉ Tiểu một lúc lâu, Kỉ Tiểu cũng không nói gì, Diêm Trìùng chậm rãi bình ổn trạng thái cảm xúc của mình, đang định đứng dậy, lại có một đôi tay nhẹ nhàng mà ôm lấy thắt lưng hắn giữ lại!

Hắn nghe thấy Kỉ Tiểu sâu kín nói một câu: “Câu so với tớ còn ngốc hơn..”

Diêm Trìùng trong lòng chấn động, cười khổ nói: “Đúng vậy, tớ ngốc nhất.” bằng không sao có thể nhảy vào một cái hố mà biết mình chắc sẽ bị đầu rơi máu chảy mà lại cứ nhảy vào, thậm chí còn không muốn thoát ra.

Hắn luyến tiếc rời khỏi cái ôm của Kỉ Tiểu, nhưng có chuyện trọng yếu hơn bức bách hắn phải đi xử lý ngay, vì thế Diêm Trìùng chỉ có thể nhìn đau nói: “Tớ đi WC.”

Nhưng mà Kỉ Tiểu lại không có buông tay, còn theo thắt lưng Diêm Trìùng một đường trượt xuống thuận lợi cầm lên vật cứng trường lớn giờ phút này đang kêu gào được giải thoát.

Diêm Trìùng ngẩn ngơ, bất giác nghĩ tới tình cảnh lần trước ở trong phòng kí túc của Kỉ Tiểu, trong lòng vẫn còn có chút bóng ma.

“Tớ có thể tự mình tới...” Những lời này chính là từng chữ huyết lệ.

Kỉ Tiểu lại không để ý tới hắn, ngược lại đóng cửa bàn tay bắt đầu công tác an ủi, lúc này không dự mưu, cam tâm tình nguyện, khiến cậu phá lệ nghiêm túc, nhượng tâm phòng bị của Diêm Trìùng nhanh chóng bị tiêu diệt gọn lẹ tước vũ khí đầu hàng.

Đôi mắt hắn đắm sương mù nhìn khuôn mặt trước mắt, chính người này khiến hắn ngày đêm trần trọc, khiến hắn phải lao tâm khổ tứ, nhưng lại nhượng hắn vừa yêu vừa hận, Diêm Trìùng nghĩ tới nhiều lần tùy ý làm bậy muốn lột đi bộ mặt quật cường của Kỉ Tiểu, khiến đối phương đối mình lộ ra bộ mặt yếu đuối, thống khổ hay sợ hãi nhưng là chân thật, là Kỉ Tiểu của độc riêng mình hắn.

“Kỉ Tiểu...” Diêm Trìùng ý loạn tình mê, không kìm nổi là gọi tên cậu.

Kỉ Tiểu “Ân” một tiếng, thuận theo mặc hần hôn môi, tay thì vẫn tận lực hết sức đẩy Diêm Trùng rơi vào vực xoáy của dục vọng.

“Kỉ Tiểu.” Diêm Trùng dè nạng cảm giác muốn giao triền, lại bị khoái cảm nhuốm đầy mặt khiến hần gợi cảm không nói nên lời, cúi người xuống, khê hôn nhẹ đôi môi Kỉ Tiểu thì thầm nói: “Sinh nhật vui vẻ...”

Tay Kỉ Tiểu dừng một chút, nắm một chút, Diêm Trùng một tiếng kêu rên, nhanh chóng phóng thích ra.

Sau một trận thiên toàn địa chuyển, Diêm Trùng bắt đắ dĩ đem đầu gối lên vai Kỉ Tiểu, oán giận nói: “Sớm muộn gì cũng có ngày ‘nó’ hồng trong tay cậu...”

Sau khi Kỉ Tiểu phục hồi lại tinh thần, không nặng không nhẹ mà đập Diêm Trùng một cái. (Jer: đánh yêu đánh yêu =))

Đêm nay gây sức ép xong, Diêm Trùng ở lại cũng chẳng nói gì, Kỉ Tiểu đi vào giấc ngủ cũng thực nhanh, đầu dính lên gối liền mất đi ý thức, quá trình vừa rồi cũng không để lại bóng ra trong cậu, mà Diêm Trùng lại mở to mắt, nhìn Kỉ Tiểu không chớp mắt cho đủ, tiếp tầm mắt lại chuyển tới chỗ bôi thuốc ở bả vai, đồng tử dần thâm trầm xuống.

.....

Hôm sau Khương Chân mở cửa liền thấy bóng dáng một nam nhân cao lớn, nửa thân trên đối phương quang lỏa, mái tóc ẩm ướt, nửa người dưới chỉ quấn bằng một chiếc khăn tắm, có chút tự tại mà đi tới đi lui từ phòng khách sang phòng bếp nhà mình.

Quay đầu lại thấy một nữ sinh đứng ngây như phỗng ở cửa nhà, Diêm Trùng nhú mày, bình tĩnh nói: “Về rồi à!” (Jer: anh cứ như chủ nhà ấy =)))

Khương Chân trán nổi gân xanh, không đợi nhỏ lên tiếng, Kỉ Tiểu liền chống đỡ thân thể nhức mỏi chậm rãi đi ra.

Áo ngủ cậu hỗn độn, cổ áo mở rộng lộ ra thân trên một mảnh xanh tím loang lổ, bên trong còn nhiều dấu vết bị thương sau khi đánh nhau lưu lại, cũng có dấu vết là do Diêm Trùng gây ra, nhưng trong mắt Khương Chân những dấu vết đó không khác gì nhau.

Kỉ Tiểu mơ hồ chống lại tầm mắt hung ác phóng tới, còn chưa kịp hoàn hồn, Khương Chân chấn kinh, phần hận hải bước đi vào phòng mình, sau đó hung ác đóng sầm cửa lại!

Kỉ Tiểu khó hiểu lại nhìn qua Diêm Trùng, được đáp lại một nụ cười tươi sáng lạn như mặt trời của hần.

“Tớ chuẩn bị bữa sáng, cậu đi đánh răng đi.”

.....

Khi Kỉ Tiểu làm vệ sinh cá nhân xong trở ra, Diêm Trùng lấy hộp quà hôm qua hần mang tới mở ra, bên trong là một cái bánh ngọt, bên trên có một dòng chữ siêu siêu vẹo vẹo viết: sinh nhật vui vẻ.

Mặc dù dòng chữ trông không được đẹp mắt lắm nhưng Kỉ Tiểu liếc mắt qua một cái liền biết đó là bút tích của ai.

Tối qua giữa hai người phát sinh rất nhiều chuyện khiến Diêm Trùng quên mất mục đích lớn nhất mà mình tới đây, lúc này Kỉ Tiểu nhìn chiếc bánh ngọt không chớp mắt, Diêm Trùng nói: “mua hơi gấp, lần sau...” hần muốn nói lần sau sẽ chuẩn bị chu đáo hơn, nhưng lời nói ra tới miệng liền thu trở về, khó lắm không khí giữa hai người mới ấm trở lại, không nên ném đá vào hội nghị thì hơn.

Kỉ Tiểu vẫn không nói chuyện.

Diêm Trùng nhớ rõ Kỉ Tiểu chưa từng nói ra ngày sinh nhật của mình, sợ cậu không cao hứng, nghĩ muốn giải thích lại nghe Kỉ Tiểu nói: “Có thể ăn không?”

Diêm Trùng vội gật đầu: “Đương nhiên.”

Hắn vội vàng mang dao tới, cắt một miếng đưa cho Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu nhìn chiếc bánh ngọt xinh đẹp trước mắt, một khắc mới múc một miếng nhỏ cho vào miệng. so với việc nói cậu ăn chậm thì không bằng nói cậu ăn từng ít một.

Hương vị của bánh ngọt...

Sinh nhật...

Bánh ngọt...

Kỉ Tiểu chậm rãi thưởng thức hương vị của chiếc bánh, Diêm Trùng lại theo dõi bên môi cậu có một chút bơ dính phải, nhin không được vươn người lên khẽ hôn lên môi Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu ngẩn ngơ, Diêm Trùng vốn chỉ muốn chạm vào rồi thôi nhưng lại không ngờ môi cậu lại giật giật đáp lại hắn.

Hắn nhin không được một phen nâng cằm Kỉ Tiểu lên, đẩy nụ hôn này càng sâu hơn.

“Tôi nói cho anh biết...”

Khương Chân mở cửa ra muốn nói gì đó, liếc mắt một cái liền thấy hai người ở bên bàn ăn hôn nhau tới đắm đuối, nhỏ ngày thường luôn bình tĩnh, tư thái nữ vương lạnh lùng, lúc này lại bị hai người kia kích thích tới run rẩy, lập tức quay đầu lại, vang dội đóng sầm cửa lần thứ hai!

Hết chương 82

83. Chương 83

Nghe thấy thanh âm đóng sầm cửa, Kỉ Tiểu một phen đẩy người đang quán lấy mình không tha ra, làm hại Diêm Trùng đang hôn quá mức nhập tâm thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình.

Kỉ Tiểu lau nước bọt nơi khóe miệng, cúi đầu làm như không có việc gì mà tiếp tục ăn bánh ngọt, chỉ có lỗ tai hồng hồng tiết lộ nội tâm cậu cũng không có bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Diêm Trùng chăm chú nhìn cậu, mỉm cười lấy hai tờ giấy từ trong ví tiền của mình ra đưa tới trước mặt Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu liếc mắt, ngừng tay.

Diêm Trùng nói: “Vừa lúc có thời gian, muốn đi đâu không?”

Kỉ Tiểu chỉ lặng yên nhìn.

Diêm Trùng lại nói tiếp: “Ngày mốt hết hạn, quá thời hạn liền trở thành giấy vụn.”

Kỉ Tiểu: “....”

.....

H.J là một họa sĩ nổi danh của thời kì Văn hóa Phục Hưng Ấn Châu, nhưng người trong nước biết tới ông ta cũng không nhiều, Diêm Trùng lần trước tới nhà Kỉ Tiểu thấy trên giá sách cậu có mấy tập tranh vẽ của người này mới biết.

Cũng một hần có thể nhờ được tên của ông ấy, lúc này các tác phẩm gốc của ông ta được triển lãm tại U thị nên Diêm Trùng liền trộm mua vé. hần cũng không phải là loại người có tế bào nghệ thuật nhưng vì Kỉ Tiểu nên hần phá lệ có tính nhẫn nại, chính là nhìn những bức tranh toàn cảnh đồng lúa mì, mấy cây cỏ, nhiều nhất thì thêm hình ảnh của mấy con vịt đang bơi qua bơi lại còn được miêu tả bởi những từ ngữ vĩ đại kiểu như : tinh thần vui vẻ nhân văn, tư tưởng giải phóng... Diêm Trùng nhin không được trong lòng âm thầm phun trào.

Phòng triển lãm không lớn, người tới lại không ít, ngẫu nhiên có một số người dừng trước một bức tranh nào đó hưng trí bừng bừng thảo luận xem xét, Kỉ Tiểu ở một bên nghiêm túc lắng nghe trong chốc lát, rồi lại dời đi xem bức tranh tiếp theo, tuy rằng cậu không nói lời nào nhưng Diêm Trùng có thể cảm giác được, cậu đang phi thường hứng thú.

Tầm mắt Kỉ Tiểu lại không ly khai khỏi những bức họa trên tường, Diêm Trùng liền tiểu tâm cầm tay cậu dắt đi, đem cậu tránh khỏi đám người chật chội xung quanh. Kỉ Tiểu không biết là quá nhập tâm hay là không đếm xỉa tới, tóm lại một đường đều cùng Diêm Trùng mười ngón giao triền, thẳng tới bức họa cuối cùng, tuyên cáo hành trình chấm dứt.

Cách đó không xa liền có cửa hàng bán những vật kỉ niệm, Diêm Trùng hỏi Kỉ Tiểu đi qua đó xem xem, Kỉ Tiểu vừa định lắc đầu, thì một người đưa tới một quyển sách nhỏ.

Kỉ Tiểu nhìn lại, thấy một nữ sinh cười nói: “Hội trường tặng, còn có vật kỉ niệm, nhưng yêu cầu điền một phiếu điều tra, hai cậu có tham gia không?”

Thấy Kỉ Tiểu do dự, nữ sinh kia lại nhỏ giọng nói: “A, đây là bảng đánh giá thành tích học tập, trường lớp.. bạn giúp bọn tớ nhé.”

Kỉ Tiểu lúc này mới gật đầu.

Cô gái đưa cho Diêm Trùng, Kỉ Tiểu mỗi người một bảng điều tra rồi chỉ ra một góc, nơi đó có không ít học sinh tầm tuổi như bọn họ đang phát đồ kỉ niệm.

Vừa thuận miệng hỏi: “Hai cậu học đại học gì?”

Diêm Trùng nói: “Còn chưa thi.”

Nữ sinh có chút kinh ngạc: “Học sinh trung học sao? Nói xong tầm mắt nhin không được thấy nắm tay hai người không rời ra, đôi mắt khê sáng lên một cái, cười đến sáng lạn: “Nhìn không ra, hai người thực cao.”

Kỉ Tiểu lúc này mới phát hiện Diêm Trùng vẫn nắm tay mình không buông, không lời mà lắc lắc tay, Diêm Trùng lúc này mới không tình nguyện mà bỏ tay ra.

Nữ sinh tỏ ra không đặc biệt để ý, ngược lại đang nhìn Kỉ Tiểu điền tên trường ‘Trung học phổ thông thuộc Đại Học U thị’ (= Phụ Trung) thì có vẻ nhiệt tình hơn hẳn: “Hai người đối với mỹ thuật tạo hình có hứng thú không? Nếu có thì về sau có thể suy nghĩ thi vào trường bọn chị.”

Diêm Trùng hỏi: “Chị học trường nào?”

“Khoa tạo hình của Đại học mỹ thuật.” Nói xong, nữ sinh chỉ chỉ áp phích sau lưng: “Bọn chị phụ trách triển lãm lần này cùng phụ trợ công tác điều tra, hàn năm khoa mỹ thuật tạo hình bọn chị đều có rất nhiều hoạt động, khụ khụ.. mặc dù là để chiêu sinh nhưng cũng coi như một loại rèn luyện.”

Diêm Trùng cảm thấy cũng thú vị, không từ mà nhìn Kỉ Tiểu, cậu ấy nếu cảm thấy có hứng thú với cái này nhưng lại thi U đại, vẫn có thể là một lựa chọn tốt.

Kỉ Tiểu cũng quan sát, ánh mắt tinh tế đọc tấm áp phích thật lớn treo trên tường, còn có những thân ảnh mặc đồng phục tuyên truyền qua lại vội vội vàng vàng, đồng tử lóe sáng, nhưng vền vền chỉ một cái chớp mắt liền thu trở về.

Diêm Trùng vừa vặn đem biểu tình này của Kỉ Tiểu nhìn thấy.

Hai người giao bảng điều tra từng người nhận một cái cốc sứ có vẽ hình chibi đơn giản liền rời khỏi phòng triển lãm, trên đường Diêm Trùng nhin không được lại lần nữa hỏi lại vấn đề này.

“Sang năm cậu định thi khoa nào? Khoa mỹ thuật tạo hình thế nào?”

Kỉ Tiểu cầm cái cốc trong tay, một khắc nói: “Chưa nghĩ.”

Diêm Trùng nhìn cậu đạm mạc bên cạnh, không tiếp tục hỏi nữa.

Diêm Trùng lần này đến U thị so với đợt nghỉ đông lần đó càng chuẩn bị đầy đủ hơn, trong nhà ai cũng biết hắt ra ngoài chơi, nhưng không biết cụ thể là hắt đi đâu, cho nên hắt tá tặc tại Trì gia không hề có áp lực. Kỉ Tiểu khó được khi không phản đối, chỉ có một yêu cầu, chính là khi có mặt Khương Chân, cấm chỉ Diêm Trùng có các hành vi quá mức thân mật tay chân mó máy với cậu, cậu cũng không phải lo lắng Khương Chân bị chấn kinh mà là cảm thấy Diêm Trùng rời đi thì Khương Chân nhất định sẽ cùng cậu nóng lạnh nháo loạn một phen, mà người chịu sức ép lại chính là Kỉ Tiểu cậu.

Diêm Trùng trên mặt tuân hoàn phi thường tốt, nhưng chỉ cần Kỉ Tiểu không chú ý, hắt sẽ ở địa phương Kỉ Tiểu không nhìn thấy Khương Chân đối với thị giác và tinh thần của nhỏ song song đã kích, hoàn toàn phá vỡ hình tượng bằng sơn dĩ vãng của Khương Chân càng ngày càng kịch liệt.

Bữa cơm Trì gia đã từng là thời điểm an tĩnh nhất, mặc kệ bên cạnh mình là ai ngồi cơ hồ từ đầu tới cuối không ai lên tiếng nói chuyện với nhau, nhưng từ khi Diêm Trùng tới tá túc, đương nhiên vẫn như trước an tĩnh không ai nói chuyện với nhưng nhưng lại chuyển thành ánh mắt giằng co bắn tia lửa ì xèo.

Tay nghề nấu nướng của Kỉ Tiểu vẫn như trước, món mặn cậu duy nhất miễn cưỡng làm đại khái chính là trứng sốt cà chua, cho nên Diêm Trùng ở Trì gia vài ngày, hắt cũng chỉ được ăn món ấy, nhưng hắt vẫn ăn thực cao hứng. Kỉ Tiểu thích ăn trứng, đây là điều Diêm Trùng quan sát nhận ra được, nhưng Khương Chân cũng thích ăn, mà đối lại trước kia, một bàn trứng đều là Khương Chân ăn hết, chỉ khi nào Khương Chân ăn không vô thì Kỉ Tiểu mới ăn, nhưng hiện tại có Diêm Trùng, Khương Chân sẽ không được ưu ái như vậy nữa.

Đôi đũa của nhỏ chỉ cần tập trung mục tiêu còn chưa kịp chạm tới đã bị Diêm Trùng gấp đi, sau đó một nửa bỏ vào bát mình một nửa bỏ sang bát Kỉ Tiểu. một lần, hai lần Khương Chân còn có thể nhẫn, nhưng bốn lần, năm lần tới lần thứ 10.cho dù nhỏ có bị ấu trĩ thì cũng không thể nhẫn hơn được nữa.

Nhỏ ném đôi đũa xuống bàn, khó chịu gào lên: “Kỹ thuật anh tốt như thế sao không tham gia thi đấu cướp hật đậu đi?”

Diêm Trùng gật gù: “Sẽ suy nghĩ, cảm ơn đã khen.”

Khương Chân: = =###

Kỉ Tiểu vẫn ngồi tại chỗ bình tĩnh ăn cơm coi như cái gì cũng không nghe không thấy.

.....

Diêm Trùng thừa dịp Kỉ Tiểu đang đi tắm ra ban công gọi điện cho Liêu Viễn Đông, hắt đối trong nhà lấy cớ là đi chơi với anh ta, tuy rằng sẽ không có ai điều tra hắt nhưng Diêm Trùng vẫn muốn cẩn thận chút, cộng thêm cũng biết tình hình hiện tại thế nào.

Quả nhiên, điện thoại vừa thông liền nghe thấy bên kia một mảnh hỗn độn, tiếng kim loại nặng, tiếng huyết sáo, tiếng hét chói tai, tiếng đồ đạc bay loạn xạ...

Diêm Trùng nói hai câu bên kia đều nghe không rõ, chỉ có thể bắt đắc dĩ quát âm lên: “Ra chỗ khác đi.”

Không tới một giây, các tạp âm đều biến mất, Liêu Viễn Đông đã vào phòng an tĩnh, tà tà cười nói: “Sao, ôm mỹ nhân trong ngực còn có thể nhớ tới anh em à, không dễ dàng a.”

Diêm Trùng hừ một tiếng: “Anh đang nói chính anh à?”

Liêu Viễn Đông chặc lưỡi, cũng không phản bác.

Diêm Trùng hỏi anh ta: “Anh đang ở đâu thế? Đường Hải Hoa?” Hắt phỏng đoán Liêu Viễn Đông sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hắt là anh ta cũng đã tới U thị, nhưng Liêu Viễn Đông so với hắt còn cực đoan hơn.

“Không, tại phố X.”

“Chỗ nào?” Diêm Trùng choáng váng.

“Phố X Hawaii.”

“Anh... đi lúc nào?”

“Hai ngày trước.”

Diêm Trường vốn muốn hỏi đi cùng ai, đầu óc chuyển một vòng, nói thẳng: “Hi Đường đâu?”

Quả nhiên Liêu Viễn Đông cười nói: “Trên lầu.”

Diêm Trường nhú mày: “Sao anh đem cậu ta đi theo được?”

Liêu Viễn Đông hừ hừ cười: “Cậu hỏi thế là ý gì, chân ở trên người cậu ta, anh chẳng lẽ đánh gãy chân cậu ấy rồi vác đi sao?”

Diêm Trường không còn lời nào để nói.

Liêu Viễn Đông nghĩ cũng biết Diêm Trường đại khái có chút không cao hứng, khó được giải thích: “Cậu yên tâm đi, anh coi cậu ấy là bạn bè của cậu, bọn anh đã thương lượng, nếu cậu ấy không nguyện ý anh sẽ không động tới cậu ấy, bằng không cậu cho anh ăn no rửng mỡ quần cậu ta vậy sao, cậu thấy anh có kiên nhẫn với ai như vậy chưa?”

Diêm Trường xoa xoa ấn đường thở dài: “Viễn Đông, anh còn nhớ rõ những lời anh nói với em chứ? Anh quần cậu ấy vậy, cũng đừng kéo mình vào, có mình em làm sai là đủ rồi.”

Liêu Viễn Đông bỗng nhiên trầm mặc, một lúc liền cười nhạt: “Diêm Vương, anh hôm nay ngay tại lúc này nói với cậu một câu, anh thẻ trong vòng 3 tháng không đem Hi Đường lên giường, anh liền cùng họ với cậu ấy!”

Nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại.

Diêm Trường nhìn màn hình di động, mày nhú càng chặt hơn, Liêu Viễn Đông cách làm việc công khai đảng hoàng, chính miệng anh ấy đã nói ra sẽ không giống Bào Sưởng nói nhiều làm ít, những lời như thế đã nói ra miệng, trong lòng còn muốn lừa ai đây?

Diêm Trường tự hỏi một chút liền gọi điện thoại cho Vương Hi Đường, nhưng điện thoại không có ai tiếp, Diêm Trường thắc mắc không biết có chuyện gì nhưng chính hắn bên này còn chưa lo xong chuyện của bản thân sao còn tâm tư lo cho người khác.

Khi hắn quay đầu liền thấy Khương Chân đang đứng ở đầu cầu thang đối với hắn ngoắc ngoắc tay tròng mình, đừng nói, khí thế của con nhóc này đích xác cũng không ít, nếu đổi lại làm người khác chắc chắn sẽ bị nhỏ dọa chạy mất dép, xem ra Ngũ Tử Húc vẫn còn vất vả đây.

Không đợi Diêm Trường mở miệng, Khương Chân liền lên tiếng phủ đầu trước: “Vật hợp theo loài.”

Diêm Trường nở nụ cười, vươn tay ở giữa hai người vẽ một cái vòng tròn, ý bảo bọn họ cùng chung sống, vả lại khoảng cách cũng gần, ý muốn nói họ cũng thuộc trong phạm trù cái vòng ‘cùng loài’ này.

“Cho nên?”

Khương Chân lạnh nhạt: “Chúng ta khác loại người.” Đừng đem tôi và anh gộp chung vào một loại.

Diêm Trường: “Anh và em đều cùng một loại, cũng cùng loại với Kỉ Tiểu.”

Khương Chân khóe miệng vừa kéo: “Miệng lưỡi trơn tru, anh chính là như vậy mới lừa được anh ấy tin anh sao?”

Diêm Trường như trước bình tĩnh: “Em không biết anh trai em à? Em cảm thấy có khả năng sao?”

Khương Chân ghen lời, Diêm Trường tiếp tục hỏi: “Anh vẫn luôn nghĩ tới quan hệ của các em, rất...giống nhau.”

Khương Chân nói: “Như anh đã thấy.”

Diêm Trường lắc đầu: “Em rất quan tâm cậu ấy.”

“Thúi lắm.”

“Kỉ Tiểu cũng biết.”

“Anh ấy thì biết cái đêch gì!”

Diêm Trường mỉm cười: “Còn nhớ lần anh bị đâm trước quán berry không? Ngày đó Kỉ Tiểu cũng tới, anh lúc đó đã cảm thấy kì quái, sao lại có thể gặp cậu ấy ở đó, sau này mới hiểu được, cậu ấy kì thật là tới tìm em.”

Khương Chân mím môi không nói chuyện.

Diêm Trường nhìn ra, nhỏ cũng biết chuyện này.

Khương Chân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Tôi hiểu rồi, anh là nghe những tin đồn lung tung trong trường nên muốn đảm đương vai trò người hòa giải sao? Tôi không vấn đề gì, dù sao thanh danh nhà tôi đã sớm thối nát, nhưng tôi cho anh biết, mọi chuyện cũng không đơn giản như anh tưởng tượng, anh ở trước mặt tôi dùng cái đó để lên giọng thì không sao nhưng anh cứ thử nói trước mặt anh tôi xem, anh chờ xong đời đi.”

Trong trường đang lan truyền cũng chỉ là chuyện Khương Chân từ nhỏ ba mẹ đã li dị, bà mẹ ngoại tình, sau đó nhân tình của bà bị bắn chết, về phần chi tiết thì bọn họ không thể thần thông quảng đại mà biết được, cũng không liên lụy tới Kỉ Tiểu, Khương Chân cho rằng Diêm Trường cũng chỉ biết được như thế mà thôi.

Đương nhiên, nhỏ nói những lời này chủ yếu là muốn hù dọa Diêm Trường, nhỏ vẫn biết người trước mặt là ai, Kỉ Tiểu nếu thực sự cùng hắn đối chọi thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Diêm Trường đối với việc này đã thường xuyên trải qua nên đã luyện được tâm vững như bàn thạch, cảm xúc lúc này coi như ổn định: “Anh đối với việc này cũng chẳng có hứng thú, anh chỉ muốn biết, Kỉ Tiểu vì sao lúc trước không thi đậu trường Phụ Trung, em cũng biết thành tích của cậu ấy, anh không tin là cậu ấy phát huy thất thường mà là có nguyên nhân bên ngoài. Nhưng nếu em không muốn nói cũng không sao, coi như anh chưa hỏi.”

Khương Chân nghe câu này, nhướn mày, trên mặt có một tia xấu hổ.

Hết chương 83

84. Chương 84

Diêm Trường thấy bộ dáng này của nhỏ cũng không thúc giục, chỉ yên lặng nhìn đối phương, Khương Chân do dự một chút vẫn nói: “ Là tôi nợ anh ấy.”

Việc này đích xác là trách nhiệm của nhỏ, mà việc che che giấu giấu đối với Khương Chân mà nói ngược lại có chút keo kiệt, Diêm Trường nếu hỏi, Khương Chân cũng không sợ thừa nhận sai lầm của mình.

Nhỏ và Trì Xu Huyền từ nhỏ liền không mấy thân thiết, năm đó khi Kỉ Hiếu Trạch còn chưa chết, Trì Xu Huyền đối với nhỏ lúc lạnh lúc nóng, 2 năm Kỉ Hiếu Trạch bị bắt giam, Trì Xu Huyền ly hôn suốt ngày đối với nhỏ hết đánh lại mắng, mà quan hệ của hai mẹ con trở nên đóng băng là từ sau khi Kỉ Hiếu Trạch chết, mặc dù Trì Xu Huyền đã làm hết sức để bù đắp nhưng trong lòng mấy đứa con hành động này đã sớm là vô ích.

Nhà không ra nhà, mẹ không ra mẹ, ở cái nhà này có gì tốt đâu?

Cho nên thời kì phản nghịch của Khương Chân đến đặc biệt sớm, từ hồi lớp 5 kéo dài cho tới hết cấp II, Khương Chân xuất hiện ở nhà cơ hồ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nhỏ chán ghét mọi người trong nhà, cảm hận cùng oán trách bọn họ, đặc biệt là Trì Xu Huyền, luôn miệng nói không muốn quan tâm nhỏ nhưng mỗi khi Khương Chân không về hoặc bỏ tiết trốn học thì bà nhiều nhất tới trường tìm một vòng, không tìm thì cũng thôi, các thầy cô giáo phản nản bà đều nghe, Khương Chân cùng bà tranh cãi âm ỉ, bà cũng chỉ lẳng lặng nghe, trong lòng bà, đứa con gái này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, bà chỉ quan tâm duy nhất một mình Kỉ Tiểu.

Tự nhiên, Khương Chân cũng vì vậy mà đối với Kỉ Tiểu cũng không hòa nhã chút nào, hơn nữa nhỏ đối với Kỉ Tiểu vẫn luôn thực phức tạp, loại cảm giác này giống như biết rõ đây là người tối thân cận nhất đối với mình, biết rõ cậu không sai, nhưng vẫn cứ hận, không muốn nhìn thấy, chính là dùng phương pháp đối đãi người ngoài áp dụng lên người cậu, nhỏ tin Kỉ Tiểu cũng đối đãi như vậy với mình. Nhưng bất đồng với Trì Xu Huyền, qua nhiều năm lạnh nhạt như vậy Khương Chân và Kỉ Tiểu chưa bao giờ cãi nhau, cậu cơ hồ ngay cả một câu nói cũng chưa từng nói qua với nhỏ, Khương Chân hướng cậu trút giận, phản ứng của cậu trừ bỏ coi thường vẫn là coi thường, Khương Chân một lần cảm thấy người trong nhà họ đều là bệnh nhân tâm thần, mẹ nhỏ, nhỏ ngay cả Kỉ Tiểu cũng vậy, nói không chừng có ngày nào đó, tập thể nhà bọn họ sẽ tự động tàn sát lẫn nhau, sau đó toàn gia đều diệt môn.

Suy nghĩ cực đoan trái chiều như vậy vẫn luôn dây dưa trong đầu nhỏ một thời gian dài, mãi cho tới cuối kỳ II lớp 8, nhỏ chỉ thẳng mặt Kỉ Tiểu mắng cậu sao không chết đi, vì sao còn hảo hảo sống tốt làm cái gì, bọn họ hẳn là cùng đi chết đi mới là tốt nhất, sau đó được đến chính là một cái tát như trời giáng của Trì Xu Huyền.

Cái tát đó khiến Khương Chân cảm thấy như trời long đất lở, không ai xứng đáng, toàn thế giới đều có lỗi với nhỏ, sự tồn tại của nhỏ rất cuộc có ý nghĩa gì, vì thế liên tiếp hai tuần lễ đều không về nhà, cũng không đi học, nhỏ du dương thay phiên ở nhà các bạn học loạn thất bát tao, còn kết bạn với những tên côn đồ không đứng đắn, cả ngày phóng túng phát tiết, lấy chuyện đó để an ủi bản thân.

Nhưng sự thật chứng minh, gieo gió thì gặp bão, Khương Chân chơi bời lêu lổng đã bị chính mình gây hậu quả xấu độc hại.

Bọn họ còn bé đã lén mua rượu về uống, hơn nữa còn là loại mạnh, Khương Chân trong lòng không thoải mái, lại thêm có người bên ngoài khuyên skhichs vì thế nhỏ cũng không nhớ mình đã uống bao nhiêu, nhỏ chỉ nhớ rõ mình không có say, thậm chí còn có thể thuận lợi bắt xe về nhà, chính là khi nằm trên giường thân thể nhỏ cảm thấy thực lạnh lẽo và rất khó chịu, hoa mắt chóng mặt đầu đau, so với cảm giác say rượu lại càng khó thở hơn.

Đúng lúc tuyệt vọng nhất lại có một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trán nhỏ, sau đó một người gọi điện thoại ở bên cạnh, hình như gọi xe cứu thương, nhưng đợi mãi không thấy xe cứu thương tới, Khương Chân vừa nôn khan vừa khó chịu, thần trí càng lúc càng không tỉnh táo, cuối cùng là người kia công nhỏ một đường chạy ra ngoài, một đường cứ chạy chạy mãi, chạy rất xa mới bắt được xe.

Khương Chân từ đầu tới cuối đều mơ mơ hồ hồ, nhưng nhỏ vẫn cảm nhận được người kia đối với nhỏ rất quan tâm, đưa nhỏ tới bệnh viện, trước sau hỏi hỏi nghe lời dặn của bác sĩ, ngồi bên cạnh giường, lau mặt lau tay chỉ mình, mua đồ dùng sinh hoạt, làm các loại chăm sóc, nhưng hôm sau đến khi Khương Chân tỉnh lại lại thấy người đứng bên giường lại là Trì Xu Huyền.

Trì Xu Huyền nói nhỏ bị ngộ độc rượu, yêu cầu phải nằm viện tĩnh dưỡng, bà nguyên bản còn rất nhiều lời muốn mắng chửi nhưng thấy bộ dáng Khương Chân lại ngậm miệng không nói nữa.

Khương Chân trái phải nhìn quanh căn phòng, rốt cục nhìn không được hỏi: “Kỉ Tiểu đâu?”

Biểu tình Trì Xu Huyền ngẩn ra, muốn nói lại thôi.

Khương Chân kiên trì muốn biết, Trì Xu Huyền chỉ nói: “Hôm nay thi chuyển cấp, nó đang thi.”

Khương Chân cảm thấy có chỗ không ổn, nhưng lại không hỏi, nhỏ nằm viện một tuần rồi được xuất viện, đến khi gặp lại Kỉ Tiểu thái độ vẫn bình thường như cũ, hai người đều đối với chuyện đó nói năng thận trọng.

Thẳng tới khi kì nghỉ hè kết thúc, Kỉ Tiểu cũng lên cấp III, Khương Chân nhìn tờ giấy báo nhập học thực không dám tin.

“Trung học phổ thông Phân Hiệu?!”

Nhỏ và Kỉ Tiểu học chung trường cấp II, Khương Chân ở trong trường có tiếng xấu, nhưng ngược lại Kỉ Tiểu nhân phẩm tốt, thành tích giỏi thanh danh rất tốt, nhỏ mơ hồ nhớ rõ tháng trước có người nói Kỉ Tiểu đăng kí thi trường chuyên Phụ Trung, sao giờ lại vào Phân Hiệu học?

Kỉ Tiểu không nói, Trì Xu Huyền không nói, không ai có nguyện ý nói với nhỏ, cuối cùng Khương Chân vẫn là từ miệng Khương Duệ mới biết được.

Khương Duệ thuận miệng nói: “Dị ứng.” nói xong, cười cười: “Cuộc thi là dùng đầu óc còn gì?” Thân thể khó chịu thì liên quan gì, bất quá là lấy cớ mà thôi.

Khương Chân lập tức hiểu rõ, tháng 6 ở u thị mặc dù không đến mức quá nắng nóng như hỏa lò nhưng từ nhà tới bệnh viện, cho dù ngồi taxi nửa giờ thì ngắn ấy thời gian Kỉ Tiểu công nhỏ chạy trên đường cũng đã đủ bệnh.

Da Kỉ Tiểu miễn cảm chỉ cần chịu một chút kích thích liền sung huyết nổi ban đỏ thậm chí nghiêm trọng hơn sẽ nổi mủ, nhưng nguy hiểm nhất chính là phát sốt nôn mửa khó thở, so với Khương Chân trúng độc cũng không kém hơn, mà Khương Chân không biết Kỉ Tiểu lúc ấy đến tột cùng triệu chứng nghiêm trọng cỡ nào nhưng nhỏ biết, cuộc thi của Kỉ Tiểu là do nhỏ làm hỏng.

Nhỏ không đem chuyện này nói cho Diêm Trường, nhưng cũng chỉ nói qua là tâm tình nhỏ không tốt, không cẩn thận bị ngộ độc rượu, Kỉ Tiểu đưa nhỏ đi bệnh viện, thân thể khó chịu ảnh hưởng cuộc thi.

Diêm Trường chỉ nghe qua như thế cũng có thể đoán được đại khái nguyên nhân từ đâu tới cuối, nhưng hần nghĩ nghĩ rồi ngược lại hỏi: “Chẳng lẽ...Kỉ Tiểu chuyển tới trường Phụ Trung là vì em?”

Khương Chân ngẩn ra, không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ nói: “Tôi không có bản lĩnh lớn như vậy, anh ấy có cơ hội mà không lợi dụng mới là đồ ngốc.”

Sự thật là khi Khương Chân biết được có chuyện này suy nghĩ do dự hồi lâu mới nói bóng nói gió cho Trì Xu Huyền, từ sau chuyện đó quan hệ của nhỏ và Trì Xu Huyền mới dịu đi đôi chút, chủ yếu là Khương Chân không chọn bạo lực gay gắt nữa, mà là chuyển sang thái độ giống như Kỉ Tiểu là hờ hững cái gì cũng lãnh đạm không quan tâm.

Cho nên nhỏ vì chuyện này tới tìm Trì Xu Huyền, Trì Xu Huyền cũng kinh ngạc, bà sớm biết tin trường Phụ Trung sẽ nhận một số học sinh từ trường Phân Hiệu qua, nhưng sợ Kỉ Tiểu không nguyện ý nên không dám dấn động gì, hiện tại Khương Chân đã lên tiếng, Trì Xu Huyền lúc này mới nhúng tay vào.

Đối với Kỉ Tiểu, bọn họ tính toán là tiền trả hậu tấu, làm xong rồi nói, nhưng Kỉ Tiểu là ai? Cậu vốn là người thông minh lại rất miễn cảm, làm sao có thể dễ yên cho hai người họ tùy tiện bài bố, sau khi biết được chuyện này, Kỉ Tiểu phản ứng đương nhiên là không phối hợp.

“đó là nguyên nhân cậu ấy đi học muộn một tuần?” Tìm người đặt quan hệ đi cửa sau là thứ nhất, còn vì người trong nhà tranh cãi giằng co là chuyện thứ 2.

Cuối cùng Kỉ Tiểu đồng ý là vì Khương Chân ở sau lưng tổn không ít khí lực.

Đến cuối cùng nhỏ thậm chí nói với Kỉ Tiểu: “Anh học ở trường này thì tôi mới cảm thấy không thiếu nợ anh.”

....

Khương Chân nói tới đây biểu tình vẫn thực rối rắm, có thể thấy được chuyện lúc ấy chính là một vết nhơ lớn trong nhân sinh của nhỏ, đặc biệt là còn liên lụy tới Kỉ Tiểu, nếu như không có chuyện này, Khương Chân nghĩ bản thân ở trước mặt Kỉ Tiểu vẫn luôn là đúng tình hợp lý.

Quay đầu lại liền thấy Diêm Trường đang mỉm cười nhìn mình, Khương Chân khó chịu nói: “Sớm biết rằng anh ấy chuyển tới sẽ gặp loại người nhị thế tổ* như anh, đánh chết tôi

tôi cũng sẽ không nói như vậy.” (nhị thế tổ: chỉ những kẻ nhà giàu ăn chơi trác táng, tương tự như bại gia tử.)

Diêm Trường lại không hề gì vừa đi tới phòng tắm vừa nói: “Nếu như không có em gây chuyện thì Kỉ Tiểu đã sớm học ở Phụ Trung, anh còn có thể gặp cậu ấy sớm hơn một năm.”

Khương Chân nhìn hần tự nhiên kéo cửa phòng tắm ra, sau đó nghe thanh âm bất mãn của Kỉ Tiểu ở bên trong vọng ra, còn có câu nói không biết xấu hổ của hần: “Tớ muốn tắm cùng cậu...”

Khương Chân nghiêng răng ken két.

Những ngày nghỉ hè mau chóng trôi qua, Diêm Trùng phải về nhà, hẳn tại Trì gia tá túc khoảng 1 tuần, xem thời gian không thể không về nhà.

Ngày hẳn đi, tâm tình Khương Chân thực tốt, Diêm Trùng suy sụp, Kỉ Tiểu vẫn bình thường như trước.

Diêm Trùng nhịn không được đi được hai bước lại quay đầu lại kéo Kỉ Tiểu vào một nụ hôn dài khiến cho Khương Chân ở bên cạnh điên cuồng trợn trắng mắt dẫm chân bình bịch.

“Anh cho anh đang đóng phim thần tượng à.”

Nhượng Diêm Trùng cao hứng chính là Kỉ Tiểu lại phi thường phối hợp, thẳng tới khi Diêm Trùng luyến tiếc hết hôn lại hôn dính vào nhau một lúc lâu, Kỉ Tiểu mới nhúu mày đem hẳn đẩy ra, phát tay ý bảo người có thể lẩn.

Diêm Trùng rốt cục rời đi, Kỉ Tiểu yên lặng đứng ở ban công nhìn theo bóng hẳn, Khương Chân lại đứng ở sau lưng lườm Kỉ Tiểu.

Nhỏ bỗng nhiên nói: “Anh không phải là...”

Kỉ Tiểu dừng một lúc mới quay đầu lại, trong mắt vẫn như trước một mảnh sắc lạnh, khiến Khương Chân tỉnh tâm trở lại.

Kỉ Tiểu vẫn là Kỉ Tiểu đó.

Không thay đổi.

Sau đó, cửa nhà lại bị mở ra, Khương Duệ về, đây là lần đầu anh ta về nhà sau khi đỗ đại học, bỏ hành lý trong tay xuống, cầm giấy trúng tuyển trường U đại, cái gì cũng không cần.

Khương Duệ ngay từ đầu còn kì quái vừa rồi hình như hẳn thấy có người đi trong tiểu khu trông giống như Diêm Trùng nhưng trái lo phải nghĩ lại cảm thấy Diêm Trùng không có khả năng tới đây, nơi này có gì đáng giá để cậu ta tới đây, vì thế anh ta đem tâm tư đặt vào tờ giấy thông báo trúng tuyển.

Dĩ vãng 3 anh em không thềm nhìn nhau đã thành thói quen, nhưng hiện tại tâm tình Khương Duệ rất tốt, rất muốn có người chia sẻ niềm vui sướng với mình, chính là hai người em của anh ta lại không có hưng trí như vậy thôi.

Khương Chân quét mắt nhìn anh ta một cái, cái gì cũng không nói.

Kỉ Tiểu thì trực tiếp trở về phòng mình.

Lừa lại Khương Duệ một mặt khó chịu.

.....

Mà Diêm Trùng vừa về tới nhà, Diêm Hồng Tá đã tới tìm hẳn.

Diêm Hồng Tá cũng không hỏi hẳn đi đâu, đi với ai, chỉ lấy ra một tập giấy đưa tới trước mặt Diêm Trùng.

“Học kì sau con đã cuối cấp rồi, chuyện tương lai thì cũng nên chuẩn bị trước một chút, ba nghĩ trong lòng con hẳn đã biết, ba để con tựa chọn về phần chọn trường ở nước nào, chọn xong rồi nói cho ba biết.”

Diêm Trùng cúi đầu, chỉ thấy trên mặt bàn là một đồng tư liệu, mà mặt trên lại hoàn toàn không có một chữ Trung Quốc nào...

Hết chương 84

85. Chương 85

Nghỉ hè trôi qua, năm học mới khai giảng, Kỉ Tiểu cùng các bạn học nghênh đón những năm tháng cuối cùng của tuổi học trò, cũng là những năm tháng sống cuộc đời khổ bức nhất của học sinh cuối cấp.

Kỉ Tiểu vẫn học tại lớp 1, ngoài ra còn có Diêm Trùng, Ngũ Tử Húc, Hồng Hạo, đương nhiên hai người trước là dựa vào thành tích của mình mà được vào còn hai người sau ai cũng biết là vì thế lực gia đình, trừ bọn họ ra còn có những tinh anh khác gia nhập như Tôn Tiểu Quân hoặc như....Dương Khiếu.

Đại khái là Tôn Tiểu Quân hăng hái khổ luyện khiến lão thiên gia cảm động, nên trong kì thi cuối kì đột nhiên bùng nổ, toán lý hóa ba môn thể nhưng lọt top 3 của lớp, nên điểm tổng kết vừa vọt lên đứng cuối cùng trong lớp 1, nhưng điều này không làm cậu ta buồn mà ngược lại còn hưng phấn đến điên cuồng, vừa thấy Kỉ Tiểu cậu ta liền lao tới cùng cậu hôn hờ tay bắt mặt mừng chào hỏi.

“Tớ rất cực cũng có thể cùng lớp với cậu!” Cậu ta vẫn âm thầm đem Kỉ Tiểu trở thành mục tiêu của mình, cũng thực sự rất bội phục Kỉ Tiểu, mặc dù không vọng tưởng có thể siêu việt như thế nhưng ít nhất cũng đã kéo gần được chút khoảng cách cũng coi như bước đầu thắng lợi. Tôn Tiểu Quân dùng sức hít vào một hơi, vẻ mặt say mê: “Nguyên lai đây là hương vị thuộc loại 1 trong truyền thuyết....”

Ngũ Tử Húc ngồi một bên khó hiểu hỏi Hồng Hạo: “Mùi gì? Mùi thối chân?”

Hồng Hạo: “13 loại vị.”

Tôn Tiểu Quân hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu ngồi cùng bàn với ai?” Cậu ta nhớ rõ người cùng bàn với Kỉ Tiểu là Ngưu Văn Hải nhưng tài nghệ không bằng liền trực tiếp chuyển xuống lớp 3, mà trong trường có truyền thống không tồi là học sinh có thể tự chọn chỗ ngồi cho mình, để bọn họ tự lựa chọn hoàn cảnh học tập có lợi nhất cho bản thân. Không cần lo lắng nhóm học sinh lên lớp không tập trung, kết bè kết cánh gây sự đào ngũ... trong trường phụ trung học sinh cuối cấp nếu còn để giáo viên nhắc nhở không tự giác học tập vậy sớm đem vị trí của mình nhường cho người khác mà tụt xuống cuối bảng thành tích đi.

Với trình độ của Kỉ Tiểu có thể nói là đứng đầu khối, Tôn Tiểu Quân ý vào từng có một năm là ‘bạn cùng phòng’ mà tiên hạ thủ vi cường.

Kỉ Tiểu ngẩn ra, điểm ấy cậu cũng chưa từng nghĩ tới, nhưng với cậu cũng không quan trọng, ngồi cạnh ai cũng như nhau, chỉ cần không ảnh hưởng tới việc học của cậu là được.

Ai ngờ đột nhiên lại có người ha ha nở nụ cười ở sau lưng, cười đến độ Tôn Tiểu Quân da đầu căng thẳng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diêm Trùng tay rút túi quần không biết đã đứng sau lưng mình bao lâu.

Diêm Trùng chống lại tầm mắt của Tôn Tiểu Quân, hỏi: “Cậu cứ nói đi.”

Tôn Tiểu Quân lập tức mồ hôi chảy như mưa: tôi làm sao biết? cậu trong lớp có rất nhiều đồng bạn đi, có cơ hội tốt như vậy không tự tập ngồi cùng nhau mới là lạ, vì sao đến đi học cũng dính cùng Kỉ Tiểu một chỗ? Hơn nữa Tôn Tiểu Quân nhớ rõ năm học trước có lần quan hệ của cả hai đã nháo tới căng thẳng, còn có lần Kỉ Tiểu ở trước mặt cả lớp động thủ với Diêm Trùng, chuyện này không lâu sau trong trường đều truyền ra. Tôn Tiểu Quân tuy rằng không tận mắt nhìn thấy nhưng nghe mọi người nhao nhao kể lại trường hợp lúc đó phi thường xấu hổ, khiến Diêm Trùng tức giận không nhẹ, sao nhanh như vậy đã hòa hảo rồi? hơn nữa nhìn mặt cũng không bắt luật ảnh hưởng gì.

Diêm Trùng rộng lượng vậy sao?

Miệng lại lập tức mềm nhũn xuống: “A a, vậy a, tớ chỉ hỏi một chút thôi, tớ ngồi chỗ kia.” Cậu ta lung tung chỉ bừa một chỗ, sau đó ngượng ngùng mà chạy đi thật nhanh.

Kỉ Tiểu từ đầu tới cuối đều không nói chuyện, cũng mặc kệ bạn cùng bàn là ai, vẫn chọn chỗ cũ gần cửa sổ như năm lớp 11 ngồi xuống, Diêm Trùng thấy vậy, tự nhiên kéo ra chiếc ghế bên cạnh cậu ngồi xuống.

Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo đối với quan hệ trở lại bình thường của Diêm Trùng và Kỉ Tiểu có chút ngoài ý muốn, Ngũ Tử Húc lại thấy rất cao hứng, vốn chỉ là hiểu lầm, nói rõ ràng thì tốt rồi, hơn nữa Kỉ Tiểu còn là cái phao cứu mạng cậu ta, cậu cùng Diêm Trùng bất hòa thì chính cậu ta cũng gặp khó khăn. Mà Hồng Hạo suy nghĩ, Kỉ Tiểu lúc nào cũng im lìm, thái độ cũng tệ, nhưng sao lại hợp khẩu vị của Diêm Trùng vậy

đầu, rốt cuộc đã dùng biện pháp gì mà có thể làm hòa được, trước kia coi như xong, nhưng lần này nháo lớn như vậy mà Diêm Trường cũng có thể cho qua, trong ấn tượng của Hồng Hạo, tính tình Diêm Vương cũng không có rộng lượng như vậy, đặc biệt là trước mặt những người không hòa nhã với mình. Kỉ Tiểu này, trước kia thực đúng là đã coi thường cậu rồi.

Bất quá, Diêm Trường đã không để ý, bọn họ tự nhiên cũng không có tư cách sinh khí, cho nên Ngũ Tử Húc như trước chọn chỗ ngồi sau lưng Kỉ Tiểu ngồi xuống, dù sao có chép bài cũng thuận tiện hơn chút, Hồng Hạo thì chiếm vị trí của Vương Hi Đường, cùng bàn với Ngũ Tử Húc.

Mà thấy Diêm Trường và Kỉ Tiểu đã an vị, không lâu sau chung quanh cũng liền bị chiếm đầy, đích xác như Tôn Tiểu Quân đã nói, vây thành một khu luân.

Dương Khiếu tự nhiên cũng thấy nhóm Diêm Trường, nhưng lúc này trên mặt cậu ta nụ cười giả tạo đã không còn, chống lại ánh mắt Kỉ Tiểu và Diêm Trường cũng chỉ là thản nhiên mở rộng tầm mắt.

Mà bên này tự nhiên cũng coi gã bằng không khí.

Học kì mới triển vọng mới, các học sinh đối với tương lai tràn ngập loại khát vọng mãnh liệt, đặc biệt là dưới sự thúc giục đám học trò của Ngô lão thái. Ngô lão thái đã 2 năm không chủ nhiệm lớp 12, nghe nói năm nay có học trò đặc ý của bà nên bà mới phá lệ đáp ứng, tuy rằng bà tương đối nghiêm khắc nhưng nói thật năng lực nghiệp vụ của bà thực sự là nhất đẳng, có không ít thủ khoa đại học đều học trong những lớp bà chủ nhiệm. dựa theo lời bà thì là: Thời gian các trò chịu tội tính ra cũng chỉ 9 tháng, nhưng trong 9 tháng sẽ là khởi đầu cho 9 năm... rồi 39 năm...59 năm về sau... mở ra cuộc sống sự nghiệp thành công của các em, có đồ ngọc mới không đem 9 tháng này nắm bắt.

Dù bà có nói hay không, thì các học sinh trong trường đối với điểm ấy tự nhiên liền rõ ràng.

Tiếp đó tới việc lựa chọn ban cán sự mới của lớp, cán sự môn vật lý thì do các giáo viên bộ môn tự chọn, vì thế Ngô lão sư chỉ thẳng vào Kỉ Tiểu nói: “Cán sự môn tôi, là em.”

Nhất thời ánh mắt các học sinh trong lớp nhất đều chiếu vào người cậu, so với việc lấy lòng lớp trưởng thì cán sự môn của lớp tự nhiên đại biểu cho việc gì trong lòng ai nấy đều có suy tính riêng.

Kỉ Tiểu lại chỉ thản nhiên gật đầu.

Buổi tập trung sáng chấm dứt, không ít học sinh thừa dịp nghỉ cơm trưa mà bắt đầu vui khổ học, trước đây trưa hầu như không có người trong lớp thì hiện tại rải rác không ít người, cho nên Diêm Trường đề nghị cùng ra canteen ăn cơm, Kỉ Tiểu đồng ý.

Cả hai thẳng hướng canteen, trên đường gặp Vương Hi Đường còn có Kinh Dao, tới nơi liền thấy Ngũ Tử Húc và Khương Chân cũng ở đó.

Mọi người trêu chọc hai người đã xác định quan hệ rồi sao, Ngũ Tử Húc khso được khi ngượng ngùng không dám nói, vẫn là Khương Chân sáng khoái nói thẳng: “Đúng thì sao.”

Kỉ Tiểu liếc mắt qua một cái, vừa vặn Khương Chân cũng nhìn lại cậu, còn quăng tới một ánh mắt khiêu khích, Kỉ Tiểu cũng không tiếp thản nhiên dời mắt đi.

Ngô lão thái có việc muốn nhờ Kỉ Tiểu, cho nên Kỉ Tiểu nhanh chóng ăn xong liền rời đi, sau khi tới văn phòng liền gặp Tôn Tiểu Quân cũng đang ở đó, Tôn Tiểu Quân cũng là cán sự của lớp, bất đồng với Kỉ Tiểu là được chỉ định còn cậu ta là tự đề cử, khó được khi vào được lớp 1 tâm tâm niệm niệm, không thể hiện sự tồn tại của bản thân thì sao được.

Hiện tại cậu ta đang giúp Kỉ Tiểu chuẩn bị bài thi lát nữa sẽ dùng, thừa dịp chỉ còn hai người trong văn phòng, Tôn Tiểu Quân vừa phân loại bài thi vừa sán lại buồn chuyện với Kỉ Tiểu.

“Này, cậu có biết những người trong lớp 11-1 trước kia bị chuyển đi lớp nào không?”

Kỉ Tiểu không để ý tới cậu ta.

Tôn Tiểu Quân cũng đã quen, nói tiếp: “có mấy người chuyển xuống lớp 2 và lớp 3, ai thất thường thì sang lớp 4, lớp 5, nhưng có người đặc biệt kém thì rơi xuống lớp , hừ, người đó chính là...Tiêu Kiện Thạc.” Nói xong, Tôn Tiểu Quân ‘sách’ một tiếng, nghĩ tới cái tên đó còn cười nhạo mình không có tiền đồ, quả nhiên

thế giới này cũng thực công bằng, nhưng lớp 1 thì rốt cuộc vẫn là lớp 1, đại bộ phận đều giữ vững thành tích, hoàn toàn không giống lớp 11-4 bọn họ, nói tới cái này, Tôn Tiểu Quân chợt nhớ tới cái gì.

“Nói cho cậu biết một tin, cậu đoán xem Hà Bình hiện tại học lớp mấy?”

Nghe thấy tên này, Kỉ Tiểu dừng tay một chút, giương mắt nhìn lại.

Tôn Tiểu Quân thấy cậu có phản ứng, lập tức nói càng hăng say, cậu ta vươn ngón trỏ tay phải thể hiện số ‘1’, thấy thần sắc Kỉ Tiểu không thay đổi, lại giơ thê ngón trỏ tay trái thêm một số ‘1’ nữa.

Chân mày Kỉ Tiểu cau lại.

Tôn Tiểu Quân nói: “Triệt để bị đánh tới hiện nguyên hình!”

Nói tới Hà Bình, Tôn Tiểu Quân vẫn rất thổn thức, dù sao hai người trước kia quan hệ coi như không tồi.

“Cậu nói xem, cậu ta làm vậy thì coi như xong đi, chỉ cần hảo hảo tập trung học tập thì được ở lại lớp cũng không phải chuyện khó, nhưng càng về sau càng cam chịu rồi hiện tại rơi xuống hạ phong như vậy, phỏng chừng năm sau thi đại học cũng nguy hiểm.” nghĩ nghĩ lại kì quái nói: “Nhưng tớ nhớ rõ điểm học kì I của cậu ta cũng đâu có tệ.” Tuy rằng không được cao nhưng cũng không đến nỗi rụng xuống lớp 11, ít nhất là trong ấn tượng của Tôn Tiểu Quân là vậy.

Kỉ Tiểu lại mím môi không nói lời nào, trong mắt có chút suy nghĩ.

.....

Tiết cuối cùng là tiết thể dục, tuy rằng bên ngoài mặt trời chói chang trên cao nhưng vẫn ngăn không được đám thanh niên nóng lòng muốn bay nhảy, dù sao mới nghỉ hè trở lại xương cốt cả người đều rời rạc.

Ngũ Tử Húc gọi Diêm Trường tới chơi bóng, Diêm Trường đích xác cũng có chút ngứa tay, liền gật đầu. Bọn họ đã học cuối cấp, nên sân vận động dành cho các câu lạc bộ dùng, nên việc chơi bóng chỉ có thể dùng sân lộ thiên.

Diêm Trường quay đầu hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu có đi xem không? Chỗ nghỉ bên cạnh có mái che đó, nhưng bên ngoài trời rất nóng, nếu cậu không thích cũng không sao.”

Kỉ Tiểu nhìn nhìn quả bóng rổ Diêm Trường điều luyện đảo quanh bằng hai tay khó được khi gật đầu.

Diêm Trường lập tức cười đến sáng lạn.

Kỉ Tiểu mang một quyển sách theo, cùng bọn họ tới sân bóng, tùy tiện tìm một chỗ râm ngồi xuống.

Bọn Diêm Trường chơi 3 chọi 3, lúc đầu chỉ là chơi đùa nhưng dần dần lớp bên cạnh cũng tham gia, trận đấu liền biến thành tranh đấu kịch liệt. bóng rổ là một môn rất dễ thu hút người xem, đặc biệt là đối với những học muội lớp 10 mới vào, không lâu sau, quanh sân bóng rổ liền đứng không ít người, những khuôn mặt mới háo hức, ánh mắt sùng bái khiến bọn Hồng Hạo dường như cũng càng cố phát huy uy lực để thể hiện bản thân. Bọn họ chơi đến quên phân biệt địch ta, chỉ sung huyết tranh bóng ném rổ, đột nhiên bóng tới tay Diêm Trường, nhưng lại ném trúng bản gỗ bật ra ngoài.

Quả bóng bay qua rào chắn bắn ra ngoài, bay thẳng tới mấy học sinh đang đứng tựa lan can đằng kia, kì thật cũng không ném trúng ai nhưng bọn họ là bị dọa sợ, trong đó có người chưa nói gì liền mắng một câu ‘mẹ nó!’

Một câu kia không vang, bọn Hồng Hạo vốn cũng không quá để ý nhưng Diêm Trường lại đột nhiên dừng tay đi tới.

Kỉ Tiểu vừa xem bóng vừa đọc sách, ngẫu nhiên khi bóng tới tay Diêm Trường thì cậu sẽ ngẩng lên nhìn, rồi lại tiếp tục đọc sách, chờ tới khi cậu lại ngẩng lên, thì lại thấy trong sân không có ai, mà người xem cũng đã rời trận địa, chạy tới một chỗ cách đó không xa.

Kỉ Tiểu kì quái, vì thế đứng dậy đi tới.

Càng tới gần thì tiếng ồn ào càng lớn, Kỉ Tiểu xuyên qua đám người, liền thấy Diêm Trùng đứng ở trung tâm, bình thường trên mặt hắn luôn là nụ cười hòa nhã nhưng lúc này lại hiện lên sự tàn khốc, đồng từ đen sậm hiện lên sự ngoan độc, thẳng tắp nhìn người đang nằm chặt vật rên rỉ bên chân hắn.

Hết chương 85

86. Chương 86

Người không phải là Diêm Trùng đánh mà là Hồng Hạo ra tay.

Lúc trước thấy Diêm Trùng hướng chỗ đó đi tới thì Hồng Hạo và Ngũ Tử Húc cũng bật người đi theo. Đối phương thấy chủ nhân của những quả bóng là bọn Diêm Trùng tự nhiên không dám truy cứu, chỉ nghĩ bàn chân bôi dầu bỏ đi luôn, lại không ngờ Diêm Trùng đối với một tên trong số đó giờ chân đạp một cước, người nọ bị đá trực tiếp lăn xuống đất, những tên xung quanh cả kinh không dám chạy trốn.

Diêm Trùng đạp tên đó một phát rồi không cử động nữa, chỉ đứng nhìn chăm chăm sống chết mặc bay, Hồng Hạo lập tức hiểu ý thay Diêm Trùng động thủ. Nghĩ dù sao trong trường, Hồng Hạo vốn có tiếng mạnh bạo, nhưng cậu ta cũng chỉ cho người nọ 2 quyền, rồi dừng lại xem xét ý Diêm Trùng, thấy hắn không có ý tứ đình chỉ, vì thế Hồng Hạo chỉ có thể một phen nhắc người nọ lên, đối với mặt người nọ hung hăng cho một cú, lúc này nơi khoe miệng người nọ máu đỏ đã tràn ra.

Học sinh xung quanh thấy cũng không dám ra can ngăn, đều bị khí thế bọn Diêm Trùng dọa sợ.

Gia thế Diêm Trùng ai cũng biết, thật sự mà nói, hắn tới Phụ Trung ba năm nhưng chưa từng ý thể hiếp người quá đáng, ban đầu chỉ nghĩ là không cần thiết vì vốn cũng không có ai dám đối nghịch với hắn, còn nữa, hắn lại luôn khiêm tốn lại hiền hòa nếu không phải những tin đồn đó đã sớm nhập tâm mọi người thì ai cũng cảm thấy Diêm Trùng là một nam sinh bộ dáng đẹp trai trong mắt mọi người trong trường.

Lúc này rốt vì nguyên nhân gì mà Diêm Trùng lại phát hỏa như vậy? tất cả mọi người cùng ngạc nhiên.

Mà người bị đánh từ đầu tới cuối đều không dám đánh lại, hiện tại bị tát hai phát, rốt cục nhìn không được khóc rống lên, một đại nam sinh, nước mắt nước mũi ào ào chảy như mưa, không đối với Diêm Trùng nói: “Thực xin lỗi...thực xin lỗi, em sai rồi rồi...”

Diêm Trùng vẫn trầm mặc, trong mắt lệ khí vẫn không thuyên giảm.

Người nọ khóc trong chốc lát, nhìn Hồng Hạo vừa muốn ra tay đánh tiếp lại hướng Kỉ Tiểu đang đứng đó cầu xin: “Kỉ Tiểu...thực xin lỗi, tớ sai rồi, tớ sai rồi...lần sau tớ không dám, cậu coi như tớ bị heo nhập vào mộng du, tớ nhất định lần sau không dám...”

Cái này khiến Hồng Hạo và Ngũ Tử Húc có điểm ngốc lảng, không lời mà cùng mọi người đồng loạt nhìn về phía Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu đứng trong đám người, lẳng lặng mà nhìn lại, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, cậu nhìn chăm chăm Hà Bình một thân chặt vật ở đó, ánh mắt chuyển hướng Diêm Trùng. Diêm Trùng lại không nhìn cậu, dường như người hành vi người này hướng Kỉ Tiểu cầu cứu lần thứ hai chọc giận hắn, Diêm Trùng một bước tiến lên nhắc chân trực tiếp đá lên ngực Hà Bình, một cước kia dùng không ít sức lực, Hà Bình bị đau, cũng không dám lên tiếng, chỉ ôm ngực lăn một vòng trên đất, cả người co rút.

Diêm Trùng đối với cậu ta nửa sống nửa chết lạnh nhạt nói: “Ngày đó Kỉ Tiểu bị trúng bao nhiêu cước? thể này mới chỉ là một nửa thể mà mày đã chịu không nổi? mày còn có cam đảm mà lên tiếng cầu xin à, mày tưởng chuyện đó tao không biết cũng không quản sao.”

Ngũ Tử Húc vừa nghe như vậy, kinh ngạc nói: “Cái gì? Thằng này đánh Kỉ Tiểu?”

Diêm Trùng đôi mắt thâm trầm .

Ngũ Tử Húc đi qua ngồi xổm xuống, một phen túm vạt áo trước cửa Hà Bình: “Mày nói xem, mày đã làm gì nào?”

Hà Bình tóc húi cua, mặt đau không chịu được, khóe miệng máu vẫn đang chảy xuống, răng nanh có chút long, lắp bắp nói: “Tôi...tôi nhất thời sai lầm...”

“Sao mày lại đánh cậu ấy? lúc nào?”

Hà Bình không dám nói nguyên do cụ thể, chỉ có thể nói: “Trước kia...khi nghỉ hè.”

“Mày tự đánh?”

Hà Bình không nói.

Ngũ Tử Húc: “Tìm người đánh?”

Hà Bình bắt đầu run run.

Ngũ Tử Húc cũng không ngu ngốc, đang định nói mày bị ngu àm ngoài Diêm Trùng ra không ai được động vào cậu ấy, mà mày còn dám động thủ với Kỉ Tiểu? sau lại nhớ lại, do hai người lúc trước có cãi nhau, phỏng chừng thằng này cho rằng Kỉ Tiểu không còn chỗ dựa liền rục rịch.

Ngũ Tử Húc cười cười: “Đầu mày cũng linh hoạt đấy.” Sau đó cầm quả bóng rổ ném thẳng vào đầu Hà Bình: “Cho mày mở lớn con mắt ra, lần sau học ngoan chút.”

Hà Bình cứng người bị trúng đòn, trêm mặt biểu tình như khóc tang, đặc biệt là đôi môi nhuốm đỏ máu, Ngũ Tử Húc thấy vậy, đang định cầm quả bóng đập thêm phát nữa, thì từ một bên truyền tới giọng thần nhiên: “Đủ.”

Ngũ Tử Húc nhìn về phía Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu nhìn Diêm Trùng, Diêm Trùng đang cúi đầu vẫn duy trì bộ mặt Diêm Vương lãnh khốc.

Kỉ Tiểu lập lại một lần: “Tớ nói đủ rồi, Diêm Trùng.”

Diêm Trùng trầm mặc, một lúc sau hướng Ngũ Tử Húc gật đầu, cậu ta mới từ từ đứng dậy bước sang một bên.

Lúc này nghe được động tĩnh, thầy thể dục mới lững thững đi tới, vừa thấy người gây chuyện là vị đại thiếu gia này, tức giận liền lập tức giải trừ. Ông thấy trước kiểm tra vết thương của Hà Bình, đều không có gì nghiêm trọng, vì thế tượng trưng nói một hai câu sao có thể đánh nhau trong trường học, phải giữ không khí hòa thuận vui vẻ với bạn bè gì gì đó rồi liền kéo Hà Bình tới phòng y tế.

Hà Bình yên ổn rời đi, Kỉ Tiểu trực tiếp quay trở về, vào phòng học cầm balo của mình rời đi, Diêm Trùng dừng 2s, vội vàng cầm đồ của mình chạy theo sau. Đuối tới trước kí túc xá, đem người kéo vào một góc khuất.

Diêm Trùng không khoái nói: “Cậu không muốn tớ quản, thì tớ thật sự không quản sao, để cậu tùy tiện bị người ta khi dễ?”

Kỉ Tiểu giương mắt nhìn: “Không phải cậu đem cậu ta chuyển tới lớp 11 rồi sao?”

Diêm Trùng ngắt ra: “Sao cậu biết?” lại lập tức nói: “Thế sao đã đủ.”

“Cho nên cậu liền dùng phương pháp như vậy?”

“Như vậy có gì không tốt, nó không phải hai chúng ta bắt hòa mới dám xuống tay với cậu sao, còn hiện tại xem ai có lá gan xuống tay với cậu không.”

Kỉ Tiểu không nói, chỉ lườm Diêm Trùng.

Khó được khi Diêm Trùng không chịu thua cùng cậu đối diện, hai người cứ như vậy giằng co một lúc, lần này Kỉ Tiểu dời mắt đi trước, trong mắt Diêm Trùng có loại cảm xúc tựa như hỏa thật sự khiến cậu khó chịu, cũng không chấp nhận được.

Kỉ Tiểu mím môi đẩy hấn ra muốn chạy, lại bị Diêm Trùng một phen kéo lại vào trong ngực.

“Cậu nói xem, nếu đổi lại là tớ bị đánh, cậu có sinh khí không?” Diêm Trùng ôm Kỉ Tiểu đột nhiên nói.

Kỉ Tiểu không chút nghĩ ngợi: “Sẽ không.”

“Cậu không báo thù cho tớ sao?”

“Không.”

Diêm Trùng buồn bực, thật lâu không có lên tiếng.

Kỉ Tiểu thầm nghĩ chẳng lẽ hẳn thật sự không vui? Lại nghe Diêm Trùng nói tiếp: “Vậy nếu tớ rời đi, cậu có...nhớ tớ không?”

Kỉ Tiểu sững sốt, Diêm Trùng bỗng buông cậu ra, cười nói: “Thôi, không hỏi, vô tâm vô phế tự tìm mất mặt.”

Kỉ Tiểu không động đậy, Diêm Trùng đẩy cậu ra: “Lên lầu đi, đừng đứng đây, chốc lát lại bị phơi nắng.”

Kỉ Tiểu miệng há ra, rốt cuộc cái gì cũng không nói ra được, xoay người lên lầu.

Mà Diêm Trùng nhìn theo bóng lưng Kỉ Tiểu biến mất ở khúc ngoặt cầu thang, trên mặt thay đổi biểu tình mấy lần mới dần dần bình tĩnh lại,

Chuyện Hà Bình chỉ được coi là một chuyện nhỏ lan truyền trong trường Phụ Trung, mà đại bộ phận đối với chuyện này cũng không tỏ vẻ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Hà Bình là loại người gió chiều nào che chiều ấy, phẩm chất khiến người ta khinh ghét, đừng nói là Diêm Trùng và Kỉ Tiểu có quan hệ thân thiết, ngay cả những bạn bè bình thường, bạn mình bị khi dễ, dù không giống Diêm Vương ra mặt đánh lại thì cũng sẽ tức giận một phen, cho nên nếu không có bản lĩnh thì đừng tỏ vẻ ra oai, an an phận phận làm người đọc sách đi.

Chính là đối với những người bên cạnh Diêm Trùng mà nói, dù chuyện này đã trôi qua và hẳn nói cũng đừng tìm Hà Bình phiền toái nữa nhưng không ít người đều có thể cảm giác được là tâm tình của hắn gần đây...rất kém. Hoặc là cũng có thể nói là thực nóng nảy. cũng không tới nỗi trực tiếp nổi bão động thủ giết người, chính là tươi cười trên mặt đã không còn, thay vào đó là biểu tình tối tăm âm trầm, cái này đã đủ khiến không ít người lùi bước không dám tới gần.

Hồng Hạo còn lén lút thì thật với Ngũ Tử Húc: Diêm Vương có phải ở cùng Kỉ Tiểu lâu nên nhiệm luôn tính nét thói nát mới biến thành như vậy không.

Cậu ta chân trước vừa mới miệng quạ đen, sau lưng đã tự tát vào mặt mình.

Kỳ thật chuyện này nói thật thì cũng không thể hoàn toàn trách Hồng Hạo, cậu ta cũng là vô ý, nhưng nếu cậu ta không gây ra nguyên nhân thì sự tình cũng sẽ không phát sinh như vậy, tối trọng yếu là còn liên lụy tới Kỉ Tiểu.

Nháy mắt đã đón lần thi tháng đầu tiên của lớp 12, ngày đó Kỉ Tiểu và Tôn Tiểu Quân vừa lúc muốn tới phòng giáo vụ lấy bài thi, liền gặp Hồng Hạo đang đi ngược đường, giống như lần đầu gặp hồi lớp 11, Hồng Hạo chờ Kỉ Tiểu lấy hộ cậu ta một quyển sách bài tập, cậu ta không cẩn thận đã làm mất. Cậu ta thực sự là một người không biết giữ gìn đồ dùng bản thân, một học kỳ ít nhất cũng phải làm mất sách giáo khoa một lần, đổi lại là trước kia, Kỉ Tiểu tuyệt đối sẽ không để ý và coi như không nghe thấy, nhưng lần này Kỉ Tiểu lại tốt bụng lấy hộ cậu ta.

Nhưng phòng giáo vụ không có lưu giữ quyển nào, phải tới kho sách ở đằng sau lấy, Kỉ Tiểu cùng thầy quản lý ở đó dọn dẹp dẹp nửa ngày, mới có thể lấy được 1 quyển sách cho Hồng Hạo, lại không ngờ khi đem mọi thứ để lại chỗ cũ Kỉ Tiểu không cẩn thận bị trẹo chân.

Lúc ấy cậu cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ cảm thấy có chút đau, khi cầm sách đưa cho Hồng Hạo thì cậu ta lại nói mình đã tìm được sách rồi.

Kỉ Tiểu cái gì cũng không nói, hết giờ đem sách trả lại chỗ cũ, vì thế còn bị thầy quản lý mắng cho một trận, nói vì cậu mà lãng phí không ít thời gian, lần sau hãy tìm kỹ rồi hay tới lấy. Kỉ Tiểu lại một mình đi dời đồ sang một bên để cho sách vào vị trí cũ.

Ai ngờ đến lúc tan học, chân cậu càng lúc càng đau, Diêm Trùng tới hỏi cậu có muốn tới thư viện không, Kỉ Tiểu không đáp ứng, nói phải về kí túc.

Diêm Trùng liền nổi lên nghi ngờ, cậu ở bên cạnh chờ Kỉ Tiểu cùng về, Kỉ Tiểu không lay chuyển được hần, mới động thân, Diêm Trùng liền phát hiện không ổn, liền ngồi xổm xuống kéo ống quần Kỉ Tiểu lên, liền thấy mắt cá chân nguyên bản tinh tế trắng nõn đã bị sưng thâm tím một mảnh.

Diêm Trùng lập tức sắc mặt liền trầm xuống.

“Sao lại thế này?”

Kỉ Tiểu nói: “Bị tị.”

“Chiều này cậu đã đi đâu?”

“Không đi đâu cả.”

Tôn Tiểu Quân vừa lúc đi tới nghe thấy liền chen miệng: “Lấy sách hộ Hồng Hạo, trong phòng giáo vụ không trữ hàng, về sau có tìm thấy không?”

Kỉ Tiểu không nói, Diêm Trùng đen mặt.

Hần đưa Kỉ Tiểu tới phòng y tế, giáo y kiểm tra qua nói không thương tổn tới xương cốt, cho bọn một túi chườm nước đá, để Kỉ Tiểu chườm cho tan vết bầm, ít vận động ít đi lại, nghỉ ngơi hai ngày thì tốt thôi.

Kỉ Tiểu ngồi một chỗ, Diêm Trùng đứng bên cạnh, chườm lạnh xong, Diêm Trùng ngồi xổm xuống giúp Kỉ Tiểu mát xa chân, Diêm Trùng lúc đầu không dám xuống tay, Kỉ Tiểu bảo hần không cần cố kị, Diêm Trùng mới nhấn tâm dùng lực, nhưng chỉ trong chốc lát, Kỉ Tiểu đã đau tới mức mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy ra.

Diêm Trùng rút cuộc đau lòng không thể tiếp tục, vì thế muốn bế Kỉ Tiểu trở về phòng kí túc, Kỉ Tiểu cự tuyệt, chỉ khập khiễng chờ Diêm Trùng đỡ đi về. Diêm Trùng lưu lại cùng cậu ăn cơm, thấy thời gian đã muộn, lúc này mới không về không được, sau đó nói sáng sớm mai sẽ tới đỡ cậu đi học mới chịu rời đi.

Vừa ra khỏi trường học, Diêm Trùng gọi điện cho Hồng Hạo hỏi cậu ta đang ở đâu.

Hồng Hạo đang ở nhà Ngũ Tử Húc chơi game, Diêm Trùng lạnh lùng nói: “Tao tới ngay.”

Hết chương 86

87. Chương 87

Sáng hôm sau khi mọi người vào lớp, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là dấu vết bầm tím to như nửa lòng bàn tay trên trán Hồng Hạo. Có người nhiệt tâm chạy tới an ủi hảo hữu, nhưng được đáp lại là sự hờ hững của Hồng Hạo thậm chí còn mơ hồ nói bị ngã, nói chung trạng thái cậu ta khó coi cực điểm.

Ngũ Tử Húc đi tới trái phải nhìn nhìn, thấy không có ai chú ý nữa, mới cười nhạo một câu: “Đáng đời.”

Hồng Hạo vừa bị nói thế trong lòng buồn bực: “Mày đừng có bỏ đá xuống giếng nữa được không?”

Ngũ Tử Húc rung đùi đắc ý: “Ai bảo mày tiện, biết rõ Diêm Vương mấy ngày nay đang không vui, hôm qua mày còn găng sức thắng nó trong game KO, mày sợ mày sống quá lâu à.”

Hồng Hạo càng nghĩ càng thấy không đúng: “Mày cảm thấy với trình độ của tao có thể khiến Diêm Vương thua thảm vậy sao? Đừng nói tao, ngay cả mày cũng thắng nó được mấy lần? hơn nữa lần này nó ra tay cũng thực ác...”

“Tao cũng đoán thế, chắc là nó tìm lý do để đánh mày đi.” Ngũ Tử Húc nhanh mồm nhanh miệng.

“Vì sao?” Hồng Hạo ủy khuất, cậu ta cũng không phải tức chuyện Diêm Trùng đánh mình, nhưng ít nhất cũng phải cho một lý do chứ: “Diêm Vương rất cuộc khó chịu chỗ nào, chúng ta tốt xấu cũng là anh em của nó cũng nên chúng ta làm bao cát chứ” dù hẳn đánh không mệt nhưng bao cát là cậu ta cũng mệt a.

Ngũ Tử Húc sừng sốt: “Tao làm sao biết, chắc là hội chứng năm cuối.”

Hồng Hạo phiêu mắt xem thường: “Mày có cảm thấy tính tình Diêm Vương gần đây càng ngày càng kém không, nó trước kia cũng không như vậy.”

Ngũ Tử Húc nhún vai.

Hồng Hạo tiếp tục: “Tao cảm thấy tệ xấu nhất định là từ trên người Kỉ Tiểu mà ra...”

“Có liên quan gì tới Kỉ Tiểu chứ?” Ngũ Tử Húc hiện tại dù vô ý hay hữu ý đều đứng về phe Kỉ Tiểu, trong lòng cậu ta đã tự động xem Kỉ Tiểu là ‘người nhà’, dù sao cũng là anh vợ tương lai, thì quan hệ của Kỉ Tiểu và cậu ta so với Diêm Trùng càng thân thiết hơn.

“Mày xem thái độ của nó với chúng ta và nó với Kỉ Tiểu ấy, cậu ta có khác gì bảo bối của nó không...”

Ngũ Tử Húc trừng mắt, biểu tình quỷ dị: “Mày dùng từ kiểu gì vậy, Kỉ Tiểu cũng không phải con gái.”

“Nếu cậu ta là con gái thì chuyện này một chút cũng không kì quái.”

Ngũ Tử Húc không nói, Hồng Hạo thì lại giống như tìm được mấu chốt của vấn đề, tiếp tục nói: “Từ khi Kỉ Tiểu chuyển vào lớp, thời gian Diêm Vương chơi cùng chúng ta liền giảm hẳn, mà nó lại thường xuyên đi cùng cậu ta, lúc nào cũng sẵn sàng, ai cũng không cho đụng tới, mày còn nhớ lần trước không, Kỉ Tiểu ra tay cũng thực độc, hoàn toàn không chút lưu tình cầm máy tính ném thẳng qua, mà ngay cả Đông ca cũng không dám làm thế, Kỉ Tiểu lại có bản lĩnh này, Diêm Vương trở lại lớp lại làm như chưa có chuyện gì xảy ra, một chút cũng không để bụng.” Nói cái gì mà hảo huynh đệ, còn phải phân ra bảy tám loại, Diêm Trùng, Ngũ Tử Húc và Liêu Viễn Đông có quan hệ thế nào? Mười mấy năm chơi với nhau như anh em thân thiết, nhưng còn với Kỉ Tiểu thì sao, vừa mới quen không bao lâu, tốc độ phát triển này cũng quá nhanh đi.

Ngũ Tử Húc bị cậu ta nói mặt cũng đen dần đi, vừa ngẩng đầu liền thấy Diêm Trùng và Kỉ Tiểu song song đi vào lớp, Hồng Hạo vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, Ngũ Tử Húc trầm giọng: “Mày câm miệng đi! ăn nói như shit ấy, mày rảnh rồi thì đừng có đọc mấy quyển sách châm ba lảng nhăng, nói vớ nói vẩn.”

Hồng Hạo bị mắng tức oan uổng, nhưng thấy Diêm Trùng tới gần, lập tức đem những lời định nói nuốt trở về.

Cậu ta quăng cho Ngũ Tử Húc ánh mắt ‘chờ mà xem’ đợi sau này xem ai nói đúng.

Ngũ Tử Húc yên lặng đánh giá bóng dáng Diêm Trùng một lúc lâu, lại nhìn sang Kỉ Tiểu, thấy đối phương đang yên lặng ngồi đọc sách, Diêm Trùng rót một cốc trà hoa lai đưa cho Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu cúi đầu tiếp nhận, sau khi uống một ngụm xong lại để lên bàn.

Diêm Trùng nói: “Không ngon sao?”

Kỉ Tiểu “ân” một tiếng: “Quá ngọt!”

Diêm Trùng cầm cái cốc lại, ở chỗ vừa rồi Kỉ Tiểu uống, nhấp một chút, gật gật đầu: “Mua nhầm rồi, cậu uống cái này đi, để tớ uống cái này cho.” Nói xong đưa cốc trà lúc mạch tới tận tay, phục vụ thực chu đáo.

Ngũ Tử Húc nhìn chằm chằm cốc trà kia lúc lâu, mới nhúu mày, dời tầm mắt.

Sau kì thi tháng chính là nghỉ mấy ngày lễ quốc khánh, tuy rằng trường chỉ cho nghỉ 5 ngày, nhưng cũng có thể đây là lần nghỉ ngơi duy nhất của lớp 12, từng có kinh nghiệm mấy lần nghỉ trước, Diêm Trùng cũng không hỏi Kỉ Tiểu muốn đi đâu, trong lòng hẳn đại khái đã biết được lịch của Kỉ Tiểu, trước hôm được nghỉ, Ngô lão thái cho Kỉ Tiểu vào danh sách dự bị đảng viên quý giá, vả lại bất luận người này thực chất thế nào nhưng ở trường trung học đã có thể vào danh sách dự bị đảng viên đã là một sự khẳng định lớn lao.

Kì thật với thành tích của Kỉ Tiểu thì không có gì phải phàn nàn nhưng quan hệ của cậu với các bạn học cùng ít tham gia các hoạt động chung của trường lớp thì lại không được lòng người lắm, tựa như Dương

Khiếu lúc trước mới là phù hợp tiêu chuẩn, mà Kỉ Tiểu có tên trong danh sách này rõ ràng là do Ngô lão thái tâm tư thiên vị. nhưng bởi vì sự kiện thi hộ mà trong lí lịch Dương Khiếu có một vết nhọ lớn, nên khi thấy tên Kỉ Tiểu trong danh sách, tâm tư Dương Khiếu thế nào cũng chỉ có mình gã hiểu được. (Jer: lại sắp ngóc đầu manh động đây =.=)

Dự bị đảng viên có rất nhiều hoạt động tình nguyện phải tham gia, ví dụ 3 ngày đầu được nghỉ, Kỉ Tiểu phải cùng mọi người lên viện dưỡng lão cù cô nhi viện giúp đỡ. Diêm Trùng khó được khi tùy hứng một lần, gọi điện về cho ông nội nói kì nghỉ này không về a thị, trong lòng hần tính toán, đến lúc đó trực tiếp tới nơi bắt người là được.

Chính là, đến ngày đó, Diêm Trùng tới nơi mới biết được Kỉ Tiểu không thấy tin tức.

“Cậu ấy đâu?”

Diêm Trùng khó hiểu, Kỉ Tiểu lần đầu tham gia hoạt động, lúc ấy hẳn còn lo lắng khuyên nhủ cậu đừng đi, nhưng Kỉ Tiểu vì nể mặt Ngô lão thái, tự cậu kiên trì muốn đi, nhất định phải có mặt, hiện tại không biết đã chạy đi đâu rồi?

Thái Hiếu Mông lớp xã hội: “Không biết, chắc là thân thể không khỏe đi.”

Diêm Trùng gọi điện về nhà Kỉ Tiểu, nhưng không có ai bắt máy.

Không phải là bị bệnh rồi chứ?

Biết rõ tính tình của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng vẫn nhịn không được càng nghĩ càng lo lắng, hần cân nhắc một lát, liền gọi điện thoại cho Ngũ Tử Húc.

“Cho tao số điện thoại của Khương Chân.”

Chuyện liên quan tới bạn gái mình vất vả theo đuổi, Ngũ Tử Húc tự nhiên quan tâm: “Em ấy đang ở cạnh tao, mày tìm em ấy có việc gì?”

Diêm Trùng vô tâm giải thích: “Đưa điện thoại cho Khương Chân nhanh.”

Ngay sau đó, thanh âm lãnh đạm của Khương Chân vang lên trong di động.

Diêm Trùng gọn gàng dứt khoát nói: “Kỉ Tiểu đâu?”

Khương Chân ngưng một chút liền vui vẻ: “Anh không tìm thấy anh ấy sao?”

Diêm Trùng lại hỏi lại lần nữa.

Khương Chân nói: “Tìm không thấy chứng tỏ anh ấy không muốn gặp anh, anh tự tìm một chỗ ngồi ngốc đi.”

Lời như thế mà cũng dám nói với Diêm Trùng, Ngũ Tử Húc ngồi một bên vừa sợ vừa kinh ngạc, thực phức tạp.

Diêm Trùng không có tâm tình cùng nhỏ đùa giỡn, nhưng không thể quá mạnh bạo với Khương Chân, chỉ có thể nhấn nại: “Cậu ấy có chỗ nào không thoải mái? Hôm nay cậu ấy không tới tham gia hoạt động đảng viên.”

Khương Chân nghe ra lo lắng trong lời Diêm Trùng, khẽ trầm mặc rồi lại tiếp tục oán giận một câu: “Anh đừng có coi anh tôi là đậu hũ.”

“Như thế còn bảo không quan tâm tới Kỉ Tiểu, mà em cứ lần lượt sừng cò lên làm cái gì?” Diêm Trùng trả lời.

Khương Chân ghen hợm: “Tôi...tôi chính là nhìn anh không vừa mắt!”

“Shit, không vừa mắt thì không vừa mắt, anh chỉ muốn biết Kỉ Tiểu đi đâu rồi?”

Nghe giọng nói lạnh lùng của Diêm Trùng, Khương Chân không động tĩnh, lúc sau mới nói: “Vẫn tốt, hôm nay anh tự mình ngốc đi, ai nấy cũng đừng tới chọc anh ấy.”

Nhỏ nói như vậy, Diêm Trùng diên mới yên tâm được, chính là mặc hấn hỏi thế nào Khương Chân cũng không cung cấp tin chính xác, Diêm Trùng chỉ có thể cầm giận cúp điện thoại, vừa đúng lúc xe taxi cũng đã dừng dưới nhà Trì gia, Diêm Trùng tiếp tục gọi điện thoại, vừa bước nhanh vào trong, chợt nghe tiếng chuông di động cách đó không xa vang lên.

Diêm Trùng vừa ngẩng đầu liền thấy Kỉ Tiểu từ một cầu thang khác đi xuống, Kỉ Tiểu không thấy hấn, cậu cúi đầu nhìn di động trong tay, rõ ràng chuông di động vẫn đang kêu nhưng Kỉ Tiểu không tiếp, còn cho di động lại vào trong túi áo.

Diêm Trùng nhìn động tác của cậu, khẽ nhủ mày.

Kỉ Tiểu đi tới bến xe bus, ước chừng ngồi khoảng 7, 8 trạm liền xuống xe, sau đó đi vào một quán cà phê, chọn vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Lúc này thời gian ngồi chờ so với lần trước ngắn hơn chút, Kỉ Tiểu mới đọc được hai trang sách, một nữ nhân đã đi tới, vẫn bộ dạng tao nhã ăn diện thời thượng, đi giày cao gót, dáng người yếu điệu bước tới.

Nhưng Kỉ Tiểu vừa nhắc đầu liền phát hiện, tuy rằng khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, trang điểm cầu kì nhưng khó có thể che được khí sắc tối đen cùng ánh mắt mỗi mét của người phụ nữ kia.

Nhìn thấy Kỉ Tiểu, Trì Xu Di so với dĩ vãng không còn tính nhẫn nại nữa, bà nói thẳng: “Ta không cách nào ngồi ở đây 2h liền, chốc nữa ta còn có việc.”

Kỉ Tiểu chỉ thản nhiên đánh giá bà ta một vòng, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Nhân viên phục vụ đưa cốc nước cho Kỉ Tiểu, lại hỏi Trì Xu Di uống gì, Trì Xu Di nói: “Không cần, tôi sẽ đi ngay.”

Kỉ Tiểu lại làm như không nghe thấy, đối với nhân viên phục vụ nói: “Giống của tôi.”

Lông mày Trì Xu Di dựng đứng lên: “Ta không rảnh ở đây lãng phí thời gian!” Cảm thấy những lời này hơi to tiếng, bà lập tức nhỏ giọng lại, khẩu khí mềm nhũn: “Ta thật sự có việc, trong nhà...có việc.”

Câu nói này, bà cơ hội mỗi tối bà đều lặp đi lặp lại nói với Kỉ Tiểu, cậu nghe cũng đã quen, nhưng vẫn nhìn ra được lần này lo lắng trong mắt Trì Xu Di không giống làm bộ, nhưng Kỉ Tiểu đối với điều này vẫn thờ ơ, không nói một lời.

Kỉ Tiểu đọc sách, Trì Xu Di liền trừng mắt lườm cậu, theo thời gian trôi đi, thần sắc trong mắt bà ta càng ngày càng hung ác, nham hiểm, khóe miệng cũng nhin không được co rúm lại, đợi cho kim đồng hồ dừng ở vị trí số 11, Trì Xu Di lập tức đứng lên, không nói hai lời liền xoay người đi ra ngoài.

Kỉ Tiểu từ từ buông quyển sách xuống, khi bà ta thoáng đi qua người cậu, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Bà còn bao nhiêu tiền chữa bệnh cho nó?”

Trì Xu Di ngừng bước, kinh ngạc xoay đầu nhìn lại.

Kỉ Tiểu không nhanh không chậm, sắc mặt như thường: “Cứ cho hôm nay còn, vậy ngày mai còn hay không?”

Trì Xu Di biểu tình kinh dị, cảm xúc trong mắt kịch liệt bốc lên, từ không dám tin đến thống khổ rồi tái nhợt, cuối cùng lưu lại nồng đậm hận ý với Kỉ Tiểu.

“Nó là em trai mày!” Trì Xu Di nghiêng răng nghiêng lợi: “Mày có còn là người không hả?!”

Kỉ Tiểu lại lật một trang sách, đối với lời nói của Trì Xu Di không phản ứng, nói: “Bởi vì bà không phải nên tôi cũng không phải...”

Trì Xu Di ngửa mặt lên trời thở hỗn hển mấy hơi, giống như dùng toàn lực để áp chế tức giận dâng tới tận ngực, ngữ khí mang nức nở bi thương nói: “Tình huống của nó không tốt lắm, đã bắt đầu xuất huyết, con hận ta, không sao cả, đó là lỗi của ta, nhưng Tiểu Mân vô tội, nó cái gì cũng không biết.”

Kỉ Tiểu bỗng nhíu mày: “Bà đang đóng phim truyền hình sao?” cậu mâu sắc lãnh liệt nhìn Trì Xu Di, ngữ điệu bằng phẳng gần từng chữ: “Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

Trì Xu Di gần đây thần kinh căng thẳng, đã gần như sắp đứt rồi, cổ tình tiểu súc sinh trước mắt do chính mình sinh ra lại còn lần nữa khiêu chiến giới hạn của mình, đã đem bà bức tới không thể chịu nổi được nữa.

Bà ta định với tay lấy cái cốc trên bàn, nhưng Kỉ Tiểu đối với hành động của bà sớm có phòng bị, đã sớm đem cốc để ra xa tầm với, Trì Xu Di không tìm được công cụ, giận dữ định giơ tay tát vào mặt Kỉ Tiểu.

Chính là tay của bà đã bị một người mãnh liệt giữ lại!

Hết chương 87

88. Chương 88

Trì Xu Di nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên khuôn mặt lạnh lùng một phen cầm tay mình. Thiếu niên kia tầm tuổi Kỉ Tiểu, nhưng khí lực thực lớn, ánh mắt âm trầm, ánh mắt nhìn Trì Xu Di tràn ngập áp bách, vừa thấy liền biết không phải là con cái nhà bình thường.

Diêm Trìung quát mắt sang Kỉ Tiểu kinh ngạc khi thấy mình xuất hiện, quay đầu hướng Trì Xu Di thần nhiên nói: “Phu nhân, tùy tiện động thủ đối với trẻ vị thành niên, có phải rất vô văn hóa không?”

Trì Xu Di tự nhiên khó chịu, nhưng vốn định nói: Cậu từ đâu tới, dựa vào cái gì mà quản chuyện của chúng tôi, tôi đánh con mình không được à, lại cảm thấy Diêm Trìung nhìn có chút quen mắt, Trì Xu Di nội tâm nhanh chóng nhớ lại, nhưng nhớ mãi không ra.

Bà dùng sức rút tay về, không vui hỏi: “Cậu là ai?”

Diêm Trìung: “Bạn học của Kỉ Tiểu.”

Kỉ Tiểu ngồi một bên nhàn mi.

Trì Xu Di nhìn Kỉ Tiểu, lại nhìn Diêm Trìung, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên: “Cậu là...”

Bà nghĩ ra rồi! lần trước tại nhà hàng...bọn họ đã gặp qua.

Trì Xu Di lẩn lộn trong giới thượng lưu ngân ấy năm đều có phương pháp xử sự khéo léo đưa đẩy, nhãn lực cùng trí nhớ đều là kinh người, bà mặc dù không biết thân phận Diêm Trìung là gì nhưng có thể đi cùng công tử nhà thị trưởng thì của cải và danh phận hẳn cũng không quá kém, ít nhất bề ngoài cũng không nên đắc tội.

Vì thế bà nhanh chóng điều chỉnh biểu tình gương mặt cứng ngắc, thay bằng thần thái tao nhã quý phái đối Diêm Trìung nói: “Xin lỗi, là tôi thất thố, nhưng tôi có việc gấp cần phải xử lý, cho nên phải đi trước, các cậu ngồi đi.”

Trì Xu Di coi như biết tính tình Kỉ Tiểu, cậu và cha cậu giống nhau, đem cái gọi là tôn nghiêm cung phụng lên cao không để cho bất luận kẻ nào xâm phạm, hiện tại bạn học đang ở đây, cậu liền khó chịu, hẳn là sẽ không tìm bà phiền toái.

Nhưng mà ai ngờ Trì Xu Di vừa bước được một bước, Kỉ Tiểu lạnh giọng vang lên sau lưng.

Cậu nói: “Còn nửa giờ nữa, bà đi cái gì?”

Trì Xu Di vừa đeo lên mặt nạ hoàn mỹ sua đó lại vỡ tan như thủy tinh, Diêm Trìung có thể thấy quai hàm của bà ta phát run, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, Trì Xu Di liền đen mặt đi tới, đầu tiên là bà oán hận nhìn Kỉ Tiểu tiếp đó bước về vị trí của mình, khi bà tay quay sang nhìn hẳn trong mắt đã có chút hòa hoãn.

Diêm Trìung thấy Kỉ Tiểu vẫn bộ dạng đó, nghĩ nghĩ quay người ngồi xuống bên cạnh cậu.

Hắn gọi nhân viên phục vụ tới mang cho hắn một tách cà phê, lại đổi cốc nước đã lạnh của Kỉ Tiểu, sau đó ngẩng đầu hỏi nữ nhân trước mặt: “phu nhân muốn uống gì?”

Trì Xu Di nói: “Cũng thế đi.”

Nhân viên phục vụ sau khi đưa nước xong, không khí bàn này đã không còn giương cung bạt kiếm như trước, Trì Xu Di thậm chí mỉm khoe miệng mang tươi cười, mà Diêm Trường cũng đã trở nên lịch sự lễ phép hơn, chỉ có Kỉ Tiểu từ đầu tới cuối đều giữ thái độ lạnh nhạt thờ ơ như vậy, tựa như chuyện xấu hổ vừa rồi căn bản không có phát sinh qua.

Trì Xu Di hỏi: “Cậu học trường nào?”

Đã nói mình và Kỉ Tiểu là bạn học, vậy bà ấy ngay cả con mình học trường nào cũng không biết sao?

Diêm Trường nói: “Trung học Phụ Trung thuộc Đại Học U.”

Trì Xu Di lập tức lộ vẻ tán thưởng: “Trường chuyên a, bình thường học tập nhất định rất vất vả.”

Diêm Trường nói: “Thành tích của cháu so với Kỉ Tiểu còn kém xa.”

Trì Xu Di cười cười, đối với chuyện của Kỉ Tiểu không hề có hứng thú.

“Chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu rồi đúng không?” Bà hỏi.

Diêm Trường đáp: “Hắn là chưa, cháu không nhớ rõ.”

“Không nhớ cũng không sao, cậu là bạn học của Vương công tử đi, nửa năm trước ở nhà hàng...”

Diêm Trường nghĩ nghĩ: “Hình như có việc này, phu nhân tới đó ăn cơm sao?”

Trì Xu Di nói: “Ừm, tôi...tôi đi cùng chồng.”

Diêm Trường vừa nói vừa lặng lẽ chú ý biểu tình của Kỉ Tiểu, hần phát hiện vô luận Trì Xu Di nói gì Kỉ Tiểu cũng làm như không nghe thấy hoàn toàn không có phản ứng, Diêm Trường vì thế đánh bạo tiếp tục nói: “Chồng phu nhân là thương nhân sao?”

Trì Xu Di gật đầu: “Đúng vậy, chỉ làm ăn nhỏ thôi.”

Diêm Trường cùng bà hàn huyên không đến nơi đến chốn một thời gian, hai người đều thông minh né tránh chuyện trước mắt, Trì Xu Di mỗi câu đều muốn hỏi tới gia thế tài sản của Diêm Trường, nhưng Diêm Trường hoàn toàn không bắc cầu cho bà qua, mà Trì Xu Di lại phi thường gấp, Diêm Trường trong thời gian ngắn nghĩ cũng để bà ta đào ra được cái gì, nhưng hần có thể khẳng định được, quan hệ của người phụ nữ này và Kỉ Tiểu so với tưởng tượng của hần còn kém hơn.

Trì Xu Di thời thời khắc khắc đều chú ý tới thời gian, chờ 2h trôi qua, bà một giây cũng không muốn lãng phí trực tiếp đứng dậy chỉ đối Diêm Trường gật đầu coi như chào hỏi, nhìn cũng không nhìn Kỉ Tiểu một cái lập tức rời đi.

Diêm Trường nhìn bà vội vàng lên xe taxi, mãi cho tới khi không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe, hần quay lại nhìn Kỉ Tiểu.

Bên ngoài không biết trời đổ mưa lúc nào, Kỉ Tiểu không mang ô, cũng không có ý tránh mưa, chỉ không nói gì cứ thế đi giữa làn mưa.

Diêm Trường lặng yên không lời đi sau lưng cậu, Kỉ Tiểu không bắt xe về mà cứ tiếp tục đi bộ trong mưa, áo sơ mi mỏng manh bị mưa bụi làm cho ướt đầm dính lên người, mưa cũng theo tóc ướt nhỏ xuống trán, cậu lại như không cảm thấy khó chịu cứ không ngừng mà đi về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, Kỉ Tiểu không cẩn thận bước phải một vũng nước, mãnh liệt lao đảo, suýt ngã may mà có Diêm Trường ở đằng sau nhanh tay chạy lên đỡ.

Diêm Trường thở dài, xoay người lại ngồi xổm xuống phía trước cậu, nói: “Chân đau cũng đừng cố quá, lên đây đi.”

Kỉ Tiểu nhìn bóng lưng rộng lớn của hần, không động đậy.

Diêm Trường nói: “Cậu muốn mấy ngày nữa không thể lên lớp sao?”

Kỉ Tiểu ngậy người một khắc, rốt cục mềm nhũn ghé vào trên lưng Diêm Trường.

Diêm Trường đỡ hai chân cậu thoải mái cõng cậu đứng lên, vững bước rời đi.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, cũng may thời tiết cũng nóng bức nên không cần lo sẽ bị cảm, Kỉ Tiểu nhìn mái tóc ướt sũng của Diêm Trùng, nước mưa chảy dài từ tóc xuống cần cổ thấm lên áo hần, trên mặt cũng lấm tấm nước, cả người hần đều bị nước làm ướt đầm.

Kỉ Tiểu bỗng vươn tay lau nước mưa trên mặt Diêm Trùng, hần ngẩn ra, ngay sau đó khoe miệng cũng nhin không được khe cong cong (Jer: lờn mợn quờ đi >”

89. Chương 89

Chính là Diêm Trùng không nghĩ tới Kỉ Tiểu sẽ lợi dụng điểm này để... uy hiếp đối phương, nhìn thái độ Trì Xu Di đối với Kỉ Tiểu, hoàn toàn là bài xích, chán ghét nhưng Kỉ Tiểu vẫn kiên trì cùng đối phương gặp mặt, mà hai người gặp nhau căn bản không có thực chất nói chuyện, cậu ấy đang làm gì vậy?

Diêm Trùng không hiểu, nhưng ngay sau đó, hần lại cảm thấy hình như hiểu được điều gì.

Rõ ràng cả hai bên đều hy vọng đối phương triệt để rời khỏi cuộc sống của mình nhưng Kỉ Tiểu lại vẫn như trước lựa chọn đúng giờ có mặt tại ngày hẹn, chẳng sợ đối phương chán ghét hay day nghiến, Kỉ Tiểu vẫn không bỏ. bởi vì Kỉ Tiểu không muốn Trì Xu Di quên đi tồn tại của mình, quên đi quá khứ của bà, cậu muốn bà phải luôn nhớ rõ, nhớ tới bà còn một thằng con không lúc nào bớt lo lúc nào cũng có thể tìm bà phiên toái, ngóng trông bà chịu khổ, ngóng trông bà sống không tốt, ngóng trông đưa con mới của bà gặp xui xẻo. làm cho bà nghĩ tới liền không thoải mái, nghĩ tới liền không thể nào chấp nhận, nghĩ tới liền thống khổ, sau đó thì luôn khó chịu vẫn luôn không an tâm, vẫn luôn sống trong lo sợ, vẫn luôn không có biện pháp nào tự tại sinh hoạt.

Đó là một phương pháp thực gọn gàng dứt khoát, Kỉ Tiểu thậm chí không cần làm động tác dư thừa, chỉ hàng năm tới chỗ hẹn ngồi là đủ, nhìn trạng thái bất an mỗi khi Trì Xu Di gặp mặt cùng Kỉ Tiểu liền biết phương pháp này hiệu quả thực rõ rệt.

Nhưng đây kỳ thật cũng là một phương pháp rất ngốc.

Bởi vì Kỉ Tiểu cũng sẽ tự vây khốn trước một bà mẹ không muốn chịu trách nhiệm. Trì Xu Di không có biện pháp vùng vẫy thoát khỏi cậu, Kỉ Tiểu cũng đồng dạng bị đoạn ân oán kia vĩnh viễn trói chặt tay chân. Nhưng cậu bất đồng với Trì Xi Du, Trì Xu Di là bị bức ép, còn Kỉ Tiểu là tự nguyện.

Diêm Trùng nghe Khương Duệ và người của Liêu Viễn Đông tại A thị kể tới Kỉ Hiếu Trạch liền có một cảm giác mơ hồ, mặc dù chỉ có một số từ ngữ qua loa nhưng cũng chứng tỏ ông là một người cha quật cường thanh cao dù đang bị giam giữ trong nhà tù nhưng vẫn đối với đứa con mình trả giá cực đại tâm huyết và tình cảm, ông thực sự yêu quý Kỉ Tiểu, ông hy vọng sau khi ông rời đi Kỉ Tiểu vẫn có thể sống vui vẻ thoải mái, được trải qua cuộc sống như một hài tử bình thường, nhưng hành vi của Kỉ Tiểu lại hiển nhiên phá vỡ hy vọng của Kỉ Hiếu Trạch, cũng là hy vọng lớn nhất đời ông.

Cậu vẫn sẽ ở giữa mùa đông khắc nghiệt, mạo hiểm đi lại trong phong ba bão tuyết chỉ vì muốn tới vùng ngoại ô tảo mộ cha mình, lại không nguyện ý quên ông đi để hảo hảo sống một cuộc sống của mình.

Đó là nỗi oán hận của Kỉ Tiểu, cậu hận Trì Xu Di, hận Trì Xu Huyền, thậm chí hận cả Kỉ Hiếu Trạch, thậm chí hận chính bản thân mình.

Người người đều nói Kỉ Hiếu Trạch lạnh lùng lãnh đạm, đối với bất kì cái gì cũng không có hứng thú, Diêm Trùng cũng hiểu được, tuy rằng mới quen biết nhưng hần có thể cảm nhận được Kỉ Tiểu cũng giống hệt cha mình, cậu rõ ràng là con người nhưng những cảm xúc bình thường của cậu so với những hận ý kia thì ít hơn rất nhiều.

Hơn nữa đôi khi trong lúc vô ý Kỉ Tiểu cũng biểu hiện ra ngoài một phần những hận ý đó, Diêm Trùng vô pháp xác định, trong lòng Kỉ Tiểu đến tận cùng còn có bao nhiêu những suy nghĩ tối tăm không nhân đạo như thế, hần đối với nhiều chuyện không để ý, nhưng hần sẽ dùng các loại biểu hiện ôn nhu tình cảm nhất để có thể dung hòa hiểu hết được Kỉ Tiểu, cho dù hết thấy những ngọt ngào tốt đẹp trước mắt này

đều chưa thể mê hoặc giữ được Kỉ Tiểu, cậu vốn đối với những cái đó đều bắt giắc thành lập một tấm chắn phòng ngự kiên cố, cậu không tin tình cảm, không tin người khác có tình cảm với mình, lại càng không tin tình cảm là trường cửu.

Đây là một loại biểu hiện của tự chán ghét vứt bỏ bản thân, Diêm Trùng nghĩ tới lời Khương Duệ đã nói, trong lúc Kỉ Hiếu Trạch bị ngồi tù, Trì Xu Di từng trước mặt Kỉ Tiểu tuổi còn nhỏ mãnh liệt giáo huấn, chỉ trích cừu hận của bà với mẹ Kỉ Tiểu, đối với Kỉ Tiểu sinh ra oán trách như quái vật, điều này đối với Kỉ Tiểu đến tận cùng đã gây ra tổn thương nhiều bao nhiêu, mà khiến cho cậu sau khi trưởng thành lại có nhiều suy nghĩ tiêu cực như vậy, căn bản thực khó có thể tưởng tượng được.

Cho nên cùng ở một hoàn cảnh, Khương Duệ vì có thể đối lấy được một cái giấy gọi đại học liền có thể bình tĩnh kể lại cho Diêm Trùng nghe, Khương Chân có thể mặc cho bạn bè bằng hữu xì xào những chuyện xấu trong gia đình, bất quá cũng chỉ lạnh lùng mỉm cười, coi hết thấy đều là gió thoảng bên tai. Nhưng Kỉ Tiểu lại không làm được, đó chính là một vết sẹo xấu xí của cậu, vết sẹo sâu tới độ có thể thấy được xương cốt cùng da thịt xung quanh, nhận không ra được người.

Diêm Trùng càng nghĩ càng không thấy thoải mái, ngực tự như bị một khối đá lớn đè tới không thở nổi, hẳn phát hiện, nguyên lai những hiểu biết của Kỉ Tiểu thật sự quá ít, hẳn căn bản không biết Kỉ Tiểu đã trải qua những ngày thế nào, cảm thụ những dày vò thế nào.

Mà Kỉ Tiểu thì cảm giác lực xoa bóp ở mắt cá chân dần tiêu thất, lại thấy Diêm Trùng đang thất thần nhìn mình, không lời mà đẩy tay hẳn ra, khắp khiêng đứng dậy tự mình đến phòng tắm rửa lượng dầu thuốc thật nhiều trên chân mình.

.....

Kỉ Tiểu không phải ngày đầu tiên tới Đàm gia (họ ông bà ngoại), so với lần đột nhiên tới lần trước, hiện tại cậu đối với việc ăn cơm ở Đàm gia đã có phần thích ứng, nhưng bởi vì Diêm Trùng thường thường bụng dạ khó lường, Kỉ Tiểu như trước vẫn không hoàn toàn thả lỏng.

Ông bà ngoại mặc dù không ở đây, nhưng Quế bà bà vẫn đối với hai người thực phi thường quan tâm, lại bởi vì chân Kỉ Tiểu bị thương, Diêm Trùng lo lắng cậu một mình ở trong kí túc, tự mua cơm ăn cũng không tiện, vì thế Diêm Trùng cứ rần ép Kỉ Tiểu ở nhà mình cho tới hết kì nghỉ, thẳng tới khi đi học mới cho trở về.

Nhượng Kỉ Tiểu coi như an ủi chính là từ sau khi ở quán cà phê trở về, Diêm Trùng cũng không đề cập đến chuyện đó lần nào, thái độ Kỉ Tiểu vẫn như dĩ vãng, trừ bỏ hẳn mỗi khi bắt cậu bôi thuốc thì giống như mẹ già cần nhần liên miên, còn lại thì không có gì thay đổi.

Thành tích kì thi tháng đầu tiên đã có, Kỉ Tiểu vẫn phong độ như thường mà phát huy, hơn nữa bởi vì Thái Hiếu Mông đã chuyển sang ban khác cho nên lần này cậu vinh quang đứng đầu bảng thành tích của ban tự nhiên, cũng là đứng đầu khối 12 khiến cho những bạn học mới chuyển sang tâm phục khẩu phục một phen.

Diêm Trùng cũng không tồi, bởi vì thái độ đối với môn toán đã thay đổi mà thành tích của hẳn cũng đã tăng vọt trông thấy, cơ bản đứng trong top 5, nhưng so với Kỉ Tiểu thì vẫn có sự chênh lệch tương đối.

Khó được, Kỉ Tiểu có thể thấy Diêm Trùng cầm lên quyển ngữ văn không tính là xinh đẹp của hẳn suy ngẫm.

Nhưng Kỉ Tiểu cũng không để ý, cúi đầu làm bài tập, Ngũ Tử Húc nghiêng cái đầu xù kinh ngạc một chút.

“Diêm Vương, thành tích của mày là muốn để hù chết ai hả, có nghĩ tới tâm tình của đồng anh em này không, mày cũng đâu cần phải thi đại học!”

Kỉ Tiểu ngưng bút.

“Còn mày, bộ mày muốn thi đại học à.” Hồng Hạo cũng đi theo phun trào.

Ngũ Tử Húc: “Tao tốt xấu gì cũng tiếp tục ở lại trong nước, tuy rằng anh đây có cơ bắp cường kiện cùng khí lực vĩ ngạn nhưng cũng cần phải có đầu óc thông tuệ để sau này có thể làm một sỹ quan chỉ huy, nếu

không vào trường quân đội sao có thể lãnh được được người khác, tao có thể không sốt ruột sao.”

“Ừ, mà nghĩ đúng đấy.”

Diêm Trường nhin không được nói, vừa lên nhìn sang Kỉ Tiểu ở bên cạnh, vẫn thấy cậu đang múa bút thành văn, từ đầu tới cuối đều không chú ý tới nơi này. Diêm Trường có chút thở phào lại có chút buồn bực, nhất thời càng thêm phiền, khoát tay ném quyển sách vào trong ngăn bàn không đọc nữa.

.....

Học sinh năm cuối được miễn tất cả các hoạt động đoàn thể trường lớp, cho nên thấy học sinh năm nhất năm hai được đi dã ngoại, thì bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo trong tâm tự nhiên đứng ngồi không yên, bọn họ không phải hiếm lạ chỗ chơi mà chính là không chịu đựng được người ta được nghỉ đi dã ngoại mà bọn họ phải tới trường để học.

Nhưng mà Ngô lão thái lại mang tới một tin tức tốt, hôm đó học sinh lớp 12 cũng có thể đi nhưng người ta đi chơi 3 ngày còn bọn họ chỉ đi trong ngày rồi về, chủ yếu là vì muốn cho bọn họ cử hành một cái nghi thức lễ thành nhân.

Tóm lại mặc kệ là lễ gì, chỉ cần được nghỉ đi chơi, thì bọn học trò đều tâm tình khoái trá.

Địa điểm lễ thành nhân được tổ chức ở một khu vườn sinh thái lớn của Lâm thị, diện tích bên trong cũng rộng rãi, trang trí tuyệt đẹp, cũng không kém những danh lam thắng cảnh khác, hôm đó bọn họ bắt buộc phải mặc đồng phục chỉnh tề, dung nhan đoan chính, chờ một lúc lâu mới được xuất phát, tràn non lợi suốt nửa ngày mới tới địa điểm.

Lúc đi Diêm Trường cũng không có đồng hành cùng Kỉ Tiểu, hắn được cử lên đọc lời thề thay mặt toàn thể học sinh, cho nên phải tới trước mọi người, theo lý thuyết, Diêm Trường vốn chưa bao giờ tham gia các hoạt động trường lớp, nhưng lễ thành nhân của trường Phụ Trung rất lớn nghe nói còn có đài truyền hình tới quay phim, cho nên hiệu trưởng mãnh liệt nhờ hắn, Diêm Trường bất đắc dĩ mới tự mình lên sân khấu.

Các thiếu nam thiếu nữ mặc đồng phục học sinh tại quảng trường to như vậy xếp hàng chỉnh tề, từ xa nhìn lại đặc biệt có tinh thần phấn chấn dạt dào, trước mặt có một cái đài cao, hai bên có treo bóng bay cùng biểu ngữ, còn có cả một con búp bê thổi khí thật lớn, đích xác khiến chuyện này trông càng trang nghiêm long trọng, không ít học sinh lớp 10 và lớp 11 đều xúm lại xem, cực kì náo nhiệt.

Bọn Kỉ Tiểu đợi hồi lâu nghi thức mới bắt đầu diễn ra, diễn văn nghệ, hiện trường lên phát biểu, lãnh đạo tới nói chuyện... nói chung quá trình rườm rà nhưng không thể bỏ cũng xong, rốt cục tới phiên đại diện học sinh lên phát biểu.

Kỉ Tiểu nguyên bản vẫn cúi đầu ngăn người, chợt nghe Ngũ Tử Húc ở phía sau ‘Shit’ một tiếng, lại mắng: “Diêm Vương của chúng ta hôm nay thực xì tai.” Lúc này cậu mới ngẩng đầu nhìn về phía sân khấu.

Chỉ thấy Diêm Trường luôn mỉm cười đứng trước micro, hắn cũng chỉ mặc đồng phục học sinh giống mọi người nhưng khí chất trên người hắn lại hoàn toàn bất đồng, không biết là có được chỉnh sửa hay không nhưng cũng là bộ đồng phục áo sơ mi trắng quần tối màu ấy mặc trên người hắn lại tựa như một bộ trang phục rất thời trang, tựa như người mẫu đang đứng, tóc cũng được chải gọn gàng, bình thường khí chất hắn thường ẩn giấu đi nhưng hôm nay khí chất đó được tỏa ra liên tục, ngay cả các bạn học khác cũng nhin không được mà cảm thán: “Diêm Vương thực đẹp trai.”

Mà bên cạnh hắn, là Kinh Dao, Kinh Dao hôm nay cũng có trang điểm chải chuốt hơn, đem ngũ quan hoàn mỹ của nhỏ tôn lên càng tinh xảo, hai người đứng ở đó, tựa như bóng đèn khiến người ta chói mắt.

Bài phát biểu được đã viết sẵn, bọn Diêm Trường chỉ cần dựa theo đọc là được rồi, nhưng hiển nhiên ưu thế lần này của đại diện học sinh có ngoại hình đẹp được thể hiện ra hết, một bài phát biểu nhằm chán năm nào cũng lặp đi lặp lại được bọn họ đọc khiến đám học sinh ở dưới trào dâng, khiến ai nấy đều cổ động đứng lên, giống như thật sự cảm nhận được tư vị thanh xuân cùng cảm giác được thành niên không thể nào nói rõ.

Đoạn thời gian này trôi qua đi, sẽ không thể nào quay lại được.

Phát biểu xong, lại tiếp tục các tiết mục khác, Diêm Trùng và Kinh Dao thì bị kéo tới làm phỏng vấn, thẳng tới khi diễn lễ kết thúc, người phái dưới tản đi không ít, Kỉ Tiểu vẫn ngồi ở trên ghế dài dưới khán đài, mới nhìn thấy Diêm Trùng vội vàng vàng chạy tới.

Diêm Trùng trán đầy mồ hôi, quần áo vừa rồi còn dính tề giờ đã bị hắt bỏ sơ vin, cúc áo cũng cởi mấy nút, lộ ra lồng ngực tinh trắng, cà vạt thì thất lỏng lẻo trên cổ, không còn nghiêm cẩn trang nhã như lúc này.

Nhưng dù vậy, khuôn mặt kia vẫn không thay đổi, Kỉ Tiểu nhìn kỹ hắt một lúc mới dời mắt đi.

Hết chương 89

90. Chương 90

Kể tiếp không biết Diêm Trùng có chuyện gì mà hắt kéo Kỉ Tiểu đi theo một hướng, ngược với khu vui chơi giải trí mà đám học sinh đang chơi tới diễn ở đó, cho nên đường này vắng người, xung quanh đều là một rừng lá phong lửa đỏ, phối hợp với rừng nước trong xanh xinh đẹp, đúng thực chất là cảnh trí của mùa thu, đặc biệt yên bình.

Kỉ Tiểu phóng tầm mắt thưởng thức cảnh đẹp, khó được khi sắc lạnh trên mặt đều hòa hoãn không ít, bỗng nhiên trên lưng nặng nặng, đã bị Diêm Trùng từ phía sau ôm chặt lấy.

Kỉ Tiểu vội vàng nhìn chung quanh, một bên giấu dựa ý bảo Diêm Trùng buông tay, nhưng hắt lại càng ôm cậu chặt hơn, mặt hắt còn dán sát cọ cọ lên má Kỉ Tiểu.

“Đừng lo, không có ai.”

Kỉ Tiểu vẫn lo lắng, lại nghe Diêm Trùng nói tiếp: “Tớ nhìn thấy hết rồi, lúc này cậu từ đầu tới cuối đều nhìn tớ không dời mắt.”

Kỉ Tiểu ngưng lại, lạnh lùng nói: “Tự mình đa tình.”

Diêm Trùng nhìn lỗ tai hơi phồng hồng của Kỉ Tiểu mỉm cười ra tiếng: “Vậy cậu nhìn ai? Huh?”

“Nhìn Kinh Dao...”

Nói chưa hết câu, vành tai đã bị đầu lưỡi ẩm nóng liếm qua, Kỉ Tiểu nhin không được cả người run rẩy, da gà nổi khắp toàn thân.

Diêm Trùng còn ngại không đủ, từ tai Kỉ Tiểu một đường liếm xuống thấp, tay thì nhẹ nhàng vuốt ve thất lưng thon nhỏ của Kỉ Tiểu, miệng còn không thành thật: “Cho tớ sờ chút, nghe tim cậu đập nhanh như vậy là tớ biết cậu không có nói sai...” Kỉ Tiểu bị hắt làm cho chân nhuyễn, khẽ lắc đầu tránh né, khuôn mặt cũng ửng đỏ hắt lên.

Diêm Trùng thấy cậu như vậy, tâm đều ngứa ngáy lợi hại, xoay qua ngậm môi cậu, thế nhưng phi thường thuận lợi tách môi cậu ra đi vào trong, đầu lưỡi Kỉ Tiểu lúc đầu còn né tránh bị Diêm Trùng cưỡng thế quần quýt không tha, miệng lưỡi giao triền trao đổi nước bọt, nụ hôn kia tựa như sắc thái cảnh lá hỏa diễm xung quanh, nóng rực ngọt nị khiến tự tận sâu trong lòng đều đốt cháy hầu như không còn.

Diêm Trùng hôn đến mê muội, Kỉ Tiểu cũng bị hắt nhiệt tình lây lan, nháy mắt trong đầu toàn hình ảnh hắt ở trên sân khấu phát sáng quanh người Diêm Trùng vốn nên như thế, kì thật chỉ cần cậu muốn, hắt có thể so với hiện tại càng có nhiều thứ hơn, vô luận là người khác yêu thích ngưỡng mộ khen ngợi sùng bái hay càng nhiều người chú ý hơn, Diêm Trùng đều có thể có được, chính là cậu chưa bao giờ để ý hắt, hắt luôn tình nguyện cùng mình dây dưa không rõ, cũng không muốn đi tìm đoạn tình cảm khác thoải mái tốt đẹp hơn.

Nghĩ tới đây, Kỉ Tiểu trong lòng khẽ động, ngay sau đó càng nhiều là mê vông trào lên.

Bỗng có một tiếng ho khan từ một bên truyền tới, lập tức đánh gãy hai người đang đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt, Kỉ Tiểu phản ứng cực nhanh đẩy Diêm Trùng ra, lau lau đôi môi bị hân hôn tới sưng đỏ, vội vàng quay sang nhìn xem là ai tới.

Chỉ thấy Kinh Dao đứng ở một gốc cây cách đó xa xa, cúi đầu, trên mặt còn mang chút xấu hổ ửng đỏ, mặc dù bước đầu đã chấp nhận mối quan hệ của hai người này, nhưng rốt cuộc vẫn là bất đắc dĩ, hơn nữa chính mình còn đánh vỡ trường hợp ngưng ngưng lại nên không cách nào xem như không có việc gì được.

Kinh Dao nhanh chóng bình phục tâm tình, quay đầu ho khan khẽ nói: “Hai người cũng quá thoải mái đi, tốt xấu gì cũng nên chú ý chung quanh một chút, may mắn người tới là tớ.”

So với Kỉ Tiểu vẫn còn chút căng thẳng thì Diêm Trùng da mặt siêu dày, trong lòng càng nhiều là không thoải mái bị chen ngang, hân thần nhiên hỏi Kinh Dao: “Em tới có chuyện gì?”

Kinh Dao lấy khẩu khí giống hân đáp lại: “Gọi hai người đi ăn cơm, chúng tiểu nhân đã chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ hai vị vào bàn.” Nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

Khu sinh thái phong cảnh xinh đẹp, tuy rằng học sinh năm ba không thể tự do bốn phía chạy nhảy chơi đùa nhưng không thể lãng phí hoàn cảnh xung quanh, cho nên Diêm Trùng đã sớm chuẩn bị một bữa cơm dã ngoại đúng nghĩa, đồ ăn bên trong đều là lấy tại vườn, có tiền không có gì không mua được, chỉ cần bày ra là được.

Chờ Diêm Trùng và Kỉ Tiểu đi tới, quả nhiên bàn ăn dã ngoại đã được bày ra hết, đồ ăn cực kỳ phong phú lại ngon mắt, đồ ăn vặt, hoa quả sạch, đầy đủ tất cả, Ngũ Tử Húc chờ người không được đã khai chiến trước.

Diêm Trùng lấy một cái nệm đưa cho Kỉ Tiểu ngồi, bên cạnh cậu là Vương Hi Đường, mà cạnh Hi Đường là một nữ sinh có chút quen mắt.

Thấy Kỉ Tiểu và Diêm Trùng lại gần, Vương Hi Đường giới thiệu: “Đây là Nhạc Tiểu Văn, bạn cùng lớp tớ.” nói xong, lấy một miếng bánh ngọt đưa tới trước mặt Tiểu Văn, nhỏ mím cười tiếp nhận, Kỉ Tiểu cùng Diêm Trùng chào hỏi xong lại quay sang hàn huyên với Hi Đường.

Vô duyên vô cớ Hi Đường lại mang con gái tới tụ tập?

Diêm Trùng cũng đưa cho Kỉ Tiểu một miếng bánh, cùng cậu trao đổi ánh mắt. Kỉ Tiểu vẫn tương đối bình tĩnh, Diêm Trùng lại không quá thoải mái như vậy.

Thấy Hồng Hạo và Ngũ Tử Húc bắt tới một tầm mắt ái muội, Diêm Trùng quay đầu nhỏ giọng hỏi Kinh Dao: “Xảy ra chuyện gì vậy?” nhỏ và Hi Đường hiện tại cùng một lớp, hân là so với Diêm Trùng biết rõ hơn.

Kinh Dao nói: “Rất đẹp đúng không, trước kia là hoa khôi lớp 4, bây giờ là ủy viên văn nghệ lớp em, mắt Hi Đường cũng không tệ.”

“Thật sự đang quen nha?” Cũng quá tốc độ đi, hơn nữa một chút dấu hiệu cũng không có.

“Vậy cũng không phải, hiện tại thì chưa, nhưng chắc cũng sắp rồi, nhìn hai người họ dính với nhau như vậy, bình thường cũng toàn thấy hai người họ ở cùng nhau. Nhưng mà...so với anh còn kém nhiều lắm.” Kinh Dao không quên cho Diêm Trùng một ánh mắt ngầm, nhưng lại thấy biểu tình Diêm Trùng có chút không đồng nhất.

“Thái độ này của anh là ý gì? Hi Đường vẫn là lần đầu quen bạn gái, anh không thể thấy mình tốt liền mặc kệ người ta chứ.”

“Anh đương nhiên mong cậu ấy tốt.” vấn đề là...có thể tốt được sao?

Diêm Trùng trong lòng không chắc chắn.

.....

Chuyến dã ngoại trôi qua được một tháng, trước kì thi tháng lần thứ 2 lại xảy ra vấn đề.

Hôm đó, Kỉ Tiểu tới Đàm gia, không vì cái gì khác, cậu là đặc biệt tới bổ túc cho Diêm Trùng. tựa như Ngũ Tử Húc nói, cũng không biết Diêm Trùng đang nghĩ gì, có lẽ là bị bầu không khí thi đua trong lớp ảnh hưởng, hoặc là đột nhiên bạo phát ý chí chiến đấu tranh cường háo thắng, mà Diêm Trùng đối với thành tích học tập của mình không quá hài lòng, đặc biệt là các môn xã hội như ngữ văn, hẳn muốn cải thiện, mà biện pháp hữu hiệu nhất chính là tìm Kỉ Tiểu hỗ trợ.

Kỉ Tiểu cũng không cự tuyệt, nhưng ngay từ đầu cũng không coi là thật, dù sao môn ngữ văn không thể một sớm một chiều có thể tốt ngay được, đó là do kiến thức tích lũy bình thường, cho nên trừ bỏ Kỉ Tiểu hướng dẫn những trọng tâm của môn học, còn lại để hẳn tự đọc nhiều sách hơn, vô luận là sách giáo khoa hay sách tham khảo, cậu nghĩ Diêm Trùng thử một thời gian không có hiệu quả liền tự biết nặng nhẹ.

Nhưng lần này Diêm Trùng khó được khi nghiêm túc, không chỉ rất tập trung mà còn đem những đề sách Kỉ Tiểu nói tìm mua cho bằng được, không nói xem có hiểu hay không nhưng ít nhất hẳn đã cố gắng đọc hết, đây chính là thái độ hoàn toàn trái ngược trước đây của hẳn, dĩ vãng hẳn ngay cầm quyển sách giáo khoa cũng thấy nhưc đầu.

Kỉ Tiểu thấy vậy, thái độ hướng dẫn hẳn cũng có thay đổi, cho nên khi cậu đề nghị muốn bổ túc hẳn đương nhiên gật đầu như gà mổ thóc, phòng kí túc không thích hợp, thư viện lại đóng cửa quá sớm vì thế chỉ có thể tới nhà Diêm Trùng, hơn nữa sau khi tới 2 buổi Diêm Trùng cũng chỉ một lòng ôn tập không làm gì khác, lòng phòng bị của Kỉ Tiểu cũng dần dần thả lỏng.

Bà ngoại đối với điều này trăm phần trăm tán thành, còn cố ý nói Quế bà bà vì hai người hao tổn chất xám mà chuẩn bị nhiều đồ bổ não cùng ăn khuya.

Trở về phòng, hai người đồng thời đọc sách, không khí bên trong tràn ngập yên tĩnh cùng ấm áp, đến khi Diêm Trùng ngẩng đầu mới phát hiện đã gần 12h đêm.

Đang định bảo Kỉ Tiểu đi ngủ, bỗng nhiên điện thoại trong tay hẳn vang lên, điện báo tên người gọi Đông ca.

Diêm Trùng trực giác không quá tốt. Bình thường Liêu Viễn Đông luôn tôn trọng thói quen sinh hoạt ngủ nghỉ của Diêm Trùng, biết hẳn lên lớp cũng sẽ không làm phiền hẳn, huống chi là đã trễ thế này.

Diêm Trùng ấn nghe, đầu kia Liêu Viễn Đông liền vào thẳng vấn đề hỏi ngay: “Vương Hi Đường đâu?”

Diêm Trùng mắt nhìn Kỉ Tiểu, đứng dậy đi ra ban công, thấp giọng nói: “Có chuyện gì?”

Liêu Viễn Đông mắng một câu thô tục: “không thấy cậu ấy.”

“Sao lại không thấy? không có ở nhà sao?”

“Nếu ở nhà anh còn phải hỏi cậu à? Di động cũng tắt máy rồi.”

Diêm Trùng nghĩ nghĩ: “Anh tìm cậu ấy làm gì?”

“Cậu không biết sao?” Liêu Viễn Đông hỏa khí bốc lên, anh ta bề ngoài nhìn thì tà tính, khí thế cũng lớn, nhưng kỳ thật rất ít phát hỏa, không phải là tính tình tốt mà là không có người dám làm anh ta tức giận, lúc này ngữ khí lạnh lẽo nhưng cố tình vẫn cười nói: “Tiểu tử kia đi tìm đàn bà đừng tưởng anh không biết, lúc trước anh con mẹ nó không nên nương tay cho cậu ta, trực tiếp vác lên giường làm chết cậu ta mới thôi, lãng phí thời gian chó má, rồi đem tiểu tình nhân của cậu ta phết đi.”

Diêm Trùng nhú mày, vừa muốn hỏi lại, Liêu Viễn Đông liền hạ giọng: “Nếu để lão tử bắt được...hừ hừ...” rồi hướng Diêm Trùng nói: “Còn nhớ lời cam đoan của anh chứ, anh cũng không phải người dễ nuốt lời...” sau đó liền cúp điện thoại.

Diêm Trùng sững sốt một chút, lập tức gọi lại, di động Liêu Viễn Đông đã tắt máy, lại gọi cho Vương Hi Đường, cũng tắt máy, gọi tới nhà họ Vương, người hầu nhận điện, nói Vương Hi Đường chưa về.

Diêm Trùng nghĩ nghĩ hẳn là có chuyện không hay rồi.

Hôm sau, tới trường việc đầu tiên là hẳn tới lớp 2 nhìn một lần, Vương Hi Đường chưa tới, buổi sáng, buổi trưa, buổi chiều, đến khi tan học cũng lượn qua vài lần, Vương Hi Đường hôm nay không tới trường, trong nhà cũng không thấy, di động không thông, Liêu Viễn Đông cũng mất dạng.

Diêm Trùng chỉ có thể tới hỏi thăm nữ sinh tên Nhạc Tiểu Văn.

Diêm Trùng hỏi: “Lần cuối cùng cậu cùng Hi Đường gọi điện thoại là lúc nào?”

Nhạc Tiểu Văn nói: “Đầu tuần.”

Diêm Trùng sững sốt: “Hai người không liên lạc với nhau sao?”

Nhạc Tiểu Văn khó hiểu: “Đúng thế, tớ và cậu ấy chỉ học nhóm với nhau thôi, Thiết ca nhờ cậu ấy bỏ túi cho tớ, có việc mới liên lạc, hiện tại có chuyện gì, Vương Hi Đường bị bệnh sao?”

Diêm Trùng biểu tình ngưng trọng, nhưng đối với Nhạc Tiểu Văn mỉm cười nói: “Không sao, cậu ấy hẳn là mấy ngày nay không tới trường đúng không?” Hẳn lúc ấy chỉ là thuận miệng hỏi không ngờ, Vương Hi Đường thật đúng là ba ngày đã không tới lớp rồi, rồi Diêm Trùng nghe nói Hi Đường đã về nhà, vội chạy tới.

Vương Hi Đường nói với người nhà mình bị cảm, Diêm Trùng thấy Hi Đường, đích xác cậu ấy tinh thần rất kém cỏi, da mặt trắng bệch, quầng mắt thâm đen, liền hỏi nguyên do sự tình, lại thấy Vương Hi Đường vô ý chuyển động cần cổ lộ ra một mảnh xanh xanh tím tím loang lổ, từ gáy lan tới trong cổ áo, nổi nên làn da trắng tuyết phá lệ ghê người, không biết bên trong lớp áo đến tột cùng là thế nào nữa. (Jer: Anh Đông bạo lực với người ta quá...chắc chắc...)

Loại dấu vết này Diêm Trùng đương nhiên không xa lạ, hẳn cũng để lại không ít trên người Kỉ Tiểu (Khuyết...), nhưng hẳn xuống ta nặng nề tự hẳn biết, da Kỉ Tiểu quá mỏng cảm mới có hiệu quả như thế nhưng Vương Hi Đường không có yếu ớt như vậy.

Diêm Trùng hé môi nhưng lại không biết nói thế nào, Hi Đường thấy biểu tình áy náy này của hắn ngược lại bật cười trước.

“Không có việc gì, coi như bị chó cắn một cái thôi mà.” Cậu kéo kéo cổ áo lại cài kín: “Cũng may anh ta không bị bệnh chó dại.”

Diêm Trùng xấu hổ, hẳn cảm thấy trong chuyện này hắn cũng có lỗi: “Hi Đường, mày trách tao đi...”

“Sao tao phải trách mày...” thần sắc Hi Đường như thường: “Là tao xui gặp phải chó dại, lại không cho nó cắn người, nhưng như vậy cũng tốt, sau này tao cũng đỡ phiền...mày biết không...” Hi Đường thế nhưng còn cười cười: “Đối phó với anh, thực sự quá mệt mỏi.”

“vậy về sau...”

“Không có về sau...” Hi Đường kéo chăn lên bọc kín bản thân lại: “Mọi chuyện kết thúc rồi, sớm chết sớm siêu sinh.”

Hết chương 90

91. Chương 91

Tác giả: thực đáng tiếc danh hiệu bá vương của Viễn Đông đã tan biến...

Liều tra công cũng không có tu dưỡng tốt như Diêm Trùng...

Vì không ảnh hưởng tới cp chính nên chuyện tình của hai người Đông-Đường tôi sẽ viết riêng ở phần phiên ngoại.

Trung tuần tháng 11, thời tiết chuyển lạnh, bà ngoài đứng trước gương đánh giá một bộ quần áo mới mình vừa đặt may, vừa nghe Diêm Trùng gọi điện thoại.

Diêm Trùng: “Con biết... còn chưa nghĩ tới, còn hơn một tháng nữa...không muộn, khi nào chọn xong con nói...trong lòng con biết, vâng, cứ như vậy.”

Cúp điện thoại, hần đẩy cửa đi vào.

Bà ngoại quay đầu cười hỏi: “Bộ quần áo này thế nào?”

Diêm Trường gật đầu: “Thực xinh đẹp.”

Bà ngoại cũng hiểu là thực không tồi.

Diêm Trường: “Nếu bà thấy không thoải mái thì đừng đi nữa.”

Thời tiết giao mùa, bà ngày mấy ngày nay tựa hồ có chút đau đầu.

Bà ngoại nói: “Con chọn được trường chưa?” trước đó bà cũng đã cho cháu ngoại mình không ít gợi ý, bao gồm cả trường trước đó bà, ông ngoại kể cả mẹ nó đều học, Diêm Trường nhún vai tỏ vẻ không tồi, sau đó nói mình còn phải suy nghĩ chút.

Nghe thấy bà ngoại hỏi như vậy, Diêm Trường hấp háy môi không đáp.

Bà ngoại gật đầu: “Một khi đã như vậy, chúng ta đây cũng tùy con.”

Bà biết gần đây hai cha con rõ ràng có chút nóng nảy, kỳ thật thời gian đích xác không còn nhiều, Diêm Trường nếu không tham gia thi đại học thì trong tháng 11 hần sẽ phải thi tiếng anh để ra nước ngoài, nhưng Diêm Trường hiện tại trường học còn chưa chọn xong, mấy vị bên Diêm gia đương nhiên là sốt ruột, nhưng bà ngoại so với bọn họ thì thoải mái hơn, nếu Diêm Trường muốn đi học tiếp, muốn thi ở đây thì bà đương nhiên vẫn như ngày thường ở sau lưng cổ vũ cho hần, còn nhận sự nịnh nọt ở khắp nơi.

Diêm Trường trong lòng ấp áp, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Bà ngoại, khi nào bà về, con có chuyện muốn nói với bà.”

Diêm Trường đối với hai lão nhân luôn lễ phép ngoan ngoãn, nhưng rất ít khi dùng ngữ khí thái độ trịnh trọng nghiêm cẩn như vậy để nói, bà ngoại cũng có chút ngạc nhiên, nhưng trong lòng ân ẩn cảm giác được điều gì đó.

Bà gật đầu đồng ý.

Diêm Trường đi theo bà tới trường học, sau đó hần chạy tới kí túc tìm Kỉ Tiểu.

Bọn Tiêu Kiện Thạc đều có mặt đầy đủ, thấy Diêm Trường tới có chút ngạc nhiên nhưng không phản đối, hơn nữa cộng thêm sự kiện lần trước, hiện tại trong trường ai mà chả biết Kỉ Tiểu không thể đụng đến, người ta được Diêm Vương bao che gắt gao.

Vì thế mỗi người thấy hần cũng chỉ chào hỏi rồi ai làm việc nấy, học sinh cuối cấp, cho dù là người ham chơi nhất thì cũng thu liễm đôi chút, trong phòng ai nấy đều yên lặng đọc sách hoặc làm bài tập, thỉnh thoảng truyền tới thanh âm lẩm nhẩm. Kỉ Tiểu nằm ở trên giường nghe tiếng anh, thấy Diêm Trường chỉ liếc mắt nhìn sang chút rồi vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Diêm Trường tự nhiên kéo ghế ra ngồi xuống trước giường cậu, lấy một quyển sách tham khảo của Kỉ Tiểu ngồi đọc,

Nhưng không được một lúc, Diêm Trường liền không kiên nhẫn mà quay đầu trừng cái tên đang cầm bút bí mà không ngừng phát ra thanh âm tanh tách.

Tôn Tiểu Quân nhận được tầm mắt tóe lửa của Diêm Trường bắn tới vội buông tay, nhưng chính là trong lòng cậu ta lại không thể yên được, bệnh cũ tái phát, chiều nay chính là công bố điểm thi giữa kì I, sao có thể an tâm được.

Tiêu Kiện Thạc nhin không được nói: “Mày đã vào được lớp 1 còn sợ cái rắm gì.”

Tôn Tiểu Quân nói: “Chính là vào được rồi mới càng sợ được không.”

Khổng Bản một bên ném quyển sách lên bàn: “Ai, thực sự đọc không vô, nghe nói lần thi này khó hơn mọi năm, muốn thi được phải xem thêm sách tham khảo, nếu điểm thi chênh lệch quá lớn...” về sau cậu ta không dám nói tiếp.

Tôn Tiểu Quân bị cậu ta nói mặt mũi trắng bệch.

Tiêu Kiện Thạc cũng phìền, phát phát tay: “Đừng nói cái này nữa, chúng ta nói cái khác đi, lễ giáng sinh năm nay lớp 10 và 11 tổ chức dạ tiệc, nghe nói mỗi lớp phải chuẩn bị một tiết mục, chúng mày có vé không?”

Tôn Tiểu Quân không hứng thú mà lắc đầu.

Khổng Bân ngược lại dùng cảm cùng Tiêu Kiện Thạc nhỏ giọng thảo luận sôi nổi.

Diêm Trường nghe xong ngẩng đầu nhìn Kỉ Tiểu hỏi: “Hôm đó cậu rảnh không?”

Kỉ Tiểu hí mắt, tròn mắt bị hàng lông mi đen nhánh bao phủ: “Không rảnh.”

Năm trước không rảnh, năm nay cũng không, xem ra ngày đó không phải bởi vì gần tới Đông Chí mà vốn chính là ngày giỗ của Kỉ Hiếu Trạch.

Diêm Trường nghĩ tới năm trước Kỉ Tiểu bị ngã trong tuyết cả người ướt đầm giá lạnh nói: “Tớ đi cùng cậu.”

Lông mi Kỉ Tiểu hơi run run, hé mắt ra.

Diêm Trường nhìn không rõ biểu tình trong mắt cậu, nhưng lại nghe Kỉ Tiểu lãnh đạm cự tuyệt: “Không cần.”

.....

Rốt cục họp phụ huynh cũng chấm dứt, Diêm Trường và Kỉ Tiểu trở lại lớp, đoàn người lại kích động vọt tới chỗ bảng thành tích, như mọi lần không cần Diêm Trường tới xem đã có thầy cô giáo cao hứng tới vỗ vai hân chúc mừng.

Bà ngoại cũng tự hào mà cười, ngữ văn Diêm Trường tiến bộ phi thường lớn, bài thi lần này viết rất sát đề, cho nên thành tích của hân vững vàng đứng thứ 3 toàn ban tự nhiên, mà Kỉ Tiểu vẫn như trước ổn trọng ngồi vị trí đầu tiên.

Kéo léo đối mặt với liên hoàn tán dương, Diêm Trường tạm biệt Kỉ Tiểu rồi cùng bà ngoại rồi đồng thời ly khai.

Trên xe, bà ngoại vẫn không nói gì, thần sắc trên mặt cũng thản nhiên, Diêm Trường trong lòng âm thầm chuẩn bị những điều sắp nói.

Quả nhiên, về tới nhà bà ngoại liền nói với Diêm Trường: “Hiện tại có thể đem quyết định của con nói cho ta biết được chưa?” Diêm Trường động tĩnh lớn, đến đồ ngốc cũng biết tâm tư của hân.

Diêm Trường ngưng trọng sau đó nghiêm túc nói: “Bà ngoại, còn không muốn ra nước ngoài.”

Loại du học sinh này cũng không quá tốt, so với trước kia tự do tự tại chỉ thích học những môn tự nhiên mình am hiểu, hiện tại Diêm Trường mới cảm nhận được việc học thống khổ thế nào.

Trí nhớ hân không kém, nhưng đối với những thứ phải nghiền ngẫm từng chữ như cổ văn chính là không dậy nổi hứng thú, có đôi khi nhìn được một lúc liền ngủ gà ngủ gật, trừ phi Kỉ Tiểu có thể ngồi học bên cạnh, hơn nữa còn đặt thời gian cho mình, thì hân mới có thể nhớ được không ít, hiểu cũng nhiều hơn bằng không Diêm Trường sẽ mơ mơ hồ hồ bỏ qua.

Kỉ Tiểu cũng không phải thật sự muốn theo dõi hân, nhưng cậu là người làm gì cũng phi thường có trách nhiệm, cậu đã đáp ứng bố tức cho Diêm Trường, thì nhất định sẽ giám sát hân, tuyệt đối không để cho hân buông thả, mà Diêm Trường lại cực kì kiêng kị Kỉ Tiểu lãnh đạm bạo lực, Kỉ Tiểu không cần làm gì quá khích, chỉ cần nghiêm mặt, vừa không cao hứng, vừa không để ý tới hân, Diêm Trường so với ai khác đều nghe lời hơn bao giờ hết, trăm thử khó chịu, ai dạy cũng sẽ không có hiệu quả thế này (Jer: anh sợ vợ một phép =)))))

Diêm Trường có đôi khi cũng hiểu được mình như vậy có chút hèn, nhưng tôn nghiêm cùng uy tín của hân trước mặt Kỉ Tiểu đã sớm không còn chút gì, chỉ cần Kỉ Tiểu đừng tìm hân nháo, Diêm Trường cái gì cũng nguyện ý làm. (Jer: trình độ thê nô trung khuyến của anh thuộc cảnh giới cao rồi chắc chắc...)

Chỉ trong chớp mắt, thời tiết đã chuyển hân sang trời đông giá rét, càng ngày càng lạnh, rồi giường cũng là một việc khó khăn, trường Phụ Trung lại bắt đầu yêu cầu học sinh tập thể dục 40p đầu trước khi vào lớp,

trong đó 30p là chạy, mỹ danh là rèn luyện thể chất cho học sinh năm cuối, sau đó tăng thêm 2 tiếng tự học tối cho học sinh, 7h30 mới được tan học, thứ 7 vẫn học cả ngày không được nghỉ.

Lễ giáng sinh hôm đó lại rơi đúng vào thứ 7, mà Kỉ Tiểu thì xin nghỉ.

Cậu so với bất cứ ai trong phòng đều dậy sớm hơn, làm vệ sinh cá nhân xong liền rời phòng, năm nay trời chưa có tuyết rơi, nhưng trên đường vẫn có một lớp sương đêm tích tụ, độ ẩm không khí cũng thực lớn, vừa ẩm vừa lạnh khiến ai nấy ra khỏi nhà đều không nhận được mà rét run.

Vừa ra cửa trường, Kỉ Tiểu liền mãnh liệt dừng bước, chỉ thấy cách đó không xa có một chiếc xe màu đen, hai chiếc đèn pha sáng choang chiếu vào màn sương dày đặc, một người mở cửa xe bước xuống, bị không khí đông lạnh bên ngoài ảnh hưởng khê rụt cổ lại, sau đó thẳng tắp hướng Kỉ Tiểu đi tới.

Kỉ Tiểu nhìn hẩn không nói chuyện.

Diêm Trường nói: “Lên xe đi.”

Kỉ Tiểu không động.

Diêm Trường lặp lại một lần: “Đi xe tới nghĩa trang tiện hơn.”

Kỉ Tiểu vẫn không nhúc nhích.

Diêm Trường thở dài: “Được rồi, tớ chỉ đưa cậu tới đó thôi, tớ sẽ không đi vào.”

Diêm Trường đưa tay tiếp nhận túi xách của Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu cũng không phản kháng.

Nghĩa trang nằm ở ngoại ô cũng thực xa xôi, cho dù có lái xe riêng cũng phải mất 2h mới có thể tới nơi, vừa lên xe, Diêm Trường để túi đồ của Kỉ Tiểu sang một bên.

Kỉ Tiểu yên lặng cầm chiếc bánh bao nóng hổi trong tay, nghĩ tới vừa rồi trên cửa kính xe có một lớp sương lạnh bao kín, không biết Diêm Trường rốt cục mấy giờ đã tới chờ cậu, và cũng không biết hẩn đã đợi trong bao lâu.

Cậu cầm bánh bao lên khê cắn một cái, mắt nhìn Diêm Trường.

Diêm Trường thật cẩn thận hỏi: “Không ngọt chứ?” Kỉ Tiểu không thích ăn đồ ngọt.

Kỉ Tiểu nói: “ngọt...” (Jer: ngọt từ trong tim

92. Chương 92

Diêm Trường nhìn bó hoa hồng trắng tinh xảo kia, cái gì cũng không hỏi, liền đặt bó bách hợp của mình cạnh bó cúc của Kỉ Tiểu, bởi vậy trước tấm bia mộ nhỏ chiếm đầy các bó hoa tươi, khó được nhìn có chút náo nhiệt hơn.

Kỉ Tiểu ngồi xổm xuống, lấy ra một bó hương thấp lên cắm trước mộ ông, sau đó từ gốc cây cổ thụ gãy guộc gần đó lấy ra một cái cuốc bắt đầu dọn cỏ dại quanh mộ, vừa dọn vừa kể chuyện học hành sinh hoạt của mình trong một năm qua. Giống như lần trước, không giới thiệu, không lời đạo đầu, nghe có cảm giác đột ngột, nhưng Kỉ Tiểu lại nói rất nghiêm túc.

Trong một năm này cậu đã làm gì, học tập có tiến bộ thể nào, thành tích ra sao, đứng thứ mấy trường, cho dù có chút vụn vặt nhưng lại phi thường chi tiết, đây là lần đầu tiên từ khi quen Kỉ Tiểu, Diêm Trường nghe cậu nói nhiều như vậy. trên mặt Kỉ Tiểu biểu tình vẫn như thường ngày, nhìn không thấy thần sắc hoài niệm bi thương, nếu Diêm Trường hoàn toàn không biết tới quá khứ của Kỉ Tiểu, có lẽ thật sự sẽ nghĩ là Kỉ Tiểu và người nằm đây chỉ có quan hệ bình thường thôi. Nhưng là hẩn đã biết hoàn cảnh của Kỉ Tiểu, biết cuộc sống sinh hoạt của cậu. Kỉ Tiểu trong lòng đã có đủ cảm giác bi thương, thống khổ, nhưng cậu giấu kín tận đáy lòng không cho bất luận kẻ nào biết tới.

Một lúc lâu sau, Kỉ Tiểu nói xong, cậu ngồi đợi một lát, nhìn ba ném hương chậm rãi trở thành tro tàn, mới đứng dậy.

“Đi thôi.” Cậu nói.

Diêm Trường đi theo Kỉ Tiểu được mấy bước, lại quay trở về đối với bìa mộ cúi mình vái chào nói thầm: “Con tên là Diêm Trường...lần sau có cơ hội, lại tới thăm người.”

Kỉ Tiểu kinh ngạc nhìn hành động của hắn, Diêm Trường cúi người chào xong lại đi tới nắm tay cậu cùng rời đi.

Đường xuống núi so với lúc lên còn khó đi hơn, hai người phải mất gần 1h mới có thể tới đất bằng, lúc này thái dương cũng đã lên cao gần giữa trưa, nhiệt độ không khí trở về ấm áp hơn nhiều, không còn sương sớm âm lạnh.

Lúc trở về thành phố cũng hơn 2h chiều, hai người đã bỏ qua bữa cơm trưa, Diêm Trường hỏi Kỉ Tiểu nơi này có biết chỗ nào ăn không.

Kỉ Tiểu lắc đầu.

Diêm Trường nói: “Không cần quá lớn, đồ ăn bình dân cũng không tồi, cậu trước kia giải quyết bữa trưa thế nào?”

Kỉ Tiểu vẫn lắc đầu.

Diêm Trường: “Chẳng lẽ cả ngày cậu không ăn gì sao?”

Kỉ Tiểu không nói, Diêm Trường nghĩ, chẳng lẽ mình đoán đúng rồi.

Hắn trái phải nhìn quanh, thấy cách đó không xa có mấy người bán hàng rong đang định dọn hàng, Diêm Trường đi qua trao đổi với bọn họ mấy câu, sau đó mới chạy về nói với Kỉ Tiểu: “Đi thôi, tớ biết có chỗ để ăn rồi.”

Người bán hàng rong đều là người địa phương, thừa dịp Đông Chí muốn kiếm thêm thu nhập, chỉ cần trả thêm thù lao, chuẩn bị một bữa cơm là hoàn toàn không vấn đề, rau sạch thịt tươi cũng coi như ổn nhưng phương diện hương vị liền không hợp ý cho lắm.

Diêm Trường nhỏ giọng nói: “Trước ăn lót dạ đã, vào nội thành chúng ta kiếm cái khác ăn sau.”

Hai người ăn xong, Diêm Trường lại vẫn không tính trở về ngay, cậu đánh giá sắc mặt của Kỉ Tiểu, tiểu tâm nói: “Chúng ta lát nữa hãy về, đằng nào hôm nay cũng đã xin nghỉ, về lại phải tới trường.” kỳ thật trong lòng hắn hy vọng có thể càng nhiều thời gian ở cạnh Kỉ Tiểu hơn, không phải học, không muốn Kỉ Tiểu phân tâm, chỉ có hai người bọn họ.

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, chiều này có ba tiết chính khóa cùng một tiết kiểm tra, theo lý thuyết thì không thể vắng mặt, chính là ý kiến phản đối của cậu dưới tầm mắt nóng bỏng của Diêm Trường rốt cuộc vẫn không nói ra được.

Kỳ thật, giữa ngày đông giá rét thế này có chỗ nào để đi chơi đâu, nhưng Diêm Trường vẫn kéo Kỉ Tiểu chạy đông chạy tây đi dạo khắp nơi khiến cho hai người cứ như đang đi chơi tiết thanh minh vậy, chờ tới khi xem đồng hồ bất tri bất giác cũng trôi qua hơn 3 tiếng, nếu không về thì trời sẽ tối sầm.

Hai người lúc này mới yên ổn mà trở về.

Chú lái xe lại rất kiên nhẫn ngồi chờ hai người, lại cẩn thận đưa cả hai về tới trước cổng trường, Diêm Trường bảo lái xe đi trước, còn hắn tìm nhà hàng hảo hảo khao Kỉ Tiểu và hắn một bữa tối thịnh soạn thay cho bữa trưa thiếu thốn.

Bởi vì là lễ giáng sinh, trong nhà hàng cũng đã kín chỗ, Diêm Trường cùng mấy người khách khác đều phải đứng chờ ở bên ngoài một chút, liền thấy giám đốc chạy tới về mặt khiếp sợ.

“Diêm thiếu, xin lỗi, thật sự xin lỗi, để cậu đợi lâu, có phòng trống bên trong, xin mời.”

Diêm Trường hôm nay tâm tình tốt: “Không sao, chúng tôi không vội.”

Giám đốc dẫn bọn họ vào một căn phòng, tự mình tiếp đón phục vụ, chờ tới khi đồ ăn được mang lên mới phát hiện đồ ăn mà bọn họ không gọi, lại còn có cả một chai rượu vang.

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm chai rượu, Diêm Trường nói: “Chắc là tặng, muốn uống không?” Hắn chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi, không ngờ Kỉ Tiểu thế nhưng lại gật đầu, còn đẩy ly về phía trước,

Diêm Trường nghĩ, uống rượu đồ hân không sao, hơn nữa cũng đã muộn, có rượu thêm không khí liền mở nút rót cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu hôm nay biểu hiện thực lạnh nhạt, nhưng Diêm Trường lúc cầu khẩn cầu khẩn dục dục cũng dần thả lỏng hơn, hai người buổi chiều còn đi dạo khắp nơi, tinh thần phải luôn thả lỏng mới đúng, nhưng có lẽ chỉ có hắn thả lỏng còn Kỉ Tiểu thì không, Diêm Trường còn thường thường bàn chuyện học tập, trường lớp, bạn bè với Kỉ Tiểu, chờ tới khi ý thức được không đúng, mới phát hiện mặt Kỉ Tiểu đã đỏ ửng, Diêm Trường nhìn chai rượu, bất tri bất giác Kỉ Tiểu đã uống hơn nửa chai rồi sao?

Kì thật hơn nửa chai cũng không tính là nhiều, nhưng Diêm Trường biết tử lượng của Kỉ Tiểu, cộng thêm rượu này thực thuần, lại được để lâu, tác dụng nhanh, Diêm Trường thậm chí mắt mình rõ ràng ngồi trước mắt mà cũng có thể không để ý được.

Kỉ Tiểu cứ ngồi lẳng lặng trừ bỏ khuôn mặt đỏ ửng thì một chút cũng không nhìn ra sự khác thường, chính là Diêm Trường gọi cậu hai tiếng, cũng không thấy Kỉ Tiểu đáp lại.

Diêm Trường thở dài, đứng dậy đỡ Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu bỗng ngẩng đầu nhìn hắn, rồi một phen cầm tay hắn kéo lại.

Chợt nghe Kỉ Tiểu nói: “Chúng ta...sắp không còn thời gian.”

Diêm Trường ngây người, nhất thời cứng người tại chỗ, nhưng câu tiếp theo Kỉ Tiểu nói lại khiến hắn đỏ mặt cười.

Kỉ Tiểu nói: “Bài tập chúng ta còn chưa làm...không còn thời gian.”

Diêm Trường bất đắc dĩ lắc đầu, vòng tay quanh eo Kỉ Tiểu đỡ cậu đứng dậy: “Không sao, ngày mai là chủ nhật.”

“Ờ còn phải vẽ.”

“Ừ.”

“Còn học thuộc từ đơn.”

“Ừ.”

“còn muốn... chuẩn bị bài mới, làm đề cương, ôn tập...” Kỉ Tiểu từng chút từng chút nói hết, cậu bình thường thành tích ưu việt, tựa như không cần tốn nhiều công sức cũng có thể vượt qua tất cả mọi người, nhận được ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của bạn học, nhưng người khác lại không thấy được Kỉ Tiểu đã liều mạng cố gắng thế nào, mọi khó khăn so với bất kì ai cũng không ít hơn tí nào.

Diêm Trường cảm thán, lại cảm thấy Kỉ Tiểu thật sự đã say rồi, về phần say tới mức nào thì hắn vẫn không thể xác định được, dọc đường đi, Kỉ Tiểu nói cũng không nhiều, nhưng những suy nghĩ ngẫu nhiên lại phi thường rõ ràng, hai người có thể không hề chướng ngại giao tiếp với nhau, ngẫu nhiên lại như bị ma chặn đường đi vào ngõ cụt, thủy chung cứ đi lòng vòng không thoát được, hoàn toàn vô pháp nói tiếp đề tài đó. Diêm Trường đương nhiên biết đó cũng không phải là do suy nghĩ đơn giản của Kỉ Tiểu mà là tâm phòng bị của cậu vẫn như trước không triệt để buông xuống.

Diêm Trường trong lòng chua xót lại bất đắc dĩ, hắn lăm lăm thì thầm: “Ờ phải làm thế nào thì cậu mới hoàn toàn tin tưởng vào tớ...”

“Cái gì?” Kỉ Tiểu khó hiểu ngẩng đầu: “Tin cái gì?”

Diêm Trường nắm chặt tay Kỉ Tiểu, để tránh Kỉ Tiểu ngã, hắn nói: “Tin tớ, cậu tin tớ không?”

Kỉ Tiểu không nói, không chớp mắt nhìn chằm chằm Diêm Trường, ánh mắt Kỉ Tiểu to tròn phi thường xinh đẹp, độ cong đuôi mắt cũng rất đẹp, cực kỳ giống như loài mèo Ba Tư chỉ là trong mắt Kỉ Tiểu luôn mang

vẻ lo lắng, ánh mắt không đủ trong suốt, thường đem loại xinh đẹp này hoàn toàn che dấu. điều này khiến Diêm Trìng vừa thấy tiếc nuối, vừa thấy may mắn, may mắn vì người khác sẽ không phát hiện được Kỉ Tiểu xinh đẹp thế nào, chỉ có mình hắn biết, chỉ mình hắn thấy được.

Kỉ Tiểu nhìn hắn trong chốc lát, mắt hiện lên mê mang, cậu không xác định được câu hỏi của hắn: “Diêm Trìng?” giống như lúc này mới thấy rõ được người trước mắt là ai.

Diêm Trìng “Ân” một tiếng, chợt nghe Kỉ Tiểu nói: “Không tin...”

Diêm Trìng trong lòng lạnh dần, Kỉ Tiểu vẫn tiếp tục lặp đi lặp lại hai chữ đó, một khắc lại biến thành gọi tên hắn.

Hai người bọn họ đang đứng dưới lầu kí túc xá, lúc này đại bộ phận học sinh đều đã tan học, chung quanh một mảnh yên tĩnh, Diêm Trìng bị cậu nói vừa kích động vừa khó chịu, đang định kéo Kỉ Tiểu đi, ai ngờ Kỉ Tiểu bỗng vươn tay vòng quanh cổ kiếng người lên.

Hai đôi môi chỉ vừa chạm nhau, Kỉ Tiểu lại mãnh liệt dừng lại, Diêm Trìng chỉ có thể ngửi được mùi rượu phảng phất trong hơi thở Kỉ Tiểu, còn có cả hương vị của ẩm áp.

Hành vi như vậy vô luận là thực tâm hay trùng hợp, đều khiến Diêm Trìng bị đánh sâu vào, dĩ vãng có thể có được một cái hòa nhã của Kỉ Tiểu là hắn có thể vui sướng cả buổi sáng (Jer: anh cũng thực dễ thỏa mãn), hiện giờ hành động của Kỉ Tiểu cơ hồ yêu thương nhưng nhớ khiến hắn làm sao có thể lạnh nhạt với cậu được đây. Nhận thấy Kỉ Tiểu tạm dừng đang muốn ngửa đầu thối lui, Diêm Trìng chỗ nào nguyện ý buông tha cậu, tay giữ chặt gáy cậu đẩy nụ hôn đi sâu hơn.

Hai đôi môi tương giao, Kỉ Tiểu khẽ chấn động, cánh môi lập tức bị Diêm Trìng tách ra, đầu lưỡi hung hăng dò xét tiến vào, nụ hôn này ngay từ đầu liền có chút không thể khống chế được, có tình Kỉ Tiểu cũng không có như ngày thường tư thái tránh né, ngược lại cũng vòng tay quanh cổ hắn chặt hơn, đầu lưỡi cũng lớn mật theo Diêm Trìng đồng thời quấy đảo, điều này không khác tưới dầu vào ngọn lửa đang hừng hực cháy, lập tức liền ‘bùm’ một tiếng, suýt nữa nuốt mất luôn cả lý trí Diêm Trìng. (Jer: chú ý hoàn cảnh chút đề...)

Diêm Trìng không khỏi càng hôn càng say, thẳng tới khi hai chân Kỉ Tiểu như nhũn ra, khí tức dồn dập, hai má đỏ ửng sắp không còn thở được nữa mới lưu luyến mà rời đi, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn lại dùng lực cắn một cái lên khoe môi Kỉ Tiểu, dùng thanh âm khàn khàn hỏi: “....Cậu không tin tớ còn làm như vậy? huh? Muốn đem chính mình bán đi sao?”

Kỉ Tiểu ấp úng hỏi lại: “....Bán cho ai?”

“Bán cho tớ, sau đó sẽ giấu kỹ cậu đi...” loại lời nói buồn nôn này trước đây Diêm Trìng chưa từng nói, nhưng hôm nay sợ là bị Kỉ Tiểu lấy bệnh, thần trí cũng không còn rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy rất muốn vứt lại những trời buộc, cổ kị đó, chỉ làm những chuyện mình muốn làm, chặt chẽ ôm chặt lấy người trong ngực, tuyệt đối không buông ra, dù chết cũng không buông.

Kỉ Tiểu hi hi mỉm cười, trong mắt tối tăm đã biến mất, nháy mắt thay thế bằng vàng sáng lưu động. (Jer: a a a >”< đáng=”” yêu=”” quá...)=“”>

Ánh mắt, nụ cười này khiến tâm Diêm Trìng rung động, hắn cảm thấy Kỉ Tiểu đêm nay thực quá nguy hiểm, nếu hắn còn biết nặng nhẹ, thì ngay lúc này nên buông đối phương ra, để cậu lên lầu, sau đó quay đầu về nhà.

Chính là Diêm Trìng cho tới bây giờ không thể cự tuyệt được Kỉ Tiểu, mặc kệ Kỉ Tiểu có tâm hay vô tâm, chỉ cần đối phương nguyện ý, hắn cảm thấy chuyện gì hắn cũng có thể làm được, chỉ trừ chuyện buông tay cậu, hắn không có biện pháp rời xa cậu được, vô luận là trước kia hay trong tương lai.

Đương nhiên kể cả hiện tại.

Trong khi Kỉ Tiểu vẫn đang chăm chú nhìn thẳng mình, Diêm Trìng hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên tay ôm chặt đối phương, không ngăn ngại mà hướng trên lầu đi tới.

.....

Thẳng tới khi thân ảnh cả hai chậm rãi biến mất ở khúc quẹo cầu thang thì ở sau một gốc cây gần đó chợt lóe một thân ảnh cũng rời đi vội vàng rồi biến mất trong bóng đêm.

Hết chương 92

93. Chương 93

Jeremy: Hình như chương sau 2 bạn mãn nhau :”>

Diêm Trùng một tay ôm Kỉ Tiểu, một tay ở trên người cậu tìm chìa khóa phòng, Kỉ Tiểu miễn cưỡng bị lay động né tránh, nhưng Diêm Trùng mất khá nhiều công phu.

Trong phòng không có người, Diêm Trùng cũng không kịp bật đèn liền xoay người đè Kỉ Tiểu lên ván cửa tiếp tục hôn sâu.

Kỉ Tiểu hừ nhẹ tránh né, Diêm Trùng lại không buông tha cậu, cắn môi cậu toàn bộ khoang miệng ngọt ngào của đối phương tinh tế tìm hiểu từng góc ngách, sau đó dọc theo cần cổ nhẹ nhàng gặm cắn đối phương.

Hơi thở hân nóng hồi cơ hồ muốn đốt cháy làn da Kỉ Tiểu.

“Nóng...” Kỉ Tiểu chống đẩy Diêm Trùng ra.

Diêm Trùng cởi bỏ lớp áo bành tô của Kỉ Tiểu, tay hân tiến vào trong lớp áo lông vuốt ve vùng lưng bóng loáng.

Kỉ Tiểu run lên: “Lạnh...”

Diêm Trùng liếm hút xương quai xanh của Kỉ Tiểu, ở trên đó để lại những ấn kí ửng đỏ, cũng không ngần ngại lên nói: “Ngaoan, đừng lộn xộn.”

Kỉ Tiểu lại không thể nào phối hợp, Diêm Trùng hôn cậu lại vuốt ve cậu khiến cả người cậu mềm nhũn, Diêm Trùng bế ngang người cậu, sau đó hai ba bước đã đi tới đặt Kỉ Tiểu lên giường, tay chân phi thường lưu loát cởi bỏ dây lưng Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu đạp đuổi chân nhưng thực sự không có khí lực, thực nhanh đôi chân thon dài trắng tuyết đã bại lộ trong không khí, Diêm Trùng hưởng thụ mà trên vùng da đùi non trơn nhẵn ma sát, sau đó chậm rãi hướng về phía sau đụng tới cặp mông cong mệnh mại.

Kỉ Tiểu muốn gạt hai tay tác quái của hắn ra, Diêm Trùng một phen nắm chặt cổ tay cậu đè lên trên gối đầu, cúi đầu xuống lại chặt chẽ ngăn chặn cái miệng ửng đỏ đang không ngừng chu ra. Miệng lưỡi linh hoạt, nước bọt giao triền không kịp nuốt mà tràn ra khóe miệng, Diêm Trùng còn ngại không đủ, hân hôn liên tục cho tới khi miệng Kỉ Tiểu sưng đỏ không khép lại được mới chậm rãi tách ra kéo theo một sợi chỉ bạc kết nối cả hai.

Không khí dần nóng lên, Diêm Trùng nhìn chằm chằm mặt Kỉ Tiểu, trong mắt hân dục vọng cơ khát không hề che dấu, Kỉ Tiểu thì hai cánh môi sưng đỏ, đôi mắt nhuộm đầy sương mù nhìn hân, chỉ nhìn thôi mà khiến Diêm Trùng lập tức đã cảm thấy bụng dưới trướng lớn, khó chịu.

Nhưng hân vẫn nhớ rõ phải chiều cổ đến cảm giác của Kỉ Tiểu trước, mà vừa rồi rõ ràng Kỉ Tiểu cũng rất kích động, phân thân thanh tú mà cứng rắn. Diêm Trùng bắt quá nhẹ nhàng nắm chặt, cậu liền thở gấp, hai mắt mở to.

Diêm Trùng ngậm vành tai tinh tế của người dưới thân, tay nắm chặt dục vọng Kỉ Tiểu nhẹ nhàng luật động, vừa nặng nề khàn khàn hỏi: “Hưng phấn vậy sao? Huh? Cậu không phải là cũng muốn tó...đấy chứ?”

Kỉ Tiểu không nói lời nào, chỉ mở to đôi mắt sương mù ướt nước nhìn Diêm Trùng, hô hấp cũng dần trở nên ồ ồ.

Diêm Trùng đêm nay muốn hoàn thành một tâm nguyện, nhưng hắn cũng không thể xác định Kỉ Tiểu có thể vì chuyện đó mà chịu khổ không, cho nên bây giờ có thể làm cho cậu hưởng thụ bao nhiêu liền tận lực bấy nhiêu, vì thế, cứ việc phi thường luật động trên đầu càng khiến Kỉ Tiểu càng thêm dục tiên dục tử, nhưng có ngon ngọt đều muốn cho cậu nếm được, cho nên không tiếp tục lãng phí thời gian tập trung tấn công vào những điểm mẫn cảm của Kỉ Tiểu, không đầy một lúc sau Kỉ Tiểu liền buông vũ khí đầu hàng.

Giao triều một khắc kia, Kỉ Tiểu thân thể buộc chặt, cắn chặt môi dưới, nhưng vẫn nhịn không được rên ngâm ra tiếng, tiếng rên thanh nhuận lại ản ản khiến Diêm Trùng nghe tâm can ngứa ngáy, thiếu chút nữa cũng muốn được giải phóng.

Diêm Trùng cảm thấy lí trí của mình đã tới cực hạn, hắn tựa như con nghiện lên cơn thèm thuốc, nhìn người mình mong nhớ ngày đêm giải phóng trước mặt, vô luận là sinh lý hay tâm lý đều không thể kìm nén được nữa.

Nhưng mà, đang lúc hắn cởi bỏ tầng trở ngại cuối cùng trên người Kỉ Tiểu, tính toán nếm hương vị mình tâm tâm niệm niệm, lại nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài.

Tôn Tiểu Quân ở bên ngoài nói: “Kỉ Tiểu? Kỉ Tiểu? cậu về rồi sao?”

Không trả lời.

Tôn Tiểu Quân khó hiểu, rõ ràng vừa rồi nghe như tiếng Kỉ Tiểu, mặc dù có chút mơ hồ nhưng chắc là cậu ấy đi.

Tôn Tiểu Quân lại gõ cửa vài cái: “Kỉ Tiểu? cậu ở đâu? Tổ vừa ra ngoài mua đồ quên mang chìa khóa, mở cửa cho tổ.”

Vẫn không có tiếng đáp.

Tôn Tiểu Quân lớn giọng hơn chút, tay gõ cửa cũng dùng thêm sức, đến ngay cả những phòng bên cạnh cũng đều ngó ra nhìn.

Trong chốc lát, bên trong rốt cục truyền tới tiếng bước chân, Tôn Tiểu Quân vừa thở phào một cái, đã thấy người bên trong dùng lực thật lớn để ra mở cửa.

Tôn Tiểu Quân hoảng sợ, tập trung nhìn vào, là Diêm Trùng?

Chỉ thấy Diêm Trùng quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn loạn, hai mắt đỏ ngầu, mặt mang sát khí, tầm mắt hung ác nhìn cậu ta, cơ hồ ngay lập tức nhảy vào bám vào Tôn Tiểu Quân ra, Tôn Tiểu Quân hoảng sợ.

“Tổ...tổ...”

Điều đầu tiên Tôn Tiểu Quân nghĩ tới là không phải Kỉ Tiểu sẽ lại bị Diêm Trùng thu thập chứ? (Jer: bạn nghĩ đúng rồi =))) vừa rồi thanh âm kia nghe như có chút thống khổ, lại nhìn Diêm Trùng lúc này ngoan lệ mạnh bạo, căn bản vô pháp nhìn thẳng.

Tôn Tiểu Quân càng nghĩ càng khẩn trương, lại cảm thấy có cái gì đập vào ngực mình, cậu ta trực giác tiếp được, cúi đầu nhìn, lại cả kinh, trong lòng bàn tay mình cầm một tờ tiền màu đỏ giá trị một trăm đồng.

Diêm Trùng chỉ chỉ tờ tiền, lại chỉ chỉ bên ngoài, trán nổi gân xanh nói: “Tùy tiện tìm một chỗ ngốc đi, đừng để tao thấy mày.”

Tôn Tiểu Quân cầm tờ tiền ngây ngốc một lúc, Diêm Trùng đã đóng sầm cửa trước mặt cậu ta.

Tôn Tiểu Quân có chút thương xót cho Kỉ Tiểu, sợ cậu thật sự bị Diêm Trùng phế đi, lại cảm thấy việc này có chút kì quái, nhưng nghĩ tới bộ dạng hung ác khủng bố vừa rồi của Diêm Trùng, suy nghĩ bo bo giữ mình rồi cuộc chiếm thế thượng phong, do dự một lúc cuối cùng cậu ta nhét tiền vào túi rồi xoay người rời đi.

Cùng lắm thì sáng mai về sớm một chút nhặt xác Kỉ Tiểu đi...

Bên trong cánh cửa, Diêm Trùng xử lý xong tên ‘TRÌNH GIẢO KIM’ đánh gãy chuyện tốt của hắn, tiếp tục quay đầu lại bò lên giường, đã thấy Kỉ Tiểu vừa rồi cong sà và dục vọng giờ trên mặt đã rút đi sắc thái mờ mịt, chỉ yên lặng nhìn trần nhà không động đậy.

Diêm Trùng nằm rạp người qua, vươn tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Kỉ Tiểu, lông mi thật dài của cậu khẽ run rẩy, sau đó hướng sang hắn nhìn, cặp mắt kia thanh minh, mâu quang trầm tĩnh, hắn là đã tỉnh rượu.

Diêm Trùng ngón tay dừng lại trên khóe môi Kỉ Tiểu, tiểu tâm là miết lên đôi môi mềm mại đó, thấp giọng nói: “Tổ thực sự thích cậu...thực sự rất thích.”

Khẩu khí hắn thực nhẹ, âm tiết cuối khẽ run tiết lộ nội tâm không bình tĩnh của hắn.

Kỉ Tiểu vẫn như vậy nhìn Diêm Trùng.

Diêm Trùng cúi đầu, dùng môi thay ngón tay, nhẹ nhàng nghiền nát cánh môi Kỉ Tiểu, nụ hôn này hoàn toàn không thể so với kịch liệt bá đạo vừa rồi, càng như là sủng nịnh, mang theo tâm tình yêu chiều còn có chút thăm dò.

Diêm Trùng kiên nhẫn thực tốt, nếu không hắn đã lần nữa chậm rãi ma sát hạ thân trưởng lớn khiến Kỉ Tiểu vô pháp giãy dụa, hắn thật sự chỉ nguyện ý cùng Kỉ Tiểu đơn thuần thân mật như thế.

Liên như vậy hôn môi nhẹ nhàng như một nụ hôn kiểu Pháp, trên mặt hiện ra một loại biểu tình phức tạp tựa như kích động lại tựa như thống khổ, càng tiếp cận với đại bi lại mừng rỡ mà nhận được đền bù như mong muốn.

Đơn giản khi đôi môi chạm nhau, Kỉ Tiểu lại chủ động mở miệng bắt đầu có chút biến hóa, Diêm Trùng đem lưỡi xâm nhập khoang miệng đối phương, ôn nhu mà dây dưa thối quết sau đó là liếm hút. Một tay chậm rãi bóc ra cái chắn vì sợ lạnh mà hắn đã đắp lên cho Kỉ Tiểu, nhẹ nhàng tách hai chân cậu ra, vừa mơn trớn dục vọng phía trước đã phóng huỷ, vừa dừng lại ở địa phương bí ẩn đằng sau.

Cho dù đã có chút tiếp xúc, nhưng ý nghĩa lần này bất đồng, Kỉ Tiểu trước ngực phập phồng muốn bản thân ổn định chút nhưng khi ngón tay Diêm Trùng xâm nhập vào trong, Kỉ Tiểu vẫn nhịn không được mà căng cứng thân thể.

“Thả lỏng, đừng sợ...” Diêm Trùng ngậm vành tai Kỉ Tiểu trấn an.

Ngón tay không nhanh không chậm tiến vào nơi bí ẩn, tuy rằng hắn cẩn thận nhưng Kỉ Tiểu vẫn khó chịu, bất quá cậu biết Diêm Trùng so với cậu còn ẩn nhẫn khó chịu hơn, mồ hôi kìm nén không ngừng chảy dọc sườn mặt hắn xuống, rơi lên ngực Kỉ Tiểu, mỗi giọt đều nóng đến kinh người.

Rốt cục Diêm Trùng khàn khàn hỏi: “Có thể không?”

Loại vấn đề này muốn Kỉ Tiểu phải trả lời thế nào, cậu dùng đuôi mắt nhìn Diêm Trùng, rõ ràng là vẻ mặt vừa oán trách vừa kì quái, nhưng bởi vì đuôi mắt ửng đỏ ửng ướt lộ ra hương vị động lòng người không nói nên lời, Diêm Trùng trong lòng nhộn nhạo, không nhịn nữa trực tiếp xông trận.

Hậu huyết bị cự vật của hắn kéo căng khiến Kỉ Tiểu cắn chặt khớp hàm, cậu không từ mà bám chặt lên vai Diêm Trùng, đầu ngón tay ở trên vai hắn tạo ra những vết hồng ngân dài.

“Ừm...”

Diêm Trùng đương nhiên không chịu nổi, hắn đã dùng lực nhẫn nại lớn nhất đời hắn rồi, cố gắng thông thả tiến vào chờ tới khi toàn bộ dục vọng của mình vào hết rồi mới khẽ thở dài hỗn hển, hai người còn chưa chính thức tiến hành mà trên người đều đã ướt đầm.

Bị vách tràng Kỉ Tiểu vây quanh thít chặt tự vị tuyệt vời mà sung sướng, thất lưng Diêm Trùng không đợi hắn khống chế đã tự mình luật động, chính là lúc khởi đầu còn khắc chế sức lực, dần dà, từ hạ thân lan tràn tới tứ chi rồi toàn thân đều rơi vào cảm xúc tuyệt vời mãnh liệt, Diêm Trùng quên mất nặng nề, chỉ cảm thấy linh hồn mình giống như bị Kỉ Tiểu hút đi, lúc này chỉ có một mong muốn là đem người dưới thân hung hăng xỏ xuyên!

Kỉ Tiểu khó nhịn mà thừa nhận, hậu huyết từ trường đau tới chết lặng, rồi chậm rãi một hương vị tê dại khác lạ dọc theo xương sống bắt đầu lan tràn, mà đương nhiên khi cự vật nóng bỏng của Diêm Trùng không cẩn thận đâm phải một chỗ nào đó bên trong Kỉ Tiểu thể nhưng nhịn không được rên rỉ ra tiếng, hai cánh môi cứ thế hé ra rên rỉ không thể khép lại được.

Diêm Trùng trong việc này thường luôn sắc bén dị thường, hẳn nhận thấy điều này, liên cường liệt bắt đầu công kích điểm đó liên tục, tuyến tiền liệt không ngừng mà bị kích thích, ép Kỉ Tiểu thừa nhận khoái cảm run rẩy, thần trí cũng bay mất.

Thanh âm Kỉ Tiểu vốn rất hay, chỉ là cậu ít khi nói chuyện, hiện tại trong tiếng rên rỉ này lại mang theo một cỗ hương vị mềm mại đáng yêu, nghe được Diêm Trùng nhiệt huyết thượng não, chủ động dục phát ma lực bản thân.

Bất quá Kỉ Tiểu lại thường xuyên bị kích thích có chút không chịu nổi, cậu nỗ lực đưa tay đẩy Diêm Trùng ra, lập tức lại bị Diêm Trùng chế trụ áp tới trước người, chân thon cũng bị hắn nâng lên gác lên vai hắn, nhượng hắn xâm nhập càng ngày càng sâu hơn.

....

“Ừm...hừ...không..muốn... ..A!”

Liên cứ như vậy xỏ xuyên qua lại, Kỉ Tiểu không biết bị đâm chọc bao lâu, nhưng thất lực Diêm Trùng vẫn không dừng lại tiết tấu, Kỉ Tiểu cảm thấy nửa thân dưới mình cũng run lên, giọng nói đã khản đặc mở miệng ngăn cản.

Diêm Trùng lại dùng ánh mắt tựa như lang sói gắt gao nhìn chăm chăm mặt Kỉ Tiểu lâm vào dục vọng, đem mỗi biểu tình của cậu đều khắc ghi vào trong mắt, vừa không quên chiếu cố dục vọng đã tràn ra niềm dịch của cậu.

“Không được..Kỉ Tiểu, cậu nhìn xem...” Diêm Trùng lại dùng lực đâm mạnh vào trong người Kỉ Tiểu, đối lấy cậu theo phản xạ bám chặt lấy vai hắn, bên trong cũng thít chặt và hút hắn nhiều hơn: “Thân thể cậu không buông tha tớ...”

“ừm a...”

Lại thêm một đợt tiến công mạnh mẽ khác, tiếng rên rỉ của Kỉ Tiểu giờ gần như là tiếng nức nở, bụng dưới buong lỏng liên bắn hết ra tay Diêm Trùng, cự vật ở sâu trong dũng đạo hậu huyết cũng càng dùng sức, không lâu sau Diêm Trùng cũng buồn vũ khí đầu hàng mà bắn sâu vào trong cậu.

Ánh mắt Kỉ Tiểu đều không mở ra được, cảm nhận cơn thịnh xụi lơ từ sau dư vị cao trào lại nhanh chóng khôi phục bên trong mình, Diêm Trùng cúi đầu hôn môi cậu, cậu lắc đầu cầu xin: “Không được...”

Diêm Trùng cũng biết Kỉ Tiểu mệt, nhưng cả người hắn như trước chìm trong sung sướng hưng phấn, thật vất vả mới có thể có được người này, hẳn ước gì có thể đem Kỉ Tiểu nuốt luôn vào bụng.

Kỉ Tiểu vô lực bị Diêm Trùng lật người lại, từ sau lưng lại tiếp tục ra vào, nếu có thể, cậu thật muốn cho Diêm Trùng vài cái tát, nhượng hắn một vừa hai phải, nhưng hiện tại ngay cả khí lực giơ tay lên cậu cũng không có, chỉ có thể mơ hồ bị người nọ gây sức ép, sau đó một lần lại một lần bị khoái cảm tuyệt đỉnh thổi quét...

Hết chương 93

Jeremy: lần đầu của em nó mà hăng thế...

94. Chương 94

Chờ tới khi hắn thỏa mãn thì Kỉ Tiểu đã rơi vào hôn mê, không có động tĩnh gì,nhưng cậu có thể mơ hồ cảm giác được Diêm Trùng rút ra từ người cậu, sau đó đi chuẩn bị nước ấm, tiếp dùng khăn mặt cẩn thận lau mặt và người mình, tới lui qua lại nhiều lần, thẳng tới khi đem toàn thân Kỉ Tiểu lau khô sạch sẽ thư thái mới tới phiên hắn đi tắm rửa.

Ngày đông lạnh, nước ấm của trường đã sớm tắt, Diêm Trùng tới khi trở về giường toàn thân run lạnh, đông lạnh tới độ Kỉ Tiểu nằm bên cạnh cũng khẽ run lên một cái, nhưng dù vậy vẫn không tỉnh lại.

Diêm Trùng tự làm ấm bản thân xong mới vươn tay ôm Kỉ Tiểu kéo vào lòng ủ ấm cho cậu, Kỉ Tiểu cảm nhận được nguồn nhiệt ấm óa cũng ngoan ngoãn rúc vào trong lòng hắn không giãy dụa, mắt vô lực nhắm tịt, trên mặt mang theo chút hư huyền mệt mỏi sau tình dục, nhưng Diêm Trùng bất tri bất giác tâm đau xót, nhưng càng nhiều là thỏa mãn.

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi cậu vẫn chưa tiêu sưng, rồi ôm chầm lấy người ta nhập mộng đẹp.

.....

Hôm sau, Kỉ Tiểu ngủ thẳng tới mặt trời lên cao mới mở mắt, người bên cạnh đã đi mất, cậu lẳng lặng nằm trên giường phát ngốc, cảm giác toàn thân nhứt nhứt vô lực. cậu biết trạng thái của mình hiện không tốt lắm, nhưng cũng không nghĩ tới lại mệt như vậy, chống đỡ thân thể đứng dậy mặc áo ngủ, chỉ mới thể cũng tốn không ít sức lực, tới khi xuống tới giường hai chân cũng hết sức, một chút khí lực cũng không sử dụng được.

Diêm Trùng đẩy cửa tiến vào thấy Kỉ Tiểu tư thế không được tự nhiên lảo đảo muốn xuống giường, Diêm Trùng trong lòng cả kinh, vội chạy tới ôm thắt lưng bế cậu xuống.

Kỉ Tiểu thấy Diêm Trùng xuất hiện hai mắt lóe lóe, trên mặt cảm xúc lạnh đậm bị xé vỡ tối qua lại được cậu cố gắng to bỏ kéo về.

Diêm Trùng biết mình hôm qua có chút không tiết chế, cho nên thời gian kế tiếp tự nhiên hầu hạ Kỉ Tiểu thư thư phục phục, hết đỡ cậu vào nhà vệ sinh, giúp đánh răng chải đầu rửa mặt, lại dâng lên bữa sáng nóng hổi ngon lành, Kỉ Tiểu chỉ cần ngồi một chỗ, ngay cả cơm ăn cũng chỉ cần há miệng nhai nuốt, một ngón tay cũng không cần động.

Tôn Tiểu Quân trở về thấy Diêm Trùng một bộ quần gia ân cần, đứng bên giường Kỉ Tiểu bưng trà rót nước, còn tri kỉ hỏi cậu: “Có nóng không?”

Kỉ Tiểu không để ý tới hắn, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn Tôn Tiểu Quân, rồi lại cúi đầu đọc sách.

Diêm Trùng nhận lại cốc nước mới hướng Tôn Tiểu Quân nhìn lại, Tôn Tiểu Quân cũng đánh giá hai người này, cảm giác ánh mắt Diêm Trùng bắn tới liền vội ha hả cười cười, trong lòng lại cảm thấy tràn đầy kinh ngạc.

Hai người này hôm qua không đánh nhau sao? Sao sang nay Diêm Trùng còn ở đây? Là ngủ lại sao? Đánh xong còn ngủ lại? hai người làm hòa rồi? tốc độ cũng nhanh thật.

Tôn Tiểu Quân từ trên bàn đưa một quyển sách cho Kỉ Tiểu: “Hôm qua mới phát sách bài tập, tớ nhận giùm cậu.” Kỉ Tiểu nhận sách nhỏ giọng nói: “Cảm ơn...”

Tôn Tiểu Quân cảm thấy kì quái: “Cậu bị cảm à?” giọng nói của Kỉ Tiểu thực khàn, rõ ràng không phải là trạng thái bình thường.

Kỉ Tiểu cứng ngắc, hàm hồ gật đầu.

Diêm Trùng ở bên cạnh không e dè chỉnh lại góc chăn cho Kỉ Tiểu, không quên nói: “Bài tập từ hãy làm, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

Kỉ Tiểu lại cầm bút và đồ dùng tới, trực tiếp viết viết.

Tôn Tiểu Quân sắp xếp sách vở liền cảm nhận được từ đối diện phóng tới ánh mắt oán hận, tâm khê run lạnh, nhanh chóng lấy sách vở xong liền chuẩn ra ngoài.

“Ha, về sau chỉ được nghỉ ngày chủ nhật, tớ về nhà chút, lấy đồ mùa đông.” Vừa nói lòng bàn chân bôi dầu bay mất.

Vừa cảm thán trong đầu: nơi đây không nên ở lâu!

Trong phòng lại lần nữa chỉ còn hai người, trên bàn Diêm Trùng đào ra được lò sưởi ấm trước đây hắn mang tới nhưng bị Kỉ Tiểu nhét vào trong tủ, cắm điện, cả căn phòng trở nên ấm áp hơn.

Kỉ Tiểu làm hơn phân nửa bài tập xong, rốt cục nhện không được ngẩng đầu lên, nhìn Diêm Trùng vẫn còn ngồi chỗ kia nhìn mình.

Kỉ Tiểu vốn định mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm, nhưng khi cậu cảm thấy ánh mắt Diêm Trùng dán lên người mình, lại không từ mà ngẩn ngơ.

Diêm Trùng trước kia chính là thích nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu như vậy, khi lên lớp, khi ăn cơm, khi nghỉ ngơi, khi cậu vẽ, dù sao chỉ cần hai người ở chung với nhau, ánh mắt Diêm Trùng hơn phân nửa thời gian đều là ở trên người Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể cảm giác được, nhưng dĩ vãng cậu còn có thể tỏ ra lạnh nhạt, mặc Diêm Trùng lặn qua lộn lại cũng không hề gì, nhưng hiện tại tầm mắt Diêm Trùng rõ ràng không giống trước.

So với trước kia càng rõ ràng thâm tình hơn, tựa như một cái thiên la địa võng chặt chẽ bao trùm lấy Kỉ Tiểu, nhưng cậu không thể trốn cũng không thể tránh né.

Nhưng khi thấy Kỉ Tiểu ngẩn ngơ, Diêm Trùng khẽ bật cười ra tiếng, ánh mắt kia bao hàm tình cảm sâu đậm cùng ý cười lưu chuyển không hề che dấu.

“cơm trưa cậu muốn ăn gì?” Diêm Trùng hỏi.

Kỉ Tiểu chần chờ một lúc mới thản nhiên cúi đầu nói: “Tùy tiện.” nhưng mà ngay sau đó, vành tai tinh tế lại khẽ đỏ ửng lên.

Nghỉ tết dương được 3 ngày, Diêm Trùng rất muốn cùng Kỉ Tiểu tiếp tục ôn tồn dây dưa nhưng hấn muốn nhân dịp này trở về a thị một chuyến, bà ngoại cũng đi cùng hấn.

Quốc khánh hấn không về, lần này vừa tới cổng Diêm gia đã bị ông nội tha đi, mà bà ngoại lại tới thăm con gái mình, trước khi rời đi bà cho hấn một ánh mắt ra hiệu.

Diêm Hồng Tá cũng đang ở nhà, hiển nhiên là vì cố ý chờ con trai mình, Diêm Trùng cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Con muốn học đại học ở trong nước.” Diêm Trùng nói.

Diêm Hồng Tá hỏi: “Con tính thế nào?”

“Con cảm thấy giáo dục trong nước tuy rằng không tính là kiện toàn nhưng rất có tiếng, ít nhất con cảm thấy bản thân thích ứng không tệ lắm.”

“Ở nước ngoài con không thích ứng được?” Diêm Hồng Tá hoài nghi.

Diêm Trùng nói: “Con không muốn ra nước ngoài lúc này.”

Ông nội liên tiếp gật đầu: “Không xuất ngoại thì không xuất ngoại, ở nước ngoài thái dương cũng đâu có lớn hơn tý nào.” Ông vốn tư tưởng bảo thủ hơn nữa còn luyện tiết tôn tử, nếu nó đi thì đến bao giờ mới được nhìn thấy nó.

Diêm Trùng nhìn về phía Diêm Hồng Tá: “thành tích của con hiện nay thì việc thi đại học cũng không khó, coi như là một loại khảo nghiệm với bản thân, cả nhà không phải đều muốn con học hành thành tài ở U thị sao, vạn nhất đến lúc đó con không đỗ, vậy con tự nhiên sẽ xin ba ra nước ngoài cũng chưa muộn.”

Với thân phận của Diêm Hồng Tá, đối với hoàn cảnh trong nước khó tránh khỏi mang theo chút chủ quan ý thức, nhưng nếu phủ nhận quá mức không phải là tự tát vào mặt mình sao, cho nên Diêm Trùng có thể tán thành kỳ thật cũng tương đối hợp ý ông.

Diêm Hồng Tá tự vấn một lúc, sao mới thản nhiên nói: “Con đã lớn, có suy nghĩ của bản thân thực không tồi, nhưng vẫn phải biết đúng mực.”

Diêm Trùng vuốt cằm tỏ vẻ đã hiểu.

Ông lại nói: “Ta hy vọng biểu hiện của con không để ta hối hận là được, chính là chỗ mẹ con...”

Diêm Trùng sớm đã có chuẩn bị tâm lý: “Con sẽ nói với mẹ.”

Diêm Trùng xoay người muốn đi Diêm lão thái gia bỗng nói: “Tiểu Trùng, con..đừng gấp, từ từ nói, mẹ con hẳn có thể hiểu được.”

Diêm Trùng không lên tiếng, mở cửa đi sang sân viện bên cạnh.

Trước cửa bà Trần thấy Diêm Trùng nhỏ giọng nói: “Phu nhân vừa tỉnh.”

Diêm Trùng hỏi: “Mẹ con có khỏe không?”

Bà Trần nói: “Hai hôm nay ngực có chút không thoải mái, bác sỹ đã tới khám về kê đơn, còn phải tiếp tục theo dõi.”

Diêm Trùng lại hỏi thêm vài câu, vừa nói vừa tới phòng Đàm Oanh.

Đàm Oanh đang ngồi ở tiểu viện uống trà trên người có đắp một cái chăn dày, bà ngoài ngồi đối diện, hai người đang trò chuyện gì đó, thấy Diêm Trùng tới, bà ngoại ngừng lại, Đàm Oanh thì không quay đầu.

Bà ngoại đối Diêm Trùng ngoắc ngoắc gọi lại, Diêm Trùng đi qua tới bên người bà ngồi xuống, bà ngoại tiếp tục nói: “...Mẹ muốn cho nó theo ngành sinh vật nhưng nó lại theo ông ngoại, nó đã không thích thì có miễn cưỡng cũng không được gì.”

Đàm Oanh uống trà không nói gì.

Bà ngoại quay đầu nhìn Diêm Trùng nói: “Nhưng cũng may cháu ngoại mẹ không chịu thua kém, chưa để mẹ mất mặt lần nào, mỗi lần mẹ tới trường họp phụ huynh cho nó, đều mừng rỡ có thể trẻ hơn được mấy tuổi.”

Diêm Trùng nhếch môi cười, ý cười lại không lan tới mắt.

Đàm Oanh rốt cục nâng mi mắt lên, dáng người cô gầy yếu nhưng ánh mắt phá lệ thanh minh, khi nhìn ai đều toát ra một cỗ khí thế tự nhiên sẵn có.

Cô hỏi Diêm Trùng: “Vì sao đổi chú ý?”

Diêm Trùng nói: “Con đã quen sinh hoạt và học tập trong nước, lúc gần đi mới phát hiện không thể nào nguyện ý.” đây thực sự là lời nói thật.

Đàm Oanh lại hỏi: “Còn gì không?”

Diêm Trùng nghĩ nghĩ: “Ngôn ngữ còn chưa được, trước đó bỏ bê.”

Đàm Oanh nói: “Đại học gì? Có kế hoạch chưa?”

Diêm Trùng trả lời cẩn thận: “U đại, mục tiêu hàng đầu.”

Bà ngoại ở bên cạnh gật đầu.

Đàm Oanh lại hỏi: “Từ lúc nào thì có suy nghĩ này?”

“Lúc nghỉ hè.”

“Vậy sao lúc đó không nói?”

Diêm Trùng nhất thời nghẹn lời, một lúc mới nói: “Khi đó...còn chưa có quyết định.”

Bà ngoại thấy vậy, vội cười nói: “Trẻ con có lý tưởng của mình là chuyện tốt, chúng ta đều biết rõ, giáo dục trong nước tuy có nhiều lỗ hổng nhưng cũng không phải không học được gì, có thể ra nước ngoài cũng là cái tốt nhưng nếu không xuất ngoại thì cũng không phải không thành tài được.”

Đàm Oanh vẫn nhìn Diêm Trùng: “Là ai dạy con làm việc lại tùy tâm sở dục như vậy?” thanh âm cô vẫn không nhanh không chậm không nóng không lạnh mà nhẹ nhàng, nhưng ẩn ý bên trong lại khiến Diêm Trùng nghe được hơi thay đổi sắc mặt.

“Phải nhớ rằng mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với mỗi hành vi của mình.” Đàm Oanh lại nói: “Con cảm thấy mình có thể tự quyết định như vậy thì là thành thực ưu tú sao? Nhưng, trong mắt ta, đó chỉ là qua loa ấu trĩ.”

Lời này vừa nói ra đến ngay cả bà ngoại cũng phải nhăn mi, Đàm Oanh bình thường cùng Diêm Trùng cũng không quá thân cận, nhưng ngay cả những lời nói ầm áp giữ mẹ cũng cơ hồ giữa bọn họ cũng chưa từng nói

qua, đồng thời, Đàm Oanh cũng chưa từng nói nặng với Diêm Trùng, điều cô quan tâm nhất chính là Diêm Trùng khỏe mạnh cùng thành tích của hắn, còn lại hết thấy trong mắt cô chỉ là lạnh nhạt, tựa như không liên quan tới mình.

Cho nên, bà ngoại cũng không dự đoán được con gái mình lần này lại tức giận như vậy, bà cũng không rõ nguyên do, nhưng vẫn nói đỡ cho ngoại tôn mình.

“thành tích học tập của Diêm Trùng thế nào ta rõ ràng, thực sự rất không tồi, hơn nữa lần này còn có tiến bộ rất lớn, ta cảm thấy nó không hẳn là suy nghĩ không chu toàn, chúng ta...là người thân, phải cho nó tín nhiệm lớn nhất.”

Câu nói của bà ngoại nghe có chút nghiêm túc, Đàm Oanh trầm mặc nhưng thần sắc trên mặt vẫn là lạnh lùng.

Lại nghe Diêm Trùng nói nhỏ: “Con qua loa ấu trĩ? Vậy mẹ hiểu con được bao nhiêu? Con xuất ngoại hay không xuất ngoại với mẹ mà nói có gì nhau đâu?”

Đàm Oanh ngẩn ra, sắc mặt lập tức liền tái nhợt, khí tức cũng gồ ghề hơn.

Bà Trần vội chạy tới, bà ngoại cũng sửng sốt, Diêm Trùng trước đây chưa từng không quy củ như vậy.

Bà hoàn hồn cao giọng: “Diêm Trùng! con nói cái gì vậy?! đây là thái độ của con đối với mẹ mình sao? Con đi ra ngoài cho ta!”

Diêm Trùng nhìn thân thể Đàm Oanh run nhè nhẹ, hấp háy môi, khó được khi quật cường mở cửa ra ngoài.

Sau khi trở lại phòng mình, lăn lộn hồi lâu trên giường, hắn lấy di động ra gọi cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu tiếp, Diêm Trùng nghe tiếng ồn ào ở bên kia vọng lại hỏi: “Cậu đang ở ngoài đường sao?”

Kỉ Tiểu “ừ” một tiếng.

“Tới nhà xuất bản?”

Kỉ Tiểu lại “ừ.”

Diêm Trùng nhìn đồng hồ, sắp tới giờ ăn tối: “Sao lại trễ vậy?”

Kỉ Tiểu nói: “Có chút việc.”

Diêm Trùng: “Việc gì?”

“Có một hoạt động.”

Dưới sự truy vấn của hắn, Kỉ Tiểu đơn giản nói, Diêm Trùng nghe, không biết nghĩ tới cái gì mà tâm tình tốt hơn chút, hắn cùng Kỉ Tiểu hàn huyên thật lâu mới lưu luyến cúp điện thoại.

Vừa để di động xuống, nụ cười bên môi hắn trong giây lát lại tiêu thất.

....

Diêm Trùng ngày hôm sau phải trở về U thị, lúc đi đều được cả nhà ra tiễn, hai vị gia chủ Diêm gia sau khi nghe kể lại chuyện kia thì không nói gì, chỉ có ông nội lặp lại một lần bảo Diêm Trùng không cần nóng vội.

Một vòng dạo dò chào hỏi xong, Diêm Trùng tới sân viện bên cạnh, nhưng Đàm Oanh không có ra gặp hắn, chỉ có bà Trần ra nói cô bị bệnh.

Diêm Trùng trong lòng cũng không chịu nổi, nhưng vẫn không hỏi nhiều, cũng không giải thích, chỉ nhờ bà Trần chuyển lời từ biệt và nói mẹ nghỉ ngơi nhiều hơn, sau đó không quay đầu rời đi.

Bà Trần nhìn theo bóng dáng Diêm Trùng, khe thở dài.

Hết chương 94

95. Chương 95

Tết dương lịch qua đi không bao lâu, cuộc thi cuối kì cũng tới ngay sau đó, trường Phụ Trung lúc này trên cơ bản đã hoàn thành xong chương trình học trong sách giáo khoa, giờ chỉ còn tập trung vào ôn thi chuẩn bị thi đại học. mà phạm vi thi cuối kì bao hàm toàn bộ chương trình học của lớp 12, thậm chí có thể đây là kì thi thử cho kì thi đại học, nhà trường sẽ căn cứ vào thành tích kì thi này để phân loại định hình chọn trường cho học sinh, nói thẳng ra chính là nghiệm chứng xem mỗi học sinh nên thi trường nào để phù hợp với thành tích của mình.

Các học sinh đương nhiên toàn lực ứng phó, mà cuối cùng thành tích được công bố lại vừa buồn vừa vui.

Kỉ Tiểu không cần phải nói, vị trí số 1 của cậu trong ban tự nhiên không dễ dàng bị lung lay như vậy, và lại điểm số của cậu thường cách điểm số của người vớ vị trí thứ 2 khoảng 10 điểm, khiến người ta theo không kịp. Diêm Trừng so với cậu thì càng kém hơn chút nữa, hẳn tự cho rằng mình có thể bảo vệ vị trí thứ 2 nhưng không ngờ lần này lại tụt xuống vị trí thứ 5, này còn chưa hết, khiến hẳn ghen khuất nhất chính là Dương Khiếu lần này phát huy không tồi, lấy hơn 2 điểm xếp ngay phía trên hẳn, Diêm Trừng nhìn bảng thành tích bên ngoài cười cười nhưng trong nội tâm nghĩ gì chỉ mình hẳn hiểu.

Sau kì thi cuối kì, trường Phụ Trung vẫn học tiếp một tuần, thẳng tới trước năm mới 2 ngày mới được nghỉ.

Diêm Trừng bị bà ngoại đuổi ra khỏi nhà, sau khi lần trước trở về từ a thị, bà ngoại đã không còn hòa nhã với hẳn, trong lòng bà oán trách Diêm Trừng không hiểu chuyện, không biết thông cảm cho tâm tình của Đàm Oanh, nhưng lại âm thầm đau lòng quan hệ của hai mẹ con, từ nhỏ hẳn đã không được hưởng thụ sự chăm sóc của mẹ. cho nên nói nói ông ngoại ra nước ngoài hợp thuận tiện mang theo cả Quế bà bà, Diêm Trừng một mình ở nhà không ai lo cơm nước, kì thật bà ngoại vẫn hy vọng Diêm Trừng sớm trở về thăm mẹ, cố gắng tu bổ lại mối quan hệ vốn không có nhiều tình cảm giữa hai mẹ con.

Diêm Trừng cũng không từ chối, sáng khoải cầm đồ đạc lên máy bay, trước khi đi có gọi điện cho Kỉ Tiểu.

Sau hôm Diêm Trừng rời khỏi U thị, Kỉ Tiểu cũng tu dọn đồ đạc rời kí túc.

Xách hành lý xuống lầu, Kỉ Tiểu đứng ở cổng trường chờ xe taxi, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên lại thấy hai thân ảnh vô cùng quen thuộc ở phía trước.

Bọn họ lúc đầu cũng chỉ đứng đối diện nói chuyện, nhưng đột nhiên một trong hai bước lên một bước kéo người kia, người kia giãy dụa, hai người cứ như vậy triển khai một hồi giằng co, người kia rõ ràng khí lực không địch lại đối phương, bị người cao hơn phản tay áp chế lên tường trong ngõ nhỏ.

Lúc này, vừa lúc có một chiếc xe taxi tới, lái xe giúp Kỉ Tiểu mang hành lý cho vào cốp, hai người kia vẫn còn đang dây dưa, người bị áp vào tường nhất thời trốn không thoát, ngay sau đó, nghiêng đầu chống lại tầm mắt của Kỉ Tiểu.

Người nọ nhăn nhó ánh sáng lên, thừa dịp người cao hơn chưa chuẩn bị, đối với gã đập cho một cước, đối phương kêu lên một tiếng đau đớn, người nguyên bản đang bị khống chế vội vàng hướng phía đối diện chạy tới, gã cũng vội đuổi theo.

Kỉ Tiểu vừa ngồi và ghé sau, cửa bên kia cũng bị người mở ra, một người tiến vào, nhanh chóng đóng cửa xe khóa lại.

Lái xe hoảng sợ, do dự không động.

Kỉ Tiểu cũng không động dậy, thẳng thắp nhìn người không mời mà tới Vương Hi Đường, lại nhìn người đằng sau mặt đằng đằng sát khí Liêu Viễn Đông.

Wang Hi Đường hơi thở còn chưa ổn định: “Cho tớ đi nhờ một đoạn.”

Liêu Viễn Đông ở bên ngoài gõ gõ cửa chỗ Hi Đường ngồi, ý bảo cậu xuống xe, Kỉ Tiểu nghe thấy anh ta nói: “Em hiện tại lần xuống cho tôi, tôi còn có thể cho em một đường sống.”

Wang Hi Đường nhìn cũng không thèm nhìn anh ta, chỉ chăm chăm nhìn phía trước, gương mặt lạnh nhạt gắt gao chau mày.

Liêu Viễn Đông ngược lại nhìn sang Kỉ Tiểu, trong mắt ẩn chứa uy hiếp.

Kỉ Tiểu ngược lại cùng anh ta nhìn nhau một cái, nhưng tức khắc mở miệng, mặt không đổi sắc nói với lái xe: “Đi thôi.”

Lái xe dẫm chân ga, xe taxi dưới tầm mắt giết người của Liêu Viễn Đông dần chạy mất hút.

Chiếc xe chạy đi rất xa rồi, lúc này Vương Hi Đường luôn thẳng lưng lúc này mới chậm rãi buông lỏng xuống, cậu quay đầu đối Kỉ Tiểu nói: “Cảm ơn...”

Kỉ Tiểu không trả lời, chỉ quét mắt nhìn cổ tay Vương Hi Đường, trên đó vẫn còn in hằn một vòng dấu tay hồng hồng, còn có khoe môi, bị rách một chút, âm ỉ thấy được tơ máu.

Nhận thấy ánh mắt của Kỉ Tiểu, Hi Đường dùng mu bàn tay lau đi vết máu nơi khoe miệng tự giễu nói: “Tớ đoán sai rồi, đúng là có bệnh chó dại.” cắn một cái còn chưa tỉnh, còn đuổi theo muốn đem chính mình lấy bệnh mới bỏ qua.

Kỉ Tiểu lời nói hững hờ: “Gọi chủ nhân con chó tới là được rồi.”

Vương Hi Đường ngẩn ra, cười nói: “Cậu quả nhiên là...” về sau không nói ra miệng, chỉ lắc đầu: “Việc này tớ nghĩ thế nào thì cứ để như thế, làm lớn chuyện cũng không ý nghĩa.” Hơn nữa dù có làm lớn, thì hiện tại...

Nhìn vẻ mặt Vương Hi Đường do dự, Kỉ Tiểu cũng không nói thêm gì nữa, lấy di động ra nhắn tin.

Vương Hi Đường hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu định đi đâu?” bởi vì lúc trước Diêm Trùng nhờ cậu điều tra chuyện Trì Xu Di mặc dù không nói rõ bà ấy có quan hệ thế nào với Kỉ Tiểu nhưng Vương Hi Đường là ai? Cậu đối với thông tin cơ bản về Kỉ Tiểu cũng coi như trong lòng biết rõ, hiện tại nhìn đường đi này, rõ ràng không phải là về Trì gia, cho nên khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên.

Kỉ Tiểu nói: “Sân bay.”

Vương Hi Đường có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không hỏi nhiều chỉ gật đầu, sau đó nói lái xe cho cậu xuống ở phía trước, lúc đi xuống định nhắc nhở Kỉ Tiểu cẩn thận một chút, dù sao Liêu Viễn Đông chính là rất thù dai, nhưng vừa nghĩ tới Diêm Trùng, lại buông lỏng, ít nhất là trước khi Diêm Trùng mất hứng thú với Kỉ Tiểu, Liêu Viễn Đông khẳng định sẽ không động đến Kỉ Tiểu.

Mà chính mình... Vương Hi Đường nghĩ thầm, xương thịt cũng không phải thuần tươi mới, chó chẳng lẽ có khả năng gặm suốt đời sao.

....

Máy bay của Kỉ Tiểu vừa hạ cánh, cậu mở di động liền nhận được điện thoại của Diêm Trùng.

“Tớ đến rồi, cậu ở đâu?”

Kỉ Tiểu đi ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy được một người đứng ở trong đám đông cao hơn hẳn một cái đầu.

Diêm Trùng cũng nhìn thấy cậu, cúp điện thoại tươi cười tiến lên đón, tiếp nhận hành lý của cậu.

“Biết ngay cậu sẽ tới sớm, may mắn tớ đi trước.”

Kỉ Tiểu còn đang tìm đường trên di động, Diêm Trùng nói: “không cần tìm nữa, tớ đưa cậu qua, xe đang chờ ở bên ngoài.”

Kỉ Tiểu lần này đương nhiên không phải vì Diêm Trùng mới tới A thị, cậu là bởi vì nhà xuất bản đang làm một hoạt động bình chọn, ở U thị chỉ là một chi nhánh mà thôi, lần này nhà xuất bản đang tổ chức bình chọn danh hiệu ‘họa sĩ mới xuất sắc’ trên mạng, và công khai trao giải. Kỉ Tiểu vì có gửi bản thảo ở đó một thời gian, tuy rằng đề tài cậu vẽ tương đối ‘trong sạch’, phong cách vẫn còn đơn giản nhưng cũng bởi vì cậu còn nhỏ, kinh nghiệm ít, nghe nói độc giả bình thường phản hồi cũng không tệ lắm cho nên lần này tự nhiên cũng có tư cách tham gia, hơn nữa ở phương diện này cậu có quan hệ, ai cũng hiểu được, cậu là do Liêu Viễn Đông đề cử, tiêu chuẩn nghiệp vụ không kém, nhà xuất bản ai loại ai cũng nhất định không loại cậu.

Kỉ Tiểu cũng không khách khí, cậu trả giá sức lao động được hồi báo cũng là bình thường, hơn nữa còn có tiền thưởng rất lớn, không lấy mới là có vấn đề, chính là yêu cầu đặc biệt đến tổng bộ ở A thị lĩnh thưởng. trước đó cậu tùy ý nói với Diêm Trùng, cũng không có nói địa điểm, không nghĩ tới Diêm Vương thần thông quảng đại tùy thời đem chuyện của Kỉ Tiểu trở thành đại sự liên tìm hiểu rõ ngọn ngành, cho nên nói, Kỉ Tiểu bay chuyến nào, khi nào tới, tới đâu lĩnh thưởng, đường đi thế nào hẳn so với Kỉ Tiểu còn nắm rõ hơn.

Kỉ Tiểu là lần đầu tới A thị, quả thật không quá quen thuộc, cũng sẽ không tranh luận nhiều với Diêm Trùng, tự nhiên là đi theo đối phương lên xe.

Lễ trao giải này cũng thực náo nhiệt, được tổ chức tại một hội trường của trường đại học bán công lập, độc giả may mắn có thể vào trong hội trường tham dự, cho nên Kỉ Tiểu muốn đi đăng kí trước, hôm sau mới là ngày chính thức trao giải lĩnh thưởng.

Diêm Trùng vốn đã có tính toán riêng sau khi Kỉ Tiểu tới A thị, nhưng ai ngờ đăng kí xong, nhân viên ban tổ chức lại ân cần hỏi Kỉ Tiểu có cần đưa tới khách sạn họ đã chuẩn bị không, bọn họ đã được lãnh đạo phân phó nhưng cũng không nhận ra Diêm Trùng, vì thế còn không biết mình đang vuột mông ngựa.

Lúc này Diêm Trùng nhắc lại ý kiến của mình tự nhiên Kỉ Tiểu sẽ không nguyện ý, vì thế chỉ có thể oán hận mà cùng Kỉ Tiểu tới phòng khách sạn, rồi ở cùng cậu tại đó nửa ngày, thẳng tới buổi tối không thể không rời đi.

Hôm sau chính là lễ trừ tịch, Diêm gia không ít việc bận rộn, nhưng mà trời vừa sáng Diêm Trùng đã hớn hỏ chạy tới chỗ Kỉ Tiểu.

Hoạt động trao giải phải 2h chiều mới bắt đầu, nhưng buổi sáng cũng không ít hoạt động vui chơi giải trí, nào là cosplay, rồi triển lãm ảnh, mô hình khiến cho các otaku bị hấp dẫn đến mất hồn.

Kỉ Tiểu đợi hơn một giờ mới tới phiên cậu lên sân khấu, cùng được nhận giải với cậu còn 4 người nữa, nhưng bọn họ đa phần là chuyên nghiệp, hơn nữa cũng hơn 20, 30 tuổi, điều này khiến Kỉ Tiểu đứng cạnh bọn họ trông đặc biệt ngây ngô, cậu mặc dù khí tức lạnh lẽo nhưng rốt cuộc cũng là lần đầu tiên lộ diện trước mặt đông người như vậy, lại thêm MC còn bắt bọn họ phải phát biểu cảm nghĩ.

Kỉ Tiểu liếc mắt một cái liền thấy Diêm Trùng đang ngồi chễm chệ tại hàng ghế đầu tiên sát khán đài nhất, cậu trừng trừng nhìn đối phương, liền thấy Diêm Trùng dùng khẩu hình miệng phát âm nói với cậu: Đừng khấn trương.

Kỉ Tiểu nhận mic từ MC, như bình thường là lời ít ý nhiều, chỉ giới thiệu tác phẩm của mình, còn có tên, trước sau chỉ có 2 câu nói, sau đó không nhìn tới một tầm mắt nóng bỏng từ khán đài luôn dán lên người mình cùng vị MC luôn muốn cậu nói nhiều hơn chút, theo mấy người kia sáng khoái đi xuống.

Diêm Trùng đã chạy tới chân cầu thang đợi cậu, vừa thấy Kỉ Tiểu, cũng mặc kệ xung quanh có bao nhiêu người cứ như vậy một phen nắm tay cậu, quả nhiên một mảnh lạnh lẽo còn có ẩm ướt của mồ hôi, Diêm Trùng không khỏi cười nói: “Được rồi, đã xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Kỉ Tiểu một tay cầm giấy chứng nhận và phần thưởng, tay kia cảm thụ lòng bàn tay ẩm áp khô ráo của Diêm Trùng, hai người cứ như vậy ly khai hội trường.

Diêm Trùng quan sát sắc mặt Kỉ Tiểu, nguyên bản lĩnh thưởng xong thì sẽ trở về u thị, vừa lúc còn có thể về Trì gia ăn cơm tất niên, tuy rằng không biết Trì Xu Huyền có trở về hay không, Khương Chân cũng không có nhà.

Lúc này nghe Diêm Trùng nói, Kỉ Tiểu ngưng lại rồi lắc lắc đầu.

Diêm Trùng không muốn buông tha: “Nhà của tớ mọi người rất thoải mái, chỉ ăn một bữa cơm thôi, còn lại sẽ không gặp bọn họ.”

Kỉ Tiểu không nói.

Diêm Trùng không ngừng cố gắng: “Hôm nay là đêm trừ tịch, chúng ta không thể cùng đón năm mới sao? Tớ muốn cùng cậu trải qua....”

Kỉ Tiểu giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy Diêm Trùng lúc này cũng đang thâm tình chăm chú nhìn mình.

“Chúng ta cùng ăn cơm tất niên, cùng đoàn viên nhé.”

Đoàn viên...

Kỉ Tiểu ở trong lòng nhẹ nhàng nhấm nuốt hai chữ này.

“Kỉ Tiểu.” Diêm Trùng thấy ánh mắt Kỉ Tiểu lóe sáng, biết cậu bắt đầu dao động, vừa vui sướng vừa đau xót, hần nhẹn không được vươn tay ôm chặt cậu vào lòng, ngữ khí cực kì nhẹ nhàng mềm mại, gần như khẩn thiết: “Theo tớ về đi...”

Hết chương 95

96. Chương 96

Kỉ Tiểu và Diêm Trùng cùng nhau về Diêm gia, cả trong và ngoài nhà chính có không ít người cũng vì bữa cơm tất niên mà tập trung đông đủ. Diêm Trùng tiến vào tất cả mọi người ngẩng đầu đối với hần nhiệt tình chào hỏi. ngay sau đó tầm mắt rơi lên người Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu chỉ yên lặng cúi đầu đi theo Diêm Trùng.

Một nam nhân trung niên khoảng hơn 50 tuổi vừa lúc đi xuống lầu, thấy Diêm Trùng liền gọi hần.

Diêm Trùng cũng coi như lễ phép mà chào lại một câu: “bác hai.”

Bác hai hần gật đầu, liếc mắt sang Kỉ Tiểu đi bên cạnh, lại xoay đầu cười nói: “Tiểu Trùng à, hai ngày nay con chạy đi đâu vậy? sao không thấy bóng dáng? Ông nội vừa rồi còn đi tìm con đó.”

Diêm Trùng không giải thích chỉ thản nhiên nói: “Có chút việc.” sau đó cùng Kỉ Tiểu lên lầu.

Phòng của hần là gian đầu tiên trên lầu 2, sau khi an bài cho Kỉ Tiểu xong, hần trở ra nói: “Tớ qua chỗ ông nội một chút, cậu cứ nghỉ ở đây đi, hoặc xem TV hay sách, tớ sẽ quay lại ngay.”

Được cái phát tay đuổi người của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng mới rời đi.

Kỉ Tiểu đi tới bàn học của hần xem một chút rồi lại đứng dậy đi tới trước cửa sổ đứng, cậu lần đầu thấy một khu biệt thự lớn như thế này, từ cổng chính đi vào tổng cộng phía đi qua ba cửa nữa, mỗi cửa đều có cảnh vệ đứng canh gác, phi thường nghiêm ngặt, hơn nữa cửa sau so với cửa trước còn lớn hơn. Nhưng cho dù Diêm gia có xa hoa thế nào cũng không khoa trương như bên ngoài thối phòng, nhà chính và mấy căn nhà xung quanh chỉ là một căn biệt thự ba tầng, lớn hơn nhà Đàm gia ở U thị một chút, hiện đại hơn một chút, mỗi căn cách nhau một cái hoa viên, hoàn toàn yên tĩnh.

Kỉ Tiểu quay đầu lại nhìn khắp phòng Diêm Trùng, cũng rộng hơn so với phòng ở Đàm gia, chính là đồ đạc trong phòng lại rất ít, bốn bức tường đều trống không, giá sách cũng chỉ có vài quyển lèo tèo, nhìn qua hoàn toàn còn mới, càng không có mô hình hay máy chơi game...

Kỉ Tiểu tiến lên hai bước, nhìn bức ảnh để ở tủ đầu giường, là ảnh của Diêm Trùng khi mới 5, 6 tuổi, khi đó nam hài khuôn mặt còn chưa vỡ nét, vẫn còn phần nộn ngây thơ, hai mắt to tròn, một tay cầm một cây mít quả, còn tay kia bị một người lớn dắt, nhưng cũng không có chụp được mặt người bên cạnh, chỉ có thể nhận ra đó là bàn tay phụ nữ, ngón tay tinh tế trắng nõn, trên cổ tay có một cái vòng vàng nhỏ xinh.

Trên mặt tiểu Diêm Trùng không có nụ cười, mà là tròn mắt nhìn màn ảnh.

Đây không coi như là bức ảnh đẹp nhưng vẫn được lồng vào một cái khung thật cẩn thận đặt ở nơi mỗi ngày đều có thể thấy, Kỉ Tiểu dùng mắt để đánh giá.

....

Diêm Trùng bên kia gõ cửa thư phòng, ông nội đang luyện thư pháp, tờ giấy Tuyên Thành đã ghi được 4 chữ lớn ‘Thiên Luân Chi Nhạc’.

Diêm Trùng chủ động nói: “Có bạn học của con tới a thị, cậu ấy không quen đường nên con ra đón cậu ấy.”

Ông nội đối với điều này không có ý kiến gì, chỉ nói: “Con đã qua thăm mẹ con chưa? Mẹ con có bảo tối nay qua nhà chính ăn cơm không?”

Diêm Trường ngây người không đáp.

Ông nội buồn bực lòng xuống, thở dài: “Mấy hôm trước bà Trần còn mới bác sỹ tới đây, mẹ con vẫn chưa khỏe hơn đâu, thôi, để cho mẹ con nghỉ ngơi.”

Diêm Trường trầm mặc không nói, ông nội thấy biểu tình của hắn rất cuộc trong lòng vẫn tương đối chiều cháu, khẽ đổi đề tài đi: “Bạn học con đâu?”

Diêm Trường hồi phục tinh thần: “Đang ở trong phòng con, nhà cậu ấy không có thân thích gì, con nghĩ, nếu cậu ấy đã tới thì mời cậu ấy đón năm mới cùng nhà mình luôn.” Ông nội thích náo nhiệt, bạn học của Diêm Trường đương nhiên ông liền hoan nghênh, gật đầu.

Diêm Trường trở về phòng nói chuyện với Kỉ Tiểu một lát, tới tối, khách khứa họ hàng đều lục tục kéo tới, người giúp việc đi lên gọi bọn Diêm Trường xuống ăn cơm, Diêm Trường kéo cả Kỉ Tiểu xuống, lòng bàn tay cậu khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo.

Diêm Trường trong lòng mềm nhũn, xoa xoa mặt Kỉ Tiểu: “Không sao đâu, cậu cứ ngồi cạnh tớ là được, ăn bữa cơm mà thôi, đầu bếp trong nhà tay nghề không tệ đâu, không giống với hương vị đồ ăn ở u thị, cậu nếm thử xem.”

Kỉ Tiểu không nói, dưới chân ngược lại đi theo hắn, chính là đi được vài bước liền bỏ tay Diêm Trường ra, nơi này bất đồng, ít nhiều cũng có ánh mắt chiếu vào cả hai, cậu không thể giống người này lúc nào cũng không biết nặng nhẹ.

Diêm Trường đem tay trống trơn bôi bôi lên quần, bắt đắc dĩ chỉ có thể đi trước dẫn đường.

Trong phòng ăn trừ bỏ ông nội, bác hai, chút ít cùng gia đình còn có họ hàng bên nhà ông nội cùng bà nội, còn có cả lão chiến hữu... nói cũng cùng mất hơn 3 năm, lúc Diêm Trường xuất hiện, không ít trưởng bối đều sán tới nói chuyện với hắn, hỏi chuyện học tập thế nào, khẩu khí y như bà ngoại hôm họp phụ huynh, ngược lại Kỉ Tiểu lại bị xem nhẹ triệt để.

Diêm Trường cũng coi như có tu dưỡng, đơn giản cùng bọn họ trao đổi một vòng mới phụ giúp Kỉ Tiểu đi tới chỗ ngồi.

Bác hai gái vội kéo ghế bên cạnh mình ra ý bảo hắn tới ngồi cạnh mình, mà bên cạnh bà thì vẫn luôn là đứa cháu ngoại nhị thế tổ tới ăn kén.

Nhìn thấy Kỉ Tiểu, bác hai gái cười nói: “Tiểu Trường, bạn học của con à? Nhanh tới đây, đừng để cậu ấy đứng, a, bên kia còn chỗ trống kia, ngồi xuống chỗ đó đi, chốc lát ông nội sẽ xuống khai tịch.”

Kỉ Tiểu quay đầu nhìn chỗ trống ở bàn bên cạnh, nghĩ nghĩ đang muốn đi qua lại bị Diêm Trường kéo lại.

Diêm Trường nói: “cậu ấy ngồi ở đây.”

Bác hai gái ngẩn ra, liếc mắt nhìn những người khác trong bàn này.

Cũng không phải vị trí không đủ, vô luận là Đàm Oanh có tới hay không, thì một bàn cũng ngồi được chục người, Kỉ Tiểu ngồi vào tuyệt đối không có gì là chật chội, nhưng Diêm lão thái gia bình thường đều rất nặng chuyện tôn ti, đừng nói là hoàn toàn không có quan hệ huyết thống, cho dù là có chút thân thích, cũng không phải con chó con mèo ai tới đều có thể ngồi vào bàn trung tâm thế này, nhiều bạn bè họ hàng còn đang nhìn vào, một cái tiểu bạn học từ nơi nào tới mà dám ngồi vào?

Bác hai gái cảm thấy Diêm Trường đang nói giỡn, bà dùng ánh mắt trẻ con không hiểu chuyện nhìn hắn: “Năm mới, lát nữa đừng để ông nội sinh khí, nghe lời đi.”

Diêm Trường cũng chẳng thèm để ý bà ta, trực tiếp đi tới bên người Diêm Hồng Tá ngồi xuống, đồng thời kéo chiếc ghế bên cạnh mình ra nói với Kỉ Tiểu: “Cậu ngồi đi.”

Kỉ Tiểu nhìn nhưng không động, bác hai gái sắc mặt rõ ràng không được tốt, khiến cho cả bác hai và chú út cũng thấy xấu hổ thay, nhưng bọn họ cũng chẳng có quyền nói trong nhà này.

Ngay sau đó, Diêm lão thái gia đi ra, cùng với Diêm Hồng Tá, những người trong phòng dù đang làm gì cũng phải dừng lại đứng lên chào hỏi hàn huyên, Diêm lão thái gia gật gật đầu, đi tới vị trí chủ tọa của mình.

Thấy Diêm Trường còn đứng, lão thái gia kỳ quái: “Sao còn không ngồi đi?”

Bác hai gái thừa cơ chen miệng: “Tiểu Trường muốn cùng bạn học ngồi cạnh nhau, ông nói điều này sao..”

Diêm Hồng Tá đi qua nhìn Kỉ Tiểu một cái, rõ ràng là nhận ra cậu thiếu niên ngày đó gặp ở Đàm gia, ông không nói chuyện.

Diêm lão thái gia ánh mắt nhìn Kỉ Tiểu một vòng, nhân tiện nói: “Vậy thì cùng ngồi đi.”

Vợ chú út nói chuyện: “Vậy sẽ thiếu chỗ.”

Theo lý thuyết cho dù đủ người tới cũng sẽ không thiếu chuyện này, nhưng Lão thái gia lại đưa tay chỉ chỉ đứa cháu của bác hai gái tên A Đào: “Cậu sang bên kia ngồi, như nhau cả.”

Cái gì như nhau? Điều này có thể như nhau sao? Cho một ngoại nhân vào thay cho người của mình bị điều đi?

Rõ ràng bị làm xấu mặt bác hai gái ghen một hơi suýt tắc thở, đến bây giờ mà còn không biết thì là do bà quá ngu, lão thái gia là cố ý!

Nhưng bà không có lời nào để nói, chỉ có thể oán hận để đứa cháu ngoại bảo bối đi sang bàn bên cạnh, trên mặt còn cố tạo biểu tình không thêm để ý.

Diêm Trường lại vỗ vỗ cái ghế bên cạnh nhượng Kỉ Tiểu mau ngồi xuống, Kỉ Tiểu lần này sáng khoái như ý hẳn.

Lúc này mới bắt đầu khai tịch, bỗng nhiên từ bên ngoài đi vào một người.

Kỉ Tiểu cùng mọi người đồng thời nhìn ra ngoài, chỉ thấy một nữ nhân chậm rãi đi vào, trên người mặc một chiếc váy áo lông dài, khoác ngoài một chiếc áo lông dê lớn, tóc buộc cao, trên mặt không trang điểm mà chỉ liếc một cái, Kỉ Tiểu liền nhận ra người đó là ai,

Bởi vì bà cùng Diêm Trường quá giống nhau, đặc biệt là ánh mắt kia, chính là ánh mắt Diêm Trường thường ôn nhu nhiệt tình, mà của đối phương lại lạnh đậm trầm tĩnh.

Người tới đúng là Đàm Oanh, ông nội cũng không nghĩ cô sẽ tới, vội nhượng người mang theo cái ghế để ở bên cạnh mình.

Sau khi Đàm Oanh ngồi xuống chào hỏi với ông nội xong, lại nghe ông nội quan tâm tới sức khỏe của mình, Đàm Oanh nói: “Tốt hơn nhiều ạ, hôm nay con cảm thấy không tệ lắm, cho nên cùng mọi người ăn một bữa cơm.”

Nói ngẫu nhiên không tùy ý, ông nội rất cao hứng: “Năm mới chúc sức khỏe.”

Ngay sau đó liền khai tịch, giống như năm vừa rồi, uống rượu cười đùa, không khí hòa thuận ấm áp.

Kỉ Tiểu lần đầu trải qua tình huống như vậy, chiếc đĩa nằm trong tay thế nhưng một lúc lâu cũng không gấp được cái gì, Diêm Trường nhanh tay múc một ít canh bí thịt cho cậu, nhỏ giọng nói: “Không hợp khẩu vị sao?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, lấy cái thìa múc ăn.

Diêm Trường gấp cho cậu thiết nhiều đồ ăn, nhìn Kỉ Tiểu ngoan ngoãn ăn hết không khỏi cong cong khóe miệng.

Vợ chú út bỗng nói với Diêm Trường: “Tiểu Trường à, con muốn thi đại học nào?”

Diêm Trường ngưng đùa một chút nói: “U Đại ạ.”

Vợ chú út khen: “U đại cũng tốt, cũng là một trong những trường đại học danh tiếng hàng đầu của nước mình, Tiểu Trường thật bản lĩnh.”

Ngay sau đó nhận được ánh mắt cáo của chồng, bà liền im miệng, trong nhà không ít người biết trước đó vì chuyện xuất ngoại du học mà Diêm Trường cùng Đàm Oanh đã cãi nhau một trận, hiện tại người đều đang ở đây, đây không phải là không đánh mà khai sao.

Quả nhiên, liếc mắt qua thấy nụ cười trên mặt lão thái gia đã tắt, Đàm Oanh ngược lại thần sắc như thường, tựa như không nghe thấy gì.

Nhưng bác hai gái so với vợ chú út còn không có mắt hơn: “U đại cực kì không tồi, nhưng con cũng đi học xa nhà lâu rồi, Tiểu Trường, con không nghĩ tới A đại sao? A đại cũng rất tốt, A Đào của chúng ta cũng sẽ thi vào đó đấy.”

A Đào cùng tuổi với Diêm Trường năm nay cũng sẽ thi đại học, lời của bà kì thật là nói cho Lão thái gia, Diêm Hồng Tá và những người ở chỗ này nghe, dù là một cái A đại nho nhỏ cuối cùng khẳng định cũng sẽ như ý nguyện của bà, hiện tại coi như thông báo cho vài vị trước mắt một tiếng. (Jer: đếch hiểu thằng kia có dính dáng gì với nhà này.)

Diêm Trường nói: “Đại học chính là trọ ở trường.” nói cách khác, U thị hay A thị cũng chả khác gì nhau.

Bác hai gái còn định nói thêm, lại bị Đàm Oanh đánh gãy.

Cô đối với thiếu niên bên cạnh Diêm Trường hỏi: “Cháu tên là gì?”

Trên bàn mọi người đều cầm thanh.

“Kỉ Tiểu.” Kỉ Tiểu phản ứng không chậm trả lời.

Diêm Hồng Tá hỏi theo: “Cái gì Tiểu?”

“Tiểu trong từ Lặng lẽ.”

“Lặng lẽ? rất có ý tứ.” Chú út nói: “Cha mẹ không phải đều mong muốn con cái mình danh tiếng vang xa sao? Chẳng lẽ họ chê cháu quá ồn ào sao?”

Ông ta cũng chỉ nói một câu trêu đùa, hài tử thông minh lúc này nên tự báo tên hoặc lai lịch hoặc là nói đùa mấy câu đáp lại, Kỉ Tiểu lại chỉ im lặng suy nghĩ, một câu cũng không nói, trên mặt tươi cười cũng không có.

Diêm Trường nói: “Tên cũng chỉ là cái để gọi mà thôi, hiện tại là thời nào, mọi thứ cũng đã thay đổi không còn như trước, không cần quá ngạc nhiên.”

Lời này khiến chú út có chút xấu hổ, ha ha cười gượng.

Ai ngờ Đàm Oanh lại hỏi: “vậy con muốn thi đại học nào?”

Đàm Oanh liên tiếp hỏi chuyện Kỉ Tiểu, loại chú ý này trước đây chưa từng có, khiến Diêm lão thái gia cũng ném qua ánh mắt tò mò. (Jer: có thể là do 2 người lãnh đạm giống nhau á)

Kỉ Tiểu gầy gầy bát miến, một lúc mới nói: “U đại.”

Hết chương 96

97. Chương 97

Jeremy: vậy là tớ làm được 96 chương rồi, tớ chỉ còn.... 50 chương nữa thôi Tuấn TT_TT khóc hết nước mắt.

Sau khi Kỉ Tiểu nói xong mình muốn thi U Đại, Diêm Trường tiếp thu tầm mắt từ mẹ mình phóng tới, không có cảm xúc đặc biệt gì, nhưng Diêm Trường lại nhìn với ánh mắt khác.

Bởi vì Đàm Oanh mà những người khác trên bàn bắt đầu chú ý tới Kỉ Tiểu, vẫn là thím út cảm thán trước: “Đúng là học sinh trường Phụ Trung, mục tiêu thật rộng lớn a.”

Bác hai gái cũng nói theo: “Cháu à, cha mẹ cháu công tác ở đâu?”

Kỉ Tiểu để đũa xuống: “Bọn họ đã mất.”

Bác hai hái sừng sốt, tiện đà hứng thú gặt gặt đầu, nguyên lai là cô nhi.

Lúc này, Diêm Hồng Tá nói: “Súp nắm làm không tồi, các người đừng mải nói mà quên ăn.”

Hắn vừa mở miệng mọi người liền lập tức đem đề tài chuyển tới những món ăn hôm nay, nhất thời lại náo nhiệt hơn hẳn, tựa như thật sự đắm chìm trong không khí hòa thuận vui vẻ của ngày tết.

Diêm Trường lạnh lùng liếc nhìn bác hai gái, sau đó cũng múc cho Kỉ Tiểu một bát súp để trước mặt cậu, nhỏ giọng nói: “Ăn đi này.”

Trong lòng hắn có chút hối hận khi đã để Kỉ Tiểu tới ăn bữa cơm tất niên này, chỉ trách mình tâm tư muốn cùng cậu đón năm mới, không nghĩ tới quá trình không có trôi chảy như mình vẫn tưởng tượng, sớm nên dự đoán những người này không tốt đẹp gì.

Diêm Trường nội tâm buồn phiền, trên mặt cũng không có biểu tình tốt, chỉ trừ đối mặt với Kỉ Tiểu, mặt khác không hề tham dự những cuộc nói chuyện nhằm chán của những người khác.

Chờ tới rượu quá mấy tuần, Đàm Oanh có ý muốn rời bức tiệc, ông nội cũng không giữ lại, chỉ bảo cô về sớm nghỉ ngơi, Đàm Oanh gặt đầu, rồi không quay đầu cùng bà Trần đồng thời rời đi, từ đầu tới cuối cô cũng không cùng Diêm Trường giao lưu cái gì, mọi người tựa hồ cũng đã thành thói quen nên cũng không cảm thấy có gì kì quái. Đàm Oanh khi đứng lên có nhìn Diêm Trường nhưng hắn đang cúi đầu không có nhìn thấy mà thôi.

Đàm Oanh vừa đi, bầu không khí trong bàn thoáng buông lỏng hơn chút, bác hai gái nói chuyện giọng cũng cao hơn.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ, không ít trẻ con trong nhà thi nhau chạy ra ngoài nhìn, Diêm Trường ghé sát vào hỏi Kỉ Tiểu: “Chúng ta cũng ra xem nhé?”

Kỉ Tiểu không hiểu hỏi: “Cái gì?”

“Xem nổ pháo.”

Nói xong, cùng ông nội và cha xin phép, lại lấy hai điều thuốc từ trên bàn rồi lôi Kỉ Tiểu ra ngoài.

Đi ra bên ngoài tiểu viện, nơi đó đã tụ tập 3, 4 đứa nhỏ khoảng 7, 8 tuổi, đứa nhỏ nhất đang học cấp II, thấy Diêm Trường, con gái của bác hai gái nhanh chạy tới ôm chân hắn, một hơi cứ Tiểu Trường ca ca...

Diêm Trường “ừ” một tiếng, gọi mấy tiểu nam hài mang pháo tới, hắn từ trong túi áo lấy điều thuốc ra, cho lên miệng châm thuốc, nhả ra một vòng khói mờ ảo, sau đó đi ra chỗ đóng pháo, ngồi xổm xuống đem tàn thuốc hương kíp nổ dí vào.

Bỗng hắn nghe thấy tiếng Kỉ Tiểu ở đằng sau gọi hắn một tiếng.

“Diêm Trường.”

Tay Diêm Trường ngừng lại, khóe miệng gợi lên một mặt tươi cười nhìn Kỉ Tiểu nói: “Không sao đâu.” Nói xong, mạnh tay đốt ngòi nổ.

Động tác của hắn phi thường lưu loát sạch sẽ, chỉ thấy dây dẫn đã bắt lửa, hắn liền lui ra đằng sau, sau đó bùm bùm hai tiếng nổ lớn vang dội, Diêm Trường chạy tới chỗ Kỉ Tiểu, pháo cũng một đường nổ vang thẳng tới khi đám trẻ con đều bị tai húng phần la hét.

Cuối cùng nổ ầm ỉ xong dây pháo, Diêm Trường lại bỏ điều thuốc lên miệng, hung hăng rít một hơi.

Kỉ Tiểu nhìn những mảnh vụn giấy hồng bay lả tả vẫn còn chưa hồi phục tinh thần, Diêm Trường vươn tay nhéo nhéo lỗ tai cậu cười nói: “Bị giật mình sao? Tổ khi còn bé thường chơi thứ này, nhưng cũng đã lâu chưa chơi nên có chút hơi gượng tay.”

Kỉ Tiểu ngồi được trên người hắn có mùi thuốc pháo thoang thoang, có chút gay mũi, nhưng cũng không chán ghét.

Diêm Trường nghe thấy cậu nói: “Tớ chưa từng thấy...” có lẽ từng thấy ở trên đường nhưng cho tới bây giờ Kỉ Tiểu chưa từng ai làm ở trước mặt cậu, lúc này lại gần như vậy còn vì cậu mà đốt.

Diêm Trường muốn nói, không sao, về sau sẽ thường xuyên, nhưng hắn thông minh không nói ra miệng, chỉ đối với tiểu hài tử tên Nhân Nhân nói: “Đưa đồ trong tay em cho anh.”

Trong tay Nhân Nhân chính là mấy cây pháo bông chưa đốt, mấy cây pháo này bọn trẻ đang chơi phát sáng lập lòe, cực kì xinh đẹp. Nhân Nhân nhìn Diêm Trường, lại nhìn Kỉ Tiểu bên cạnh hắn, đưa mấy cây pháo bông, thần tình không ngượng ỷ.

“Đây là em...” con bé nói lớn tiếng.

Diêm Trường nhíu mày: “Đây là Lưu thúc mua, đừng tưởng rằng ở trong tay em là của em.” Lưu thúc chính là lái xe riêng của Diêm Hồng Tá.

Tiếp đó, Diêm Trường rút một nửa số pháo bông trong tay con bé, mặc kệ con bé gào khóc chạy đi hét “Tiểu Trường ca ca lấy đồ của con...” kéo Kỉ Tiểu ra ngoài cửa hoa viên.

Trong hoa viên thập phần u tĩnh, bên đường hai ngọn đèn nhỏ tỏa ánh sáng mờ nhạt trong đêm đen.

Diêm Trường đưa Kỉ Tiểu cầm mấy cây pháo bông, sau đó đốt cho cậu: “Chơi thử đi.”

Cây pháo bông phát sáng như một đóa bồ công anh xinh đẹp, chiếu lên mặt Kỉ Tiểu một mảnh sáng tối.

Kỉ Tiểu kinh ngạc nhìn, trong chốc lát, đóa hoa sáng liền tối dần, sau đó tiêu thất trong tay cậu.

Kỉ Tiểu nói: “Hết rồi...”

Diêm Trường đưa luôn 5, 6 cây pháo đưa cho Kỉ Tiểu cầm nhìn những hỏa cầu tụ lại một chỗ nổ rộ, Diêm Trường hỏi Kỉ Tiểu: “Cậu có nguyện vọng năm mới không?”

Kỉ Tiểu bị cây pháo bông rực rỡ hoa lệ hấp dẫn, nghĩ nghĩ mới nói: “Thi lên đại học đi.”

Diêm Trường gật đầu: “Sẽ thực hiện được.”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu khó được muốn hỏi một câu: Vậy còn cậu?

Nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng được.

Ai biết Diêm Trường lại thẳng thắn: “Tớ...cũng sẽ thực hiện.”

Kỉ Tiểu sửng sốt, ngay sau đó đã bị Diêm Trường nghênh diện ôm chặt lấy.

Cũng may Kỉ Tiểu lanh tay lẹ mắt gỡ đồng pháo trong tay ra xa mới không đốt tới quần áo của hắn, liền mặc cho Diêm Trường gắt gao ôm mình, ôm chặt tới nỗi ngực và bụng Kỉ Tiểu bị đè ép đến khó thở, nhưng Kỉ Tiểu cũng không giãy dụa, chỉ nhìn chằm chằm đồng pháo bông trong tay dần tàn lụi, cuối cùng chỉ còn là một cây que khô héo mà thôi.

Ánh sáng rực rỡ tất cả đều hóa thành hư vô.

Bất kể thế nào, cuối cùng cũng không còn gì tồn tại.

Không phải sao.

.....

Bữa tiệc trong nhà cũng tan, khách khứa lục tục ly khai, Diêm Trường định dẫn Kỉ Tiểu trở về phòng, nhưng vừa đặt chân lên cầu thang lại có người gọi, nhìn lại hóa ra là bà Trần.

Bà Trần nói: “Phu nhân gọi Tiểu Trường con đó.”

Diêm Trường ngây ngốc, quay đầu hướng Kỉ Tiểu nói: “Chốc nữa tới quay lại.”

Kỉ Tiểu cái gì cũng không nói, một mình đi lên lầu.

Chờ Kỉ Tiểu vào phòng, đóng cửa lại, Diêm Trùng mới nói: “Mẹ tìm con có chuyện gì không ạ?”

Bà Trần nói: “Con đi thì biết.”

Diêm Trùng lại lắc đầu: “Con không đi.”

Bà Trần nhướn mày: “Tiểu Trùng, con thật sự muốn gay gắt với mẹ con à.” Bà Trần tuy thời gian phục vụ ở Diêm gia ít hơn Quế bà bà nhưng bà cũng là người đã chiếu cố Đàm Oanh từ bé tới lớn, năm đó cũng cùng sinh hoạt tại Mỹ với Đàm gia, khi Đàm Oanh gả đến Diêm gia, đối với Diêm Trùng cũng coi như trưởng bối trong nhà, mắng hấn hai câu cũng không quá phận.

Diêm Trùng đối với bà Trần cũng rất kính trọng, nhưng lúc này hấn vẫn lắc đầu: “Con không muốn gay gắt với mẹ nhưng con biết mẹ con tìm con để làm gì.”

“Vậy sao con không đi? mẹ con với nhau có mẫu thuẫn gì mà không thể nói rõ, phu nhân lại quan tâm con như vậy.”

Mỗi người đều nói mẹ thương hấn nhưng chính bản thân hấn lại không thể cảm giác được, Diêm Trùng cười khổ: “Con và mẹ hiện nay mỗi người một ý, con sẽ không thỏa hiệp, mẹ con cũng sẽ không, gặp mặt cũng chỉ khắc khẩu mà thôi, con không muốn...mẹ bị con chọc tức.”

“Không thể thỏa hiệp? tuyệt không thể sao?”

Diêm Trùng nhìn bà Trần: “Không thể, tuyệt đối không.”

Bà Trần bị kiên quyết trong mắt Diêm Trùng chấn động, bất đắc dĩ thở dài, xoay người rời đi.

.....

Kỉ Tiểu vào phòng đi tới trước cửa sổ đứng một lát, nghe xa xa mơ hồ vang lên tiếng pháo nổ không biết đang nghĩ gì, tiếp đó cậu ngửi ngửi cổ tay áo mình, cũng là mùi pháo thoang thoảng, cậu lấy từ trong ba lô ra một bộ quần áo mới, đi vào phòng tắm.

Vừa mới cởi quần áo đứng dưới vòi hoa sen, còn chưa kịp đóng cửa thủy tinh, bên ngoài đã truyền tới tiếng cửa phòng, Kỉ Tiểu động tác do dự nhưng vẫn mở nước ấm ra tắm, nước vừa mới phun ra cửa phòng tắm cũng đồng thời bị kéo mở.

Kỉ Tiểu sửng sốt một chút, cậu rõ ràng nhớ mình vừa rồi có khóa cửa phòng tắm rồi mà, hiện tại như thế nào....

Không đợi cậu suy nghĩ xong, Diêm Trùng đã xuất hiện ở bên người, thấy Kỉ Tiểu một thân tuyết trắng quang lỏa, ánh mắt Diêm Trùng lóe sáng, sau đó chậm rãi cởi hết y phục của mình.

Kỉ Tiểu rõ ràng nhận ra dục vọng đông đầy mắt hấn, cậu khẽ nhíu mày, đang định chạy nhưng quần áo lại ở sau lưng Diêm Trùng, ở lại...cậu cũng không ngốc, kết quả hoàn toàn có thể đoán trước.

Vì thế nhất thời không biết nên đi hay ở lại, hết sức xấu hổ.

Nhìn Diêm Trùng thoát hết che chắn trên người, hướng bản thân đi tới, Kỉ Tiểu cảm vòi hoa sen hơi hơi lui về phía sau một bước, rốt cục cự tuyệt nói: “Không được...”

Từ trên xuống dưới đều là người Diêm gia, so với ở U thị càng nguy hiểm hơn, Kỉ Tiểu chỗ nào sẽ nguyện ý cùng Diêm Trùng thân mật trong này.

Diêm Trùng cũng không để ý, vào phòng tắm vòi sen liền khóa cửa lại, sau đó hướng phía Kỉ Tiểu đang dán một góc liền đi qua.

Kỉ Tiểu muốn đẩy Diêm Trùng nói, lại bị hấn nắm tay kéo lại, sau lưng chạm tới tường gạch men lạnh lẽo khiến cậu giật mình.

Diêm Trùng chậm rãi từ trong tay cậu tiếp nhận vòi hoa sen để lên chỗ cao, sao đó điều chỉnh nhiệt độ nguồn nước, không tới một khắc, hơi nước bốc lên kín phòng tắm tràn ngập không gian, bao phủ thân ảnh hai người, không khí càng nồng lung kiêu diễm.

Cảm giác Diêm Trìùng dán lại gần, Kỉ Tiểu giẫy dụa: “Chốc lát còn đón giao thừa...” đây là lời Diêm lão thái gia trước khi ăn cơm đã nói.

Diêm Trìùng cúi người hôn lên khóe miệng Kỉ Tiểu: “Tớ sẽ cùng cậu đón...” sau đó không đợi Kỉ Tiểu liên tiếng liền ngăn chặn môi cậu.

Kỉ Tiểu ngay từ đầu còn có chút không nguyện ý nhưng Diêm Trìùng phi thường kiên nhẫn, liền như vậy nhẹ nhàng thân thân cánh môi Kỉ Tiểu, hôn đến xương sống thắt lưng Kỉ Tiểu mềm nhũn, hai chân cũng run lên, bị đầu lưỡi hần linh hoạt tách môi ra tiến vào.

Đầu lưỡi Diêm Trìùng so với dòng nước ấm đang rào rào tuông càng muốn nóng bỏng hơn, cũng không biết là do hơi nước quá lớn hay do không khí loãng mà Kỉ Tiểu bị hôn tới choáng váng, hai tay chỉ biết vươn tay ôm chặt cổ Diêm Trìùng mới có thể đứng vững.

Diêm Trìùng vừa bá đạo vừa ôn nhu hôn sâu cậu, một tay thì dọc theo dòng nước ấm vuốt ve thân thể cậu, cảm giác tỉnh tể hóa bọt nước chảy dọc xuống, Kỉ Tiểu run rẩy đến lợi hại.

Diêm Trìùng vuốt ve thắt lưng thon của cậu, liếm hút đầu lưỡi ấm nóng của Kỉ Tiểu, sau đó một đường hôn dọc theo cần cổ đi xuống xương quai xanh, trên đường lưu lại những dấu vết hôn ngân của hần.

Hết chương 97

98. Chương 98

Kỉ Tiểu rên rỉ từ trong cổ họng cố gắng nuốt trở vào, một tay nhẹ nhàng nắm chặt vôi hoa sen ở một bên, để phòng ngừa chính mình ý loạn tình mê mất trọng tâm.

Diêm Trìùng thừa dịp lúc này trực tiếp nâng chân cậu lên vòng quanh eo mình, lấy chai dầu tắm ở trên giá đổ ra lòng bàn tay, hướng hoa huyết phía sau Kỉ Tiểu đi vào,

Kỉ Tiểu co rút chân, bị Diêm Trìùng một phen nắm chặt mắt cá, kiểm chế càng chặt hơn, cảm giác hai đầu ngón tay linh hoạt chậm rãi xâm nhập vào trong người mình, vừa trướng vừa đau, Kỉ Tiểu chịu khổ sở, dục vọng vừa bị khơi mào cũng chậm rãi đi xuống, Diêm Trìùng vội chiều cổ phân thân của cậu, hai ngón tay ở hậu huyết đương nhiên cũng không thả lỏng mà không ngừng khuếch trương.

Kỉ Tiểu muốn Diêm Trìùng ngừng tay, miệng hấp háy: “Đừng ở chỗ này...”

Diêm Trìùng tiếp tục sát lại gần cắn môi Kỉ Tiểu, đem đôi môi thủy nhuận của cậu nghiền nát tới đỏ ửng mới thôi, đồng thời đem phân thân chờ phát động của mình chen vào giữa hai chân cậu cọ xát qua lại: “Nhưng tớ nhìn không được...”

Kỉ Tiểu bị hần biến thành mê loạn, càng bị hạ thân nóng bỏng của hần ma sát khiến cho một cỗ nhiệt lưu hướng lên trên, đợi cho mật động chưa được ba ngón tay của Diêm Trìùng, hần khe rút ra thay bằng phân thân của hần, vừa đi vào vừa vuốt ve khiến Kỉ Tiểu thả lỏng bản thân.

Chính là nói thả lỏng chỗ nào có thể dễ dàng có thể thả lỏng luôn được, mặc dù vẫn còn đang trong trạng thái phát dục, nhưng kích cỡ của Diêm Trìùng đã không nhỏ, chờ tới khi hần tiến vào hoàn toàn, Kỉ Tiểu sắc mặt vừa rồi còn ửng hồng giờ đã thay bằng tái nhợt, lông mày xinh đẹp gắt gao nhíu chặt, thần tình có chút khó chịu.

Diêm Trìùng an ủi chờ cậu thích ứng hồi lâu, trong lúc đó chính hần cũng phải nhẫn tới chảy cả mồ hôi.

Kỉ Tiểu cảm thấy hậu huyết dần chết lặng, còn không biết nặng nhẹ mà khe co rút một chút điều này càng khiến Diêm Trìùng như muốn chết. Diêm Trìùng khí tức nặng nề, nếu còn tiếp tục nhìn nữa thì không còn là đàn ông, hần ôm chặt thắt lưng tiềm gầy của Kỉ Tiểu từng chút từng chút lật động ra vào.

Kỉ Tiểu một chân chống trên mặt đất, toàn thân đều dựa vào cái ôm của Diêm Trìùng chống đỡ, cả người bị hần xô xuyến tới choáng váng, trước mắt sương mờ chỉ còn thấy hình ảnh mờ ảo của hần. Diêm Trìùng khéo

môi khê nhếch, bởi vì dùng sức, mà dương cong cầm phá lệ kiên nghị, mặt mày đều lộ ra sắc dục nhuộm đầm mê hoặc người ta rung cảm. nhận thấy tầm mắt Kỉ Tiểu bắn tới, mâu quang Diêm Trùng trầm xuống, cúi đầu hàm trụ hầu kết không ngừng lên xuống của cậu, hạ thân luật động ra vào càng lúc càng nhanh mạnh hơn.

Kỉ Tiểu chỉ cảm thấy địa phương kia không ngừng bị ma sát qua lại, từng đợt điện lưu tê dại từ nơi nào đó chạy dọc theo xương sống bốc lên, hô hấp cũng không theo kịp.

Kỉ Tiểu lắc đầu khó nhọc nói: “Chậm...chút...”

Diêm Trùng lại cảm giác căn bản không đủ, hấn rời khỏi thân thể Kỉ Tiểu, đem cậu xoay người lại, từ sau lưng lần nữa xâm nhập mạnh vào trong, bởi vậy, Kỉ Tiểu gần như hoàn toàn bị hấn đặt lên lớp gạch men sứ, vây trong một không gian hẹp. Diêm Trùng hung hăng đâm chọc từ sau lưng đồng thời không quên hôn lên cần cổ và gáy Kỉ Tiểu, hạ thân càng thêm dùng sức xỏ xuyên mãnh liệt.

Kỉ Tiểu rốt cục nhận không được rên rỉ hỗn hển, thanh âm phá lệ khàn khàn, lại ầm ầm nói không nên lời liêu nhân, lại cảm thấy hạ thân Diêm Trùng ở trong người mình ước chừng lại trưởng lớn một vòng.

Kỉ Tiểu bị khóa cảm trào dâng nói cũng nói không nên lời, khê nhếch môi mơ hồ nước bọt cũng trào ra, hai gò má cho tới vành tai đều đã đỏ ửng.

Diêm Trùng vuốt ve hạ thân Kỉ Tiểu đã hơi hơi rung rung động, hỏi: “Muốn bắn sao?”

Kỉ Tiểu bị hấn chà xát nhần không được, run rẩy nói: “Buông tay...”

Diêm Trùng ngược lại càng bịt chặt linh khẩu hơn.

Hắn khê ngậm vành tai Kỉ Tiểu truy vấn: “Cậu muốn thế nào? Huh? Nói cho tớ biết đi?”

Kỉ Tiểu cắn môi không nói lời nào, cả người đều đang chìm vào trong giai đoạn muốn bùng nổ, cảm giác sắp đi vào cao trào bức bách cậu ần ần tới phát run, chỉ bạc đã chảy tràn ra khỏi khóe miệng.

Diêm Trùng không được như ý muốn lại càng dây dưa không bỏ, hấn nghiêng đầu hôn lên môi Kỉ Tiểu, cố ý đâm chọc công kích vào điểm mẫn cảm bên trong Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu mặt mang thống khổ, ánh mắt cũng tiêu thất cự li.

Diêm Trùng vẫn không buông tha, mỗi khi nhìn thấy Kỉ Tiểu bộ dạng như thế, ngày xưa loại dục vọng này bị hấn hung tàn áp chế đi giờ chậm rãi lan tràn, hắn chỉ có thể ở những lúc như thế này mới có thể hoàn toàn khống chế được Kỉ Tiểu, cậu mới không có ý nghĩ muốn rời khỏi hắn, trốn tránh hắn, hắn không có biện pháp ngăn mình khỏi trầm mê, có thể hoàn toàn có được Kỉ Tiểu tư vị thực sự quá mỹ diệu.

“Không nói...vậy chờ tớ đồng thời...” rõ ràng cảm giác vách tràng bên trong Kỉ Tiểu theo phản xạ khê co rút lại, Diêm Trùng dù đau lòng nhưng vẫn không thể ngừng mà tiếp tục xỏ xuyên.

Rốt cuộc, Kỉ Tiểu gần như phát ra tiếng khóc nói: “Tớ muốn bắn, cậu...cậu buông ra...tớ...không được...”

Như ý nguyện, Diêm Trùng một trận sáng khoái dâng lên trong người, cho dù bản thân cao trào còn chưa tới nhưng khoái cảm tâm lý đã thực sự thỏa mãn hắn rồi.

Hắn buông lỏng tay, Kỉ Tiểu một phen giải phóng toàn bộ kìm nén, hai chân mềm nhũn, trực tiếp muốn té liệt ngã xuống, nhưng Diêm Trùng lại một phen giữ chặt cậu lại, theo sát mà mãnh liệt luật động, thẳng tới khi Kỉ Tiểu cảm thấy trước mắt toàn là một màu đen, linh hồn cơ hồ đã bay ra khỏi cơ thể, Diêm Trùng mới đâm mạnh một cái, bắn sâu vào bên trong cậu.

Trước ngực Kỉ Tiểu phập phồng kịch liệt, bị khoái cảm đánh sâu lúc lâu vẫn chưa ổn định lại được.

Diêm Trùng đỡ thắt lưng cậu, với tư thế này, lấy đầu gối xoa lên tóc gối đầu cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu thuận theo mặc hắn gối đầu cho mình, sau đó là tẩy trừ thân thể sạch sẽ, thẳng tới khi cảm giác người nào đó ở hạ phúc lần thứ hai có phản ứng, Kỉ Tiểu kinh hãi rất nhiều, chỉ có thể ngốc lảng mà lắc đầu, dưới chân cũng muốn tránh né.

Cậu thật sự đã quá mệt mỏi...

Diêm Trùng chậm rãi một bên vừa ôm Kỉ Tiểu vừa như phi thường kiên nhẫn tắm rửa sạch sẽ cho mình và Kỉ Tiểu, lại dùng khăn tắm lau khô cho cả hai, mới bế cậu ra ngoài đặt lên giường.

Lúc này ngoài cửa sổ vang lên liên tiếp tiếng pháo nổ bùm bùm, nguyên lai đã gần tới nửa đêm.

Thừa dịp Kỉ Tiểu nhất thời phân tâm, Diêm Trùng một phen kéo khăn tắm đang quấn quanh người cậu ra, sau đó lại một lần nữa áp Kỉ Tiểu lên giường.

Dưới ánh mắt oán hận của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng chỉ cúi đầu hôn môi cậu, vừa hôn vừa ôn nhu nói: “Năm mới vui về...”

Kỉ Tiểu lúc nào mất đi tri giác chính bản thân cậu cũng không biết, chỉ mơ hồ cảm thấy chỗ giường bên cạnh mình lún xuống một chút, một người cầm khăn lau cho cậu một lần nữa, sau đó nâng chân cậu lên xử lý sạch sẽ đồng hồ ở hạ thân cậu, lại khẽ hôn lên trán cậu.

Kỉ Tiểu triệt để lâm vào hắc ám.

.....

Sáng sớm hôm sau, vì phải tiếp đãi khách khứa tới chúc tết vào mừng 1 mà Diêm Trùng không thể ngủ nướng, khi đó Kỉ Tiểu vẫn còn đang ngủ say, trông cậu vào sáng sớm phi thường thơm ngọt, Diêm Trùng rón ra rón rén làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, lẹ đẹp lại chặn bọc kín Kỉ Tiểu lại, hôn cậu một cái mới đi xuống lầu.

Cùng ông nội ở đại sảnh tiếp đón thân thích họ hàng hàn huyên trong chốc lát, liền thấy Kỉ Tiểu nguyên bản nên hảo hảo nghỉ ngơi lại từ trên lầu đi xuống.

Cậu mặc một chiếc áo lông dài màu xanh ngọc, cùng quần dài kẻ ca rô, khiến cho làn da cậu vốn trắng lại càng sáng hơn, ngũ quan tinh xảo, chỉ trừ bỏ trên cổ quàng một chiếc khăn nhìn có vẻ không hợp thời thì cả người cậu nhìn cực kì đẹp mắt.

Diêm Trùng vội đứng dậy đi tới đỡ cậu, giả bộ cùng Kỉ Tiểu là hai người bạn tốt, kì thật là âm thầm giúp đỡ cậu xoa xoa thắt lưng nhức mỏi, nhỏ giọng nói: “Sao cậu không ngủ thêm chút nữa đi, có thấy khó chịu không?”

Kỉ Tiểu lạnh lùng lườm hẩn một cái, khí thế trước đây đều đã trở lại, đến nhà người ta làm khách, dậy muộn đã là vô cùng thất lễ, chẳng lẽ người này tính toán để mình nằm bẹp trên giường cả ngày sao?

Kỉ Tiểu bất động thanh sắc gạt tay Diêm Trùng ra, từng bước một chậm rãi từ tốn đi xuống cầu thang, rốt cuộc cũng có thể vững vàng xuống tới nơi.

Không ít khách khứa trong nhà đều chú ý tới Kỉ Tiểu, sôi nổi hỏi han đây là công tử nhà ai.

Ông nội cười nói: “Là bạn của Diêm Trùng.” nói xong đối với Kỉ Tiểu vẫy vẫy: “Nào, tới đây, ngồi đi con.”

Kỉ Tiểu vốn định từ chối nhưng những tầm mắt nóng bỏng bắn tới mình vốn không ít, cậu chỉ có thể kiên trì cùng Diêm Trùng đồng thời đi tới, ngồi xuống sofa.

Ông nội bỗng nhiên lấy ra mấy phong bao lì xì, đưa cho mỗi hài tử ở đây một cái, sau đó đưa cho Diêm Trùng một cái, và một cái đưa tới trước mặt Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu lẳng lẳng mà nhìn, không động đậy.

Diêm Trùng nói: “Ông nội, đã nói, con lớn rồi mà.”

Ông nội nói: “Nói cái gì, chúng ta đã nói khi nào con tốt nghiệp thì mới không cho con nữa, sao, hiện tại muốn ở trước mặt ta tính là người lớn sao?” Diêm Trùng bất đắc dĩ cười cười, nhận lấy phong bì của mình, nhìn Kỉ Tiểu vẫn còn đang sửng sốt, cũng thay cậu cầm luôn.

Kỉ Tiểu nhìn về phía Diêm Trùng, khó được trong mắt có chút luồng cuống.

Diêm Trùng nói: “Không sao đâu, năm mới may mắn, cảm ơn ông nội đi.”

Kỉ Tiểu nhận phong bì bỏ từ tay Diêm Trùng, nhìn trên mặt in hình một cậu bé đang ôm một con cá chép còn cả hai dòng câu đối ‘vạn sự như ý, bình an khỏe mạnh’ một lúc mới nói: “Cảm ơn ông...”

Ông nội mỉm cười gật đầu.

Người giúp việc đưa điểm tâm lên, là bánh bao nhân đậu đỏ, còn có một đĩa bánh mật đường trắng.

Diêm Trường nói: “Cả nhà đều ăn rồi, đây là phần của cậu.”

Ông nội nói: “Ăn lót bụng thôi, cũng đừng quá no, lát nữa sẽ ăn cơm trưa.”

Kỉ Tiểu vẫn ngây ngốc, chẳng tới khi Diêm Trường đem cái bát nhét vào tay Kỉ Tiểu, cậu mới múc từng muỗng lên ăn. Rất ngọt, so với cái bánh ngày đó cậu và Diêm Trường cùng làm tại nhà hàng ăn ngon hơn rất nhiều.

Những họ hàng thân thích xung quanh nhìn thấy thế trong lòng thầm nghĩ, bộ dáng đứa nhỏ này đẹp như vậy nhưng sao trông cứ ngốc ngốc, xem ra cũng không thành người tài được.

Nhưng ông nội cũng không để ý, cùng mọi người trò chuyện vui vẻ, ngẫu nhiên còn hỏi chuyện học tập của Diêm Trường và Kỉ Tiểu, ông là người lớn tuổi lại thường xuyên ở nhà một mình, thích nhất là nghe tụi nhỏ nói chuyện, Kỉ Tiểu cùng ngồi nghe chuyện với mọi người, đến khi hoàn hồn mới phát hiện đã ngồi được gần 2 tiếng.

Cậu bỗng nhiên nhẹ giọng nói với Diêm Trường: “Tớ phải đi...”

Diêm ngăn ra, vội nói: “Vì sao?” hắn nghĩ muốn Kỉ Tiểu ở lại thêm vài ngày, liền tính giữ cậu lại rồi cả hai cùng trở về U thị, ít nhất cũng phải trải qua mừng 3 mới được: “Chỗ nào...không tốt sao?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, chính là cảm thấy...quá tốt.

“Tớ đã đặt vé máy bay rồi.”

Cậu chưa nói lý do, chỉ kiên trì nói phải về, Diêm Trường dù muốn giữ cậu lại thế nào nhưng cũng không chống lại cậu được, cuối cùng chỉ có thể đi cùng lên lầu thu dọn hành lý.

Kỉ Tiểu thân thể còn chưa khôi phục, không lâu liền mỗi eo đau lưng, Diêm Trường không cách nào bỏ mặc cậu một mình, chỉ có thể mãnh liệt yêu cầu ít nhất cũng để hắn đưa cậu tới sân bay.

Kỉ Tiểu cũng hiểu được bản thân lực bất tòng tâm, cuối cùng liền đồng ý.

Diêm Trường cũng không nói cho ông nội và những người khác biết, miễn cho hai bên một vòng qua lại tới lui, cậu chỉ trong lúc mọi người ăn cơm trưa âm thầm mà cùng Diêm Trường đồng thời rời khỏi Diêm gia.

Trên đường tới sân bay, Diêm Trường luôn suy nghĩ năm mới đối với Kỉ Tiểu mà nói rốt cuộc là tốt hay xấu, khẳng định không tốt đẹp như trong tính toán của mình, hắn sợ trong lòng Kỉ Tiểu không thích.

Kỉ Tiểu một đường trầm mặc, chẳng tới sân bay, Diêm Trường lại bắt đầu một màn dằn dò liên miên, nói cậu khi về tới nhà thì nhắn tin cho hắn, rồi thân thể có chỗ nào không thoải mái thì phải gọi điện ngay cho hắn biết, nhớ rõ phải ăn cơm, không có người nấu phải đi mua, siêu thị lúc này cũng đã mở, không được ăn uống qua loa.

Cũng may không tới vài ngày liền khai giảng.

Kỉ Tiểu im lặng lắng nghe, từ trong tay hắn tiếp nhận hành lý.

Diêm Trường con đang suy nghĩ cái gì không để ý, chợt nghe Kỉ Tiểu nhẹ nhàng nói một câu.

Diêm Trường ngẩn ngơ: “Cái gì?”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, chậm rãi lặp lại một lần.

“Cám ơn cậu...”

Kỉ Tiểu nói nghiêm túc, biểu tình còn lộ ra cảm kích, chính là loại cảm kích này khiến Diêm Trường cảm thấy mũi chua xót, hốc mắt nóng lên.

Rõ ràng chính là một tối đón năm mới không quá nhiều nhiệt tình, không nhiều tiếp đón, cũng không có chuẩn bị gì nhiều nhưng Kỉ Tiểu lần đầu tiên đối với hắn có cảm kích.

Loại cảm kích này khiến Diêm Trìùng cũng không quá cao hứng, ngược lại phá lệ xót xa trong lòng.

Hết chương 98

99. Chương 99

Jeremy: Đó tớ đã bảo mà, sau khi ăn được lần đầu tiên thì những lần sau thú tính của bạn Diêm sẽ liên tục đại phát, mn tha hồ ăn xôi thịt....chỉ có điều, xôi thịt của tác giả cũng không quá đậm đà =)))

Chỉ chớp mắt đã tới khai giảng, trước khi Diêm Trìùng trở về u thị thì bà Trần lại trở lại tìm cậu thêm lần nữa, nhưng câu trả lời của Diêm Trìùng vẫn như trước, vì tránh không để cho Đàm Oanh mất hứng vả lại khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt, hẳn cảm thấy hiện tại không nhất thiết phải tiến hành thêm một bước thảo luận làm gì,

Bà Trần bất đắc dĩ chỉ có thể nói: “Phu nhân nói hy vọng con sau này sẽ không hối hận...”

Diêm Trìùng nhú mày, do dự chút rồi đáp: “Con sẽ không.”

....

Trường Phụ Trung một tuần trước đã vào học, vừa vào khu phòng học liền có thể thấy trước dãy phòng học của khối 12 đã dựng lên một bảng điện tử lớn, trên trên có những con số to đỏ như máu liên tục nhảy báo hiệu thời gian từ giờ cho tới khi thi đại học càng ngày càng rút ngắn.

Đối với cái đồng hồ này học sinh thấy kích thích hay thấy áp lực trầm trọng, chỉ có tự mình biết.

Thi, làm bài thi, rồi lại thi, làm bài thi, đó là những ngày buồn trẻ máy móc của khối 12, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ không biết có dâng lên cảm giác áy náy mình đang lãng phí thời gian hay không.

Hai tháng, số học sinh ở lại trường cũng nhiều hơn, ngay cả cái giường trống duy nhất trong phòng kí túc của Kỉ Tiểu cũng bị một nam sinh cùng lớp vào chiếm đoạt, học sinh khối 12 thường thường cả đêm đều sáng đèn.

Ba tháng, kì thi thử đầu tiên cũng tới, trường Phụ Trung tự mình ra đề thi, lần này bắt chước đề thi đại học được đảm học trò tôn xưng là “hung ác nhất trong lịch sử trường Phụ Trung”. Đề dài không nói mà độ khó của nó thực sự là cường gian chỉ số thông minh của học trò, sau khi làm xong, người có thể bảo chứng toàn bộ đều không bỏ trống thực sự ít ỏi không mấy người chứ đừng nói là làm đúng, càng miễn bàn tới có người làm xong chỉ mới hơn phân nửa thời gian. Sau khi thi xong, tiếng kêu than vang dậy khắp trời đất, cảm thấy nhân sinh cuộc đời không nhìn đâu cũng tối om, không chút ánh sáng.

Sau đó, khi điểm thi được công bố tự nhiên càng thê lương gấp vạn lần, số người đạt tiêu chuẩn cũng chỉ có một phần ba, theo như Ngũ Tử Húc nói thì là: Nhà trường đang muốn nói cho chúng ta biết là ba năm học qua của chúng ta kì thật chỉ là đùa giỡn.

Kỉ Tiểu cả năm đều luôn là người duy nhất mỗi một môn đều hơn hẳn học sinh toàn khối, điểm mỗi môn tựa như được thước đo, nửa điểm cũng không chênh lệch so với trước đây, dù sao ai nấy cũng đã đối với cậu sớm không còn lời gì để nói, vẫn không quan tâm, càng so sánh càng thương tâm, tốt nhất nên chừa chút tự tôn cho mình đi.

Tháng 4, ma quỷ lão thái đem Diêm Trìùng thét lên văn phòng, đưa một tờ giấy cho hắn, nhượng hắn trở về suy nghĩ rồi trả lại cho bà.

Diêm Trìùng vừa cầm liền thấy, hỏi: “Còn ai có cái này không ạ?”

Ngô lão sư lật lật tư liệu: “Ban xã hội có Thái Hiểu Mông cùng Thang Văn Thiển, ban tự nhiên ...chỉ có em.”

Diêm Trùng ngoài ý muốn: “Vậy còn Kỉ Tiểu?”

Ngô lão sư thở dài: “Tôi đã cố kéo cho em ấy nhưng thể chất của em ấy không được, người ta yêu cầu đầy đủ đức trí thể mỹ.”

Kỳ thật Diêm Trùng nguyên bản cũng không được bởi vì trước kì nghỉ đông, mỗi học sinh đều đã nộp tờ nguyện vọng, mà hẳn khi đó còn chưa quyết định có xuất ngoại hay không cho nên rõ ràng là đã lùi lại rất lâu. Nhưng chuyện này đối với Diêm gia đều không có vấn đề, trừ bỏ thời gian hơi chậm trễ, thì điều kiện của Diêm Trùng tuyệt đối có tư chất phù hợp được cử đi học, thành tích học tập hay thể thao đều nổi tiếng, lại từng đạt được giải quốc gia, có năng lực tổ chức cùng lãnh đạo, đích thật là nhân tài hiếm có của trường học.

Diêm Trùng nhìn chằm chằm tờ giấy trong tay một chút, rồi lại chậm rãi thả lại trên bàn...

Chạng vạng, kí túc xá của Kỉ Tiểu.

Tôn Tiểu Quân ở trên giường hữu khí vô lực khóc lóc kể lể nói mình gần đây liên tục rụng tóc, không biết còn tưởng cậu ta đang tham gia trị liệu bằng hóa chất. mất thấy lần thi thử lần 2 sắp bắt đầu, nghĩ tới lúc đó rất có thể tiếp tục bị ngược đãi tinh thần, cậu ta khóc không ra nước mắt.

“các cậu nói xem trường mình rốt cuộc là bị làm sao? Là muốn đem chúng ta đả kích thành tật sau đó không thể toàn thân tham gia thi đại học phải không? Không nghe nói hai năm trước học sinh bị đè ép như thế a.”

Tiêu Kiện Thạc ở một bên trợn trắng mắt: “mày tốt như thế còn kêu cái eo gì nữa, trên trung bình 95 điểm không có tư cách oán giận, ông đây mới 80 còn lạc quan sống đây này.”

Vì thế một đám dù mệt như quả bóng xẹp vẫn như cũ cố xẹp một hơi cuối cùng, chờ lần thi thử tiếp theo tử trận lần nữa.

Tôn Tiểu Quân bỗng nhiên thoáng nhìn, thấy Kỉ Tiểu đang chuẩn bị ra ngoài, kinh ngạc hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

Kỉ Tiểu thế nhưng lại trả lời: “Ăn cơm.”

Tôn Tiểu Quân buồn bực: “Không gọi ngoài mang vào sao?” bọn họ đã lâu không hô hấp không khí ở ngoài trường rồi.

“Ừ.” Kỉ Tiểu nói xong cũng không quay đầu mà rời đi.

Nhìn theo bóng dáng Kỉ Tiểu, Khổng Bân quỷ dị nói: “Thằng nhóc này không phải là đang lúc nước sôi lửa bỏng đi hẹn hò chứ?”

Tiêu Kiện Thạc cho dù tâm tình cũng đủ tốt nhưng cũng bị câu nói kia đánh trúng không nhẹ, nhưng ngược lại tưởng tượng: “Nó có bạn gái sao?”

“Hẳn là có đi, lần trước tao thấy nó ở đây có cái kia...” Khổng Bân chỉ chỉ cổ mình: “Cái đó cũng không phải tự mình làm ra được đi.” Bạch tuộc à?

Tiêu Kiện Thạc một bộ biểu tình “không tưởng tượng nổi”.

Mà Tôn Tiểu Quân ở một bên con mắt chuyển chuyển, nhưng rất nhanh lại vùi đầu vào quyển sách trước mặt.

Nhân bỉ nhân khí tử nhân! (nhân bỉ nhân khí tử nhân: chỉ loại người hay ganh tỵ với người khác, thấy người ta có cái gì đẹp, cái gì tốt thì đều ghen tức mà không nghĩ xem người ta làm sao mới có được cái đó, là loại người chỉ biết kết quả mà không biết đến quá trình. Theo Hiên Viên Gia)

Chính là, ai bảo người ta ngứa bức đâu!

....

Tuy rằng đã tới mùa xuân nhưng sau khi mặt trời lặn trời vẫn mang theo chút hàn ý, Kỉ Tiểu một đường đi tới cổng trường, bị gió lạnh thổi tới nhện không được mà rụt cổ.

Diêm Trùng từ trên xe bước xuống, thấy cậu vội cổ khăn quàng của mình ra quàng lên cổ Kỉ Tiểu hai vòng.

“Lúc này mới mấy độ? Cậu ngay cả áo khoác cũng không mặc là sao?”

Kỉ Tiểu lườm Diêm Trường, hẳn còn nói người khác, chính hẳn cũng đâu có mặc áo khoác đâu, chỉ mỗi cái áo sơ mi caro, cổ tay áo còn xắn lên cao, mang khăn quàng cổ cũng chỉ vì tạo hình.

Kỉ Tiểu theo Diêm Trường ngồi lên xe, chiếc xe bon bon hướng về Đàm gia.

Tới cửa nhà, thật xa đã nghe thấy động tĩnh của bọn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo chạy tới đón.

“Diêm Vương, ngày đại thọ của mày sao lại trốn mất? hết thầy đã sắp xếp xong chỉ còn chờ mày thôi.”

Diêm Trường kéo Kỉ Tiểu ra, đóng cửa xe nói: “Đi, đói bụng liền ăn, không nên để mọi người chờ.”

Ngũ Tử Húc chú ý tới tay Diêm Trường, hẳn nắm tay Kỉ Tiểu cũng phải hơn 10s rồi. đối phương làm như ý thức được không thích hợp mới mãnh liệt vùng thoát khỏi tay Diêm Trường.

Ngũ Tử Húc sững sốt một chút, lại cười ha ha nói: “Mày cũng biết, tao đây không phải đợi mày đó sao, thành niên có nhiều chỗ lợi phết a.”

Đoàn người rầm rập đi vào Đàm gia, phòng khách to như vậy đã được bố trí phi thường hoa lệ náo nhiệt, có bóng bay có ruy băng, còn có hình con rối hoạt họa thổi phồng ngoác ngoác ở một bên.

Kinh Dao cười nói: “Không biết còn tưởng rằng là sinh nhật của tớ.” Loli đáng yêu như vậy.

Quê bà bà cười khổ: “Chỉ trách ta, tìm công ty trang trí tới liền biến thành như vậy.”

Diêm Trường vội nói: “Con rất thích, rất đẹp.”

Không sai, hôm nay chính là sinh nhật 18 tuổi của Diêm Trường, vì đánh dấu thời kì trưởng thành nên làm rất long trọng, lại không muốn lãng phí thời gian cho nên người nhà và bạn bè được gộp chung tổ chức luôn một thể, đơn giản là tới Đàm gia chúc mừng.

Trên bàn ăn dài có đặt một chiếc bánh sinh nhật 3 tầng, xung quanh bày các loại đồ ăn điểm tâm ngọt, cùng các đồ thực phẩm cơm Tây, quả nhiên là trở thành sinh nhật của nhi đồng lớn.

Đoàn người cùng nhau nhập bàn, trước lấp đầy bụng, ông bà ngoại cũng tham gia, bởi vì hai người hàng năm đều tiếp xúc với học sinh tâm tính lại tuổi trẻ, cho nên không hề không hợp mà cùng đám thanh niên nói chuyện rất vui vẻ, bà ngoại còn đặc biệt cho phép đám thanh niên được uống một chút cocktail, coi như là lễ thành niên đi.

Chờ tới khi ước nguyện rồi cắt bánh ngọt, ông bà ngoại tặng lễ vật, trong đó tự nhiên cũng bao gồm cả kinh phí học tập hàng năm của Đàm Oanh, Diêm Trường cầm tiền lì xì trong tim không khỏi có chút áp lực đè nén.

Bà ngoại và ông ngoại liền đem không gia lưu lại cho lũ trẻ, lúc gần đi còn nói: “Vốn là cha con cũng định tới nhưng lại có công việc đột xuất, ngày mai hẳn là cha con sẽ tới, đến lúc đó con nhớ về sớm một chút, còn có, đừng vui đùa quá trớn, sáng mai vẫn phải đi học đó.”

Ba vị lão nhân vừa rời đi, cái đầu Hồng Hạo trống rỗng phun ra một câu: “Loại thời điểm này phải nói không say không về, chờ tới tháng sau, anh đây cũng lấy được thẻ căn cước, sẽ chân chính được giải phóng.”

Diêm Trường hôm nay đích xác cao hứng, đặc biệt nhìn thấy lễ vật Kỉ Tiểu đem tặng hẳn, so với những sản phẩm điện tử số lượng có hạn của Ngũ Tử Húc hay Hồng Hạo thì đồ của Kỉ Tiểu hiển nhiên không quá mức thu hút. Nhưng chỉ liếc mắt qua một cái, liền khiến Diêm Trường cảm động thiếu chút nữa liền khóc lên.

Kỉ Tiểu mang tới một bức tranh ghép, không lớn lắm chỉ rộng khoảng hơn hai mươi tấc, gần 500 miếng ghép, nếu tập trung cũng có thể ghép xong nhanh. Trong mắt Hồng Hạo và những người còn lại thì bức tranh này cũng không có gì đáng giá, bức tranh là một thiếu niên cao gầy, trên lưng đeo trường thương, trong tay hai đoản song đao đứng trên một mảnh chiến trường phế tích, phong cách vẽ rất lạnh khốc uy vũ, bọn họ cũng biết Kỉ Tiểu vẽ cho một tạp chí truyện tranh, trình độ này xác thực cao hơn hẳn người thường, nhưng lấy làm quà sinh nhật có vẻ một chút.

Nhưng mà Ngũ Tử Húc sau khi nhìn kỹ lại phát hiện vẫn có chút bất đồng.

“Diêm Vương, hình này giống như tư thế mô hình chiến binh trong phòng mày? Cái mà mày thích nhất đó? Còn khuôn mặt...nhìn cũng giống mày lắm.”

Ngũ Tử Húc bất quá thuận miệng nói như vậy, đã thấy Diêm Trùng nhìn không chớp mắt bức hình, tươi cười bên khóe miệng kéo dài tới tận mang tai, trong mắt ánh sáng có thể chiếu sáng khắp một vùng.

Ngũ Tử Húc không nói lời nào khẽ run lên, không dám tiếp tục suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

Diêm Trùng phải một lúc lâu mới có thể đem loại kích động hưng ohaans này cố nén nhịn xuống, nhịn không được phải đem tinh lực đều phải phát tiết ra trước, lấy ly rượu trước mắt, một ly lại một ly cùng bọn Hồng Hạo khoái nhạc.

Mà kết quả của khoái nhạc quá đà chính là Diêm Trùng không cẩn thận uống nhiều tới say xỉn, so với hai lần trước, lần này Diêm Trùng say thật sự, đều do cocktail pha trộn rượu quá lợi hại, hết uống lại nốc, cuối cùng chính hắn cũng không biết mình đã nuốt xuống bụng bao nhiêu rượu, chờ tới hoa mắt tai điếc mới phát hiện đã không còn kịp nữa rồi. vì thế Diêm Trùng lại bắt đầu ôm Kỉ Tiểu không buông tay, ai tới kéo cũng vô dụng, miệng huyền thuyên nói như bị bệnh thần kinh, Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo uống cũng không kém hấn gục rồi, chỉ có Kinh Dao và Vương Hi Đường bất đắc dĩ thấy cảnh này lần nào cũng lặp đi lặp lại.

Cuối cùng vẫn là Kỉ Tiểu tự mình hành động, cầm ngay khay nước đá trên bàn hất thẳng vào mặt Diêm Trùng, lúc đó mới có thể giải cứu cái eo bị nắm chặt của mình.

Kinh Dao nhìn Diêm Trùng chật vật không tả nổi, lạnh tới rùng mình, không khỏi thầm than bản thân trước đây rốt cuộc mất mù tới mức nào mà cảm thấy hắn khóc suýt cuồng bá ai cũng thấy chướng mắt ai cũng không huân không phục, bây giờ, mới bao lâu, cũng đã sống không thoát khỏi thảm cảnh ‘phu nô’. (Jer: chuẩn =)))

Làm ầm ĩ cả nửa ngày, dư lại vài người không uống rượu, cho nên buổi tiệc này cũng cứ thế mà chấm dứt.

Vương Hi Đường lại gánh vác nhiệm vụ chuyển phát nhanh hai cái xác, nhất nhất tặng từng người một ném tới cổng, mà Kỉ Tiểu thì lại được bọn họ giao phó nhiệm vụ vĩ đại chăm sóc đại thọ tinh.(người được chúc thọ)

Đối với con ma men này, Kỉ Tiểu coi như có kinh nghiệm, phế đi nửa sức lực rốt cuộc cũng kéo được hắn lên lầu, tiếp đó đứng bên giường do dự một lúc, mới vào phòng vệ sinh lấy một bồn nước ấm, sau đó học đối phương hình thức xử lý cho mình trước đây, thay Diêm Trùng lau mặt.

Khăn ẩm chạm vào mặt Diêm Trùng, hắn khẽ run lên, sau đó nhẹ nhàng ngáp ngừng một tiếng: “Kỉ Tiểu...”

Này tựa hồ đã thành thói quen, chỉ cần hắn say rượu, hắn vĩnh viễn sẽ gọi tên Kỉ Tiểu, hoặc là, thực ra mà nói thì không chỉ lúc say rượu mà là lúc nào cũng gọi bởi vì không lúc nào không nhớ tới...

Kỉ Tiểu vốn định xử lý sạch sẽ cho hắn rồi rời đi nhưng chính là quần áo cậu cũng bị dính bánh kem rồi nước quả cuối cùng vẫn không thể nào rời đi được, chỉ có thể bị động mà chiếm cứ nửa chiếc giường còn lại của Diêm Trùng mà ngủ, cùng hắn đồng thời vượt qua buổi sớm đầu tiên sau khi thành niên 18 tuổi.

Hết chương 99

100. Chương 100

Sau ngày sinh nhật 18 tuổi của Diêm Trùng, vừa lúc cách kì thi đại học đúng 2 tháng. Kỉ Tiểu đi lên lầu 6 của khối 12, yên lặng đứng trước đồng hồ điện tử một chốc ngẩn người, một lúc sau mới chậm rãi đi về lớp học.

Tiết đầu tiên là môn toán của lão ngốc đầu, ông vừa vào lớp liền nhìn thấy vị trí bên cạnh Kỉ Tiểu trống không, liền không vui hỏi: “Diêm Trùng đâu?”

Ngũ Tử Húc vội nói: “Lão sư, Diêm Trìng hôm nay thân thể có chút không thoải mái nên muốn xin nghỉ phép.”

Thân thể không thoải mái? Kỳ lạ vậy.

Lão ngọc đầu đương nhiên không thể trách cứ, không ngừng có ý tứ tỏ vẻ quan tâm, nhưng từ sau khi thành tích môn toán của hắn rõ ràng nâng rõ rệt, hắn trong ấn tượng của Chu lão sư không còn chán ghét như trước nữa.

“Ừ, càng tới gần kì thi càng phải chú ý, các trò cũng nên hiểu được, có sức khỏe tốt mới có thành tích tốt, vậy bạn cùng bàn khi tan học tới gặp thầy một chút, đem những kiến thức hôm nay mang tới cho cậu ta.”

Hai tiết sô học kết thúc, lão ngọc đầu còn ngại thời gian không đủ, cố thêm 5p nữa mới miễn cưỡng đem đề bài phân tích xong. Kỉ Tiểu đi theo ông thầy tới văn phòng lấy đề cương ra tới hành lang liền phát hiện tình huống có chút không đúng.

Mặc dù có một học bá bưu hãn tên Kỉ Tiểu hiện tại không ai không biết trong trường nhưng cậu vẫn luôn tạo cho người khác cảm giác không tồn tại, nhưng người bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ nhìn cậu vài lần rồi thôi, làm sao giống lúc này nhìn chằm chằm không chớp mắt, thậm chí còn châu đầu ghé tai xầm xà xầm xì, khe khẽ nói nhỏ. Cho dù Kỉ Tiểu không thêm chú ý tới hoàn cảnh xung quanh thì đối với những ánh mắt chòng chọc chiếu vào như vậy cũng hoàn toàn không thể coi như không thấy.

Cậu nhú mày, một đường đi bao nhiêu con mắt chiếu thẳng vào.

Lúc cậu rời khỏi lớp thì mọi người vẫn bình thường nhưng chỉ 5p đồng hồ trôi qua, tới khi cậu quay về, ánh mắt không ít người cũng đồng dạng như đám học sinh bên ngoài, triệt để thay đổi.

Kỉ Tiểu yên lặng ngồi vào vị trí, đem đề cương cất đi, bỏ vào trong ngăn bàn Diêm Trìng.

Mơ hồ nghe được tiếng thảo luận truyền tới: “...là đùa đi, tôi cảm thấy là giả...”

“Khó trách hai người bình thường gần gũi như vậy...”

“... Diêm Vương nhất định là đang vui đùa thôi...”

“... Bà nói thành tích của cậu ta có thể cũng là vì vậy hay không?”

“... thực ghê tởm, đồng tính luyến ái...”

‘Xoẹt’ một tiếng, quyển vật lý Kỉ Tiểu vừa mở ra bị cậu vô ý xé rách một đường, cậu cúi đầu nhìn nhìn, thật cẩn thận mà vươn tay vuốt lên chỗ rách.

Đồng tính luyến ái...

Ngũ Tử Húc ngồi ở góc phòng thần tình khó hiểu, lúc này Hồng Hạo vội vàng chạy từ bên ngoài vào, sắc mặt đen thui, ghé sát tai Ngũ Tử Húc thì thầm mấy câu, ngay sau đó, Ngũ Tử Húc cùng Hồng Hạo chạy ngay ra ngoài.

Tiết thứ 3 chuông reo vào lớp, trong phòng học vẫn ồn ào một mảnh. Nguyên bản một số học sinh vốn đang thảo luận đề bài nhưng tin tức từ bên ngoài truyền vào kinh hoàng không chịu nổi, tiếp một truyền mười mười truyền trăm, mới không mấy phút đồng hồ, Kỉ Tiểu bị những tầm mắt ở chung quanh chiếu vào như muốn đục thủng vài lỗ trên người.

Kỉ Tiểu vẫn cúi đầu làm việc của mình, không nói một lời, thẳng tới khi lớp trưởng tới nói với cậu: “Cô chủ nhiệm gọi cậu tới văn phòng.”

Lớp học liền lập tức an tĩnh lại, tập trung có thể nghe thấy, Kỉ Tiểu dừng bút, chậm rãi đứng lên, dưới ánh mắt đủ mọi loại cảm xúc, của mấy chục người trong lớp cậu không đổi sắc đi ra ngoài.

Cước bộ của cậu vẫn như thường ngày, thần sắc như thường ngày, đẩy cửa văn phòng giáo viên cũng như thường ngày.

Trừ bỏ mấy giáo viên bộ môn không có tiết vẫn ngồi trong văn phòng thì đại bộ phận giáo viên khối 12 đều có mặt, thấy Kỉ Tiểu, bọn họ đồng dạng sắc mặt nhưng chính là không có ai lên tiếng, mà quay sang nhìn

Ngô lão thái, biểu tình căng thẳng, chau mày, ngón tay đang đặt lên con chuột di di, cùng Kỉ Tiểu tầm mắt tương thông, Kỉ Tiểu thấy rõ biểu tình của bà hiện lên chút phẫn nộ, tiếp đó là đau lòng.

Bà cố gắng áp chế cảm xúc, tận lực bình thản hỏi: “Em biết tôi gọi em tới làm gì không?”

Kỉ Tiểu nhìn bà, sau đó lắc đầu.

Bà thấy thái độ lạnh nhạt của cậu hình như có chút bất mãn, mãnh liệt đem con chuột máy tính ném cho cậu nói: “Tự nhìn đi.”

Kỉ Tiểu nhìn về phía màn hình máy tính, bên trong chính là trang web của trường Phụ Trung, bởi vì trường Phụ Trung thành tích tốt danh tiếng hay, rất nhiều quyết định cùng tin tức trong trường đối với giáo viên và học sinh đều như chong chóng đo chiều gió, không ngừng khiến mọi người chú ý, mà ngay cả học sinh trường ngoài cũng thường thường vào trang web của trường tìm tin tức, ví dụ như là đề thi “đệ nhất ác” của trường mỗi ngày đều có hàng trăm nghìn lượt vào xem hy vọng có thể tham khảo hoặc là những nhân vật phong vân trong trường, hoa khôi giảng đường, cũng sớm được người người biết rõ. Cho nên nếu tại đây xuất hiện một tin tức bất quáai bùng nổ thì hiệu suất lưu truyền liền có thể thấy được.

Bà cho Kỉ Tiểu nhìn bài post được được quản trị xóa bỏ, chỉ có thể xem từ trong lịch sử lưu trữ của giáo viên, thời gian up là 7h30' sáng, vừa lúc bắt đầu giờ tự học, từ đó tới nay đã trải qua 2 tiếng đồng hồ, đến hết tiết 2 mới bị giáo viên phát hiện vội vàng xóa bỏ, nhưng chỉ trong 2 tiết đầu thì đã có không ít người nhìn thấy, thấy lượt comment lúc bị xóa là hơn 500, còn lượt view càng đừng nói là hơn mấy trăm nghìn.

Trên tiêu đề bài post không cho chữ chỉ có 6 dấu chấm than, click vào cũng chỉ có một bức ảnh, bối cảnh ảnh thực tới, nhưng xa xa có thể mơ hồ truyền tới ánh đèn, cho nên có thể thấy được 2 người bức ảnh, còn có mặt của bọn họ, được chiếu rọi phân minh.

Một người là bảy phần chính diện đối với màn hình, còn một người chỉ chụp được 3 phần góc cạnh, cả hai đều là nam, người bảy phần bị người nam sinh ba phần ôm chặt thắt lưng hôn môi, mắt người đó nhắm lại, trên mặt biểu tình không rõ ràng, nhưng khẳng định không là thống khổ hoặc bị bắt, mà nam sinh đưa lưng về phía màn ảnh thì hiện ra tuyệt đối cường thế, 5 ngón tay đỡ ở sau gáy đối phương, hôn tới cuồng nhiệt quên mình.

Không cần phải nói, lộ rõ hơn phân nửa chính là Kỉ Tiểu, lộ ra ba phần mặt chính là Diêm Trìung.

Nhìn tới đây, Kỉ Tiểu mâu quang chợt lóe, chính là rất nhanh bình tĩnh lại, sau đó giật mình.

Thấy Kỉ Tiểu không nói lời nào, Ngô lão thái hỏi một lần, mà các giáo viên xung quanh đều dựng thẳng lỗ tai lắng lắng nghe.

Kỉ Tiểu lắc đầu, thanh âm hữu khí vô lực: “Em không biết...”

Ngô lão thái cao giọng hơn chút: “Không biết? là không biết vì sao bị chụp tới hay là không biết đây là chuyện gì?”

Kỉ Tiểu nói: “Đều không biết...”

Bà tựa hồ không nghĩ tới đáp án sẽ là như vậy, tiền đà cảm thấy cậu đang chống chế.

“Kỉ Tiểu...” bà thở dài, từ một bên kéo chiếc ghế dựa qua đây, ý bảo Kỉ Tiểu ngồi xuống, tiếp nhỏ giọng ôn nhu: “Em còn nhỏ, có đôi khi là vì tò mò, hoặc là do nhầm lẫn hay nguyên nhân mơ hồ nào đó thì không có vấn đề, em phải tự xác định đường đi đúng cho mình, không cần lo lắng, cô và nhà trường sẽ trợ giúp cho em, được không?”

Kỉ Tiểu mặt mờ mịt: “Em thật sự không biết, có lẽ có một chút ấn tượng nhưng nhớ không rõ.”

Ngô lão thái gắt gao nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu, chỉ thấy thần sắc cậu phi thường hỗn loạn, khiếp sợ, sợ hãi, không dám tin, đương nhiên còn có kích động, nhưng không phải loại cực lực che dấu kích động trong lòng có quỷ, mà là luống cuống không biết phải làm thế nào.

Ngô lão thái cảm thấy Kỉ Tiểu hẳn là không nói dối vì thế nói: “Có ấn tượng gì?”

Kỉ Tiểu mất nhìn ảnh chụp, lập tức quay mặt đi, tựa như phi thường bài xích, sau đó cố gắng nghĩ nghĩ: “Em nhớ bộ quần áo này trước lễ giáng sinh em có mặc qua.”

“ngày đó xảy ra chuyện gì?”

Kỉ Tiểu nhăn mày: “em xin nghỉ, sau đó buổi tối cùng không ít bạn học ra ngoài ăn cơm, bọn em hình như...đều uống rượu.”

“Cho ên, bởi vì uống rượu mới vậy sao?”

Kỉ Tiểu gạt đầu, rồi lại lắc đầu: “Em không biết, em không nhớ rõ lắm.”

“Em và Diêm Trùng... hai đứa bình thường ở chung thế nào?” bà biểu tình rõ ràng buông lỏng, tiếp tục lực uyển chuyển tìm từ hồi ý kiến.

“Cũng như các bạn học khác.” Kỉ Tiểu dừng một chút: “Đại khái xem như bạn bè.”

Ngô lão thái biết tính tình Kỉ Tiểu quái gở, duy nhất chơi cùng được chính là Diêm Trùng kia, mà Diêm Trùng thì tính cách vốn hào sảng tốt bụng.

Kỉ Tiểu nhìn Ngô lão thái nói: “Em và bạn ấy bởi vì kì thi vật lí quốc gia mà tương đối hợp ý, bởi vì muốn có được thành tích tốt cho nên bọn em thường xuyên làm bài chung với nhau, ngẫu nhiên sẽ cùng đi ăn cơm, lúc ấy, Dương Khiếu cũng có mặt.” nói tới đây, bà tương đối nhớ rõ, thời gian đó, khi bà bố trí nhiệm vụ nghiệm thu thành quả cũng thường nhiều lần nhắc nhở bọn họ phải giúp đỡ nhau, hỗ trợ chỉ bảo cho nhau.

“Bạn ấy rất chiều cổ em?”

Kỉ Tiểu chần chờ một chút mới nói: “Bởi vì bạn ấy và gia đình đều thương hại em, bà ngoại bạn ấy đối với em cũng thực tốt.” Câu này ngữ khí có chút lạnh nhạt, hiện ra gia đoạn miễn cưỡng của thiếu niên.

Nói tới điều này, bà rất tự nhiên khuyên nhủ: “Em không thể nghĩ như vậy, đây không phải là thương hại mà là một loại chiều cổ bạn bè thôi.” Bà biết Kỉ Tiểu không cha không mẹ, chỉ có người giám hộ hàng năm cũng đều ở nước ngoài, nếu loại ở chung thế này cả bà ngoại Diêm Trùng đều biết rõ thì hẳn là không đến mức phát triển thái quá như vậy.

Kỉ Tiểu mím môi không nói lời nào, bà lại khuyên nhủ vài câu, đề tài mới quay lại bức ảnh: “Cho nên, em xác định hai em trừ bỏ đêm đó ra thì bình thường cũng không...đặc biệt tiếp xúc?”

Kỉ Tiểu có chút sốt ruột, trong mắt thậm chí xẹt qua tia tức giận: “Diêm Trùng có bạn gái, mọi người đều biết.”

Bà gạt gù, cảm thấy hình như có chuyện như vậy, nhất thời biểu tình chưa từng lấy ngôn thuyết ngưng trọng đối thành không hài lòng hỏi: “Vậy em cảm thấy, là ai đã up bức ảnh này lên?”

Kỉ Tiểu lắc đầu: “Là bọn Ngũ Tử Húc sao? Hay là Hồng Hạo?”

Bà bắt đắc dĩ: “Bọn nó cho dù có định đùa dai cũng sẽ tung lên mạng sao?”

Kỉ Tiểu kì quái: “Vậy là ai? Cố ý sao?” Ngô lão thái suy nghĩ một chút nói: “Việc này nhà trường sẽ điều tra rõ ràng, chúng ta cũng sẽ phải nói chuyện với Diêm Trùng và những người khác, em đừng nóng vội, ổn định tâm tình, nếu... có gì khó khăn, tùy thời đều có thể tới tìm cô, hết thấy đều lấy học tập đầu.”

Nói xong, bà để Kỉ Tiểu nhẹ nhàng rời đi.

Tiếp đó lại gọi điện tới Đàm gia, đầu kia bắt máy là bà ngoại.

Ngô lão thái trước đơn giản hỏi tình hình Diêm Trùng, biết được thân thể hẳn thật sự không khỏe, sau suy nghĩ một chút vẫn là đem tình huống trước mắt nói với đối phương.

Bà ngoại trầm mặc thật lâu mới đáp lại: “Tôi sẽ tới ngay.”

Ngô lão thái cúp điện thoại, trên mặt buồn rầu không giấu nổi.

Trong phòng làm việc hiện tại an tĩnh được một lúc, rốt cuộc có một lão sư lên tiếng: “Tôi sao cảm thấy việc này không nghiêm trọng a.”

Một khắc lại có người phụ họa tiếp: “Đúng vậy, bạn bè đùa giỡn, không biết bọn trẻ bây giờ trên đùa có bao nhiêu khoa trương, năm trước lớp tôi có hai nam sinh mặc váy cỏ múa hawaii, lắc mông...chắc chắc.”

“Tôi biết chuyện này, cho nên, người chụp bức ảnh này đáng phải điều tra ra.”

Trong số đó có rất nhiều người đối với Diêm Trường có ý giữ gìn cũng một phần biểu hiện rất chân thật của Kỉ Tiểu vừa rồi mà kết luận. phải biết rằng, nếu một người dưới tình huống này muốn nói xạo, đại bộ phận sau khi thấy bức ảnh nhất định sẽ phủ nhận tựa như “đó không phải em” hoặc là “Em chưa từng làm”!

Nhưng Kỉ Tiểu lại không như thế, cậu từ đầu tới cuối đều không nói ảnh chụp này là giả, hoặc là có người có ý hăm hại mình, cậu chỉ là cố suy nghĩ nhớ lại, tỏ vẻ chính mình cũng không nhớ rõ, thậm chí Ngô lão thái ám chỉ cậu có đặc tội với bạn học nào không, còn lại đa số thời gian đều nghĩ có phải bạn Diêm Trường đùa giỡn, hơn nữa ánh mắt Kỉ Tiểu, cậu chỉ là một học sinh trung học, biểu tình cho dù có gạt người nhưng ánh mắt cũng sẽ không che giấu, lộ ra cảm xúc chân thật của cậu. nhưng vừa rồi ánh mắt Kỉ Tiểu liền nói cho bọn họ biết, cậu hoàn toàn không nghĩ tới việc này là thế nào, ảnh chụp căn bản chính là một việc ngoài ý muốn mà thôi.

Bởi vậy, các thầy cô tựa hồ cũng có cái nhìn tương đồng, sôi nổi đem mục tiêu chuyển hướng về độc thủ ẩn mình sau lưng kia.

Mà Ngô lão sư nghe xong thì như có chút suy nghĩ hiện ra.

Hết chương 100

101. Chương 101

Kỉ Tiểu vừa ra văn phòng đã bị người chặn lại, nhìn Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo trước mặt, Kỉ Tiểu dừng cước bộ.

Ngũ Tử Húc biểu tình thực cứng ngắc, vẫn là Hồng Hạo mở miệng: “Có chút...ừm, muốn nói chuyện với cậu một chút.”

Kỉ Tiểu khó được phối hợp, gạt đầu, cả ba đi tới sân sau trường thường không có người, đến nơi, Kỉ Tiểu quay đầu lại thần nhiên nhìn bọn họ.

Chống lại tầm mắt không e dè của Kỉ Tiểu, Hồng Hạo thậm chí còn chút không tốt lắm, thanh thanh cổ họng: “Cái kia... ảnh chụp bọn tôi đã nhìn thấy, việc này là thật sao?” cuối cùng cũng biết Diêm Vương rất hay nhìn mình không vừa mắt.

Kỉ Tiểu không trả lời

Ngũ Tử Húc nhin không được: “Đang nói với cậu đó, cậu và Diêm Vương..rót cuộc là thế nào vậy?” cứ việc trước đây Hồng Hạo cũng không ít lần cần nhờ qua với mình nhưng Ngũ Tử Húc cũng thấy bản thân có dấu hiệu tiểu nhân đôi chút, nhưng những phỏng đoán so ra kém khiếp sợ rất nhiều với sự thật, Ngũ Tử Húc nhất thời đích xác bị dọa sợ, trong đầu hiện tại vẫn còn ong ong.

Kỉ Tiểu nói: “Giống dạng quan hệ của các cậu.”

“Thúi lắm, cậu hù ai đó!” Ngũ Tử Húc mắng: “Cậu coi tôi là đồ ngốc mà đùa à.”

Ngũ Tử Húc luôn vui cười hơn hở, cũng không tỏ vẻ cậu ta không còn cách nào khác, nhưng cậu ta rất ít khi đỏ mặt tía tai cùng người quen nói chuyện như thế, ngay cả Hồng Hạo cũng chưa từng thấy qua, lúc này có chút kinh ngạc, khẽ khuyên nhủ: “Chỉ vui đùa chút thôi, mà có cần xé ra to thế không, Đông ca cũng đâu có như vậy.”

“Là vui đùa sao? Mà hỏi Kỉ Tiểu xem Diêm Vương có phải vui đùa không? Tao nhận thức Diêm Vương bao nhiêu năm, mà nhận thức bao nhiêu năm, mẹ nó còn không biết nó tốt hay xấu nữa kìa.”

“vậy mà tính sao, không phải đùa, chẳng lẽ thật sự biến thành đồng tính luyến ái?” Hồng Hạo có chút tức giận.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn bọn họ, biểu tình trên mặt so với vừa rồi trong văn phòng giáo viên hoàn toàn khác, lúc này cậu tựa như đang phê phán hai người.

“Có thể tách ra không? Hai người có thể tách ra phải không?”

Ngũ Tử Húc thình lình nói ra những lời này khiến Kỉ Tiểu ngẩn ra, miệng mấp máy nhưng không phát ra thanh âm nào.

Hồng Hạo vội xen vào: “chiến gia à, chuyện này mà có quần được không, vừa rồi mà còn nói mà hiểu Diêm Vương, mà cũng không phải không biết tính nó thế nào.”

Ngũ Tử Húc ngậy người, tựa như lúc này mới lãnh tỉnh một chút, cậu ta phiền toái gãi đầu, cầm di động gọi điện cho Diêm Trùng, chỉ nghe thấy tiếng báo không liên lạc được.

“Không được, tao phải tới nhà tìm nó.”

Trường học đều biết rồi, phỏng chừng Diêm gia cũng đang nháo loạn, Diêm Vương không chừng lúc này đang bị kìm hãm.

Nhưng mà Ngũ Tử Húc vừa nhắc chân lại nghe Kỉ Tiểu mở miệng nói chuyện: “Không cần nhắc tới tôi.”

Hai người xoay đầu nhìn lại, Kỉ Tiểu lặp lại một lần: “Không cần phải nói, nói ra cũng không có tác dụng gì.”

Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo không ngốc, với trình độ ngày thường Diêm Trùng đối với Kỉ Tiểu siêu dễ bụng, hiện tại người bị phiền nhất khẳng định không phải là hắn mà là Kỉ Tiểu, chỉ cần tưởng tượng việc luôn là mục tiêu chú ý của hàng trăm con mắt chiếu vào thì cũng biết Kỉ Tiểu xấu hổ và gian nan thế nào, nếu lúc này chuyện hai người còn bị thêm mắm thêm muối một phen phỏng chừng Diêm Trùng nhất định sẽ bạo phát.

Ngũ Tử Húc nhìn Kỉ Tiểu ánh mắt cũng ôn hòa hơn nhiều, cậu ta nói: “Cậu muốn tôi giúp đỡ gì không? Hoặc là cậu về nhà nghỉ ngơi vài ngày đi?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, nếu cậu nghỉ ở nhà chứng tỏ là có tật giật mình, nhưng đúng là có chuyện cần phải nhờ Ngũ Tử Húc giúp thật.

.....

Có lẽ do ngày hôm qua thật sự cao hứng, hơn nữa còn say rượu, Diêm Trùng cảm giác giấc ngủ tối qua đặc biệt an ổn, hắn còn tính toán sẽ thức dậy cùng Kỉ Tiểu tới trường nhưng khi mở mắt ra, bên giường đã trống không, mà chiếc đồng hồ báo thức đã điểm hơn 10h sáng.

Diêm Trùng vội vàng từ trên giường nhảy xuống, thay quần áo rồi tới bàn học ngồi thưởng thức bức tranh Kỉ Tiểu tặng hắn, hắn đã bao lâu không ngủ nướng một giấc rồi, quả nhiên ngủ dậy xong cả người thả lỏng tinh thần hăng hái.

Nhưng hắn vẫn vội vàng vàng thu thập sách sẽ chạy ra khỏi phòng, Diêm Trùng thấy bà ngoại đang nghe điện, mà khi bà nhìn về phía mình, ánh mắt đó cả đời Diêm Trùng cũng không dám quên. Biết bao cảm xúc hiện rõ trong mắt bà, không dám tin, hỗn loạn, thất vọng cùng sợ hãi, tuy rằng phi thường ngăn nhưng đối với bà ngoại luôn nội liêm thì đó cũng là kích liệt nhất trước nay chưa từng có rồi.

Diêm Trùng lập tức nội tâm liền rơi xuống đáy cốc, thầm nghĩ: nhất định xảy ra chuyện!

Quả nhiên, bà ngoại vừa cúp điện thoại, lẳng lặng nhìn mặt Diêm Trùng, hồi lâu mới cất tiếng hỏi: “Nhà trường vừa gọi tới, nói có người up ảnh con và Kỉ Tiểu phi thường bắt nhả lên mạng, con có thể giải thích với ta không?” Diêm Trùng trực giác liền muốn nói, lại bị bà ngoại lớn tiếng đánh gãy: “Giỏi, giỏi lắm! nghĩ xong rồi nói cho ta biết.”

Diêm Trùng do dự hai giây, rồi nói: “Con không biết là ảnh chụp nào, nhưng con và Kỉ Tiểu...con không muốn tiếp tục dấu bà nữa.”

Hắn mới nói xong, bà ngoại đối diện mãnh liệt giơ tay lên, tuy rằng bà ngoại từ nhỏ tới lớn đều chưa từng đánh hắn nhưng Diêm Trường đã làm tốt chuẩn bị ăn tát, nhưng bà ngoại chỉ giơ tay lên cao nắm chặt rồi buông ra, cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng vẫn là bất lực buông xuống.

Bà ngoại hít thở thật sâu, Diêm Trường thấy đôi môi bà run rẩy, sắc mặt cũng trắng bệch, tưởng là cố gắng áp chế các loại kinh hoàng, bà ngồi xuống trên ghế sofa.

Bà nói: “Con còn nhớ ta vì sao lại cho con tới U thị đi học không?”

Diêm Trường dừng chút, rồi gật đầu: “Bà hi vọng con có thể hảo hảo học tập, không bị hoàn cảnh ảnh hưởng.”

“Vậy cuối cùng thì sao?” bà ngoại cực độ đau lòng: “Con ly khai khỏi những xa hoa trụy lạc tránh khỏi những ảnh hưởng bao bọc từ gia tộc, tới chỗ này rồi mà vẫn có những thói hư tật xấu, con sao xứng được với những kì vọng của ta và ông ngoại, con cả những cố gắng trước đây của con?”

Diêm Trường cắn răng: “Con không phải đang chơi đùa, bà ngoại, con đối với Kỉ Tiểu không phải đang chơi đùa.”

“Con thì biết cái gì!” bà ngoại hét lên: “Con căn bản không biết con sẽ phải đối mặt với những cái gì.”

“Con biết ——!” Diêm Trường cũng cao giọng hơn: “Con biết hết.”

Bà ngoại nhất thời bị kiên quyết trên mặt hắn làm cho chấn động, quả thực... giống như thất chết không sờn, bà khi nào gặp qua Diêm Trường như vậy.

Bà ngoại nháy mắt mấy cái, phục hồi tinh thần lại, ngăn lại hắn đang muốn cho bà thấy cõi lòng hắn, bà nói: “Ta hiện tại muốn tới trường học...con thành thật ở nhà cho ta, điện thoại trong nhà ta sẽ khóa, di động của con cũng bị tịch thu, không phải vì giam lỏng con mà là muốn trước khi mọi chuyện được giải quyết không cần làm phức tạp thêm, con có thể đối nghịch với ta nhưng con phải biết, ta... là thực đau lòng con, mà ba con cũng sắp tới rồi, con hảo hảo ngẫm lại cái gì là quan trọng nhất với con.”

Diêm Trường ngẩn ngơ, trong lòng biết bà nói được làm được, chính là trong lòng hắn hiện tại rất không yên tâm, không biết Kỉ Tiểu bây giờ thế nào, trường học đã gọi điện tới, vậy có phải tất cả mọi người đều biết rồi không? Vừa nghĩ tới Kỉ Tiểu một mình ở trường đối mặt với đủ mọi khó khăn, Diêm Trường sao có thể an tâm ở nhà được.

Bà ngoại thấy bộ dạng hắn cũng biết nên xử lý chuyện thế nào, vì thế nói: “Để ta tới trường xem rốt cuộc thế nào, rồi sẽ về nói lại cho con, ta biết việc học đối với một học sinh là rất quan trọng, không vạn bất đắc dĩ, ta sẽ không để chuyện này ảnh hưởng tới con...còn về tương lai sau này, lựa chọn của các con, chờ ta về rồi nói với ta, con cũng nhân dịp này mà hảo hảo ngẫm nghĩ đi, con rốt cuộc là muốn làm gì.”

Diêm Trường nghe tới hai từ ‘các con’ tâm hắn mới thoáng thả lỏng một chút.

....

Khi bà ngoại tới trường, trường Phụ Trung cố ý chuẩn bị một phòng riêng dành cho bà, bên trong còn có hiệu trưởng hiệu phó cùng giáo viên chủ nhiệm khối đều đang ngồi chờ, một bên còn có cô chủ nhiệm lớp Ngô lão thái và một nữ sinh xinh đẹp cao gầy, bà ngoại biết nhỏ, nhỏ là bạn học của Diêm Trường, tên gọi Kinh Dao.

Thấy bà ngoại tới ban giám hiệu trước an ủi bà, sau đó vỗ ngực cam đoan chuyện này nhất định trường học sẽ điều tra rõ, sẽ không để học sinh của mình bị bôi đen.

Bà ngoại bất động thanh sắc mà đem mọi chuyện cẩn thận tìm hiểu rõ một lần, kể cả lời nói của Kỉ Tiểu phủ nhận chuyện này, nói chuyện này chỉ là rượu say vui đùa, mà đồng dạng Kinh Dao bị gọi tới cũng lấy thái độ quyết tuyệt khẳng định, tuy rằng hiện nay nhỏ và Diêm Trường thường thường giận dỗi vô cớ nhưng hai người vẫn luôn không gạt bỏ cơ hội tái hợp, Diêm Trường sao có thể cùng một nam sinh qua lại đâu? Hai người bọn họ chỉ là bạn bè thôi.

Bà ngoại đối với chuyện này gật đầu, bà hỏi hiệu trưởng: “học sinh Kỉ Tiểu đâu?”

Hiệu trưởng nói: “Lúc trước còn thấy nhưng vừa rồi tới lớp tìm lại không thấy đâu, aiz, kì thật chúng tôi biết, hiện tại học sinh học hành áp lực rất lớn, phỏng chừng uống rượu chơi đùa cũng chỉ là muốn phát tiết một chút, nhưng hơi vượt quá chừng mực. phương diện này là là nhà trường thất trách, chúng tôi sẽ cố gắng tăng mạnh theo sát các em, hy vọng sẽ không bởi vậy mà làm ảnh hưởng tới kì thi đại học sắp tới.”

Bà ngoại nói: “Trẻ con tuổi này đích xác thích tìm kiếm chút kích thích, không thể trách nhà trường, để nhà trường khó xử, tôi làm gia trưởng đối với nhà trường chân thành xin lỗi.”

Nhà trường có chút không nhận nổi, vội vàng cho nhau khách sáo một phen, chuyện học sinh khiến vườn trường oanh động gièm pha đã bị bọn họ nhẹ nhàng băng quơ bóc đi qua.

Mà lúc này Kỉ Tiểu đang ngồi ở phòng bảo vệ theo dõi bên trong, nhìn không chuyển mắt lên màn hình theo dõi trước mặt.

Tốc độ của cậu cũng thực nhanh nhẹn, bởi vì nếu không nhanh thứ này sẽ bị ban giám hiệu lấy đi điều tra cho nên nhờ Ngũ Tử Húc ra mặt để cậu có thể xem trước. Kỉ Tiểu cùng lúc muốn nhìn một chút ngày đó mình và Diêm Trừng có phải bị người ngoài chụp được hay không, về phương diện khác, cậu muốn tìm chút manh mối về người up hình.

Camera theo dõi trong trường được lắp đặt không ít, khu thực nghiệm, thư viện, sân vận động đều là những đối tượng trọng điểm, dư lại thì phân bố tại các hành lang dãy học, tựa như cửa kí túc xá, cổng trường, còn có sân thể dục lớn.

Kỉ Tiểu xem xem băng ghi hình theo dõi ngày hôm đó, lúc trời chạng vạng, có thể rõ ràng thấy thân ảnh mình và Diêm Trừng đang đi tới, chính mình bộ dáng lắc lư, đích xác say rượu, còn Diêm Trừng thì đang đỡ mình, hai người đi qua màn hình, tư thế ái muội, cũng may camera theo dõi chỉ có thể thu được đến gần phụ cận chỗ hai người đứng khoảng 30m, tiếp tục đi tới dưới lầu kí túc thì không còn nhìn thấy.

Diêm Trừng đêm đó không về, cho nên trên màn hình không có thấy hấn quay lại, nhưng Kỉ Tiểu đợi một lúc lâu, mãi cho tới khuya khi cổng lớn sắp đóng, trừ bỏ những học sinh trong kí túc ra ra vào vào cũng không có ai khiến người ta đặc biệt chú ý.

Nếu hiềm nghi người bên ngoài trường bị loại trừ thì chỉ có thể là người trong trường, mà người này còn biết có camera theo dõi mà tiểu tâm tránh khỏi.

Kỉ Tiểu cau mày, lấy băng ghi hình cổng lớn ra xem, so với cái trước lại càng khó khăn hơn, Kỉ Tiểu đồng dạng không thấy được ai khả nghi xuất hiện.

Xem ra nơi này cũng không thu được? thực sự là lập kế hoạch lâu dài.

Kỉ Tiểu không đành đi xem những băng ghi hình theo dõi trước đó, cậu chỉ lùi thời gian lại lúc khối 12 tan giờ tự học, tiếp tục nhìn chăm chăm dòng người như ong vỡ tổ lao ra khỏi cổng, dù trời đã dần tắt nắng, nhưng Kỉ Tiểu đều không buông tha, vẫn luôn nhìn tới khi cậu và Diêm Trừng từ bên ngoài đi vào, sau đó xem đi xem lại, cứ như vậy vài lần, Kỉ Tiểu vẫn không tìm được cái gì.

Nhưng không tìm được cũng không đại biểu cho không phát hiện ra cái gì, Kỉ Tiểu tắt màn hình, lấy ra bức ảnh Ngũ Tử Húc đưa cho, nhìn kỹ, nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Hết chương 101

102. Chương 102

Ngũ Tử Húc vội vội vàng vàng chạy tới Đàm gia, liền thấy bên ngoài đang đỗ hai chiếc xe đen tuyền, nội tâm lập tức cảnh báo mãnh liệt, nhưng dù bên trong khẩn trương thế nào thì bên ngoài vẫn như cũ không tỏ ra điều gì đi ấn chuông cửa.

Qua 2, 3 phút sau mới có người ra mở cho cậu ta, tới khi vào nhà thấy Diêm Hồng Tá đang ngồi nhàn nhả ở phòng khách, nháy mắt Ngũ Tử Húc nghĩ có lẽ ông vẫn chưa biết chuyện phát sinh trong trường học, dù sao vị này công vụ bận rộn lại vừa tới U thị, chưa chắc đã đem toàn bộ tâm tư đặt ở trên người con trai mình.

Nhưng khi chú ý tới Diêm Trùng ngồi đối diện bộ dạng ủ rũ mắt hờn hờn vừa thì Ngũ Tử Húc không từ mà thán một tiếng —— xong!

Nhìn Ngũ Tử Húc đi vào Diêm Hồng Tá không có biểu tình gì nhiều, ông chỉ nhíu mày nhìn Diêm Trùng, tựa hồ đang chờ hắn tỏ rõ thái độ.

Diêm Trùng không nói lời nào, răng nanh cắn chặt khuôn mặt căng thẳng.

Diêm Hồng Tá bất đắc dĩ lặp lại một lần lời muốn nói: “Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm với hành vi của mình, con cũng đã thành niên rồi, như vậy nên gánh vác trách nhiệm của mình, làm chuyện sai thì không sao nhưng biết sai và sửa sai thế nào mới là quan trọng, đừng có chấp mê bất ngộ.”

Diêm Trùng nói: “Con không sai...” thanh âm hần tuy nhẹ nhưng thập phần kiên định.

Trong mắt Diêm Hồng Tá đã hiện lên chút thần sắc không hài lòng: “Diêm Trùng, cho tới nay ta đối với biểu hiện của con coi như tương đối tán thưởng, con làm việc có chừng mực, nhưng lúc này, con làm ta rất không vừa lòng.”

Cùng là tình cảnh thương tiếc cùng đau lòng như bàn nhưng Diêm Hồng Tá càng nhiều hơn là nỗi thất vọng với hành vi của Diêm Trùng, trong mắt ông Diêm Trùng là một người con ưu tú, vô luận phương diện nào cũng chưa từng khiến bọn họ bận lòng, chuyện của hắn với Kỉ Tiểu ông cũng không lo lắng vấn đề tính hướng của Diêm Trùng.

Ông ở trong vòng luẩn quẩn bao nhiêu năm, lại nhìn qua không ít những thanh thiếu niên bất kham hỗn loạn, chuyện con nít học đòi không nói tới, công tử tiểu thư nhà giàu quyền thế ở A thị gây chuyện âm ỉ hơn Diêm Trùng có rất nhiều đêm không ngủ, chuyện của Diêm Trùng cũng chỉ là con con so với bọn chúng, trong mắt ông xem ra cũng chỉ là kích thích mới lạ tuổi mới lớn mà thôi, trọng điểm của sự việc không phải là việc Diêm Trùng chơi thế nào mà là sau khi chơi xong còn không thành khẩn nhận sai, không nguyện ý đối mặt với ý kiến trưởng bối, không biết rõ mình đang làm gì, thậm chí trước đó còn cố tình qua mặt mọi người.

Vừa nghĩ tới Diêm Trùng từng lừa mọi người trong nhà đưa thằng nhóc kia tới nhà đón năm mới, Diêm Hồng Tá đã cảm thấy có chút quái không nổi đứa con này rồi, con trai coi bọn họ thành đồ ngốc mà đùa giỡn, đùa giỡn xong còn không tiếp thu cái sai, cho rằng bằng bản lãnh của mình có thể đối kháng được với mọi người, tự cao tự đại, tự mình bành trướng, đây mới điểm khiến Diêm Hồng Tá không vừa lòng.

“Con luôn miệng nói mình không sai, con làm việc có suy tính, như vậy, con nói cho ta biết, con tính về sau thế nào?”

Khẩu khí của Diêm Hồng Tá coi như bình tĩnh, nhưng Diêm Trùng và Ngũ Tử Húc cũng sẽ không vì bề ngoài đó của ông mà bị mê hoặc, cho rằng ông thật sự là người cha nhân từ tùy tâm sở dục dạy bảo con cái.

Diêm Trùng ngưng một chút, chợt nghe Diêm Hồng Tá lại nói tiếp: “Mà con lấy cái gì để thuyết phục ta có thể buông tha không can thiệp vào chuyện của con đây?” thấy Diêm Trùng sững sờ, Diêm Hồng Tá lắc đầu: “Là ta quá xem trọng con rồi, Diêm Trùng.”

Nói xong, Diêm Hồng Tá đứng dậy, hướng thư phòng đi tới, ông còn có chút chuyện yêu cầu phải xử lý, hơn nữa chuyện này tất yếu còn cá bà ngoại tới nói chuyện nữa.

Nhưng nói tới bà ngoại, Diêm Hồng Tá dừng cước bộ, quay đầu lại nói: “Xem ra, sự thật chứng minh, lúc trước bà ngoại con cực lực tôn sùng cái gọi là ‘hoàn cảnh giáo dục bình thường’ dùng trên người con vẫn là thất bại rồi.”

Diêm Hồng Tá đi rồi, Diêm Trùng thật lâu sau vẫn ngồi im trên ghế tới phát ngốc, vẫn là Ngũ Tử Húc nhìn không được tiến tới gọi hắn, Diêm Trùng mới phục hồi tinh thần.

Ngũ Tử Húc thở dài, trong lòng cũng không chịu nổi, cậu liền ngồi bệt xuống thảm sàn, bất đắc dĩ nói: “Diêm Vương, aizz... sao mày lại hồ đồ như vậy chứ!”

Diêm Trìung vuốt mặt một cái vội hỏi: “Kỉ Tiểu sao rồi?”

Ngũ Tử Húc trầm nghĩ, quả nhiên như dự đoán, vì thế dựa theo lời Kỉ Tiểu mà nói: “Cậu ấy đã về nhà rồi.”

Nghe thấy Kỉ Tiểu không ở trường học, Diêm Trìung thoáng nhẹ thở phào ra, nhưng ý thức được tình hình lúc này của Kỉ Tiểu trong lòng hẳn lại bị đè nén lần nữa, cha nói không sai, hẳn lấy cái gì khiến mọi người tin tưởng đây?

.... Hắc đích xác đã thất bại.

“Cho tao mượn di động của mày.” Diêm Trìung hướng Ngũ Tử Húc vươn tay, mặc kệ thế nào, hẳn chỉ muốn nghe Kỉ Tiểu nói một câu không sao, chẳng sợ đối phương lấy lãnh đạm đối lại, cũng so với một mình ngồi đây đoán mò còn tốt hơn.

Nhưng mà Ngũ Tử Húc lắc đầu: “Di động hết pin...” Diêm Trìung không tin nhảy dựng lên để lại Ngũ Tử Húc móc từ trong túi ra chiếc di động, nhưng mà ấn mãi đúng thật là hết pin.

Hắn đem di động ném lên bàn, trông Ngũ Tử Húc nói: “Kỉ Tiểu đã nói gì?” này cũng không giống phong cách làm việc của Ngũ Tử Húc.

Ngũ Tử Húc mồ hôi lạnh chảy ra: “Diêm Vương...”

Diêm Trìung đôi mắt đỏ lóe lóe, mơ hồ một tia hung quang bắn ra, hắn túm vạt áo trước của Ngũ Tử Húc hỏi: “Cậu ấy không phải... đã nói không cần nhắc tới cậu ấy đúng không?” nói xong tự mình gật đầu: “Đúng rồi... nhất định là như vậy, cậu ấy luôn chờ lúc này, chờ một ngày có thể vùng thoát khỏi mình...”

Rốt cục cũng có thể vùng thoát khỏi mình...

Những lời này Diêm Trìung kinh ngạc lặp đi lặp lại, cả người cảm xúc mờ mịt rồi lập tức rơi vào một trạng thái lo âu khác.

Ngũ Tử Húc khuyên nhủ: “Diêm Vương, mày đừng như vậy.” kỳ thật trong lòng Ngũ Tử Húc muốn nói là nếu Kỉ Tiểu đi rồi không phải là đã giải quyết mọi vấn đề rồi sao, mày điên cuồng như vậy làm gì, chính là nhìn thái độ kia của Diêm Trìung, Ngũ Tử Húc nào dám.

Diêm Trìung đích xác thực nóng nảy, người Diêm gia tuy rằng ai so với ai càng khó đối phó, mặc dù một mình thế lực đơn mỏng, vô pháp đối kháng, chính là hẳn một tâm kiên trì, Diêm Trìung có thể khẳng định, mặc kệ bọn họ làm khó dễ hắn thế nào, cường bức lợi dụ thế nào, chính hắn cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp và buông tha, chính là, hết thấy phải có một tiền đề được thành lập vững vàng, thì đó chính là Kỉ Tiểu không rời khỏi hắn, nếu Kỉ Tiểu rời đi, mọi hành vi của Diêm Trìung đều không còn ý nghĩa, lý trí và kiên trì của hắn chỉ sợ sẽ hỏng mất.

Chính là cố tình quan hệ giữa hắn và Kỉ Tiểu luôn luôn yếu ớt mỏng manh như vậy, bọn họ vẫn luôn giống như đang đi giữa ranh giới của vực thẳm, thủy chung đều là do Diêm Trìung khư khư cố chấp níu kéo Kỉ Tiểu hết lần này tới lần khác, chẳng sợ dưới chân đã bị cắt tới mấy tấc đầm đìa cũng không hề buông tay, mà Diêm Trìung cũng nhiều lần hoài nghi, có phải chỉ cần hắn không đủ khí lực, Kỉ Tiểu sẽ mặc kệ hắn từ trên rơi xuống vực thẳm hay không, triệt để đem đoạn quan hệ này cắt đứt.

Bởi vì Kỉ Tiểu rời mình đi, cho tới bây giờ vẫn đều muốn.

Diêm Trìung càng suy nghĩ càng đứng ngồi không yên, đẩy Ngũ Tử Húc ra chạy ra ngoài đường.

Ngũ Tử Húc thấy hắn chạy tới cửa, mới kịp phản ứng lại mà chạy theo sau giữ hắn lại.

“Diêm Vương, mày làm gì?! Mày muốn đi đâu?! Mày bình tĩnh đi, bình tĩnh!!”

Ngũ Tử Húc dùng lực vẫn không giữ được Diêm Trìung, động tĩnh này quá lớn kinh động tới cảnh vệ cùng Diêm Hồng Tá đang ở bên lầu, Ngũ Tử Húc rơi vào đường cùng chỉ có thể nói: “Kỉ Tiểu chưa nói chia tay với mày, không, cậu ấy chính là không muốn mày thêm phiền.”

Diêm Trìung lập tức ngừng giãy dụa, hắn trừng mắt nhìn Ngũ Tử Húc: “Cậu ấy chính miệng nói với mày?”

Ngũ Tử Húc cố gắng tổ chức ngôn ngữ: “Cậu ấy tuy rằng không chính miệng nói nhưng tao có thể cảm giác được ý của cậu ấy chính là vậy, mà không tin cậu ấy sao?”

Những lời của Ngũ Tử Húc chính là tử huyệt đối với hắn, Diêm Trùng tổng hy vọng Kỉ Tiểu có thể tin tưởng ở hắn, chính là trong lòng hắn thì sao, hắn kì thật...có khi nào từng hoàn toàn tin nhiệm Kỉ Tiểu?”

Diêm Trùng thực mâu thuẫn, hắn lúc nào cũng cảm thấy Kỉ Tiểu chỉ cần có cơ hội thì nhất định tùy thời tùy lúc sẽ trốn thoát khỏi hắn, về phương diện khác hắn lại vì Kỉ Tiểu mà tìm đủ mọi cớ, tựa như gần đây hai người hòa hoãn ngọt ngào ở chung, có thể đã khiến Kỉ Tiểu thay đổi suy nghĩ không?

Kỉ Tiểu rất khó nắm bắt, Diêm Trùng lại rất để ý suy nghĩ của Kỉ Tiểu, điều này khiến hắn bị vây trong trạng thái trông gà hóa quýt rất lâu, hắn thật sự không có biện pháp, nếu như thì thời gian lại rất hữu hạn, nếu cương cũng chỉ có thể đem Kỉ Tiểu đẩy ra xa hơn mà thôi, loại cảm giác bất an này luôn chôn dấu giữa hai bọn họ, một khi tìm được ngòi châm lập tức sẽ thành kíp nổ.

Mà Diêm Trùng cảm thấy, trước mắt ngòi nổ có lẽ đã chuẩn bị được châm rồi.

Loạn trong giấc ngoài, hai mặt thụ địch, Diêm Trùng chưa từng bao giờ mê mang cùng vô lực như lúc này.

Ngũ Tử Húc nhìn sắc mặt hắn lập tức liền xám trắng lại, cũng không biết mình đã nói sai cái gì, nhưng Diêm Trùng không còn phản kháng nữa, Ngũ Tử Húc cũng buông lỏng tay ra.

Chính là cả buổi chiều, Diêm Trùng cứ như vậy ngồi trong phòng ngăn người.

Bà ngoại quay về, đi lên lầu, thẳng tới buổi tối, cửa phòng Diêm Trùng mới được đẩy ra, xuất hiện chính là Diêm Hồng Tá.

Ông phải rời khỏi u thị, đi lên đối với Diêm Trùng hạ tối hậu thư: “Con tự mình chọn hay ta thay con chọn đây?”

Nói là nói như vậy, chính là hắn có quyền lực chọn thực sao?

Diêm Trùng hai mắt vô thần nhìn Diêm Hồng Tá...

Diêm Trùng liên tiếp vài ngày đều không đến lớp, Kỉ Tiểu ở trong trường cũng không tốt hơn là bao.

Tuy rằng nhà trường tận lực làm nhạt chuyện này đi, nhưng học sinh không phải nói quên là quên ngay được, Kỉ Tiểu ở trong lớp cũng coi như tốt một chút, dù sao lớp 1 trọng điểm cũng là việc học tập, cậu chỉ cần không tiếp xúc hay để tâm tới bọn họ là được rồi, khi trở về phòng kí túc, ngẩng đầu không thấy nhưng cúi đầu lại thấy giống như Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bân ánh mắt không kiêng nể gì mà đánh giá cậu, Kỉ Tiểu chẳng sợ hay không để tâm thì cũng không thể hoàn toàn xem nhẹ được.

Cậu từng nghe bạn cùng phòng mới cùng Tiêu Kiện Thạc nói chuyện: “Cậu ta là cái kia...các ông không biết là mất tự nhiên sao?”

Tiêu Kiện Thạc không khoải trả lời: “Chúng tao trước không biết, còn tưởng rằng bọn họ là bạn tốt, kỳ thật ngấm lại cũng kì quái, ngay cả Diêm... bối cảnh người nọ như vậy, sao có thể hội hợp được với nó.”

Bạn cùng phòng mới: “Aiz, không biết bây giờ còn có phòng nào trống không.”

Bỗng nhiên, Tôn Tiểu Quân mở miệng: “Đừng nói với tôi cậu sợ người ta coi trọng cậu, cho dù không tính tới điều kiện nhà Diêm Trùng thì cái mặt kia của cậu xứng sao sao? Được như Diêm Trùng sao? Khỏi bận lòng.”

Bạn mới ngây người một chút, mới không cam lòng nói lại: “Đó là thực ác...thực không thoải mái được không, bọn họ là loại người đó, nghe nói bệnh này dễ lây nhiễm.” (Jer: bố thẳng điên (° °)

Tôn Tiểu Quân: “Cậu chưa từng tham gia lớp học giáo dục khoa học à, các loại bệnh truyền nhiễm không bao gồm cái này, đừng có ra đường nói mình là học sinh Phụ Trung, dọa người.”

Tôn Tiểu Quân điểm số so với bọn họ cao hơn rất nhiều, hiện tại trừ Kỉ Tiểu ra thì cậu ta cao thứ 2 trong phòng, cho nên địa vị trong phòng cũng thăng tấp dăng lên, như vậy mới có thể thản nhiên nói ra lời khinh bỉ, nhất thời lật đổ phản bác của người khác.

Nhưng đáng được ăn mừng chính là, tình huống như vậy theo thời gian thay đổi mà chậm rãi khôi phục bình thường, đặc biệt là sau hai sự kiện phát sinh, trình độ hóng hớt buồn chuyện của đám học sinh cũng tụt hẳn xuống.

Chuyện đầu tiên chính là thứ sáu cuối tuần trong tiết thể dục, một góc bạo phát một hồi lại ẩu đả, nói ẩu đả thì có chút hơi khoa trương, phải nói là gọi hội đánh nhau, nhưng chỉ có một bên động thủ, bên kia thì không dám đánh trả.

Bên đánh người chính là Khương Chân, bị đánh chính là một nữ sinh năm nhất,

Khương Chân bư hân nắm tóc con nhỏ mắng: “Tao con mẹ nó nếu còn nghe miệng mày không sạch sẽ lần nữa, tao liệt rạch mặt mày cho biết, tiện nhân.”

Đối phương tài nghệ không bằng người, về phương diện khác thì cũng coi như Khương Chân là bạn gái chính quy hiện tại của Ngũ Tử Húc hơn nữa, nghe nói trước đây nhỏ cũng là lưu manh trường học, quen không ít phe phái giang hồ hỗn loạn, do đó mục tiêu hiện nay nhỏ thường nhắm vào những người dă kích Kỉ Tiểu, từ khi cậu gặp chuyện tới nay, ai cũng không dám công khai chỉ trích Diêm Trùng, đương nhiên nếu dám nói bọn Ngũ Tử Húc cũng sẽ dẫn cho nhất dạng, cho nên chuyện Khương Chân đánh nhau ồn ào rất lớn.

Ngày hôm sau, trên trang web của trường lại ra một bài post mới, bài post vừa tung lên khiến trường Phụ Trung triệt để thanh tịnh.

Hết chương 102

103. Chương 103

Bài post đó viết phi thường trắng trợn, vả lại không hề mai danh ẩn tích chỉ cố làm ra vẻ huyền bí chút, hoàn toàn chính là hy vọng toàn thể giới đọc xong cũng biết tác giả là ai.

Đầu tiên bài post ân cần hỏi thăm 18 đời tổ tông của người đã chụp và tung bức hình lên mạng một lần, sau đó còn hỏi thăm tiếp tới người nhà và bạn bà già, rồi mới tới giải thích nói bọn họ là anh em thân thiết bình thường uống rượu thường vui đùa mà thách nhau làm vậy, căn bản là không tính toán gì hết, nhưng không nghĩ tới lại có người hữu tâm phóng đại chuyện này ra, bọn họ không biết người nọ có ý gì, nhưng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó, vô luận là người khởi xướng hay những người e sợ thiên hạ bất loạn khiêu khích nói huyền thuyên, chỉ cần bị tóm được, ai cmn cũng nghĩ được tốt đẹp!

Phong cách viết kiểu này trừ bỏ đám hồ bằng cẩu hữu của Diêm Trùng thì không ai dám tác hươg. hơn nữa nội dung ngữ khí mang uy hiếp cảnh cáo rõ ràng, khẳng định sẽ không được lưu lại lâu, cho nên khoảng nửa ngày sau đã bị ban giám hiệu yên lặng xóa bỏ, nhưng ý tứ muốn truyền đạt tới cũng có không ít người đã đọc được rồi, nói chung rất có tác dụng uy hiếp trong trường Phụ Trung.

Trường cũng không công khai đáp lại chuyện này với bên ngoài, vả lại cũng đã phong tỏa tin tức rồi, tỏ rõ chính là chuyện lớn biến thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì, nhượng nó chậm rãi tiêu thất luôn, nhưng vẫn có mấy người gan lớn nhàn cư vị bất thiện vẫn lấy chuyện này làm đề tài bát quái đồn đãi tán loạn.

Từ địa chỉ IP của người tung hình tra ra, nghe nói không phải là học sinh trong trường, mà là ở trường ngoài, bởi vì trước kia chơi bóng cùng Diêm Trùng từng có oán hận chất chứa nên mới làm loại chuyện này.

Học sinh trong trường đối với kết quả này vẫn tương đối có những ý kiến bất đồng, một phần đương nhiên là tin tưởng là hãm hại, là say rượu thôi, mọi chuyện căn bản là bịa đặt và lại rất đồng tình với nhân vật chính; một phần khác thì cảm thấy có chút vấn đề, nhưng không phải vấn đề lớn, bất quá vui đùa một chút

cũng không quá dễ ý; phần còn lại thì tỏ vẻ phản cảm, đối với đồng tính luyến ái cảm thấy ghê sợ, phản cảm đối với hành vi của Kỉ Tiểu không bối cảnh chèo kéo Diêm Trùng, phản cảm đối với chuyện hoàn cảnh sinh hoạt sinh ra thiên chi kiêu tử.

Chính là, vô luận bọn họ có suy nghĩ thế nào thì Kỉ Tiểu vẫn ngày ngày đi học bình thường, mà Diêm Trùng vẫn chưa từng thấy xuất hiện.

Kinh Dao hữu ý vô ý hỏi ý Kỉ Tiểu, có phải muốn liên lạc với Diêm Trùng không, nếu cậu cảm thấy khó khăn, thì nhỏ có thể giúp liên lạc với hắn, hoặc là nhờ bọn Ngũ Tử Húc chuyển lời cũng được.

Nhưng mà Kỉ Tiểu chỉ lắc đầu cự tuyệt.

Kinh Dao cảm thấy không hiểu, tuy nói hai người này bắt đầu không mỹ mãn, chính mình cũng từng đối với bọn họ vui sướng khi người gặp họa ước gì bọn họ sớm chia tay một chút, nhưng trong khoảng thời gian đó, Diêm Trùng đối với Kỉ Tiểu săn sóc thế nào, đồ ngọc cũng có thể nhận ra, cho dù cho không công bằng thì cũng sẽ phải đồng tình với những trả giá của Diêm Trùng.

“Chẳng lẽ, cậu thật sự muốn kết thúc như vậy sao?” giống như việc Kỉ Tiểu đứng trước mặt ma quỷ lão thái tổ ra hoảng loạn, phủ nhận quan hệ của mình và Diêm Trùng, cả hai trở lại trạng thái bạn bè, thậm chí có lẽ đến bây giờ ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa rồi.

Kỉ Tiểu từng muốn từng muốn uống canh, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn xa xa, nhẹ hắng nói: “vốn là...thời gian cũng tới rồi.”

Kinh Dao sững sốt, theo tầm mắt cậu nhìn lại chỉ thấy đối diện trên tầng cao kia dựng thẳng một chiếc đồng hồ điện tử vẫn không ngừng nhảy số, bất tri bất giác chỉ còn 50 ngày.

Kinh Dao thở dài, suy sụp nói: “Kỉ Tiểu, không biết thích cậu là hạnh phúc hay bất hạnh...”

Kỉ Tiểu cầm chén canh lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Kinh Dao nghe thấy một câu có chút như có như không bay tới.....

“Bất hạnh đi...”

Cuối tuần, Kỉ Tiểu trở về Trì gia một lần, Khương Chân thấy cậu về, cố gắng không làm cho khuôn mặt tỏ ra vẻ giật mình.

Kỉ Tiểu không nói chuyện, đi vào phòng cậu nửa ngày sau mới mở cửa đi ra.

Khương Chân đi qua nhìn thấy Kỉ Tiểu đang tắt máy tính, sau đó từ máy in lấy ra một tập giấy bỏ vào balo, tiếp đó đi ra hướng cửa chính.

Khương Chân bỗng gọi Kỉ Tiểu lại, mang trên mặt các loại cảm xúc cao ngạo, lạnh lùng, bề nghệ coi thường, giấy dựa một chút mới khó chịu hỏi: “Anh lần này sẽ thi tốt chứ? Nếu không được, cũng không thể trách anh.”

Kỉ Tiểu thần nhiên liếc nhỏ một cái, cái gì cũng không nói đóng cửa lại.

.....

Tiết thể dục hôm thứ 2, Kỉ Tiểu ở trên lớp làm bài, trong phòng thực yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên từ ngoài cửa sổ truyền tới tiếng ồn ào cùng tiếng bước chân qua lại.

Kỉ Tiểu dừng một chút, quay đầu nhìn xuống dưới lầu, tại sân bóng rổ cách đó không xa có không ít học sinh lớp 11 đang chơi bóng, trong đó có một nam sinh phi thường cao, động tác chơi bóng cũng thực lưu loát, dẫn bóng, chuyền bóng, ném rổ toàn bộ đều rất thành thực đẹp mắt, hiển nhiên là trụ cột, Kỉ Tiểu yên lặng theo dõi người đó một lúc lâu mới dời đi ánh mắt.

Sau đó không tự chủ được mà rời tầm mắt sang vị trí bên cạnh không người, cả bàn vắng lặng, chỉ có tập đề cương toán vẫn còn để ở trong ngăn bàn, là hôm xảy ra chuyện, Kỉ Tiểu bỏ vào trong mà quên mang về cho hắn.

Kỉ Tiểu lấy nó ra, nhìn trên mặt có mấy đề hình cùng phân tích in dày đặc, những ngón tay nắm lại, tập để cương rúm rỏ lại.

Tuần trước khối 12 đã hoàn thành xong thi cuối kì, đồng thời cũng là kì thi cuối cùng của trường Phụ Trung, Kỉ Tiểu vẫn tận tâm tận lực tiếp tục đảm nhiệm nhiệm vụ tiểu trợ lý cần lao giúp các thầy cô trong văn phòng giáo viên vào sổ, chẳng qua tuy nói các thầy cô đều không để ý tới chuyện vừa rồi, lén lút cũng tận lực giảm bớt nhắc tới chuyện đó, nhưng ưu ái với Kỉ Tiểu rõ ràng không còn sâu như trước, chỉ có lão ngốc đầu và ma quỷ lão thái thì vẫn trước sau như một thích áp bức cậu thay bọn họ làm việc.

Cho nên, tiết thể dục mới qua được một nửa, lão ngốc đầu đã kêu Kỉ Tiểu lên văn phòng giúp ông thống kê điểm.

Ông vừa chỉnh lý tư liệu vừa oán giận nói: “Càng đến lúc này càng vội vàng, nhà trường còn luôn muốn chúng ta giao văn bản thống kê ngay, không phải là qua ép người sao.” Biết rõ bọn họ sử dụng máy tính đánh chữ phá lệ khó khăn rồi mà...

Dong dong dài dài nửa ngày trời, hộp bị muộn, lão ngốc đầu mới vội vàng cầm gói to đi ra ngoài, nhưng đi được 2 bước lại chạy trở về nói với Kỉ Tiểu chú ý các hạng mục công việc, sau đó mới luống cuống tay chân nói: “Trà của thầy đâu?” lão ngốc đầu là một người nghiện thuốc lá, mỗi tuần thông lệ hộp báo cáo hội nghị không cho phép lão hút thuốc, nên ông chỉ có thể dùng trà để thay thế.

Kỉ Tiểu cầm lấy cốc trà vừa pha sẵn đưa cho ông, lão ngốc đầu lúc này mới chậm rãi ly khai.

Kỉ Tiểu ngồi ở một góc nghiêm túc làm công việc thống kê điểm thi rồi giúp những tư liệu lão ngốc đầu viết tay lưu lại vào máy tính, làm xong mọi việc, nhìn nhìn đồng hồ, bất tri bất giác tiết tự học thứ 2 cũng đã trôi qua.

Hiện tại đã là giờ tan học, Kỉ Tiểu đứng dậy, đi ra khỏi văn phòng trái phải nhìn nhìn, đột nhiên gọi một học trò tới nói: “Cậu có thể thay tôi gọi một bạn học tới đây không, điểm thi của cậu ta có chút vấn đề.”

Dương Khiếu vội vội vàng vàng chạy tới, ngay tại trên hành lang nghênh diện gặp được Kỉ Tiểu.

Dương Khiếu nhú mào, định đi qua, lại hốt hoảng dừng bước: “Là mày tìm tao?”

Kỉ Tiểu mặt không đổi sắc, bỏ lại một câu: “Điểm thi của cậu hẳn là tính sai.” Sau đó xoay người rời đi.

Dương Khiếu sửng sốt, vội vàng đi theo sau: “Có ý gì?”

Kỉ Tiểu không nói, Dương Khiếu lại truy vấn một lần, cậu mới nói: “Chính là tính sai, câu cuối.”

Dương Khiếu không tin, Kỉ Tiểu thấy biểu tình của gã cũng biết gã không tin, quẹo vào wc đối diện cửa văn phòng giáo viên, mở vòi nước rửa tay.

“Tin hay không tùy cậu.” Kỉ Tiểu nói.

Dương Khiếu thần tình cảnh giác: “mày sẽ tốt bụng đến nỗi cố ý nhắc tao sao?”

Kỉ Tiểu nhìn gã: “Tôi chỉ đổi chuyện không đổi người, ngược lại cậu, tâm phòng bị nặng như vậy, hận tôi nhiều vậy sao?”

Dương Khiếu không dám tin trừng lớn mắt, thái độ này của Kỉ Tiểu thật đúng là vượt qua ngoài dự liệu của gã, là muốn coi hết thảy mọi chuyện trước đây đều chưa từng phát sinh sao? Nhưng Dương Khiếu rất nhanh liền trấn định, chỉ vì Kỉ Tiểu thực sự quá tà môn, Dương Khiếu đối phó cậu chưa bao giờ ngừng phớt lờ, vì thế gã rũ mắt xuống, thanh âm cũng thấp hơn: “Nói gì vậy, tôi sao có thể hận cậu.”

Kỉ Tiểu mỉm cười: “Nếu cậu không hận tôi, vậy vì sao làm lại như vậy?”

Dương Khiếu nghi hoặc: “Tôi làm cái gì?”

Kỉ Tiểu trầm mặc hai giây mới nói: “Nơi này chỉ có hai chúng ta, cậu còn không muốn nói thật sao?”

Dương Khiếu lắc đầu: “Tôi không hiểu cậu nói gì.”

Kỉ Tiểu vẩy vẩy sạch nước trên tay, lấy khăn tay ra lau khô, sau đó mở túi áo, lôi túi quần hết ra ngoài: “Nhìn xem, không có máy ghi âm, cậu là chốt dạ mới cảnh giác vậy sao?”

Dương Khiếu nhìn túi áo túi quần trống trơn của Kỉ Tiểu, nội tâm lại nói, tin này mới lạ, nhưng ngoài miệng thì lại không hé nửa lời.

“Tiệm net Phúc Điền.” Kỉ Tiểu bỗng nói ra một cái tên: “Đã bắt được học sinh up ảnh tung lên trang web trường.”

“Có liên quan gì tới tôi?” Dương Khiếu thực vô tội, tin này gã tự nhiên cũng có nghe các bạn học đồn thổi qua.

“Học sinh đó đích xác đã post bài, nhưng ảnh không phải do cậu ta chụp, cậu ta nói có người in bức ảnh ra rồi đặt ở trong máy ngăn bàn. Bởi vì cùng Diêm Trùng từng có oán hận chất chứt cậu ta mới nhất thời hồ đồ up lên diễn đàn trường.” Kỉ Tiểu gật đầu: “Cậu cũng thực thông minh, biết trên mạng mọi thao tác đều sẽ bị truy IP chứng thực được người sử dụng, cho nên cậu không dùng Internet, tình nguyện dùng in ảnh ra, sau đó phân phát, đến lúc đó nhất định sẽ có người trúng chiêu, coi như là dụng tâm lương khổ.”

Dương Khiếu giống như nghe được một truyện cười liên kì quái mà nhìn Kỉ Tiểu: “Mày muốn hất nước bắn lên người tao sao?”

Kỉ Tiểu vẫn biểu tình như cũ: “Không phải tôi muốn hất nước bắn vào cậu mà là cậu muốn hất nước bắn vào tôi, trong camera tiệm net có cậu xuất hiện.”

Dương Khiếu mày nhíu lại, thực nhanh khôi phục thần sắc: “mày coi tao là đồ ngốc à?” nếu là gã thì nhà trường đã sớm tới hỏi chuyện gã rồi.

“Chỉ là học sinh kia nói, cậu ta thấy cậu để ảnh ra.”

“Mẹ nó!” mặt nạ trên mặt Dương Khiếu nứt vỡ một góc, bắt quá lại liền khôi phục lại: “Mày muốn móc họng tao sao?”

Kỉ Tiểu bắt đắc dĩ, trên mặt hiện ra tia phẫn nộ: “Tôi hiện tại chỉ muốn biết và xác nhận đó là hành vi của cậu, bởi vì cậu rất quá đáng.”

“Táo quá đáng? Mày muốn xác nhận là tao? Mày cũng không xem lại bản thân mình đi.” Dương Khiếu sắp bị cậu làm cho cười chết: “Sao hôm nay mày lại tỏ ra thiên chân(ngây ngô, hồn nhiên) như thế, Kỉ Tiểu, khí thế trước kia của mày đâu hết rồi? chẳng lẽ bởi vì Diêm Trùng không có ở đây, không còn chỗ dựa cho nên mày không còn cách nào điều vo dương oai?”

“Thiên chân chính là cậu.” Kỉ Tiểu nói: “Cậu quá nóng vội, nhưng mà... tôi cũng hiểu được nguyên do rồi, cậu hiện tại không ra tay hãm hại tôi, lập tức chúng ta sẽ tốt nghiệp thì cậu không còn cơ hội nào nữa.”

“Hãm hại? mày mà cũng nói được thế à?” biết rõ Kỉ Tiểu là cố ý, nhưng Dương Khiếu rất cuộc không có tu dưỡng thâm sâu như Kỉ Tiểu, dần dần bị cậu đối trắng thay đen, khiến cho nói không lựa lời: “Chính mày tạo ra gièm pha, bị người ta biết liền muốn chống chế sao? Bình thường giả bộ quá giỏi, đều là bảo bối trong mắt các thầy cô, tự mình nhìn lại xem, mày chân thật có bao nhiêu ghê gớm.”

“Cho nên, cậu hận tôi, sau đó suy nghĩ ra biện pháp như thế...”

“Mày có chứng cứ gì nói tao làm? Ngay cả nhà trường cũng không điều tra ra được.” Dương Khiếu cố gắng áp chế oán khí dâng tới tận ngực, cố làm cho mình bình tĩnh lại.

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, Dương Khiếu thấy cậu bộ dạng hao tâm tổn trí liền cười lạnh.

Kỉ Tiểu nói: “Tôi đã xem băng theo dõi, hôm lễ Giáng sinh, từ sau khi tan học tới tối, cậu không có từ cổng chính đi ra ngoài.”

Dương Khiếu rốt cục cười ra tiếng, Kỉ Tiểu ơ Kỉ Tiểu, mày cũng không hơn gì: “Thì làm sao, tao đi cổng khác được không? Tao còn tưởng gì?”

“Đúng.” Kỉ Tiểu vuốt cằm: “Tôi không cách nào thuyết phục người khác, nhưng tôi chắc chắn người đó chính là cậu.”

“Hừ.” Dương Khiếu nhún vai, một bộ biểu tình mày làm được gì tao.

Kỉ Tiểu thở dài, thăm chậm tốc độ nói: “Còn có người thấy...trong ngăn bàn của cậu còn dư ảnh chụp.”

Dương Khiếu ngẩn ra, vừa định nói mày nói hừ nói vượn, thì linh quang chợt lóe, kinh dị mà trường Kỉ Tiểu, xoay người muốn đi, ai ngờ lại bị Kỉ Tiểu một phen kéo lại.

“Cậu muốn đi đâu, muốn hủy diệt chúng có sao?” Kỉ Tiểu lời kéo lớn tiếng nói.

Dương Khiếu dùng sức vùng thoát khỏi cậu, chỉ muốn mau chóng chạy tới phòng học, không tiếc trực tiếp đạp hai phát lên bụng Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu kêu rên mấy tiếng, nhưng vẫn không buông tay.

Ngay lúc Dương Khiếu muốn tiếp tục ra tay ngoan độc thì cửa một phòng trong wc bị người mạnh mẽ mở ra từ phía trong, một tiếng quát lạnh lẽo vang lên.

“Dừng tay——!”

Kỉ Tiểu ngưng lại, tay chậm rãi buông ra, mà Dương Khiếu gương mặt hết xanh lại trắng, thật lâu sau mới chậm rãi quay đầu, nhìn lão ngốc đầu đứng trước cửa vẻ mặt lửa giận.

Hết chương 103

Jeremy: mọi chuyện toàn để mình em Tiểu giải quyết, còn ông Diêm lại chả thấy đâu....

p/s: mn đọc kĩ đoạn cuối tuần Kỉ Tiểu trở về Trì gia nhé ^^

104. Chương 104

Trong phòng họp lớn yên tĩnh tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Ngồi chính giữa là hiệu trưởng, rồi tới phó hiệu trưởng, bên cạnh là lão ngốc đầu và chủ nhiệm lớp Ngô lão thái, bốn người hỏa khí bốc trời nhìn chăm chăm hai học sinh trước mặt.

Chỉ trong chốc lát, cửa vang lên tiếng gõ, chủ nhiệm khối đi vào.

Phó hiệu trưởng hỏi: “Sao rồi?”

Chủ nhiệm khối lắc đầu, lấy ra một chồng giấy đặt lên bàn nói: “Mọi người nhìn đi.”

Các thầy cô đều không cần cầm lên chỉ cầm liếc mắt một cái cũng biết đó là cái gì, đó chính là bức ảnh bắt nhả được phát tán trên mạng, nhưng trước mặt chỉ là dùng máy in màu in ra.

Hiệu trưởng cùng phó hiệu trưởng đều dùng ánh mắt bén nhọn “cậu còn gì để nói” nhìn Dương Khiếu trước mặt.

Dương Khiếu miệng há ra, khô khốc mà nghẹn ra một câu: “Đó không phải của em...”

Phải nói, Kỉ Tiểu đoán không sai, sợ lưu dấu vết, Dương Khiếu chính xác dùng phương pháp in màu, chỉ là gã không ngu ngốc đến nỗi tung ảnh chụp lên mạng, Dương Khiếu còn giữ nguyên những cái còn lại ở chỗ mình, còn việc để ở trong ngăn bàn lớp học, là ai sắp xếp, không cần nghĩ cũng biết. chính là lời giải thích này Dương Khiếu căn bản không các nào nói ra miệng, lại một lần ngậm bồ hòn làm ngọt bị gã cố gắng nuốt vào họng.

Ngô lão thái vô cùng đau đớn mà quay mặt đi chỗ khác, giống như đã bị hàn băng lạnh lẽo tới cực điểm.

Lão ngốc đầu thì phần nộ nói: “Đều tìm được ở trong ngăn bàn của cậu, cậu còn nói dối cái gì nữa, Dương Khiếu, nếu hôm nay không bị tôi nghe thấy, cậu còn muốn hãm hại bạn học thế nào nữa, rốt cuộc là vì cái gì mà cậu lại trăm phương ngàn kế đối phó với Kỉ Tiểu như vậy?! lần phạt trước cậu còn chưa sáng mắt ra sao?”

Dương Khiếu vẻ mặt trắng bệch, đã không còn gì để nói.

Dương Khiếu chậm rãi nhắm mắt suy nghĩ, hướng Kỉ Tiểu đứng cách đó không xa nhìn lại, Kỉ Tiểu cảm nhận được tầm mắt của Dương Khiếu, yên lặng nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau, nhưng Kỉ Tiểu vẫn

là nhất phái đậm mạc, mới vừa rồi ở trong wc cảm xúc phập phồng sớm đã không thấy được rồi, bên trong không oán giận cũng không vui sướng khi người gặp họa, nhưng chỉ trong 2s, Kỉ Tiểu coi như được mở rộng tầm mắt, giống như Dương Khiếu lúc này chỉ như một người xa lạ.

Nghe lão ngốc đầu đối với Dương Khiếu lên án các loại, chỉ trích các loại, Kỉ Tiểu bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Em muốn...về trước, sắp tới còn có cuộc thi.” Sự tình đã được giải quyết, cậu thật sự không có hứng thú ở trong này lãng phí thời gian nữa.

Các thầy cô đang ngồi đều thông cảm với học sinh ưu tú trước mặt xem như người bị hại, hơn nữa còn tự tay bắt được đầu sỏ gây tội, cái này cũng có thể giải thích với Diêm gia, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Kỉ Tiểu rời khỏi phòng họp.

Bên trong phó hiệu trưởng đang nói: “lần trước chúng tôi đã cho em cơ hội, em còn không biết hối cải, mà ngày càng thậm tệ hơn, căn bản không hiểu được thế nào bạn bè cùng giúp đỡ nhau, người như em, trường Phụ Trung sao dám lưu...” bị Kỉ Tiểu đóng cửa triệt để ngăn cách ở bên trong.

.....

Dương Khiếu rời đi có vẻ đặc biệt vô thanh vô tức, bất đồng với trước đây, lần trước là vì bảo toàn danh dự cho Dương Khiếu, cho một cơ hội, mà lúc này đây vì bảo toàn danh dự cho Diêm gia và nhà trường, cho nên chẳng sợ đuổi học, nhưng cho cậu ta đi phá lệ thần bí. Không ít học sinh có phán đoán về chuyện này, cho ra kết luận đơn giản là Dương Khiếu bị bệnh, bị áp lực thi đại học quá lớn, hoặc là xuất ngoại. nhưng loại đồn đại này cũng chỉ được vài ngày liền tiêu thất, kì thi đại học còn ở ngay trước mắt, còn có ai mà để tâm tới ba cái chuyện lãng nhăng này đâu.

Nhưng tuần cuối cùng của tháng 4 sắp qua, đầu tháng 5 sắp tới, trường Phụ Trung lại có một trận xôn xao nhỏ nhỏ, bởi vì sau gần một tháng vắng mặt, Diêm Trùng đã trở lại trường.

Ngày đó đúng dịp công bố thành tích thi tháng, không ít thứ tự học sinh trên bảng thành tích đã thay đổi, cũng tiến hành một ít thay đổi phương pháp ôn tập, người học kém toán thì nhờ người giỏi toán kèm cặp, người giỏi tiếng anh hỗ trợ cho người kém tiếng anh, đương nhiên cũng nhiều người tự mình đơn độc hành hiệp tự ôn tập, một mình chiếm cứ một cái bàn, nhưng người này không phải thành tích quá cao thì chính là ai cũng chướng mắt, hoặc thành tích quá kém, không ai nguyện ý tốn thời gian, loại người trước thì giống như Kỉ Tiểu, còn loại người sau thì kiểu như Hồng Hạo, đúng thế, tiểu tử này ngốc đến mức ngay cả Ngũ Tử Húc cũng muốn vứt bỏ cậu ta, tình nguyện cùng người khác ôn tập.

Cho nên khi Diêm Trùng đi vào lớp, nhìn thấy chỗ ngồi được thay đổi lung tung thì hấn ngay người một chút, sau đó dưới tầm mắt chú mục của cả lớp, chọn một vị trí ở góc phải ngồi xuống.

Mọi người nhìn hấn, lại vội vàng nhìn sang chỗ bên cạnh Kỉ Tiểu gần cửa sổ, trống không!

Cho nên, Diêm Trùng đây là ý tứ muốn tránh né sao? Hai là hai người triệt để tách ra rồi?

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, nếu bọn họ không phải loại quan hệ kia thì chính là bạn tốt, nhưng xảy ra loại chuyện đó cũng đủ xấu hổ, chỗ nào còn có thể khoái trá vui đùa, nếu thực sự là loại quan hệ đó, thì hiện tại mọi người đều đã biết, vì Diêm gia hay vì chính mình thì Diêm Trùng đều muốn kết thúc.

Nhất thời suy nghĩ của mọi người đều thiên hồi bách chuyển, từng người cũng giống như biên kịch hay tiểu thuyết gia nào bỏ ra một đồng nội dung truyện cấu huyệt đến không thể cấu huyệt hơn.

Kỉ Tiểu lại làm như không thấy Diêm Trùng bước vào lớp, trước sau đều cúi đầu, tay cầm bút không ngừng di động, chăm chú làm bài tập như trước không thay đổi.

Giờ giải lao, Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo liền lập tức vọt tới bên người Diêm Trùng, từ sau khi Diêm Hồng Tá rời đi, bọn Ngũ Tử Húc cũng không được phép bước vào Đàm gia gặp Diêm Trùng, Diêm Hồng Tá nhượng Diêm Trùng hảo hảo suy nghĩ, nghĩ xong rồi trả lời ông, mà trừ bỏ hồi thông tin bên ngoài, thì Diêm Trùng cũng không bị cảm đoán cái gì, cho dù Ngũ Tử Húc nhờ người gọi điện tới thì Diêm Trùng cũng không tiếp điện thoại, lúc đầu còn nhắn tin lại nhưng cũng chỉ nói ‘không có việc gì’ đại loại thế, còn về sau thì triệt để chặt đứt liên lạc, cho nên bọn họ lúc này thấy Diêm Trùng cũng có loại cảm giác giống như mấy đời không gặp, không biết mọi chuyện thế nào rồi.

Diêm Trùng cái gì cũng không nói, chỉ nói phải bổ sung kiến thức đã bỏ lỡ.

Nhưng chỉ mới hơn 20 ngày mà cả người Diêm Trùng trông tiêu tụy hẳn, cho dù bề ngoài thì nhìn không rõ nhưng ánh mắt vẫn thiếu chút sáng ngời, nhìn thấy như vậy là huynh đệ nhiều năm bọn Ngũ Tử Húc đương nhiên không hỏi nhiều, chỉ nói hẳn có vấn đề gì có thể tìm bọn họ hỗ trợ.

Diêm Trùng cười nói: “Tìm bọn mày không bằng tao tự về đọc sách giáo khoa.”

Thấy hẳn còn có thể đùa giỡn, Ngũ Tử Húc đùa theo: “Tiểu gia không được, trong lớp cũng còn nhiều cao thủ, cùng lắm thì tìm...” ý thức được suýt nữa thì mình nói lộ hết vội chuyển lời “cùng lắm thì tìm lớp bên cạnh, Thái Hiểu Mông cũng không tệ.”

Diêm Trùng chỉ nhếch môi, không nói gì.

Mà từ đầu tới cuối, hẳn đều không có nhìn về phía Kỉ Tiểu, hay chỉ liếc một cái.

A thị, quân khu đại viện, Diêm gia.

Bữa tối đang diễn ra, vị trí chủ vị là Diêm lão thái gia, một bên là hai con trai, một bên là vợ và con cái của hai người đó.

Kì thật hai người con này đều không sống ở đây, nhưng chỉ cần rảnh rỗi thì bọn họ sẽ dành thời gian về nhà ăn cơm nói chuyện với Diêm lão thái gia, từ khi Diêm Hồng Tá chậm rãi bò lên địa vị cao, Diêm gia lại càng phát huynh hữu đệ cung, Diêm lão thái gia cũng không hề đỡ, hai đứa con này của ông có tâm tư gì ông sao không biết, chính là ông tuổi tác đã cao khó tránh khỏi tham luyến tình thân ấm áp, thích nhất là tôn tử luôn vây quanh người, đứa con thứ có tiền đồ nhất thì gia đình bất hạnh, hàng năm công vụ bận rộn, hai đứa con bất hiếu tuy rằng vô năng nhưng chỉ cần không tác quái lão thái gia vẫn không đến mức khó xử bọn họ, cho bọn họ cơm ăn áo mặc đầy đủ là không thành vấn đề.

Hai đứa con trai, thằng cả thì là chủ tịch một xí nghiệp tư, nói là xí nghiệp tư kì thật trên thực tế là của quốc doanh, thằng út thì làm chủ nhiệm văn phòng một đơn vị giám sát địa chất nhân hạ, cách vài ngày gửi báo cáo lên cấp trên là xong.

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện quốc gia đại sự với Diêm lão thái gia, còn con dâu thì tranh nhau gắp đồ ăn cho ông.

“Ba, canh này ba nếm thử đi.”

Chú út nhìn vợ mình dâng một chén canh lên, nói: “Nguyên liệu không tồi, các vị thuốc đông y phối hợp ngon miệng, dù đang là mùa hè ba cũng đừng quên bồi bổ thân mình.”

Thím út gặt đầu phụ họa: “Đúng thế, con tự mình lựa chọn nguyên liệu và trông coi hầm 4, 5 canh giờ đó.” Nói tới đây, mới chợt nhớ tới cái gì: “Tiểu Trùng cũng sắp thi đại học đúng không, lúc này sẽ rất vất vả, cũng hảo hảo bồi bổ, không biết dinh dưỡng có tốt không.”

Lão thái gia tiếp nhận chén canh uống một ngụm: “Bà ngoại nọ sẽ biết cách chăm sóc tốt.”

“Cái này tự nhiên yên tâm, con chỉ sợ giáo sư bọn họ vất vả.” thím út nói.

Chú út tiếp lời: “Đúng vậy, hiện tại chế độ giáo dục tuy đã mở, nhưng thi đại học vẫn là chuyện trọng đại, bên kia nếu đã coi trọng như vậy, Tiểu Trùng cũng đã mệt nhọc, chúng ta là trưởng bối tự nhiên phải chiếu cố nó nhiều hơn chút, hơn nữa anh ba công tác bận rộn, chị dâu thân thể lại không tốt, còn giao sư Đàm tuy rằng mấy năm nay ở cùng nhưng rốt cuộc tuổi tác cũng lớn, thời khắc mấu chốt vẫn nên chờ các anh em trong nhà giúp đỡ...”

Lão thái gia nâng mắt lạnh lùng nói: “Mấy người muốn nói gì?”

Vợ chồng chú út hai mặt nhìn nhau.

“Không ạ, trong nhà không chỉ ba nhớ thương Tiểu Trùng, chúng con cũng rất quan tâm cháu nó, chính là... với tuổi của Tiểu Trùng, khó tránh khỏi ham chơi chút, có đôi khi quản giáo sơ sài liền xảy ra sai lầm.” Chú út châm chọc.

Lão thái gia liếc nhìn chú út, mặt không đổi sắc nói: “Nó là cháu ta, ta đương nhiên yên tâm.”

“Đúng vậy đúng vậy.” thím út cũng hát đệm theo, thím đã nhìn ra, lão thái gia đã sớm biết chuyện, ý ông nói vậy là cùng một suy nghĩ với Diêm Hồng Tá, bất quá chỉ là trẻ con chơi đùa, không nên coi là thật, hơn nữa ông so với Diêm Hồng Tá còn bao che khuyết điểm cho Diêm Trùng hơn, ai cũng không cần phải nói nữa.

Nhưng bọn họ cũng biết trong lòng lão thái gia lo lắng cái gì, vì thế tiếp tục đánh bạo nói: “Diêm Trùng có hảo huyết mạch của Diêm gia, về sau nhất định có tiền đồ, chúng con đương nhiên đều kì vọng vào cháu nó, kì thật chuyện lần này ai cũng biết là không thể trách cháu nó, trẻ con mà, hoàn cảnh chung quanh dễ dàng bị ảnh hưởng, mấu chốt là còn phải xem do ai dạy bảo.”

Lão thái gia nhíu mày: “Chúng mày có ý gì?”

Thím út lên tiếng: “Ba à, người đừng giận tụi con, chúng con hiện tại nói như vậy không phải là vì đang suy nghĩ cho Tiểu Trùng sao, nói thật không dễ nghe, lúc trước bên kia đem chúng ta ở đây bốn cột không đáng một đồng, nói cái gì mà ‘nếu để cháu ở đây nhất định sẽ biến thành nhị thế tổ ăn chơi trác táng’ chụp mũ lên đỉnh đầu chúng ta, giống như chúng ta đều không xứng với nhà bọn họ, kỳ thật tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, bà ấy vì sao nhất định muốn đem Tiểu Trùng tới đó, còn không phải vì Đàm Oanh....”

“Rầm...” lão thái gia mãnh liệt ném đôi đũa trong tay lên bàn tấn ngăn câu nói kế tiếp của thím út.

Thím út có chút không cam lòng tiếp tục nhỏ giọng than thở một câu: “nhìn xem bây giờ còn không giáo dục thành như vậy...”

Chú út vội kéo thím út một phen, ý bảo bà câm mồm.

Mà một bên thủy chung chưa mở miệng bác hai lên tiếng: “Ba à, vợ chồng chú út dù nói không hay nhưng cũng có đạo lý, Diêm Trùng hiện tại đang trong thời kì trưởng thành, phạm vào lỗi nhỏ thì không sao, nhưng nếu không chấn chỉnh thì không biết sau này sẽ thành thế nào, hiện tại cha mẹ đều không ở bên cháu nó, toàn dựa vào hai người già bên kia định đoạt, chúng ta tuy nói không nhúng tay nhưng nên hiểu biết tình hình cũng là cần thiết.”

Biểu tình trên mặt lão thái gia cũng hơi buông lỏng, muốn nói không lo lắng là giả càng là coi trọng để ý, nói là muốn dẫn đi để hảo hảo giáo dục kết quả còn phát sinh loại chuyện này, lão thái gia trong lòng cao hứng là không có khả năng.

Bác hai nói tới điểm ấy, không từ mà tiếp tục: “hiện tại đích xác không có gì quan trọng hơn việc thi đại học của Tiểu Trùng, cho nên không thể đi làm phiền cháu nó, nhưng chúng ta vẫn có thể tự mình đi tìm hiểu hoàn cảnh học tập và giao lưu bạn bè của cháu nó, chuyện này tuy nhỏ nhưng tiếng vang lại lớn, không đem vấn đề căn bản giải quyết về sau nhất định có một thì sẽ có hai...”

Lão thái gia nhìn bác hai: “Cho nên?”

Bác hai mỉm cười: “Tháng sau con vừa lúc tới u thị kí hợp đồng, đến lúc đó thuận tiện đi xem luôn, con sẽ không quấy rầy Tiểu Trùng, chỉ nhìn qua tình hình của nó, sau đó trở về nói hết thấy cho ba biết.”

Lão thái gia im lặng, tay cầm bát cơm nặng trĩu, một lúc sau mới gật đầu.

Mà thấy mình bày trận nửa ngày cuối cùng lại bị anh hai chiếm tiên cơ, vợ chồng chú út sắc mặt tự nhiên không dễ nhìn.

Hết chương 104

105. Chương 105

Một tháng cuối cùng trước kì thi đại học, thần kinh mọi học sinh tựa như bị kéo căng như dây đàn lúc nào cũng chực chờ làm vào trận chiến.

So với kì thi cuối năm lạnh đậm, gần đây Kỉ Tiểu cũng có chết mệt mỗi, chỉ muốn nghỉ ngơi, trong phòng ngủ ai cũng so với gà dậy sớm hơn, so với cầu ngủ muộn hơn, nên Kỉ Tiểu cũng không cách nào ngủ yên, mỗi ngày cũng chỉ ngủ chưa được 3, 4 tiếng.

Cậu vừa ở trong văn phòng giáo viên chỉnh lý tư liệu, vừa khẽ nhíu mi, huyết Thái dương ngày một trưởng đau, đầu cũng nhức nhừ.

Lão gốc đầu ngồi đối diện thấy vậy, quan tâm hỏi: “Gần đây có phải em ngủ ít không, không cần liều mạng quá, càng gần kì thi thì càng phải chú ý ăn nghỉ ngơi.”

Kỉ Tiểu gật đầu, lúc này ngoài cửa đi vào một người, thấy Kỉ Tiểu ở đó, người nọ hơi sững sốt.

Kỉ Tiểu cũng vừa vặn nhìn về phía hắn, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung vài giây, Kỉ Tiểu cúi đầu tránh đi trước.

Lão gốc đầu thấy vội nói: “A, Diêm Trùng tới rồi à, ngồi trước đi, thầy sẽ hướng dẫn lại cho em.” Vì thân phận không đồng dạng nên Diêm Trùng nghỉ học nhiều như vậy nhà trường cũng không có truy cứu, ngược lại còn an bài các thầy cô bổ túc kiến thức đã thiếu cho hắn, để tích lũy cách giải những dạng bài đề thi có khả năng sẽ ra, cách tốt nhất chính là gọi hắn tới văn phòng để lên lút hướng dẫn.

Lão gốc đầu nói với Kỉ Tiểu: “Em về lớp trước đi, thân thể không thoải mái thì cứ nói với cô chủ nhiệm, không cần cố gắng chống đỡ.”

Kỉ Tiểu “Vâng” một tiếng, nhận thấy Diêm Trùng vẫn đang nhìn mình, Kỉ Tiểu không nhìn lại, chỉ xoay người rời khỏi nơi này.

Có lẽ là do Diêm Trùng không chịu thua kém hoặc là sự cố gắng của các thầy cô cũng không uổng phí mà ngay sau đó hắn đã lội ngược dòng vươn lên 2 bậc, vị trí của Diêm Trùng trên bảng thành tích cũng vì thế mà tăng lên, từ thứ 5 vươn lên vị trí thứ 3, đương nhiên Dương Khiếu rời đi cũng là một trong số nguyên nhân, còn một nguyên nhân nữa khiến ai nấy đều sốc nặng đó chính là Kỉ Tiểu tụt hạng!

Nói là tụt hạng thực ra cũng không nhiều lắm chỉ là từ thứ nhất tụt xuống hạng 4, nhưng vì đối tượng là Kỉ Tiểu, từ khi chuyển trường sang tới giờ chưa từng thấy Kỉ Tiểu thất thủ, cho nên việc mọi người sốc nặng cũng có thể nghĩ tới. Hơn nữa dựa theo Tôn Tiểu Quân nói thì là: các thầy cô trong trường cũng coi như có nhân tính, nếu vẫn ra đề thi như trước thì học sinh chỉ có nước đứt dây thần kinh mà chết, tiếp nữa là không muốn tiếp tục gây áp lực cho học sinh mà độ khó giảm xuống hai bậc và đề cũng chỉ ngắn bằng một nửa lần trước, nhìn qua chỉ là một đề thi đơn thuần, điểm thi ai nấy đều rất xinh đẹp, đương nhiên chân chính phải cân nhắc ưu khuyết điểm của bản thân mà không ngừng nỗ lực phấn đấu.

Cho nên, sai lầm lần này của Kỉ Tiểu có thể thấy được được đám học sinh trong khối hưởng ứng thế nào, nhưng lại có ảnh hưởng không nhỏ đối với hình bản thân cậu.

Ngô lão thái tìm Kỉ Tiểu nói chuyện, uyển chuyển hỏi Kỉ Tiểu làm sao, thành thật mà nói thì nhà trường rất coi trọng Kỉ Tiểu, không chỉ Ngô lão thái mà lão gốc đầu trong tâm lý hi vọng có một trạng nguyên từ lớp tự nhiên bọn họ xuất ra, Kỉ Tiểu không phải không có thực lực này mà là cậu thua bởi chính bản thân cậu.

Ngô lão thái dõng dãi một đồng, cái gì mà không cần tự tạo áp lực cho mình, phải tìm ra lỗi sai để khắc phục, nhớ kỹ để lần sau không tái phạm nữa, nói trắng ra, chính là muốn nhượng cậu dừng vì chuyện lần trước mà bị ảnh hưởng, nhưng rõ ràng các kì thi thử trước đó Kỉ Tiểu vẫn giữ vững thành tích đứng đầu của mình, vậy vì sao lần thi vừa rồi lại tụt hạng như vậy?

Kỉ Tiểu đương nhiên hiểu được lo lắng của bọn họ, nặng nề trong lòng cậu so với ai khác càng biết rõ hơn, cho nên cậu thủy chung chỉ nghiêm túc ngồi nghe, sau đó khẳng định lại với bà: Tuyệt đối không có lần thứ 2.

Năm nay thời tiết rất khác thường, mới đầu tháng 5 mà nhiệt độ đã lên tới gần 30 độ, mặt trời cũng cực độ chói chang gay gắt, nhượng Kỉ Tiểu trừ bỏ phòng kí túc và lớp học thì không dám đi đâu, chỗ nào cũng lười bước ra khỏi cửa, cho nên hồi phục như trước bỏ bữa cơm trưa.

Từ chỗ Ngô lão thái trở về, Kỉ Tiểu thừa dịp nghỉ trưa ít người, lại lôi đề cương ra làm, sau đó liền nhin không được nằm úp sấp trên bàn, từ bên tai truyền tới tiếng hi hi ha ha cười vang, tiếp lại có mấy người bước vào lớp.

Người gào to nhất chính là Ngũ Tử Húc, cậu ta đang nói về trận bóng rổ vừa nãy chơi cùng lớp 11, đang nói tới hứng khởi, liền thấy Diêm Trùng từ đầu tới cuối mặt không biểu tình hiển nhiên không quá để tâm tới náo nhiệt của mình, lúc này lại đang nhìn chăm chăm không chớp mắt vào trong lớp.

Ngũ Tử Húc theo tầm mắt hẩn nhìn lại chỉ thấy Kỉ Tiểu một mình yên lặng nằm ở trên bàn không động đậy.

Ngũ Tử Húc nhú mày, lại nhìn Diêm Trùng mặt không đổi sắc, nhưng cặp mắt kia cảm xúc lại không thể nào giấu nổi, trong lòng lập tức cảm thấy khổ sở, khe nhỏ giọng nói: “qua đó đi?”

Ai ngờ Diêm Trùng ngẩn người một chút lại lắc đầu sau đó ngồi xuống lấy đề cương ra làm. (Jer : oa oa oa TT-TT)

Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo ngây ngốc đứng đó, cũng không hiểu hai người này hiện giờ thế nào, chỉ liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài, xoay người rời khỏi lớp.

....

Thời gian chớp mắt trôi qua, tháng 5 cũng theo đó mà “Vèo ——” tụt lại đằng sau, tháng 6 đã tới, trường Phụ Trung rốt cục cũng kết thúc chương trình ôn thi đại học cho khối 12 đồng thời cũng tuyên bố những năm tháng vườn trường cấp III của bọn Diêm Trùng Kỉ Tiểu cũng vì thế mà dừng ở đây. Kế tiếp chính là thời gian học sinh tự ôn tập, nhưng các thầy cô dạy các môn chính vẫn luôn túc trực ở trường để học sinh có gì thì có thể tới tìm hỏi, thảo luận.

Tuần học cuối cùng kết thúc, Ngô lão thái khó được khi bỏ lớp mặt nạ nghiêm túc ra, dùng những lời nói ôn nhu thâm thúy như mẹ hiền chúc cả lớp có thể đạt được thành tích tốt khi thi đại học và vào được trường mình yêu thích.

Sau khi tan học, Ngũ Tử Húc hét lớn một tiếng, rồi lại ôm chầm cái bàn của cậu ta mãi không buông: “Bỗng nhiên thực không muốn tốt nghiệp... về sau phỏng chừng không còn cơ hội ngồi ngủ gà ngủ gật ở trong lớp nữa rồi.” còn những cái mà người khác có thì cậu ta lại không có.

Hồng Hạo cũng khó có chút uể oải: “Aiz, ngày cuối cùng cùng trường tình nghĩa, chúng ta có cần không say khògn về không?”

Ngũ Tử Húc thiếu chút nữa liền đáp ứng cậu ta, cũng may còn chưa tới mức mất lý trí.

Vương Hi Đường đứng ở cửa chờ bọn họ cùng về, cậu nhìn Kỉ Tiểu đang chậm rãi thu dọn sách vở cho vào balo, cũng không quan tâm tới bọn Ngũ Tử Húc huyền não, đứng dậy rời khỏi phòng học.

Khi đi ngang qua người Vương Hi Đường, lại nghe thấy cậu ta nói một câu: “Sắc mặt cậu không tốt, không sao chứ?”

Kỉ Tiểu cước bộ thoáng dừng một chút, lau lau mặt, liền tiếp tục đi về phía trước.

“Không sao...”

....

Thời gian còn lại, trừ bỏ thư viện trường đã sớm bị khối 12 chiếm hết, thì mỗi phòng kí túc trường đều biến thành một khối đại thịt béo, bởi vì nằm trong khuôn viên trường, có vấn đề gì thì tùy thời có thể tìm các thầy cô giải quyết, cho nên ai đang ở trong kí túc thì tiếp tục trọ trong kí túc, còn ai không ở trong kí túc thì lại chui vào một phòng nào đó kiếm chỗ ngủ ké, hoặc tìm một chỗ dung thân để ôn tập cũng được.

Giống như Tiêu Kiện Thạc sau khi tốt nghiệp xong lại càng thoải mái hơn, không ít học sinh gọi cậu ta là bạn học tốt nhất của khối, việc này cũng là do có cơ hội thì ai chả muốn có chỗ trống đến phòng của họ ôn tập, Tiêu Kiện Thạc thể nhưng đáp ứng Khổng Bân và cậu ta cũng như nhau cả, tự nhiên không thêm để ý, Tôn Tiểu Quân thì sớm đã chiếm một chỗ trên thư viện, còn lại bị làm phiền chính là Kỉ Tiểu và bạn học mới chuyển tới đầu năm.

Cuối cùng, Kỉ Tiểu đơn gian thu dọn sách vở rời khỏi phòng, nhắm mắt làm ngơ.

Cậu vừa nghĩ tìm một chỗ trong quán cà phê gần cổng trường ngồi tạm cũng được, từ cổng kí túc đi ra, đi được nửa đường bỗng nghe thấy có người gọi mình, Kỉ Tiểu vừa quay đầu lại phát hiện xa xa có hai nam nhân đi tới.

Hai người tới gần cậu mới nhìn rõ, trong đó một vị là phó hiệu trưởng trường cũng chính là cửa sau mà Trì Xu Huyền đã nhờ chuyển Kỉ Tiểu vào lớp 1, còn người còn lại Kỉ Tiểu vừa thấy cũng phải giật mình, đối phương vóc người rất cao, khoảng hơn 50 tuổi, khuôn mặt kia, không phải là bác hai của Diêm Trùng thì còn là ai.

Ông ta tới đây làm gì? Gọi mình có chuyện gì?

Kỉ Tiểu có chút nhú mày, trong lòng suy nghĩ nhưng ngoài mặt lại bất động thanh sắc.

Mà bác hai ánh mắt cũng thẳng tắp dừng ở trên người Kỉ Tiểu, lần trước tới ông ta chỉ coi cậu là bạn học không đáng quan tâm mà thôi, không ngờ thằng nhóc này tuổi còn nhỏ mà có bản lĩnh câu dẫn thẳng cháu cưng của Diêm gia, còn sai Diêm Trùng đem người đưa tới ăn cơm tất niên với mọi người trong gia tộc, không thể không nói quá lợi hại.

Ông tới trường đương nhiên không phải cố ý tới tìm Kỉ Tiểu mà là phụng mệnh lão thái gia tới xem hoàn cảnh học tập của Diêm Trùng, diễn trò đương nhiên phải làm nguyên bộ, sáng nay ông đã tới Đàm gia, thấy bà ngoại tuy rằng được ôn hòa đối đãi nhưng cũng không được gặp Diêm Trùng, nhưng ý tứ ông tới hai vị trưởng bối cũng đã biết.

Hiện tại vô ý nhìn thấy Kỉ Tiểu, bác hai nhất thời hứng khởi, liền nhờ phó hiệu trưởng gọi người lại giùm, ông cảm thấy Kỉ Tiểu có chút thủ đoạn nho nhỏ, nhưng cho dù thế nào thì cũng chỉ là con nít ranh hơi sữa, nếu Diêm Trùng sẽ thật vì cậu ta mà đối đầu với cả nhà, thì ông sẽ tới lên mặt với nhị lão Đàm gia, có thể thu được chút gì đó cũng không tồi.

Vì thế, một ánh mắt đi qua, phó hiệu trưởng thức thời rời đi nhường lại không gian cho Kỉ Tiểu và bác hai đối mặt.

Lúc này đã qua giữa trưa nhưng mặt trời vẫn chiếu rọi trên cao, bác hai đang đứng dưới tàng cây, Kỉ Tiểu lại đứng giữa trời nắng, vốn định đi tới quán cà phê ở ngoài cổng cho nên cậu không vũ trang đầy đủ, lúc này dù đứng không quá lâu nhưng lưng áo sơ mi đã ẩn hiện hằn đỏ.

Bác hai cao thấp đánh giá Kỉ Tiểu một lần, sau đó lộ ra một nụ cười phi thường hòa ái.

“Cháu là Kỉ Tiểu đúng không, xin chào.”

Kỉ Tiểu chỉ thản nhiên nhìn ông ta.

Không được đáp lại, ông ta cũng không thềm để ý tiếp tục nói: “Cậu là Tiểu Trùng đã quen nhau bao lâu rồi?”

Kỉ Tiểu vẫn không lên tiếng.

“Chuyện của hai đứa, ta đã nghe nói, trẻ con làm sai là chuyện bình thường, khi ta ở tuổi các cháu ta còn quậy hơn.”

Ông tự nhận đã trải qua đủ mọi trò vui, dù sao thì ông cũng là lão tổng, không thể tiếp tục là một đứa trẻ bất định như trước: “Hai đứa còn nhỏ không hiểu chuyện cũng không sao, chỉ là sắp thi đại học rồi, chẳng lẽ từ đầu tới cuối không ai khuyên nhủ các cháu sao?”

Chóp mũi Kỉ Tiểu đã thấm xuất mồ hôi, khuôn mặt cũng bắt đầu ửng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo, cậu nhìn lướt qua nam nhân trước mặt, trực tiếp hỏi: “Ông muốn biết cái gì?”

Chân mày ông ta cau lại, cảm thấy đứa nhỏ này thực sự không ngốc chút nào, vì thế nói: “Ta nghĩ cũng biết, trước đó cháu có phải thường tới Đàm gia qua đêm, ông bà ngoại Tiểu Trùng một chút cũng không biết?”

Kỉ Tiểu nháy mắt mấy cái, đã hiểu được ý tứ của ông ta, tới tìm cậu nói chuyện là giả, thực chất là tới tìm nhược điểm của người, mà đến tột cùng chính là nhược điểm của nhị lão Đàm gia, hay chính là nữ chủ nhân Diêm gia sau lưng hai nhị lão, Kỉ tiểu cũng không có hứng thú tìm hiểu sâu.

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, thế nhưng gật đầu nói: “Bọn họ đương nhiên biết.”

Quả nhiên hai mắt bác hai sáng rực, nhưng không đợi ông ta mở miệng, kỉ Tiểu liền tạt thêm một gáo nước lạnh: “Không những bọn họ biết mà ngay cả Diêm lão thái gia cũng biết.”

Ông ta ngẩn ngơ vội hỏi: “Đừng có nói hươu nói vượn, ai nói với cháu.”

Kỉ Tiểu lau mồ hôi trên trán, mặt đã nóng đến không chịu nổi, nhưng ngữ khí cậu vẫn thập phần trấn định: “Ông nên tin.” Nói xong, không quản ông ta trực tiếp bước đi.

Bác hai nhìn chăm chăm theo bóng dáng mảnh khảnh của Kỉ Tiểu, trông mắt đảo đảo, mãnh liệt bùng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai lão thái gia cùng bọn họ giả ngu, nghĩ lại cũng thấy đúng, bảo bối tôn tử của ông ấy, nhất cử nhất động của Diêm Trường tại u thị, cùng ai qua lại ông ấy sao có thể không biết, hiện tại bảo mình tới đảm đương tìm hiểu, ngoài mặt là nói làm cho nhị lão đàm gia không thoải mái kì thực chính là khiến mình đóng vai người xấu.

Này không những khiến mình một chuyến đi tay không, đặc tội Đàm gia không nói, phỏng chừng Diêm Hồng Tá biết được thì bản thân cũng không khá hơn, hơn nữa tuy rằng nói là giúp đỡ lão thái gia tới nói chuyện với nhị lão Đàm gia nhưng lão thái gia cũng sẽ không tính toán nhân tình này.

Đây đúng là ăn trộm gà không thành lại còn mất nắm gạo!

Bác hai cắn răng, trong người buồn bực không cách nào phát tiết!

Hết chương 105

106. Chương 106

Kỉ Tiểu cùng bác hai Diêm nói chuyện xong mới đi ra ngoài không lâu đã cảm thấy có chút choáng váng, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là xoay người trở về phòng kí túc. Vừa vào phòng, một đồng người bên trong nhìn thấy Kỉ Tiểu bộ dạng này liền giật nảy mình, hai gò má Kỉ Tiểu đỏ ửng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, thậm chí thấy những đường hằn đỏ loang lổ từ trên mặt lan xuống cổ.

Tôn Tiểu Quân nhìn thấy cậu bò lên giường rồi nằm vật ra, vội hỏi thăm: “Kỉ Tiểu, cậu không sao chứ?”

Một lúc sau, Kỉ Tiểu mới đáp lại: “Không sao...”

Chẳng qua bên trong gian phòng ai nấy đều không tin, kể tiếp không qua bao lâu, không ít người sôi nổi lấy cốc rời đi.

Kì thật Kỉ Tiểu phơi nắng cũng không nặng lắm, còn không có nặng như lần trước đứng phơi nắng dưới sân, chỉ là phản ứng lần này có hơi mạnh chút, hồng ban trên mặt Kỉ Tiểu theo thời gian dần rút đi, ngược lại dần dần rút xuống ngực rồi tứ chi, đến buổi tối thì cảm thấy cả người như bị đốt nóng.

Ngày hôm sau những người khác đều rời giường chỉ có Kỉ Tiểu một mình vẫn còn nằm trong chăn không động tĩnh, Tôn Tiểu Quân chú ý tới gọi cậu, gọi vài tiếng không thấy cậu đáp lại, vươn tay lên sờ trán mới biết Kỉ Tiểu nóng tới dọa người.

Cậu ta đang định gọi điện cho cô chủ nhiệm đưa Kỉ Tiểu tới bệnh viện, Kỉ Tiểu mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ nói Tôn Tiểu Quân lấy hộ thuốc hạ sốt cùng thuốc dị ứng ở trong tủ quần áo đưa cho cậu.

Tôn Tiểu Quân thực lo lắng: “Hai loại thuốc này có thể uống cùng lúc sao?”

Chính là vô luận Tôn Tiểu Quân khuyên bảo thế nào thì Kỉ Tiểu vẫn hết sức kiên quyết, cậu không muốn làm phiền người khác cũng không muốn làm to chuyện.

Kỉ Tiểu cũng biết mình bị làm sao, triệu chứng mất cảm thường phát tác như vậy, vẫn là bởi vì miễn dịch của bản thân đã giảm xuống cho nên mới phát sốt như thế này. Cũng không phải bệnh gì nặng, nhưng cũng gây sức ép Kỉ Tiểu mất phân nửa cái mạng

Cách ngày thi đại học chỉ còn 3 ngày, Kỉ Tiểu khó chịu đến không thể rời giường, cậu cứ như vậy nằm im nhìn trần nhà, ánh mắt vì bị sốt cao mà sáng quắc, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Bỗng nhiên, cậu đưa tay nhẹ nhàng cầm chặt viên mã não đỏ như máu ai đó tặng trong lòng bàn tay, tuy rằng đã bị thân nhiệt cơ thể làm nóng hơn chút nhưng cảm giác cầm trong tay vẫn lạnh lạnh, Kỉ Tiểu đặt viên mã não lên vị trí trái tim, chậm rãi giống như muốn làm giảm bớt cảm giác nóng cháy nặng nề trong người.

Cậu vô lực nhắm mắt lại, môi hấp háy thì thảo gì đó, nhưng không đầy một lúc say đã hôn mê mà ngủ. (Jer: đồ ngốc TT_TT, sao phải cố nhịn như vậy, ép bản thân thành như vậy...)

Mà lúc này ở trước cổng khu kí túc xá, một người yên lặng mà đứng dưới gốc cây, trong tay cầm di động, thỉnh thoảng nhìn vào màn hình, lại nhìn lên cửa một phòng tầng 3, do dự không biết nên nhắn tin hay gọi điện thoại, bởi vì hắn cũng đã nhiều ngày không được nhìn thấy đối phương, lo lắng cậu có phải đã bị bệnh rồi không, hay là không nghỉ ngơi cho tốt...

Chính là phân vân mãi như vậy, cuối cùng vẫn cắn môi cắt di động đi, sau đó quay đầu rời đi.

....

Cũng một phần do Kỉ Tiểu đang cảm mạo phát sốt mà căn phòng nguyên vô cùng nóng nực trong hai ngày này lập tức trở thành địa phương lãnh tĩnh nhất, bọn họ một phần là do sợ lây bệnh ảnh hưởng tới cuộc thi cũng chỉ có Tôn Tiểu Quân, không nề hà mỗi bữa đều mang cơm lên cho Kỉ Tiểu, ép cậu uống thuốc, ngẫu nhiên hai người còn đồng thời thảo luận đề bài ôn tập, Tôn Tiểu Quân cũng được Kỉ Tiểu chỉ điểm cho không ít, cứ như vậy sống qua vài ngày.

Trước kì thi đại học một ngày, Kỉ Tiểu rốt cục cũng có thể xuống giường được, cậu run run bắt tay hảo hảo thanh lý bản thân một phen, sau đó chuẩn bị mọi vật dụng cần thiết, lại nhìn chiếc di động luôn yên tĩnh, rồi ấn tắt máy luôn.

Đêm nay tất cả mọi người đều đi ngủ sớm, chính là mọi người đều biết, có một người còn không ngủ.

Kỉ Tiểu xuyên qua cửa sổ nhìn ánh trăng cao cao chiếu bên ngoài, bốn phía không mây, nên hầu như mọi việc dưới ánh trăng nhìn có vẻ rõ ràng, cậu nhìn nhìn cảm thấy ánh mắt có chút mơ hồ hơn, giống như trở về hai năm trước, cậu cũng như vậy xuyên thấu qua cửa sổ nhìn chằm chằm ánh trăng bên ngoài, thầm nghĩ có phải có ai đó cũng giống cậu đang nhìn chăm chú...

Mơ mơ màng màng, Kỉ Tiểu cũng chìm vào giấc ngủ.

Cậu nằm mơ, tình tiết giấc mơ cũng không ăn khớp, tổng cộng có ba người đang chơi bóng rổ, ai có thể ném bóng vào rổ có thể sẽ đỗ đại học, bản thân mình thể lực không tốt lắm nhưng ở trong mộng, cậu lại giống như rất hữu dụng không hoàn toàn mất đi khí lực nhưng dù Kỉ Tiểu có cố gắng thế nào, cậu vẫn không thể nào ném bóng vào rổ được.

Vậy chẳng lẽ Kỉ Tiểu muốn thi vào đại học sẽ trượt?!

Trong nháy mắt, tuyệt vọng thật lớn bao phủ cả người cậu, ngay khi Kỉ Tiểu lung lay sắp đổ không dám tin bỗng nhiên có một người kéo tay cậu lại, người nọ lòng bàn tay ấm áp mà hữu lực, người đó nhẹ nhàng nói với Kỉ Tiểu: Cậu đi đâu, tớ đi chỗ đó...

Kỉ Tiểu đột nhiên mở mắt, trời đã sáng choang, bởi vì một giấc mộng, nhưng mồ hôi lạnh đã làm quần áo cậu ướt đầm.

....

Học sinh trường Phụ Trung bị phân ở ba trường thi đông tây nam, tuy rằng không tính là xa nhưng Kỉ Tiểu bệnh nặng mới khỏi cả tuần đều không rời giường, chỉ một chuyến đi này cũng khiến cậu sắc mặt trắng bệch, những người cùng trường thi với cậu có không mấy người quen thuộc, ngược lại gặp phải Hà Bình, cậu ta từ xa nhìn thấy Kỉ Tiểu một cái liền quay người rời đi chỗ khác.

Môn thi đầu tiên là Văn, Kỉ Tiểu làm coi như thuận lợi, nhưng vị trí cậu ngồi ngay cạnh cửa sổ, tuy rằng có kéo một bức rèm che nhưng ánh mặt trời vẫn xuyên qua lớp vải mỏng manh chiếu thẳng lên mặt cậu khiến cậu ngồi thi cũng thấy khó chịu.

Giữa trưa cậu cái gì cũng không muốn ăn, chỉ uống chút nước rồi vào lớp gục trên mặt bàn không động đậy, mặc dù đã cố gắng nghỉ ngơi dưỡng sức nhưng đến chiều, trạng thái của Kỉ Tiểu so với buổi sáng còn kém hơn, trong chốc lát giám thị chú ý tới một nam sinh sắc mặt không tốt lắm, môi trắng bệch, mồ hôi chảy không ngừng dọc theo hai má nhỏ xuống.

Chính là dù có hỏi cậu thế nào thì cậu cũng kiên quyết làm cho xong bài thi, lão sư cũng coi như thấy nhiều học sinh bởi vì khẩn trương hoặc áp lực tâm lí mà xuất hiện các loại phản ứng thái quá như thế, chỉ cần Kỉ Tiểu không gục xuống bọn họ cũng chỉ có thể quan sát theo dõi mà thôi.

Rốt cuộc, cũng hết giờ, cuộc thi kết thúc, Kỉ Tiểu bỏ bút trong tay xuống, toàn bộ lòng bàn tay cậu ướt đẫm, hư huyền mà suýt nữa thì viết không được, nhưng cũng may cậu đã vượt qua được cửa ải khó khăn nhất, chỉ cần có thể đi qua ngày đầu, Kỉ Tiểu liền có quyết tâm mình nhất định có thể chống đỡ tiếp.

Liền như vậy cậu cũng không cách nào triệt để nhớ tới hai ngày thi đến tốt cùng là như thế nào chịu khổ, ngày thứ 2 thi môn cuối cùng là tiếng anh, chống đỡ cho tới chuông vang lên thời gian thi chấm dứt, Kỉ Tiểu không giống như học sinh bình thường có phản ứng như cơn ác mộng đã qua hay kích động đo đạc đáp án, Kỉ Tiểu ý thức được rằng hết thảy đã kết thúc.

Đều kết thúc rồi...

Hết thảy mọi cố gắng bước tới gần tương lai cậu mong muốn.

Bỏ lại những thứ vốn không thuộc về cậu.

Diêm Trì bên kia tự nhiên cũng đã thi xong, bất đồng với Kỉ Tiểu tâm sức lao lực quá độ, hẳn có vẻ phi thường trấn định, vô luận là trước kì thi mọi người còn đang lăm lăm lo lắng khẩn trương các kiểu hay khi thi xong kích động dị thường tung hô, Diêm Trì cũng không tham dự, chỉ khi Ngũ Tử Húc tới hỏi thi thế nào thì hẳn mới khẽ gật đầu một cái.

Hắn vừa mới bước ra khỏi trường thi, thì bà ngoại đã gọi điện tới hỏi hắn khi nào thì về.

Bà ngoại vốn đâu phải người người vội vã như vậy, hơn nữa Diêm Trì cũng đã thi xong, có gì thì có thể từ từ nói, có thể thấy được đó không phải là ý của bà ngoại, đương nhiên, vào lúc này, bà ngoại và Diêm lão thái gia có lập trường khó được khi đồng tâm nhất trí, đó là hy vọng Diêm Trì có thể nghỉ ngơi sau kì thi dài căng thẳng, vì thế bà ngoại cũng không tiếc bảo hắn mau trở về a thị.

Diêm Trì không phản kháng, ngoan ngoãn đồng ý, mà Diêm Trì đi rồi, Hồng Hạo Ngũ Tử Húc ở lại cũng chẳng có gì vui hơn nữa đạo này Khương Chân còn đối với Ngũ Tử Húc làm mình làm mẩy, vô luận cậu ta làm gì cũng đáp lại bằng mặt lạnh, khiến cho Ngũ Tử Húc bó tay toàn tập, vì thế đơn giản về trước bàn bạc kĩ hơn, rồi lấy tốc độ nhanh nhất đóng gói hành lí, bắt đầu kiếp sống sau nghỉ hè của bọn họ.

Diêm Trì nghe lời trở lại, người cao hứng nhất chính là Diêm lão thái gia, thấy tôn tử thi xong vẫn luôn ở trong nhà không ra ngoài chơi, lão thái gia tuy rằng vui vì luôn được gặp cháu nhưng lại cũng thấy buồn vì nó không còn sinh khí như trước đây, vì thế khó mà đề nghị Diêm Trì ra ngoài đi dạo.

Vừa lúc Diêm Trì nhận được điện thoại của Liêu Viễn Đông, liền đáp ứng, nhưng cũng nói là sẽ về sớm.

Đến địa chỉ đã định, lần này thế nhưng không phải là club hay KTV loạn thất bát tao mà là một nhà hàng trang nhã có piano.

Liêu Viễn Đông không đặt phòng riêng mà chọn một góc khuất ngồi xuống, vừa hút thuốc vừa nhìn nhạc công đang chơi đàn, Diêm Trìùng đi vào liếc mắt đã nhìn thấy anh ta.

Liêu Viễn Đông cũng không ngẩng đầu, trước đó một giây còn có biểu tình cô đơn nhưng lại giống như gặp ảo giác, ngay sau đó liền nhếch miệng nở nụ cười, vẫn tà khí đã tính như trước.

“Sao, cậu so với tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều.” anh xoa cằm, cười nhạo nói.

Diêm Trìùng thần nhiên kéo ghế ra ngồi xuống, gọi nhân viên phục vụ order nước.

“Anh cũng không tồi.” Diêm Trìùng đáp lại.

Liêu Viễn Đông cười cười: “Tôi không tích tụ oán khí như cậu.”

Thấy Diêm Trìùng không lộ vẻ gì, Liêu Viễn Đông hỏi lại: “Cậu khi nào thì liên lạc lại với cậu ấy?” cậu ấy trong câu hỏi không cần nói cũng biết là đang nói tới ai.

Diêm Trìùng mở di động ra nhìn nhìn, cuộc gọi cuối là vào cuối tuần trước.

“Cậu ấy đã bao lâu không để ý tới anh?”

Bị hấn gọn gàng dứt khoát truy vấn, Liêu Viễn Đông cũng không cảm thấy mất mặt: “Các cậu thi xong đại học thì liên tìm không thấy người, mẹ nó, sớm biết vậy lão tử không nên cố kị cái gì thi đại học chó má, để cho em ấy thoát, thật sự là nửa điểm cũng không thể buông tay.” Càng nói về sau càng nghiêng răng nghiêng lợi. (Jer: đồng bệnh tương lân =)))

Diêm Trìùng nghĩ tới khí sắc gần đây của Vương Hi Đường, đích xác so với trước đây tốt hơn nhiều, có thể thấy được sau lưng không ôn thần đi theo, khác biệt thực không nhỏ, Diêm Trìùng nghịch nghịch cái bật lửa, đột nhiên hỏi: “Viễn Đông, anh có từng nghĩ về sau này chưa?”

Liêu Viễn Đông ngẩn ra, đại khái là nghĩ tới những tình huống mà Diêm Trìùng đã gặp phải, anh ta khó được khi không còn pha trò với hấn mà ngược lại hỏi: “Cậu đã nghĩ rồi sao?”

Diêm Trìùng nhìn ánh lửa lập lòe trong tay hồi lâu mới nói: “Trước kia thực sự em chưa nghĩ tới, nhưng gần đây thì không thể không suy nghĩ.”

“Kết quả?”

“kết quả cảm thấy trước kia mình được nuôi giống chó.”

Liêu Viễn Đông bị chọc cười: “Cho nên muốn buông tha rồi khỏi cuộc sống đó sao?”

Diêm Trìùng từ trong hộp thuốc của Liêu Viễn Đông rút ra một điếu, châm thuốc rồi nhả ra một vòng khói, hỏi ngược lại: “Vậy anh có buông tha không?”

Liêu Viễn Đông thẳng tắp đối diện với Diêm Trìùng, bị thần sắc mãnh liệt trong mắt hấn làm cho cả kinh ngưng lại, một khắc vẫn nặng nề nói: “Anh không buông tha cũng không sống lại...”

Diêm Trìùng gạt đầu, sau đó lại hút thuốc, rồi đem điếu thuốc rút vào trong gạt tàn, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi được hai bước, Liêu Viễn Đông nghe hấn nói: “Em muốn buông tha, sau đó sống lại từ đầu...”

Hết chương 106

107. Chương 107

Thi đại học đã xong, thời gian của Kỉ Tiểu cũng rảnh rỗi hơn, vì thế cậu bắt đầu không ngừng quay vòng ngủ, có đôi khi ngủ xong tỉnh dậy mở mắt ra phát hiện đã 17, 18 giờ đã trôi qua, rồi lại tiếp tục ngủ nữa thẳng cho tới khi Khương Chân đến gõ cửa phòng, sợ cậu không cẩn thận chết luôn trong phòng không ai biết, Kỉ Tiểu mới uể oải mà ngồi dậy, ý thức được mình buông thả.

Kỉ Tiểu bình thường không chơi game, không ra khỏi cửa, không thích giao lưu bằng hữu, nói chung những đồ vật mà thanh niên thích thì cậu đều không thích, ngay cả Khương Chân cũng nhìn ra là nếu cậu không ngủ thì cũng không biết làm gì giống như cuộc đời cậu nếu không học tập thì liền mất đi trọng tâm.

Nhưng Kỉ Tiểu rất nhanh điều chỉnh lại, cậu đem mọi tinh lực đều tập trung lên các bản thảo đưa cho tạp chí truyện tranh, mà cậu cũng đã quen việc cách vài ngày thì ra ngoài mua đồ, và tới ngân hàng kiểm tra tiền tích kiệm, bất tri bất giác cũng đã tăng tới 5 con số, dùng để đối phó với hai năm đầu đại học còn dư sức.

Hôm đó ra ngoài, Kỉ Tiểu dạo qua vài cửa hàng văn hóa phẩm lớn và đa dạng, lúc chạng vạng thì về tới nhà, vừa mở cửa thì thấy Khương Chân cũng đang được nghỉ hè nằm ườn trong phòng khách xem TV, điều khiển ở trong tay nhỏ bị lặn qua lộn lại đùa nghịch, nhảy kênh liên tục.

Kỉ Tiểu buông đồ vật xuống, đi vào bếp.

Khương Chân ngồi dậy, mấy phút sau, đi tới sau lưng Kỉ Tiểu, đông ngó tây dòm một lúc rồi nói: “Anh đang làm gì vậy, lãng phí thời gian, đều thực khó ăn...”

Kỉ Tiểu cũng không quay đầu lại, tiếp tục gọt củ cải.

Khương Chân lại nói: “hiện tại cũng sắp ‘7h’ thời gian ăn cơm chiều đã sớm qua.” Nhỏ cố ý đem thời gian nhấn mạnh nói, nhưng Kỉ Tiểu hình như không nghe thấy gì hay sao mà cứ tiếp tục làm không phản ứng.

Kế tiếp qua gần một giờ, Khương Chân lại cứ luôn lẩn quẩn quanh chân Kỉ Tiểu, ngẫu nhiên còn nói vài câu âm dương quái khí, nhưng đáp lại đều là Kỉ Tiểu triệt để coi thường, cuối cùng Khương Chân tức giận không chịu được nữa, trực tiếp về phòng đóng sầm cửa lại, không muốn quản nữa.

Chính là chờ bên ngoài không nghe thấy động tĩnh gì, Khương Chân lại không nhịn được mà rón rén mở cửa ra ngoài ngó ngó, ở trong phòng đi qua đi lại, không biết Kỉ Tiểu trong phòng sao rồi. cuối cùng da mặt vẫn không có dày bằng sự tò mò, Khương Chân ôm tính toán ‘cùng lắm thì mất mặt một lần’ trực tiếp đẩy cửa phòng Kỉ Tiểu ra.

Lúc này Kỉ Tiểu đang ngồi trước máy tính, trên màn hình là trang web tra điểm thi đại học, Khương Chân mới làm tốt hết thấy chuẩn bị tâm lý liền biến mất hết.

Nhỏ tiểu tâm quan sát sắc mặt Kỉ Tiểu, đã thấy sắc mặt đối phương hoàn toàn bình thường, không giống như cao hứng cũng không giống khó chịu.

Rốt cuộc là tốt hay xấu?!

Khương chân lớn tiếng thăm gào lên trong lòng chính là nhỏ lại không hỏi ra miệng, do dự một chút, chỉ có thể tự mình cẩn thận nhìn về phía màn hình, một khắc kia tim nhỏ cũng phải từ trong cổ họng nhảy ra ngoài, Khương Chân dám nói, cho dù là tra điểm thi của mình nhỏ cũng không khẩn trương như vậy.

Tới khi nhìn được dãy điểm, Khương Chân lúc đầu là sửng sốt, sau đó vài giây mới phản ứng lại, rồi kinh ngạc nhìn về phía Kỉ Tiểu!

.....

Thành tích của Diêm Trùng so với Kỉ Tiểu biết sớm hơn, hẳn không phải tự mình tra, mà là phó hiệu trưởng trường Phụ Trung trực thuộc U đại đã gọi điện trực tiếp cho Diêm lão thái gia báo cáo trước khi vừa chấm xong, mà căn cứ số điểm của Diêm Trùng mà làm một phen phân tích phương hướng đăng kí với ông.

Diêm lão thái gia cũng ông ta hàn huyên một lúc lâu, rồi gọi Diêm Trùng vào thư phòng.

Ông hỏi : “Nguyện vọng 1 của con là gì?”

Diêm Trùng nói: “A đại.”

Diêm lão thái gia gật đầu: “Với điểm của con là không có vấn đề gì, khi nào thì về U thị?”

“Chắc chiều mai.”

“Ừ, thay ta hỏi thăm ông bà ngoại.” lão thái gia chiếm được đáp án như ý nguyện tự nhiên mỉm cười thỏa mãn.

Diêm Trường trở về phòng liền nhận được điện thoại của Ngũ Tử Húc, cậu ta đầu tiên là hưng phấn đặc sắc khoe điểm thi của mình, tuy nói là miễn cưỡng đạt được điểm sàn trên trung bình nhưng cũng đủ yêu cầu để vào học viện quân sự như cha cậu ta yêu cầu, dù sao như thế vào trường quân đội cũng dư dả.

Vì thế Ngũ Tử Húc hỏi Diêm Trường điểm thi thế nào, Diêm Trường dừng một chút mới trả lời.

Ngũ Tử Húc ngẩn ra, một lúc lâu đều không nói gì.

Diêm Trường cười nói: “Có sao đâu?”

Ngũ Tử Húc nghe giọng Diêm Trường không giống phi thường suy sụp, suy nghĩ một chút rồi an ủi: “Năm nay ít người thi hơn năm ngoái, cho nên chắc điểm chuẩn U đại sẽ không cao như năm ngoái đâu.”

Nói thực thì điểm thi của Diêm Trường cũng không kém, trung bình cũng hơn 7. 80 điểm, nhưng điểm thế này thi vào U đại có rất nhiều, nhưng so với những điểm trong các kì thi thử ở trường thì kém hơn gần 20 điểm, có thể nói là lần này Diêm Trường đã thi trượt!

Nhưng nếu cậu ta muốn tiến vào U đại cũng không phải vấn đề khó, chính là lấy tính cách làm gì cũng phải trọn vẹn viên mãn của hắn thì khả năng Diêm Trường sẽ không đạt được như ý nguyện ban đầu, Ngũ Tử Húc có chút buồn thay cho hắn.

Diêm Trường lại nói: “tao không vào U đại.”

Ngũ Tử Húc khiếp sợ: “Vậy mày định vào trường nào?”

“A đại.”

Ngũ tử Húc nhú mày, A đại đồng dạng là đại học số 1, số 2 ở A thị, danh tiếng toàn quốc có thể nói là sánh ngang với U đại, cho dù khả năng đỗ U đại nguy hiểm, tự nhiên A đại cũng sẽ không an toàn, nhưng cậu ta không có ngốc, ngẫm lại có thể hiểu được đây hẳn không phải là ý của hắn, một khi đã vậy, cũng không hồi hộp lớn như vậy.

Ngũ Tử Húc xốc lại tinh thần, cao hứng nói: “Tao cũng vừa nhận được tin tức của Hi Đường, nó thi cũng tốt lắm, khoa nào của U đại cũng có thể tùy chọn, Tiểu Hạo (Bào Sưởng) cũng không tồi, ít nhất cũng đỗ được vài trường.”

Diêm Trường nghe xong “ừ” một tiếng, cũng chúc mừng cho bọn họ, nhưng ngay sau đó chợt nghe Ngũ Tử Húc gào to lên.

“A.....Diêm Vương, mày có biết cái kia...” nhưng mà nói nửa ngày liền nghẹn ở cổ họng cứ ‘cái kia...cái kia...’ mãi cho tới khi Diêm Trường gắng hỏi, Ngũ Tử Húc mới nói: “Chính là, ừm... điểm thi của Kỉ Tiểu...nếu mày không muốn nghe, tao sẽ không nói.”

Diêm Trường trong lòng tim đánh thịch một cái, trên mặt vẫn vẻ trấn định: “Mày nói đi, thi được không?”

Ngũ Tử Húc thở hồng hộc, rốt cục nhịn không nổi mà gào lên: “Trời ạ, mày bình tĩnh nhé, đúng là nghịch thiên*****”

Diêm Trường về U thị, sau đó liền trực tiếp tới trường Phụ Trung.

Từ ông bà ngoại tới các thầy cô bạn bè ở trường mỗi người nhìn thấy hắn đều là vẻ mặt lạnh nhạt, đối với thành tích của hắn cũng không dám đề cập tới, nếu bọn họ đã săn sóc như vậy, Diêm Trường tự nhiên cũng vui vẻ tiếp nhận, vì thế giống như mình vừa nghỉ hè, cầm giấy báo điểm tới trường.

Tuy rằng mọi người đã tận lực tránh hắn nhưng Diêm Trường vẫn có thể nghe được mọi người bàn tán chuyện thành tích thi năm nay của Kỉ Tiểu, vả lại không từ mà biệt, chỉ cần hai môn toán và vật lí đạt điểm tối đa cũng đủ làm chấn động cả nước, chứ đừng nói là tổng số điểm của cậu.

Không thể nghi ngờ, Kỉ Tiểu đúng như tâm nguyện của ma quỷ lão thái và lão ngốc đầu, trường Phụ Trung năm nay có thủ khoa thuộc về lớp tự nhiên, đồng thời cũng là thủ khoa của toàn quốc!

Diêm Trùng thấy Ngô lão sư sau khi được mọi người chúc mừng, trộm lau nước nơi khóe mắt, mà lão ngốc đầu từ đầu tới cuối miệng không thể nào mà khép lại vào được.

Diêm Trùng nhịn không được mà cũng khẽ mỉm cười.

Ngô lão sư đang xem bảng nguyện vọng của Diêm Trùng thì kích động trên mặt liền nhanh chóng rút đi, bà đang tự hỏi như vậy có phải quá mạo hiểm hay không? Nhưng vừa nghĩ tới Diêm gia sau lưng, không hỏi cũng biết, tương lai Diêm Trùng nhất định đã được bọn họ sắp xếp hết rồi, chính mình quan tâm cũng không đáng gì.

Ngày hôm đó, Diêm Trùng nộp bảng nguyện vọng xong, rời đi cũng không gặp Kỉ Tiểu, mà sau khi từ trường đi ra, hần tới cửa chờ gặp Vương Hi Đường.

Vương Hi Đường vừa đi vừa nói chuyện: “Tao đã xem rồi, nơi đó không tồi, 7, 80m², rất rộng rãi, nhưng ánh sáng tốt, còn có một gian thư phòng, cũng gần trường đại học, nếu mày không hài lòng thì để tao tìm chỗ khác.”

Hi Đường diễn nguyện vọng là trường U đại, mà tỷ lệ đỗ là 100% cho nên chỉ cần chọn một khoa trong trường là được.

Hai người đi tới đó xem xét, Diêm Trùng phi thường vừa lòng, hần đứng bên cửa sổ nhìn vườn hoa yên tĩnh gần đó, phía sau là căn phòng trống trải, cười nói: “Hi Đường, cảm ơn mày.”

Vương Hi Đường nhìn Diêm Trùng đứng dưới ánh mặt trời sáng lạn giống như cả người hần đang phát sáng.

“Diêm Vương, mày thật sự thấy đáng giá sao?” Hi Đường đột nhiên hỏi.

Diêm Trùng quay đầu lại, thẳng tắp nhìn vào mắt Hi Đường, đồng thời cũng bắt được những mê mang thoáng qua trong mắt thằng bạn.

Diêm Trùng nghĩ nghĩ nói: “Có đáng giá hay không thì hiện tại tao cũng không nói trước được, có lẽ sau này sẽ hối hận đi, nhưng hiện tại và sau này nhất định có hối hận thì tao lựa chọn hối hận về sau, ít nhất, lúc đó tao đã biết kết quả mà tao đã lựa chọn.”

....

Diêm Trùng ở U thi một thời gian, bên A thị khó được không giục về, nghĩ Diêm Trùng gần đây phối hợp như vậy, cũng không thấy hần liên lạc với người loạn thất bát tao, hần cũng vừa tốt nghiệp cấp III xong vì thế cũng không còn giám sát hần chặt chẽ như trước nữa.

Diêm Trùng, Ngũ Tử Húc, Hi Đường và Hồng Hạo cũng liền vui đùa không ít, so với đoạn thời gian yên lặng lúc trước thì phóng túng hơn nhiều, khi bà ngoại gọi điện cho hần, Diêm Trùng và cả đám đã uống nhiều đang ở trong phòng riêng ở lầu 2 quán bar, xuyên qua lớp kính thủy tinh nhìn đám người cuồng loạn nhảy nhót trên sàn nhảy.

Điện thoại vừa tiếp, giọng bà ngoại nghe có vẻ phi thường xa xôi, nhưng Diêm Trùng vẫn nghe rõ.

Bà ngoại nói: “Khi nào con về?”

Diêm Trùng nhìn đồng hồ, bây giờ là 11h tối.

Bà ngoại không nghe thấy Diêm Trùng trả lời, còn nói: “Ta vừa về tới nhà, thấy giấy báo trúng tuyển vừa được gửi tới nhà của con.”

Qua vài giây, Diêm Trùng mới nói: “Giờ con sẽ về.”

Hần cúp điện thoại, chào bọn Ngũ Tử Húc, nói uống nhiều phải về.

Vương Hi Đường đứng dậy nói: “Diêm Vương, để tao đưa mày về.”

Diêm Trùng lắc đầu, ấn cậu ngồi xuống: “không sao, mày cứ ở lại chơi đi.”

Ánh mắt Vương Hi Đường sáng quắc nhìn hần: “Vậy mày... về rồi gọi điện cho tao.”

Diêm Trùng gật đầu, rời đi.

Vương Hi Đường nhìn theo bóng lưng hắn, chân mày vẫn nhíu chặt không buông ta.

Kỉ Tiểu tự nhiên cũng thuộc nhóm đầu tiên nhận được giấy báo trúng tuyển, sau khi nhận được, cậu đem phong thư hồng sắc đó bỏ lên giá sách, cũng chỗ với những quyển sách cũ.

Bởi vì là thủ khoa ban tự nhiên cho nên trừ bỏ trường muốn biết tin tức của cậu thì không ít giới truyền thông cũng muốn đưa tin nhưng Kỉ Tiểu một mực từ chối, cho dù Kỉ Tiểu kín tiếng như thế nhưng thời gian trúng tuyển cùng trường đại học của cậu vẫn được công bố khắp trên mạng, ngay sau đó, điện thoại của cậu không lúc nào ngừng kêu.

Kinh Dao, Tôn Tiểu Quân...thậm chí cả Từ Diêm đã lâu không nói chuyện cũng không biết vì sao có được số điện thoại của cậu mà gọi tới hỏi han, cậu rất cuộc nổi điên.

Kỉ Tiểu tắt máy không trả lời, cậu như trước mỗi ngày đều làm cho Khương Chân đồ khó ăn, nhàm chán chờ kì nghỉ hè trôi qua, sau đó nghênh đón khai giảng học kì mới ở trường đại học.

Khương Chân ánh mắt phức tạp nhìn cậu, một lúc lâu mới nghẹn ra một câu: “Đồ ngốc...”

Hết chương 107

108. Chương 108

Mọi người hẹn nhau tới quán Berry hát hò, Kỉ Tiểu tới cuối cùng, cước bộ trầm ổn, ánh dương chói lọi chiếu xuống, khiến cậu không mở được mắt, Kỉ Tiểu nhin không được dùng tay che lại, đến khi ngẩng lên được thì đã không còn thấy người xung quanh đâu, đường phố rộng lớn như vậy chỉ còn mình cậu.

Kỉ Tiểu khó chịu đi xung quanh tìm bọn họ hồi lâu, vẫn không thấy ai, cảm giác lo âu ập tới, bỗng nhiên có một chỗ mạnh mẽ kéo cậu vào trong ngõ nhỏ, 5, 6 bóng người cao lớn vây xung quanh cậu, Kỉ Tiểu dù mắt mở to đến mấy cũng không thể nhìn rõ mặt bọn họ, thanh âm bọn họ nói chuyện cũng không thể truyền vào tai cậu, cả người Kỉ Tiểu hư huyền, cho dù cố gắng suy nghĩ tìm cách thoát thân nhưng đầu óc trống rỗng không không chế được, chỉ có thể lảng lảng nhìn những người đó rút ra những hung khí bén nhọn chiếu thẳng vào người cậu.

Trốn cũng không thoát, một khắc đó trong đầu Kỉ Tiểu trong lòng dâng lên không phải là nỗi sợ hãi cũng không phải là kích động mà là cảm giác bị bỏ lại, hoàn toàn cô độc một mình, loại cảm giác này chưa từng lớn đến thế, là do cậu luôn cố lờ nó đi không để ý, dù có chết cũng chỉ mình cậu chết, ai cũng không biết, ai cũng không tới cứu cậu.

Kỉ Tiểu lần đầu tiên cảm thấy, bản thân có chút đáng thương.

Ngay lúc bắt đầu dĩ mà đối diện với tuyệt vọng, một người liền từ trong góc trống rỗng xuất hiện gọi tên cậu, đi tới phía cậu, chính là rõ ràng người đó đang đứng trước mặt mà giống như cậu và đối phương hoàn toàn không nhìn thấy nhau, vẫn ngó dáo dác xung quanh tìm kiếm, người đó nhìn không thấy Kỉ Tiểu, đồng dạng cũng không nhìn thấy những người đang cầm vũ khí công kích đó, tự nhiên như vậy, những người công kích bị người mới tới dời đi tầm mắt.

Kỉ Tiểu hoảng sợ nhìn chăm chú, những người đó đối với người mới tới chậm rãi giơ dao lên, từ sau lưng hướng về chỗ yếu hại của người đó hung hăng mà đâm xuống....!!

..... Kỉ Tiểu thống khổ mở bừng mắt ra, ngây người một lúc mới ý thức được là di động đầu giường đang kêu, nhưng vừa cầm di động tới tay thì chuông di động cũng tắt.

Kỉ Tiểu nhìn thời gian là 2h sáng, nhìn nhìn dây số, một chuỗi là những con số xa lạ.

Cậu nhìn chăm chăm dãy số một lúc lâu mới ý thức được có khả năng là điện thoại quấy rầy, Kỉ Tiểu nhu nhu trán, mở đèn đầu giường, điều hòa không biết khi nào thì đã tắt, toàn phòng thập phần oi bức, nguyên

bản trên người đang đắp một cái chăn mỏng vừa rồi giấy dựa chăn cũng nhả nhúm bị đập xuống dưới giường, gối đầu cũng lăn lóc một bên.

Kỉ Tiểu không tự chủ được nghĩ tới giấc mộng vừa rồi, tâm hẫng còn đập binh binh kinh hoàng.

Liếc mắt nhìn di động, mở ra hộp thư xác nhận là không có tin nhắn mới, Kỉ Tiểu mới đứng dậy đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh để tẩy rửa toàn thân.

Hơn nửa đêm không ngủ, sáng sớm liền mua bữa sáng, chờ tới khi làm việc tới gần 10h, mới thấy Khương Chân vô tri vô giác mà rời giường.

Kỉ Tiểu đặt bánh kem lên bàn, còn bản thân thì ngồi uống sữa, Khương Chân rửa mặt xong khoác cái áo ngủ lúi thúi rồi trở lại, đầu cũng không chải, nửa điểm cũng không giống nữ vương khi ở trường.

Nhỏ mở game ra, vừa ăn vừa chơi, một lúc sau vẫn nhin không được bắt mắt nói: “Quá mặt, vì sao anh không ra phố mua bánh mì?”

Nhỏ hiện tại đối với Kỉ Tiểu càng ngày càng không khách khí, động một cái liền oán giận, không còn hứng thú như trước kia ‘dùng ánh mắt giết người’.

Kỉ Tiểu cũng không đáp, buông ly sữa xuống, từ trong tủ lạnh lấy ra hai cây củ cải.

Khương Chân nhin không được trợn trắng mắt: “Lại củ cải, cả 2 tuần vừa rồi ăn không thấy chán à?” nhỏ có cổ cũng không nhin được nữa.

Lần này Kỉ Tiểu đáp lại: “Sao em không ra ngoài?”

Khương Chân ngẩn ra, vừa muốn phản bác: anh là muốn đuổi em? Hốt, lại cảm thấy Kỉ Tiểu hỏi ý khác, Khương Chân nhướn mày, khó chịu nói: “Anh quản làm gì.”

Nhỏ tính khí táo bạo phát cả tháng nay, vì sao, đến đồ ngốc cũng biết.

Thấy Kỉ Tiểu vẫn nhìn mình chằm chằm, Khương Chân khẩu khí ác liệt: “em và ngốc thiếu cái nhau chỉ bởi vì không muốn nhìn những tật xấu của anh ta, chuyện này thì có liên quan gì tới anh đâu!”

Kỉ Tiểu không nói chuyện chỉ quay đầu nhìn lịch ngày trên tường, tháng 7 cũng qua được một nửa, Ngũ Tử Húc tháng 8 sẽ vào trường quân đội, rồi bị phong bế giáo dục, hai người nếu còn tiếp tục gây nhau nữa, thì lần này chia tay cũng sẽ là nửa năm không gặp, hoặc là có muốn gặp cũng không được.

Khương Chân sao không biết điều này, sắc mặt càng thêm u ám, quay đầu liền hùng hăng ra ngoài.

Một tuần sau, Trì Xu Huyền trở lại.

Lúc này không phải là công ty ế hàng mà Trì Xu Huyền vì ai mà về nhà tự nhiên không cần nói cũng biết. đối với thành tích lóng lánh của Kỉ Tiểu, Trì Xu Huyền cao hứng chói lợi hiện trên mặt, nói là muốn chúc mừng nên mang một đồng hồ về mà đối với việc chọn trường của Kỉ Tiểu, bà ngược lại không đề cập tới.

Bà vừa về thì sinh hoạt thoải mái tự do của Khương Chân đương nhiên bị phá, không tới vài ngày liền chuẩn khỏi nhà, cũng may có cơ hội này, tới khi Kỉ Tiểu nhìn thấy Khương Chân trở lại thì trên mặt nhỏ chính là món nợ mà toàn thể giới nợ nhỏ lúc trước đã thu về lại, chính là đối với Kỉ Tiểu lại trở nên trầm mặc hơn thôi.

Kỉ Tiểu tự nhiên sẽ không hỏi, Khương Chân cũng chịu đựng không nói, chỉ là Ngũ Tử Húc ở bên kia lại liên tiếp thúc giục nhỏ.

Hôm nay, Trì Xu Huyền lại đặt bàn ở nhà hàng, khó được khi Khương Duệ cũng trở về, vì thế một nhà 4 người ra ngoài ăn cơm, trong lúc đó Khương Chân vẫn cúi đầu nghịch di động, một lúc lại lấy cổ muốn đi toilet.

Vào wc, nhỏ nhin không được gào lên với Ngũ Tử Húc ở đầu dây: “cmn, anh có thấy phiền không hả?”

Ngũ Tử Húc bình thường ở trước mặt Khương Chân thì như con rùa nhỏ, nhưng gần đây cậu ta thật sự cấp không được: “Đại tiểu thư à, anh cũng đâu muốn, nhưng em xem tóc anh cũng sắp rụng hết rồi, giúp

đỡ chút đi, nếu không phải Hi Đường mở miệng nhờ, anh có thể làm phiền em sao, nếu em thật sự không nói được thì để anh nói cho.”

“Anh dám!” Khương Chân lãnh thanh, Ngũ Tử Húc thức thời im miệng không nói.

Khương Chân nghĩ nghĩ, vẫn nhẹ giọng hơn: “Kỉ Tiểu mà tôi biết nhất định sẽ không biết Diêm Trùng như thế, hơn nữa hai người bọn họ không phải đã tách ra rồi sao.. anh, còn cả anh nữa, đừng làm phiền anh tôi nữa.”

Ngũ Tử Húc muốn khóc: “Diêm Trùng vì cái gì mà ồn ào thành như vậy, nếu không phải vì Kỉ Tiểu thì còn vì ai nữa, em không tin sao, nó sớm muộn gì cũng tới tìm cậu ấy.”

“Du sao hiện tại thì không, tôi cũng sẽ không hỏi giúp anh, vậy đi.” nói xong, Khương Chân trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng vừa ra khỏi cửa wc đã thấy Kỉ Tiểu đứng ở ngoài.

Khương Chân ngẩn ra, yên lặng, Kỉ Tiểu không lên tiếng, Khương Chân cũng không nói gì, hai người cứ như vậy giằng co, cuối cùng vẫn là Khương Chân nhẫn không nổi, nhỏ suy nghĩ thật lâu mới nói: “Anh...có từng gặp lại...Diêm Trùng chưa?”

Kỉ Tiểu không trả lời Khương Chân mà hỏi lại: “Cậu ấy làm sao?”

Khương Chân vừa nghe liền nhăn mi lại, nhỏ tự xác định với người bên ngoài là hiểu Kỉ Tiểu, nếu Kỉ Tiểu không thêm để ý thì người khác sống hay chết cũng mặc, hiện tại như vậy...tình hình không ổn.

Khương Chân nói: “Anh ta...cùng trong nhà nháo loạn, hiện tại không biết đã chạy đi đâu, ai cũng không liên lạc.”

Vừa nói vừa đánh giá biểu tình của Kỉ Tiểu, không có phản ứng gì lớn, cũng không nhìn ra hỉ nộ, chính là Khương Chân sẽ không phớt lờ, nếu biết bọn họ không gặp mặt, thì nhiều hơn nhỏ cũng không muốn nói cho Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu cũng không hỏi thêm, hai người đồng thời trở về bàn ăn, yên lặng ăn xong bữa cơm không khẩu vị.

.....

Tri Xu Huyền rốt cuộc không thể ở lâu, cho dù bà có cố gắng kéo dài tới tháng 8 cuối cùng cũng chỉ có thể lên máy bay về Paris, Khương Duệ cùng bạn học đại học ra ngoài chơi, Khương Chân bởi vì đã làm lạnh quan hệ với Ngũ Tử Húc nên cũng thường không thấy bóng người, vì thế căn nhà to như vậy cũng chỉ có một mình Kỉ Tiểu.

Sau vài ngày liên tục ăn củ cải, Kỉ Tiểu cảm thấy nên ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu ăn cùng đồ dùng sinh hoạt, vì thế một phen võ trang đầy đủ ra ngoài.

Đi tới trước cửa hàng văn hóa phẩm, lại tới bưu điện gửi bản thảo, lúc trở về còn dạo cửa hàng sách một vòng, mua một đồng sách, nhưng một quyển tối trọng yếu nhất lại đã hết, ông chủ nói tập tranh đó đã hết hàng, ngừng sản xuất lâu rồi, gần đây hẳn là in bổ sung, không có dự định bán, nếu muốn tùy thời có thể đến xem.

Kỉ Tiểu về tới nhà thì trời đã tối, đồ vật cảm đầy trên tay, Kỉ Tiểu mệt tới độ bước đi có chút tập tễnh. Từ trong túi quần lấy chìa khóa ra, suýt nữa thì ngã ở hàng hiên, cũng may cuối cùng miễn cưỡng coi như ổn định, cậu dùng thân đẩy cánh cửa ra đi vào trong, lúc lên lầu vẫn nhìn không được nhìn xuống.

Bên ngoài chỉ là một mảnh đèn đường mơ hồ, độ sáng chiếu không được rộng, còn lại đa số các góc đều tối đen, Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm một góc hồi lâu, mới rời đi chỗ khác.

Ngày hôm sau, Kỉ Tiểu lại tới tiệm sách, cứ như vậy liên tục đi đi lại lại ba bốn ngày, Kỉ Tiểu rốt cuộc cũng mua được nó, không uống phí lớp da trên mặt cậu đã tróc ra một chút. Nhưng thời tiết lại thay đổi thật nhanh, trên đường về trời bắt đầu đổ mưa to, Kỉ Tiểu không mang ô, cũng may gần về tới nhà, vì thế cậu dùng áo che sách chạy vội về.

Khi tới dưới lầu, Kỉ Tiểu cước bộ dừng một chút, tại chỗ đứng khoảng 5, 6 giây mới mở cửa lên lầu.

Về tới nhà, Kỉ Tiểu vội dùng khăn tay cẩn thận mà lau nước dính vào cuốn sách, lau lau thế nhưng trên mặt lại ngậy ngốc nhìn bức họa in ở bìa.

Cánh đồng lúa, văn hóa phục hưng...

Giây lát, Kỉ Tiểu buông quyển sách xuống, cầm ô quần áo cũng không thay lần nữa đi ra cửa, cậu không dừng, trực tiếp tới nhà ga, lên xe, một đường ngồi chờ tới bến cuối.

Trường học đang trong lúc nghỉ hè nên không bật nhiều đèn, cổng trường cũng đã khóa, dưới trời mưa mùa hè trông tịch mịch cô liêu.

Kỉ Tiểu đi tới trước cửa, xuyên thấu qua hàng rào sắt nhìn bảng thông báo đặt ngay gần cổng, nhìn đầu tiên là tên mình, bên cạnh là tên trường trúng tuyển, kế tiếp là dựa theo điểm cao thấp xếp theo thứ tự, trường Phụ Trung lần này có tổng cộng 14 học sinh cao hơn điểm chuẩn U đại, đỗ 6 người, 3 vào A đại, còn lại là vào những trường hàng đầu khác.

Kỉ Tiểu nheo mắt thật lâu mới tìm thấy ở vị trí 79 mới thấy tên người kia, cậu nhìn sang tên trường trúng tuyển, một lúc lâu mới nghiêng đầu.

“Khi nào thì cậu biết?” bỗng nhiên, Kỉ Tiểu nhẹ nhàng hỏi.

Ngay sau đó, sau lưng cậu vang lên một giọng nói quen thuộc: “đã sớm biết.”

“nguyện vọng 1 của cậu là trường này?”

“Đương nhiên không...” Diêm Trùng không mang ô, cả người ướt sũng tới bên người Kỉ Tiểu, cùng cậu song song nhìn về bảng thông báo trường: “nguyện vọng 1 không trúng tuyển mới rơi xuống trường này.” Nói xong còn khẽ mỉm cười một cái.

Biểu tình của Kỉ Tiểu trong nháy mắt run rẩy, mặt nạ đeo lâu ngày trên mặt đã vỡ vụn, nhưng ngữ điệu cậu vẫn lạnh như băng chỉ là giọng nói có chút run run.

“Có bệnh...” Kỉ Tiểu nói, dừng lại chút, lại không ngừng mà mắng thêm một câu: “Đồ thần kinh...”

Diêm Trùng trên mặt ý cười càng sâu, hắn liền ướt đầm như vậy dán lại bên người Kỉ Tiểu, cũng không ngại người đầy nước, kéo tay Kỉ Tiểu qua, vòng quanh thắt lưng cậu, đem cậu ôm chặt vào trong lòng, nhẹ nhàng ngửi hương vị quen thuộc trên người cậu đã lâu hắn không được ngửi thấy.

Diêm Trùng nói nhỏ: “Không phải đã sớm nói cho cậu biết là trị không hết rồi sao, sao cậu không tin?”

Ô trong tay Kỉ Tiểu vô lực rơi xuống, nháy mắt trên mặt thoáng qua một loại thần sắc tựa như thống khổ, lại tựa như kích động thật sâu.

“Chúng ta cùng học đại học nhé?” Diêm Trùng thì thầm bên tai Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu không nói chuyện, chỉ chậm rãi vươn tay gắt gao ôm chặt lại đối phương.

.....

Xa xa, bảng thông báo.

Thứ 1: Kỉ Tiểu

Trúng tuyển trường: F đại.

Thứ 78: Diêm Trùng

Trúng tuyển trường: F đại.

Hết chương 108

109. Chương 109

Kỉ Tiểu ngồi trên ghế sa lông, dùng khăn bông lau mái tóc ướt sũng của mình, ánh mắt nhìn quanh đánh giá phòng ở.

Trừ bỏ chiếc giường lớn ở góc phòng cùng một cái tủ quần áo ra, thì chỉ còn có tủ lạnh trong bếp, một bộ bàn ghế ở phòng khách, hết, quá ít ỏi, xấp xỉ với đơn sơ.

Nói vậy mấy ngày nay hẳn chính là một mình ở đây.

Cửa phòng tắm bật mở, Diêm Trừng tắm xong đi ra, mặc một bộ quần áo ở nhà rộng rãi, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Kỉ Tiểu.

Diêm Trừng thấy ánh mắt kit nhìn xung quanh, cười nói: “Đồ dùng vẫn còn thiếu nhiều, mới dọn tới đây, về sau chậm rãi mua thêm, dù sao cũng không vội.”

Kỉ Tiểu không nói lời nào, Diêm Trừng nhìn biểu tình của cậu, từ dưới gầm bàn trà đặt lên một hộp quà gói gém thật đẹp. sau khi bóc lớp bọc bên ngoài ra hẳn kéo từ bên trong ra một chiếc bánh ngọt, Diêm Trừng lại lấy một ngọn nến cắm lên trên đó, dùng một cái bật lửa đốt sáng lên, sấm chớp mưa gió bên ngoài, trong phòng hân ám chỉ có ánh nến lung linh, nhất thời khiến cho chiếc bánh kem phá lệ xinh đẹp.

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm hai cây nến hình số “1” và “8” không chớp mắt, con người có chút tan rã.

Diêm Trừng bất đắc dĩ cười cười, cúi người thay Kỉ Tiểu thổi tắt ngọn nến, lại cầm dao cẩn thận cắt một miếng bánh, chọn miếng có quả việt quất đưa tới trước mặt Kỉ Tiểu.

“Tớ kì thật rất mâu thuẫn, không nghĩ tới lúc này sẽ tới tìm cậu, nhưng mà...” lại nhịn không được.

Diêm Trừng từ trong nhà đi ra, tự nhiên trong lòng tràn ngập chờ mong thời gian được gặp lại Kỉ Tiểu, nhưng lại không nguyện ý để cho đối phương thấy bản thân rơi vào hoàn cảnh nghèo túng, hy vọng có thể dàn xếp tốt mới nói nhưng sinh nhật Kỉ Tiểu đã tới gần, Diêm Trừng rốt cuộc không quản được chân mình.

“Thấy mỗi lần cậu đi qua dưới dưới lầu đều dừng lại một chút, là tớ biết cậu nhất định đã phát hiện ra tớ.” Diêm Trừng cười thực sáng lạn, tựa như đang khoe khoang chuyện gì quý giá lắm lắm.

Kỉ Tiểu bị biểu tình được yêu thích như phát sáng của hẳn làm cho mọi lãnh ý trên mặt đều tán đi một chút, nhưng rất nhanh lại trở về, khe cong cong môi như thế nào cũng không thả lỏng được.

Diêm Trừng đơn giản trực tiếp vuốt ve mặt cậu, cảm thụ làm da mềm mại ẩm ướt dưới lòng bàn tay: “Đừng bày ra vẻ mặt này, đây là do tớ tự chọn, không liên quan tới cậu đâu.”

Kỉ Tiểu dừng một chút, rốt cục lên tiếng: “Cậu nói như thế nào?” với người trong nhà...

Nói thế nào à....

Diêm Trừng trước khi sự việc phát sinh cũng đã từng nghĩ phải nói thế nào, dù hẳn biết có thể đến lúc đó mọi chuyện sẽ không thể khống chế được, nhưng hẳn vẫn cố tận lực làm cho quá trình này không quá phập phồng dữ dội, dù sao hẳn cũng là bên đuối lý, hẳn không có khả năng làm được đúng tình hợp lý.

Đúng vậy, Diêm Trừng ngay từ đầu đã tính toán rồi đi, cũng dự đoán được Diêm Hồng Tá sẽ nói câu kia: “Con bước chân khỏi nhà này thì đừng bao giờ trở về nữa.” nếu có thể, ai nguyện ý nháo tới mức này, chính là bởi vì Diêm Trừng biết bọn họ sẽ không thỏa hiệp, mà chính bản thân hẳn cũng sẽ không thỏa hiệp, nên mới có lựa chọn như vậy, bình tĩnh tĩnh khí bàn bạc kỹ hơn mà nói thật sự không cách nào giải quyết được vấn đề, người nhà cùng hẳn hoàn toàn là hai lập trường hoàn toàn đối lập, không ai có thể hiểu được tâm tình của hẳn, Diêm Trừng cũng không cần người cảm động lắm.

Ngày đó từ ngoài trở về nhà, bà ngoại cũng đã ngồi trong phòng khách chờ hẳn, mà so với việc đối mặt với Diêm Hồng Tá thì hẳn càng sợ đối mặt với bà ngoại hơn, đối mặt với ánh mắt thương tâm của bà ngoại.

Vừa vào cửa quả nhiên nhìn thấy sắc mặt bà ngoại ảm đạm, bà ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Diêm Trừng thật lâu sau mới nói: “Con vì sao lại lấy tiền đồ của mình mà đùa giỡn?”

Diêm Trừng căng thẳng, thấp giọng nói: “Con xin lỗi...”

Bà ngoại lắc đầu: “Con xin lỗi ta làm gì, con hy sinh như vậy là vì cái gì, con đến tốt cùng có hiểu mình đang làm gì không?”

Diêm Trùng trên mặt vẻ xấu hổ thu liễm chút: “Con biết.”

“Con có thật sự hiểu không?”

Đối mặt truy vấn, Diêm Trùng bỗng nhiên nói: “Bà ngoại, nếu Kỉ Tiểu là con gái, bà còn cảm thấy con ngu xuẩn không? Trong lòng con, chỉ có một mình cậu ấy, con có thể bỏ trường tốt, nhưng con không thể bỏ cậu ấy.”

“Con cho là ta không hiểu sao? Tình cảm ở tuổi này của các con, ta so với con còn rõ ràng hơn!” bà ngoại cũng lớn tiếng nói: “Nhưng con còn chưa chuẩn bị tốt, Diêm Trùng, ta không nói con lập tức buông tay, ta cũng không quan tâm con thao thao bất tuyệt tương lai sẽ thế nào, nhưng con có thật sự hiểu rằng con có thể tự gánh vác sinh hoạt sau này hoàn toàn sẽ biến dạng hay không?”

“Con có thể.” Diêm Trùng biểu tình kiên định, không chút nào thoái nhượng: “Con đường này là do con tự chọn, con biết phải làm thế nào!”

Tuổi trẻ niên thường hay thay đổi, tuổi trẻ luôn cảm thấy quyết định của mình là vĩnh viễn, tuổi trẻ không sợ trời không sợ đất, bọn họ không nhìn thấy bụi gai ẩn trong sương mù phía trước, chỉ nhìn thấy những thống khoái ngay trước mặt.

Bà ngoại trầm hít sâu một hơi, biết là khuyên nhủ không có tác dụng, bà trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Vây để sau này đi, các con tách ra vài năm, nếu vài năm sau các con vẫn nghĩ như vậy, Kỉ Tiểu vẫn lựa chọn như vậy thì ta và ông ngoại con sẽ không ngăn cản.”

Diêm Trùng ngẩn ngơ, từ biểu tình rối rắm của bà ngoại có thể nhìn ra được không phải bà đang thỏa hiệp cũng không phải là kế hoãn binh mà là chân thành đề nghị, Diêm Trùng nói không thấy cảm động là giả, hần nghĩ, ít nhất bà ngoại nguyện ý cho hần cơ hội, không triệt để chặt đứt đường lui của hần.

Chính là, Diêm Trùng vẫn như cũ không muốn, Diêm Trùng nếu có thể chờ, hần liền không cần phải khó khăn thế này, trời biết thời gian không được gặp Kỉ Tiểu, hần thực sự đã lao lực quá độ, chính bản thân hần cũng không biết đã trải qua thế nào, nếu còn phải tiếp tục chờ 5 năm, 10 năm nữa thì hần sẽ thực sự mất đi Kỉ Tiểu, con đường thời gian phía trước xa vời, Diêm Trùng không biết như vậy có ý nghĩa gì, đảo qua đảo lại trừ bỏ lãng phí thời gian và thần kinh hần cũng sẽ bị tra tấn từng ngày từng phút ra thì hần sẽ có được cái gì?

Diêm Trùng không nguyện ý, hần cũng không chờ nổi.

Cho nên hần chỉ có thể nói với bà ngoại, nhiều lần câu: “con xin lỗi...”

....

Trở lại a thị, sắc mặt Diêm lão thái gia và Diêm Hồng Tá đương nhiên sẽ không thể tốt đẹp được, khi nhìn thấy Diêm Trùng xuất hiện, Diên lão thái gia liền nói: “Đủ lòng đủ cảnh rồi hă...”

Ông trước nay luôn sủng Diêm Trùng lên trời, chưa từng dùng ngữ khí nghiêm khắc như vậy để nói chuyện với hần, có thể thấy được lúc này ông tức giận thế nào.

Diêm Trùng chỉ biết vâng lời không lên tiếng, Diêm lão thái gia đem tờ nguyện vọng đại học đặt lên bàn: “trước nay ta chưa từng mắng chửi con, là ta đã quá tin tưởng con rồi, Diêm Trùng.”

Diêm Trùng nguyện vọng 1 đích xác như Diêm lão thái gia nghĩ là A đại, nhưng trong tờ nguyện vọng nộp cho giáo viên lại ghi tên khoa cao điểm nhất ở A đại, mặt sau còn ghi một dòng “nghe theo sắp đặt” chói lọi xa hoa, với số điểm của Diêm Trùng, vào khoa thấp điểm nhất cũng còn là miễn cưỡng, cho dù Diêm lão thái gia có muốn động tay động chân nhét người vào thì cũng hơi khó, ông không ngờ là Diêm Trùng đã tự chủ trương làm như vậy, chỉ trách trước đây hần giả bộ nghe lời, khiến lão thái gia mất cảnh giác.

Kỳ thật hiện tại muốn nhét người vào cũng chưa muộn nhưng trước hết ông phải đem thằng cháu đang trong thời kì phản nghịch này uống nắn cho thuận theo mới được, Diêm gia sao có thể vì hần mà mất mặt.

Nhưng Diêm Trùng nửa điểm cơ hội cũng không cấp cho bọn họ, vô luận là lão thái gia có giáo huấn thể nào, dùng ngôn từ chính nghĩa thể nào, hấn từ đầu tới cuối đều không nói một lời. bởi bọn họ nói gì? Bọn họ coi tình cảm hay những hành động của hấn trong mắt đều là trò cười, không đáng được nhắc tới, thậm chí là điên cuồng ấu trĩ, phải triệt để bị bóp chết, cho dù hấn có muốn giải thích, biểu đạt thể hiện bọn họ cũng không nguyện ý nghe.

Mà chính thái độ im lìm của hấn càng khiến bọn họ tức giận hơn, quả nhiên, lão thái gia đập bàn cái rầm, hung hăng chỉ vào Diêm Trùng nói: “Ta mặc kệ con nghĩ thể nào, trường học này mày dù muốn hay không cũng phải học, con tưởng ta không có biện pháp động tới chúng mày sao?” hai từ ‘chúng mày’ vừa nói ra thì Diêm Trùng đã biết có ý gì, với bản lĩnh của hấn sao có thể đấu lại được với Diêm gia, Diêm Trùng trong lòng sáng tỏ nhưng khi thật sự nghe được hai từ đó thì trong lòng hấn cảm thấy như bị một dao đâm phải, cảm giác như đang có người sát muối lên vết thương đó, không phải bởi vì bọn họ muốn tổn thương Kỉ Tiểu mà là vì những người nói lời này chính là người thân của hấn.

Biểu tình lập tức đọng lại, hấn nhìn Diêm lão thái gia, lại nhìn sang Diêm Hồng Tá, một lúc lay không động dậy gì.

Diêm lão thái gia cho rằng uy hiếp của mình đã có tác dụng, định nói thêm mấy câu nữa để làm thẳng cháu yêu tình lại, đứa nhỏ này vẫn còn quá non nớt, nhưng lá gan thực không nhỏ, hiện tại chưa đi làm, về sau sẽ sống thể nào.

Ai ngờ, Diêm Trùng bỗng nhiên lên tiếng.

Diêm lão thái gia nghe xong sững sốt, kinh ngạc nhìn về phía tôn tử mình.

Diêm Hồng Tá cũng nhíu chặt chân mày, ông lãnh hạ thanh nói: “Con nói cái gì?”

Diêm Trùng mặt mày lãnh túc, âm âm cảm giác khí thể hai người trước mắt đã khôi phục lại như ban đầu, hấn chậm rãi lặp lại một lần lời vừa nói.

Diêm Trùng nói: “Vô dụng thôi.”

“Vô dụng? con có thể thử xem.” lời này Diêm Hồng Tá nói so với Diêm lão thái gia càng có khí phách hơn.

Biểu tình của Diêm Trùng không thay đổi, ánh sáng trong mắt hấn cũng nhạt dần: “Nếu hai người dùng Kỉ Tiểu để uy hiếp con, con nhất định chỉ có thể thoái nhượng, nhưng hai người cảm thấy con có thể để cho hai người sắp đặt cả đời sao? Mạng là của con, cuộc sống cũng là của con, con muốn nó trở nên không tốt, trở nên thối nát, trở nên suy sút, thì có hay không có Kỉ Tiểu cũng vậy thôi, con không sợ hai người tống con vào A đại, con muốn chết hay muốn sống, tương lai là người hay là quỷ vẫn là do con định đoạt, hai người có thể phái người 24/24 giám sát con, nhưng hai người có thể giám sát được bao nhiêu lâu? Con cuối cùng cũng sẽ tìm cơ hội để thực hiện lựa chọn của mình, không tiếc trả bất cứ giá gì, đến lúc đó, thể diện của Diêm gia sẽ không còn được đảm bảo.”

Lần này vừa nói ra, không chỉ Diêm lão thái gia tức giận đến nổi rung râu mép tròng lớn mắt, mà Diêm Hồng Tá cả khuôn mặt cũng đen mặt lại.

Diêm Trùng vẫn chưa nói xong: “Ông có muốn biết là con có nói đùa hay không, hai người có thể thử xem...”

Hấn còn chưa nói xong, Diêm Hồng Tá liền cho hấn một cái bạt tai!

Cái tát đó kì thật cũng không mạnh lắm, ít nhất Diêm Trùng cũng không cảm thấy quá đau, chỉ thấy tê liệt, nhưng đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ hấn bị ăn tát, lại là lúc hấn đã trưởng thành.

“Con không cảm thấy là tự cho mình rất giỏi sao? Được, con đã sa đoạ như thế, vậy thì hãy cho ta xem bản lĩnh của con, từ giờ trở đi, con chỉ cần bước ra khỏi cửa Diêm gia một bước, liền dừng bao giờ nghĩ sẽ trở về!”

Diêm Hồng Tá thu tay, thần sắc trên mặt nhanh chóng khôi phục như cũ, khi nói những lời ấy khẩu khí lạnh nhạt, biểu tình không thay đổi, chỉ có ánh mắt cực độ lạnh lẽo.

Trong lòng đủ loại tư vị tạp trần lập tức cuộn trào, hấn nắm chặt tay rồi thả ra, cứ thế nhiều lần, sau một lúc lâu mới xoay người bước ra khỏi Diêm gia.

Trước khi rời đi, hắn nhìn thoáng qua ông nội, lần thứ 2 nhẹ giọng nói một câu: “con xin lỗi...”

Hết chương 109

110. Chương 110

Diêm Trì nhớ lại chuyện căng thẳng giữa mình và gia đình, đương nhiên sẽ không nói chi tiết với Kỉ Tiểu, nhưng Kỉ Tiểu từ sắc mặt bình tĩnh của hắn cũng có thể đoán được lúc đó Diêm Trì gian nan thế nào cùng cảm thụ lúc này của hắn.

Thấy Kỉ Tiểu chỉ cầm bánh ngọt bằng hoàng không động, Diêm Trì thay cậu dùng thìa múc một miếng nhỏ, sau đó đưa tới trước miệng Kỉ Tiểu, chính là đối phương cũng không có ý định hé miệng.

Diêm Trì không thấy sắc lạnh trong mắt Kỉ Tiểu, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm chút kem bên môi cậu bị mình không cẩn thận chạm phải, màu sắc sáng trắng ở bên cánh môi Kỉ Tiểu càng phát ra yên hồng mình mị, căng tràn ngon miệng, Diêm Trì nhìn không được ghé sát vào người kit, lại nghe Kỉ Tiểu dùng giọng thanh thanh nhẹ nhẹ nói: “Ước định kia đã sớm kết thúc...”

Lúc trước hai người đã ước định rằng, sau khi tốt nghiệp thì đoạn quan hệ này sẽ kết thúc, hai người sẽ tách ra, mà hiện tại đã là tháng 8.

Diêm Trì ngưng lại, rồi lại mỉm cười, tiếp tục cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Kỉ Tiểu, vươn đầu lưỡi liếm đi vết kem ngọt nị, vừa nói: “Khi đó ước định vì cái gì, cậu còn nhớ không?”

Kỉ Tiểu không trốn tránh, chỉ cảm thấy đầu lưỡi ẩm nóng linh hoạt, thông thả qua lại lưu luyến trên môi mình, chớp mũi nhẹ ma sát má, hơi thở hô hấp đều là khí tức của đối phương.

Kỉ Tiểu không nói, Diêm Trì liền nói thay cậu: “Cậu sợ tớ biết được chuyện nhà cậu, cho nên mới đáp ứng đúng không, nhưng mà... nếu điều kiện này không thành lập thì ước định này cũng đã sớm hủy bỏ rồi.”

Kỉ Tiểu ngậy người, vừa định há miệng để nói chuyện, đầu lưỡi Diêm Trì liền công thành đoạt đất trượt vào trong, cẩn thận kĩ càng hôn sâu Kỉ Tiểu.

Khoảng cách gần như vậy, Diêm Trì có thể thấy được trong mắt Kỉ Tiểu có kinh ngạc, có mê mang... sau đó là bi thương, hết thấy cảm xúc phức tạp hỗn loạn tầng tầng lớp lớp, sóng sau đè sóng trước liên tiếp nảy lên rồi tắt cả lại hòa tan vào nhau, nhạt dần tựa như những gợn sóng lẫn lẫn tại trong con người Kỉ Tiểu chậm rãi khuếch tán.

Diêm Trì thấy vậy, vươn tay đỡ đầu Kỉ Tiểu càng gần, môi lưỡi giao triền cũng cuốn lấy càng sâu, hắn dùng lực liếm lấp khoang miệng nhuần hoạt, hấp thu hương vị quen thuộc hai tháng qua hắn luôn mong nhớ, thẳng tới khi thất lựng Kỉ Tiểu như nhũn ra, cả người căng cứng chậm rãi buông lỏng, dựa hết lên người hắn, Diêm Trì mới lưu luyến không rời mà rời đi đôi môi cậu.

Biểu tình Kỉ Tiểu đã không còn lãnh đạm như vừa rồi, tuy rằng sắc buồn vẫn chưa tán đi hết, nhưng chút ướt át trong mắt nhất định không phải bởi vì khó thở mới sinh ra.

Cho nên, nếu Kỉ Tiểu thực sự hoàn toàn trong lòng không chuẩn bị, hiện tại Diêm Trì sao có thể an toàn ngồi ở trong này ôm người trong lòng.

Diêm Trì tự cho là mình giấu diếm rất giỏi cho rằng hiểu rõ bối cảnh của Kỉ Tiểu, kỳ thật chính Kỉ Tiểu từ lâu cũng đã nhìn thấu hắn, chính là hai người đều không nói thẳng ra mà thôi.

Diêm Trì nhìn không chuyển mắt Kỉ Tiểu gần trong gang tấc ngay trước mặt, hắn từng vô số lần nghĩ tới đối phương phát hiện mình đã biết chuyện của cha mẹ cậu thì sẽ thế nào, nổi giận? tuyệt vọng? lạnh lùng? Hay là triệt để oán hận mình? Dù sao lúc những chuyện trước kia vẫn còn hiển hiện trước mắt, tuy rằng Diêm Trì đã làm tốt chuẩn bị, vô luận là bị đánh bị oán bị bắt buộc chia tay, Diêm Trì cũng sẽ

không quay đầu, nhưng vừa rồi khi thẳng thắn đối mặt với Kỉ Tiểu, trong lòng Diêm Trì vẫn tràn ngập thấp thỏm.

Mà kết quả, Kỉ Tiểu không chỉ không làm hắn thất vọng mà còn khiến hắn vui sướng ngất ngây.

Đối với Kỉ Tiểu mà nói như vậy có bao nhiêu khó khăn Diêm Trì không rõ, đối với bản thân có bao nhiêu không dễ dàng, nhưng đại biểu cho loại ý nghĩa nào, Diêm Trì tự nhiên hiểu rõ, trong nháy mắt trên mặt hắn biểu tình mừng rỡ như điên, phát ra tình cảm mãnh liệt cơ hồ muốn đem Kỉ Tiểu hòa tan vào mình.

Kỉ Tiểu bị hắn nhìn chằm chằm không nổi, đẩy Diêm Trì ra mới nhớ tới khi hôn đã bị hắn vòng tay ôm càng ngày càng chặt.

Mặc dù mỗi lần đều phải nói những lời này, dù biết không có tác dụng gì, nhưng Kỉ Tiểu vẫn nhịn không được thấp giọng: “Buông tay....!”

Diêm Trì tự nhiên cũng không nghe, không những không nghe mà ngược lại càng dán sát vào hơn, đôi môi dọc theo sườn mặt vừa hôn vừa nói: “Thực xin lỗi, là tớ không tốt... tớ chỉ là rất nhớ cậu, tớ cam đoan, nếu cậu về sau không muốn tớ biết cái gì tớ sẽ không hỏi, cũng sẽ không tò mò.”

Kỉ Tiểu tin hắn liền có quý! Vì những lời này cậu nghe Diêm Trì nói qua không biết bao nhiêu lần, hơn nữa tuy nói hắn điều tra mình dù không hận nhưng không có khả năng không trách hắn, cho nên Kỉ Tiểu giơ tay lên, cho Diêm Trì một cái tát, nó là cái tát thực ra cũng chỉ hất mặt hắn sang một bên, động tác cũng ngừng lại.

Tay Kỉ Tiểu cứng đờ, đang định quay sang nhìn mặt Diêm Trì, bỗng nhiên đối phương mãnh liệt đè lại hai vai Kỉ Tiểu đè cậu lên ghế sa lông!

Thấy trên mặt Diêm Trì không có nửa điểm không khoái ngược lại hai mắt như phát sáng, nhìn Kỉ Tiểu dưới thân tựa như biểu tình sói đói ăn lâu ngày nhìn thấy con mồi ngon miệng ngay trước mắt, hiển nhiên cái tát vô lực không đến nơi đến chốn vừa rồi của Kỉ Tiểu đã châm lửa trong lòng Diêm Trì.

Mặc kệ phản kháng mãnh mẽ của Kỉ Tiểu, Diêm Trì một bên cố định hai tay cậu, một bên cởi áo phông mới đưa cho Kỉ Tiểu thay, áo phông là tự tay hắn mua, mặc ở trên người Kỉ Tiểu vốn rộng thùng thình, hiện tại nhẹ nhàng gạt ra đã lộ hơn nửa ngực bụng, hơn nửa năm mệt nhọc khiến Kỉ Tiểu vốn mảnh khảnh lại giờ lại gầy không còn mấy lạng thịt, thất lưng thon nhỏ một vòng tay Diêm Trì cũng có thể ôm, xương sườn mờ mờ hiện trên làn da trắng nõn, càng nhìn Diêm Trì vừa đau vừa hưng phấn.

Diêm Trì cúi đầu, liếm lên ngực Kỉ Tiểu khiến cậu khẽ run rẩy kháng cự, đầu lưỡi chậm rãi di động tới nhũ tiêm hồng nhạt, nhẹ nhàng vờn vờ, sau đó nhìn nó nhanh chóng đứng thẳng, lại lần nữa ngậm vào miệng trêu đùa.

Kỉ Tiểu tay bị giữ chặt, vốn thất lưng còn dùng lực muốn thoát khỏi động tác của Diêm Trì, hiện tại nơi mẫn cảm đột nhiên bị tập kích, cả người lập tức liền xụi lơ, hơi thở dồn dập, cổ sức mím môi nhả nạt mới không phát ra tiếng kêu xấu hổ.

Đầu lưỡi Diêm Trì lại đổi sang đầu nhũ bên kia, tay lại lại vuốt ve dần xuống hạ phúc, chui vào trong khó hạ, ngón tay chạm được phần thân đang có xu hướng đứng thẳng, Diêm Trì khẽ cong cong mỉm cười, bỗng nhiên ngừng đầu chậm rãi dọc theo vòng eo đi xuống thấp.

Khi Kỉ Tiểu cảm thấy quần ngủ chậm rãi rời khỏi cơ thể, mà môi Diêm Trì lại lướt qua hạ phúc sau lại càng tiến cận với chỗ kia, Kỉ Tiểu bối vì dục niệm khẽ nhúc nhích mà hai mắt sưng mở mãnh liệt mở lớn, đẩy Diêm Trì ra nhưng lại bị hắn trực tiếp chế trụ động tác, hai chân cũng bị mở rộng ra, đem nơi địa phương bí ẩn triệt để lộ ra ngoài không khí.

Khí nóng vờn quanh hạ thân, Kỉ Tiểu rốt cục nhịn không được rên ngâm ra ngoài, cậu sao chịu nổi đối đãi như vậy, loại cảm giác này không hẳn là xấu hổ mà có thể nói là khủng bố, cơ hồ trong nháy mắt như muốn nuốt sống lý trí Kỉ Tiểu, đầu lưỡi Diêm Trì khẽ động Kỉ Tiểu liền trợn to mắt, trong mắt một mảnh mờ mịt, đồ ửng liền lan tràn khắp mặt, một đường lan tới toàn thân.

Hai bàn tay gắt gao nắm chặt đệm ghế, ngón tay trở nên trắng bệch, chân muốn co rút, Diêm Trì sao còn không động, khoang miệng Diêm Trì lại quá nóng, Kỉ Tiểu thể nhưng trực tiếp tự mình công đạo,

may mà Diêm Trùng phản ứng nhanh nhẹn mới không bị sắc tới.

Ngẩng đầu thấy khuôn mặt Kỉ Tiểu mê ly, mâu quang trong suốt, tư thái thất thần khiến Diêm Trùng lập tức nhịn không được, hần vươn tay nâng chân Kỉ Tiểu lên, nhả ra bạch trọc của Kỉ Tiểu lên tay, nương theo bạch dịch trơn tuột cho một ngón tay đi vào.

Kỉ Tiểu run lên, không đợi phản kháng đã bị Diêm Trùng hôn sâu, trì độn một lúc lâu mới nghĩ tới Diêm Trùng vừa rồi làm cái gì, đối phương khẩu giao cho mình còn có thể nếm mùi thảo nhiên của cậu, trong nháy mắt Kỉ Tiểu mặt càng đỏ ửng như bị luộc chín, đầu quay đi chỗ khác muốn tránh né, lại bị Diêm Trùng đẩy nụ hôn đi sâu hơn.

Phía dưới đã có thể chứa được 3 ngón tay, Diêm Trùng cảm thấy không sai biệt lắm, lập tức không thể chờ đợi được mà thay bằng bản thân đã sớm giương cung bạt kiếm, chân Kỉ Tiểu bị đẩy lên trước ngực, hậu huyệt được mở rộng truyền tới cảm giác bị kéo căng khi hạ thân Diêm Trùng đang từng chút tiến vào.

Từ sinh nhật Diêm Trùng tới sinh nhật Kỉ Tiểu, hai người cũng đã có gần 4 tháng không thân cận qua như vậy, chờ tới khi toàn bộ tiến sâu vào hết, Diêm Trùng mới khẽ thở dài một tiếng, môi hôn từ trên trán chảy dài nhro giọt lên ngực Kỉ Tiểu.

Đôi mắt Kỉ Tiểu bởi vì vừa rồi đã được giải phóng mà giờ đã thanh tỉnh hơn một chút, lúc này không chớp mắt nhìn chằm chằm Diêm Trùng phía trên, đã không còn vẻ lãnh đạm như xưa mà thay vào đó là nỗi lưu luyến chôn sâu mơ hồ hiện ra.

Diêm Trùng trong lòng rung động, vừa cúi đầu hôn khắp mặt Kỉ Tiểu, vừa nhịn không được chậm rãi loan hạ thất lũng luật động.

Mà động tác của Diêm Trùng càng lúc càng lớn, tiếng rên rỉ trong miệng Kỉ Tiểu cũng phát ra càng nhiều, thanh âm bởi vì trộn lẫn giữ khó chịu và khoái cảm tình dục, so với ngày xưa lại càng khàn khàn, lại thêm một phần ngọt lịm, Diêm Trùng nghe được càng thêm kích động, tần suất xô xuyên càng lúc càng nhanh.

Điểm mẫn cảm nhiều lần bị tra tấn kết quả Kỉ Tiểu lần thứ 2 lâm vào trạng thái thất thần, cậu vòng tay ôm chặt cổ Diêm Trùng, môi hồng hé ra, nước bọt không kịp nuốt tràn ra khóe miệng, tư thái dâm mị tuyệt mỹ hoàn toàn chìm trong dục vọng, cảm giác này ở trên người Kỉ Tiểu lại có chút thanh lệ mị hoặc, phân thân Diêm Trùng lại trưởng lớn một vòng, như thế nào cũng có cảm giác không đủ.

Hần vong tay đem Kỉ Tiểu đỡ dậy, để cậu ngồi lên đùi hần.

Bởi vì vị trí thay đổi, mà chỗ hai người giao hợp lại đậm tới càng sâu, Kỉ Tiểu kêu lên một tiếng, ôm chặt cổ Diêm Trùng mới không mất cân bằng.

Tư thế này khiến Diêm Trùng từ đầu tới cuối tiến nhập thêm vui sướng sướng khoái, hần đỡ thất lũng Kỉ Tiểu đè xuống, ghé sát vào tai đối phương khàn khàn hỏi: “Kỉ Tiểu... mấy tháng nay cậu trải qua thế nào?”

Kỉ Tiểu lông mi cong cong run rẩy, mờ mịt nhìn hần, Diêm Trùng lại nói: “cậu có biết tớ đã trải qua thế nào không...” vừa nói hần lại càng thêm dùng sức đâm mạnh vào trong khiến Kỉ Tiểu vừa thống khổ vừa thích thú sướng khoái rên ngâm.

“Cậu có biết là tớ mỗi ngày đều nhớ tới cậu...muốn ôm cậu như vậy...cậu có biết không?”

Kỉ Tiểu bị xô xuyên không chịu nổi xoay xoay thất lũng muốn trốn lại bị Diêm Trùng kiềm chế, Diêm Trùng không buông tha cậu, hạ thân lại càng thêm hung ác ra vào.

“Còn cậu thì sao? Có nhớ tớ không...hay vẫn nghĩ cùng tớ chia tay,là được giải thoát rồi...”

Đây là tiếng lòng chân thật của Diêm Trùng, hần cũng chỉ dám ở những lúc như thế này mới dám nói ra, hần ngậm lên vành tai cậu, ở nơi đó để lại những dấu vết đỏ ửng đánh dấu chủ quyền của hần, lại hôn một đường tới đôi môi, khẽ cắn lên đôi môi đã sưng đỏ.

“Cậu có nghĩ hay không, huh?” Diêm Trùng chưa từ bỏ ý định truy vấn, đối với dũng đạo bên trong mãnh lực công kích.

Kỉ Tiểu bị đâm tới cả người ướt đầm như mới từ trong nước ra, thất lực run rẩy, lại vừa phải tiếp nhận truy vấn của Diêm Trùng, sau một lần đâm sâu chấn động, Kỉ Tiểu nhin khôn được lắc đầu nói: “từ bỏ...không được...”

Diêm Trùng lại hạ quyết tâm hỏi cho bằng được: “Nghĩ hãy không?”

Kỉ Tiểu mặt mày đỏ ửng, trong nháy mắt thủy quang lưu động, mắt không tiêu cự nhìn hấn, một lúc lâu rốt cục không thể chịu đựng tra tấn mà nói: “nghĩ...”

Diêm Trùng ta buông lỏng, vội hỏi: “là nghĩ...tới tới, hay nghĩ muốn rời khỏi tới?”

Chính là vô luận hấn kiên trì thế nào, Kỉ Tiểu cũng chỉ lặp đi lặp một chữ đó.

Diêm Trùng dần dần hiểu, lại nhìn Kỉ Tiểu đã tới cực hạn, hấn lúc này mới ngừng tra tấn cậu, đem cả người cậu ôm chặt rồi mới giải phóng ra.

Kỉ Tiểu vô lực run rẩy, trước khi chậm rãi mất đi ý thức, trong đầu vẫn nghĩ tới từ kia.

Nghĩ...

Nhớ cậu.

Cũng muốn rời khỏi cậu.

Hết chương 110

111. Chương 111

Kỉ Tiểu mệt chết đi, nhưng cuối cùng vẫn là bị nóng tỉnh, vừa mở mắt ra liền thấy phân nửa khuôn mặt Diêm Trùng ngay sát bên, hai người xích lõa ôm nhau, Kỉ Tiểu bị hấn gắt gao ôm chặt trong ngực, Diêm Trùng đầu chôn ở bả vai Kỉ Tiểu, từng đợt hô hấp nóng rực phát qua, nóng như muốn thiêu cháy làn da Kỉ Tiểu.

Bên trong phòng có mở điều hòa, nhưng lại có một hỏa lò lớn như vậy ở ngay bên cạnh, tuyệt đối không có tác dụng gì, Diêm Trùng cũng thấy nóng nhưng hấn không chịu buông Kỉ Tiểu ra, tình nguyện hai người đây dựa đầm đìa mồ hôi.

Kỉ Tiểu khó chịu đẩy hấn ra, nhưng lực đạo mềm yếu hoàn toàn không làm được gì, tay giống như đang trơn trượt ngược đối phương, liền bị Diêm Trùng nắm chặt lấy.

“Ngoan...ngủ tiếp đi.” Diêm Trùng mơ hồ dỗ.

Kỉ Tiểu trừng mắt: “Tớ muốn tắm rửa.” lời nói lãnh đạm nhưng bởi vì thanh âm vô lực nghe qua có hương vị giống như làm nũng.

Diêm Trùng nhếch môi cười, bị cảm giác ỷ lại này biến thành thập phần thỏa đáng, hấn mở mắt thâm thúy nhìn Kỉ Tiểu một lúc, lại cho cậu một nụ hôn rơi xuống môi, lúc này mới thỏa mãn đứng dậy chuẩn bị nước tắm cho cậu, sau đó ép buộc nửa buộc mới bế người đi tắm rửa sạch sẽ.

Kỉ Tiểu tự nhiên không muốn hấn hỗ trợ thế nhưng lực bất tòng tâm, cuối cùng đơn giản mặc hấn hành sự, sự thật chứng minh, Diêm Trùng đại thiếu gia chuyện có thể ngượng tay chứ riêng việc ép buộc cùng hầu hạ Kỉ Tiểu hai chuyện này ngày càng làm tới thành thạo thuận buồm xuôi gió, tổng kết lại là không thiếu kinh nghiệm.

Tắm rửa xong, Diêm Trùng lại một lần nữa bế Kỉ Tiểu đặt lại lên giường, đem chiếc bánh ngọt ngày hôm qua không động vào tý nào mang tới làm bữa sáng, thuận tiện còn ăn cần pha thêm cốc sữa, sau đó mới tự mình đi toilet.

Kỉ Tiểu nghe tiếng nước rồi chậu giặt leng keng ồn ào từ trong nhà tắm truyền ra, tưởng tượng bộ dạng Diêm Trường tự tay giặt quần áo, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì, yên lặng ngồi một lúc, Kỉ Tiểu định đứng dậy tới xem hần, vừa quay đầu lại liền ngừng bước, chỉ thấy trên tủ đầu giường có hai tờ giấy.

Bận rộn nửa ngày, Diêm Trường mới giặt xong đồng quần áo ướt tối qua của cả hai, may mà bây giờ là mùa hè, nhưng cũng có vài cái quần bó, nếu tới mùa đông, sợ là phải mất rất nhiều sức lực, xem ra có thời gian thì đi mua một cái máy giặt mới là thượng sách. Diêm Trường vừa nghĩ định đem đồng quần áo vừa giặt đi phơi khô, đi qua phòng thấy Kỉ Tiểu cúi đầu ngồi bên giường không nhúc nhích.

Diêm Trường bỏ đồng quần áo xuống, từ phía sau ôm eo Kỉ Tiểu, đầu gác lên vai cậu, cùng cậu nhìn hai tờ giấy Kỉ Tiểu đang cầm.

Đó là 2 chiếc vé tàu, từ U thị tới Nam huyện, thời gian là 2 ngày sau.

Diêm Trường vẽ mặt cười nói: “vốn nghĩ thi xong có thể đi một nơi nào đó lãng mạn chút, châu Âu hay Nam Mỹ gì đó, kết quả hiện tại khẳng định không cho phép, có thể ngồi tàu cũng không tệ rồi, không biết cậu có nguyện ý không...”

Kỉ Tiểu không nói lời nào, mi mắt đang buông xuống nhẹ nhàng chớp động, mỗi một cái chớp đều như cào cào vào trong lòng Diêm Trường, hần nhin không được nghiêng đầu hôn lên khóe môi Kỉ Tiểu, tay cũng không thành thật sờ soạng eo bụng cậu, ngay sau đó liền bị Kỉ Tiểu một phen đẩy ra.

Cánh mũi Kỉ Tiểu hơi hấp hấp, lại nhìn sang đồng quần áo bên kia, lạnh lùng nói: “Vẫn còn nguyên bọt xà phòng.”

Kết quả đồng quần áo kia cuối cùng vẫn là đợi Kỉ Tiểu có thể di chuyển mới được giặt lại sạch sẽ.

.....

Hai ngày sau, hai người lên xe lửa đi tới Nam huyện.

Diêm Trường mua vé tàu bình thường, thế nhưng trên đường cũng phải ngồi 4, 5 tiếng, một đường đi xóc nảy cũng chịu không ít tội, hơn nữa Kỉ Tiểu tối qua còn bị hần éo buộc một lần, hiện tại eo vô lực, chỉ có thể cả người dựa vào Diêm Trường chống đỡ, Diêm Trường cùng Kỉ Tiểu tách ra mới mấy tháng, đã sớm tưởng niệm thành họa, không nhân cơ hội bồi bổ như thế nào liền đủ, cho nên cũng không quản bác gái đối diện ánh mắt đánh giá quét qua quét lại, chặt chẽ ôm chặt Kỉ Tiểu, còn ngồi bóc cam, đưa nước cho cậu.

Tới Nam huyện cũng khoảng 6h tối, rời khỏi nhà ga, hai người đi dọc phố tìm một quán bún vào ăn. Ông chủ cho không ít ớt cay, Kỉ Tiểu kì thật cũng rất thích ăn cay thế nhưng thể chất của cậu lại không cho phép cậu ăn, vì thế Diêm Trường hỏi xin chủ quán một cốc nước, rồi gạt hết ớt cay từ bát cậu sang bát hần, chỉ là cuối cùng gò má Kỉ Tiểu vẫn hồng hồng lên, môi cũng sưng một vòng.

Từ quán bún đi ra, Diêm Trường cầm một quyển sổ nhỏ tìm địa chỉ, Kỉ Tiểu liếc qua thấy trong quyển sổ ghi lại sơ đồ rậm rạp rồi các loại chú thích, cũng không biết hần từ lúc nào lên kế hoạch hành trình này.

“Rốt cục là cậu có ôn tập không vậy?” vừa lên xe bus, Kỉ Tiểu nhin không được hỏi hần.

Diêm Trường gật đầu: “đương nhiên là có ôn tập rồi, cậu cho rằng nguyện vọng 2 cũng dễ thi vậy sao?”

Kỉ Tiểu không nói gì, cậu biết, điểm Diêm Trường rất đồng đều, tất cả đều đều không cao, không môn nào đặc biệt lệch lạc, tổng thể mà nhìn thì đúng là không tìm thấy chứng cứ rõ rệt hần phát huy thất thường, hiển nhiên phí một phen công phu.

Nhưng kĩ thuật không chế điểm đối với Diêm Trường mà nói có thể dễ dàng làm được, chung quy hần cũng đã có kinh nghiệm 2 năm trời đối đầu với lão ngốc đầu.

Lại ngồi xe hơn 2 giờ, dần rời xa thành thị náo nhiệt, xung quanh chỉ còn đồi nổi trũng điệp xe cuối cùng ngừng ở một thôn trang vắng vẻ.

Diêm Trường xách hành lí cùng Kỉ Tiểu đi tới một nhà bên ngoài gắn biển hiệu “nhà trọ” thì vào đăng kí phòng, vừa nói: “tớ đã lên mạng tra, thấy mọi người đề cử, nơi này tương đối gần với khu du lịch.”

Nghe hẳn nói vậy nữ nhân trung niên đang dẫn đường vội nói: “Đúng thế, các cậu đừng coi thường nhà trọ của tôi nhỏ, nhưng danh tiếng ở bên ngoài rất lớn đó, nhà tôi cũng có thể sánh ngang với khách sạn 3 sao trong trấn đó, lúc nghỉ hè luôn kín phòng, hơn nữa còn rẻ, học sinh hai các cậu tới chỗ này nghỉ là tốt nhất, mở cửa sổ ra liền có thể thấy núi, tiết kiệm được một nửa tiền vé đi lại đó.”

Diêm Trường bị bà chọc cười, nhịn không được cùng bà hàn huyên vài câu, bà chủ liền khuyến mại cho bọn họ một phần mỳ xào đậu xanh, và hai gói đồ ăn vặt thơm ngon.

Phòng đích xác có chút đơn sơ, còn hơi nhỏ, bên trong chỉ có một giường, một tủ, hai chiếc ghế dựa và một ít nước, nhưng cũng coi như sạch sẽ, còn có phòng tắm riêng.

Diêm Trường bỏ hành lí xuống sắp xếp, lại thử các loại phương tiện trong phòng, đi ra thấy Kỉ Tiểu ngồi lên ghế dựa nhìn ra ngoài cửa sổ không nhúc nhích.

Diêm Trường đi qua, bên ngoài trời đã tối đen, trong thôn rải rác vài ánh đèn le lói, phía xa xa nhìn thấy vài ngọn núi tối tăm trùng điệp, sương mù mờ nhạt, còn chưa tới Trung thu, nhưng ánh trăng ngoài trời cũng thực sáng, nhìn kĩ có thể thấy sóng gợn lưu động, khiến người ta sinh ra cảm giác như lạc vào cõi thần tiên.

Diêm Trường đứng sau lưng cậu một lát rồi gọi cậu đi tắm trước.

Tắm xong, bởi vì ngày mai sẽ xuất phát sớm nên hai người liền lên giường đi ngủ, buổi tối ở nơi vùng núi lạnh hơn bình thường, mặc dù là cuối hè cũng không có cảm giác khô nóng, Diêm Trường nhịn không được ôm chặt Kỉ Tiểu, dùng da thịt ủ ấm làn da lạnh lẽo của đối phương.

Không có ồn áo náo loạn như ở u thị, một phòng tối đen chỉ có ánh trăng hắt vào có vẻ mờ ảo, trong bóng tối, Diêm Trường có thể thấy rõ đường nét khuôn mặt tuyệt đẹp của Kỉ Tiểu gần trong gang tấc, sau đó là hai lông mi dài cong vút khê chớp.

Diêm Trường hỏi: “Không ngủ được sao?”

Kỉ Tiểu nhỏ giọng nói: “Tớ đã tới nơi này...”

Diêm Trường sững sốt: “Lúc nào?”

“Mới trước đây.”

Diêm Trường hai mắt lóe sáng, vừa như là kinh sợ vừa như là chờ đợi rồi hỏi: “...cùng ai tới?”

“Cùng...” Kỉ Tiểu dừng lại, dường như nghĩ nên gọi người đó như thế nào, bởi vì cũng đã rất lâu rồi không có ai nhắc tới người này với cậu.

“Cùng...ba tớ.” Kỉ Tiểu nói.

Diêm Trường thấy Kỉ Tiểu khi nhắc tới Kỉ Hiếu Trạch thanh âm trầm tĩnh hẳn, chỉ là ngón tay đặt trên ngực hơi run run.

Khẩu khí khi cậu gọi ‘ba’ có chút là lạ, nhưng vô tình lại toát ra thân mật cùng hoài niệm không thể che giấu.

Diêm Trường kéo tay Kỉ Tiểu qua, nắm chặt lại, bao trong lòng bàn tay mình, chậm chậm xoa xoa mua bàn tay cậu: “Hai người cùng tới chỗ này sao?”

Kỉ Tiểu lắc đầu: “Không phải, chỉ là chỗ đó cũng có núi, có ánh trăng, trăng ở đó rất lớn, giống như đêm nay...” Kỉ Tiểu hồi ức nhớ lại quá khứ, kỳ thật đã rất mơ hồ, cậu trừ bỏ nhớ lại được những thứ này thì không còn nhớ được gì nữa.

Nhưng Diêm Trường vẫn hỏi tiếp: “Đi tới đó chơi sao?”

Có lẽ hôm nay tĩnh cảnh xúc động khiến tâm Kỉ Tiểu lâu nay chưa từng gợn sóng như vậy, hoặc là màn đêm bao trùm khiến cậu có cảm giác an toàn, khó được khi nói nhiều như vậy.

“Ừ, trường mầm non nghỉ, đi chơi.”

Kỉ Hiếu Trạch công tác phi thường phi thường bận rộn, mỗi khi có thời gian đều dùng để chiều cổ con trai mình, chuyện gì cũng bận tâm, sợ cậu khuyết thiếu yêu thương, trước năm 7 tuổi Kỉ Tiểu không có mẹ, nhưng cậu vẫn cảm thấy phi thường hạnh phúc.

“Tớ ở trong núi vẽ cây cỏ, vẽ rất nhiều tranh mang về.”

“Vẽ là do ba cậu dạy sao?”

“Ừ, ba vẽ rất giỏi, còn có thể...chơi bóng.”

Khó trách, dù Diêm Trừng đã sớm suy đoán vị trí của Kỉ Hiếu Trạch trong lòng Kỉ Tiểu, lúc này cũng không khỏi có chút chua xót.

“Cho nên cậu mới thi vào F đại?”

Vì Kỉ Hiếu Trạch, vì tưởng niệm Kỉ Hiếu Trạch.

Bởi vì Kỉ Hiếu Trạch năm đó tốt nghiệp từ F đại, đó là trường cũ của ông ấy.

F đại tại U thị cũng là một trường đại học danh tiếng nhưng vẫn không thể sánh ngang với U đại, nhưng khoa lịch sử của F đại chính là một khoa nổi danh trong nước, không ít nhân tài kiệt xuất đều bước từ nơi này mà ra, mà Kỉ Tiểu đăng kí cũng chính là khoa lịch sử.

Không sai, khiến mọi người trợn mắt há mồm, khiến học sinh cùng thầy cô giáo trường Phụ Trung phải kinh ngạc tột độ, cảm giác Kỉ Tiểu bị bệnh thần kinh mới tự hạ thấp mình thi vào một trường còn dưới mức U đại, càng bởi vì Kỉ Tiểu lấy thân phận là thủ khoa ban tự nhiên lại đăng kí vào một khoa xã hội hoàn toàn xa lạ!

Diêm Trừng lúc ấy đã nghĩ, may mà F đại không có hạn chế, học sinh ban tự nhiên vẫn có thể thi vào khoa xã hội, bằng không Kỉ Tiểu chắc chắn sẽ không buông tay ban xã hội mà chọn học ban tự nhiên, nói như vậy, khi đó cậu đã suy nghĩ hết rồi đi.

Tuy rằng trong lòng có chút tư vị không phải nhưng Diêm Trừng vẫn có thể lí giải Kỉ Tiểu đối với Kỉ Hiếu Trạch gần như tưởng niệm cố chấp, Kỉ Hiếu Trạch là người đối xử với cậu tốt nhất cũng là chỗ dựa duy nhất, đặc biệt là cuộc sống sau này của Kỉ Tiểu thì Kỉ Hiếu Trạch lại càng có ý nghĩa quan trọng, nếu Kỉ Tiểu quên đi Kỉ Hiếu Trạch thì nhân sinh cậu còn dư lại cái gì?

Diêm Trừng có chút không thể nào tưởng tượng được năm đó Kỉ Hiếu Trạch gặp chuyện không may, Kỉ Tiểu đến tột cùng thừa nhận đả kích thế nào.

Trong trí nhớ của Kỉ Tiểu trước 5 tuổi không có Trì Xu Di có lẽ là bởi vì Kỉ Tiểu khi đó quá nhỏ hoặc là do Kỉ Hiếu Trạch đối với cậu quá tốt cho nên nhân vật “mẹ” đối với cậu mà nói là không có khái niệm gì, mà cậu lần đầu tiên nhìn thấy Trì Xu Di là ở trên đường cái, lúc ấy chỉ nói vài câu, mà Kỉ Hiếu Trạch cũng không giới thiệu cô ta với cậu, thẳng tới vài năm sau Kỉ Tiểu mới hiểu được, hóa ra người phụ nữ ăn diện đó chính là mẹ mình, mà khuôn mặt cô ta đối với cậu cũng đã là một hình ảnh rất mơ hồ, ngược lại cảm giác mất tự nhiên từ người phụ nữ đó mới khiến Kỉ Tiểu có ấn tượng.

Lần thứ 2 gặp lại người phụ nữ đó là khi Kỉ Tiểu đã chuyển tới Trì gia, trước đó, Kỉ Tiểu chuyển tới sống tạm thời ở trung tâm bảo trợ xã hội đợi sắp xếp chỗ ở mới, cậu mới đi học được vài ngày, có mấy người mặc đồng phục tới trường gọi cậu ra, nói ba cậu xảy ra chuyện, bọn họ đang tìm cách liên hệ với mẹ cậu, Kỉ Tiểu tạm thời ở đó.

Kết quả ở được khoảng 2 tuần, mẹ không tìm thấy, chỗ ở tạm thời cũng không thể ở được nữa, cho nên mẹ lớn ở trung tâm dẫn cậu tới nhà Trì Xu Huyền, Kỉ Tiểu biết người này, nhưng cũng không tính là quá quen thuộc, người dì này ngẫu nhiên sẽ dẫn một cô bé tới nhà cậu ăn cơm, cũng khoảng 2, 3 tháng mới tới một lần, mỗi lần đều ngồi nói chuyện với ba một lúc rồi rời đi.

Kỉ Tiểu không thích cô ấy nhưng cũng không tới mức chán ghét, cậu là một hài tử cực kì hướng nội, nhưng lại rất nghe lời, giống như Kỉ Hiếu Trạch hi vọng cậu thế nào thì Kỉ Tiểu sẽ làm theo y như vậy, trước kia Kỉ Hiếu Trạch cũng không yêu cầu cậu nhiệt tình đối đãi với Trì Xu Huyền, Kỉ Tiểu cũng không cùng cô ta nói mấy câu.

Mẹ lớn giao cậu cho Trì Xu Huyền, đôi phương cũng đồng ý, nhưng thái độ của cô ta đối đãi với Kỉ Tiểu so với trước đây đã biến hóa nghiêng trời lệch đất, cô ta không hà khắc đối đãi ngộ vật chất với Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu cũng đối xử như trước đây có ăn có mặc, đúng giờ đến trường, chính là cô ta thực không thích nhìn thấy Kỉ Tiểu, hôm này về tới nhà chuyện đầu tiên làm chính là phát giận. cô ta đối với Khương Chân Khương Duệ chỉ phát tiết đánh chửi còn riêng Kỉ Tiểu lại có thêm những lời công kích cay độc.

Trì Xu Huyền chửi rửa nhiều nhất chính là: mày có biết hiện tại vì cái gì mà không ai muốn mày không? Bởi vì ba mày sẽ chết, ba của mày là bị người ta hại chết, là do chính mẹ mày hại chết, mày có biết mẹ mày là hạng đàn bà như thế nào không?

Lúc này cô ta lấy ra bức ảnh chụp, sau đó túm đầu Kỉ Tiểu dí vào bắt cậu nhìn.

Đây mà mẹ mày đấy, có phải rất đẹp không? Nhưng mẹ mày chuyên đi gạt người, chị ta đã lừa rất nhiều nam nhân, chị ta thực thích tiểu, mày là do chị ta sinh ra, mày nói xem mày có thể trở nên giống mẹ mày không?

Những lúc đó Kỉ Tiểu cũng không phản bác lại, cậu chỉ nhìn không chớp mắt vào bức ảnh, sau đó một lần lại một lần nghe Trì Xu Huyền lặp đi lặp lại những lời như vậy.

Diêm Trường vẫn luôn muốn biết quá khứ của Kỉ Tiểu vì thế hắn không tiếc cùng Khương Duệ lén lút giao dịch, chỉ vì muốn tiếp cận được suy nghĩ nội tâm của Kỉ Tiểu, chính là hiện tại thật sự nghe từ chính miệng cậu nói ra, tư vị thật khiến Diêm Trường thấy cực kì khó chịu, hắn là người ngoài nghe đã không chịu nổi lại càng không dám tưởng tượng lúc ấy Kỉ Tiểu trải qua hết thảy đã sống thế nào.

Diêm Trường đối với tâm lý của Trì Xu Huyền vẫn thực không hiểu nổi, nếu bà ấy thực sự yêu Kỉ Tiểu Trạch vậy tại sao phải đối đãi với Kỉ Tiểu một mình lưu lại như thế, bà ta biết rõ tâm nguyện lớn nhất của Kỉ Tiểu Trạch chính là có thể đảm bảo an toàn cho đứa con trai của mình.

Nói tới đây, Kỉ Tiểu dường như không quan tâm mà hừ một tiếng, khẩu khí lãnh đạm: “Bà ta không yêu Kỉ Tiểu Trạch, bà ta chỉ hận Trì Xu Di mà thôi.” Trì Xu Huyền suy nghĩ rất đơn giản, nhưng cũng thực phức tạp, bà ta vẫn luôn sinh hoạt dưới bóng ma của chị gái từ lúc sinh ra tới giờ, sử dụng một câu diễn tả thì chính là “bắt đầu là cười hâm mộ, đến cuối cùng là khóc ghen tị”, đặc biệt là chuyện liên quan tới vấn đề tình cảm với Kỉ Tiểu Trạch, một người thực tâm lại bị bỏ qua, một kẻ hư tình giả ý lại được quý trọng, có lẽ ngay từ đầu là yêu thật nhưng theo sự lựa chọn của Kỉ Tiểu Trạch mà Trì Xu Huyền không thể không hận.

Càng tệ hơn đó là bà ta vội vàng rút lui nhưng cũng không đối được một đoạn nhân duyên tốt đẹp, người ngoài nhìn vào thì giống như một gia đình viên mãn hạnh phúc nhưng kì thật lại tràn ngập thống khổ mà không muốn ai biết tới, cha của Khương Duệ ở bên ngoài chưa bao giờ ngừng trăng hoa ong bướm, Trì Xu Huyền cũng thật bất hạnh, bà ta oán hận chồng mình, oán hận chị gái mình, oán hận anh rể, cũng oán hận chính bản thân.

Sau khi Trì Xu Di rời đi, Trì Xu Huyền mới cảm thấy được an ủi một chút, bà mang theo tâm lý muốn trả thù mà ở bên Kỉ Tiểu Trạch, mà Trì Xu Di cũng biết, Kỉ Tiểu Trạch cũng đồng dạng hận Trì Xu Di, hận bà ta bỏ lại đứa con vừa mới sinh không có mẹ, không cách nào cho nó một gia đình đầy đủ. Vì thế hai người ăn khóp với nhau, về phần Khương Chân sinh là kết quả trả thù thắng lợi của Trì Xu Di.

Nhưng trò gia đình khôi hài này sau khi Kỉ Tiểu Trạch gặp chuyện không may liền triệt để biến thành bi kịch, Trì Xu Huyền trong một thời gian dài đều cảm thấy có lỗi với Kỉ Tiểu Trạch, bởi vì lỗi hồng tài vụ bị phát hiện là từ chỗ bà ta, tuy rằng cuối cùng Kỉ Tiểu Trạch cũng đã nói, ông sớm đã bị người ta nhắm vào nên có Trì Xu Huyền hay không cũng như vậy, nhưng căn cứ vụ việc lần này xác đáng, Trì Xu Huyền từng muốn Kỉ Tiểu Trạch không may nhưng cho tới giờ thì lại không muốn ông ấy chết.

Bà ta rất thống khổ, con cái hận mình, chồng cũng vì nữ nhân khác mà đòi ly hôn, bà tự mình duy trì sinh kế, vừa tìm mọi biện pháp để cứu Kỉ Tiểu Trạch, mỗi ngày đều mệt sống mệt chết mà khi về tới nhà đều nhìn thấy những gương mặt oán hận, đặc biệt là đứa con của người đàn bà lăng lòn kia.

Trì Xu Huyền tinh thần mỗi ngày đều bị đá kích trầm trọng, mà hết thảy tự nhiên đều quy kết hết lên người Kỉ Tiểu.

Vì thế có một ngày, Trì Xu Huyền tỉnh dậy, phát hiện không thấy Kỉ Tiểu.

“Cậu đã đi đâu vậy?” đó cũng là điều mà Diêm Trùng băn khoăn từ lâu.

Kỉ Tiểu không đi đâu cả, cậu chỉ tưởng niệm cha mình, cậu muốn đi tìm ông, chính là một thằng bé 8 tuổi thì có thể đi được bao xa, hơn nữa Kỉ Tiểu lại không có nhiều tiền, cho nên lên một chiếc xe bus, ngồi tới cuối bến, xuống xe lại tiếp tục đi, đi cho tới khi bị lạc đường, cũng không tìm thấy Kỉ Tiểu.

Cuối cùng bị mang tới đồn công an, sau đó ở đó hai ngày để điều tra thân phận tìm người thân, lại bị đuổi về ngã tư đường gần nhà, chính lúc đó cậu cos gõ cửa nhà Trì Xu Huyền thế nào cũng không ai mở cửa.

Kỉ Tiểu hiểu được dụng ý của bà, Trì Xu Huyền muốn nói cho cậu biết: nếu tự mình đã bỏ đi thì đừng có mò về.

Trên mặt Kỉ Tiểu không lộ vẻ gì, trong lòng không gợn sóng, mẹ lớn cảm thấy cậu thực đáng thương, nhiều lần nói nhất định sẽ giúp cậu tìm được nhà cùng tìm được mẹ cậu.

Kỉ Tiểu bị an bài tạm thời sống ở trung tâm bảo trợ xã hội, nơi đó có người già cô đơn, có người vì không có con cái, có người lại vì con đã tử nạn, tuổi tác cũng đã lớn, nhưng đột nhiên lại có Kỉ Tiểu mi thanh mục tú sạch sẽ như vậy tới ở cùng.

Cậu ở cùng với 6 đứa trẻ nữa trong một cái phòng, ba đứa ngủ trong một cái giường lớn, không tính là chật chội nhưng mùa đông tới thì lạnh rất lạnh, Kỉ Tiểu ăn ít, không nhiều, hơn nữa lại ăn rất chậm, cho nên mỗi lần mỗi khi đưa cậu dừng lại thì trên bàn cơm và bánh bao đều đã hết, ngẫu nhiên tới đói bụng quá mà không ngủ được, nhưng nhẩm mãi rồi cũng qua, quần áo cũng không đủ mặc, trẻ con lại mau lớn nên đứa nhỏ mặc lại quần áo của đứa lớn là chuyện bình thường, Kỉ Tiểu lần đầu tiên mặc lại quần áo của người khác, cái túi còn được chắp vá lại bằng mấy đường chỉ thô lỗ, từ trong túi áo cậu lôi ra một cái vỏ kẹo, cậu còn nhớ khi còn bé ba cũng đã từng mua cho cậu nhưng lại sợ cậu bị sâu răng nên không cho cậu ăn nhiều, khi đó Kỉ Tiểu liền mở giấy gói kẹo đưa lên mũi ngửi ngửi, hương thơm ngọt ngọt cũng khiến cậu nghiện. nhưng hiện tại cậu cũng đưa cái giấy gói lên mũi ngửi nhưng vị đạo thơm ngọt kia như thế nào cũng không còn...

Có một ngày mẹ lớn lại tới dẫn Kỉ Tiểu đi, ngồi xe hơn một giờ đồng hồ, vào một nơi có hoa viên, mẹ lớn gõ cửa thật lâu rốt cục cũng có người ra mở cửa, đây cũng là lần thứ 2, trừ bỏ xem qua ảnh thì Kỉ Tiểu được nhìn thấy mẹ ở ngoài đời.

Trì Xu Di trong tay ôm một đứa bé khoảng 1 tuổi, mặc áo ngủ nhìn bọn họ.

Mẹ lớn cùng Trì Xu Di nói gì đó, Kỉ Tiểu đều không nghe được, chỉ nhớ mẹ lớn nói câu cuối cùng: tôi đã gọi điện rất nhiều lần cho chị nhưng chị không nghe, tôi hiện tại dẫn thằng bé tới, chị ngay cả nhà cũng không cho chúng tôi vào, chị có phải là mẹ đẻ của thằng bé không vậy?

Kết quả tự nhiên là Kỉ Tiểu theo mẹ lớn quay lại trung tâm bảo trợ xã hội, cậu nghe mẹ lớn nói, ba cậu xảy ra chuyện, nếu mẹ con không cần con thì bà ta sẽ bị ông trời trừng phạt, chính là Kỉ Tiểu ở trung tâm bảo trợ khoảng 1 năm vẫn không thấy người mà được gọi là mẹ cậu tới thăm, cũng không đợi thấy bà ta bị trừng phạt, ngược lại là Trì Xu Huyền tới đón cậu.

Kỉ Tiểu trong một năm này vẫn luôn thường xuyên lên lớp học rất chăm chỉ, nhưng ở trường, ngay cả các thầy cô và bạn học không ai đối xử tốt với cậu, cả người cậu gầy cũng thực lợi hại, nếu không phải làn da trắng sáng thì nhìn qua chỉ như một con khỉ con.

Ai ngờ khi nhìn thấy Trì Xu Huyền so với cậu còn gầy hơn, thần sắc tiêu tụy, câu đầu tiên bà ta nói với cậu chính là: “Tiểu Tiểu à, dì xin lỗi con, con trở về với dì đi”.

Kỉ Tiểu dùng ánh mắt xa lạ nhìn bà ta, sau đó yên lặng quay vào phòng.

Trì Xu Huyền chưa từng từ bỏ ý định, liên tục hai tuần mỗi ngày đều tới, mẹ lớn và những người khác trong trung tâm cũng tới làm công tác tư tưởng cho cậu, rốt cục một đại thúc đã nói một câu đánh vỡ tâm phòng bị của Kỉ Tiểu.

Ông đã nói: “cháu có thể ở chỗ chúng ta sinh hoạt trong bao lâu, lớn lên không có tiền đi học cũng không có tiền đọc sách, cháu không muốn lên cấp III rồi lên đại học sao?”

Ngày hôm sau, Kỉ Tiểu đáp ứng cùng Trì Xu Huyền trở về.

Cậu còn nhớ rõ Trì Xu Huyền một đường đều đỏ mắt dắt tay cậu, cuối cùng tới trước cửa Trì gia, tựa như mất đi toàn bộ khí lực nói với cậu: “Tiểu Tiểu à, ba con thực ác độc, ba con khiến ta hận anh ta, lại cho ta cơ hội trả thù, hiện tại dư lại trong lòng ta tràn đầy áy náy, hết thấy đều là vì con, đều là vì con, anh ta tự đối ác với mình như vậy, lại tín nhiệm ta như vậy, ta sao có thể không đối xử tốt với con chứ, ta nhất định đối xử với tốt con....

Bước chân vào giới chính trị nhiều năm như vậy nên việc biết trước kết quả của mình sau này sẽ như thế nào, thông minh như Kỉ Hiểu Trạch đương nhiên sớm có thể đoán trước được, chính là ông chỉ lo lắng cho đứa con trai bé bỏng, vì nó ông có thể trả bất cứ giá nào.

Vì thế Trì Xu Huyền nói được làm được, bà triệt để thay đổi đem Kỉ Tiểu từ trong hoàn cảnh gian nan kéo ra, chỉ là vết thương đầy người theo năm tháng đã ngấm sâu vào tận xương tủy, từng vết từng vết không thể nói lành là lành ngay được.

Sau đó lại có một ngày, Kỉ Tiểu vô tình nhận được đồ gửi tới cho Trì Xu Huyền, bên trong chỉ có mấy bức ảnh chụp, nội dung đều là một người phụ nữ, khi thì trên đường phố, khi thì ngồi trên xe đậu trước một nhà trẻ, khi thì đang bế một đứa bé, đứa bé khoảng 5 tuổi đang mỉm cười thân mật, bên cạnh còn có một tờ báo cáo chi tiết sinh hoạt hàng ngày.

“ bà ấy...điều tra Trì Xu Di sao?” Diêm Trìùng không nghĩ tới, nhưng Trì Xu Huyền lúc đó bối cảnh không được như Trì Xu Di, phi thường dễ bị bại lộ, hơn nữa điều tra cũng phải vài năm, lại không có động tác gì, thật sự không giống phong cách của Trì Xu Di.

Nhưng vài giây sau, Diêm Trìùng liền hiểu được.

Quả nhiên, Kỉ Tiểu nói tiếp: “là Kỉ Hiểu Trạch tìm người điều tra.” Mặc dù ông đã mất nhưng người kia vẫn thời thời khắc khắc chú ý tới người phụ nữ kia, phòng ngừa người phụ nữ đó quay lại tổn thương con trai mình.

Mà cuối cùng phần văn kiện đó lại bị Kỉ Tiểu nhìn thấy, năm đó Kỉ Tiểu mới vừa vào cấp II, cũng bởi vậy mà có cuộc hẹn hàng năm tại quán cà phê.

Diêm Trìùng không ngốc, Trì Xu Huyền vẫn luôn giấu diếm Kỉ Tiểu mấy năm rồi, sao đột nhiên lại bị phát hiện, nói cho cùng nỗi oán hận trong lòng Trì Xu Huyền vẫn chưa tan hết, chính là hiện tại đã có người thay bà ta báo thù.

Hết chương 111

112. Chương 112

Tuy rằng trước đó một ngày đều thức tới rạng sáng nhưng hôm sau hai người vẫn dậy sớm lên núi chơi, ngọn núi sáng sớm vẫn có nhiều gió lạnh, Diêm Trìùng mặc nhiều áo cho Kỉ Tiểu, chính mình thì ao phông quần cộc mà ra ngoài, dãy núi Nam Huyền nguy nga cao ngất, vả lại giờ rừng phong đều đang thay lá, nên cả núi trông đỏ rực, đường đi cũng không dễ dàng, bọn Diêm Trìùng đi từ cổng chính vào, nhưng vì tránh đông người, cho nên không chọn đường leo núi mọi người hay đi, vì thế đường đi lại càng thêm khó khăn, mới hơn một giờ, Kỉ Tiểu trên mặt ửng hồng, tay chân như nhũn ra, thật sự đi không nổi nữa.

Cũng may thời tiết mát dịu, thái dương vẫn trốn trong các tầng mây không đi ra, rừng phong lá rậm rạp cũng che đi không ít nắng, nhưng thời tiết tháng 8, cũng tính là mát mẻ, Diêm Trìùng thấy thể lực Kỉ Tiểu đã tới cực hạn, liền kéo cậu tới một gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Dưới tàng cây thưa thớt ngồi không ít người, một bên còn có quầy bán quà vặt cùng một ít vật kỉ niệm, mấy nữ sinh trung học đang lúi rúi chọn lựa, Diêm Trìùng đứng dậy tới đó mua nước cho Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu ngồi

một lát cũng đứng dậy đi theo, trong đó có một ông lão cũng ngồi bán hàng gọi cậu, cầm trong mấy đồ vật màu sắc rực rỡ mời Kỉ Tiểu chọn mua, nói là đặc sản địa phương, không mua thì không tính là đã tới chơi.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn nhìn, dưới chân không động, Diêm Trì đi tới đưa nước cho cậu, thuận tiện kéo Kỉ Tiểu đi tới quán đó.

Ông chủ lập tức hào hứng đề cử đến thao thao bất tuyệt, cái này thuần tự nhiên, cái kia làm hoàn toàn thủ công, bọn họ đều là người ở đây, sống trên núi sẽ không gặt người.

Diêm Trì cười tủm tỉm nghe ông lão nói, cũng không phản bác, quay đầu sang thấy Kỉ Tiểu đang nhìn chăm chăm một chuỗi vòng tay màu xanh ngọc không động đậy, Diêm Trì liền hỏi: “cái này bao nhiêu tiền ạ?”

Ông lão nói một con số, không mắc nhưng cũng thực chiếm tiện nghi.

“Đây chính là kim thạch không pha tạp chất, một khối lớn như vậy cho dù ở nội thành cũng không mua được đâu.”

Diêm Trì cầm chiếc vòng đó lên xem xét một chút, kim thạch chỉ có ba khối hạt, dùng một chiếc dây cùng màu khâu chuỗi lại thành vòng, nhìn đại thể thực sạch sẽ, không giống mấy đồ thủ công hàng giả, chính là khẳng định cái này cũng không phải đồ thật, Kỉ Tiểu thấy vậy quay đầu bước đi, lại bị Diêm Trì giữ lại, thật sự cầm tay cậu đeo vòng lên, màu xanh ngọc nổi bật trên làn da tuyết trắng càng thêm tiêm điểm lóa mắt.

Diêm Trì gật gù, đang định nói chuyện thì ông lão lên tiếng: “cái này có một bộ, còn một chiếc vòng cổ nữa, nếu mua cả hai sẽ tính rẻ cho...”

Sau khi nghỉ ngơi một chút, hai người tiếp tục đi lên trên, nhưng Kỉ Tiểu dọc đường đi không mở miệng, hỏi cậu cũng không đáp, sắc mặt y như chiếc vòng đá kia lãnh ngạnh (lãnh đạm cứng nhắc)

Vượt qua mấy cái bậc thang, Diêm Trì cầm tay cậu kéo lên, Kỉ Tiểu không muốn, muốn tự mình leo, Diêm Trì lại cứ cầm tay cậu không bỏ ra nữa.

Cầm thụ bàn tay kia vẫn không thành thật ngón tay ngọc ngậy liên tục, Diêm Trì nhin không được cười nói: “khó chịu như vậy sao, nếu không thích, đưa đây tớ ném?”

Kỉ Tiểu trừng lớn mắt, một lúc sau, mắng: “Cậu rất có tiền sao?” Diêm Trì sửng sốt, ngậm miệng.

Hắn đúng là thói quen, vung tay hào phóng, từ nhỏ tới lớn đâu có chịu trói buộc như vậy, đối với chuyện gì cũng không tính toán chi li tỉ mỉ đã ăn vào máu, hiện tại liền mua cái hàng giả cũng phải lo trước nghĩ sau, loại tư vị này đúng là từ trên trời rớt xuống mới có thể hiểu được.

Khi tới một chỗ nghỉ chân tiếp theo, hai người đều trầm mặc không nói chuyện, lẳng lặng nhìn chiếc vòng Diêm Trì đã mua cho mình, ánh sáng phản quang khi ẩn khi hiện, còn có một chiếc vòng giống thế ở trên cổ Diêm Trì, kỳ thật... cũng không có chúm chím mắt như vậy, nhưng tật xấu này của Diêm Trì, không thay đổi không được...

Ngồi nghỉ trong chòi mát, da mặt kit đã bắt đầu ửng đỏ, Diêm Trì cầm tờ hương dẫn quạt mát cho cậu, ngồi đối diện không ai lên tiếng một lúc lâu, cuối cùng vẫn là hắn mở miệng trước.

“Tớ còn có chút tiền, học đại học vẫn đủ.” Trong nhà mỗi khi ai cho hắn tiền, hắn đều giữ lại, cộng thêm tiền thưởng sau mỗi trận đấu, tính tính cũng ba, bốn vạn, trước kia dùng làm tiền tiêu vặt giờ lại là toàn bộ gia sản: “Nhưng cậu nói đúng, sinh hoạt phí nữa tính ra cũng không dư dả.”

Diêm Trì nhìn Kỉ Tiểu: “Tớ đã nghĩ rồi, tớ sẽ xin đi làm công, hoặc làm gia sư cũng được, dùng để trả tiền thuê nhà, hắn cũng không đến mức không sống nổi.”

Kỉ Tiểu nghe hắn tính toán chuyện tương lai, sắc lạnh trên mặt chậm rãi tan đi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhói đau.

“Kỳ thật tớ cũng đang lập kế hoạch làm ăn, nhưng cái đó nói sau, trước đang dồn tiền vốn.” Diêm Trì thoải mái nói, hít sâu một cái, âm thầm đánh giá sắc mặt Kỉ Tiểu mới do dự hỏi điều vẫn muốn nói.

“Kỉ Tiểu à...cậu chuyển tới ở cùng với tớ đi?”

Kỉ Tiểu tay lau mồ hôi trên trán ngưng lại, chân mày khẽ nhíu lại.

Trong lòng Diêm Trường đập binh binh gia tốc, nhưng thấy ánh mắt cậu không có chút nào là khó chịu vì thế lớn mật thuyết phục tiếp: “Phòng trọ cũng gần trường, rộng rãi đủ vật dụng sinh hoạt hai người ở, có thể tiết kiệm thời gian đi lại, tối trọng yếu là..tớ muốn ở cùng cậu một chỗ.”

Kỉ Tiểu không nói gì, ngẩng đầu thấy vẻ mặt Diêm Trường nóng bừng, nóng hơn cả mặt trời ngoài kia, đổi lại là mấy tháng trước, Kỉ Tiểu sẽ cho hắn một cái bạt tai không thương tiếc (Jer: nhưng giờ thì tiếc rồi), nhưng hiện tại hắn ở bộ dạng này, Kỉ Tiểu thể nhưng nhất thời không nói nên lời cự tuyệt, cậu biết rõ, Diêm Trường là vì mình mới buông tha hết thấy mọi thứ, hắn hiện tại chỉ còn mình mình, cậu có thể nói gì đây? Cậu có thể tiếp tục giả bộ trước sau như một sao?

Đáp ánh nhất định là không.

Chính là Kỉ Tiểu cũng không lập tức đồng ý, cậu yêu cầu cho cậu thời gian, cậu đã ở một mình từ rất lâu rồi, lập tức bên cạnh lại có một người nhảy vào chiếm giữ từ trong ra ngoài, Kỉ Tiểu nhất thời chưa thích ứng được.

Diêm Trường coi như biết chừng mực, cũng không bức bách Kỉ Tiểu lập tức liên quyết định, chỉ cười cười rồi nắm tay cậu, rồi quay đầu hướng đám nữ sinh trung học nhìn qua, nói: “Đưa đây.”

Đám nữ sinh cười đùa ồn ào, vừa thấy bị Diêm Trường phát hiện, lập tức liền ngừng lại.

Diêm Trường cũng không phải tức giận, chỉ cười cười, nói với một nữ sinh trong số họ nói: “Đưa cho tôi.”

Nữ sinh kia do dự một chút, rồi đem di động tới đưa cho hắn, nhanh chóng giải thích: “thấy hai người bộ dạng đẹp trai, nên chụp một bức cũng không có gì đi, đừng nóng tính thế, chúng tôi xóa là được, cũng sẽ không công bố ra ngoài.”

Diêm Trường cũng không tranh luận cùng nhỏ, chỉ từ trong máy nhỏ mở những bức ảnh của cả hai ra, khoảng 5, 6 bức, chụp từ chòi nghỉ mát đầu tiên, có mình nắm tay kéo Kỉ Tiểu leo, có cảnh lấy lá phong từ trên tóc cậu xuống, cuối cùng là cảnh vừa rồi hai người ngồi nói chuyện, đầu cả hai ở rất gần, Kỉ Tiểu lộ hơn phân nửa gương mặt nghiêng nghiêng, nhìn Diêm Trường, trong mắt thần sắc nhìn như oán trách nhưng kì thật lại mang theo một chút thân mật, hoàn toàn không có khí thế bình thường người lạ chớ lại gần, mà biểu tình Diêm Trường lại càng không cần phải nói nhiều, hai người đều không thích chụp ảnh, quen nhau ngắn ấy thời gian, thể nhưng một bức ảnh chụp chung cũng không có, mà Diêm Trường cũng chưa từng có nhìn thấy biểu tình của mình khi nhìn Kỉ Tiểu như vậy, hiện tại vừa thấy, chỉ khi mình đứng cạnh Kỉ Tiểu, thật đúng là hoàn toàn bất trị, lúc trước rốt cục là nghĩ thế nào mà muốn giấu được bạn học nhỉ?

Diêm Trường liếc mắt nhìn Kỉ Tiểu, thấy cậu mím môi, trên mặt khó được khi hiện ra biểu tình mất tự nhiên cùng có chút thẹn thùng, khẽ cong cong khóe miệng, gửi hết ảnh sang máy mình rồi xóa hết trong máy nữ sinh trả lại cho nhỏ, hắn chọn bức cuối cùng làm màn hình nền máy.

Những nữ sinh đó so với bọn họ kiến thức rộng hơn nhiều lắm, vừa khen hai người xứng đôi vừa năn nỉ cho giữ lại ảnh, 1 tấm thôi cũng được, nhưng Diêm Trường kiên quyết không đồng ý, cuối cùng dưới sự oán giận của bọn họ mà nhanh chóng kéo Kỉ Tiểu rời đi.

Hai người trước sau đi khoảng 2 giờ, rốt cục không phụ sự vất vả cuối cùng cũng lên được đỉnh núi, đôi mắt về phía xa, mây mù mênh mông, núi non trùng điệp xa tít chân trời, nói không nên lời hùng vĩ, nhìn thấy cảnh sắc như vậy, một mỗi trong người dường như biến mất hết.

Diêm Trường nhịn không được vòng tay quanh eo Kỉ Tiểu, dán vào lỗ tai cậu thì thầm: “5 năm sau, 10 năm sau, chúng ta lại tới đây nữa nhé?”

Kỉ Tiểu vốn đang nóng bức trong người, lại bị hô hấp nóng bỏng của hắn phả lên da thịt, nóng tới độ lỗ tai cũng bị thiêu cháy, cậu nhịn không được nghiêng người tránh đi, lại bị Diêm Trường bu lại, đơn giản không động đây, dù sao hiện tại cũng không có gì phải trốn, lại có ai mà phải cố kị đâu.

Thái dương vẫn luôn chờ đợi xuyên qua tầng mây chiếu khắp đất trời, đem những áng mây phía chân trời nhuộm màu vàng kim sắc, Diêm Trường cùng Kỉ Tiểu mới bắt đầu đi ngồi cáp treo xuống núi.

Gần 10p hành trình, Kỉ Tiểu vẫn luôn nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng vàng kim chiếu lên mặt cậu, Diêm Trùng vươn tay che đi cho cậu, nhưng khi xuống chân núi, Kỉ Tiểu hiển nhiên có chút miễn cảm.

Diêm Trùng nhớ tới nên nhanh chóng lấy thuốc cho cậu uống, Kỉ Tiểu lại chậm chậm mà đi, mãi cho tới ra khỏi núi, cậu mới quay đầu lại nhìn.

Tiếp đó, có chút như có như không mà nói: “Được...”

Diêm Trùng như lọt vào trong sương mù, một lúc lâu mới hỏi: “Cái gì...được?” sau này lại đến hay là...

Kỉ Tiểu liếc hẳn một cái rồi kéo sụp mũ xuống, bước nhanh về phía trước.

Diêm Trùng ngây người vài giây mới đuổi theo, trên mặt nụ cười ngây ngô rùng rầu không nổi.

“Vậy khi nào chúng ta về? mai? Hay hôm nay?”

Kỉ Tiểu: “...”

.....

Hai người ở ngoài chơi một vòng, sau đó vì thân thể của Kỉ Tiểu, chỉ có thể đi loanh quanh phụ cận núi rồi về, lúc này tháng 8 cũng đã trôi qua một nửa.

Nếu đã đáp ứng dọn tới, tự nhiên sẽ chuẩn bị một chút đồ dùng sinh hoạt, hơn nữa điều kiện trong phòng trọ yêu cầu phải mua sắm không ít đồ vật.

Nghỉ ngơi hai ngày, Kỉ Tiểu và Diêm Trùng tới siêu thị sắm đồ, Diêm Trùng đại thiếu gia tiêu tiền như nước nhất thời không đổi được, cũng may có Kỉ Tiểu ở bên, Diêm Trùng cũng có thói quen nhìn sắc mặt Kỉ Tiểu, chỉ cần đối phương trờ mắt một cái, thì cái tay ném đồ vật vào trong xe hàng liền ít đi một chút.

Ngày hôm trước cả hai đã kiểm kê tài sản, tính ra cũng dư 3 đến 5 nghìn, Diêm Trùng khê cần môi, quyết định mua máy giặt, quần áo và balo, hai người lựa chọn nửa ngày, cuối cùng Kỉ Tiểu không quan tâm ý kiến của hẳn, trực tiếp gạch luôn hai dòng trong sổ đó.

Diêm Trùng đi trả tiền, Kỉ Tiểu đứng ở ngoài nhìn quảng cáo sách, vừa quay đầu liền nhìn thấy một nữ nhân đi ngang qua.

Nếu không phải là Kỉ Tiểu đối với người phụ nữ đó quá mức quen thuộc phỏng chừng nhất thời sẽ không thể nhận ra, nữ nhân đó so với năm ngoái gầy gò hơn rất nhiều, quần áo ở nhà rộng rãi cũng không thể nào che được dáng người đã thay đổi triệt để, trước kia là thon thả còn bây giờ là khô quắt, mà dung nhan nguyên bản được bảo dưỡng tới mỹ lệ lúc này cũng nhăn nhoe tiều tụy, quả thực hoàn toàn là hai người khác biệt.

Kỉ Tiểu nhìn người phụ nữ đó một lúc, yên lặng xoay người đẩy xe hàng tới quầy thu ngân.

Hết chương 112

113. Chương 113

Trì Xu Huyền không về, Khương Duệ không thấy, Khương Chân gần đây cũng đã tới A thị, cho nên, Kỉ Tiểu vô thanh vô tức liền từ Trì gia dọn ra.

Kỳ thật đồ đạc của cậu vốn không nhiều lắm, đơn giản chỉ là mấy quyển sách Kỉ Hiếu Trạch lưu lại cho cậu, dụng cụ vẽ, quần áo cũng chỉ có vài bộ, những đồ cao cấp Trì Xu Huyền mua cho một cái cậu cũng không lấy, chỉ mang theo quả bóng rổ Diêm Trùng tặng, hai người cùng lên xe chuyển về chỗ ở mới.

Mặc dù thêm một người nhưng Kỉ Tiểu chuyển vào cũng không khiến phòng trọ có gì biến hóa, chỉ khác là có thêm một người vào ở, Diêm Trùng chỉ cần nghỉ tới về sau mỗi ngày đều có thể thấy thân ảnh của Kỉ Tiểu, hoặc là có Kỉ Tiểu ở nhà chờ hẳn về, hai người cùng ăn cơm cùng ngủ chung, loại tư vị này có thể khiến hẳn nửa đêm nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Diêm Trìng nói được làm được, chờ sau khi Kỉ Tiểu sắp xếp đồ đạc xong, hắn liền đi đăng kí làm gia sư, sinh viên tốt nghiệp từ trường Phụ Trung ra dạy thêm rất ít vì vậy các trung tâm gia sư luôn tranh đoạt nhau, tuy rằng thành tích thi đại học không tốt lắm nhưng những người đó chỉ cần nghe tới thành tích của hắn ở trường Phụ Trung liền đáp ứng ngay, về phần Diêm Trìng là ai, không ai là không biết.

Lúc đầu thù lao khẳng định sẽ không cao, Diêm Trìng cũng không có yêu cầu gì quá lớn, tiền cũng dần dần tích được nhiều, về sang càng thay đổi, liền cứ như vậy qua một tuần, đến khi nhận tiền, thì so với trước đây cũng dư dả không ít, có tiền trong tay, bệnh cũ lại tái phát, vừa về nhà liền mua một ít đồ ngon ở ngoài về, với trình độ của Diêm Trìng và Kỉ Tiểu, mặc dù hắn không kén chọn nhưng gần đây ăn uống thật sự quá đạm bạc nên hắn muốn thay đổi chút.

Kỉ Tiểu bưng cơm lên bàn, yên lặng nhìn hắn mua cá kho thịt, tôm bóc vỏ, canh hạt sen.

Diêm Trìng một bên quan sát sắc mặt của Kỉ Tiểu, vừa cười vừa gấp đồ ăn vào trong bát cậu nói: “ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng được, bồi bổ dinh dưỡng.”

Kỉ Tiểu mặt lạnh: “Cậu cảm thấy đồ ăn trước đây không đủ dinh dưỡng sao?”

Diêm Trìng lập tức nói: “Đương nhiên không phải, như vậy thực khỏe mạnh, tớ là kiếm được tiền nên cao hứng thôi.”

Kỉ Tiểu lúc này mới rũ mắt xuống, cho chút cơm vào miệng ăn.

Sau khi ăn xong, Diêm Trìng phi thường tự giác đi rửa bát, nói thật, hắn trước đây sẽ không làm mấy loại chuyện này, căn phòng này trước đây một mình hắn ở gần nửa tháng đã ăn ẩn xu thế biến thành ổ chó, lúc này mới trông sạch sẽ gọn gàng, sàn nhà bóng loáng, một giọt dầu trên bếp cũng không có, Diêm Trìng đương nhiên rất cao hứng.

Đi vào phòng ngủ, thấy Kỉ Tiểu đang nằm trên giường đọc sách, Diêm Trìng cũng cầm một quyển, nằm xuống bên cạnh cậu, làm một làm tịch một lúc, liền không thành thật.

Kỉ Tiểu phát giác có vuốt heo đang mò mẫm sau lưng mình, đầu tiên là ôm thắt lưng mình không quy củ nhích tới nhích lui một phen, tiếp lại âm thầm sử dụng lực, đem cậu kéo vào trong lòng hắn. Kỉ Tiểu nhũn mày trốn tránh, nhưng hai cái móng heo đáng ghét kia nhất quyết không buông ngược lại càng dấn càng gần, cuối cùng cả người đều rúc ở trong lòng hắn.

Diêm Trìng cúi đầu gặm cắn trên cổ Kỉ Tiểu.

Gần đây hai người cũng không ít lần dính với nhau, mà Kỉ Tiểu từ khi dọn vào thì tình huống càng ngày càng nghiêm trọng, liền bây giờ còn có thể thấy dưới lớp áo ngủ bao trùm không ít những dấu vết mơ hồ. dần dần, thể lực Kỉ Tiểu có chút không theo kịp Diêm Trìng tác cầu vô độ như vậy, đặc là những tư thế phải uốn người, cậu nhịn không được thâm hạ quyết tâm không thể để tên này tùy tiện làm bậy, chính là mỗi khi tới lúc đó, loại kiên trì này thật giống như băng gặp lửa, chắc chắn sẽ bị nhiệt lượng nóng bỏng đó hóa tan.

Diêm Trìng đem Kỉ Tiểu chặt chẽ đặt dưới thân, môi thì chậm rãi dọc theo cúc áo một đường chạm tới điểm nổi trước ngực, đem hai điểm phần hồng liếm tới cương cứng rồi lại tiếp tục đi dần xuống dưới, một tay mở ngăn kéo tủ lấy ra lọ bôi trơn trong đó.

Bởi vì hôm qua hậu huyết mới bị sử dụng quá nhiều cho nên khi Diêm Trìng tiến vào cũng không mấy gian nan, Kỉ Tiểu ngay từ đầu bài xích cũng bị hắn dùng mọi thủ đoạn loại bỏ hết, hiện tại chỉ có thể giương mắt mặc người nọ muốn làm gì thì làm, không lâu sau, cậu cũng bị khoá cầm do hắn luật động mang lại, khí tức cũng dần nặng nề hơn.

Một vòng qua lại tự nhiên đã tới rạng sáng, nếu không phải Diêm Trìng sáng ra phải đi dạy thêm khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cậu như vậy, chờ tới khi hắn dừng lại Kỉ Tiểu đã mí trên dính vào mí dưới, một chút khí lực cũng không có.

Diêm Trìng kinh nghiệm đầy mình đem cậu thanh lý sạch sẽ, khi hắn ôm cậu nằm trên giường, Kỉ Tiểu nghe hắn nói: “Tớ định về A thị một chuyến.”

Lông mi Kỉ Tiểu động động, chậm rãi mở mắt ra, ánh đèn mờ nhạt hắt lên mặt cậu, trong bóng đêm dường như mâu quang lóe sáng.

Diêm Trường ôm chặt Kỉ Tiểu, vừa xoa bóp eo sử dụng quá độ, vừa giải thích: “Tử Húc sắp đi rồi, nên tớ về tiễn nó, cùng đi với tớ nhé?”

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn hắn, Diêm Trường cùng cậu đối diện: “Đi sớm về sớm, cũng sắp khai giảng rồi.”

Kỉ Tiểu không phát hiện được thần sắc đau khổ hay do dự từ trong mắt đối phương, lúc này mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Diêm Trường nhìn vẻ mặt an bình khi ngủ của Kỉ Tiểu, lại gần đặt một nụ hôn lên miệng Kỉ Tiểu mới an tâm đi ngủ.

....

Nếu đã đi A thị, Diêm Trường cũng sẽ liên lạc với Vương Hi Đường, từ sau khi rời nhà đi, rất nhiều phương thức liên lạc trước kia hắn đều không dùng, số điện thoại cũng thay mới, đầu óc thì lúc nào cũng để ý tới việc nối lại mối quan hệ với Kỉ Tiểu, sau khi nối lại rồi lại càng muốn tiến thêm một bước, thành ra đã lâu không liên lạc với Vương Hi Đường thông báo tình hình gần đây, mà Vương Hi Đường thế nhưng cũng không tới làm phiền hắn.

Chính là điện thoại Diêm Trường gọi lúc lâu cũng không ai nghe máy, gọi tới nhà thì người hầu nói cậu không có nhà.

Diêm Trường càng nghĩ càng lo lắng, vì thế gọi cho một người khác.

Chỉ trong chốc lát, cuộc gọi nối thông, đối diện truyền tới một thanh âm sáng khoái.

Diêm Trường câu đầu tiên là: “Hi Đường đâu?”

Liêu Viễn Đông sững sốt, một khắc nói: “Lâu như vậy không thấy người, vừa mở miệng lại công khai lên án anh là sao?”

Diêm Trường nghe được anh ta nói những lời này có chút hàm ý quan tâm, rốt cục cũng nhẹ giọng hơn: “Em rất tốt.”

Liêu Viễn Đông hừ một tiếng: “Diêm Vương, cậu cũng thực ngang bướng, chúng tôi không ai bì kịp cậu.”

Diêm Trường lại nói: “Vậy anh có từng nghĩ thế không?”

Lúc này Liêu Viễn Đông đầu kia không tiếng động.

Diêm Trường liền đem đề tài kéo trở lại: “Hi Đường đâu?”

Liêu Viễn Đông dừng lại nói: “Không có ở chỗ anh.”

“Hai người...” Diêm Trường muốn nói hai người chia tay? Nhưng chưa từng ở bên nhau sao có chuyện chia tay, nhất thời không nghĩ ra được từ nào có thể hình dung được quan hệ của hai người họ lúc này.

Liêu Viễn Đông ngược lại thoải mái nói thẳng: “Cậu ấy chỉ đang tức giận với anh thôi.”

“Vì sao cậu ấy lại tức giận với anh?” Diêm Trường đột nhiên có chút bội phục tâm tính đối phương: “Anh không thể hảo hảo đối tốt với cậu ấy được à.”

“Anh cũng muốn đối tốt lắm nhưng cậu ấy không nguyện ý thì anh còn cách nào đâu.”

“Anh như vậy mà nói là đối tốt sao? Viễn Đông, em nghĩ anh có thể hiểu được.”

Liêu Viễn Đông đáp lại: “Anh hiểu, cho nên anh không thể buông tha cậu ấy.”

Diêm Trường trực giác có chuyện không hay: “Anh lại làm gì rồi?”

Liêu Viễn Đông đầu dây vang lên tiếng hút thuốc, rồi nói: “Đặt trong tầm mắt.”

Diêm Trường còn định hỏi nữa nhưng Liêu Viễn Đông đã lên tiếng cắt ngang: “Anh có việc, lần sau nói tiếp với cậu, thứ 3 cậu tới đây đi, tôi đã chuẩn bị chỗ rồi, tiễn Tử Húc.” Nói xong, liền cúp máy.

Diêm Trùng nhìn di động trong tay ngẩn người, lúc này lại có di động gọi tới là Vương Hi Đường.

Diêm Trùng vội vàng tiếp, biết được Hi Đường đang ở gần đây, nên Diêm Trùng nói cậu tới luôn phòng trọ.

Chỉ trong chốc lát, cửa vang lên tiếng gõ, Diêm Trùng mở cửa cho Vương Hi Đường vào, cậu quét mắt quanh một vòng căn phòng, phát hiện căn phòng cũng đã có không khí thế giới hai người, lại thấy Kỉ Tiểu đang an tĩnh ngồi ở bàn học trong phòng ngủ vờ vờ, đối với Diêm Trùng lộ ra một nụ cười hiểu rõ, chính là lại đọc được ở trong mắt Diêm Trùng có chua xót phức tạp.

Để Vương Hi Đường ngồi chờ trên sa lông, Diêm Trùng đi lấy nước cho cậu, thấy cậu nhìn qua cũng không tệ lắm, nhưng nhìn kỹ rõ ràng thấy không có tinh thần gì mới ngồi xuống đối diện hỏi: “Gần đây thế nào?”

Vương Hi Đường gật đầu: “không tồi.”

Diêm Trùng nhíu mày: “Mày trách tao không giúp được gì cho mày đúng không.”

Vương Hi Đường ngẩn ra, lắc đầu: “Tao có trách thì cũng là trách anh ta nổi điên, cũng trách tao vô dụng, trách mày làm gì.”

Diêm Trùng nhìn cậu, Vương Hi Đường bị hấn nghiêm túc nhìn không còn cách nào, chỉ có thể nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là đổi một chỗ đọc sách khác thôi.”

Diêm Trùng nhớ rõ lúc trước Vương Hi Đường đăng kí trường U đại, trên bảng thông báo cũng là trường đó.

“Hiện tại chuyển tới đâu?”

Vương Hi Đường uống chút nước, không nói nhưng Diêm Trùng cũng có thể đoán ra.

“Liêu Viễn Đông tự ý sửa sao?”

Vương Hi Đường sắc mặt bình tĩnh, nhưng vẫn nhìn không được cười lạnh: “Bằng không còn có thể là ai?”

“Vậy cha mày..biết không?”

“Chắc biết, trường đại chợ của tao đã bị thay đổi, ông ấy không biết mới có quỷ.” Nhưng Vương Hưởng chỉ nói bóng nói gió với Vương Hi Đường về việc này một chút, Vương Hi Đường thật sự đã định nói thẳng ra với ông, nhưng lời ra tới miệng lại nuốt trở vào. Gần đây chính phủ có thay đổi lớn, cho dù không dính tới Vương Hưởng thì bên người ông cũng sẽ không tránh khỏi mà xảy ra chút biến hóa, nếu lúc này mà nói cho ông biết, đơn giản chính là lấy tiền đồ đổi nhĩ tử, còn chưa chắc đã đổi được, Vương Hi Đường cho dù ghét Liêu Viễn Đông thì cũng biết lần này đúng là mua bán không có lời.

Chẳng sợ cá chết lưới rách, Vương Hi Đường cảm thấy từ bản thân mình suy ra so với từ ba mình suy ra tốt hơn.

Cậu liếc mắt nhìn Kỉ Tiểu không biết đứng ở cửa phòng từ lúc nào nói: “Tớ nghe cậu nói, sau khi tốt nghiệp tới tìm chủ nhân con chó.”

Diêm Trùng kinh ngạc, Kỉ Tiểu cũng có chút ngoài ý muốn, khẽ hỏi: “Kết quả thế nào?”

Diêm Trùng hoàn hồn, thay Vương Hi Đường nói: “vô dụng.” nói xong, đi tới kéo Kỉ Tiểu ngồi xuống bên cạnh: “Ba Viễn Đông không thể quản được anh ấy.” hơn nữa con ông ta thuộc dạng nào ông ấy còn không biết sao, có cha thế nào thì con mới thế ấy.

Quả nhiên Vương Hi Đường gật đầu: “Bệnh này di truyền...” hơn nữa chính vì cậu làm như vậy, bị Liêu Viễn Đông biết được, trong cơn tức giận mà đem một chút hi vọng duy nhất của cậu cũng dập tắt luôn.

Diêm Trùng thấy bộ dạng suy sụp của thằng bạn cũng không chịu nổi, nhưng hấn lại có chút muốn bên Liêu Viễn Đông, nói anh ấy không phải loại người bất kham như vậy, anh ấy đối với Hi Đường... là thật sự động tâm. Nhưng lý do thuyết phục Hi Đường tin nhất thời tìm không ra, chỉ có thể ngậm miệng, khiến cho bầu không khí chùng quanh trầm hẳn xuống.

Cuối cùng vẫn là Vương Hi Đường tự vực dậy tinh thần: “Kỳ thật A đại cũng không tệ, khoa tao đăng kí so với ở U đại vẫn tốt hơn nhiều.” duy nhất không viên mãn chính là chó điên kia cũng học ở trường này.

Hết chương 113

Jeremy: Kỉ Tiểu, Vương Hi Đường, hai em thực khổ *sụt sùi* thắng công của hai em thực sự quá mặt dày vô sỉ.

114. Chương 114

Bọn họ đặt vé máy bay tới A thị, Diêm Trùng cũng nhận xong tiền lương tuần, Vương Hi Đường cũng đi cùng, chỉ ở đó một ngày cũng không tính ở lâu.

Diêm Trùng đối với A thị rất quen thuộc, nhưng cũng không nhờ ai tới đón mà trực tiếp đưa cả 3 tới chỗ Liêu Viễn Đông đã đặt.

Xe tới trước cửa dừng lại, từ xa đã thấy một người đứng dựa vào góc tường hút thuốc nhìn bọn họ xuống xe, người đó mới vút điều thuốc xuống dưới chân dập tắt.

Liêu Viễn Đông ánh mắt đầu tiên tự nhiên nhìn Vương Hi Đường đứng một bên, cậu cũng không né tránh, thẳng tắp nghênh diện cùng anh ta đối diện, hai người nhìn nhau không lời gì để nói, trên mặt cũng không giương cung bạt kiếm, một khắc, Liêu Viễn Đông cười nhạo một tiếng, quay đầu nói với Diêm Trùng: “Đi thôi, những người khác cũng đã tới rồi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, vừa thấy người tới, Hồng Hạo và Ngũ Tử Húc trước nhảy chồm lên.

Ngũ Tử Húc nhanh chân vọt tới trước mặt Diêm Trùng, dùng sức vỗ vai hấn oán giận nói: “mày nói xem, có phải không coi bọn tao là huynh đệ nữa không! Chỉ một câu thôi, lên núi đao xuống biển lửa bọn tao đều chống đỡ giúp mày, mày bây giờ sao rồi, bỏ mọi thứ lại đi cũng thực tiêu sái, khinh thường tao cũng là khinh thường mày đó biết không!”

Cậu ta bình thường đâu dám nói nặng với Diêm Trùng, nhưng lần này giọng nói như chuông đồng lập tức tăng cao đúng là có chút tức giận.

Bào Sưởng một bên ra hòa giải: “Được rồi, được rồi, khó lắm mới gặp lại nó, có rắm từ từ phóng sau.” Sau đó mọi người cùng nhau vào trong ngồi xuống.

Chủ nhân bữa tiệc hôm nay đương nhiên là Ngũ Tử Húc nên cậu ta ngồi ghế chủ vị, một bên là Diêm Trùng, đối diện là Khương Chân gần đây đều ở A thị, Kỉ Tiểu ngồi cạnh Diêm Trùng, tiếp đó là Vương Hi Đường, rồi tới Liêu Viễn Đông.

Sau khi bọn họ đi vào, trừ bỏ Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo có chút kích động ra thì trong những người còn lại Khương Chân trong lòng dao động lớn nhất, nhỏ đi trước nên không biết Kỉ Tiểu và Diêm Trùng đã hợp lại, hiện tại nhìn cả hai đồng thời cùng xuất hiện, thái độ so với trước đây lại càng thân mật hơn, trong lòng Khương Chân tự nhiên phức tạp, chân mày gắt gao nhú chặt, một chút cũng không buông lỏng.

Bào Sưởng mở rượu, không cần phục vụ, tự mình rót rượu cho mọi người, sau đó nâng chén trước nói: “Tuy rằng so ra kém với tông quân chính thức, nhưng ít nhất cũng phải nửa năm không gặp, nhưng tiểu chiến gia của chúng ta cũng coi như có tiền đồ, tôi lam anh cũng thấy tự hào vui mừng thay, cho nên, làm trưởng bối trước chúc cậu một ly, hi vọng về sau cậu làm vẻ vang nước nhà, nhanh thắng quan tiền chúc, quan trọng nhất là sớm trở về, đừng để đại mỹ nữ một mình trông phòng đợi lâu.” Nói xong, đối với Khương Chân nhe răng một cái, rồi ngửa đầu cạn ly.

Ngũ Tử Húc ném cái hộp khăn giấy qua oán giận chỉ trích: “Mày không chiếm tiện nghi của tao sẽ chết à.”

Bào Sưởng lại tiếp tục rót rượu, sau đó hướng về phía Kỉ Tiểu cao thấp đánh giá, rồi nói với Diêm Trùng: “trăm nghe không bằng một thấy, khó trách lại khiến Diêm Vương của chúng ta nhớ thương như vậy, tuy nói Ngũ Tử Húc phân nửa đều nói lời vô nghĩa nhưng vừa rồi nó nói một câu rất đúng, chỉ cần mày lựa chọn đường đi, dù khó khăn thế nào, gặp ghềnh thế nào, các huynh đệ cũng sẽ giúp mày chống đỡ.” Sau đó, lại cạn thêm ly nữa.

Thật ra, Diêm Trùng nhờ Vương Hi Đường tìm một căn phòng giản dị mà giá rẻ, nhưng cũng không đến nỗi quá bí mật, hẳn ra ngoài đi lại cũng không trốn trốn tránh tránh lén lút, chỉ là không liên lạc với bọn bạn mà thôi, nếu bọn họ thật sự muốn tìm tòi tiện điều tra cũng có thể biết rõ mọi đường đi nước bước, sở dĩ vẫn luôn không hỏi thăm chính là cho Diêm Trùng thời gian, chờ hẳn an bài xong rồi chủ động tới nói cho bọn họ biết.

Diêm Trùng đương nhiên hiểu được, trong lòng cũng thấy cảm kích, trên mặt lại thản nhiên mỉm cười, dưới gầm bàn gắt gao nắm chặt tay Kỉ Tiểu, mười ngón giao triền, bên trên cầm ly rượu uống vui vẻ.

Có Bào Sưởng ở đây, không khí bữa tiệc đương nhiên không nhàm chán, vì thế cả bọn vừa ăn vừa nô đùa, không khí với với những buổi tụ tập trước đây không có gì bất đồng.

Nhưng có thể nhìn ra được hôm nay Diêm Trùng rất cao hứng, tươi cười trên mặt không có tan đi, uống rượu cũng thực vui vẻ, mà Kỉ Tiểu cũng không phản đối, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh hẳn, thẳng tới khi Bào Sưởng hỏi Diêm Trùng và Kỉ Tiểu ở cùng nhau thế nào, thì Khương Chân không chịu nổi nữa, nhỏ trườn mắt nhìn Kỉ Tiểu, đứng dậy nói muốn đi vệ sinh.

Ngũ Tử Húc vội vàng nghiêng người cho nhỏ đi qua, Kỉ Tiểu lại nói: “Tôi cũng đi.” nói xong cùng Diêm Trùng trao đổi ánh mắt, rồi đi theo ra ngoài.

Bọn họ đặt chỗ ở nhà hàng Thiên Môn, bên ngoài có một hoa viên u tĩnh thích hợp đi dạo, ở giữa còn có một hồ nước có cột nước phun trào, lúc này đang bắn lên những bọt nước trắng xóa, dưới lòng hồ có thể nhìn rõ thủy thảo lay động, bên cạnh hồ có trồng những hàng cây lớn, vây xung quanh là những đường đi có vạt dây leo trông thực đẹp mắt, thực sự thiết kế rất tài tình.

Quả nhiên Kỉ Tiểu vừa đi tới liền nhìn thấy Khương Chân đứng ở đó, biểu tình lãnh túc, ngược lại so với đương sự Kỉ Tiểu sắc mặt nhỏ còn thối hơn, nhỏ ngẩng đầu nhìn Kỉ Tiểu: “Anh rốt cuộc định làm gì vậy?”

Kỉ Tiểu chỉ nhìn mặt hồ gợn sóng, phát hiện bên trong còn có mấy con cái kim sắc đang bơi qua bơi lại, vây đuôi mềm mại bị ánh đèn xa xa chiếu lên trông đặc biệt xinh đẹp.

Khương Chân thấy Kỉ Tiểu không biểu tình, mày dựng rất cao: “Anh có biết là Diêm gia sẽ không buông tha không? Cho dù Diêm Trùng có chống đối thế nào cũng vô dụng, Diêm Trùng là con trai độc nhất của Diêm gia, từ trước tới giờ trong mắt bọn họ anh mới chính là đầu sỏ gây tội.”

Kỉ Tiểu trầm mặc.

Khương Chân gắt gao nhìn cậu: “Kỉ Tiểu, anh cũng không thích anh ta đúng không, hết thấy vẫn còn kịp...”

Kỉ Tiểu rũ mắt xuống.

Khương Chân còn nói gì nữa khó được khi chân thành tha thiết tới vậy, nhưng Kỉ Tiểu từ đầu tới cuối đều không nói gì, tới khi ngẩng đầu, chỉ thấy bộ dáng Khương Chân oán giận phải tay rời đi.

Kỉ Tiểu một lần nữa cúi đầu nhìn cá trong hồ, chiếc đuôi uốn lượn cùng đồng bạn bơi đi, Kỉ Tiểu đi theo nó mấy bước, ngẩng đầu liền thấy cách rào chắn bên kia, có một người tây trang màu đen từ cửa nhà hàng đi ra, sau đó một trung niên nam tử chậm rãi đi ở phía sau.

Người đó đang nói chuyện với một người bên cạnh, mấy khuôn mặt kia đều thường xuyên xuất hiện trên thông tin đại chúng, đột nhiên đối phương giống như nhận ra tầm mắt đánh giá bắn tới, nam nhân kia liền hướng tầm mắt về phía cậu, vừa quay đầu thẳng tắp chống lại tầm mắt của Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu trong nháy mắt có chút cứng ngắc, nhưng cậu rốt cuộc không trốn tránh, chỉ thản nhiên cùng đối phương nhìn nhau một chút, ánh mắt trung niên nam tử thực bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không gợn sóng, nhưng vẫn khiến Kỉ Tiểu nhin không được né tránh, xoay người rời khỏi chỗ này.

Xuyên qua đường đi trở về, thấy cách đó không xa cửa hông mở ra, Vương Hi Đường đi ra trước, áo sơ mi nhả nhún, cổ áo cũng bị kéo mở rộng, ngẩng đầu nhìn thấy Kỉ Tiểu dừng bước lại, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường, chỉnh trang lại quần áo, rồi mỉm cười với Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu tầm mắt nhìn ra đằng sau Vương Hi Đường, thấy Liêu Viễn Đông, quần áo của đối phương ngược lại rất chỉnh tề, chỉ là gò má mơ hồ có dấu vết ngón tay hồng hồng, chắc là vừa bị tát cho phát, trước mắt

còn không nhìn rõ, nhưng tới ngày mai liền có thể thấy được.

Liêu Viễn Đông so với Vương Hi Đường còn tự nhiên hơn, trên má khẽ lau lau chút, cũng không thèm nhìn Kỉ Tiểu, mở cửa bước vào trước.

Vương Hi Đường vừa định nói với Kỉ Tiểu gì đó, Kỉ Tiểu lên tiếng trước nói: “Cậu nói với bọn họ một tiếng, tôi lên phòng trước.”

Liêu Viễn Đông trước đó đã đặt phòng cho bọn họ, Kỉ Tiểu không muốn nháo diên với Diêm Trùng, nói xong, quay đầu lại đi lên phòng.

Phòng khách sạn cũng thực tốt, đầy đủ mọi vật dụng, ổ chó của bọn họ tại U thị không thể nào sánh bằng, Kỉ Tiểu đứng trước cửa sổ nhìn xuống nơi vừa gặp gỡ trung niên nam tử vừa rồi, hiện tại tự nhiên không có người.

Phát giác một lúc, Kỉ Tiểu mới làm vệ sinh cá nhân trèo lên giường, lặn qua lộn lại mãi cũng tới giờ đi ngủ, rốt cục mơ mơ màng màng đi gặp Chu Công. Nhưng mới ngủ không được bao lâu đã bị một thân thể nặng trịch đè lên.

Chóp mũi phảng phất khí tức nóng rực, còn xộc lên mùi rượu cay nồng, Kỉ Tiểu muốn nghiêng đầu né tránh, miệng lại bị chặn lại.

Diêm Trùng giữ chặt không buông, vừa dùng sức tùy ý đảo quanh trong miệng Kỉ Tiểu, vừa cởi áo ngủ của cậu ra.

Kỉ Tiểu bị hân hôn tới mặt đỏ tai nóng, thật vất vả mới tách ra, Kỉ Tiểu cố gắng lấp đầy buồng phổi, rồi giờ chân đạp hân một cái, Diêm Trùng say chuếch choáng nhưng phản ứng không chậm, vừa né công kích của Kỉ Tiểu vừa tri kỉ giải thích: “Sau khi cậu đi tới cũng không uống nhiều...”

Kỉ Tiểu không để ý tới hân, xoay người định xuống giường, lại bị Diêm Trùng kéo lại, tiếp tục găm cắn lên ngực cậu, Diêm Trùng rất quen thuộc những điểm mẫn cảm trên người Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu mặc dù không muốn nhưng cũng không phải là đối thủ của hân, không bao lâu sau liền triệt để buông tay đầu hàng.

Diêm Trùng liếm hút môi Kỉ Tiểu tới sưng đỏ, vừa giải thoát cho hạ thân trước lớn, sau khi khuếch trương đã đủ, hân chậm rãi tiến vào, Kỉ Tiểu khẽ kêu rên một tiếng, Diêm Trùng không đợi cậu thích ứng đã nhin không được mà xo xuyến ra vào.

Kỉ Tiểu bị tốc độ cùng sức mạnh kia đâm khiến đầu óc mơ màng, hai mắt mờ sương, bầu chặt lên lưng Diêm Trùng để lại những vết cào hằn đỏ nhợt hân chậm một chút, tối nay Diêm Trùng rõ ràng hưng phấn thoái mái nên không dễ dàng lãnh tĩnh, nâng hai chân Kỉ Tiểu lên quần quanh eo mình, tìm được điểm nổi lên bên trong liên hung ác nghiền nát nó.

Kết quả cuối cùng chính là Kỉ Tiểu phòng tuyến mở rộng, Diêm Trùng làm tới tận hứng mới thôi....

Bọn họ đặt vé máy bay vào đầu giờ chiều, mà Kỉ Tiểu vừa mở mắt đã tới giờ ăn trưa, bên người không thấy bóng dáng quen thuộc, Kỉ Tiểu ở trên giường thích ứng một chút, chờ cho cơn đau nhức toàn thân qua đi, lúc này mới chậm rãi dậy làm vệ sinh rồi thu dọn đồ đạc.

Khi mở cửa phòng đi ra liền gặp Vương Hi Đường, cậu ấy hiển nhiên cũng vừa mới dậy, trạng thái tựa hồ so với Kỉ Tiểu còn kém hơn chút, hai mắt quầng thâm, khóe miệng cũng bị rách một chút, nhìn qua ánh mắt có chút xấu hổ hiện lên, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Kỉ Tiểu cũng không hỏi nhiều, hai người đồng thời đi xuống dưới lầu ăn trưa, quả nhiên thấy Diêm Trùng đang ở đó, ngồi đối diện tự nhiên là Liêu Viễn Đông, gò má anh ta dán một miếng băng cá nhân, khí chất anh ta vốn đã nên thứ này ở trên mặt cực kì hợp.

Diêm Trùng tựa như đang nói chuyện đầu tư gì đó, thấy Kỉ Tiểu liền ngừng đề tài, đứng dậy đỡ cậu đi tới. mà Vương Hi Đường lại chọn một vị trí không gần 3 người ngồi xuống, mặc kệ ánh mắt Liêu Viễn Đông như lang sói quét qua quét lại.

Bởi vì sắp bay nên mọi người cũng không nói nhiều, nhanh chóng giải quyết bữa trưa, Liêu Viễn Đông liền đưa bọn họ tới sân bay, lúc gần đi, anh ta nhin không được đối với Vương Hi Đường đang ở khu vực cách

ly chỉ chỉ đồng hồ của tay mình, tươi cười có chút hung ác nham hiểm, dùng khẩu hình miệng nói: tháng 9 sắp tới ~~

Đích xác như hắn nói, tháng 9 cũng sắp tới, cuộc sống sinh viên thuộc về bọn họ cũng sắp bắt đầu.

Hết chương 114

115. Chương 115

Ngày tân sinh viên tới nhập học ở F đại, Diêm Trùng và Kỉ Tiểu sáng sớm đã đến, còn chưa đến 10h mà cổng trường rộng lớn đã chật như nêm cối, tấp nập các tân sinh viên cùng phụ huynh ra vào.

Tuy rằng danh tiếng của F đại ở trong nước không tới mức số 1 số 2 nhưng F đại ở U thị cũng là một trường đại học có tiếng ưu tú, học sinh nào có thể thi vào trường này được thì vẫn cảm thấy quang vinh tự hào, vì thế có thể thấy trên mặt ai nấy đều tràn ngập đủ loại chờ mong và hi vọng đối với cuộc sống sinh hoạt vườn trường tương lai.

Đây có lẽ là khai giảng ít ồn ào nhất từ khi Diêm Trùng cấp sách tới trường. Sau khi cùng Kỉ Tiểu báo danh xong, tìm gặp học trưởng nhận đồ đạc của mình lên phòng kí túc.

Bởi vì sau đó sẽ tham gia tập quân sự cho nên các tân sinh viên ngay từ đầu đều phải ở trong kí túc trường. Kỉ Tiểu nhìn danh sách xếp phòng của mình, phòng 303, còn Diêm Trùng lại được xếp ở tầng 4, rõ ràng hai người không ở gần nhau. Đối với điều này Diêm Trùng rất có bất mãn, nhưng hiện tại cũng chỉ tạm thời đi một bước tính một bước, hai người lên phòng Kỉ Tiểu trước.

Phòng kí túc sắp xếp cũng giống như trường Phụ Trung, đều là loại đồ dùng đa chức năng phía trên là giường ngủ còn phía dưới dùng làm bàn học. Một phòng có 6 người, lúc hai người tới thì đã có ba người đến trước rồi.

Thấy Kỉ Tiểu và Diêm Trùng, một nam sinh cao cao đi tới chào hỏi, tự giới thiệu tên là Thôi Hưởng, sinh viên khoa lịch sử, hỏi Kỉ Tiểu và Diêm Trùng tên gì.

Kỉ Tiểu chỉ lãnh mặt không nói lời nào, Diêm Trùng kín đáo nhéo nhéo tay cậu, nói với Thôi Hưởng tên của mình và Kỉ Tiểu, lại nói tiếp: “Tớ không ở phòng này, mà bạn của tớ ở đây, cậu ấy cũng thuộc khoa lịch sử.”

Thôi Hưởng nhìn sang Kỉ Tiểu, vẫn không để ý thái độ của cậu, xoay người giới thiệu hai người bạn cùng phòng khác, một người mập mập tên Lưu Thụy Minh, người còn lại hơi lùn tên Trương Tùng.

Diêm Trùng thấy những người này coi như dễ ở chung, đối với hoàn cảnh sinh hoạt của Kỉ Tiểu ở đây trong 2 tuần sắp tới coi như vừa lòng. Sau khi sắp xếp sơ sơ thì lên phòng Diêm Trùng, nói chung cũng không sai biệt lắm, dọn dẹp một lúc nhìn lên thời gian cũng tới giờ ăn trưa, Kỉ Tiểu và Diêm Trùng quyết định sẽ đi ăn, ăn xong rồi mới khám phá khuôn viên trường.

Đại học F nằm ở phía tây U thị, là một trong ba trường đại học lớn của thành phố. Ngoài ra trường này còn là một trong 4 trường có điểm đầu vào cao nhất tỉnh, tính ra cũng là một trường trọng điểm đương nhiên phương diện sinh hoạt cũng không thể kém. Chính vì thế mà giá phòng thuê trọ xung quanh đây mấy năm nay liên tục tăng vọt, cho nên Hi Đường trước có thể thuê hộ Diêm Trùng một căn phòng rộng mà rẻ như thế là quá ổn. Hoàn cảnh xung quanh yên tĩnh, phòng lấy sáng rất tốt, có lẽ cũng tốn không ít thời gian và công sức của cậu ta.

Kỉ Tiểu và Diêm Trùng tìm một quán mì bình dân đi vào, bên trong đều là đám sinh viên mới, chỗ ngồi cũng gần như kín hết, nghĩ tới nếu sang quán khác chắc cũng không còn chỗ trống, vì thế hai người tìm được chỗ liền nhanh chóng an vị. Diêm Trùng cũng phá lệ nếm thử hương vị cùng người khác chen chúc ăn đồ bình dân.

Xung quanh hai người có nhiều người là bạn học cũ cũng có cả bạn học mới quen, sau một kì nghỉ hè, đề tài buôn chuyện đương nhiên không ít. Phần lớn đều bàn tán về bản thân hoặc những bạn học mà mình biết tới. Ví dụ như tại bàn học gần Kỉ Tiểu và Diêm Trùng, có một anh chàng kia không ngừng thổi phồng sự tích huy hoàng thời trung học của mình, còn khoe điểm thi đại học của trường bọn họ được bao nhiêu xếp thứ bao nhiêu, trong đó có bao nhiêu người đỗ Đại học A, Đại học U, đúng là khiến người ta ghen tị.

Đối diện người nọ, mấy bạn học thi thoảng cũng cảm thán vài câu, rồi lại nói: “Nhưng tôi nghe nói, tân sinh viên trường chúng ta năm nay cũng có ‘siêu nhân’ so ra không hề kém trường A hay trường U đâu.”

“A, chuyện này tôi cũng biết, cậu nói thủ khoa khối tự nhiên đúng không, chắc... thành thật mà nói, tôi không quá tin, tôi cảm thấy đây là chiêu trò tuyên truyền của nhà trường thôi, ai mà ngu như vậy, bỏ U đại chuyển vào trường chúng ta làm gì.”

Lại thêm một nhóm tân sinh bàn kế đó tham gia bàn tán sôi nổi: “Xời, cậu sai rồi, tôi có quen một đàn anh năm 2, anh ấy đang ở trong hội học sinh, bảo là người đó đúng là đến trường chúng ta, hôm nay còn tới báo danh đó.”

“Thật không? Tên là gì?”

“...à..., tôi quên rồi, nhưng dù sao cũng đã tới, cậu ta đăng kí khoa lịch sử đó.”

“Cái gì? Thủ khoa ban tự nhiên lại đăng kí khoa lịch sử...đầu óc có vấn đề à?”

“Ông quản người ta làm gì, người ta thích học gì kệ người ta, à còn một người nữa nghe nói gia thế rất lớn cũng tới báo danh nữa đó.”

“Lại ai nữa?”

“Cháu hiệu trưởng?”

“Cháu họ cục trưởng?”

“Con trai thị trưởng?”

.....

Cho dù những người đó có hỏi thế nào thì cậu chàng kia cũng không nói thêm gì nữa, chẳng hiểu là do quyết tâm giữ kín hay là vì cũng mít đặc nữa.

Kỉ Tiểu và Diêm Trùng từ đầu tới cuối đều yên lặng ngồi ăn, Diêm Trùng thỉnh thoảng sẽ gấp ớt từ trong bát Kỉ Tiểu sang bát mình, không thèm để ý đến đám người đang tán chuyện xôn xao bên cạnh.

Lúc này di động Diêm Trùng vang lên, sau buổi tụ tập chia tay Tử Húc lần trước, ai cũng có công có việc của mình nên đám hồ bằng cầu hữu kia không ai tới tìm hân, lúc này vừa thấy là một dãy số xa lạ, Diêm Trùng do dự ấn nghe.

Nói được 2 câu Diêm Trùng liền cúp điện thoại, thấy Kỉ Tiểu nhìn lại, liền nói: “Là giảng viên khoa tó, nói lát nữa qua đó gặp.”

Hắn mới vừa điện phương thức liên lạc lúc này, giờ đã có người tìm tới cửa, tốc độ cũng quá nhanh đi.

Kỉ Tiểu cũng không hỏi nhiều, ăn xong liền cùng Diêm Trùng trở về trường, nhưng Diêm Trùng tựa hồ không quá vội, vẫn lôi kéo Kỉ Tiểu đi dạo khắp nơi thăm quan trường.

Đây là trường cũ của Kỉ Hiếu Trạch, lịch sử Đại học F cũng không ngắn, địa vị của trường một phần cũng nhờ vào lịch sử lâu đời tích tụ. Năm xưa cũng từng huy hoàng là trường trọng điểm hạng nhất U thị, tuy nhiên do trường ít khoa, lại tương đối cách biệt, gần như chỉ có khoa Lịch sử của Kỉ Tiểu và khoa Kinh Tế mà Diêm Trùng đăng ký học là nổi tiếng, thậm chí có thể xếp vào top trong toàn quốc, những khoa khác là khoa mới mở gần đây cho nên rõ ràng không thể cạnh tranh với các trường khác, lại thêm chính phủ ít đầu tư kinh phí thành ra ngày càng tụt hậu so với Đại học U.

Giờ đây, giống như bóng râm của các cây cổ thụ hay vẻ mặn mà của mỹ nhân đã già luôn khiến cho người khác ngậm ngùi tiếc nuối. Nhưng những điều đó cũng không ảnh hưởng tới cảnh trí trong trường F đại, ngoại trừ tòa nhà thư viện 10 tầng mới xây ra thì toàn bộ các tòa nhà cùng khuôn viên đều vẫn giữ được

kiến trúc cổ kính. Tường gạch đỏ, những con đường lát đá mặc dù đã nhuộm màu thời gian nhưng ẩn dưới tán cây xanh rợp, đông ấm hạ mát, vẫn là một cảnh sắc đẹp.

Diêm Trường và Kỉ Tiểu chậm rãi đi dạo dọc theo đường nhỏ, ngẫu nhiên sẽ gặp không ít tân sinh viên cũng giống mình đang đi tham quan. Có mấy lần Diêm Trường muốn nắm tay Kỉ Tiểu đều bị cậu tránh đi, nhưng cũng may hắn còn biết nặng nhẹ, từng có một tấm gương tay liếp lúc trước nên bây giờ khi một lần nữa bắt đầu lại phải cẩn thận hơn mới được, dù thâm tâm Diêm Trường vốn chẳng bao giờ để ý chuyện bị người khác bắt gặp bao giờ.

Đi hết một vòng, Kỉ Tiểu về phòng kí túc, Diêm Trường mới đi tới văn phòng khoa.

Giảng viên họ Tiền, là một người đàn ông trên dưới 30 tuổi, đáng vẻ gầy gò chứ không cao to như Diêm Trường, nhưng đôi mắt nhỏ lại đặc biệt tụ quang, vừa thấy Diêm Trường tới rõ ràng hai mắt sáng lên, hai ba bước đi tới mỉm cười nói: “Diêm Trường phải không? Chào em.”

Diêm Trường thấy trong văn phòng còn có hai người trung niên cũng đang ngồi đó, thấy hắn cũng đồng thời đứng lên lộ ra bộ mặt tươi cười.

Quả nhiên, giảng viên họ Tiền kia lôi kéo hắn tới giới thiệu với họ, một người là giảng viên chủ nhiệm khoa, một người là phó hiệu trưởng trường.

Loại chuyện này đương nhiên Diêm Trường đã trải qua rất nhiều lần, hắn lần nào sau khai giảng mà không được lãnh đạo nhà trường giới thiệu một lượt từ trên xuống dưới, chính là không ngờ hắn rơi vào hoàn cảnh này vẫn còn được đãi ngộ như vậy, cũng không khiến Diêm Trường thấy cao hứng chút nào, ngược lại trong lòng dâng lên một tia nặng nề.

Diêm Trường nhìn qua những người đó một lần, không nhiều lời, chỉ hỏi giảng viên kia gọi mình tới làm gì.

Giảng viên và lãnh đạo trường trao đổi ánh mắt với nhau rồi hỏi ý kiến Diêm Trường về tình hình trường học, có chỗ nào không vừa lòng, có gì cần hỗ trợ không?. Đối với Diêm Trường cùng Diêm gia, đừng nói bọn họ không biết, cho dù biết cũng sẽ không thật sự cho rằng Diêm Trường đã bị đuổi ra khỏi nhà, tiểu bảo bối nhi tử huyết thống sao có thể nói không cần là không cần đâu, lời nói khi tức giận chỉ có đồ ngốc mới tin.

Diêm Trường nhất nhất đáp lại, thái độ rất phối hợp, cũng không làm cho bọn họ quan tâm quá nhiều, khiến cho vài vị trước mắt phải bất an, nhưng cuối cùng, Diêm Trường vẫn có một thỉnh cầu nho nhỏ.

...

Trong phòng ngủ, trừ Kỉ Tiểu ra thì những người khác trong phòng đang sắp xếp hành lí, mà Kỉ Tiểu cũng chỉ ở hai tuần xong huấn luyện quân sự xong liền về, cho nên cũng không mang theo nhiều đồ. Vừa rồi có một tân sinh nữa đến, tất cả mọi người đều đối với cậu ấy hoan nghênh nhiệt liệt, chỉ có Kỉ Tiểu vẫn một bộ thản nhiên, ngoại trừ giới thiệu tên ra thì không nói thêm câu nào nữa.

Người hơi lùn tên Trương Tùng hình như có hơi bất mãn, Kỉ Tiểu thoáng nghe thấy cậu ta văng một câu thô tục, Kỉ Tiểu cũng chẳng quan tâm, ngược lại người cao gầy tên Thôi Hướng lại cho cậu một nụ cười trấn an.

Ánh mắt Kỉ Tiểu liếc qua người cậu ta một cái, lại trở về trang sách đang đọc, sau đó lại nghe thấy một thanh âm bên tai hỏi: “Cậu chính là Kỉ Tiểu?”

Kỉ Tiểu nghiêng đầu thấy Thôi Hướng kia không biết từ khi nào đã đi tới gần, dựa vào thang gỗ nhìn chăm chăm mình.

Kỉ Tiểu chau mày, không trả lời.

Thôi Hướng vẫn không để ý, chỉ tiếp tục cười cười, lúc này, người mới đến vừa vào lên tiếng hỏi: “Vẫn còn 1 người chưa tới à?”

Thôi Hướng vừa định nói chờ chút đi, đã thấy một người xách hành lý đi vào, nhìn thấy Kỉ Tiểu đang nằm trên giường, mày khẽ nhướn nhướn.

Kỉ Tiểu quay đầu lại, đối diện tầm mắt của Diêm Trường, có chút kinh ngạc, lại nghe Diêm Trường chậm rãi đi tới nói: “Tớ cũng ở phòng này.”

Thôi Hường đi lên lùi hai bước cười nói: “Tôi đã xem danh sách phòng ngủ, người còn lại hình như không phải cậu.”

Diêm Trường cũng mỉm cười đáp lại: “Hiện tại đã sửa lại.”

Thôi Hường sững sốt, rồi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Đối với việc Diêm Trường vào ở, những người khác cũng không có ý kiến, buổi chiều nhanh chóng qua, sắc trời dần tối, Diêm Trường nhìn đồng hồ, đứng dậy kéo Kỉ Tiểu ra ngoài ăn cơm. Thôi Hường kia lại lạnh chanh nói: “Tôi nghe nói đồ nướng ở đây không tồi, chúng ta cùng đi ăn thử đi, tôi mời.”

Cậu chàng béo béo ở giường đối diện vừa nghe liền vui vẻ chẳng qua vẫn còn biết giả vờ khách khí: “Sao có thể chứ? Chúng ta mới vừa biết nhau mà.”

“Chính là vừa biết mới cần cơ hội để quen thân, về sau còn học chung 4 năm, hơn nữa sắp tới tập quân sự có thể nói là sẽ không có ngày lành đâu.” Thôi Hường ôn hòa nói.

Khi thu dọn đồ đạc, mọi người đều biết Thôi Hường rất có tiền, quần áo đồ dùng đều là hàng hiệu, mà mọi thứ đều là đồ mới tinh, xác thực gia cảnh không tồi, cậu ta nếu nguyện ý vung tiền, bọn họ cũng không ngại ngừng tiêu tiền hộ, vì thế ai nấy đều đi.

Thôi Hường nhìn về phía Diêm Trường, ánh mắt lại rơi trên người Kỉ Tiểu, nói nhỏ: “Cùng đi đi? dù sao cũng phải ăn cơm mà.”

Kỉ Tiểu không nói lời nào, vẫn là Diêm Trường kéo cậu xuống, cuộc sống đại học bắt đầu, vô luận thế nào thì bữa cơm này cũng không có lý do cự tuyệt, vì thế cười nói: “Cảm ơn.”

Thôi Hường nhìn Diêm Trường nắm tay Kỉ Tiểu cùng ra ngoài, ánh mắt chợt lóe sáng.

Hết chương 115

116. Chương 116

Bữa tiệc đồ nướng này bầu không khí coi như hài hòa, mỗi người đều nói ngành học cùng trường cấp III trước đây của mình, sau khi Diêm Trường và Kỉ Tiểu nói mình tốt nghiệp từ trường Phụ Trung thì sinh viên tên Phú Triễn Bằng kia lại rú lên.

“A, khó trách tôi cứ thấy cậu quen mắt, cậu thuộc đội bóng rổ trường Phụ Trung đúng không? Tôi thuộc đội Nhất Trung, chúng ta hẳn đã từng giao đấu.”

Diêm Trường gật đầu, cười cười cùng cậu ta hàn huyên hai câu, nam sinh kia như tìm được tri âm, thái độ thay đổi 180 độ đối với Diêm Trường giờ ngón cái lên: “Đội bóng rổ trường Phụ Trung năm đó thực quá lợi hại, khi đó thua trong tay các cậu cũng không tiếc.” tiếp đó tên béo Lưu Thụy Minh và người lùn Trương Tùng cũng tham gia bàn về bóng rổ nhập tâm vạn phần để mặc chủ chi Thôi Hường vắng vẻ một bên.

Thôi Hường quay đầu sang nói chuyện với Kỉ Tiểu, thấy bia trong cốc vẫn không cạn chút nào, đồ nướng cũng không động một cái.

“Trường Phụ Trung giỏi như vậy, sao lại đăng kí tới đây?”

Kỉ Tiểu thản nhiên liếc mắt nhìn cậu ta một cái không lên tiếng.

Mấy người kia cũng nghe thấy được, sôi nổi cùng nhau nghị luận nhìn lại đây, hiển nhiên cũng có chút tò mò.

Vẫn là Diêm Trường nói: “Học tài thi phận mà, nhưng F đại cũng đâu có kém đâu.”

Thôi Hường cười thâm ý: “quan hệ của hai người không tồi, đồng thời thi trượt cũng thực trùng hợp.”

Diêm Trường cũng cười cười: “Cho nên mới nói là duyên phận, hâm mộ không?”

Khóe miệng Thôi Hường cứng ngắt, rồi gật gật đầu, cầm cái chân gà nướng lên gặm.

Phú Triễn Bằng lại nói: “Diêm Trường, ông cứ giả vờ, cho dù là cùng một trường nhưng các khoa so với nhau vẫn là một trời một vực á” Cậu ta học khoa công nghệ thông tin, tạm coi là khá khẩm một tẹo, Trương Tùng và Lưu Thụy minh đều học khoa vật lý, khoa này trong trường cũng thuộc dạng không cao không thấp, chất lượng giảng dạy trung bình, nếu tương lai muốn ra trường tìm việc cũng còn phải học nhiều.

Cả nhóm bàn tới vấn đề này lại sôi nổi hơn, thi nhau tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai công tác sau này, sau đó lại bàn tới vấn đề gia cảnh từng người.

“Bây giờ á, vẫn con vua thì lại làm vua thôi, có giỏi bằng trời sau này ra trường xin việc vẫn khó như thường, đương nhiên nếu là khi bố mẹ có tiền thì khỏi nói” Lưu Thụy Minh cảm thán nói, vừa nói vừa nhìn về phía Thôi Hường.

Phu Triễn Bằng tỏ vẻ đồng tình: “Ồ, nhưng nếu cưới được một cô vợ có tiền cũng ngon đấy, có thể bớt phần đầu 20 năm.”

Trương Tùng cười hừ hừ: “Tôi nói chứ với bộ dạng này, cũng chỉ có ba tên kia mới có khả năng thôi” Cậu ta chỉ chỉ Diêm, Kỉ còn có Thôi Hường nói.

Diêm Trường và Kỉ Tiểu coi như không nghe thấy, Thôi Hường cũng bĩu môi không nói gì.

Trời thu buổi tối vẫn có chút lạnh, Thôi Hường liền đứng lên nói: “Cũng muộn rồi, chúng ta về thôi, ngày mai còn phải tập trung.” Sau đó sảng khoái đi thanh toán tiền, rồi đoàn người trở về kí túc.

Điểm tốt hơn hẳn kí túc cấp III chính là mỗi phòng đều có phòng tắm và phòng vệ sinh riêng, bây giờ ưu điểm này vẫn chưa hoàn toàn phát huy nhưng chờ tới khi tập quân sự thì mới biết có bao nhiêu sướng.

Sau khi rửa mặt lên giường, Diêm Trường liền ngủ ở chiếc giường bên cạnh Kỉ Tiểu, hai người ở chung gần 1 tháng, nhưng Diêm Trường đã có thói quen với khí tức của Kỉ Tiểu rồi, lúc này bên người cảm giác trống rỗng khiến trong đầu hắn không khỏi tưởng nhớ hương vị tối qua hai người còn có thể tùy ý ôm ấp.

Kỉ Tiểu đương nhiên chưa ngủ, cậu vẫn còn chưa quen với hoàn cảnh nơi đây, nói vậy cho an tâm chứ chỉ trong vài ngày mà có thể thích ứng là không có khả năng, trong bóng đêm, bỗng từ phía trên đầu một cái móng heo sờ tới, từ trán vuốt ve sờ tới mặt Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu ngẩn ra, nhin không được đập lên cái tay đó một cái, trong căn phòng yên tĩnh vang lên một tiếng đập tay thanh thủy, đem mọi người đang nằm đều kinh ngạc.

Phú Triễn Bằng nói: “Có muỗi sao? Xem ra ngày mai vẫn nên mặc màn ngủ.”

Diêm Trường vừa ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt oán hận từ Kỉ Tiểu bắn tới, hắn nhe răng cười cười, nói với Phú Triễn Bằng: “Ừ, chỉ trách có người máu ngọt, không nhin được muốn hút.”

Phú Triễn Bằng ha ha nở nụ cười, mấy người dẫn không có động tĩnh.

Diêm Trường cũng biết tình hình này không thành thật không được, vì thế rút tay trở về, hắn nghe hô hấp Kỉ Tiểu trở nên nhẹ nhàng, bất tri bất giác cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, kì quân sự bắt đầu, tại hội trường lớn của F đại, ban giám hiệu thông báo lịch trình tập quân sự, sau đó các khoa sẽ tự phân chia công việc cụ thể, vì thế tất cả mọi người ra sân, mỗi khoa tách ra một khu vực riêng. Diêm Trường và Kỉ Tiểu bởi vậy mà cũng bị tách ra, Kỉ Tiểu tới khu vực của khoa lịch sử, đại bộ phận học sinh đều đã tới, Kỉ Tiểu liền chọn một góc tối ngồi xuống, Khoa lịch sử chỉ làm 5 lớp, Kỉ Tiểu ở lớp I, các môn học chuyên ngành khác nhau sẽ học riêng còn lại các môn cơ bản sẽ tập trung cùng học. Bây giờ gần như toàn bộ khoa đều tập trung đủ, tỉ lệ nam nữ rõ ràng mất cân đối, nữ sinh chiếm đa số, còn nam sinh chỉ chiếm 3 phần, mà đại bộ phận đều là những người gầy yếu mảnh khảnh thư sinh, tìm người cao to một chút cũng không được mấy người.

Phó hiệu trưởng đang diễn thuyết phát biểu gì đó, khiến đại bộ phận đám học sinh ngồi nghe tới phát chán mới chịu đi xuống, tiếp đó là các thầy cô ra thông báo tình hình tập quân sự ngày mai, lát nữa sẽ phát quân trang quân dụng cho từng người, sau cùng là chọn ban cán sự tạm thời.

Chủ nhiệm lớp Kỉ Tiểu họ Lý, nhìn qua tưởng như là cô gái mới hơn 20 nhưng thực chất đã hơn 30 tuổi rồi, khi cười nhìn rất đáng yêu, khiến đám học sinh cũng nhiệt tình hẳn lên, cô vừa tới liền hỏi: “Ai là Kỉ Tiểu?”

Kỉ Tiểu do dự chút rồi chậm rãi đứng lên.

Cô giáo Lý đánh giá sinh viên trắng nõn thanh tú trước mặt: “Em làm lớp trưởng nhé?”

Kỉ Tiểu ngẩn ra, rồi lắc đầu.

“Vậy bí thư đoàn?”

Kỉ Tiểu tiếp tục lắc đầu.

Cô Lý cho rằng cậu thẹn thùng: “Không sao, trước không quen nhưng cứ thử xem, làm nhiều sẽ quen thôi.”

Kỉ Tiểu tự hỏi một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

Cô giáo nhú mày, rốt cuộc không làm khó cậu nữa, lại hỏi một người khác.

Mà khi Kỉ Tiểu ngồi xuống liền có thể cảm thấy được bốn phương tám hướng đủ mọi tầm mắt kì quái chĩa vào mình. “Thủ khoa ban tự nhiên đăng kí học khoa lịch sử F đại” đại tin tức như vậy không ít người đã nghe đến nhưng nhất thời cũng không đem nhân vật ‘siêu nhân’ đó cùng với người trước mắt này liên hệ với nhau được.

Nữ sinh ngồi phía trước Kỉ Tiểu đánh bạo hỏi cậu: “Cậu học trường trung học nào?” Kỉ Tiểu ngoảnh mặt làm ngơ, khí tức cách xa vạn dặm không chút nào bảo lưu phát ra, nhưng lại càng khiến cho những người xung quanh chú ý tới, hiển nhiên cảm giác không tồn tại sử dụng nhuần nhuyễn ở trung học lại không cách nào phát huy được ở chỗ này.

Cuối cùng chỉ định được vài cán sự lớn chủ yếu, Thôi Hương trở thành bí thư lớp.

Sau khi tập trung xong, mọi người nhận quân phục, Kỉ Tiểu lại bị Diêm Trùng ngăn cản: “Tớ...đã nói chuyện với thầy cô rồi, cậu không cần phải tham gia.” Tuy rằng hiện tại Diêm Trùng không muốn sử dụng loại quan hệ này nhưng đối với những chuyện liên quan tới Kỉ Tiểu, hắn không thể nào dứt bỏ được, không tham gia quân huấn thì cần phải tới bệnh viện lấy đủ loại giấy chứng nhận của bác sĩ, Kỉ Tiểu khẳng định phiền toái, đến lúc đó thì cậu cũng sẽ phải chịu vài ngày tội rồi, Diêm Trùng luyến tiếc, mà hắn tự mình tới nói cho Kỉ Tiểu là vì lúc nào cũng có thể nhìn thấy cậu, cũng có thể quên thuộc hoàn cảnh trước.

Kỳ thật Diêm Trùng cũng có thể không cần tham gia, hắn trước kia chưa từng chịu khổ, chính là lúc này, hắn chỉ an bài cho Kỉ Tiểu, chính mình cái gì cũng không cần. (Jer: thê nô công là phải thế, hâm mộ hâm mộ quá....)

Mà Kỉ Tiểu cũng không phản đối, cậu tự biết tình trạng sức khỏe bản thân, trong chuyện này dù cậu có kiên trì tới đâu thì cũng sẽ không gắng gượng được bao lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn lưu lại.

Nhưng ngày hôm sau, cậu vẫn dậy cùng mọi người, tất cả đều đã mặc quân phục, Diêm Trùng cũng thế, dáng người cao ngất vừa vặn mặc bộ quân phục lại càng thêm phần nghiêm túc thành thực, Diêm Trùng nói Kỉ Tiểu đi ăn sáng đi, cậu lắc đầu từ chối, Diêm Trùng nghĩ cậu ít đi ra ngoài cũng tốt, liền nói trong giá sách của mình có bánh bích quy, đến giữa trưa thì tới tìm cậu.

Đoàn người rời khỏi phòng, Trương Tùng khi đi qua còn lăm bầm nói Kỉ Tiểu không phải tham gia quân huấn thật may mắn.

Chờ cho bọn họ đi hết rồi, Kỉ Tiểu cũng ra ngoài, cậu dùng thẻ sinh viên đi vào đại thư viện trường, các sinh viên năm 2 năm 3 còn chưa khai giảng, năm nhất thì đang tham gia quân huấn, cho nên thư viện to như vậy lại trống trơn vắng lặng, Kỉ Tiểu chọn vị trí lầu 3 gần cửa sổ ngồi xuống, từ chỗ cậu nhìn ra thì có thể thấy mọi người đang tập đội hình đội ngũ trên sân thể dục, từng lớp từng lớp quân phục dưới ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, cũng tràn ngập tinh thần phấn chấn, khiến người xem không muốn dời mắt, chỉ là không thể phân rõ ai với ai.

Kỉ Tiểu cứ như vậy nhìn tới trưa, cậu đi trả sách, từ thư viện đi tới dưới lầu kí túc xá, thấy Diêm Trùng từ xa chạy tới một thân mồ hôi.

Kỉ Tiểu đưa chai nước trong tay cho hắn, Diêm Trì cho cậu một nụ cười sáng lạn, mới không bao lâu mà dường như thấy hắn đã đen đi một chút, Diêm Trì cũng không để ý hỏi cậu muốn ăn gì.

Liên như vậy cuộc sống gian nan mà mới mẽ trải qua 10 ngày, mắt thấy cuộc sống quân sự thống khổ sắp kết thúc, không ít học sinh lại vì ngày cuối cùng tổ chức tiệc đón chào tân sinh viên mà bận rộn hơn.

Tổ chức là các anh chị năm 2, 3, nhưng chủ yếu tham gia biểu diễn vẫn là sinh viên năm nhất, vì thế chủ nhiệm Lý lại tới tìm Kỉ Tiểu, lần này còn đi cùng chủ nhiệm khoa, không phải yêu cầu cậu tham gia hát hò gì đó mà là nhờ cậu lên làm đại diện sinh phát biểu, Kỉ Tiểu chính là cái kinh hỉ lớn nhất mấy năm gần đây của F đại, ban giám hiệu sao có thể vô thanh vô tức lãng phí nhân tài như thế, không làm ra chút động tĩnh cũng thật quá đáng tiếc.

Chính là, vô luận hai người tận tình khuyên nhủ thế nào thì vẫn chỉ nhận được câu từ chối, không phải Kỉ Tiểu cố ý làm khó bọn họ mà chính là cậu không có khả năng, Kỉ Tiểu không làm được, như hồi ở trường Phụ Trung các loại chuyện lớn nhỏ gì đó cậu đều nguyện ý tiếp nhận, có vất vả thế nào thì cậu không nói gì, nhưng nếu bắt cậu đứng trước mặt nhiều học sinh phát biểu, thật sự là Kỉ Tiểu không cách nào làm được, không phải cậu sợ hãi mà đối với loại chuyện này cậu thập phần bài xích, cậu rất ghét cứ như vậy bại lộ trước bao nhiêu người, mặc cho người ta đàm phán bình luận, làm như vậy thì vô số phòng tuyến cậu dựng lên sẽ sụp đổ, bị người ta liếc mắt một cái nhìn thấu sẽ không có cảm giác an toàn.

Cuối cùng, hai vị lão sư chỉ đành bất lực thoái lui, nhờ Kỉ Tiểu viết bài phát biểu cho sinh viên khác đọc thay.

Ngày hôm sau, Kỉ Tiểu như trước ngồi một mình ở trong thư viện nhìn ra sân thể dục, vừa quay đầu lại liền thấy một người đứng trước mặt, không phải Thôi Hưởng thì còn là ai.

Thôi Hưởng vẫn mặc quân phục, thấy Kỉ Tiểu liền lộ ra nụ cười, liếc mắt qua quyển sách trong tay Kỉ Tiểu kinh ngạc nói: “sách dạy nấu ăn? Cậu có hứng thú với nấu nướng sao?” còn tưởng rằng sinh viên ưu tú trốn ở trong thư viện bấy lâu là đang nghiên cứu vấn đề học thuật nào, không ngờ lại là xem cái này? (Jer: >"< a=" a=" a=" a....=" đang=" học=" cách=" làm=" vợ=" đảm=" kia=")))" đáng=" yêu=" ghê.)=">

Kỉ Tiểu yên lặng khép sách lại, cũng không đáp, chỉ dùng biểu tình ‘có chuyện gì’ nhìn Thôi Hưởng.

Thôi Hưởng đối với việc cậu lãnh đạm coi như đã dần quen, cậu ta không có bị dọa, ngược lại còn kéo ghế đối diện ngồi xuống, thẳng tắp nhìn Kỉ Tiểu cười nói: “Lý lão sư nhờ tôi đi tìm cậu.”

Hết chương 116

P/s: Mình so với raw của mình thì đây là c116 và 117 Jer ạ, không biết bản raw của chúng ta có bị lệch ở đoạn nào không? Đạo này hơi bận bịu tí nên tạm thời gửi beta 2 chương này trước, còn phần trước thì tính sau vậy nhé.

117. Chương 117

Thôi Hưởng ý tứ là tìm Kỉ Tiểu để cùng bàn bạc về nội dung, phương hướng của lễ chào mừng tân sinh viên cuối tuần. Tuy nhiên Kỉ Tiểu chỉ hỏi về những mục có liên quan đến bản thân, sau đó rút tờ giấy phóng tay viết rào rào. Thôi Hưởng tròn mắt nhìn những dòng chữ đều đặn xinh đẹp cứ tuôn ra như suối, từ đầu đến cuối không một lỗi sai mà dường như chủ nhân của nó chẳng cần tạm dừng để nghĩ chút nào.

Sau đó Kỉ Tiểu đặt bút xuống, đưa tờ giấy kia tới trước mặt Thôi Hưởng.

Thôi Hưởng giật mình ngăn người một lúc mới cúi đầu đọc, khoảng 10p sau ngẩng đầu lên.

Kỉ Tiểu lạnh nhạt nói: “Chỗ nào cần sửa?”

Thôi Hưởng vẫn có chút ngẩn ngơ, chậm rãi lắc đầu.

Kỉ Tiểu “ừ” một tiếng, nhìn đội ngũ bên ngoài đã giải tán, cậu liền đứng dậy đi ra ngoài, cách đó không xa Diêm Trùng mặc bộ quân phục màu xanh đang chạy tới, hấn lấy mũ đội lên đầu cho Kỉ Tiểu che nắng, hai người cùng nhau sóng bước đi về.

Hầu hết các thanh niên sau khi tham gia tập quân sự, khi trở lại phòng việc đầu tiên là chui và phòng tắm, Kỉ Tiểu nếu không phải khí lực hơi kém thì cơ bản sẽ không nhường cho mấy người này trước, cũng đành đợi bọn họ xong hết mới vào.

Tuy cậu không có phơi nắng nhiều như Diêm Trùng nhưng mỗi ngày đều đi đi lại lại giữa thư viện và kí túc, một ngày 3 bữa hối hả cũng đủ để da tay cậu nổi lên một tầng ứng đỏ nhàn nhạt, Kỉ Tiểu dùng nước ấm rửa, không dám chà xát mạnh vì sợ da kích ứng phồng rộp lên.

Đang định đi ra ngoài thì có người đột nhiên đẩy cửa phòng tắm đi vào.

Là phòng tắm công cộng nên Kỉ Tiểu không khóa cửa, bất ngờ xuất hiện một người khiến cậu giật mình hoảng sợ, đến khi nhìn thấy ý cười trên mặt đối phương, Kỉ Tiểu khẽ nhú mày. Cậu nhanh chóng lau khô nước trên người mà mặc quần áo vào, nhưng mà tay còn chưa đựng tới quần áo đã bị Diêm Trùng kéo lại.

Diêm Trùng một tay kéo Kỉ Tiểu vào ngực, thư thái cảm thụ da thịt trắng mịn của người ta, lòng đã rạo rức khó nhịn.

Hô hấp nóng rực phả lên cần cổ Kỉ Tiểu, khiến da đầu cậu run lên, nhưng đầu óc Kỉ Tiểu phi thường rõ ràng, lập tức nghiêng đầu tránh né, bảo: “Làm gì...”

Diêm Trùng buộc chặt tay làm cho lưng đối phương dán lên ngực mình, môi nhẹ nhàng hôn lên làn da sau vành tai cậu, trầm giọng nói: “mặc kệ, liền hôn cậu...” hai người đã hơn 10 ngày không có làm gì thân mật, Diêm Trùng trong lòng khôn khổ thế nào chỉ mình hấn biết.

“Mỗi ngày nhìn cậu đi qua đi lại trước mặt, thật khó chịu...”

Nổi xong liền nghiêng người tới trước hôn môi Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu không chịu, Diêm Trùng nói: “Bọn họ đã ngủ rồi, tớ cũng đã khóa cửa, chỉ một chút thôi..tớ nhớ cậu muốn chết...”

Sức lực quần người của hấn Kỉ Tiểu rõ ràng không chống lại được. Tuy nói mỗi lần mở đầu cậu đều tỏ ra lãnh đạm không chịu hợp tác nhưng nếu mà thái độ ấy có hiệu quả thì hai người trước mắt cũng sẽ không phát triển tới tình trạng này. Thế cho nên có thể thấy được chiêu thức của Diêm Trùng vẫn có tí tác dụng, chỉ cần ba quần hai ôm liền có thể kéo Kỉ Tiểu vào.

Kỉ Tiểu bị hấn đặt lên bồn rửa tay, từ nhẹ nhàng tới hôn sâu, đầu lưỡi linh hoạt dè dặt nghiền liếm lấp khắp khoang miệng Kỉ Tiểu, mức độ hung mãnh quấy rầy đầu lưỡi Kỉ Tiểu tới phát đau. Miệng thiếu chút nữa còn không ngậm lại được, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi Diêm Trùng đang dục hỏa đốt người quần chặt lấy mình, nhận thấy tên kia còn không cam lòng mà muốn dọc theo cần cổ tiếp tục đi xuống dưới, Kỉ Tiểu không cho hấn cơ hội, một cước đá vào cẳng chân hấn, khiến hấn cách xa mình chút, chuyện ảnh chụp hồi đầu năm còn chưa quên đâu, Kỉ Tiểu cũng không muốn lại xảy ra thêm một lần nào nữa.

Mà Diêm Trùng bị đau, lúc này mới không thể không lui lại, nhìn đôi môi Kỉ Tiểu sưng đỏ nhanh chóng mặc lại quần áo tử tế, Diêm Trùng trong mắt hung quang đều phun hỏa.

Kỉ Tiểu quay đầu lại chỉ thấy biểu tình đối phương muốn sống muốn chết, tầm mắt ngưng lại, cứ như ma xui quỷ khiến thoát ra một câu: “Trở về lại nói...”

Con người Diêm Trùng kịch liệt co rút, sau đó nhin không được mỉm cười: “Được.”

Kỉ Tiểu nhìn thấy bản mặt tươi như hoa của hấn, lập tức cảm thấy có chút hối hận.

Đi ra ngoài quả nhiên thấy phòng ngủ đã tối om, ban ngày tập luyện mệt mỏi tiêu hao sức lực, mọi người cơ bản chỉ cần đầu dính vào gối là ngủ không biết trời đất gì, Kỉ Tiểu vẫn chột dạ sửa sang lại quần áo, sau đó mới cùng Diêm Trùng đồng thời bò lên giường.

.....

Chỉ chớp mắt, hai tuần quân sự rốt cuộc trôi qua. Ngày cuối, buổi sáng có hội thao báo cáo kết quả tập đội hình đội ngũ đến buổi tối sẽ là bữa tiệc đón chào tân sinh viên.

Mỗi khoa đều cố gắng thể hiện tiết mục biểu diễn của mình, có tập thể, có cá nhân, đây chính là cơ hội đầu tiên để tân sinh viên thể hiện bản thân ở ngôi trường mới, tuy nói không đến mức quá thành công, nhưng ít nhiều cũng không làm bản thân và những người trong khoa cảm thấy mất mặt.

MC gồm một nữ sinh viên năm 2 và một nam sinh viên học năm 3, cả hai đều thuộc đội văn nghệ trường. MC nam hiện tại đang là phó chủ tịch hội sinh viên, anh là người rất nghiêm túc và có trách nhiệm, khi mọi người tập luyện mỗi tiết mục đều tới kiểm tra và đốc thúc, chỉ là Thôi Hương bị anh ta hỏi hai câu liền trở về.

Khoa lịch sử có vị trí ngồi không tồi, ở ngay góc phải trước mặt sân khấu, mà Kỉ Tiểu lại bị sắp xếp ngồi ở hàng đầu tiên, bên cạnh chính là Thôi Hương. Thôi Hương vừa ngồi xem các khoa khác thể hiện vừa thấy lo lắng, thi thoảng còn cúi đầu nhìn kịch bản trong tay, thẳng tới khi gần tới phiên mình, cậu ta liền nắm chặt tay gần như vỡ nát tờ giấy. Khi hậu trường phái người tới tìm cậu ta, Thôi Hương ngược lại nhìn phi thường bình tĩnh cùng người đó đi mất.

Tuy rằng hoạt động ngoại khóa của trường Phụ Trung quy mô cũng tính là lớn nhưng không thể nào chân chính so sánh được với ở đại học, các khoa các lớp đều lấy thành ý lớn nhất tới đón chào cuộc sống tân sinh viên vườn trường sắp tới, các tiết mục biểu diễn có múa, có hát, có chơi nhạc cụ, và lại đều có luyện tập hàng ngày, ngày càng thu hút, hấp dẫn, không khí dưới khán đài theo thời gian cũng sôi nổi náo nhiệt hơn.

Trong đó có hai tiết mục được vỗ tay nhiệt liệt nhất, thứ nhất là một nữ sinh khoa văn đánh đàn bài ‘L’ocean’ kỳ thật chắc là trong hội trường người nghe hiểu không nhiều nhưng vấn đề là cô ấy quá đẹp, cảm giác nhìn tuyệt lắm, quần áo trắng tinh ngồi trước chiếc đàn dương cầm cũng màu trắng, ánh đèn mờ lung chiếu quanh người cô, âm nhạc dịu em, yên tĩnh như họa, nói không nên lời dễ nghe xinh đẹp.

Tiết mục thứ 2 chính là hai nam sinh khoa kinh tế tự đàn tự hát ca khúc được yêu thích, áo sơ mi trắng quần bò, đúng hình ảnh tươi mát trong lành vườn trường, có thể khiến cho mọi sinh viên đều hòa mình vào, tựa như mây nữ sinh ở sau lưng Kỉ Tiểu líu ríu hát theo mãi không ngừng, chờ tới khi bài hát kết thúc, loại cảm xúc hưng phấn hiển nhiên lại càng tăng vọt.

Kỳ thật việc lên đọc phát biểu cảm nghĩ là chuyện cực kỳ nhàm chán, theo lý mà nói mọi học sinh sinh viên đều không cảm thấy hứng thú mới đúng, nhưng dường như hình thức này cũng sắp trở thành một tiết mục đặc sắc của Đại học F, hàng năm đều được bảo lưu diễn ra liền có thể thấy được hiệu quả của nó.

Bởi vì trên cơ bản trong 20p ngắn ngủi, mỗi khoa đều sẽ chọn ra tinh anh nhất trong khoa mình để lên sân khấu, tinh anh đó phải vừa có năng lực ưu tú, còn có ngoại hình phẩm hạnh đẹp mắt, từ kinh nghiệm những năm trước cho thấy, sau 4 năm, các nhân vật phong vân của F đại hoặc là các sinh viên vinh danh đa số đều xuất ra từ trai thanh gái lịch lên phát biểu này. Cho dù về sau thành tích và thái độ học tập cũng sẽ có chút dao động nhưng bọn họ ngay từ đầu đã đại biểu toàn bộ khoa, thì khuôn mặt và hình tượng đó tổng sẽ không thay đổi mấy, nói trắng ra là, sinh viên dưới khán đài chỉ chờ mong xem ai là người xinh đẹp nhất, đẹp trai nhất trong khoa, ai là người có tổng hợp các yếu tố cao nhất, trước không quen, nhưng về sau quá trình này vừa nhìn liền hiểu ngay.

Thôi Hương chính là đại biểu của khoa lịch sử, cậu ta biết cách ăn diện, cũng phải mất hồi lâu để mặc, tóc vuốt keo cố định, cười rộ lên như xuân phong, vừa mở miệng liền ngôn ngữ lưu loát, thanh âm vang dội, không còn vẻ thấp thỏm bồn chồn như lúc này.

Nữ sinh ngồi sau cười nói: “mấy bà nói xem, nam sinh trong khoa chúng ta năm nay tuy ít, trình độ cũng không tính là cao, nhưng hai cực phân hóa, giống như anh chàng bí thư này...” Kỉ Tiểu cảm thấy sau lưng có gió thổi qua: “Khuôn mặt kia đem ra so sánh với toàn trường cũng được a.”

“Tôi hiểu mà, cũng rất thỏa mãn nha, năm nhất cho anh chàng cực kì đẹp trai, mấy bà nhìn bốn khoa khác xem, trong lòng nhất định mất cân bằng, tới khi lên lớp cũng phải trả nợ, phỏng chừng lúc đăng kí môn học khẳng định cũng sẽ có ảnh hưởng, mấy bà tin không.”

Những người đó nói xong liền cười vang ồn ào.

Mà Thôi Hương phát biểu xong trở về ngồi xuống bên cạnh Kỉ Tiểu, cậu ta ghé lại nhỏ giọng nói: “Tớ làm được không?”

Kỉ Tiểu ngưng lại, vẫn nhẹ nhàng gật đầu, Thôi Hưởng cao hứng phấn chấn: “Cũng là do bài phát biểu của cậu viết hay, hơn nữa tốc độ cũng nhanh khiến tớ có nhiều thời gian chuẩn bị.”

Kỉ Tiểu không tiếp chuyện, chỉ nhìn chăm chăm lên sân khấu, sau đó có không ít người lên phát biểu, đám nữ sinh ngồi sau vẫn không ngừng bình phẩm loạn lên.

“Chắc, người của khoa tiếng Trung, khoa vật lí chọn ra cũng thực xin lỗi tổ quốc đi, những người sau chẳng được ai cả, xem ra duy nhất chờ đợi chính là đại diện khoa kinh tế...”

“Đại diện của khoa kinh tế là Nhạc Lâm Hiên sao?” Nhạc Lâm Hiên chính là một trong hai nam sinh vừa đàn vừa hát lúc nãy.

“Không phải, nam sinh khoa kinh tế năm nay thực sự là không để nam sinh các khoa khác có đường sống.”

“Hả? Nhạc Lâm Hiên đã thuộc dạng đẹp trai rồi, còn có ai có thể vượt qua được cậu ta nữa?”

“A, kia kia, năm nhất khoa kinh tế, tên là...Diêm Trùng.”

Diêm Trùng là người thứ 2 từ dưới đếm lên bước lên sân khấu, lúc này đại bộ phận người xem đều có chút đứng ngồi không yên, một phần là do ngồi lâu cũng thấy mỏi, nhưng vẫn có rất nhiều người giống như mấy nữ sinh kia chờ đợi hot boy của khoa kinh tế, cho nên khi thấy hắn, bộ dạng kia quả nhiên lập tức khiến cho không khí hội trường lại khôi phục lại.

Diêm Trùng cũng không có đặc biệt ăn diện gì, chỉ mặc quần áo bình thường, ngày xưa làn da chỉ hơi nâu nâu nhưng sau hai tuần lễ tập quân sự dưới ánh nắng chói chang liền trở nên nâu sạm khỏe mạnh, ngược lại trông lại càng chín chắn, càng thêm sáng lạn như ánh mặt trời.

Hắn làm đại biểu cho khoa, Kỉ Tiểu cũng biết, Diêm Trùng cũng không dấu, ngẫu nhiên Kỉ Tiểu thấy hắn xem qua tờ phát biểu, nhưng Diêm Trùng cũng không quá coi trọng, đại khái sau khi nhớ kỹ liền không quan tâm nữa. trước kia ở trường Phụ Trung, trừ bỏ năm lớp 12 hắn làm đại diện phát biểu trong lễ trưởng thành ra thì các hoạt động cán sự gì đó hắn chưa từng phụ trách qua, đương nhiên không phải do trường học chướng mắt hắn mà là hắn không nguyện ý cũng không muốn phiền toái, nhưng vừa tới F đại, liền lựa chọn xuất đầu lộ diện nhận nhiệm vụ, suy nghĩ của Diêm Trùng chuyển biến âm thầm liền có thể thấy được, là vì ai vì cái gì. Diêm Trùng đều suy tính chu toàn, đại học chính là bước đầu cho cuộc sống tương lai, hắn trước kia có thể không quan tâm nhiều vì hắn có tiền có gia thế, mà hiện tại thì yêu cầu bản thân hắn tự mình sáng tạo cùng lao động, Diêm Trùng vì đạt được mục tiêu cuối cùng mà đã làm tốt chuẩn bị trả giá.

Hắn lên tiếng thực tự nhiên, thay vì nói diễn thuyết không bằng nói là tùy ý tự thuật, trên mặt thủy chung mang theo ý cười, sau khi nói xong hơi hơi cúi người, lập tức được một tràng vỗ tay vang dội hưởng ứng.

Sau khi xuống đài, Kỉ Tiểu nghe thấy không ít nữ sinh gọi tên hắn.

Lúc này mới qua hai tuần lễ, quan hệ đã quen thuộc như vậy sao?

Hết chương 117

118. Chương 118

Bữa tiệc chào đón tân sinh viên kết thúc, Diêm Trùng vội vàng lôi kéo Kỉ Tiểu trở về phòng kí túc thu dọn đồ đạc, ai ngờ lại bị Kỉ Tiểu đáp một câu: “Ở tiếp 2 ngày.”

“Vì sao?” rõ ràng quân sự cũng đã kết thúc, Diêm Trùng khó có thể chấp nhận, hỏi những lời này có thể nghe ra hàm chứa bi thương trong đó, trời biết hắn trong 2 tuần này chịu khổ tới mức nào.

Kỉ Tiểu liếc hắn một cái: “Khai giảng bận rộn.”

Diêm Trùng vẻ mặt khổ bức, nhưng không có biện pháp, mặc cho hắn năn nỉ thế nào, Kỉ Tiểu vẫn kiên trì như trước, kì thật Kỉ Tiểu nói cũng không phải không có đạo lý, sau khi tập quân sự xong được nghỉ

một ngày, liền lên lớp bình thường, tiết tấu ở đại học bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thích ứng, nhà trường lại tùy thời yêu cầu bọn họ hoàn thành hồ sơ nhập học, rồi học hỏi đủ loại vấn đề quy tắc, ở lại trường so với chuyển ra ngoài cũng tiện hơn nhiều.

Nhưng Diêm Trừng trong tâm cũng đủ loại thống khổ, nhìn Kỉ Tiểu ánh mắt tràn ngập ai oán.

Kỉ Tiểu coi hẩn như trong suốt, lấy ra quyển giáo trình chuẩn bị bài giảng ngày hôm sau. Khoa lịch sử của trường F này cực kì có danh tiếng, giáo trình quyển nào quyển nấy dày cộm cộm, thầy giáo còn liệt kê ra một loạt các quyển giáo trình hướng dẫn nhập môn hy vọng học sinh sau khi học xong có thể tự đọc ở nhà, đám nam sinh mới chỉ liếc qua đồng tên sách thôi cũng thấy hoa mắt chóng mặt, tự động nhượng bộ lui binh.

Ngược lại Thôi Hường hiếm thấy có biểu tình kì quái cười cười nhìn bọn họ, rõ ràng có lại cảm giác cùng Kỉ Tiểu mới là ‘người một nhà’.

Diêm Trừng không ở trong phòng, cơm trưa vừa ăn được một nửa liền có điện thoại gọi đi, Kỉ Tiểu liền một mình ngồi ở trước bàn học ăn cháo, vừa cúi đầu đọc sách, lúc này, Thôi Hường đi tới nói: “Tớ tính mua hàng qua mạng mấy quyển tham khảo đó, đăng kí luôn cho cậu một phần nhé, mua cùng sẽ tiết kiệm được chi phí.”

Kỉ Tiểu không phản ứng, rõ ràng không tính toán để ý.

Thôi Hường vẫn không đi, không chỉ không đi, mà ngược lại cậu ta còn bật cười: “Không cần khách khí như vậy, về sau mọi người đều là bạn học, trong kí túc cũng chỉ có hai chúng ta cùng khoa, quan tâm giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt, ở đại học có nhiều chuyện phải yêu cầu giúp đỡ...”

Kỉ Tiểu rút cục ngẩng đầu nhìn Thôi Hường lạnh lùng nói: “Không cần.”

Thái độ này của cậu tự nhiên đối tới Trương Tùng ở bên giường kia bắn tới ánh mắt bất mãn, mấy ngày ở chung, mọi người đối với Diêm Trừng cảm giác rất không tồi, bề ngoài xuất sắc, thân thiện hòa đồng, không quá vài ngày đã làm náo động cả khoa kinh tế, ngay cả các khoa khác cũng đã từng nghe thấy tên hẩn. Tuy rằng đoán không ra của cải thể nào nhưng nhìn khí thể hẩn toát ra hiển nhiên vẫn hơn Thôi Hường một bậc, cộng viên việc Diêm Trừng cũng không quá can thiệp vào ý kiến của người khác, trong kí túc đại bộ phận mọi hoạt động đều do Thôi Hường tự làm chủ, nhưng mỗi khi Diêm Trừng lên tiếng vẫn khiến người khác không tự chủ được mà đem lời nói của hẩn để ở trong lòng, rồi kì kì quái quái mà làm theo ý của hẩn, điều này chính là cái gọi là năng lực lãnh đạo trời sinh.

Còn đối với Kỉ Tiểu, trừ bỏ Thôi Hường ra, những người còn lại chẳng ai thích, không biết người này có gì vênh vang, nhưng mọi người cũng không có chỗ nào đắc tội cậu ta, sau này mới biết được cậu ta chính là đỉnh đỉnh đại danh ‘thủ khoa ban tự nhiên’ cũng là thủ khoa năm nay của đại học F, liền mặc định cậu mất cao hơn đầu, khinh thường bọn họ. Nếu đã khinh thường, không muốn ở chỗ này thì làm gì mà cứ phải ở đây? Nếu không thoải mái thì phải tự tìm cách thích ứng chứ, chỉ có Thôi Hường mỗi lần Kỉ Tiểu đều dùng loại vẻ mặt này lạnh nhạt tiếp đón.

Thôi Hường vẫn còn tiếp tục hỏi, Kỉ Tiểu lại đứng dậy, lôi ra một đồng quần áo bắn từ dưới gầm giường mang vào toilet giặt.

Bên ngoài Lưu Thụy Minh lúc này không vui nhìn nhìn cánh cửa phòng tắm đang đóng, nhin không được nói: “Shit, Diêm Trừng sao có thể làm bạn với cậu ta được chứ?”

Trương Tùng cười hừ: “Ông không phát hiện cậu ta toàn giặt quần áo cho Diêm Trừng sao, phỏng chừng là lấy việc này để trao đổi đi.”

Lưu Thụy Minh: “Vậy sao cậu ta không đi lấy lòng Thôi Hường nhỉ?”

“Có thể so sánh được sao...” Phú Triển Bằng bỗng nhiên xen mồm, nói ra mới ý thức có vấn đề, vội nhìn sang Thôi Hường: “Aiz, huynh đệ à, tôi cũng không phải khinh thường ông đâu, nhưng mà Diêm Trừng kia...đích thật có lai lịch đó.”

“Lai lịch gì?” Lưu Thụy Minh tò mò: “Cũng là phú nhị đại sao? Bề ngoài nhìn không ra.”

Phú Triễn Bằng nhún vai: “Trước đó tôi quên mất, nhưng sau đó ngẫm lại mới nghe người trong đội bóng rổ của tôi nói lại, vì sao Diêm Trùng tới đây thì không biết nhưng lúc trước ở trường Phụ Trung rất nổi danh.” Nói xong, thấy Thôi Hường vẻ mặt ý cười, hỏi: “Không phải cậu cũng biết gì rồi đó chứ?”

Thôi Hường gần đây cũng thường lui tới với văn phòng giáo dục trường, đích xác có nghe nói tới chuyện của Diêm Trùng, nhưng thủy chung không ai nói rõ gia thế của Diêm Trùng là thế nào, chỉ biết hẳn thường xuyên được các anh chị năm trước cùng các thầy cô nhắc tới, không ít người còn nói muốn đích thân tới nhìn xem hẳn là bộ dạng nào, Thôi Hường đoán, Diêm Trùng có khả năng là con của một lãnh đạo trường nào đó, hoặc là quan hệ họ hàng thân thích của của cấp trên trên nữa.

Nhưng mặc kệ là ai, Thôi Hường cũng không thêm để ý chuyện đó, hẳn cảm thấy mình và Diêm Trùng khi xuất ra cũng không thua kém hẳn, vô luận là gia cảnh hay thành tích, ngược lại là do một nguyên nhân khác...cậu ta vì người đó mà nói hai câu.

“Tôi cái gì cũng không biết, tôi khuyên các ông cũng đừng có tò mò làm gì, trong lớp luôn có những người không tốt để quan hệ, đó cũng là một trong những mục đích chúng ta lên đại học, hiện tại không ai biết thì không cần đoán lung tung. (Jer: cha họ Thôi này để ý em Tiểu nhà anh Diêm à???? Ô mô...) ”

Thôi Hường nói xong, Kỉ Tiểu cũng giắt quần áo xong đi ra, cánh cửa phòng tắm mở mạnh như vậy, những người này nói chuyện không biết là cố ý hay coi như cậu không tồn tại mà âm lượng cũng không chút kiêng kị, Kỉ Tiểu cũng hoàn toàn coi như không nghe thấy gì, lập tức đi ra ngoài, chỉ khi đi ngang qua Thôi Hường mới liếc nhìn cậu ta một cái, đổi lại một nụ cười ôn nhu từ đối phương.

.....

Diêm Trùng lại bị học trưởng cùng khoa gọi lên, học trưởng đó chính là mc trong buổi tiệc chào đón tân sinh viên, tên gọi Chu Hiền, đồng thời cũng là phó chủ tịch hội sinh viên, mà anh ta gọi Diêm Trùng lên cũng chính vì chuyện của hội, Diêm Trùng vừa đẩy cửa ra liền thấy bên trong có không ít các đàn anh đàn chị ngồi chờ.

Mục đích chuyến đi này rất đơn giản, chính là hy vọng Diêm Trùng có thể gia nhập hội sinh viên, bọn họ cũng đều nghe được một chút tin đồn, đến tốt cùng có bao nhiêu là thật, thì không ai biết được, nhưng tin đồn cũng không phải hoàn toàn vô căn cứ, dù sao cũng là từ miệng thầy cô truyền tới, mà Diêm Trùng bản thân vô luận là diện mạo hay năng lực làm việc đều phi thường ưu tú, kết quả có thể thành công mượn sức đương nhiên là tốt nhất, có hẳn bọn họ sẽ có không ít được trợ giúp, nếu không thể thành công kỳ thật cũng không có tổn thất gì, cùng người như vậy quen biết cũng không tồi.

Chu Hiền liền trực tiếp biểu đạt ý tưởng của mình, chính là cảm thấy Diêm Trùng các phương diện đều quá tốt, hỏi hẳn có nguyện ý gia nhập hay không. Mà mấy chị ngồi hai bên cũng ba hoa chích chòe kể lể những điều tốt khi gia nhập hội học sinh, đối với điểm số về sau, rồi ra trường, ấn tượng của thầy cô, hay thi cử gì đó đều có lợi.

Diêm Trùng trên mặt thủy chung mang theo ý cười, mãi cho tới khi bọn họ nói xong, hẳn mới hỏi một câu: “Có bận không ạ?” hẳn còn phải lên lớp, phải kiếm tiền mà quan trọng nhất là thời gian để dính lấy người nào đó, nếu đem thời gian bị lấp đầy lại không thể kiếm được tiền, vậy Diêm Trùng sẽ không chấp nhận.

Sau khi được mọi người cam đoan, Diêm Trùng mới vừa lòng gật đầu.

Đầu tháng 9 đã tới, hai tuần tập quân sự đi qua, mới học được vài ngày liền nghênh đón nghỉ quốc khánh, mà Diêm Trùng cùng Kỉ Tiểu rốt cục cũng dọn từ kí túc về ổ chó nhỏ của bọn họ.

Mới vừa vào cửa, Kỉ Tiểu còn chưa kịp buông đồ vật xuống đã bị Diêm Trùng đè lên ván cửa gắt gao hôn môi.

Kỉ Tiểu bị hắn đè ép khiến ngực bụng đều đau, đôi môi bị hắn hôn tới hôn lui ma sát có thể cảm nhận được mùi máu tan ra, Diêm Trùng vừa đau lòng vừa nhịn không được mà đem Kỉ Tiểu gắt gao ôm trong ngực một lần lại một lần hôn cho đủ.

Kỉ Tiểu trốn không thoát cũng ngăn không được, hơn nữa, có lẽ là lâu rồi chưa trải qua dục vọng, thân thể niên thiếu ngây ngô thoáng cái cũng bị kích động lên, tốc độ nhanh chóng khiến Kỉ Tiểu lần đầu tiên có loại cảm giác xấu hổ vô cùng.

Diêm Trùng nâng đầu gối lên nhẹ nhàng ma sát đũng quần Kỉ Tiểu đã có phản ứng, cảm thụ cậu run rẩy khe khẽ, hưng phấn nói: “Cậu cũng nhớ tới....có phải không, miệng không nói, thân thể thành thực hơn...”

Hắn làm như vậy lập tức khiến Kỉ Tiểu vô pháp ức chế mà mềm nhũn, đôi mắt bình thường lãnh đạm lúc này giống như bị ướt nước liếm điểm ánh quang, khóe mắt chớp mũi đều nhuộm sắc hồng, nhìn Diêm Trùng là khí huyết dâng trào, khó có thể nhẫn nại.

Kỉ Tiểu bị hắn mang tới đặt lên giường lớn hung hăng đè ép, quần áo hai ba cái liền bị lột sạch sẽ, sau một loạt tiền diễn chuẩn bị thuần thực, Kỉ Tiểu lần này cũng biết Diêm Trùng đã bị nghen lâu, trên đường liền không còn giãy dụa kháng cự nữa, chỉ mở to đôi mắt xinh đẹp, chớp cũng không chớp nhìn Diêm Trùng bận rộn, ánh mắt kia nhượng Diêm Trùng thở dồn dập, động tác tay cũng không còn đúng mực, vừa mới đi vào xog, không đợi Kỉ Tiểu hoàn toàn thích ứng bình phục đã liền đại luật động xô xuyên.

Phòng ngủ ngắn gọn đơn giản chỉ có chiếc giường lớn chiếm hơn phân nửa không gian, giờ phút này chiếc giường phát ra âm thanh lay động có tiết tấu, đôi chân thon dài tuyết trắng đôi khi buông xuống giường, lập tức lại bị một bàn tay kéo trở về, thỉnh thoảng có thể nghe thấy hai khí tức bất đồng tần suất hít thở, một nặng nề, một mệt mỏi, hỗn loạn bên trong động tĩnh phức tạp cùng ái muội khó phân biệt.

Kỉ Tiểu cứ như vậy bị Diêm Trùng lấn qua lộn lại gây sức ép hồi lâu, từ khi mặt trời lặn tới khi đêm đen bao phủ khắp không gian, cho tới khi Kỉ Tiểu liên tục nói “Từ bỏ...” khí lực cũng dần biến mất, Diêm Trùng lại càng cần mỗi cậu bám riết không tha mà truy vấn: “Là cậu đáp ứng sau khi trở về lại nói... không được quỵt nợ...”

Cuối cùng Kỉ Tiểu như thế nào đi ngủ, chính bản thân cậu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là ngày hôm sau mở mắt đã là buổi chiều.

Rồi vài ngày sau đó, Diêm Trùng cũng không dễ dàng buông tha cậu, thề muốn đem những tổn thất trước đó hoàn toàn bù đắp lại, nếu không phải sau ngày nghỉ vài ngày Kỉ Tiểu còn phải tới nhà xuất bản nộp bản thảo thì phỏng chừng ngay cả giường cậu cũng không thể bước được xuống giường.

Tập tễn bị người nào đó đưa tới trước cửa, Kỉ Tiểu nhin không được nghĩ, mình đã quá mức phóng túng rồi, xem ra phải thu liễm chút mới tốt.

Người của nhà xuất bản thấy Kỉ Tiểu trước sau như một không quá nhiệt tình, chính là sau khi xem xét tác phẩm của cậu, tỏ vẻ nói, gần đây tạp chí có ý đồ cải tổ cho nên đối với phong cách vẽ và thị trường tương lai đều sẽ thay đổi, cho nên hiện nay việc thu nhận bản thảo cũng sẽ giảm bớt, đại khái tới cuối năm mới có thể khôi phục.

Kỉ Tiểu nhìn hai tập bản thảo bị trả về không nói gì, khi đi ra khỏi cửa khẽ nhăn mi lại.

Hết chương 118

119. Chương 119

8h30 đồng hồ báo thức kêu, nhưng khi Diêm Trùng vừa mở mắt ra lại phát hiện ổ chăn bên cạnh đã lạnh lạnh, hắn vội vàng nhảy dựng lên đi ra ngoài, khi tại phòng bếp nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Diêm Trùng ừ phía sau ôm trọn thắt lưng Kỉ Tiểu, đầu gác lên vai cậu cười nói: “Sao cậu dậy sớm vậy?”

Kỉ Tiểu vừa đánh trứng vừa có ý gạt trọng lượng đang đặt lên người mình ra, quay đầu lại nhìn đồng hồ trên tường, động tác tay càng nhanh hơn.

Diêm Trường lại nói: “Không vội, chúng ta có thể bắt taxi đi.”

Nghe hẳn một bộ thể nào cũng phải đi cùng, đôi đũa trong tay Kỉ Tiểu dừng lại, lạnh nhạt nói: “Không cần.”

Diêm Trường chưa từ bỏ ý định: “Tớ hôm nay không có việc gì, không có dạy thêm, nếu cậu chê tớ phiền...cùng lắm thì, tớ không đi vào là được.”

Kỉ Tiểu im lặng không nói chuyện, Diêm Trường cũng hiểu cậu đã đồng ý, lập tức cười tươi đi rửa mặt chải đầu, cơm nước xong chuẩn bị xuất phát.

Nhưng mà hẳn vừa từ phòng tắm đi ra lại nghe thấy tiếng chuông di động vang lên, là một học trò gọi tới, một trận nói xong, Diêm Trường cúp điện thoại, đứng đó cau mày.

Kỉ Tiểu từ phòng khách đi ra thấy hẳn thần tình rồi rầm, đặt chén đĩa lên bàn nói: “Bạn thì đi đi.”

Diêm Trường khó xử, bên kia thì vội vã giục hẳn qua, mình có cố kéo dài tới buổi chiều cũng không được, hai bên đích xác khiến hẳn khó xử.

“nếu không, tớ đưa cậu tới rồi đi tới đó, dù sao cũng tiện đường.”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ rồi “ân” một tiếng, mặt không đổi sắc, Diêm Trường thấy cậu cũng không có bộ dạng không vui, lúc này mới bắt đầu quyết định, nhưng khi nhìn thấy bữa sáng trên bàn hai mắt mãnh liệt sáng bừng lên.

“Đây là...cậu làm sao?” Diêm Trường kinh hỉ nói.

Kỉ Tiểu trên mặt biểu tình không quá tự nhiên trong nháy mắt, nhưng thực nhanh liền biến mất.

Cậu nói: “Tùy tiện làm.” (Jer: hí hí cả kì tập quân sự của em nó mà=)))

Trước mắt để hai đĩa trứng cuộn phổ thông, trứng vàng óng ánh, trong đó còn cuộn với rong biển và thịt xông khói, thêm một chút màu xanh của hành thái, nhìn hết sức ngon miệng mỹ vị. Diêm Trường lập tức liền nhịn không được ngồi xuống gấp một miếng lớn cho vào miệng, vừa ăn vừa mặt mày hớn hớn nói: “Rất thơm, ăn thật ngon...”

Kỉ Tiểu bị nhiệt tình của hẳn làm cho có chút ngượng ngùng, chính mình cũng ném một miếng, kết quả hương vị và bề ngoài thực sự chênh lệch rất lớn.

Cho quá nhiều muối...

Kỉ Tiểu cau mày, miễn cưỡng nhai nhai vài miếng yên lặng nuốt xuống, nhưng Diêm Trường ở đối diện vẫn ăn thật vui vẻ, Kỉ Tiểu môi khê hấp háy muốn nói gì, cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ thấy Diêm Trường đem một bàn đồ ăn vô cùng mặn này nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ.

Diêm Trường ăn xong lau miệng, yêu cầu thêm: “ngày mai làm tiếp nữa đi.”

Kỉ Tiểu nguyên bản muốn nói: “vị giác của cậu không phải bị hỏng rồi chứ?” nhưng khi ra tới miệng lại biến thành: “Cậu muốn ăn cái gì?”

Sau khi giải quyết xong trận chiến bữa sáng mở màn xong, hai người cùng nhau ra khỏi nhà.

Diêm Trường hiện tại đang dạy kèm 3 học sinh, một lớp 11, hai lớp 9, đều là dạy vào cuối tuần, trong đó có một nhà điều kiện không tồi, bởi vì kì thi tháng trước con gái họ có tiến bộ rất nhiều nên đã thưởng thêm cho Diêm Trường 30 nguyên, cho nên mặc dù đường đi hơi xa chút như Diêm Trường cũng tính toán sẽ dạy kèm lâu dài.

Hẳn trước kia chưa từng nghĩ tới mình sẽ bởi vì được thưởng thêm 30 nguyên một giờ mà cao hứng đến thế, nhưng đổi lại là hiện tại mà nói điều này đã là một cái tiến bộ rất lớn trong sinh hoạt của Diêm Trường.

Tương lai mình sẽ càng ngày càng tốt, chẳng sợ gian nan khốn khổ, nhưng mình vẫn lựa chọn những ngày này bởi vì ở nơi đó mình có người trọng yếu nhất.

Diêm Trường trong lòng nghĩ vậy.

Hai người cuối cùng vẫn không bắt taxi đi, bởi vì Kỉ Tiểu không đồng ý, may mà cuối tuần xe bus cũng không tới muộn, sau khi tới bến, Diêm Trùng lại đi cùng Kỉ Tiểu một đoạn thẳng tới cửa quán cà phê, mới luyến tiếc mà rời đi, khi đi Diêm Trùng còn lo lắng mà liên tục quay đầu lại nhìn, hần vốn định nói cho Kỉ Tiểu, cậu có chuyện gì thì nhất định phải gọi điện cho tớ, nhưng hần biết, Kỉ Tiểu tuyệt đối sẽ không làm như vậy, những năm gần đây cậu ấy đều là một mình chống đỡ, có thể cho phép hần tham dự đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nếu muốn cậu tiếp tục thỏa hiệp lùi bước mới là ép buộc làm khó.

Nhìn bộ dáng Diêm Trùng khẩn trương, Kỉ Tiểu trong lòng nói không có cảm xúc là không có khả năng, nhưng trên mặt cậu vẫn một mảnh sắc lạnh, rồi quay đầu đi vào quán cà phê.

Nhượng Kỉ Tiểu kinh ngạc chính là, dĩ vãng nữ nhân vĩnh viễn không chịu không muốn, không kéo dài tới giây cuối cùng không đến hôm nay thế nhưng lại tới trước một bước ngồi chờ ở vị trí kia, cầm ly nước chờ mình.

Trì Xu Di mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đã nhận thấy Kỉ Tiểu đi tới trước mặt, bà mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Trên mặt Kỉ Tiểu hồ nghi vội vàng hiện lên, rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng, cậu ngồi xuống trước mặt bà ta, nhận không ra người đàn bà trước mắt.

Nếu như lần trước nhìn thấy bà ta tại siêu thị còn có chút không dám tin, thì lúc này với khoảng cách gần như vậy liền có thể thấy rõ tiêu tụy in hằn trên mặt đối phương.

Đích xác, tình trạng của Trì Xu Di thực không tốt, không chỉ gầy gò mà tinh thần cũng thực kém cỏi, bà ta còn không trang điểm càng khiến da mặt bà ta càng thêm nhăn nheo, đôi mắt trũng sâu, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn người khác đều lộ ra vẻ mệt mỏi uể oải.

Nhân viên phục vụ mang tới cho Kỉ Tiểu một tách cà phê, Kỉ Tiểu sững sờ nói: “Tôi không gọi.”

Trì Xu Di mở miệng: “Ta gọi...cho con.”

Kỉ Tiểu nhìn bà ta, thản nhiên nói: “Tôi không uống cà phê.”

Hai người tuy rằng mỗi năm chỉ gặp mặt một lần nhưng từ năm đầu tiên cho tới nay cũng đã được mấy lần, Trì Xu Di cho tới tận bây giờ ngay cả việc Kỉ Tiểu không uống cà phê cũng không chú ý tới.

Trên mặt Trì Xu Di ngằn năm một thớ có chút xấu hổ, bà cười cười nói: “Vây đổi nước đi...”

Kỉ Tiểu cũng không có hứng thú thưởng thức nan kham của bà, gọi phục vụ đổi nước, lấy ra một quyển sách chuẩn bị đọc, Trì Xu Di bỗng nhiên nói: “Cậu...cũng nên vì sau này mà tính toán chút.”

Kỉ Tiểu ngẩn ra, khó hiểu nhìn bà ta.

Trì Xu Di nói: “Chính là về sau, hai đứa như vậy...không thể được, cuối cùng vẫn phải kết hôn không phải sao?”

Thấy Kỉ Tiểu nhíu mày, Trì Xu Di giải thích: “Tôi không rõ lắm chuyện của cậu, nhưng tôi có thể nhìn ra được, con trai gia đình như vậy sẽ không cùng cậu lâu đâu.”

Bà lần trước đã gặp mặt Diêm Trùng, lại vừa thấy ở bên ngoài hần đưa Kỉ Tiểu tới đây, hai người cứ chỉ thân mật, không e dè, ánh mắt không rời nhau, người từng trải như Trì Xu Di có thể không hiểu rõ những thứ đó sao, hơn nữa bà còn nhớ rõ hần còn có giao tình với công tử nhà thị trưởng, trong nhà hần cũng sẽ không kém hơn chút nào, chàng trai như vậy, tuổi trẻ như vậy, chơi bởi chỉ là chuyện bình thường, kết quả có thể nghĩ, mà Kỉ Tiểu nhất định sẽ là người chịu thiệt thòi nhiều nhất.

Kỉ Tiểu bị bà ta nói như vậy ngược lại bật cười, cậu không trả lời vấn đề của Trì Xu Di, chỉ nói: “Vây bà có kết hôn sao?”

Trì Xu Di ngây người, trong mắt hiện lên cảm xúc phần uất, tuy nhiên lại rất nhanh biến mất, nhưng vẫn bị Kỉ Tiểu vừa vặn nhìn thấy.

Bên môi Kỉ Tiểu giọng cười mỉa mai vẫn luôn bắt tại nơi đó, nhượng Trì Xu Di nhìn thấy thực không thoải mái, nhưng bà vẫn nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình, nếu Kỉ Tiểu không thích nghe bà khuyên nhủ, bà

tự nhiên cũng sẽ không đi nói nhiều, dù sao cuộc đời của Kỉ Tiểu đã sớm không đến phiên bà can thiệp và không chế.

Kỉ Tiểu nhìn bộ dáng của Trì Xu Di, tuy rằng không giống trước kia thời thời khắc khắc nghĩ muốn đi, nhưng bà ta trong lúc vô ý đều biểu hiện ra ngoài qua ngôn ngữ tứ chi cho thấy nội tâm nôn nóng cùng cảm giác bất an.

Kỉ Tiểu phát giác bà ta muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng cậu chính là không hỏi, cũng không muốn biết.

Mà Kỉ Tiểu bình tĩnh khiến Trì Xu Di có chút đứng ngồi không yên, tay không ngừng di chuyển cốc nước dừng lại, nước trong cốc bị văng một chút lên mặt bàn, cũng thấm ướt lên cổ tay áo bà ta, nhưng Trì Xu Di cũng không thêm để ý, bà do dự thật lâu rốt cục mở miệng nói: “Kỉ Tiểu...”

Trì Xu Di bình thường đều gọi Kỉ Tiểu là “xú tiểu tử”, “Này” thậm chí là “tiểu súc sinh” đây là lần đầu tiên bà ta gọi tên Kỉ Tiểu, khẩu khí cứng ngắc, giống như nói ra hai chữ này có bao nhiêu khó khăn.

“Kỉ Tiểu” Trì Xu Di lại gọi thêm một tiếng nữa “Tôi biết cậu hận tôi, tôi cũng biết tôi đã làm nhiều chuyện sai, nhưng hiện tại...” bà do dự mãi, cuối cùng vẫn dùng một câu ‘cầu xin’ nói: “Tôi muốn cầu xin cậu một điều...”

Kỉ Tiểu tay lật trang sách ngừng lại, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trì Xu Di hốc mắt phấp hờng, ngữ thanh đều mang tới bi thương: “Cầu xin cậu giúp tôi...”

.....

Diêm Trường tự nhận là tốc độ của mình rất nhanh cũng chưa tới 2h sau, hần liền chạy tới quán cà phê, Kỉ Tiểu đã không còn ở chỗ đó, mà Trì Xu Di cũng không thấy bóng dáng.

Diêm Trường về tới nhà lại đợi khoảng 1h sau, mới thấy Kỉ Tiểu mở cửa bước vào.

Diêm Trường vội nghênh đón, tiếp nhận đồ vật trên tay Kỉ Tiểu, phát hiện bên trong là hai quyển sách dạy nấu ăn mới nhất, hần vốn định cao hứng một phen, nhưng trong lòng lại có việc, liền vội hỏi: “Đã đi đâu vậy?”

Kỉ Tiểu sắc mặt như thường: “tới hiệu sách.”

Diêm Trường hỏi: “Hôm nay nhanh vậy sao?”

Kỉ Tiểu nhìn hần một cái: “Cậu cũng không chậm.”

Diêm Trường biểu tình ngẩn ra, cười nói: “Tớ tới cũng không có gì, chỉ điều chỉnh thời gian dạy học, rồi tới đón cậu.”

Kỉ Tiểu và Diêm Trường nhìn nhau 2s, rồi yên lặng từng người dời mắt đi chỗ khác.

Sau khi Kỉ Tiểu xoay người đi vào phòng rồi Diêm Trường mới nhìn theo bóng lưng cậu, nụ cười trên mặt cũng dần phai nhạt xuống.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Kỉ Tiểu nằm ở trên giường lên mạng, mà Diêm Trường thì đang gọi điện thoại ở ban công.

Kỉ Tiểu khi chuyển đi từ Trì gia, vật đáng giá nhất mà cậu mang đi chỉ có chiếc laptop này, bởi vì yêu cầu vẽ bằng máy, bất quá thời gian sử dụng cũng đã lâu, gần đây thường xuyên bị hỏng. Kỉ Tiểu ở trên mạng tìm tới hồi lâu cũng không phát hiện ở phụ cận U đại có nhà xuất bản nào tuyển người, cho dù là bán thời gian cũng được, cậu nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân hần đem yêu cầu hạ thấp xuống chút, không thể vì tiền lương như bình thường mà không thể chấp nhận, nếu thật sự không được, thì nhà xuất bản trước kia cũng không phải không thể suy xét lại, dù sao Kỉ Tiểu hiện tại thời gian so với trước kia nhiều hơn, vẽ thêm vài bản thảo cũng không thành vấn đề.

Thời gian cũng gần tới rạng sáng, Diêm Trường mới nói chuyện điện thoại xong trở về phòng ngủ.

Kỉ Tiểu tắt máy tính, Diêm Trường nằm ở bên cạnh cậu.

Thời tiết tháng 10, buổi tối đã không còn nóng như trước, Kỉ Tiểu kéo chăn lên đắp, cũng cảm giác Diêm Trường sán lại ôm mình, nhiệt độ cơ thể ấm áp lập tức liền xua tan lạnh ý.

Diêm Trường bỗng nhiên nói: “Nếu... tớ nói là nếu nhé, có một thời gian, chúng ta quá khó khăn, không có tiền...sinh hoạt túng quẫn, cậu có trách tớ không?”

Kỉ Tiểu lúc đầu không nói chuyện, Diêm Trường lại hỏi tiếp, cậu nói nói: “Trách cậu bỏ đi?”

Diêm Trường vội nói: “Kia đương nhiên không có khả năng!”

Kỉ Tiểu: “Vậy trách cậu có ích lợi gì.”

Tuy rằng nghe có chút chói tai, nhưng Diêm Trường vẫn có thể hiểu được ý của Kỉ Tiểu, khẽ mỉm cười: “Aiz, tớ chỉ là nghĩ, dạy thêm cũng không phải là kế lâu dài, tớ tính cùng anh Viễn Đông làm chút chuyện sinh ý, chỉ là lúc đầu yêu cầu phải đầu tư vốn, mà với tình hình kinh tế hiện tại của chúng ta, tất sẽ có ảnh hưởng tới sinh hoạt, hơn nữa cũng có chút phiêu lưu.”

Kỉ Tiểu như có như không “ân” một tiếng.

Diêm Trường lại đơn giản đem kế hoạch của mình nói ra, suy nghĩ thì rất tốt, nhưng bởi vì tình hình hiện tại của bản thân, Diêm Trường cũng không tính toán mượn phương tiện Liêu gia bọn họ tới hỗ trợ, thuần túy chỉ là kiểm tra bản lĩnh của bản thân, loại ý tưởng này vừa có chút đơn thuần vừa có chút ngu xuẩn, nhưng Diêm Trường lại tình nguyện hy sinh những thứ khác để theo đuổi kiên trì, chỉ vì muốn xứng đáng với những gì mình đã không tiếc mà buông tha hết thấy lựa chọn. nhưng, hiện thực cũng không cho phép hắn đánh bạc như vậy.

Kỉ Tiểu yên lặng nghe, thi thoảng ngẫu nhiên ứng một tiếng ra thì cũng không phát biểu ý kiến gì, thẳng tới khi Diêm Trường nói tới mệt, giọng nói càng ngày càng nhẹ, cuối cùng hô hấp cũng có xu hướng ổn định, triệt để say ngủ.

Kỉ Tiểu chìm trong bóng tối nhìn gương mặt mơ hồ của hắn một lúc lâu, mới rúc sâu vào trong ngực hắn, hai người đồng thời ôm nhau ngủ.

Hết chương 119

120. Chương 120

Diêm Trường nói phải làm kinh doanh, sau vài ngày liền kiểm kê tài sản của mình, rút 70% tiền từ trong tài khoản ra, Diêm Trường chưa từng có do dự, hần lưng đeo thập phần phiêu lưu, nếu kết quả thất bại, điều Diêm Trường gặp phải không chỉ là sinh hoạt túng quẫn khốn khổ mà có lẽ tiền học đại học cũng hông còn, nhưng hắn biết hiện thực không chấp nhận được bản thân phân vân, hiện tại nếu không quyết định, về sau sẽ càng hối hận, mà hắn cũng phải làm như vậy, bởi vì hắn đã sắp không còn đường lui rồi.

Diêm Trường vừa đi ra ngoài, Kỉ Tiểu sau đó cũng rời khỏi nhà, có cùng mục đích chung đó là ngân hàng.

Nhìn số tiền gửi tiết kiệm một thời gian dài không tăng được chút nào, Kỉ Tiểu mày gắt gao nhíu lại, mở di động ra, bên trong không có tin nhắn cũng không có cuộc gọi, trước đó cậu đã gửi đi mấy hồ sơ xin tới các nhà xuất bản phỏng chừng cũng đã chìm đáy biển mất dạng luôn rồi. rõ ràng mới trải qua hơn một năm, nhưng kỹ thuật vẽ cùng trình độ của Kỉ Tiểu so với lúc trước đã cao hơn rất nhiều, cậu yêu cầu mức lương cũng bằng với khi đó, những nhà xuất bản đó muốn chính là trả rẻ sức lao động, được tiện nghi như thế lại không có khả năng không kiểm lời, nhưng lại không nhà xuất bản nào trả lời lại.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn dòng người, xe qua lại tấp nập trên đường, nghĩ nên đi đâu kiếm việc bán thời gian ngoài giờ học, nên tìm việc ở đâu đây?

Kì nghỉ dài kết thúc, cuộc sống đại học cứ theo lẽ thường diễn ra, Kỉ Tiểu và Diêm Trường bắt đầu kiếp sống đi đi về về giữa F đại và ổ chó nhỏ của mình, giờ học giữa khoa kinh tế và khoa lịch sử khác nhau, hai người

không phải mỗi ngày đều có thể cùng tới trường hay cùng về nhà, nhưng Kỉ Tiểu cũng đã sớm hình thành thói quen, ở bếp làm không ít bữa sáng tiện nghi lại đơn giản, Diêm Trùng vừa có thể ăn tại nhà hoặc nếu không kịp cũng có thể mang đi đường.

Diêm Trùng định làm đại lý bán game online, hần và Liêu Viễn Đông hai người trước kia tại A thị cũng có làm việc này với một người bạn ở A thị, người đó hiện tại đã chuyển tới U thị, cũng vừa mới khởi đầu, cứ tức tắc tức tắc làm, người kia tự nhiên cũng không phải là dân chúng bình dân, nhưng cũng đồng dạng không muốn nhờ vả tới bối cảnh gia đình hay bất luận đặc quyền gì, thứ nhất là vì lấy kinh nghiệm, thứ hai cũng là vì muốn chứng minh bản thân, vừa vặn thích hợp gia nhập với Diêm Trùng và Liêu Viễn Đông. Mục đích của bọn họ chính là muốn độc lập dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tuy rằng quá trình khăng định sẽ rất vất vả nhưng ít ra về sau sẽ có ngày cầm những tờ tiền hoàn toàn viết bằng tên của mình.

Hơn nữa, Liêu Viễn Đông nói là bỏ vốn, nhưng tâm tư khăng định sẽ không hoàn toàn đặt lên phương diện này, thời gian chủ yếu của anh ta vẫn là gây sức ép ở A thị, cho nên gánh nặng đại bộ phận sẽ rơi xuống người Diêm Trùng, hần hiện tại cực kì bận rộn, trừ bỏ thời gian lên lớp ra, buổi tối không chạy loạn ở bên ngoài thì cũng cùng người ta gọi điện thoại liên hệ này liên hệ kia, hần còn không có triệt để nhập môn, những thứ phải học còn có rất nhiều.

Cũng may ổ chó nhỏ cách F đại chưa tới 10p, cũng không tính là xa, nhưng Kỉ Tiểu và Diêm Trùng vẫn thường thường sát giờ vào học mới lên lớp.

Lúc này Thôi Hường sẽ luôn giữ một chỗ cho Kỉ Tiểu, ngay từ đầu Kỉ Tiểu cũng không cảm kích cậu ta, cậu tình nguyện một mình ngồi cuối lớp cũng không nguyện ý ngồi cùng Thôi Hường, nhưng có đôi khi vào các tiết lịch sử đương đại hay lịch sử văn hoá của Từ lão sư chủ giảng thì trong lớp chỗ nào chỗ nấy chật ních, Kỉ Tiểu liền không thể không tiếp nhận phần hảo ý này của cậu ta, thường xuyên qua lại, thái độ của Kỉ Tiểu với Thôi Hường cũng không còn lạnh nhạt như trước, dù sao người ta cũng giúp cậu không ít, hơn nữa đều là lúc cậu cần trợ giúp.

Hôm nay, Kỉ Tiểu lại nghe thấy chuông mới chạy vào lớp, bị lão sư đang đứng trên bục giảng liếc mắt cảnh cáo một cái, sau đó nhận được mấy tầm mắt bất mãn cậu mỗi lần đi trễ lại còn được ngồi ở chỗ trống hàng thứ hai trên cùng.

Sau khi điểm danh xong, Thôi Hường ghé lại nhỏ giọng hỏi: “đi lại bất tiện như vậy, sao không mua lấy một cái xe mà đi, cũng chỉ 5, 60 khối, mới 80%, buổi sáng còn có thể ngủ thêm 5p nữa.”

Kỉ Tiểu sững sốt, lắc đầu.

Thôi Hường cho rằng cậu ngại phiền toái: “Tôi có quen một chủ cửa hàng, có thể liên hệ giúp ông, ông đưa địa chỉ phòng trọ đây, tôi cho người mang qua cho.”

Kỉ Tiểu vẫn lắc đầu, thấy lão sư nhìn về phía này, Thôi Hường chỉ có thể ngậm miệng lại.

Tới trưa, tiết học buổi sáng kết thúc, Kỉ Tiểu lại chạy tới thư viện, Diêm Trùng gọi điện thoại tới cho cậu, Kỉ Tiểu đang ở trong tầng hầm tầng trũ một tầng dày khói bụi.

Chỗ đó tín hiệu cũng không tốt lắm, giọng Diêm Trùng truyền tới hơi đứt quãng.

“Cậu ăn...cơm trưa chưa?”

Kỉ Tiểu đi tới chỗ quạt thông gió, dùng sức mở cửa sổ ra, mới chỉ dời đi được một khe hở nhỏ, Kỉ Tiểu lúc này mới đáp lại một tiếng.

Diêm Trùng lại hỏi: “Cậu hiện tại đang ở đâu vậy? về nhà rồi sao?”

Kỉ Tiểu nói: “Ở thư viện.”

“A, tớ hiện đang ở hội học sinh, buổi chiều còn 2 tiết học, hôm nay hần có thể về sớm một chút, tối về chúng ta ăn mì sợi nhé.” Nói tới hai chữ mì sợi, có thể nghe ra trong lời Diêm Trùng nhẹ nhàng tham ý.

Kỉ Tiểu tính toán thời gian của bản thân, hần là có thể kịp, liền nói được.

Cúp điện thoại, Kỉ Tiểu trở lại trước giá sách, kỳ thật đề nghị trước đó của Thôi Hường trong nháy mắt khiến Kỉ Tiểu động tâm, gần đây cậu cũng khá hồi hã, nếu như có một chiếc xe đạp, đích xác có thể tiết

kiệm được rất nhiều thời gian đi lại, nhưng nói tới đây Kỉ Tiểu vẫn sẽ không đạp xe, cho dù sẽ, lấy tình hình bọn họ hiện tại...hắn là thôi đi.

Công việc buổi chiều kết thúc sớm, Kỉ Tiểu vốn định trực tiếp trở về, lại nhận được tin nhắn của Diêm Trùng, nói cậu tới hội học sinh rồi cả hai cùng về.

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, liền đi qua, cậu cũng không phải lần đầu tiên tới hội học sinh, trước có một lần mưa to, cậu mang theo ô cùng Diêm Trùng về nhà, bên kia có không ít người biết Diêm Trùng thuê phòng trọ ở ngoài, mà Kỉ Tiểu lại là bạn học cùng cấp III với hắn, đồng thời cũng là bạn cùng thuê trọ, trong trường truyền ra không ít tin đồn gia cảnh Diêm Trùng không tầm thường, hậu thuẫn to lớn, cho nên hắn không ở trong kí túc trường cũng không có gì kỳ quái, ngược lại Kỉ Tiểu, học bá khoa lịch sử, bình thường làm người lãnh đạm kín tiếng, lại có quan hệ tốt như vậy với Diêm Trùng, hơn nữa cũng chỉ làm bạn với một mình hắn, nhất thời khiến không ít người tò mò.

Cuối tháng này tại F đại có hoạt động ‘tuần lễ văn hóa nghệ thuật sinh viên’, Diêm Trùng hoặc là đã không tham gia, nhưng nếu đã là thành viên của hội học sinh lấy tính cách của hắn cho dù bận rộn cũng sẽ không tùy tiện trốn tránh trách nhiệm, mà đoàn người của hội lại đặc biệt coi hắn là thành phần quan trọng, bất cứ hoạt động gì đều kéo hắn vào hết, Diêm Trùng cũng hợp thời mà hiến kế, nhất thời làm việc nào ra việc nấy, hiện tại không chỉ khoa kinh tế biết tới hắn mà hầu hết sinh viên toàn trường đều biết tới một tân sinh viên bộ dáng đẹp trai, bối cảnh vững vàng, năng lực cường đại.

Kỉ Tiểu tới chính là một hội trường nhỏ của hội học sinh, bên kia những ngọn đèn đẹp mắt đang tỏa sáng, vài thân hình cao gầy đang đi đi lại lại, nhìn qua tựa như sân khấu tập kịch mà Diêm Trùng và Chu Hiền thì đang đứng trước sân khấu chỉ đạo, thi thoảng châu đầu vào bàn bạc gì đó.

Kỉ Tiểu không lên tiếng, tìm một vị trí ngồi xuống, ngay sau đó Diêm Trùng trực giác liền nhìn lại, thấy cậu ngồi đó lập tức cười nhe răng tít mắt, sau đó dùng khẩu hình miệng phát âm hai chữ ‘sắp xong.’

Lúc này Chu Hiền đối với những người ở trên sân khấu trung tâm giơ tay, Kỉ Tiểu nghe thấy anh ta nói: “Tôi thấy thế là ổn rồi, hắn là OK.”

Mấy người trên sân khấu đi xuống, dẫn đầu là một nữ sinh mặc đồ thể dục màu trắng đơn giản, tóc búi cao ở sau đầu, thân hình tuyệt đẹp, cô vừa đi vừa nói: “thang đạo cụ được lắp đặt quá sâu bên trong, đến lúc đó di chuyển sợ là không nhìn thấy gì.”

Chu Hiền nhíu mày: “VẬY dời ra ngoài một chút? Nhưng giá đỡ đã lắp đặt xong hết rồi, hiện tại mới nói, không kịp đẩy nhanh tốc độ, không thể khắc phục được sao?”

Nữ sinh lắc đầu, ý bảo không được.

Diêm Trùng lúc này mới lên tiếng: “Dỡ xuống một cái thang, đem phông màn kéo lên phí trước một chút, đơn giản tạo thành một đường đi nhỏ là được.”

Mọi người một phen thảo luận, cảm thấy phương án này là khả thi nhất, nữ sinh kia liền đối với Diêm Trùng cười nói: “Tớ cũng nghĩ vậy, nhưng không gian bố cục nhất thời nói không rõ, Diêm Vương, thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào cậu.”

Cô vừa mở miệng, mọi người xung quanh lập tức vang lên tiếng trêu chọc, có người nói: “Phải nhờ vào Diêm Vương thôi, chẳng lẽ còn phải dựa vào chúng ta sao, ai bảo chúng ta vô duyên với mỹ nhân.”

“Ông già như vậy rồi còn tự tin đòi hữu duyên nữa à...”

“Lam Lam với phó hội trưởng của chúng ta không có gì a...”

Mọi việc cứ thế tiếp diễn, nữ sinh kia cũng không lên tiếng phản bác, chỉ nhẹ nhàng cười, Diêm Trùng lại lên tiếng đánh gãy bọn họ: “Cũng xong rồi, em còn có việc, đi trước nhé.” Nói xong, thấy Chu Hiền không phản đối, hắn liền cầm ba lô chào mọi người rồi đi tới trước mặt Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu còn nhìn nữ sinh kia, nữ sinh lại nhìn theo Diêm Trùng, nhận thấy ánh mắt Kỉ Tiểu, cô cũng thay đổi tầm mắt, ánh mắt hai người gặp nhau, cô liền lộ ra tươi cười với Kỉ Tiểu, còn gật đầu chào hỏi.

Kỉ Tiểu đối với việc nhớ mặt người luôn không để bụng, nhưng cô gái này cậu vẫn còn nhớ, chính là cô gái đánh đàn dương cầm rất được hoan nghênh hôm chào đón tân sinh viên, vì thế đã khiến mọi người kinh diễm – Trần Lam Thiên năm nhất khoa văn.

Diêm Trùng tới gần Kỉ Tiểu theo phản xạ có điều kiện muốn nắm tay cậu, cũng may Kỉ Tiểu phản ứng nhanh, trước đó đã cầm đồ vật của mình nhanh chóng bước ra ngoài, Diêm Trùng ngưng lại, vội vàng đi theo sau, không chút nào chú ý tới tầm mắt dõi theo ở sau lưng mình.

Dọc đường đi Diêm Trùng đều nói thành quả mình gần đây bận rộn, đã tìm được công ty thiết kế, bước đầu đầu tư giá cấu thành nền tảng game online khá lớn, tuy rằng trong nước có một số công ty cũng đủ nguồn lực kinh doanh ban đầu có thể sử dụng được nhưng về cơ bản lại không giống nhau, còn chưa đủ phù hợp với tính năng của công ty, vả lại mọi chuyện đều phải được quản chế đưa vào hoạt động thương nghiệp, khó tránh khỏi thời gian dự dả rất ít.

Hai người đồng thời vào một quán mì phụ cận trường học, nơi này giá cả tương đối tương đối cao hơn bình thường, học sinh sinh viên như bọn họ không còn nơi nào thì mới tới chỗ này giải quyết, chỉ có ngày lễ hoặc hẹn hò tụ tập nơi này mới đông đúc, mà Diêm Trùng và Kỉ Tiểu cũng chỉ mới ăn qua một lần, chính là cửa hàng bọn họ vào hôm khai giảng, hơn một tháng qua, hai người trừ bỏ cơm do Kỉ Tiểu nấu ra thì đều rất ít ăn ở ngoài, ngày cả mì cũng chưa ăn lại.

Diêm Trùng cầm menu, cuối cùng vẫn gọi hai tô mì thịt bò đặc biệt, nhưng nhìn giá cả, trong lòng lại nghĩ, phỏng chừng phải chờ một hai tháng nữa mới có thể ăn lại một lần.

Kỉ Tiểu đột nhiên hỏi một câu: “lễ văn hóa nghệ thuật diễn ra lúc nào?”

Diêm Trùng sững sốt: “Giữa tháng.” cũng khoảng chừng chục ngày nữa. “Đến lúc đó hẳn sẽ rất bận, nhưng cũng không có gì đáng ngại, cậu cũng tới nhé?”

Kỉ Tiểu không trả lời, Diêm Trùng cũng cho rằng cậu bắt quá chỉ là thuận miệng hỏi, liền vui tươi hơn hớn mà nói liên miên.

Hết chương 120

121. Chương 121

Bên ngoài truyền tới âm thanh tra chìa khóa mở cửa, tiếp đó một người liêu xa liêu xiêu bước vào, Kỉ Tiểu nghe tiếng bước chân liền biết Diêm Trùng đã uống rất nhiều. cậu mở đèn đầu giường lên, nhìn người nọ bộ dáng lay động, ngay cả áo khoác cũng không cởi liền lảo đảo ngã lên giường không đứng dậy được nữa.

Diêm Trùng mơ hồ cảm giác có một chiếc khăn mặt ấm áp lau mặt cho mình, giấy rời quần áo chậm rãi đều được cởi ra, cậu cố sức mở mắt ra, nhìn thấy người trước mặt lập tức bật cười, vươn tay bắt được bàn tay lạnh lạnh trên người, Diêm Trùng hé miệng nói: “Tớ lại nằm mơ... tớ trước kia thường nằm mộng như vậy... cậu lau mặt cho tớ, ngô, tớ không cần tỉnh...”

Kỉ Tiểu nhắm mi lại, cố rứt tay lại nhưng không thành công, cậu chỉ có thể đem khăn mặt ném sang một bên, đơn giản nằm lên giường.

Mà nhận thấy nhiệt độ cơ thể đối phương, Diêm Trùng tự động sát lại gần Kỉ Tiểu, sau đó chặt chẽ ôm lấy cậu.

Kỉ Tiểu chịu đựng mùi rượu từ Diêm Trùng, muốn đem hắt đẩy ra nhưng không được, Diêm Trùng đang huyền thuyên nói gì đó, hơn phân nửa đều là gọi tên cậu, còn lại đều là chuyện khó khăn công ty gặp phải. vạn sự khởi đầu nan, hết rào cản này tới rào chắn khác đang chờ đợi bọn họ, những người hùn vốn hợp tác, thiếu niên nhỏ một chút thì giống như Diêm Trùng, mới 18, 19 tuổi, còn đang đi học, lớn hơn một chút thì ngoài 20, không bối cảnh không quan hệ, đi ra ngoài một mình đảm đương mọi chuyện đương cũng bị nơi chốn khó xử, trong đó có bao nhiêu gian khổ cũng chỉ có bọn họ hiểu, may mà những điều đó các thiếu gia

công tử từ nhỏ sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng này có thể chịu được, nói theo một cách khác thì chính là những áp lực từ gia nghiệp huy hoàng tạo ra cho bọn họ liền có thể thấy được.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn gương mặt an tĩnh ngủ say của Diêm Trùng, vươn tay tắt đèn đầu giường đi.

...

Ngày hôm sau, Diêm Trùng khó được khi không cần dậy sớm, Kỉ Tiểu cũng không gọi hắn, sau khi làm bữa sáng để lên bàn cho hắn, liền vội vàng tới trường.

Vừa vào trường liền thấy bên đường treo đầy cờ màu biểu ngữ, các loại áp phích tuyên truyền hấp dẫn học sinh sinh viên qua lại, đúng là ‘tuần lễ văn hóa nghệ thuật sinh viên’ mỗi năm một lần của F đại khai mạc.

Nơi tổ chức chính là hội trường lớn và ngoài sân bóng, bên ngoài trời có triển lãm các tác phẩm điêu khắc, mô hình máy bay, tàu thuyền, có biểu diễn của đội cổ động, trong nhà thì có triển lãm truyền thông, còn có cuộc thi hùng biện, tóm lại có rất nhiều hoạt động, sinh viên có thời gian rảnh có thể đi tham quan hoặc là trực tiếp tham gia, buổi tối cũng có tiết mục, diễn ra trong một tuần, đây là một trong những sự kiện lớn nhất của F đại, cũng thu hút không ít sinh viên của các trường bạn tới góp vui, dòng người từng bừng hơn hờ bắt đầu khởi động.

Khoảng 10h, Diêm Trùng gọi điện tới, hỏi Kỉ Tiểu đang ở đâu, rõ ràng hắn nhớ sáng nay khoa lịch sử không có tiết, mà nhận được câu trả lời là Kỉ Tiểu tới giúp khoa làm chút chuyện, gần đây thời gian hai người ở chung vô cùng ít, Diêm Trùng vốn định nghỉ ngơi nửa ngày có thể cùng Kỉ Tiểu thân thiết nhiều hơn chút, lúc này đổ sông đổ bể hết, Diêm Trùng liền hỏi Kỉ Tiểu buổi tối có thể cùng nhau xem kịch không, Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ rồi đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, Kỉ Tiểu cầm chìa khóa, đứng ở trong phòng máy tính tầng 2, liếc mắt nhìn cảnh tượng náo nhiệt phía dưới, xoay người tiếp tục quét dọn.

Nói là cùng Kỉ Tiểu xem, nhưng thật sự tới khi biểu diễn, Diêm Trùng chưa ngồi ấm chỗ, một chốc lại có thư kí hậu trường tới tìm hắn, chốc lát lại có nhân viên đạo cụ gọi hắn đi, rõ ràng không phải người của độ văn nghệ, nhưng Diêm Trùng so với bất cứ ai đều bận rộn hơn, kết quả, Kỉ Tiểu một mình ngồi một góc xem toàn bộ vở kịch, tới khi dàn diễn viên ra chào cảm ơn thì Diêm Trùng vẫn chưa thấy trở về.

Dòng người đứng dậy ra ngoài, Kỉ Tiểu cũng không thể ngồi mãi ở đấy, liền đứng dậy đi ra ngoài chờ hắn, cậu cũng không có gọi điện thoại cho Diêm Trùng, chỉ tìm một góc cây ngô đồng dựa vào, yên lặng nhìn hội trường rực rỡ ánh đèn cách đó không xa.

Vở kịch hôm nay là ngày biểu diễn cuối cùng, nhìn nhìn thời gian, cũng gần 10h tối, sinh viên cũng về gần hết, trường học dần khôi phục yên tĩnh, ngẫu nhiên gió đêm thổi qua, quét qua ngọn cây, những chiếc lá rụng xào xạc, một người đứng đó trông có vẻ thê lương.

Nhận thấy được xa xa có một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ, đèn trước xe lần thứ 3 sáng lên, Kỉ Tiểu do dự rồi cũng chậm rãi đi qua.

Cậu tới gần thì cửa kính xe cũng chậm rãi hạ xuống, một khuôn mặt luôn ưu nhã ung dung ẩn hiện sau đó.

Kỉ Tiểu thấy người đó cũng không ngoài ý muốn, chỉ lễ phép gật đầu chào hỏi.

Bà ngoại đánh giá hài tử trước mắt, lát sau mới nói: “Các con đều gầy chút...” lời này của bà mang theo cảm thán, đã tận lực khắc chế ẩn nhẫn, nhưng vẫn có thể nghe ra trong đó có suy sụp thương tâm.

Kỉ Tiểu chú ý tới bà ngoại nói là “các con”, có thể thấy được bà cũng đã gặp qua Diêm Trùng, nhưng hắn là không để hắn phát hiện.

Kỉ Tiểu không nói gì.

Bà ngoại nhìn cậu: “con không nghĩ muốn trở về sao, dù bên ngoài thế nào thì trong nhà mới là tốt nhất.”

Ánh mắt Kỉ Tiểu chợt lóe, nhẹ nhàng nói: “Cháu không có nhà...” hoặc, hiện tại một lần nữa đang có, nếu rời đi, mới là thật không có.

Bà ngoại ý thức được mình đã nói sai, lắc đầu, lại nói: “Diêm Trường không giống với con...” bà cũng biết nói như vậy có chút tàn nhẫn, thế nhưng đồng dạng vì cháu mình mà bỏ qua hết thấy, Diêm Trường buồn tay so với Kỉ Tiểu nhất định khó hơn, kiên quyết cũng hơn hẳn đối phương, trả giá lớn như vậy mà gần như không thu lại được gì bà thấy thực ngu ngốc, mấy năm nay bà đã tốn bao tâm huyết trên người Diêm Trường như vậy, vừa hi vọng ngoại tôn có thể thành tài, cũng hy vọng nó có thể hạnh phúc, cũng có được nhân sinh hoàn mỹ, mà hiện tại con đường nó đi lại hoàn toàn gạt bỏ quá khứ và tương lai của mình, điều này sao có thể không khiến bà ngoại đau lòng chứ.

Từ sáng hôm nay, bà ngoại đã ngồi ở trong xe, bà nhiều lần nhìn thấy Diêm Trường gần gũi đi qua đi lại trước mặt mình, mặc quần áo phổ thông bình thường, trên mặt mang theo nụ cười, tuy không có thay đổi gì lớn nhưng tinh thần có chút kém, trạng thái cũng không có hăng hái như trước, bà ngoại đau lòng khổ sở, các loại cảm xúc hỗn độn đan xen, vừa oán trách đối với Diêm Trường không hiểu chuyện, cũng đồng thời cảm thấy bi ai với việc mình không thể lựa chọn, trong tâm tình như vậy, bà cũng không căm ghét Kỉ Tiểu, không đổ mọi trách nhiệm cho cậu, đã là khoan dung lớn nhất, nhưng muốn bà ngoại hoàn toàn hiểu biết thậm chí là chúc phúc đối với bọn họ thì thật sự là quá khó khăn.

“Đây chính là cuộc sống mà hai đứa muốn trải qua sao? Thu nhập ít, khổn khổ cùng thất vọng, như vậy cũng đáng sao?” bà ngoại lại nói: “Cho dù hai đứa có thể đứng vững trên đôi chân mình ở ngoài xã hội nhưng con cũng biết, Diêm Trường là con trai độc nhất của Diêm gia và Đàm gia, cho dù bây giờ có mặc kệ nó chịu khổ làm vậy nhưng Diêm gia sẽ không thật sự từ bỏ thằng bé, kết quả gieo gió gặt bão vẫn chính là hai đứa, không, là mình con...”

Lời này của bà ngoại, Kỉ Tiểu có thể minh bạch, bà không phải đang uy hiếp mà là đang nhắc nhở, nhưng tất cả đều rất có đạo lý, Kỉ Tiểu sao có thể không hiểu, cậu cũng đã dần cảm nhận được, chỉ là giờ phút này vẫn cúi đầu, thủy chung bảo trì trầm mặc, cậu không thể nghĩ được lời nào để bác bỏ, cuộc sống là chính mình trải qua, ngoài miệng cam đoan sẽ chờ được tới ngày tốt đẹp nhưng bất quá chỉ là công dã tràng, căn bản không thể thuyết phục được ai, mà cuộc sống sinh hoạt của mình và Diêm Trường đích xác có chút không xong, cậu còn có thể nói gì đây.

Sau khi bà ngoại đem những lời trong lòng nói ra, lại nhìn khuôn mặt Kỉ Tiểu không hề gợn sóng, không khỏi than thở, đứa nhỏ này vĩnh viễn là như vậy, tâm tư thâm trầm, nhìn như cái gì cũng không để ý nhưng lại lộ ra sự yếu đuối dưới lớp vỏ kiên cường, yếu đuối khiến người khác không đành lòng trách mắng nặng nề, bà ngoại cũng biết Kỉ Tiểu kiên cường, bằng khả năng của bà, không cách nào có thể dễ dàng lay động suy nghĩ của cậu.

Bà ngoại nói: “công việc của con làm không nổi nữa, việc dạy thêm của Diêm Trường cũng sắp không giữ được, hiện tại bên phía công ty kia, với chút tiền ít ỏi Diêm Trường gửi ngân hàng sao có thể đủ dùng, nó đang muốn tìm người vay tiền, lại không chịu cầu xin, hai đứa lấy cái gì để sinh sống? aiz, chỉ có thể cố gắng dùng cái này để vượt qua đoạn thời gian sắp tới rồi nói sau.” Bà chung quy cũng mềm lòng, nửa điểm cũng không nỡ để ngoại tôn chịu khổ.

Kỉ Tiểu nhìn thẻ tín dụng bỗng nhiên đưa tới trước mặt mình, biểu tình trên mặt khê thay đổi, lộ ra một tia giật mình...

Diêm Trường vội vàng chạy ra khỏi hội trường, tới khi nhìn thấy một bóng người đứng ở dưới gốc cây ngô đồng, lúc này mới thở phào một hơi, hần nhanh chóng đi tới gắt gao nắm chặt tay Kỉ Tiểu: “Tớ còn tưởng cậu đã đi trước rồi, sao không ở bên trong chờ tớ?”

Kỉ Tiểu nói: “Hơi muộn.”

Diêm Trường bắt đầu dĩ: “Xin lỗi, là lỗi của tớ, nói là cùng cậu xem kịch, không ngờ lại bận rộn thành như vậy...”

Kỉ Tiểu không để ý lắc đầu, trên mặt không có chút thần sắc khó chịu nào, nhưng Diêm Trường vẫn không yên lòng, vừa nắm tay cậu đi về phía trước, vừa cẩn thận hỏi: “Đói bụng không, có muốn đi ăn khuya không?” nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ, tuy rằng gia nhập hội học sinh đối với việc học sau này sẽ có lợi nhưng thật sự đã chiếm dụng không ít thời gian của hắn, bên ngoài vội vàng làm thêm kiếm tiền thì không nói, nhưng đã bận rộn tới mức không có nhiều thời gian ở bên Kỉ Tiểu, liền tự ngầm lại một chút có nên tiếp tục như vậy nữa hay không.

....

Cách ngày Diêm Trường say tới hôn mê bất tỉnh một ngày, hấn bỗng nhiên phát hiện trong tài khoản của mình có thêm năm vạn đồng, Diêm Trường cả kinh, trước tiên nghĩ tới là do anh em nào đó tài trợ, thế nhưng chuyện Diêm Trường muốn gây dựng sự nghiệp ngoại trừ Liêu Viễn Đông ra thì không một ai biết, hấn cũng đã vạn lần dặn dò anh ta là không được nói ra rồi, cũng không muốn đối phương hỗ trợ, bằng không sinh hoạt của hấn phải dựa vào cứu tế mới có thể sống được thì thật quá vô dụng, không phải là đã phá vỡ lúc trước hấn phải sạch thân thể rời khỏi nhà sao. Nhưng khi thấy tên người gửi tiền, thì tâm tình hấn so với bất cứ ai khác cho tiền càng phức tạp hơn, hấn vội lấy di động ra gọi điện thoại.

Kỉ Tiểu vừa tan học, đang bê một chồng sách dày tới văn phòng khoa, nên di động vang hồi lâu cậu mới có thể nghe được, Diêm Trường đầu dây trực tiếp hỏi: “Cậu lấy tiền ở đâu ra?”

Kỉ Tiểu im lặng, Diêm Trường lại hỏi: “Có phải là cậu đã đi làm thêm không?”

Kỉ Tiểu không nói lời nào, liền nghe Diêm Trường nói tiếp: “Tở trả lại cho cậu.”

“Không cần...” Kỉ Tiểu rốt cục cũng lên tiếng: “Tở có tiền.”

Diêm Trường trầm mặc, hai người ở chung đại bộ phận sinh hoạt phí đều là dùng của Diêm Trường, nhưng dần dần Kỉ Tiểu cũng mua không ít đồ vật này nọ, đặc biệt là đồ ăn, mà Kỉ Tiểu có bao nhiêu tiền, Diêm Trường cũng có thể đoán được, số tiền đó một mình cậu có thể đủ dùng, thế nhưng nếu dùng cho hai người nhất định sẽ ngày càng giảm bớt, cho nên trong thời gian ngắn hấn có hoài nghi có phải đã có người đi tìm Kỉ Tiểu hay không, là Trì Xu Hyên hay là....người nhà mình.

Nhưng Diêm Trường rất nhanh đã phủ định đáp án này, vô luận là bên nào, Kỉ Tiểu cũng sẽ không nhận tiền, điểm ấy Diêm Trường đối với cậu rất tin tưởng, cho nên tiền này chắc là của Kỉ Tiểu.

“Cậu làm sao mà biết được?” biết việc dạy thêm của mình đã bị hủy, công ty cũng cần tài chính: “Chẳng lẽ, công việc bên kia của cậu cũng bị ảnh hưởng?” Diêm Trường vừa hỏi, mới cảm giác mình ngu như heo, hấn hấn nên phát hiện sớm, chỗ mình có vấn đề khẳng định chỗ Kỉ Tiểu cũng không suôn sẻ, cứ cho rằng Kỉ Tiểu không nói gì liền vô sự, hấn sao còn không hiểu tính tình của Kỉ Tiểu?! Diêm Trường hối hận thật muốn đâm cho bản thân một quyền!

“Cậu mấy ngày nay...”

Kỉ Tiểu lại ngắt lời hấn: “Tở tìm được việc mới, cho nên gần đây mới bận rộn một chút, hơn nữa...chính vì việc này mới có một khoản đầu tư vào công ty cậu.”

Công ty trước mắt là hy vọng duy nhất của Diêm Trường, cũng là hy vọng của Kỉ Tiểu và hấn, muốn thật sự cải thiện sinh hoạt thì phải liều được ăn cả ngã về không.

Nghe Kỉ Tiểu nói như vậy, tư vị trong lòng Diêm Trường thật sự là bách chuyển thiên hồi (trăm ngàn lần nghĩ ngợi), hấn vừa cảm động vì sự ỷ lại và tín nhiệm của Kỉ Tiểu, lại vừa sợ vạn nhất thất bại, thì ngay cả học phí của Kỉ Tiểu cũng không có mà đóng nữa sao? Nếu chỉ có một mình hấn, Diêm Trường hoàn toàn sẵn sàng đánh bạc một phen, nhưng chuyện giờ lại có liên quan tới Kỉ Tiểu, hấn lại càng thêm cẩn thận hơn, không muốn phải liên lụy tới cậu.

“Không được....”

Diêm Trường vẫn không đồng ý, Kỉ Tiểu lại không cần chờ hấn nói xong đã chen ngang: “Cậu dám trả lại thử xem.” nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Hết chương 121

122. Chương 122

Liêu Viễn Đông tìm hộ cho Kỉ Tiểu một nhà xuất bản khác, tuy rằng mức lương phi thường ít ỏi nhưng Kỉ Tiểu vẫn không có từ bỏ, thường xuyên đem tác phẩm gửi tới. Có lần cậu ở trên lớp không cẩn thận để cho Thôi Hường nhìn thấy một phần bản thảo đã vẽ xong của mình, đối phương lập tức phi thường hứng thú truy hỏi việc Kỉ Tiểu vẽ truyện tranh.

Kỉ Tiểu chỉ lãnh đạm nghiêm mặt không nói lời nào, Thôi Hường đánh giá sắc mặt cậu thử nói: “Tớ có bạn học ở học viện mỹ thuật, cho nên đối với việc này cũng có chút hiểu biết, nó cũng có mối quan hệ rất sâu, nếu không quen biết thì chính là làm cu li bán mạng cho người ta, còn nếu có thì sẽ kiếm tiền dễ lắm.”

Quả nhiên, Kỉ Tiểu giương mắt nhìn lại.

Trải qua một đoạn thời gian ở chung, Thôi Hường cũng có thể đoán ra sinh hoạt của Kỉ Tiểu có chút túng quẫn, cậu ta cũng đã từng nhìn thấy Kỉ Tiểu một lần ở căn tin, khi đó Kỉ Tiểu chỉ mua hai chiếc bánh bao chay ăn, ngay cả một bát canh cũng không, Thôi Hường có mời cậu nhưng Kỉ Tiểu chưa cho cậu ta bất cứ cơ hội nào, liền đứng dậy ngang qua cậu ta rời đi.

Trước mắt Thôi Hường chống lại ánh nhìn của Kỉ Tiểu, bỏ qua cảm giác xa cách trong đó, thì thực sự đôi mắt cậu tinh xảo tựa như được vẽ ra, Thôi Hường nhìn không được mà mỉm cười: “Cậu cần không, tôi có thể thay cậu giới thiệu?”

.....

Diêm Trìung nói ra yêu cầu muốn rút khỏi hội với Chu Hiền không cẩn thận bị các học tỷ học trưởng khác nghe thấy, điều này tựa như tầng tầng lớp lớp đá tảng rơi lên người, những học sinh cốt cán xuất sắc của hội sinh viên cũng bước vào năm ba, năm cuối, đang lo tìm người nối nghiệp, Diêm Trìung xuất hiện không khác gì ngọn đèn thấp sáng tràn chề hi vọng cho bọn họ, nhân tài vĩ đại như vậy sao có thể dễ dàng buông tha, cho nên liên tiếp vài ngày năn nỉ ỉ ôi nín kéo khuyến bảo, dùng đủ mọi chiêu thức thủ đoạn, rốt cuộc vẫn là tạm thời đánh tan ý niệm rời đi của Diêm Trìung, nhưng hắn cũng đã nói cùng lắm hắn chỉ lưu lại cho tới hết học kì này, từ đó về sau sẽ không tiếp tục làm nữa.

Học trưởng học tỷ cảm tạ hắn nghĩa khí, vừa lúc tuần lễ nghệ thuật viên mãn kết thúc vì thế mọi người quyết định ra ngoài ăn mừng một chút, do Chu Hiền mời khách, Diêm Trìung nghe nói được ăn cơm, trước tiên nghĩ tới việc gọi Kỉ Tiểu đi cùng, những người khác biết bọn họ quan hệ tốt, tự nhiên không có ý kiến, hội học sinh vừa vặn nằm ở tầng 10 của tòa nhà thư viện, Diêm Trìung nghĩ tới lúc này Kỉ Tiểu hẳn là không có tiết học, không biết cậu có tới thư viện không, vừa lúc tiện đường, vì thế vừa đi thang máy xuống, vừa gọi điện thoại qua.

Điện thoại vang lên hai tiếng mới có người nghe, giọng nói Kỉ Tiểu có chút hư ảo, Diêm Trìung vội hỏi cậu đang ở đâu, Kỉ Tiểu nói ở nhà, Diêm Trìung lại hỏi cậu có phải không thoải mái ở đâu không, Kỉ Tiểu nói không có, Diêm Trìung có chút không yên lòng, vẫn là nói: “Hội học sinh muốn mời cơm, cậu tới đây hay tới qua đón cậu?”

Mấy học tỷ đứng gần đó nghe được chỉ cười cười, cùng nhau trêu chọc nói, còn tới đón nữa, đối với bạn cùng phòng đã tốt như vậy, không biết đối với bạn gái thì sẽ như thế nào đây.

Kỉ Tiểu tựa hồ không muốn đi, nhưng cậu có thể nghe được hưng phấn trong giọng nói của Diêm Trìung, Diêm Trìung mặc kệ là thứ gì tốt trước tiên đều cùng chia sẻ với Kỉ Tiểu đã, vì thế Kỉ Tiểu do dự chút, cuối cùng vẫn đồng ý, nhưng mà nói “được” xong cũng chưa thấy bên kia phản ứng gì.

Kỉ Tiểu nghiêng đầu kẹp di động bên vai, lại không cách nào nhìn điện thoại có tín hiệu hay không, chỉ có thể “alo” hai tiếng, còn đang nghi hoặc vì sao hắn không có đáp lời, vừa ngẩng đầu liền thấy cách đó không xa đứng một nhóm người, mà người dẫn đầu không phải là Diêm Trìung thì còn là ai?

Diêm Trìung lẳng lẳng nhìn thẳng Kỉ Tiểu, biểu tình dần đen xạm đi, thân hình cứng ngắc.

Mấy người trong hội học sinh cũng có thể nhận ra được tân sinh viên trước mắt, mà khi bọn họ nhìn thấy trong tay Kỉ Tiểu bưng mấy thùng cac tông lớn nhất thời sắc mặt có chút kì quái, bên trong chất đồng đều là tạp vật trong phòng thí nghiệm, dùng giấy bảo vệ môi trường mà trường làm ra để thu dọn, cần định kỳ

bỏ đi để tiêu độc, cho nên mọi người vừa thấy liền có thể đoán được 8, 9 phần là việc làm thêm ngoài giờ của sinh viên, hơn nữa đây cũng là một phần dự án của hội sinh viên do chính sinh viên đề nghị, bọn họ sao có thể không biết.

Nhưng điều khiến bọn họ nghi hoặc không phải là Kỉ Tiểu làm thêm ngoài giờ mà là việc cậu và Diêm Trùng thuê phòng trọ chung với nhau, một bối cảnh thân thể cường đại, một sinh hoạt khốn khổ, mà hai người lại có giao tình tốt như vậy, tương phản cũng quá lớn đi, không khỏi khiến người ta hiếu kỳ về quan hệ giữa bọn họ.

Bọn họ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chung quy Diêm Trùng và Kỉ Tiểu cũng là bạn bè không quan hệ huyết thống, không thể dùng tiền tài để trao đổi so sánh cũng là bình thường, người ta cảm giác ok không phải là được rồi sao. Vì thế bọn họ rất nhanh liền hi hi ha ha đi qua chào hỏi với Kỉ Tiểu, hơn nữa còn mời cậu đi ăn cùng, nhưng thái độ của Diêm Trùng lại không thoải mái như vậy.

Sau khi lấy lại tinh thần, hần vươn tay muốn tiếp nhận thùng đồ trong tay Kỉ Tiểu qua, nhưng Kỉ Tiểu lại không cho, Diêm Trùng dùng lực đoạt lại nói: “Tớ cùng cậu đem mấy thứ này đi bỏ.” nói xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Kỉ Tiểu nhìn theo bóng dáng Diêm Trùng, chần chờ 2s, mới đuổi theo.

Dọc đường đi, Diêm Trùng đều không có mở miệng nói chuyện, sau bữa ăn trở về, Diêm Trùng cũng không nói nhiều, Diêm Trùng không mở miệng thì Kỉ Tiểu càng không có khả năng lên tiếng, vì thế mãi cho tới khi về tới nhà, không khí giữa hai người vẫn là trầm mặc.

Kỉ Tiểu vào phòng liền bắt tay vào vẽ bản thảo, Diêm Trùng sau khi tiếp điện thoại liền bắt đầu cùng người bên kia thương thảo chuyện công ty, Kỉ Tiểu bận rộn tới hơn 11h, rửa mặt xong trèo lên giường, nằm khoảng hơn một giờ sau mới cảm giác Diêm Trùng rón ra rón rén trở về phòng ngủ.

Giường bên cạnh hơi lún xuống, Diêm Trùng nằm trên đó hồi lâu cũng không có động tĩnh, thật lâu sau qua đi, Kỉ Tiểu mới nghe đối phương nhẹ nhàng nói một câu: “Xin lỗi...”

Kỉ Tiểu mở mắt ra, lẳng lặng nhìn vào một điểm trong hư không, lát sau mới quay đầu lại nói: “Nếu có một ngày... tớ hối hận, thì cậu hãy nói với tớ những lời này.”

Dứt lời liền bị Diêm Trùng dùng lực kéo qua ôm chặt lấy.

Diêm Trùng chôn đầu ở căn cổ Kỉ Tiểu, thanh âm rầu rĩ nói: “Cậu đừng hối hận, tớ không nói, cậu đừng hối hận...”

Kỉ Tiểu thả lỏng thân thể, mặc Diêm Trùng ôm mình càng ngày càng chặt.

Diêm Trùng nói: “Chúng ta rồi cũng sẽ càng ngày càng tốt đúng không, trở ngại lần này chúng ta có thể vượt qua, tớ sẽ không buông tay, cậu cũng đừng buông tay...”

Hần nói thực kiên định, nhưng đợi một lúc lâu sau cũng không nghe thấy Kỉ Tiểu đáp lại, Diêm Trùng nghe tiếng hô hấp đều đều của Kỉ Tiểu, cho rằng cậu đã ngủ, liền kéo cao chăn bao chặt lấy cậu, điều chỉnh tư thế thoải mái cho cả hai, lúc này mới tự ép mình chậm rãi thiếp đi.

Mà trong bóng đêm, Kỉ Tiểu vẫn nhìn vào một điểm hư không, không chớp mắt.

Sau khi việc làm thêm ngoài giờ bị Diêm Trùng phát hiện, tuy rằng hần không có nói gì nữa nhưng Kỉ Tiểu cảm giác được trong lòng Diêm Trùng dao động phi thường lớn, đặc biệt là khi không nhìn thấy mình, trên cơ bản chỉ cần Kỉ Tiểu không có tiết, thì cách một lúc sẽ nhận được điện thoại của Diêm Trùng, hỏi Kỉ Tiểu đang làm gì, có mệt không, nếu không phải chính hần không dứt được việc thì phỏng chừng Diêm Trùng trước tiên sẽ chạy tới chỗ Kỉ Tiểu cùng nhau làm việc, mà Kỉ Tiểu vào buổi tối ngồi vẽ bản thảo cũng bị hần lặp đi lặp lại hỏi qua, Kỉ Tiểu ngại hần phiền, có đôi khi tình nguyện đem một số việc không quá quan trọng làm ngay trong giờ lên lớp.

Giờ học hôm nay, cậu đã hoàn thành bản thảo giao cho Thôi Hương, cậu ta lật từng tờ xem qua, càng nhìn càng vừa lòng: “Tớ tuy rằng không hiểu lắm, nhưng cũng có thể phân biệt được xấu đẹp, cậu muốn nhận

được cái gập đầu của nhà xuất bản hẳn là hy vọng không nhỏ.” Thấy Kỉ Tiểu không nói lời nào, Thôi Hường cũng không tiếp tục, ngược lại cầm một phong thư đưa qua: “Đây là tiền nhuận bút lần trước, mọi người đều cảm thấy rất thích thú, phỏng chừng về sau sẽ có rất nhiều người tìm tới cậu.”

Kỉ Tiểu tiếp nhận, cũng không đếm, chỉ gập gập đầu.

Thôi Hường phát hiện quang thâm mắt của Kỉ Tiểu có chút đậm, nhin không được nói: “Nếu cậu cần tiền gấp thì chỗ tớ có...”

Kỉ Tiểu liếc cậu ta một cái, ánh mắt sắc lạnh thành công khiến Thôi Hường ngậm miệng.

Cậu hiện tại làm việc này, tuy rằng thu nhập so với nhà xuất bản ít hơn nhưng lại nhanh có tiền, cũng là cách làm nhanh gọn nhất, người ta có tiền, Kỉ Tiểu có tranh, vẽ xong một tác phẩm ghi tên người khác, cậu không lưu bản thảo, người khác đâu cơ trực lợi đem đi thi, từ nay về sau cùng cậu không liên quan, những chuyện như vậy đều là lén giải quyết, sẽ không lộ ra ngoài, Diêm gia có muốn nhúng tay vào cũng tương đối phân tán, đích xác khiến Kỉ Tiểu dễ dàng làm việc.

Kỉ Tiểu vẫn là thiếu nhân tình của Thôi Hiếu vì thế khẩu khí cũng mềm mỏng hơn chút nói một câu: “Cảm ơn...”

Thôi Hường nghe được hai chữ không đến nơi đến chốn kia, tim lại đột nhiên đập mạnh, không khỏi nói: “Có gì đâu, tớ lại thay cậu đi hỏi thăm, có tin thì tớ sẽ gọi điện cho cậu, di động đừng tắt nhé.”

Kỉ Tiểu phối hợp “ân” một tiếng.

Vì thế ngày hôm sau cậu liền nhận được điện thoại của Thôi Hường, khi đó Kỉ Tiểu đang ở trong bếp làm cơm tối, Diêm Trùng cũng đã về, thấy di động Kỉ Tiểu vang lên liền thay cậu cầm tới, đó là một dãy số xa lạ, Kỉ Tiểu tiếp điện liền nói với đối phương 2 câu. Thôi Hường nói ngày kia mời cậu ăn tối, và giới thiệu vài người bạn học cho cậu quen, Kỉ Tiểu không muốn ra mặt thế nhưng nghĩ về sau có thể không cần qua Thôi Hường mà có thể trực tiếp liên lạc với người khác cũng là chuyện tốt, có thể không cần làm phiền cậu ta, Kỉ Tiểu liền đồng ý.

Diêm Trùng thấy Kỉ Tiểu nói hồi lâu cũng chưa cắt đứt liền có chút nghi hoặc, vốn rất ít người tìm cậu, hiện tại tình huống này, hẳn thật sự Kỉ Tiểu lại gặt hái làm gì đó, Diêm Trùng vì thế từ sau lưng ôm lấy eo cậu, vừa vặn nghe được một giọng nam còn trẻ từ trong điện thoại truyền ra nói: “Tớ chờ cậu...”

Diêm Trùng nhướn mày, Kỉ Tiểu đã cúp máy, Diêm Trùng châm chọc hỏi: “Có chuyện gì?”

Kỉ Tiểu trả lời: “Không có.”

“Là ai gọi vậy?”

Kỉ Tiểu: “Trong trường.”

“Bạn học?”

Kỉ Tiểu ngưng lại, lườm Diêm Trùng.

Diêm Trùng câm nín.

Kỉ Tiểu cúi đầu nấu ăn tiếp, Diêm Trùng nhìn phần gáy lộ ra của cậu, xinh đẹp giống như bạch ngọc sáng bóng, nhin không được hô hấp dần nặng nề hơn, lại gần khế hôn một chút.

Kỉ Tiểu tay cầm dao dừng lại, vốn định bảo hắn tránh ra, mà Diêm Trùng lại sấn lại hôn một cái, sau đó một đường từ sau vành tai hôn đi xuống.

Diêm Trùng ôm Kỉ Tiểu, một tay vói vào trong áo len chạm phải cúc áo sơ mi chỗ ngực, từng cái từng cái cởi bỏ, một tay tháo dây lưng cậu, hai người gần đây bận rộn đến mức đã một thời gian dài không có thân mật qua, cho dù là địa phương hay thời gian đều không thích hợp nhưng Kỉ Tiểu cũng không ngăn cản, khí tức theo từng động tác của Diêm Trùng mà nặng nề hơn, chỉ là khi bọn họ đang rơi vào cảnh đẹp ý vui, tính toán hảo hảo trao đổi tình cảm thì di động của Diêm Trùng lại không biết điều mà vang lên.

Diêm Trùng không để ý vẫn đem đầu chôn ở trước ngực Kỉ Tiểu không buông tay, Kỉ Tiểu lại không thể mặc kệ, cậu biết Diêm Trùng đang trong giai đoạn thiết lập các mối quan hệ, điện thoại bình thường không thể tùy tiện bỏ qua, vì thế cần dùng lực đẩy hẳn ra.

Diêm Trùng vẻ mặt đau khổ cả người lộ ra hương vị không cam tâm, ánh mắt nhìn Kỉ Tiểu đều lộ ra tia nguy hiểm, Kỉ Tiểu xoay người chỉnh trang lại quần áo, lại dường như không có việc gì tiếp tục làm đồ ăn, chỉ để lại Diêm Trùng cảm giận bất ổn, nhìn chằm chằm Kỉ Tiểu một lúc lâu sau mới bắt đầu đi tiếp điện thoại.

Hết chương 122

123. Chương 123

Một ngày sau, Kỉ Tiểu đúng hạn đi tới chỗ hẹn với Thôi Hường.

Đối phương hẹn ở một nhà hàng lẩu khá nổi tiếng, Thôi Hường đứng chờ cậu ở ngoài cửa, thấy Kỉ Tiểu từ xa đã chạy tới đón: “Chỉ là vài bạn học của tớ thôi, không cần lo lắng, mọi người tùy tiện vui chơi coi như giao lưu bằng hữu.” nói xong lời kéo dẫn Kỉ Tiểu đi, Kỉ Tiểu tránh sang một bên nhường cho cậu ta đi trước, Thôi Hường giữ tay giữa không trung, cười cười cũng không để ý.

Đi vào bên trong, tới một bàn đã có 3,4 nam sinh đang ngồi, tuổi tác cũng tầm như Kỉ Tiểu, nhưng khí chất vừa nhìn liền thấy rất có bộ dáng của người làm nghệ thuật, quần áo ăn mặc lờ lợt, tóc không phải nâu thì là vàng, trong đó còn có một người đeo khuyên ở mép môi, thấy Kỉ Tiểu, người tóc vàng hai mắt lập tức sáng lên, còn huyết sắc rất khả ố.

“ Trùng Tử, ngon đấy.”

Thôi Hường định kéo một cái ghế ra cho Kỉ Tiểu, lại bị gã giành trước một bước, liền giống như sinh khí mà nói với tên đầu vàng: “Đừng nói vậy, khách khí chút đi.”

Tóc vàng ngậm miệng, thanh niên đeo khuyên môi đối với Kỉ Tiểu nhe răng cười: “Đừng coi là thật, cậu là bạn của Trùng Tử thì cũng là bạn của chúng tôi, tranh của cậu chúng tôi thực thích, nào, đến uống một chén, phương diện này về sau nhất định sẽ không bạc đãi cậu.”

Kỉ Tiểu nhìn cốc bia lạnh trước mặt không lên tiếng, Thôi Hường vừa định mở miệng vì cậu ngăn lại, cậu lại trực tiếp cầm cốc bia lên uống liền một ngụm thẳng tới khi nhìn thấy đáy cốc mới đặt lại trên bàn.

Thanh niên khuyên môi ngốc lảng, rồi ha ha nở nụ cười: “Sảng khoái, bạn của Trùng Tử quả nhiên độc, tính cách này tôi thích.”

Tiếp đó cả đám phá ra cười hi hi ha ha, phần lớn đều là nói chuyện chơi bởi bên ngoài của bọn họ, ngẫu nhiên cũng sẽ trêu chọc Thôi Hường một phen, ngay từ đầu Thôi Hường còn có thể thay Kỉ Tiểu đáp lại hai câu, nhưng thấy Kỉ Tiểu cũng không có biểu hiện sinh khí, thái độ Thôi Hường lại càng phát ra ái muội hơn, Kỉ Tiểu từ đầu tới cuối cũng chưa từng mở miệng, có vấn đề gì đều là Thôi Hường nói thay, Kỉ Tiểu ngược lại uống mấy cốc bia, trên mặt trong chốc lát đã ửng hồng thản nhiên.

Thôi Hường ngoài miệng khuyên Kỉ Tiểu uống ít thôi, nhưng trong tay lại không hề cản đám bạn của cậu ta rót bia, cậu ta chỉ thường nhìn chằm chằm sắc mặt Kỉ Tiểu, càng về sau ánh mắt càng không hề cổ ky.

Kỉ Tiểu nhìn thời gian đã gần tới giờ cơm tối, trời tháng 12 cũng sớm tối, vì thế cậu đứng dậy, tỏ vẻ muốn cáo từ.

Mấy thanh niên làm nghệ thuật không cho cậu về, còn nói chưa ăn cơm tối, sao có thể về như vậy, nhưng Kỉ Tiểu kiên trì, Thôi Hường nhìn mày cậu nhử lại, vội vàng đi giải vây: “Kỉ Tiểu cũng có nhiều việc, không thì làm sao có thể giao bản thảo cho các ông, các ông cũng phải để cho người ta làm việc chứ.”

Thôi Hường vừa nói vừa rước lấy một mảnh treu tức từ bọn họ, nói cái gì mà luyến tiếc người ta, có cần bảo hộ bảo bồi như vậy không, bộ dạng xinh đẹp cũng phải để huynh đệ tốt được hưởng chung với.

Kỉ Tiểu nghe được mầy càng nhúu chặt, dứt khoát quay người đi ra ngoài, Thôi Hường lập tức đuổi theo, vừa đi vừa nói muốn đưa Kỉ Tiểu về.

“Cậu đã uống nhiều rồi, phụ cận gần đây không dễ bắt xe, tớ hôm nay vừa lúc lái xe tới, tiện đường tiễn cậu một đoạn.”

Kỉ Tiểu không để ý tới cậu ta, Thôi Hường lại bám chặt không tha, cuối cùng trực tiếp ngăn cản đường đi của Kỉ Tiểu, thanh âm cũng trầm xuống: “Kỉ Tiểu, cậu có thể dừng trở mặt không nhận người như vậy được không, khiến tớ trông có vẻ rất ngu ngốc.”

Kỉ Tiểu thẳng tắp nhìn cậu ta, trong mắt tràn đầy lạnh lùng xa cách: “Tôi cảm tạ cậu đã giúp đỡ, nhưng cậu có thể trích % từ số tiền đó.”

Thôi Hường ha ha cười, rõ ràng không cao hứng: “Cậu cảm giác tớ thiếu tiền như vậy sao?”

“Trừ tiền ra, những cái khác thì miễn.” ánh mắt Kỉ Tiểu không thay đổi, thế nhưng bởi vì đã uống bia, đôi mắt có thêm chút thủy khí, khiến lãnh ý dĩ vãng đã hòa tan đi khá nhiều, như vậy đối diện Thôi Hường, khuôn mặt ửng hồng, khiến cậu ta nhìn thấy tim khẽ đập mạnh một cái.

Thôi Hường có thể minh bạch thái độ cứng rắn của Kỉ Tiểu, cậu đã đem mọi thứ nói rõ ràng thành như vậy, nửa điểm đường sống cũng không tính lưu lại cho mình, nhưng chính mình lại bị thiếu niên xinh đẹp trước mắt mê hoặc, không muốn làm cho to chuyện, cũng không muốn trộm gà không được lại còn mất thêm nắm gạo, vì thế sau một hồi phân vân liền nói năng nhẹ nhàng hơn.

“Được rồi, tớ chỉ là lấy thân phận một bằng hữu tâm ý mà quan tâm cậu chút thôi, dù cậu không muốn nhưng cũng để tớ giúp đỡ được không?”

Kỉ Tiểu trừng mắt nhìn, vẫn biểu tình lãnh đạm kia, Thôi Hường bị cậu trừng như vậy tựa như có gì đó cào cào lên ngực cậu ta, không khỏi nhịn không được mà muốn cầm tay Kỉ Tiểu, nhưng một cổ đại lực bỗng nhiên xuất hiện, dùng lực đánh văng cái tay đang định cầm tay Kỉ Tiểu ra xa, trực tiếp tống tiễn Thôi Hường cách Kỉ Tiểu xa mấy mét.

Kỉ Tiểu hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy Diêm Trường bộ dạng hung ác nham hiểm.

Diêm Trường không coi ai ra gì ôm eo Kỉ Tiểu đem cậu chặt chẽ kéo vào ngực mình, tầm mắt nhìn về phía Thôi Hường tràn ngập sát khí tà ác cùng độc chiếm dục đối với người trong lòng.

Diêm Trường xuất thân phi phàm, từ nhỏ tới lớn dưỡng ra được khí chất như vậy nam sinh như Thôi Hường sao có thể so sánh được, người trước mắt bị cơn ghen công tâm, hỏa lực toàn bộ khai hỏa đích xác đem Thôi Hường dọa sợ, sau một lúc lâu cũng không dám mở miệng, ngay cả giải thích cũng không nói nên lời.

Vẫn là Kỉ Tiểu, cậu vốn không say, chỉ là phản ứng không có nhanh như bình thường mà thôi, sau khi ngáy người hồi lại, lập tức muốn gạt tay Diêm Trường ra, Diêm Trường cũng không chút sút mẻ, liền đem tay từ trên thắt lưng Kỉ Tiểu buông ra mà cầm lấy bàn tay cậu, không cho cậu động.

Kỉ Tiểu đề nghị thanh âm: “Buông ra...”

Diêm Trường cũng không để ý tới, đem Thôi Hường trừng mắt triệt để không còn dáng vẻ bệ vệ nữa, Diêm Trường mới cảnh cáo nói: “Nếu để tao thấy một lần nữa, mầy liền chờ chết đi.”

Thôi Hường tự nhiên không phục, nhưng khi cậu ta cố lấy chút dũng khí để cãi lại thì Diêm Trường đã kéo Kỉ Tiểu xoay người rời đi rồi, lưu lại bóng dáng tàn bạo mười phần.

Kỉ Tiểu cũng chỉ phán kháng một chút đầu, sau liền thập phần im lặng để Diêm Trường một đường dắt trở về nhà, vào phòng ngủ, Diêm Trường đặt Kỉ Tiểu lên giường, lạnh lùng nhìn cậu.

Hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi Kỉ Tiểu và Thôi Hường qua lại, chỉ sợ cái tên họ Thôi đó có tâm tư này, Kỉ Tiểu chắc chắn không có, Diêm Trường điểm ấy rất tin tưởng, chỉ là hắn không thể chịu đựng được việc Kỉ Tiểu lại lừa gạt mình hơn nữa lại còn lừa loại chuyện như vậy.

“Cậu không phải nói tới trường sao?” sao lại cùng với mấy dạng người đó qua lại? Kỉ Tiểu cho rằng hẳn không ở nhà lại không nghĩ rằng Diêm Trường đã sớm chú ý tới cái tên Thôi Hưởng kia, ai đối với Kỉ Tiểu có tâm tư, Diêm Trường không có biện pháp không chú ý được, lúc này lời nói xuất khẩu liền mang thập phần không khách khí.

Kỉ Tiểu chỉ yên lặng nhìn đối phương, thần sắc trong mắt trước sau như một, giống như đối với chất vấn của Diêm Trường không quan tâm, nhưng đôi môi khẽ nhếch đã để lộ nội tâm đồng dạng không vui của cậu.

Diêm Trường bị cậu nhìn với ánh mắt như vậy càng thêm phần uất, rõ ràng bọn họ đều đang rất cố gắng, đều tiếp tục hướng về mục tiêu phía trước mà bước đi, vì sao lại khó khăn như vậy, vì sao khắp nơi đều bị quản chế, khắp nơi đều không được như ý, trọng yếu nhất là tìm hai người bọn họ không có bởi vậy mà gần kết càng thêm chặt chẽ, Diêm Trường ngược lại có ảo giác Kỉ Tiểu dần dần càng ngày càng cách xa mình, mà hẳn sắp không còn đủ khí lực để bắt giữ cậu lại.

Không, không được!

Chính mình đã làm hết thảy mọi thứ là vì cái gì, buông tay, hy sinh mất hết tất cả, đều chỉ vì người trước mắt này, hẳn không có biện pháp mất đi Kỉ Tiểu, duy nhất không thể mất đi cũng chỉ có Kỉ Tiểu!

Diêm Trường nghĩ tới đây, trái tim tựa như bị một bàn tay hung hăng bóp chặt lại, cúi người liền đem Kỉ Tiểu áp lên giường, đối với môi cậu thật mạnh hôn xuống.

Nụ hôn kia không có hung ác bạo liệt, hai ba cái liền tách mở khoang miệng Kỉ Tiểu, ném hương vị tình ngọt kia, Diêm Trường không có dừng lại, tiếp tục chà đạp cánh môi đã đỏ bừng sung huyết, mà Kỉ Tiểu trong chớp mắt đi qua cũng không có cự tuyệt, chỉ mặc đối phương tàn phá khoang miệng mềm mại, đầu lưỡi kia cơ hồ quét tới tận yết hầu cậu, khiến Kỉ Tiểu thiếu chút nữa thở không ra hơi.

Diêm Trường không bỏ qua Kỉ Tiểu, nhanh chóng tại trên thắt lưng cậu sờ soạng, cởi dây lưng ra, liền kéo cả quần xuống, trong phòng không mở điều hòa, thời tiết tháng 12 đã phi thường ẩm ướt lạnh lẽo, Kỉ Tiểu hai chân trần truồng bại lộ trong hàn khí đông lạnh nổi lên tầng da gà, Diêm Trường lấy ra bôi trơn ở tủ đầu giường, chen hai đầu ngón chân nhanh chóng tìm được địa phương bí ẩn kia, qua loa khuếch trương hai cái liền nhịn không được mà thay thế bằng bộ phận đã sớm ngẩng cao đầu cắm đi vào.

Nhận thấy nơi đó truyền tới cảm giác bị xé rách, Kỉ Tiểu đau tới cả ngũ quan đều vận vẹo, nhưng cậu vẫn không lên tiếng giải thích hay giãi dụa, chỉ ngậm chặt miệng, thừa nhận nửa người dưới bị khó chịu đối đãi.

Diêm Trường vừa đẩy sâu vào vừa quan sát biểu tình của Kỉ Tiểu, thấy đối phương vẻ mặt đau đớn tư vị trong lòng cũng chỉ có mình hắn minh bạch, hẳn rất muốn hướng Kỉ Tiểu xác nhận đối phương có thể sẽ rời mình đi hay không, có thể buông tay lùi bước trước một bước hay không, nhưng Diêm Trường lại không dám, mà so với không dám thì hẳn càng cảm thấy bản thân yếu đuối, lo sợ còn nhiều hơn an tâm, hắn lâm vào một loại cảm giác chuyển biến càng ngày càng xấu, giống như muốn xông ra nhưng không thể nào thoát ra được, hẳn chỉ có thể đem loại cảm xúc này phát tiết qua hành vi này, ít nhất trước mắt chính mình chân thật có được Kỉ Tiểu, cậu ấy còn chưa có rời khỏi mình.

Bọn họ đều đã quen thuộc với đối phương, dù cho Diêm Trường mở đầu không đủ ôn nhu, nhưng chậm rãi các khoái cảm quen thuộc vẫn từng chút từng chút chiếm cứ thân thể Kỉ Tiểu, cậu nhịn không được mà khẽ rên rỉ ra tiếng, mà thanh âm ẩn nhẫn khắc chế bị bức bật ra ngoài tự nhiên khiến lí trí Diêm Trường càng triệt để tan biến.

Hắn khó được khi đối với Kỉ Tiểu không biết nặng nhẹ như thế, trước đây dù kích tình thế nào thì hẳn vẫn không quên chú ý tình huống mà ôn nhu với đối phương, chỉ biết dựa theo bản năng đem Kỉ Tiểu hoàn toàn giữ lấy, Kỉ Tiểu từ ban đầu ngậm miệng không nói, rồi tới nhẹ giọng cự tuyệt, tiếp đó là nói không nên lời, Diêm Trường cũng chưa bỏ qua cho cậu, đợi tới khi hắn phục hồi tinh thần thì Kỉ Tiểu đã sớm mất đi ý thức.

.....

Ngày hôm sau, Kỉ Tiểu mở mắt ra hơn 10s sau, đầu óc vẫn còn hỗn độn một mảnh, có chút phân biệt không rõ mình đang ở đâu, thẳng tới khi tiếng chuông di động không ngừng reo vang mới đem thần trí của cậu trở về.

Cậu mới giơ tay lên lại nặng nề mà rơi xuống, ngừng một lát, khẽ cắn môi, mới miễn cưỡng cầm điện thoại lên.

Đối phương cũng phi thường kiên nhẫn, tiếng chuông này vang cũng phải hơn 5p đồng hồ rồi, cắt đứt rồi lại reo cứ thế lặp đi lặp lại, người nọ cũng không buông tay.

Trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ, Kỉ Tiểu nhìn quanh, trong phòng không thấy bóng dáng Diêm Trùng đâu, lại cẩn thận nghe ngóng, bên ngoài cũng không nghe thấy động tĩnh gì, hẳn là hẳn không có trong nhà, Kỉ Tiểu lúc này mới run tay mà ẩn nghe.

Ngay từ đầu, đối phương cũng không nói gì, Kỉ Tiểu cũng không cúp máy, chỉ không lên tiếng chờ, thẳng tới khi đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói hữu lực, trầm thấp, hỏi: “Cậu là Kỉ Tiểu sao?”

Kỉ Tiểu mi nhãn vừa động, thật lâu sau mới trả lời: “Đúng vậy....”

Giọng cậu khàn khàn, vừa nghe liền biết là đang bị bệnh, ốm yếu, uể oải, không chút phấn chấn, bên kia dừng một chút, lại hỏi: “Cậu biết tôi là ai chứ?”

Kỉ Tiểu quay đầu nhìn thời tiết u ám ngoài trời, trong lòng chậm rãi bình ổn lại, mới nói: “Biết.”

Thở gấp khẩu khí, rồi lại thêm một câu: “Chào ngài...”

Hết chương 123

124. Chương 124

Đối phương là trưởng bối, Kỉ Tiểu lễ nghi cơ bản vẫn hướng người đó chào hỏi, Diêm lão thái gia ở đầu dây ngữ khí cũng không thể nói là ác liệt, chỉ lộ ra sự lạnh lùng xa cách.

“Diêm Trùng không có ở đó sao?”

Kỉ Tiểu đối với Diêm lão thái gia biết rõ còn hỏi cũng không vạch trần, chỉ nói: “Đã ra ngoài.”

Lão thái gia “ân” một tiếng, ông nói chuyện tốc độ chậm rãi, cũng có thể nói là thản nhiên, ngược lại càng giống như đang đợi Kỉ Tiểu chủ động mở miệng, nhưng Kỉ Tiểu cũng không nói gì, giữa hai người tràn ngập bầu không khí căng thẳng trầm mặc, lão thái gia có chút bất mãn.

“Cậu cảm giác công ty nó mở sẽ đứng vững không?”

Câu hỏi này rất là buồn cười, Kỉ Tiểu vẫn chỉ nhìn ra ngoài trời, bọn họ trọ ở tầng 4, đây cũng không phải là một khu dân cư mới, với vị trí này của Kỉ Tiểu có thể nhìn thấy rõ hai con chim họa mi ở ban công tòa nhà đối diện, hai con chim bị nhốt trong một cái lồng sắt, đang líu ríu nhảy lên nhảy xuống trong lồng, rất muốn ra ngoài.

“Ngài cảm thấy sao?”

Diêm lão thái gia đối với ngữ khí bình tĩnh của Kỉ Tiểu không quá vừa lòng, âm thanh lạnh lùng nói: “Tại cậu.”

Kỉ Tiểu dừng một chút, chậm rãi thu hồi tầm mắt miễn cưỡng dựa vào thành giường chống đỡ ngồi dậy: “Cháu không để ý có công ty hay không, Diêm Trùng cũng không để ý, ngược lại là ngài, gọi điện thoại cho cháu, là sốt ruột sao?”

Lão thái gia không nghĩ tới hài tử năm ngoái tới nhà mình nhìn thì lãnh lãnh thanh thanh nhã nhặn nội liễm lại vừa lên tiếng lại mạnh miệng cay độc như thế, rõ rệt là không có ý chịu thua, vì thế, ông cũng không tính toán khách khí làm gì nữa.

“Hai đứa không sốt ruột là vì còn đang sinh hoạt, có ăn có ở có sách đọc, F đại bây giờ tuy rằng kém với thời của ba cậu, thế nhưng học U đại xong ra vẫn tìm việc nuôi sống bản thân dễ dàng hơn, cậu không nghĩ vậy sao?”

Những lời này vừa nói ra, Kỉ Tiểu lập tức trầm mặt, không phải vì ngữ khí châm chọc của Diêm lão thái gia mà là bởi vì ông đã nhắc tới Kỉ Hiếu Trạch, đây là nói cho Kỉ Tiểu biết, bọn họ đối với cậu, đối với bối cảnh của cậu đã sớm biết rõ ràng chi tiết. Kỳ thật chuyện này cũng không có gì là kì quái, cũng không khó để đoán được, Diêm gia hiện tại dùng mấy biện pháp này để đối phó với Kỉ Tiểu và Diêm Trùng chính là nước ấm nấu ếch, không có đoạn đường lui của họ ngay lúc Diêm Trùng rời nhà đi, vẫn khiến hai người coi như an ổn vượt qua một thời gian, thuê phòng, đi học, miễn cưỡng tìm được việc, giống như con đường phía trước mờ hồ lóe ra tia sáng, tựa như chỉ cần cố gắng cũng có thể có tương lai như mong ước.

Nhưng trên thực tế, đều đem quyền khống chế bọn họ nắm chặt trong tay, Diêm gia muốn bóp chết bọn họ hoàn toàn có thể dễ như trở bàn tay, sở dĩ không có lập tức động thủ, bất quá chỉ là thương tiếc đứa cháu trai tâm huyết, nếu trực tiếp đem bọn họ bức tới tuyệt lộ nói không chừng sẽ đem hai người bọn họ đẩy tới mức đồng quy vu tận chưa biết chừng.

Diêm gia muốn chính là đưa cháu trai toàn vẹn, cho nên dùng từng biện pháp một tính toán tách dần hai người ra, khiến cho cả hai hiểu rõ ngoại trừ cái gọi là tình yêu ngoài xã hội còn rất nhiều cái gọi là tàn khốc khác, không có sự giúp đỡ của bọn họ, không có sự bỏ qua của bọn họ thì hai người sao tìm được sinh lộ, rơi vào khốn cảnh cùng gian nan trần ngập sao còn tâm tư mà nghĩ tới cảm tình này nọ, không có tình yêu mãi mãi bất biến, chỉ có tự mình cho là đúng.

Khi hai người nhìn rõ sự thật, sẽ phát hiện được mình ngu ngốc tới mức nào, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn trở lại chính đạo.

Đương nhiên, đây cần một quá trình dài, với tính tình của Diêm Trùng, Diêm lão thái gia và Diêm Hồng Tá đương nhiên minh bạch, lúc trước hẳn có thể dùng ‘bản thân để uy hiếp’ liền có thể thấy được quyết tâm của hắn, muốn hắn nhận ra được sai lầm mà quay đầu, nhất định sẽ không dễ dàng như vậy, Diêm Hồng Tá cũng không ngần ngại mà chờ đợi, đem tâm tư con trai triệt để thu phục cũng không muộn, thế nhưng Diêm Lão thái gia và bà ngoại lại không như vậy, họ không thể chịu được khi thấy Diêm Trùng chịu khổ, không thể trơ mắt đứng nhìn cháu yêu rơi vào các loại thống khổ khốn cảnh, nơi nào có chuyện dễ dàng như thế, nhưng Diêm lão thái gia lại bất đồng với bà ngoại, bà ngoại đối với Kỉ Tiểu tuy không tán đồng nhưng cũng không có oán trách, thế nhưng Diêm lão thái gia đối với người ngoài không có mềm lòng như vậy, cho nên, vì đẩy nhanh tốc độ muốn Diêm Trùng tỉnh ngộ, thời điểm thích hợp ra tay nặng một chút cũng là cần thiết, đương nhiên, đối tượng khẳng định sẽ không phải là Diêm Trùng.

Kỉ Tiểu không lên tiếng như mong muốn của lão thái gia, ông đối với điều này khá vừa lòng: “cậu là một hài tử thông minh, không nên khiến người trong nhà thất vọng, trên đời này ai mà cả có lúc phạm sai lầm, nhưng có nhiều sai lầm vẫn có thể sửa chữa được, nhân lúc còn kịp, nhanh chóng quay đầu, đừng để kết quả rơi xuống giống như kết cục của ba cậu...”

Lại một lần nghe nhắc tới Kỉ Hiếu Trạch, Kỉ Tiểu trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt, ngay sau đó liền lộ ra đau đớn, đây là biểu tình cậu tuyệt đối sẽ không để lộ ra trước mặt người khác, cậu nhanh nhắm mắt lại, gắt gao cắn chặt răng, cầm chừng lực cơ hồ khiến cho cánh môi cũng ần ần run rẩy.

Diêm lão thái gia cảm giác hẳn có thể thành công thu phục tiểu tử này, vừa định cúp điện thoại, lại nghe từ đầu dây truyền tới một giọng nói âm u: “Cháu không có phạm sai lầm, trong lòng cháu, Kỉ Hiếu Trạch vĩnh viễn cũng không sai...”

Lão thái gia ngẩn ra, lập tức lồng ngực bốc hỏa, ở địa vị cao nhiều năm như ông đối với sự nóng nảy này hẳn coi như khống chế được, cũng tự nhận mình đã có thể thu thập được tiểu tử này, lúc này lại bị lời nói của Kỉ Tiểu làm cho tức giận đến râu cũng vểnh lên hết, tức khắc giọng nói ngoan độc: “vậy cậu đừng hối hận...”

Nghe bên trong di động truyền tới tiếng đô đô, Kỉ Tiểu khó có thể duy trì khí lực ở vùng eo, dưới thân mềm nhũn, trực tiếp trượt từ thành giường xuống dưới, đầu còn không cẩn thận đập vào tủ đầu giường, phát ra một tiếng trầm vang. Kỉ Tiểu chịu đựng hắc ám trước mắt, khuôn mặt tái nhợt không ngừng thổ dốc, sau một lúc lâu mới khiến thân thể run rẩy mới chậm rãi bình phục lại được.

Mà khi Diêm Trùng mang theo bữa sáng đi vào liền nhìn thấy bộ dáng Kỉ Tiểu ngã xuống chân giường không chút động tĩnh.

Diêm Trùng sợ tới mức lập tức chạy vội tới, đem người bế lên định hướng bệnh viện lao tới, thì Kỉ Tiểu chậm rãi mở mắt ra, trầm giọng bảo hắn đặt mình lại lên giường.

Cậu không có chỗ nào bị thương, chỉ là thật sự quá mệt mỏi, thân thể và tinh thần đều mệt mỏi.

Diêm Trùng khuyên thế nào Kỉ Tiểu cũng không nguyện ý đi kiểm tra, chỉ có thể chạy ra ngoài mua ít cháo nóng cho cậu, một thìa lại một thìa dứt Kỉ Tiểu ăn xong, Kỉ Tiểu có chút sốt nhẹ, Diêm Trùng ở bên giường chăm sóc cậu một ngày, hết bưng trà rót nước lại tới lau mặt lau tay, thống khổ cùng hối hận tràn đầy trên mặt, nhưng vô luận hắn có giải thích thế nào, Kỉ Tiểu cũng chỉ nhắm mắt không nói lời nào, giống như coi Diêm Trùng như trong suốt.

Diêm Trùng trong lòng sốt ruột, nhưng nhất thời không có biện pháp với tình huống này, hắn chỉ biết lần này thật sự là bản thân quá phận, Kỉ Tiểu tức giận, hắn liền chịu đựng chờ đợi, chờ ngày đối phương sẽ nguôi giận.

Tuy rằng thực không muốn xin nghỉ phép nhưng thân thể Kỉ Tiểu đích xác không thể chống đỡ hoạt động mạnh, sau khi nghỉ ngơi ở nhà hai ngày mới trong sự cường liệt phản đối của Diêm Trùng mà lên lớp như bình thường.

Vừa vào lớp liền thấy Thôi Hường ngồi ngay hàng đầu, Thôi Hường cũng nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu, bên người luôn có một chỗ trống trước sau như một, Kỉ Tiểu lại không có đi qua đó, đi thẳng tới cuối lớp tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Sau giờ học, Kỉ Tiểu muốn đi tới thư viện, một người lại chặn ở trước mặt.

Thôi Hường vẻ mặt đau khổ, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng chống lại ánh mắt thản nhiên của Kỉ Tiểu, mọi giải thích đã chuẩn bị trước đó đều tắc ở miệng, cuối cùng chỉ có thể nghẹn ra một câu: “Cô hướng dẫn hai hôm trước tìm cậu, nói sau khi cậu tới trường thì tới tìm cô ấy.”

Kỉ Tiểu gạt đầu, cầm đồ đạc rời đi, lưu lại Thôi Hường phức tạp lại không cam tâm nhìn theo bóng dáng tập tễnh của cậu.

Sau khi lên văn phòng khoa, Lý giảng viên hướng dẫn đang cùng giảng viên lớp 3 bên cạnh nói chuyện, đem Kỉ Tiểu đứng chờ ở đó gần 10p mới quay đầu lại nhìn, cô bộ dạng trẻ tuổi, thanh âm nói chuyện cũng nhẹ nhàng, ngay cả khi ngữ khí có không tốt đi chăng nữa, nghe ra cũng không có đặc biệt không tốt, nhưng cẩn thận ngẫm lại, lời này cũng thực không khách khí.

Giảng viên hướng dẫn nói: “Kỉ Tiểu à, em bao lâu không tham hoạt động đảng viên rồi?”

Kỉ Tiểu sững sốt, tựa hồ từ khi nghỉ hè liền không có, lúc trước đáp ứng là bởi vì Ngô lão sư đề cử, Kỉ Tiểu cũng không quá để ý tới điều này, nhưng cậu có thói quen, nếu đã làm nhất định sẽ không bỏ dỡ, chuyện này thực sự là sơ sót của cậu.

Kỉ Tiểu nói nhỏ: “em quên mất.”

Giảng viên lắc đầu, ngữ điệu bất mãn: “Tâm tư của em không để ở trường học, tôi thấy em cán sự không muốn làm, tổ chức hoạt động cũng không tham gia, vậy em học đại học còn ý tứ gì nữa?” một năm cũng chỉ thi có một lần, đặc biệt là hai năm đầu, dù thành tích của Kỉ Tiểu có vĩ đại thế nào đương nhiên cũng không còn là hạc trong bầy gà như ở trường Phụ Trung trước kia, ở đại học chính là phát triển toàn diện cho sinh viên, không cần loại một sách không thích giao tiếp, lại càng không muốn thân cận với bạn học, không làm phiền các thầy cô, sinh viên như Kỉ Tiểu, cũng không quá tốt, cho dù lúc đầu Lý giảng viên còn vì thành tích của cậu quá tốt mà thương xuyên qua lại thì hảo cảm đối với Kỉ Tiểu cũng gần như bị mài mòn sạch sẽ.

Nhìn khuôn mặt Kỉ Tiểu không chút phản ứng, giảng viên lại càng mất hứng: “Nếu em không muốn ra nhập Đảng liền nói cho tôi biết, còn rất nhiều bạn học khác đang chờ, nếu không biết quý trọng, cho em cũng thực lãng phí.”

Nói xong, lại từ một bên rút ra một phần tư liệu ném tới trước mặt Kỉ Tiểu: “Còn một chuyện nữa, danh sách đăng kí làm thêm ngoài giờ của sinh viên trong khoa rất nhiều, tôi đã xem qua gia cảnh của em và cũng gọi điện cho người giám hộ của em rồi, điều kiện sinh hoạt của em cũng không khó khăn gì, so với những bạn đến từ nông thôn thì tốt hơn nhiều lắm, nhiều bạn ngay cả học phí cũng không thể đóng, em còn nhân rồi ra ngoài thuê phòng trọ, hành vi chiếm dụng như vậy tuyệt đối không thể thực hiện nữa.”

Sau đó không đợi Kỉ Tiểu phản bác, liền cầm bút nhét vào tay cậu: “đơn xin hủy bỏ này em tự điền đi, đừng làm cho tôi khó xử, tôi còn phải nói chuyện với các học sinh và các lãnh đạo khoa nữa.”

Câu cuối nói thực nghiêm túc, Kỉ Tiểu nghe cũng đã hiểu thâm ý ở bên trong, cậu do dự một chút, chậm rãi hạ bút xuống viết.

Rời khỏi văn phòng khoa, Kỉ Tiểu một đường hướng cổng trường đi tới, đi một lúc lâu mới ý thức được chuông di động mình đang reo, cầm lên vừa thấy, là Diêm Trùng gọi tới.

Kỉ Tiểu nhìn hai chữ Diêm Trùng, thật lâu sau không có động tác gì, chuông điện thoại ngắt rồi lại vang, ước chừng phải tới gần 10p, khiến cho những sinh viên đi ngang qua đều nhìn cậu với ánh mắt kì quái.

Rốt cuộc âm thanh ồn ào đó cũng ngừng lại, ngay sau đó truyền tới tin nhắn của Diêm Trùng: “Tớ có chút việc, không thể về nhà ăn cơm, thân thể cậu tốt hơn chưa, có cần tớ mua đồ ăn ngoài mang về cho cậu không? Nhớ rõ đi ngủ sớm một chút, không cần chờ tớ.”

Kỉ Tiểu lại nhìn chằm chằm vào tin nhắn hồi lâu, mới ấn xóa bỏ, sau đó cho di động vào túi áo.

Rõ ràng thân thể thực mệt mỏi nhưng Kỉ Tiểu cũng không về nhà, cậu đi lang thang ở trên đường, nhìn rất nhiều cửa hàng dán thông báo tuyển người, có môi giới bất động sản, có nhân viên rửa chén, có học nghề sửa xe, điều kiện tựa hồ có thể sống tạm, thế nhưng người ta không cần làm bán thời gian.

Kỉ Tiểu cứ đi tiếp, trời cũng đã tối đen, cậu cách trường học càng ngày càng xa, rốt cuộc cũng tới được một con phố coi như náo nhiệt, Kỉ Tiểu mỗi chân phải ngồi nghỉ, cậu đi tới băng ghế ở một bến xe bus, đang định ngồi nghỉ chút, lại thấy ở quán cà phê ở phía đối diện một đôi nam nữ đi ra.

Nam sinh rất cao, nữ sinh rất xinh đẹp, hai người vẫn đang nói chuyện, nam sinh thỉnh thoảng còn gật đầu, nữ sinh nét mặt cười tươi như hoa.

Nam sinh vẫy tay gọi một chiếc taxi, sau khi mở cửa cho nữ sinh ngồi vào xong thì nam sinh mở cửa bên kia ra cũng leo lên xe dừng một chút rồi rời khỏi nơi này.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn theo hướng chiếc taxi lái đi, sau một lúc lâu cũng không động đậy.

Hết chương 124

125. Chương 125

Jeremy: bắt đầu rơi vào gia đoạn quần quai nhất truyện....TT_TT

Khi Kỉ Tiểu trở lại ổ chó nhỏ, Diêm Trùng vẫn chưa trở về, mãi cho tới khi Kỉ Tiểu vẽ xong 3 trang bản thảo, rồi tắm rửa lên giường nằm gần 1h sau, cửa phòng mới bị người đẩy ra.

Người nọ tây chân rón rén đi vào phòng, rửa mặt, lên giường, rồi nằm xuống bên cạnh Kỉ Tiểu. Tựa như thói quen muốn ôm lấy Kỉ Tiểu, thế nhưng lại sợ đánh thức cậu, cuối cùng phân vân do dự một phen vẫn chọn khắc chế, chỉ chỉnh lại góc chăn, kéo thân thể và tinh thần mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Trong màn đêm, hẳn không có nhìn thấy người đang quay lưng về phía hắn, thủy chung vẫn mở to mắt.

Ngày hôm sau, Kỉ Tiểu vẫn dậy sớm làm bữa sáng đơn giản, hai người yên lặng ngồi đối diện bên bàn ăn, trong lúc đó di động của Diêm Trùng vẫn thường vang lên tiếng chuông tin nhắn tới, hẳn vốn định chuẩn bị

nói chuyện với Kỉ Tiểu, lại cứ như vậy mà lần lượt bị đánh gãy, cuối cùng hắn đơn giản tắt máy, vừa định một lần nữa mở miệng nói, Kỉ Tiểu lại bưng bát tới phòng bếp.

Diêm Trùng để ý Kỉ Tiểu căn bản chưa ăn được bao nhiêu, cháo trong bát vẫn còn dư hơn phân nửa, mà một tháng qua cậu đã gầy đi hơn rất nhiều.

“Cậu hôm nay có bận không?” Diêm Trùng nghĩ nếu Kỉ Tiểu có thời gian thì tối nay hay người có thể ra ngoài cùng ăn một bữa, tính ra lần trước bọn họ hẹn họ cũng đã sắp một tháng, chỉ là lời nói ra tới miệng mới phát hiện rõ ràng là một lời mời đơn giản hiện tại nói ra lại có vẻ gian nan như vậy?

Quả nhiên, sau khi Kỉ Tiểu cầm bát đĩa đi rửa xong, lại mang túi rác nhỏ từ phòng bếp đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa cự tuyệt nói: “Có chút bận.”

Tuy rằng khẩu khí lạnh nhạt, nhưng ít ra Kỉ Tiểu đã trả lời hắn, không giống trước đây Diêm Trùng nói gì cậu đều không để ý, Diêm Trùng vội cười nói: “Vậy còn ngày mai?”

Kỉ Tiểu cước bộ dừng một chút, không đáp lại vấn đề này, chỉ quay đầu lại nhìn Diêm Trùng, bỗng nhiên nói: “Đêm qua có người gọi điện thoại cho cậu.”

Diêm Trùng hiện tại đang nơi nơi tìm khách hàng, đối tác, có đôi khi di động sợ hết pin, bắt đắc dĩ cũng nói số điện thoại nhà cho vài bạn bè hợp tác tương đối quen thuộc, sợ đối phương không tìm thấy lại sốt ruột, nghe Kỉ Tiểu nói như vậy, Diêm Trùng trước tiên liền nghĩ tới điện thoại của mấy người đó.

“A, bọn họ nói chuyện gì sao? Tối qua tớ cùng người trong công ty bàn chút chuyện, cho nên cũng không nghĩ tới cùng những người khác liên hệ.”

Kỉ Tiểu không chút nháy mắt nhìn Diêm Trùng, thần sắc trong mắt cũng không kịch liệt, thậm chí là quá mức bình tĩnh, tĩnh tựa như một hồ nước phẳng lặng, không chút gợn sóng.

Diêm Trùng không rõ nhưng bị Kỉ Tiểu nhìn như vậy lại có chút chột dạ, nhưng hắn vẫn kiên trì giải thích vừa rồi, thậm chí truy hỏi: “Làm sao? Phát sinh chuyện gì?”

Kỉ Tiểu khẽ nhắm mắt lại, mở cửa không nói một lời rời đi.

.....

Kỳ thật Kỉ Tiểu hôm nay không có việc gì, việc làm thêm ngoài giờ đã bị đình chỉ, bản thảo cậu cũng đã vẽ xong, chỉ có 2 tiết quan sát hình ảnh đa phương tiện, nhưng đi hay không cũng không sao.

Kỉ Tiểu ở bên ngoài đi lang thang nửa ngày, đối với việc làm thêm bán thời gian như trước không thu hoạch được gì, cậu suy nghĩ một chút, lại lên xe bus đi tới khu Z.

Hôm nay là thứ 6, lúc này hắn là trường Phụ Trung vẫn chưa tan học, khi Kỉ Tiểu tới Trì gia, Khương Chân vẫn chưa về.

Kỉ Tiểu cũng không định vào nhà, dù sao những gì cậu để ở Trì gia cũng đã mang đi hết, mà nơi này ngoại trừ Khương Chân cũng không còn gì có liên quan tới cậu nữa, đối với Khương Chân, Kỉ Tiểu cũng sẽ không quấy rầy nhỏ, cậu chỉ qua xem xem nhỏ có sống tốt hay không.

Nhưng mà, Kỉ Tiểu lại ngồi trong một góc ở tiểu khu cả buổi chiều, còn chưa có đợi được Khương Chân tan học, thì đã bị một người tinh mắt nhìn thấy.

Khi câu gọi thâm tình “Tiểu Tiểu” vang lên, Kỉ Tiểu giật mình, ngẩng đầu nhìn Trì Xu Huyền đứng cách đó không xa.

Trì Xu Huyền trang điểm khéo léo, mang theo túi xách từ trên lầu đi xuống, vừa thấy Kỉ Tiểu ở đây, lập tức kính nể đi tới.

“Con...dì đang muốn đi tìm con.” Trì Xu Huyền cảm xúc có chút kích động: “Sao con lại chuyển từ trong nhà ra ngoài? Con chuyển tới đâu?!”

Kỉ Tiểu lãnh đạm nói: “Trường học.”

Trì Xu Huyền vừa nghe liền trầm mặt: “Con tưởng ta không biết sao?”

Một câu này nói rất lớn, vừa dứt lời mới cảm giác được mình quá mức nóng vội, bà trái phải nhìn quanh, lại đi tới phía Kỉ Tiểu: “Chúng ta vào nhà rồi nói, dù muốn... cùng con nói chuyện.”

Kỉ Tiểu nhú mày, ban đầu cũng không nguyện ý nhưng rồi lại như nghĩ tới cái gì, gật đầu.

Hai người đi vào Trì gia, Kỉ Tiểu không có lên phòng, chỉ ngồi xuống sô pha phòng khách.

Ngay từ đầu, ai cũng không lên tiếng, Trì Xu Huyền mặt cứng ngắc, mấy lần muốn nói lại thôi, muốn nói lại không dám nói, gấp tới độ da mặt được bao dưỡng kĩ càng đều xuất hiện nếp nhăn.

Cuối cùng, bà thở dài, nói: “Đó...là làm sao?”

Kỉ Tiểu trước sau như một trấn định: “Dì không phải đã sớm biết rồi sao?”

Trì Xu Huyền trừng lớn mắt: “Con... loại chuyện này, con bị hồ đồ sao?!” bà tuy rằng thường ở nước ngoài, nhưng kỳ thật đối với chuyện của Kỉ Tiểu vẫn giám sát thật sự chặt chẽ, đặc biệt là phương diện học tập, bà còn liên hệ với các thầy cô, Kỉ Tiểu ở cấp III có thành tích tốt, đơn đăng kí nguyện vọng, trúng tuyển đại học, Trì Xu Huyền đều biết rõ. Chỉ bởi vì chuyện liên quan tới Kỉ Hiểu Trạch, Trì Xu Huyền có thể cảm giác được Kỉ Tiểu lúc ấy tâm tình phức tạp, thân phận của mình lại không tiện, vì tránh kích thích cậu, từ đầu tới cuối Trì Xu Huyền đều không có bất cứ ý kiến gì với lựa chọn của Kỉ Tiểu, đều cho Kỉ Tiểu tự làm chủ, mà các thầy cô giáo phần lớn đều là ca ngợi tán dương cậu là nhiều, về phần ảnh chụp lễ giáng sinh, bởi vì có liên quan tới người Diêm gia, khi chưa được bên kia cho phép, thì nhà trường cũng không dám miệng cáo trạng với Trì Xu Huyền, cuối cùng sự việc giải quyết ổn thỏa, chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, càng không cần yếu phải nói cho bà biết.

Nhưng gần đây Trì Xu Huyền đã biết chuyện này, vào một ngày bà nhận được một cái email, bên trong có ảnh chụp bài post huyền ảo lúc ấy của Kỉ Tiểu và Diêm Trùng, có hai tờ đăng kí nguyện vọng trước sau khác nhau của Diêm Trùng, có tin nhắn thuê phòng trọ bên ngoài, còn có việc Kỉ Tiểu từ trong nhà chuyển ra, không có ở trong kí túc trường, tóm lại toàn bộ bằng chứng xác minh quan hệ của cả hai, cuối bức thư còn nói lời thăm thía giáo dục Trì Xu Huyền một phen, nói bà làm người giám hộ thật sự quá mức thất trách, không chỉ không dạy được con cái mình mà còn khiến cậu đi nhầm đường, còn liên quan làm ảnh hưởng xấu tới một thiếu niên tốt đẹp khác, không để ý tới luân thường đạo lý muốn làm gì thì làm, nếu bà không hi vọng tương lai của Kỉ Tiểu bị hủy hoại thì liền nên có trách nhiệm với chức vị trưởng bối của mình đi, bằng không không chỉ tiền đồ của Kỉ Tiểu hóa thành bọt nước mà cả những người khác trong Trì gia cũng sẽ chịu ảnh hưởng tương ứng, sinh hoạt hằng định không góc dầu dấy nổi.

Trì Xu Huyền không có đặt loại uy hiếp này ở trong đầu, bà chỉ khiếp sợ Kỉ Tiểu thế nhưng lại làm ra loại chuyện này, bà trước tiên cảm giác Kỉ Tiểu là bị bức ép, với tính cách của Kỉ Tiểu, bà biết rõ, cậu lạnh lùng tự bế, đối với ai cũng đều không động tâm, người có thể khiến cậu nhìn với con mắt khác miễn cưỡng ngoại trừ Khương Chân ra thì những thứ khác đều đã sớm không còn tồn tại trên thế giới này, cậu có thể tùy tiện vì một thiếu niên khác mà chống lại trường học, chống lại gia đình đối phương sao?

Nhưng nhìn bộ dáng Kỉ Tiểu mắt khép hờ trong ảnh chụp, trên mặt không có thống khổ, không có miễn cưỡng, biểu tình kia thậm chí lộ ra một tia mờ mịt ý loạn tình mê, không giống với Kỉ Tiểu mà bà biết, điều này đã vượt qua tầm hiểu biết của Trì Xu Huyền, bà hỗn loạn, bà không thể tưởng tượng được hài tử mình nuôi từ nhỏ tới lớn lại còn một mặt như vậy.

Đối mặt với Kỉ Tiểu, Trì Xu Huyền kỳ thật ở trong lòng vụng trộm mong chờ, hy vọng Kỉ Tiểu có thể quay đầu, hi vọng hết thảy đều còn kịp.

Kỉ Tiểu mím môi không nói lời nào, tinh thần cậu lúc này đang không tốt lắm, hai má đều có chút lốm xoang, cũng không giống như có ý cố gắng quyết không thỏa hiệp với Trì Xu Huyền, bà phảng phất thấy được chút tia sáng rạng đông.

Bà tận tình khuyên bảo: “Con muốn vào F đại, muốn học khoa lịch sử, dì đều ủng hộ con, về sau nghề này có rất nhiều công việc có thể lựa chọn, ở các cơ quan chính phủ dù cũng có người quen, hoặc là ra nước ngoài cũng được, con cũng có thể học nghiên cứu sinh, học tiến sĩ, học cao hơn nữa, con... con không muốn ở nhà cũng không sao, không muốn dì giúp cũng được, con giỏi như vậy, chính mình kiếm học bổng cũng đủ chi tiêu, còn có thể vẽ tranh, có rất nhiều chuyện có thể làm, Tiểu Tiểu à, con nghĩ lại xem, nghĩ lại đi... ba con luôn hi vọng về con, con không thể...” không thể cứ như vậy hủy hoại bản thân nữa.

Nghe hai chữ “ba con” Kỉ Tiểu khê động, không giống ngày xưa mắt lạnh đáp lại, cậu chậm rãi ngẩng đầu hỏi lại một câu: “Cháu như bây giờ...không được sao?” tiếp tục đọc sách, cầm học bổng, tìm một công việc ổn định, hảo hảo sinh hoạt, vì sao lại không được...

“Con như vậy, con cảm thấy sao?” Trì Xu Huyền nói tới hốc mắt cũng đỏ lên, bà thậm chí có thể lùi một bước: “Con... con nếu không thích nữ sinh, dĩ cũng không để ý, dĩ cũng không quản con này đó, nhưng tìm một người cũng không khó như vậy, tìm người đối tốt với con, không mang tới thương tổn cho con không tốt sao?” bà chỉ hy vọng Kỉ Tiểu có thể bình an sống cuộc sống của cậu, bà không muốn làm Kỉ Tiểu thất vọng, làm Kỉ Hiếu Trạch thất vọng.

“Chưa nói tới việc chàng trai kia đối với con có thật tâm hay không, nhưng tình cảm tuổi thiếu niên có khả năng duy trì được bao lâu, còn cả người trong nhà cậu ta nữa, con có thể chống lại bọn họ sao, nếu dĩ có thể giúp con, ta nhất định sẽ không nói như vậy, nhưng không chỉ mình con gặp xui xẻo mà ngay cả gia đình chúng ta cũng chỉ có thể tùy ý để người ta vùn vèo, ta không muốn nhìn con tới thời điểm không cách nào quay đầu mới hối hận, có lẽ con không cảm thấy hối hận, nhưng như vậy thật sự đáng giá sao?”

Đáng giá sao?

Kỉ Tiểu cũng tự hỏi chính mình.

Vì người kia...

Khi hai người đang lâm vào trầm mặc tĩnh mịch, thì cửa chính bỗng bị “rầm” một tiếng đẩy mạnh ra, một người đứng ở ngoài cửa, mặt như đáy nồi nhìn bọn họ, hung ác nói: “Mày muốn chết thì tự đi mà chết, mày vì sao còn muốn hại người khác theo, mày có thể đừng giống thằng cha bị bắn chết của mày khiến những người xung quanh sống không bằng chết không hả?!”

Kỉ Tiểu và Trì Xu Huyền đều bị lời nói ác độc bất thành linh khiến chấn động một lúc lâu cũng không có phản ứng, một lát sau, Trì Xu Huyền nhảy dựng lên, chỉ vào Khương Duệ đang đứng ở cửa mắng: “Con nói cái gì vậy, cầm miệng cho ta!”

“Bà có quyền gì mà bảo tôi cầm miệng!” Khương Duệ trừng lớn mắt, ngũ quan vì tức giận mà vặn vẹo: “Trong lòng bà chỉ có thằng tạp chủng này, ai là con cái của bà, bà cũng đã quên mất, tôi cũng không mong chờ bà nhớ rõ, tôi chỉ nghĩ có một ngày có bản lĩnh có thể từ cái nơi ghê tởm này cút ra ngoài, mà tôi vất vả mới vào được U đại, bà biết tôi đã phí bao nhiêu khí lực không, thế nhưng hiện tại thì sao, tôi ở trường học cũng không xong, các giảng viên khắp nơi đều điều tra tôi, các tổ chức hoạt động gì cũng không thể tham gia, đánh giá học bổng đều bị ngâm nước nóng (hủy bỏ), còn đột nhiên kỳ quái bị xử phạt! bởi vì cái gì? Đều là vì thằng tạp chủng này hại! thằng đồng tính luyến ái, mày so với ba mày còn ghê tởm hơn! Ba mày hại cả hai nhà người không ra người, quỷ không ra quỷ, còn hại chết bản thân, mày có phải muốn đi theo đường cũ của ông ta, chính mày đã không nhà không người thân rồi, cho nên mày cũng muốn Diêm Trường giống mày bị người nhà đuổi đi, chúng bạn xa lánh mới vừa lòng đúng không!”

Hết chương 125

126. Chương 126

Khương Duệ còn chưa nói xong., Trì Xu Huyền đã nhịn không được vọt tới trước mặt giơ tay cho anh ta một bạt tai, nhưng lại bị Khương Duệ bắt được cổ tay giữ lại chặn được.

Khương Duệ mắt đỏ hung ác nham hiểm nói: “Bà muốn đánh tôi? Vì thằng súc sinh này? Ha, bà không còn như xưa nữa, hiện tại không dễ dàng như vậy đâu!”

Trì Xu Huyền giật tay vài cái mới thoát được sự kiềm chế của con trai mình, ôm cổ tay sưng nữa thì ngã sấp xuống, tới khi chống lại đôi mắt mang đầy hận ý của Khương Duệ, trên mặt lập tức hiện ra sự bi thương cùng giết mình.

Thủy chung Kỉ Tiểu – tâm bảo lại đối với việc này như trước duy trì biểu tình không vui không buồn, tựa như người vừa bị Khương Duệ mắng không phải là cậu, nhưng Kỉ Tiểu đến tột cùng có đem những lời đó vào đầu hay không chỉ có mình cậu biết rõ. Kỉ Tiểu không muốn xem bọn họ giương cung bạt kiếm với nhau, cậu đứng dậy, dưới tầm mắt nhìn chăm chăm của Khương Duệ và Trì Xu Huyền không nói một câu đi ra ngoài, không để ý tới Khương Duệ ở sau lưng còn vang lên liên tiếp những câu nhục mạ.

“Kỉ Tiểu... mày nếu là nam nhân cũng đừng có ủy mị yếu đuối như đàn bà, cả ngày bày ra bộ dạng đáng thương cho ai xem, mày muốn chết thì chết xa một chút, đừng có kéo người khác cùng xuống nước với mày, người khác không có sống dai như mày....”

Kỉ Tiểu dọc cầu thang đi xuống dưới nhà, nhưng những ngôn ngữ chói tai vẫn vang vọng ở sau lưng.

Rời khỏi tiểu khu, cậu không có ngồi xe, mà cứ dọc theo ngã tư đường không ngừng đi bộ về phía trước, lại đi qua một ngã tư đèn đỏ nữa, không có mục tiêu, chính cậu cũng không biết nên đi nơi nào, bỗng nhiên nhìn đến một mặt tiền cửa hàng cách đó không xa, Kỉ Tiểu mờ mịt dừng cước bộ lại.

Đó là một nhà hàng riêng tư, bảng hiệu cầu vòng hai bên sáng lên trông có vẻ mộc mạc, nhưng Kỉ Tiểu biết bên trong nó trang hoàng tinh tế thế nào, nhân viên phục vụ có bao nhiêu người, tư vị các món ăn có bao nhiêu tuyệt vời.

Ăn ngon nhất có lẽ là bánh trôi đậu đỏ, bánh đậu, bao bánh nhân thịt, bánh bao cải trắng...

Cậu cứ như vậy đứng ở bên đường đối diện nhìn chăm vào cửa nhà hàng thật lâu thật lâu, lâu tới mức trời đã tối rồi cũng không biết.

.....

Kỉ Tiểu vừa đem chìa khóa cắm vào ổ, thì cửa đã bị người mở ra từ bên trong, Diêm Trìùng khuôn mặt lo lắng xuất hiện sau cánh cửa: “Cậu đã đi đâu? Sao muộn như vậy mới về?”

Kỉ Tiểu đi thẳng tới phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Mua chút đồ.”

Diêm Trìùng thấy trong tay Kỉ Tiểu xách theo một vài cái túi giấy, bên trong có thức ăn chín cùng thực phẩm tươi sống, hiển nhiên là vừa đi siêu thị về, không khỏi thở phào, ở phía sau nói: “Sao không gọi tớ đi cùng, mua nhiều đồ như vậy.”

Kỉ Tiểu lắc đầu: “Cậu ra ngoài đi, rất nhanh sẽ xong.”

Diêm Trìùng thấy biểu tình Kỉ Tiểu không có ử dột u ám như trước, lại nghe cậu nguyện ý nói chuyện với mình, còn mua nhiều thức ăn như vậy, nội tâm cũng thấy nhẹ nhõm hơn, khước miệng mang theo nụ cười, nhin không được từ sau lưng ôm eo Kỉ Tiểu, cọ cọ lên má cậu.

Diêm Trìùng nói: “Cuối tuần tớ được nghỉ hai ngày, tớ đã tìm được một công ty làm đại lý cho mình, nếu không có gì ngoài ý muốn, tháng này hẳn sẽ có thể thu lại được tiền vốn, sinh hoạt của chúng ta sẽ không còn khó khăn như vậy nữa, tớ đặt bàn ăn, buổi sáng đi thăm ba cậu, rồi về tối chỗ ăn cơm nhé?”

Nhiệt độ cơ thể của Diêm Trìùng vẫn ấm áp như vậy, kè sát xua tan giá lạnh cả ngày của Kỉ Tiểu, khiến Kỉ Tiểu từ trên người hẳn hấp thu không ít ấm áp, Kỉ Tiểu lựa chọn đồ ăn trong tay, không nói được hay không được, chỉ khẽ cười một chút.

Kỉ Tiểu cười rộ lên rất xinh đẹp, lông mi cậu trong nháy mắt sẽ rút đi tối tăm thường ngày bao trùm, cả khuôn mặt có vẻ sáng lạn hơn, thế nhưng cậu lại rất ít cười, cho dù cậu và Diêm Trìùng ở trong đoạn thời gian vui vẻ nhất thì Kỉ Tiểu cũng rất ít khi cười tươi, chỉ là lãnh ý trên mặt nhạt đi không ít mà thôi, thế nhưng đại bộ phận Diêm Trìùng vẫn cảm giác được tâm tình Kỉ Tiểu lúc nào cậu vui, lúc nào cậu buồn. giống như hiện tại, Kỉ Tiểu tuy rằng nở nụ cười, nhưng Diêm Trìùng biết cậu không có vui vẻ như bề ngoài toát ra.

Trong lòng Diêm Trìùng trầm xuống, vừa định hỏi, di động của hắn vào lúc này lại không thích hợp mà vang lên.

Diêm Trìùng vốn không muốn để ý tới, nhưng lại phát hiện Kỉ Tiểu quay đầu kinh ngạc nhìn cái di động, Diêm Trìùng chỉ có thể buông cậu ra lại gần, khi nhìn thấy dãy số trên màn hình, Diêm Trìùng do dự, vẫn

ấn nghe.

Kỉ Tiểu quay đầu lại đem nguyên liệu rửa sạch để lên thớt, nghe thanh âm Diêm Trùng ở ngoài phòng khách nhẹ giọng nói chuyện.

“Ừ...có thể, hôm nay sao? Hôm nay không rảnh lắm... nếu là cuối tuần vậy thì ngày mốt đi...tối ngày mốt, ừ, ở chỗ... đến lúc đó tôi sẽ qua đón cậu...ừ, cứ như vậy.”

Kỉ Tiểu tay cầm dao hơi hơi mạnh, không cẩn thận cắt phải ngón tay, máu đỏ lập tức tràn ra, cậu không nói một tiếng, chỉ yên lặng mở vòi nước, nhìn nước sạch rửa trôi toàn bộ màu đỏ trên đầu ngón tay, chỉ còn lại miệng vết thương vừa sâu vừa rộng.

Chủ nhật, Kỉ Tiểu tiếp tục lên mạng tìm việc, rốt cục cũng tìm được công việc biên dịch bản thảo tiếng anh, tiền lương dựa vào số lượng bản dịch, yêu cầu dịch tương đối nghiệp dư, Kỉ Tiểu nhìn nhìn, cảm giác mình hoàn toàn có thể đảm nhận, cùng đối phương trao đổi liên lạc tức bắt đầu làm.

Cậu dùng thời gian cả ngày liền làm xong 2 phần văn kiện, bên kia cũng thực vui vẻ, sau khi nghiệm thu liền chuyển cho cậu một trăm nguyên tiền, Kỉ Tiểu nhìn tài khoản gần như khô cạn của mình rốt cuộc cũng có một chút gọn sóng, nỗi lòng buồn chán nhiều ngày cũng thoáng buông lỏng chút, nhưng cậu vừa quay đầu lại liền thấy kim đồng hồ đã chỉ tới số 11, mà Diêm Trùng còn chưa có về.

Kỉ Tiểu dụi dụi hai mắt nhức mỏi, việc dịch bản thảo đối với tinh thần và hai mắt thực ảnh hưởng, nhìn màn hình 7, 8 giờ liền, Kỉ Tiểu rõ ràng cảm giác phi thường mệt mỏi, cậu tắm rửa xong tính toán lên giường nghỉ ngơi, cho dù không ngủ được cũng đỡ hơn ngồi mãi mỗi lưng, nếu có thể, ngày mai lại nhận tiếp làm đi, Kỉ Tiểu nghĩ như vậy.

Đang định tắt đèn đầu giường, di động lại vang lên.

Đã trễ thế này còn có ai gọi tới đây?

Kỉ Tiểu cầm lên là một dãy số xa lạ, trong lòng cậu bỗng vô cớ đập mạnh, sững sốt qua đi, liền tiếp điện.

Bên kia một mảnh âm ĩ, tiếp đó truyền tới một giọng nam hỏi: “Cậu là Kỉ Tiểu sao?”

Kỉ Tiểu “ân” một tiếng.

“cậu có biết ai tên Diêm Trùng không?”

Cậu ấy bị người đánh vỡ đầu, trên người cũng bị thương, hiện tại đang ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện, cậu tới đây xem cậu ta đi.

Kỉ Tiểu bắt xe chạy tới bệnh viện, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hai câu nói kia.

Vừa xuống xe cậu liền chạy vội vào cửa, hỏi y tá trực ban xong rốt cuộc tại phòng hồi sức cấp cứu tại chiếc giường trong góc thấy Diêm Trùng đang hôn mê bất tỉnh đầu băng kín, trên mặt và vật áo trước đều thấm đỏ vết máu, có vẻ cả người đều phi thường chật vật đáng thương, mới nhìn suýt chút nữa nhận không ra.

Một bên còn đứng hai cảnh sát, thấy Kỉ Tiểu đứng bên giường bệnh không nói lời nào liền đi tới chỗ cậu.

“Cậu là người thân của cậu ấy sao?”

Kỉ Tiểu gật đầu: “Cậu ấy...xảy ra chuyện gì?”

“Ấu đả đánh nhau, bị một đám người vây đuổi chặn đường, trước mắt nguyên nhân cần phải điều tra, chờ tới khi cậu ấy tỉnh lại, tôi cần phải hỏi cậu ấy vài điều, cậu ghi cho tôi mấy số liên lạc khác, địa chỉ gia đình, đến lúc đó chúng tôi sẽ tới gặp.”

Cảnh sát nói xong, lại đi tới chiếc giường bên cạnh đem những lời này nói lại một lần, Kỉ Tiểu nhìn xuyên qua khe hở thấy giường bên cạnh đang nằm một người, người này cũng giống Diêm Trùng chưa tỉnh lại, nhưng diện mạo sạch sẽ hoàn hảo, nhìn không ra có chỗ nào bị thương, người đó chính là Trần Lam Thiển khoa thông tin. Mà đứng bên cạnh là hai người trông khá giống cô ấy, hẳn là cha mẹ Trần Lam Thiển.

Bác sỹ tới kiểm tra cho Diêm Trùng, Kỉ Tiểu thu hồi ánh mắt vội hỏi tình hình thế nào.

Bác sỹ nói: “Đầu bị người ta dùng gậy sắt đánh vào, vết thương dài 7,8 cm, mất máu nhiều, miệng vết thương đã khâu lại, các bộ phận thân thể có chút tổn hại, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng không ngoại trừ khả năng sẽ để lại di chứng, cho nên còn phải kiểm tra toàn diện một lần nữa, tốt nhất nên lưu lại bệnh viện theo dõi thêm.”

Bác sỹ công thức nói xong, lại tiếp tục kiểm tra cho hắn, bảo Kỉ Tiểu đi làm thủ tục nhập viện.

Kỉ Tiểu sưng sốt một chút, mới cất bước đi đăng kí nhập viện, gần quầy đăng kí có sẵn ATM, Kỉ Tiểu trước khi đi cũng có mang theo thẻ ngân hàng và tiền mặt trong nhà, bao gồm của cả Diêm Trùng, hiện tại kiểm tra tài khoản bên trong, rút toàn bộ số tiền ra, miễn cưỡng mới gom đủ phí khám chữa bệnh, viện phí và tiền thế chấp.

Nhưng còn tiền khám bệnh ngày mai thì sao, tùy thời tùy chỗ còn phải dùng thuốc, còn cả tiền sinh hoạt, tiền cơm của Diêm Trùng, phải đi đâu tìm đây?

Kỉ Tiểu yên lặng giao tiền, hộ sỹ bên kia tay chân cũng coi như lưu loát, lập tức chuyển phòng bệnh cho Diêm Trùng, nhưng đương nhiên là loại phòng bình dân nhất, 6 người một gian, bên trong không ít người đều là bị thương mà vào, không đứt tay thì là đứt chân, Kỉ Tiểu đi vào liền thấy người đang dựa vào cạnh cửa, cụt chân ai ai kêu đau, thanh âm so với chọc tiết heo còn khó nghe hơn. Giường trong cùng cũng giống Diêm Trùng vừa mới được chuyển tới, anh ta trông như bị người ta chém vào, khắp đùi, eo bụng đều bọc băng vải, vết máu cũng chưa được xử lý sạch sẽ, dính bết hết lên quần áo, ngay cả ra giường cũng bị nhiễm máu đỏ lan tràn, nhìn đặc biệt dọa người.

Kỉ Tiểu quay đầu lại nhìn Diêm Trùng, hắc đồng dạng cũng mặt đầy máu, cùng với người kia đại loại cũng không khác nhau là mấy.

Kỉ Tiểu cầm khăn tay thấm ướt, từng chút lau sạch vết máu dính trên mặt hắn, sau đó nhìn Diêm Trùng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, lúc này mới chạy về nhà lấy quần áo cùng đồ sinh hoạt cá nhân của hắn, sờ sờ túi quần còn hơn 30 đồng tiền đi xe, vừa lúc về tới nhà, nhưng khi quay lại bệnh viện cả người không còn một xu.

Cậu lật hết đồ đạc trong nhà lên cũng không tìm được nửa xu, đáng giá nhất trong nhà hiện tại ngoài cái laptop cũ của cậu ra thì cũng chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng hai bàn tay này cũng chẳng có ai muốn mua, dù có, Kỉ Tiểu cũng...sẽ không bán.

Cậu liền như vậy đứng ở bên cửa sổ nhìn bóng đêm tối đen bên ngoài ngầy người một lúc lâu, sau khi phân vân, Kỉ Tiểu rút cuộc cầm lấy điện thoại.

Gọi xe lần nữa trở lại bệnh viện, người quen thuộc đã đứng chờ ở cửa, thấy Kỉ Tiểu đi xuống, Kinh Dao chạy ra đón.

Nhìn thấy cô hiểu chuyện cầm ví tiền ra thanh toán tiền taxi, Kỉ Tiểu trên mặt khó được khi hiện ra một tia xấu hổ vô cùng.

“Xin lỗi... đã khuya như vậy còn làm phiền cậu.” dù nói khó khăn nhưng vẫn muốn nói.

Cậu tại U thị thật sự tìm không ra ai có thể hỗ trợ nữa, những người Diêm Trùng quen đều ở hết a thị, trước mắt những người hợp tác mở công ty thì Kỉ Tiểu lại chưa từng liên hệ với bọn họ, bạn bè đại học thì không đáng tin cậy, mấy người ở Trì gia, Kỉ Tiểu cũng không có mặt mũi mở miệng, càng nghĩ thế nhưng chỉ có một mình Kinh Dao mới có thể giúp đỡ được.

Mà từ khi tốt nghiệp tới giờ, hai người đã hơn nửa năm không gặp mặt, lúc này mới bao lâu, Kinh Dao nhìn thấy Kỉ Tiểu dường như cậu đã thay đổi rất nhiều, người trước mặt mệt mỏi suy sút, dường như không còn là thiếu niên trước đây không gọn sóng không sợ hãi?! Từng là Kỉ Tiểu chẳng sợ tới tám trăm mặc, thể nhưng cậu chỉ có loại khí chất này, cho dù loại khí chất đó thường sẽ khiến người khác hiểu lầm cậu là thanh cao ngạo mạn, nhưng Kỉ Tiểu hiện nay lại hiện ra thái độ cùng tình thần hoàn toàn bất đồng bình thường, bộ dạng giống như phẳng phất bị thể sự tra tấn tới chết đi sống lại.

Kinh Dao trong lòng chấn động, thanh âm mở miệng mang theo chút bất giác run rẩy.

“Sao...lại trở thành như vậy?”

127. Chương 127

Đối mặt với câu hỏi của Kinh Dao, Kỉ Tiểu cái gì cũng chưa nói, chỉ xách đồ hướng phòng bệnh đi tới.

Kinh Dao cũng không ngạc nhiên, tuy rằng sau khi thi đại học nhỏ cố ý lảng tránh đi lý giải lựa chọn của Diêm Trùng nhưng việc hẩn lựa chọn giống Kỉ Tiểu cùng vào F đại thì Kinh Dao ít nhiều cũng từng nghe qua, lúc này thấy bọn họ gian nan như vậy, ngấm lại cũng biết nguyên nhân vì sao.

Nhưng mà tình huống trong tưởng tượng cùng với tình hình thực tế tận mắt chứng kiến không cách nào so sánh được, nhỏ và Kỉ Tiểu cùng đi vào phòng bệnh, khi nhìn điều kiện bên trong, thấy Diêm Trùng ở trên giường đồng dạng chật vật vạn phần, thon gầy tiêu tụy, Kinh Dao trong lòng chua xót tràn lên, hốc mắt lập tức đỏ ửng, nhỏ phải cố kìm nén lắm mới không để Kỉ Tiểu nhìn ra thất thố của mình.

“Hiện tại...tình hình thế nào?” Kinh Dao sau một lúc lâu mới bình ổn tâm tình hỏi.

Ngữ khí Kỉ Tiểu ngược lại rất bình tĩnh: “nằm viện quan sát, trước mắt không có nguy hiểm.”

“vậy cậu báo cho người nhà Diêm Vương chưa?”

Kỉ Tiểu trầm mặc, Kinh Dao nói: “Cậu không nói, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết đến.”

Kỉ Tiểu mím môi vẫn không lên tiếng, Kinh Dao nhìn sắc mặt cậu xám trắng, câu nói kế tiếp liền nuốt trở về.

Kỉ Tiểu dùng khăn ẩm một lần lau qua mặt Diêm Trùng, cùng ngực bụng tay chân đều lau sạch sẽ, động tác của cậu rất cẩn thận cũng thực nhẹ nhàng, không hề giống cương lĩnh vô tình như ở trên mặt, quay đầu thấy Kinh Dao vẫn còn đứng đó không nhúc nhích, Kỉ Tiểu nói: “Cậu về trước đi, đã muộn rồi, tôi đưa cậu xuống lầu.”

Kinh Dao nhìn hai mắt mệt mỏi của Kỉ Tiểu, nghĩ tới cậu trước mắt có rất nhiều chuyện phải làm không cách nào nói chuyện, càng không nghe lời khuyên của mình, vẫn là tìm thời gian khác thích hợp hơn để nói đi, vì thế gật đầu.

Đứng lên, nhỏ từ trong ví lời ra một xấp tiền mặt: “Chỗ này cậu cầm trước dùng tạm, nếu không đủ thì lại nói cho tớ biết.”

Trong nhà Kinh Dao cũng có làm kinh doanh nên chút tiền ấy đối với nhỏ mà nói không quá quan trọng, nhưng những lời này qua tai Kỉ Tiểu lại khá chói tai, cậu cũng biết là do mình suy nghĩ nhiều, chỉ có thể áp chế nội tâm trầm trọng, nhận lấy: “Tháng sau, tôi liền trả lại cho cậu.”

Kinh Dao hiểu lòng tự trọng cậu rất cao nên cũng không nhiều lời với cậu về phương diện này, cũng không muốn Kỉ Tiểu tiền mình, chỉ bắt đắc dĩ nhìn Diêm Trùng đang hôn mê bất tỉnh trên giường, rồi xoay người đi ra ngoài.

Thời gian đã qua nửa đêm, đèn trong phòng bệnh đã tắt, trừ người bị cụt chân nằm ở gần cửa vẫn rên rỉ kêu đau thì còn lại những người khác đều đã đi ngủ, chỉ có mấy chiếc máy đo lường ở đầu giường thì thoảng vẫn vang lên tiếng tích tích có quy luật, càng khiến căn phòng trở nên tĩnh mịch.

Kỉ Tiểu ngồi xuống trước giường Diêm Trùng, không chớp mắt nhìn gương mặt mê man, ánh đèn mờ nhạt khiến khuôn mặt Kỉ Tiểu sáng sáng tối tối, chỉ có đôi mắt còn có thể mơ hồ nhìn vàng sáng trong đó.

Cứng ngắc, băng lãnh, tuyệt vọng....

.....

Trưa ngày hôm sau, Diêm Trùng liền tỉnh lại, hần đầu tiên là đau đớn trước mắt tối đen, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng thấy rõ cảnh tượng chung quanh, một người đang mặc áo blouse trắng đang đối bình truyền dịch cho hần, còn Kỉ Tiểu đang ngồi cạnh giường ngẩn người.

Kỉ Tiểu quay đầu thấy Diêm Trùng đã tỉnh, con mắt giật giật, sau đó trấn định nhìn về phía bác sỹ báo tình huống.

Diêm Trùng mặc vị bác sỹ kia bật đèn pin mở hai mắt mình ra chiếu vào, lại sờ soạng nắm bóp một phen mới lưu lại câu: “Tạm thời không thể ăn cũng không được uống nhiều nước, lát nữa có thể đứng dậy liền dẫn cậu ấy đi kiểm tra.” Nói xong, liền bận rộn rời đi kiểm tra các bệnh nhân khác.

Diêm Trùng nhìn về phía Kỉ Tiểu, miệng hấp hê khàn khàn gọi cậu một tiếng.

Kỉ Tiểu cầm cốc nước qua, dùng khăn tay làm ướt đôi môi Diêm Trùng, một lát sau, Diêm Trùng rốt cuộc có khí lực để nói chuyện, hần nhớ tới chuyện xảy ra, thâm tâm tràn đầy áp lực cùng áy náy với cậu.

“Thực xin lỗi...khiến cậu lo lắng.”

Hần vừa nói vừa cố gắng nâng tay lên muốn kéo Kỉ Tiểu nhưng cậu lại lúc đứng dậy khiến hần chột với trong không khí.

Diêm Trùng yên lặng nhìn Kỉ Tiểu bận rộn trước giường bệnh của mình, sắc mặt so với sáng hôm qua hần nhìn thấy còn trắng hơn, gần như trắng xanh, Diêm Trùng trong lòng thực không thoải mái, rất muốn giải thích nhưng thấy mặt Kỉ Tiểu như vậy lại cái gì cũng không nói nên lời.

Rốt cuộc cũng có thể đứng dậy, Kỉ Tiểu hỏi bệnh viện mượn xe lăn, lại mang theo hần cùng một dãy bệnh nhân xếp hàng làm kiểm tra, làm xong, thì một ngày cũng đã trôi qua. Diêm Trùng biết mình phải nằm viện vài ngày nữa, đến tối, thấy Kỉ Tiểu ngồi ở ghế dựa bên giường định trông mình một đêm, hần liền nhin không được.

“Cậu trở về ngủ đi, một mình tớ ở đây cũng được.”

Kỉ Tiểu vẫn ngồi đấy không để ý tới hần.

Diêm Trùng ghen choáng váng đầu, khởi động một thân kéo tay Kỉ Tiểu cầm lấy: “Là tớ không đúng, là tớ không tốt, cậu có gì không hài lòng thì cứ thẳng thắn đánh tớ đi, cậu đừng hủy hoại thân thể mình thế.”

Kỉ Tiểu hơi dùng chút lực liền đem tay rút về, Diêm Trùng không chống kịp suýt nữa từ trên giường lăn xuống đất, may mà bám được vào khung giường mới giữ vững thân thể, hần khó chịu nhìn về phía Kỉ Tiểu, chống lại chính là một đôi mắt thâm trầm.

Con người Kỉ Tiểu tựa như thùng sấu đen ngòm không thấy đáy, không vui không buồn, Diêm Trùng nhìn thấy tâm không lý do liền co thắt lại, hần run rẩy đôi môi, lại một câu: “Thực xin lỗi...”

Kỉ Tiểu lông mi run run, chậm rãi nhắm mắt lại.

Diêm Trùng thật cẩn thận nắm tay cậu, lúc này Kỉ Tiểu không có giấy dựa, mặc đối phương dùng khí lực nhỏ bé từng chút đem mình kéo lên giường, rồi ôm chặt eo đầu chôn trong ngực cậu, gấu gao ôm lấy.

“Thực xin lỗi...là tớ suy nghĩ không chu toàn, không nghĩ tới ngày đó lại gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy, đều là do tớ không tốt.”

Diêm Trùng nói, ngẩng đầu nhìn mặt Kỉ Tiểu, nói thẳng ra chân tướng sự việc.

“Cậu cũng đã gặp nữ sinh đồng thời xảy ra chuyện với tớ rồi đúng không, cô ấy là Trần Lam Thiên, tớ ngày đó cùng cô ấy đi tới một công viên gần nhà một đối tác.”

Diêm gia tuy rằng khắp nơi khóa chặt đường sống của Kỉ Tiểu, thế nhưng đối với công ty con con của Diêm Trùng lại không có đuổi tận giết tuyệt, mà trong công ty lại có một số con em trong giới, nên Diêm gia cũng không ra tay quá mức, chỉ một chút dả kích nhỏ nhỏ, thêm nữa chuyện này cũng không về vang gì, nếu làm lớn mất mặt ngược lại là bọn họ. thật giống như chuyện ảnh chụp qua đi, bọn họ đối với người khởi xướng đều tìm kiếm rảo riết ngược lại còn cường chế nhà trường tận lực xử lý kín kẽ, mau chóng xử lý mọi chuyện. nhưng đối với công ty thì không đến mức hoàn toàn bóp chết, chỉ cho tay chân bọn họ tới cảnh cáo cho nên

Diêm Trùng mới có thể cứ như vậy mà cố tìm được đường ra, hần vừa sợ cô phụ tín nhiệm của Kỉ Tiểu lại vừa sợ làm không tốt sẽ liên lụy tới mấy người cùng công ty khiến bọn họ uổng phí bao tâm sức, cho nên Diêm Trùng tình nguyện một mình âm thầm cố gắng, ai cũng không nhờ, càng bí mật không gây chú ý càng tốt. mỗi ngày hần bận rộn mệt chết đi sống lại nhưng chỉ đạt được hiệu quả rất nhỏ, nhưng cũng coi như có được một chút tin tức.

Người cho hần tin tức là Trần Lam Thiển, nữ sinh này có hảo cảm đối với hần, Diêm Trùng vẫn ít nhiều có thể cảm giác được, không nói tới hiện tại hần không có nửa điểm tinh lực, cho dù có thời gian, tâm tư hần cũng đã bị Kỉ Tiểu chiếm cứ toàn bộ, cho nên trước đó Diêm Trùng vẫn giữ khoảng cách với cô, không cho đối phương bất kì cơ hội nào. Nhưng Trần Lam Thiển lại vô tình lộ ra có chú trong nhà mở một đại lý công ty trò chơi, làm ăn cũng không tệ, Diêm Trùng hỏi thăm vài câu, sau đó cùng Trần Lam Thiển hàn huyên nhiều hơn.

Trần Lam Thiển thấy Diêm Trùng cảm thấy hứng thú liền tỏ vẻ mình có thể hỗ trợ giết dây, trước mắt Diêm Trùng đã xuống dốc đến gần như là tuyệt vọng, chỉ cần có một tia hi vọng hần đều không nguyện ý lãng phí, nhưng nghĩ tới tâm tư của Trần Lam Thiển, Diêm Trùng có chút do dự, cuối cùng sau một hồi phân vân cuối cùng vẫn buông tay, nhưng hần buông tay, Trần Lam Thiển lại không buông, đối phương phi thường nhiệt tâm vì Diêm Trùng dẫn hần tới nhà chú mình, người đó đúng thật sự có làm kinh doanh, đơn thuần đối với công ty riêng của Diêm Trùng rất có hứng thú, hai người một phen trò chuyện thật lâu đem mọi kế hoạch bàn bạc.

Nên việc Diêm Trùng nói với Kỉ Tiểu tháng sau có thể trả một phần tiền vốn cũng không phải chém gió, nhưng khi việc hoàn thành thì Diêm Trùng đối với Trần Lam Thiển lại có chút khó xử, chẳng sợ bị nói qua cầu rút ván hay vong ân phụ nghĩa cũng không sao, Diêm Trùng cảm giác vẫn tất yếu nói rõ với cô thì hơn, vừa lúc ngày đó Trần Lam Thiển hẹn hần ra ngoại thành tới một nhà đại lý nữa, Diêm Trùng liền đồng ý.

Nhưng ai ngờ chỗ đó, lại đột nhiên phát sinh chút chuyện, đó là một công ty xây dựng mới thành lập, nên kỳ hạn bàn giao công trình cứ trì hoãn kéo dài mãi, lâu sau mới rốt cuộc hoàn công, thì lại chậm chạp trả tiền cho công nhân, những công nhân khỏe mạnh bụng đầy lửa giận đang vây quanh nhà thầu xây dựng vốn cũng chỉ là người làm công ăn lương của chủ thương gia bọn họ, đe dọa sẽ phá tan mọi thứ, lại thấy Trần Lam Thiển xinh đẹp nhất thời tay chân liền có chút không đứng vững.

Cũng chỉ có thể trách Diêm Trùng xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị tắc răng, mọi việc không thuận lợi, bên này tường đông còn chưa sửa thì tường đông cũng đã sắp tê liệt, vốn sợ Kỉ Tiểu lo lắng nên mới không muốn nói cho cậu, ai ngờ cuối cùng vẫn liên lụy cậu cùng mình cả hai cùng khổ, đây mới là điều khiến Diêm Trùng đau đớn nhất.

Hần gắt gao ôm eo Kỉ Tiểu, một lần lại một lần nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi... sớm biết như vậy, tớ liền...” hần liền làm gì, có thể làm gì đây? Công ty không mở? có thể tìm công việc khác được sao? không nhờ Trần Lam Thiển giúp đỡ thì bọn họ có thể kí được hợp đồng sao?

Diêm Trùng nói một nửa liền ghen hờn, tràn ngập buồn bã không có chỗ phát tiết, chỉ hận hần vốn thân thể suy yếu thể nhưng đều run rẩy cả lên.

Bỗng nhiên một cánh tay lạnh lẽo chậm rãi xoa xoa đỉnh đầu hần, một đường xẹt qua bên tai, lại đến sau gáy, chậm chậm nhẹ nhàng sờ khiến tâm Diêm Trùng mạnh nhuyến một mảng, ánh mắt đều đỏ lên.

Lại ngẩng đầu nhìn về người trước mặt, chỉ thấy trên mặt Kỉ Tiểu sắc lạnh đã rút đi, chỉ cau mày, lẳng lặng nhìn mình, trong mắt dường như có chút đau thương.

Diêm Trùng rất muốn nói với Kỉ Tiểu là tớ sẽ không buông tay, tớ nhất định sẽ cho cậu một cuộc sống tốt đẹp, Kỉ Tiểu, tớ nhất định sẽ đối tốt với cậu, nhất định sẽ đối tốt với cậu, nhưng những lời này rơi vào bên miệng lại khó mà nói ra được.

Trong nháy mắt, hần cơ hồ có thể thấy trong mắt Kỉ Tiểu có được sự tuyệt vọng khó có thể giải quyết được.

Đang lúc Diêm Trùng bị loại cảm xúc này làm cho ngây người, ngoài cửa vội vàng có hai người đi tới, thẳng hướng giường bọn họ mà đi tới.

Nghe tiếng bước chân Kỉ Tiểu quay đầu lại, liền thấy sắc mặt xanh đen của Vương Hi Đường và Liêu Viễn

Đông, nhìn Diêm Trìùng bộ dạng chậ vật, lại nhìn nhìn Kỉ Tiểu, Vương Hi Đường chân mày gắ gao nhắ lại, sau đó cậu quay đầu liền trìùng hướng Liêu Viễn Đông.

Liêu Viễn Đông cũng không nghĩ tới Diêm Trìùng lại gặp thắ hại thể này, anh mi mục lãnh túc, xoay người cầm điện thoại ra ngoài.

Không lâu sau, một đắ y tá bác sĩ liền vội vàng bận rộn chạy vào, thay thuốc, đổi phòng bệnh, thay đổi người chăm sóc.

Diêm Trìùng không muốn gây ồn ào chú ý như vậy, thể nhưng hắ lại muốn mau chóng khôi phục sức khỏe, có thể làm cho Kỉ Tiểu không còn vất vả như vậy nữa, khi bị đẩy ra khỏi phòng bệnh, Diêm Trìùng quay đầu nhìn về phía Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu cũng không có ý đi lên, chỉ yên lặng đứng một bên, nhìn một đống đồ dùng sinh hoạt linh tinh loại rẻ tiền mới mua trên bàn.

Hết chương 127

128. Chương 128

Đối với tình hình của Diêm Trìùng, nói thực ra là sơ sót của Liêu Viễn Đông, lúc trước nói sẽ hỗ trợ giúp đỡ huynh đệ một tay, hắ cũng biết tính tình của Diêm Trìùng, có thể nhận nhiều như vậy đã là quá nhiều rồi, lại tiếp tục giúp nữa mới là chọc tới lòng tự tôn của hắ, hơn nữa đầu óc Liêu Viễn Đông gần đây hoàn toàn đặt ở trên người Vương Hi Đường, Diêm Trìùng bên kia liền không thể nào chú ý nổi, ai ngờ một thời gian không gặp, lại rơi vào cục diện như thể này, Liêu Viễn Đông dù bề ngoài không nói lời nào, trong lòng cũng khó bỏ qua ảo não, không đợi Diêm Trìùng ổn định lại sẽ không đi.

Diêm Trìùng chuyển tới phòng riêng, đắ ngộ tự nhiên cũng lập tức bất đồng, Liêu Viễn Đông cùng Vương Hi Đường cũng thường thường ra vào bệnh viện, bọn họ lần này từ a thị rời đi tương đối bí mật, mà Vương Hi Đường nhận được tin là do Kinh Dao chuyển tới, tuy rằng Kinh Dao biết Kỉ Tiểu không hy vọng mọi chuyện phức tạp nhưng cô cũng đã nhìn ra cảnh ngộ hai người đã tới đường cùng, chính mình hỗ trợ Kỉ Tiểu tất nhiên không muốn vậy chỉ có thể xin giúp đỡ từ người khác.

Bên này có bọn họ chăm sóc Diêm Trìùng, tần suất xuất hiện của Kỉ Tiểu lập tức giảm bớt, Diêm Trìùng hiểu rõ Kỉ Tiểu lúc trước vì mình đã xin nghỉ vài ngày, hiện tại bận rộn cũng là bình thường, nhưng vẫn nhin không được mà mỗi ngày nhìn chầm chầm ra cửa ngóng trông Kỉ Tiểu tới, hắ bộ dạng này xem tại trong mắt Vương Hi Đường cũng không dễ chịu gì. Diêm Trìùng miệng vết thương coi như khôi phục nhanh, nhưng tinh thần hắ vẫn chưa được tốt lắm, nghe các vị bác sĩ trực ca đêm nói thường nghe thấy tiếng hắ chuyển thân, nên đề nghị có thể dùng chút thuốc ngủ giúp hắ ngủ an giấc hơn.

Hôm nay, Vương Hi Đường tới thì Diêm Trìùng cũng vừa chớp mắt, vừa nghe tiếng bước chân tới liền lập tức mở mắt ra, mờ mịt gọi: “Kỉ Tiểu...”

Vương Hi Đường sửng sốt, chậ chậ nói: “Là tao.”

Ánh mắt Diêm Trìùng lập tức trở nên ảm đắ.

Vương Hi Đường: “Muốn tao gọi điện cho cậu ấy không?”

Diêm Trìùng lắc đầu, cổ nặn ra nụ cười: “Không sao, tao cũng nhanh khỏi, cuối tuần này hắ có thể xuất viện.”

Vương Hi Đường nói: “Cuối tuần hơi vội, ở thêm hai ngày nữa đi, bác sĩ nói mày bệnh không được hoạt động mạnh, rửa mặt cũng không tiện, ở bệnh viện càng mau khỏi.”

Diêm Trìùng lắc đầu: “Tao còn muốn lên lớp, công ty bên kia cũng không thể bỏ...” trọng yếu nhất kì thật là không được nhìn thấy người ấy.

Vương Hi Đường muốn nói bên công ty đã có Liêu Viễn Đông lo, nhưng lại sợ Diêm Trùng nghĩ nhiều, liền tính đợi hần tốt hơn rồi nói sau.

Buổi chiều, khoa kinh tế và hội học sinh nghe tin Diêm Trùng bị thương sau liền tổ chức tới thăm, Diêm Trùng tiểu ý đầy mặt tiếp đãi bọn họ, nhưng trong lòng lại càng nặng nề. những người này cũng đã biết thì sao người nhà hần lại không biết được đâu, hiện tại không có động tĩnh gì không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Diêm Trùng đã đoán trước được sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày, nhưng ngày đó so với hần nghĩ còn đến sớm hơn, mà người đến bệnh viện đầu tiên lại là người mềm lòng nhất trong nhà, cực kì luyến tiếc Diêm Trùng chịu khổ - bà ngoại.

Bà ngoại tới, Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông đều đang có mặt, đi cùng với bà là viện trưởng bệnh viện còn có bác sỹ phụ trách của hần, cho dù bọn họ đã thao thao bất tuyệt hướng bà ngoại cam đoan rằng vết thương của Diêm Trùng đã khôi phục rất tốt, tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không để lại bất cứ di chứng hay sẹo khiến người ta chú ý. thế nhưng bà ngoại tới nhìn thấy ngoại tôn bộ dạng bệnh nặng gầy một vòng nằm trên giường, như trước đau lòng khôn nguôi, không khỏi đối với phụ tử Diêm gia không nể mặt mà ra tay quá nặng có oán giận nho nhỏ, đều là do bọn họ, mới hại Diêm Trùng không có ngày yên ổn.

Bà ngoại trong lòng đem hai người kia trách cứ một phen, nhưng bề ngoại lại bất động thanh sắc, chỉ nhẹ nhàng sờ sờ tóc Diêm Trùng bị cắt ngắn tới độ nhìn thấy cả da đầu.

Đây cũng là lần đầu tiên sau khi hần rời khỏi Diêm gia gặp lại bà ngoại, Diêm Trùng cũng không biết bà đã gặp qua Kỉ Tiểu chưa, nhưng lúc này cảm thụ sự ôn nhu qua lòng bàn tay bà, trong mắt mang áy náy nhìn bà ngoại, rất nhiều lời muốn giải thích mà không biết bắt đầu từ đâu.

Những người ngoài phi thường hiểu biết là nhẹ nhàng rời đi, Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông cũng ra ngoài phòng bệnh để không gian lại cho hai bà cháu nói chuyện, Vương Hi Đường du dự vẫn cầm di động lên.

Điện thoại vang lên mười tiếng chờ mới có người nghe, một giọng nói đậm mạc vang lên ở đầu dây.

Vương Hi Đường nói: “Cậu thật sự không tới thăm sao? Diêm Vương vẫn đợi cậu...”

Bên kia dừng một lúc mới lên tiếng: “Trường học có nhiều việc.”

“Kỉ Tiểu...” Vương Hi Đường đánh gãy cậu: “Cậu không cần giải thích với tớ, chỉ cần có thể qua được cánh cửa của chính mình là được...”

Kỉ Tiểu trầm mặc một lát, trực tiếp cúp điện thoại.

Liêu Viễn Đông nghiền thuốc lá, trốn ở cầu thang bộ hút thuốc, hút xong trở về thấy Vương Hi Đường lẳng lẳng nhìn điện thoại, đáy mắt mang theo cảm xúc phức tạp.

“Chuyện này đúng thật không dễ làm.” Liêu Viễn Đông cào tóc, cũng có lúc phải hao tổn tâm trí: “Lão thái gia kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, chỉ cần Diêm Vương có thể quyết tâm vượt qua khốn khổ bản cùng thì lão thái gia sớm muộn gì cũng luyến tiếc, nhưng khó nhất kỳ thật là...”

Liêu Viễn Đông nói chưa dứt lời, Vương Hi Đường cũng minh bạch, là Diêm Hồng Tá. Thủ đoạn của Diêm Hồng Tá ngay cả Vương Hi Đường cũng từng nghe nói qua, có tiếng cứng mềm không nã, đối với Diêm Trùng vẫn luôn mặt kệ không quản giáo nhưng khác với nhà Liêu Viễn Đông sống chết không hỏi ở chỗ, từ đầu tới chân Diêm Trùng đều bị Diêm Hồng Tá nắm chặt trong tay, nói là học ở u thị, nhưng Diêm Trùng làm gì Diêm Hồng Tá đều biết rõ, lúc trước về điểm này đều là Diêm Hồng Tá khoan hồng độ lượng cho con trai, nhưng nếu con trai thật sự phạm lỗi, Diêm Hồng Tá nói thu thập liền có thể thu thập hần ngay, mặt kệ hần có muốn hay không hơn nữa còn tuyệt đối hạ thủ không lưu tình.

Lần này chuyện của Diêm Trùng và Kỉ Tiểu, chỉ cần Diêm Hồng Tá không muốn, hai người bọn họ thế nào cũng không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn (5 ngón tay bô tát trong phim Tây Du Ký ấy) chẳng sợ bọn họ hô bằng cầu hữu cho dù có toàn lực giúp đỡ cũng vô dụng, đây cũng là lý do đầu tiên Liêu Viễn Đông từng an ủi khuyên giải Diêm Trùng, đương nhiên, Liêu Viễn Đông trước kia cũng nói rất nhiều đạo lý, hiện tại rơi vào cùng trường hợp đã sớm không nói nên lời, ngược lại càng lý giải khổ sở trong lòng Diêm Trùng.

Tóm lại tình huống lúc này chỉ có một chữ: Nan!

Bà ngoại cũng không ở quá lâu, cũng không giáo huấn Diêm Trường cái gì, chỉ nói hần hảo hảo chăm sóc thân thể, lại nói thêm hai ngày sau bà sẽ quay lại, trước khi đi, bà còn nhân tiện hỏi một câu Kỉ Tiểu đi đâu rồi?

Diêm Trường ngưng lại, nói: “Cậu ấy đang ở trường, bài tập khoa cậu ấy rất nhiều, con bảo cậu ấy đừng tới.”

Bà ngoại không nói, Diêm Trường ngẩng đầu vội giải thích một câu: “Buổi tối cậu ấy sẽ tới, mỗi ngày đều tới, con nằm viện mấy ngày đều là cậu ấy chiếu cố, cậu ấy thực vất vả, gầy rất nhiều...”

Bà ngoại nhìn Diêm Trường, Diêm Trường đôi mắt mở to tràn ngập kiên định, tựa hồ thật sự nghĩ như vậy, bà ngoại có chút không đành lòng nhìn hần, chỉ gật đầu, cái gì cũng không nói liền lỵ khai.

Sau khi bà ngoại rời đi, Diêm Trường vẫn cầm di động ngồi không nhúc nhích, hần không gọi điện thoại cho Kỉ Tiểu, sợ cậu ngại mình phiền, chỉ là mỗi giờ qua đi đều nhìn màn hình một chút, sợ đồng hồ di động mình không chuẩn xác.

Chạng vạng, Vương Hi Đường và y tá đưa cơm cùng đi tới, sắc mặt phi thường tốt, đều là những món Diêm Trường thích ăn, Diêm Trường lại chỉ nhìn nói: “Chờ chút đi, làm thêm một phần, chốc nữa Kỉ Tiểu cũng tới, cậu ấy thích ăn tôm bóc vỏ, và các món chiên.”

không lâu sau, các món ăn tươi mới mỹ vị cộng thêm những món ăn làm cho Kỉ Tiểu đều được bụng tới, nhưng thẳng tới khi chúng đều đã nguội lạnh thì cũng không chờ mong những người thích sẽ tới ném thử.

Trước khi đi ngủ, Vương Hi Đường rút cuộc nhịn không được gọi người đem những đồ ăn này đi, cậu nhìn Diêm Trường tĩnh lặng tựa vào đầu giường không nói một lời ngẩng ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng rời khỏi phòng bệnh.

Lúc lên xe, Vương Hi Đường nhấn một tin cho Kỉ Tiểu: Diêm Trường ngày 20 sẽ xuất viện.

Không biết kết quả sẽ thế nào nhưng bọn cậu cũng chỉ có thể đứng ngoài nhìn.

Ngày 19, Kỉ Tiểu có tiết, sáng học triết, sử, thảo luận văn hóa thiên triều, chiều học căn bản quốc học, chỉ có 2 tiết, Kỉ Tiểu trực tiếp đi siêu thị, mua nguyên liệu về nấu ăn, vừa làm bếp vừa đọc sách dạy nấu ăn thật dày, Kỉ Tiểu phi thường nghiêm túc dựa vào đó nấu ăn rồi ném thử từng món từng món một, trong đó có món thất bại có món thành công. Thẳng tới khi thành công hết một bàn đầy đồ ăn, Kỉ Tiểu mới ngừng tay. Tuy rằng hương vị không biết thế nào nhưng ít ra bề ngoài nhìn cũng không tệ.

Kỉ Tiểu rất vừa lòng, đem chúng đóng gói, nhìn nhìn thời gian, bốn rưỡi, dùng hai hộp giữ ấm lớn mang tới bệnh viện.

Diêm Trường ở phòng bệnh phi thường được hậu đãi, không chỉ rộng rãi thoáng mát mà bên trong cũng đầy đủ vật dụng của một gia đình bình thường, còn có một phòng toilet và một phòng khách riêng.

Kỉ Tiểu tới nơi không thấy Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông, cậu vừa định đẩy cửa đi vào liền nghe bên trong truyền tới hai giọng nói trung niên xa lạ.

“.... Dù thế nào thì chúng tôi cũng phải cảm ơn cậu Diêm Trường, Lam Lam nhà chúng tôi có bằng hữu như cậu chúng tôi thực yên tâm.”

“Đúng thế, Lam Lam nhát gan, nhưng được cái nhiệt tâm, cũng phải phiền các thầy cô và bạn học giúp đỡ nhiều.”

Kế tiếp đều là khen ngợi Diêm Trường, rồi sau đó vang lên một giọng nữ thanh thúy đánh gãy bọn họ: “Ba mẹ, hai người nói cứ như con rất vô dụng vậy, thật mất mặt a.”

Đôi vợ chồng trung niên lập tức mỉm cười, thực hiển nhiên ba người bọn họ đến để cảm tạ Diêm Trường ngày đó đã giúp đỡ con gái mình, trừ đó ra còn có tâm ý gì khác nữa, người bên ngoài cũng không tiện phỏng đoán.

Kỉ Tiểu buông tay định mở cửa xuống, quay ra ngồi trên ghế ngoài hành lang lẳng lặng nghe bên trong trò chuyện, Diêm Trùng không mở miệng nhiều, nhưng Thẩm gia phu thê nói thì hắn vẫn khách sáo đáp lại một câu, liền bởi vậy là thời gian trò chuyện diễn ra rất lâu, sắc trời bên ngoài cũng đã tối đen nhưng bọn họ cũng không có dấu hiệu muốn rời đi.

Đột nhiên, Kinh Dao đi tới, nhìn thấy Kỉ Tiểu đang ngồi ở ngoài phòng bệnh, hơi hơi sửng sốt, còn tưởng rằng Diêm Trùng đang nghỉ ngơi, nhưng khi cô nghe thấy động tĩnh bên trong, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Không nói hai lời, liền đẩy cửa ra đi vào, hai vợ chồng bên trong đang cao hứng khoe khoang con gái mình thấy một cô gái thập phần xinh đẹp đi vào liền sửng sốt một chút, Trần Lam Thiển cũng có chút ngoài ý muốn.

Kinh Dao coi như có lễ độ gật đầu chào bọn họ, trực tiếp đi qua ba người tới bên giường Diêm Trùng, đặt móng ngồi xuống, vươn tay sờ soạng hắn một phen: “Khôi phục thực nhanh.”

Giọng nói của cô quan tâm, thế nhưng Diêm Trùng biết kia lực đạo kia thực không nhẹ, vừa lúc ấn mạnh lên vết thương vừa khép miệng của hắn.

Diêm Trùng đau nhe răng, vừa muốn trả lời đã thấy Kinh Dao nói xong cũng không nhìn hắn, chỉ hướng nhìn ra cửa, Diêm Trùng nhìn theo, lại nhìn thấy Kỉ Tiểu không biết đứng đó từ lúc nào.

Diêm Trùng nguyên bản đang trầm mặt trong nháy mắt mắt sáng lạn hơn hắn, vội vàng muốn đẩy Kinh Dao ra trực tiếp xuống giường, Kỉ Tiểu trước khi hắn phản ứng liền chậm rãi đi tới.

Ba người nhà họ Thẩm đối với việc xuất hiện của Kỉ Tiểu hoàn toàn không chú ý, ngược lại hành vi của Kinh Dao khiến Trần Lam Thiển nhìn tới mặt có chút xanh trắng.

Hết chương 128

129. Chương 129

Kinh Dao nhìn Kỉ Tiểu một cái, rồi quay đầu cầm bình nước trên bàn rót cho mỗi người ở đây một cốc nước lại đối với vợ chồng trung niên nói: “Cô chú đã tới rất lâu rồi ạ, nói chuyện cũng đã nhiều, mời cô chú uống nước.”

Cô bày ra tư thái người làm chủ khiến một nhà Trần Lam Thiển đều có chút ngoài ý muốn, mấy người nhìn nhau, coi như thức thời đứng dậy cáo từ, Kinh Dao lại phi thường nhiệt tình nhất định một đường tiễn họ đem tổng xuất đi, nhìn nhìn sắc mặt Trần Lam Thiển, Kinh Dao cười càng khéo léo hào phóng.

Bên này mấy người đó vừa đi, phòng bệnh lại khôi phục một mảnh yên tĩnh, chỉ để lại hai người hai mặt nhìn nhau.

Diêm Trùng thấy Kỉ Tiểu yên lặng nhìn một đồng hoa quả không nói lời nào, lập tức xốc chăn xuống giường, miệng nói: “Cậu đến khi nào? Đến sao không vào luôn? Vừa rồi bọn họ tới thăm tớ, tớ cũng không thể đuổi bọn họ đi...”

Hắn nóng vội ngay cả giày cũng không kịp đi, cứ thế chân trần chạy tới chỗ Kỉ Tiểu, tuy rằng phòng mở điều hòa nhưng vẫn đang ở mùa đông, vẫn rất lạnh, Kỉ Tiểu bị một phen nắm tay, bận rộn ngẩng đầu đem Diêm Trùng đẩy về phía giường.

Diêm Trùng còn muốn giải thích, Kỉ Tiểu nói: “Nằm trước đã.”

Diêm Trùng từ khi bị thương liền ít khi xuống giường, lúc này đầu có chút choáng, dễ dàng bị Kỉ Tiểu ấn ngồi lên giường, nhưng nắm tay Kỉ Tiểu vẫn không bỏ ra, Diêm Trùng khẩn trương đánh giá sắc mặt Kỉ Tiểu, thấy cậu mặt mày bình thản, cũng không quá nhiều lạnh ý, nội tâm căng thẳng lúc này mới dần thả lỏng, nhưng một trận nhớ nhung tra tấn hắn lúc này lại mãnh liệt dâng trào, đã nhiều ngày không gặp Kỉ

Tiểu như vậy, hần nhin không được là vòng tay quanh eo Kỉ Tiểu, đem cậu kéo tới trước mặt, gắt gao dán mặt vào ngực Kỉ Tiểu, hấp thu khí tức hần mê luyện không thể dứt bỏ.

Kỉ Tiểu cảm thụ lực đạo tay Diêm Trùng quá nặng, cúi đầu nhìn mái tóc ngắn ngủi trước mắt, thật lâu không nhúc nhích.

Đợi tới khi Diêm Trùng ôm đủ, chính hần ngẩng đầu lên, thật cẩn thận hỏi: “Cậu ăn tối chưa?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, tầm mắt nhìn sang một bên, Diêm Trùng cũng nhìn lại lập tức thấy mấy hộp giữ ẩm đặt ở trên sô pha, hai mắt sáng lên, cơ hồ có chút không thể tin được.

Kỉ Tiểu dùng chút lực mới kéo hai tay Diêm Trùng ra khỏi người mình, đi qua mở ba hộp giữ ẩm ra, đem đồ ăn đặt lên bàn, rồi mới mang dép lê đưa cho Diêm Trùng, đỡ hần xuống giường, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bàn.

Nhìn một bàn đồ ăn mà trước kia Diêm Trùng chưa từng được Kỉ Tiểu nấu cho, Diêm Trùng như lọt vào trong sương mù, hần mờ mịt nhìn Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu lấy ánh mắt lạnh nhạt đáp lại, nhìn Diêm Trùng càng phát ra cảm giác giống như mình đang nằm mơ.

“Cậu...làm cho tớ ăn sao?”

Kỉ Tiểu ngồi xuống đối diện hần, lấy qua đôi đũa đưa cho hần nói nhỏ: “Đáng tiếc đã hơi nguội.”

Diêm Trùng bận rộn lắc đầu: “Không...không sao cả.”

Nói xong, lập tức gấp một đũa măng tới bát, lang thôn hổ yết ăn sạch, nhưng hần gần đây không ăn đồ mặn, lập tức lại gấp ăn tiếp, lập tức mãnh liệt ho khan.

Kỉ Tiểu bận rộn rót nước cho hần, còn phi thường tri kỉ vô nhẹ lưng Diêm Trùng.

Diêm Trùng mở to mắt đỏ bừng không chớp nhìn cậu, ho khan chảy cả nước mắt, lại có chút ảo giác như mình đang khóc.

Kỉ Tiểu dưới tầm mắt hần liền chuyển mắt đi nơi khác, đem cốc nước đặt xuống bàn, ngồi lại nói: “Từ từ ăn.”

Diêm Trùng bình ổn, rồi gấp thức ăn cho Kỉ Tiểu: “Cậu cũng ăn...” tiếp đó lại từng miếng từng miếng nhét thức ăn vào miệng, giống như tù nhân bị bỏ đói lâu ngày.

Kỉ Tiểu đồng dạng không chuyển mắt nhìn hần, thẳng tới khi Diêm Trùng thúc giục Kỉ Tiểu mới chậm chạp gấp đồ lên ăn: “Có chút nhạt.”

Diêm Trùng nhếch môi cười: “Tớ lại thấy ăn rất ngon, lần sau cho nhiều muối chút là được.”

Kỉ Tiểu cụp mắt xuống, nhẹ nhàng mỉm cười.

Diêm Trùng bị nụ cười này của cậu mạnh mẽ đâm tới, hần vươn tay sờ sờ mặt Kỉ Tiểu, hỏi một câu chả liên quan gì: “Ồ trường vẫn tốt chứ?”

Kỉ Tiểu gật đầu, hôm nay ngoang ngoãn hỏi gì đáp nấy.

“Rất tốt, tớ đã xin nghỉ cho cậu, cậu có thể hảo hảo nghỉ ngơi thêm vài ngày.”

Diêm Trùng nói: “ngày mai tớ xuất viện, tớ ở nhà còn phải đợi cậu về chăm sóc, tớ và cậu cùng tới trường ngược lại còn tiện hơn, tớ có thể ngủ ở trên lớp.”

Kỉ Tiểu không nói chuyện, liền đem món thịt thái sợi xào tỏi hương vị không tệ đẩy tới trước mặt Diêm Trùng.

Cho dù Diêm Trùng trong lòng thực tham lam rất muốn đem toàn bộ đồ ăn càn quét hết sạch nhưng thân thể hần lúc này không thích hợp để ăn uống quá độ, ăn bằng 5 phần ngày xưa đã có chút nghẹn họng, Kỉ Tiểu nhìn ra tốc độ ăn của hần rõ ràng biến chậm, phi thường sâu sắc đứng dậy đem đồ ăn thu lại.

Diêm Trùng gờ đũa ở đằng kia luyện tiếc nói: “Đóng gói để trong tủ lạnh đi, ngày mai sẽ mang về.”

Kỉ Tiểu phối hợp gói lại cho hần, sau đó bỏ vào tủ lạnh.

Diêm Trường ở trên ghế nhìn cậu bạn rợn, trên mặt ngây ngô cười không thu hồi.

Đợi tới khi Kỉ Tiểu sắp xếp xong, Diêm Trường nói: “Tớ muốn đi tắm.”

Kỉ Tiểu có thể không biết tính khí hần sao: “Bác sỹ nói không được để vết thương đụng vào nước?”

“Cho nên mới cần cậu hỗ trợ.” Diêm Trường lý do thực đầy đủ.

Đổi lại làm trước kia Kỉ Tiểu tuyệt đối sẽ không để ý tới hần, thế nhưng lúc này cậu không chút do dự chạy vào phòng tắm chuẩn bị nước cho Diêm Trường.

Xắn tay áo đi ra, áo khoác cũng cởi, so với nghiêm trang ngày thường thì thêm một phần tùy tính.

Diêm Trường được một tác tiền một thước muốn Kỉ Tiểu cởi quần áo cho hần: “Tớ sẽ tự gọi đầu.” hần tự nhiên nói.

Kỉ Tiểu nhìn Diêm Trường mặc áo bệnh nhân, có thể gọi đầu được coi như có bản lĩnh, nhưng cậu không nói hai lời, hai ba cái liền giúp Diêm Trường cởi cúc áo, lại không đợi hần mở miệng, trực tiếp kéo quần xuống luôn, sau đó đỡ hần vào phòng tắm.

Nước ấm vừa đủ, Kỉ Tiểu đỡ Diêm Trường vào trong bồn, trước một bước ngồi ở bên cạnh đỡ cổ hần, Kỉ Tiểu khí lực không lớn, tư thế này kỳ thật mệt chết đi, thế nhưng thấy Kỉ Tiểu ở ngay gần trước mặt mình, đã lâu rồi chưa thân cận qua khiến hô hấp Diêm Trường lập tức liền dồn dập lên.

Làn da Kỉ Tiểu trắng tuyết vô cùng mịn màng, trừ việc nhìn được chút tơ máu nhợt nhạt ẩn hiện ra thì căn bản nhìn không ra một lỗ chân lông nào, trong một năm này, mặt cậu đã dài hơn một chút, rút đi vẻ ngây ngô lại càng phát ra vẻ tinh xảo duy mỹ, đặc biệt mỗi khi nhìn từ một bên vào thì lông mi thật dài cong vút, sống mũi thẳng tắp lại đến đường cong cằm, độ nông sâu vừa phải giống như được vẽ tỉ mỉ thanh lệ như một bức tranh.

Nếu không phải do tính tình Kỉ Tiểu cự tuyệt người khác cách ra cả ngàn dặm thì Diêm Trường nghĩ, chỉ với bộ dạng này của cậu cũng đủ hấp dẫn thu hút bao nhiêu người.

Ví dụ như cái tên Thôi Hương kia... nghĩ tới cậu ta Diêm Trường lại có chút nghiêng răng.

Nhưng chính hần sau khi lên đại học cũng đã thay đổi đáng kể, ngũ quan càng thêm lập thể, khi không bị sự phiền lòng công kích thể xác và tinh thần mệt mỏi thì Diêm Trường luôn phát ra dương quang khí chất phi thường hấp dẫn người, cho dù lúc này đang là bệnh nhân, cũng không có đem hần tra tấn quá mức biến dạng, ngược lại có bộ dáng thanh niên suy sút.

Nhận thấy ánh mắt thâm thúy gần gũi hỏi thăm của Diêm Trường, Kỉ Tiểu không có nhìn hần, lấy sữa tắm đổ ra lòng bàn tay rồi xoa lên người hần.

Tình huống đặc thù liền có đặc thù đối đãi.

Khi cảm thụ bàn tay trắng mịn lành lạnh của Kỉ Tiểu trượt qua ngực bụng cùng tứ chi mình, Diêm Trường nhận không được nheo mắt lại, đôi mắt mang theo vẻ hưởng thụ, chỉ khi Kỉ Tiểu càng ngày càng đi xuống gần tới chỗ mấu chốt, loại hưởng thụ này lại biến thành tra tấn muốn mà không được, ngay sau đó tiếp tục tiến hóa thành ẩn nhẫn hưng phấn.

Kỉ Tiểu không để ý ánh mắt ám chỉ của Diêm Trường, ý bảo tự hần thu phục địa phương không chịu không chế kia đi, Diêm Trường lại một phen vòng tay qua vai Kỉ Tiểu kéo cậu xuống hôn môi.

Kỉ Tiểu vốn tư thế khó khăn ngồi không vững, bị Diêm Trường kéo xuống lần này suýt nữa thì rúc đầu vào bồn tắm nhưng hơn phân nửa thân thể vẫn bị ngập trong nước, Diêm Trường thuận thế ôm kéo Kỉ Tiểu, khiến hai người dán lại càng gần, hơi thở quấn quýt, miệng lưỡi giao triền, triệt để dính lại với nhau.

Không giống Diêm Trường nhìn qua suy yếu, hần hôn như trước cường thế mà tràn ngập chiếm hữu dục, một khoảng thời gian vắng vẻ đã đem cảm giác không an toàn ẩn sâu trong lòng hần kích phát ra, hiện tại có thể ôm Kỉ Tiểu, Diêm Trường thậm chí nghĩ quyết không thể buông tay người này, vô luận phát sinh chuyện gì đều không thể mất đi cậu ấy. nụ hôn nóng bỏng, ôm chặt Kỉ Tiểu đến mức gần như muốn cắt đứt người cậu ra, Kỉ Tiểu chịu đựng đau đớn mặc người nọ công thành đoạt đất, chỉ nhú chặt mi, tiết lộ cảm giác chân thật từ nội tâm.

Diêm Trùng vất vả rời đi đôi môi sưng đỏ của Kỉ Tiểu, lập tức dọc theo cần cổ cậu liếm mút xuống, hần từ từ đến, ôn nhu dùng tiết tấu tạo Kỉ Tiểu cảm giác thoải mái, nhưng vừa chạm tới da thịt cậu, lý trí hần liền lung lay sắp đổ, Kỉ Tiểu là khắc tinh lớn nhất đời hần, hần không sợ hai bàn tay trắng, nhưng tiền đề là, Kỉ Tiểu nhất định phải ở bên hần.

Diêm Trùng hôn hôn, rồi chậm rãi ngừng lại, người bị hôn quá mức dụ ngoạn, không hề phản kháng nhưng cũng không đáp lại hần, Diêm Trùng ngẩng đầu nhìn mặt Kỉ Tiểu, khuôn mặt cậu ửng hồng, nhưng trong mắt vẫn thanh tĩnh, chỉ yên lặng thừa nhận mọi động tác của Diêm Trùng, dù cho những động tác đó có chút thô bạo cùng vội vàng.

Đối với biểu tình này của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng bất giác trong lòng hốt hoảng, hần đem Kỉ Tiểu tới trước mắt, muốn ôn cậu, muốn tiếp tục nhiệt tình vừa rồi, thế nhưng không biết vì sao bỗng nhiên không thể nào làm tiếp được.

Hần bất động, Kỉ Tiểu cũng không thể tùy ý hần ngồi yên như thế, dưới ánh mắt nóng rực của Diêm Trùng, Kỉ Tiểu nhẹ nhàng đẩy hần ra, mang theo một thân ướt đầm rời khỏi bồn tắm, nói: “Nước lạnh rồi, đứng lên đi.”

Cậu giúp Diêm Trùng lau khô thân thể, Diêm Trùng cũng không phản đối, mà rất phối hợp mặc dục bào ra ngoài, Kỉ Tiểu lại cầm quần áo sạch sẽ tới cho hần thay.

Diêm Trùng nhìn bộ dạng chật vật của cậu nói: “Cậu cũng thay đồ đi, chỗ đó có đồ mới đấy.”

Kỉ Tiểu ngưng lại rồi gật đầu.

Diêm Trùng nhìn cậu cởi quần áo lộ ra tấm lưng thon gầy cùng thắt lưng tinh tế mảnh khảnh, dục niệm cuối cùng trong mắt hoàn toàn cõi bỏ.

Nhìn đồng hồ, đã hơn 9h, Kỉ Tiểu vừa quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt ngóng trông của Diêm Trùng, hần luyến tiếc cậu rời đi, tuy rằng ngày mai liền có thể sẽ gặp mặt.

Kỉ Tiểu thu thập quần áo bẩn xong, đi tới bên giường Diêm Trùng, Diêm Trùng hướng cậu vươn tay, Kỉ Tiểu không chần chờ nắm lấy, sau đó bị hần kéo lên giường.

Giường rất lớn, đủ cho hai người nằm, chỉ là ổ chăn có chút lạnh, may mà người Diêm Trùng rất áp áp, hần gắt gao ôm chặt Kỉ Tiểu, dùng chính nhiệt độ cơ thể mình để ủ ấm cho cậu.

Kỉ Tiểu im lặng tựa vào trong lòng hần, cảm thụ tiếng tim đập bình ổn của Diêm Trùng.

Diêm Trùng nắm tay Kỉ Tiểu mềm mại mà lạnh lạnh: “Tớ vẫn giữ lời hẹn đi ăn nhà hàng, xuất viện chúng ta liền đi ăn, sau đó cùng cậu tới viếng ba, kế hoạch không thay đổi, chờ thân thể tớ tốt hơn, chúng ta kiếm được tiền, lại ra ngoài đi du lịch nhé, lần này sẽ đi xa một chút, tìm nơi phong cảnh đẹp, cậu có thể ngồi vẽ, không cho người khác, chỉ vẽ hai chúng ta.... Sau đó chúng ta lại đi leo núi, nếu cậu không leo được tớ sẽ công cậu, rồi dạy cậu chơi bóng, làm nhiều vận động chút cũng tốt.”

Nói tới đây, Diêm Trùng bỗng nhiên không nói được nữa, nhưng hần vẫn cố gắng nói: “vô luận là miễn cảm, hay bất cứ cái gì khác, đều sẽ tốt...sẽ tốt thôi.”

Kỉ Tiểu nghe giọng hần trầm thấp, lại một lần mỉm cười, nụ cười lúc này là thực sự khoái hoạt, giống như Diêm Trùng đã miêu tả, có vô hạn hi vọng ngưng kết tại khóe môi, nhưng hốc mắt hơi khép mơ hồ có chất lỏng trong suốt chợt lóe, chỉ một cái chớp mắt lướt qua...

Hết chương 129

130. Chương 130

Đêm nay mặc dù đang ôm người trong lòng ngủ ngon nhưng Diêm Trùng không thể nào an tâm được, ban đêm hần tỉnh lại vài lần, mỗi lần đều là vì ác mộng mà tỉnh, nhưng khi mở mắt ra thấy Kỉ Tiểu vẫn đang

ở bên người, Diêm Trùng liền yên lòng được một chút, cứ như vậy mơ mơ màng màng thật lâu, mãi cho tới sau nửa đêm mới ngủ được.

Này cảm giác giấc ngủ này rất sâu, đợi tới khi hần dậy thì mặt trời đã lên rất cao, Diêm Trùng trực giác vươn tay sờ soạng tìm người bên cạnh, xúc giác lạnh lẽo, Diêm Trùng cả kinh bật người ngồi dậy.

Lúc này cửa được đẩy ra, y tá cùng bác sỹ đi tới.

Diêm Trùng muốn hỏi Kỉ Tiểu đầu, bác sỹ bắt đầu tiến hành đợt kiểm tra cuối cùng cho hần, trong lúc đó thì Liêu Viễn Đông và Vương Hi Đường cũng tới, hai người họ cùng nhau thu dọn hết đồ đạc cho hần.

Diêm Trùng ngồi ở trên giường, động tác thập phần phối hợp, thế nhưng thần sắc lại có vẻ rất nôn nóng, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào di động để ở tủ đầu giường, nhưng từ đầu tới cuối di động của hần đều thập phần im lặng.

Diêm Trùng ngay từ đầu nghĩ Kỉ Tiểu có thể đã đi mua bữa sáng, hoặc là cùng bác sỹ trao đổi tình hình khôi phục của hần, thế nhưng trôi qua rất lâu mãi cũng không thấy người đâu, Diêm Trùng lại nghĩ cậu đại khái đã về nhà trước hoặc là tới trường học, chờ tới khi hần xuất viện thì sẽ đến đón. Nhưng bận việc nửa ngày cũng tới giờ xuất viện, Kỉ Tiểu vẫn không xuất viện, Diêm Trùng lại tự an ủi bản thân là Kỉ Tiểu đang ở nhà chờ mình, không đến đón cũng không sao cả, dù sao chính mình giờ cũng có thể chạy nhảy, trở về tính dưỡng 2 ngày liền khỏe.

Dưới sự vui vẻ đưa tiễn của y tá và bác sỹ phụ trách, Diêm Trùng và Đông-Đường hai người ra khỏi bệnh viện, ở bãi đỗ xe lại gặp bà ngoại.

Bà ngoại nói: “Diêm Trùng, con theo ta trở về, A Quế đã làm canh cho con ở nhà rồi.”

Diêm Trùng cười lắc đầu, hần không muốn nói ra lời cự tuyệt, khiến bà ngoại thương tâm, thế nhưng vào thời khắc này, lòng hần tràn đầy ý nghĩ muốn đi tìm Kỉ Tiểu.

Diêm Trùng nói: “Bà ngoại, Kỉ Tiểu đang đợi con.”

Bà ngoại nghe lý do thoái thác như vậy phải nhẩn lăm mới không toát ra cảm xúc bùng nổ quá mức, nhưng ánh mắt vẫn đỏ hồng lên: “Diêm Trùng, con vẫn không nghĩ ra sao?”

Diêm Trùng tươi cười có chút miễn cưỡng, cũng lộ ra chút quỷ dị: “Con và Kỉ Tiểu đã sớm quyết định, bà cũng biết mà.”

Bà ngoại kinh ngạc nhìn hần, trong mắt ẩn hàm thần sắc khiến Diêm Trùng mê mang, vừa bất đắc dĩ lại vừa thương tiếc, còn có đau lòng sâu sắc.

“Ta ở nhà chờ con...” bà ngoại há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ bỏ lại những lời này, mở cửa xe bước lên rồi rời đi.

Nhìn xe bà ngoại xa dần, Diêm Trùng cũng vội vàng lên xe, nói với Liêu Viễn Đông: “Đi thôi, chúng ta cũng mau chút.”

Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông liếc nhau, đều ở trong mắt đối phương thấy được một tia không đành lòng.

Trên đường về “ổ chó nhỏ”, Diêm Trùng vẫn cảm di động nhìn nhìn, hần nghĩ tới qua cùng Kỉ Tiểu hồ động vẫn còn âm áp, nhưng nghĩ tới hôm nay sáng sớm đối phương đã đi không nói lời từ biệt, có loại cảm giác bất an không nói nên lời chậm rãi bao phủ.

Diêm Trùng cố gắng giữ vững tâm lý của mình không được giống nữ nhân suy nghĩ lung tung, tuy rằng trước mắt hết thấy đều tựa hồ đang lâm vào tình cảnh khó khăn, nhưng hần vẫn tin tưởng chắc chắn, chỉ cần cả hai không buông tay, cuối cùng cũng sẽ có một ngày khá lên.

Chỉ cần bọn họ đều không buông tay.

Lúc xuống xe quá vội, Diêm Trùng thấy hơi hoa mắt, cước bộ có chút loạn, may mà Liêu Viễn Đông nhanh tay đỡ hần, miệng còn bất mãn nói: “Rõ ràng vẫn chưa khỏe hần...”

Diêm Trùng lại gạt tay Liêu Viễn Đông ra: “Không sao đâu, hôm nay ánh nắng có chút chói mắt.”

Liêu Viễn Đông nhìn hần vừa đứng vững đã vội vàng chạy lên lầu, không khỏi cùng Vương Hi Đường đi ở đằng sau.

Diêm Trường khẩn cấp mở cửa phòng, rõ ràng mới 10 ngày không về, mà tưởng niệm đối với nơi này tựa như đã rất nhiều năm ở đây, căn phòng giống như lúc hần rời đi, sạch sẽ đơn giản, sáng sủa gọn gàng không dính một hạt bụi, biểu hiện Kỉ Tiểu mỗi ngày đều có quét dọn, quét dọn chỗ ở của hai người.

Diêm Trường bỏ mọi thứ xuống đất đi một vòng quanh nhà, lại không hề phát hiện thấy bóng dáng Kỉ Tiểu.

“A, chắc đi lên lớp.” hần vừa ra phòng khách liền tiếp đón Liêu Viễn Đông và Vương Hi Đường ngồi xuống: “muốn uống nước thì tự đi rót, hần là có nước.”

Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông lại không ngồi xuống, chỉ nhìn theo Diêm Trường một mình đi tới đi lui chuyển động trong phòng, trên mặt vẫn mang theo ý cười, thế nhưng sau mỗi bước đi, nụ cười kia dần rũ xuống một phần. đến cuối cùng biểu tình có chút vụn vẹo.

Vương Hi Đường nhin không được gọi hần một tiếng: “Diêm Vương...”

Diêm Trường không để ý tới cậu.

Vương Hi Đường dừng một chút lại gọi lần nữa: “Diêm Vương.”

Diêm Trường quay đầu lại, khẩn trương nói: “Mọi thứ sao lại thiếu rất nhiều, chẳng lẽ là bị trộm?”

Vương Hi Đường nói không nên lời.

Diêm Trường lắc đầu, tay buông thẳng dọc chỉ quần: “Cậu ấy đang ở trường.”

“Cậu ấy hôm nay có tiết sao?”

“Cậu ấy...” Diêm Trường ngốc lảng: “Cậu ấy còn việc khác phải làm.”

“Cậu ấy làm gì?” Liêu Viễn Đông nhìn hần: “Hôm nay là thứ bảy.”

Diêm Trường vuốt mặt: “Làm việc ngoài giờ, hoặc là vẽ tranh, anh không phải đã giới thiệu việc cho cậu ấy sao, Kỉ Tiểu bề bộn nhiều việc, nhà xuất bản cũng thấy được cậu ấy vẽ không tồi.”

Liêu Viễn Đông mày triệt để nhú lại, anh ta giữ chặt Diêm Trường vẫn đang nhích tới nhích lui nói: “Gọi điện cho cậu ấy đi.”

Diêm Trường bất động.

Liêu Viễn Đông cao giọng lặp lại một lần nữa: “Gọi đi!”

Diêm Trường do dự, mới chậm rãi lấy di động trong túi ra, không dễ dàng mở khóa máy, lúc ấn số gọi ngón tay run rẩy.

Vương Hi Đường nhin không được quay mặt đi.

Diêm Trường nhìn tín hiệu trên màn hình biểu hiện đang gọi, một lát cảm điện thoại để lên tai.

Qua một lúc, hần lại buông thông, nói: “Là âm báo bận, Kỉ Tiểu không có việc gì.”

Liêu Viễn Đông không nói lời nào, Diêm Trường cũng không lên tiếng, trong phòng một mảnh yên tĩnh chỉ có từ trong di động phát ra tiếng tút tút mỏng manh kéo dài, một lần lại một lần, bám riết không tha. Thật lâu sau, âm thanh rốt cuộc đình chỉ, điện thoại cũng khôi phục rồi dần đen ngòm.

Diêm Trường vừa định thu hồi di động thì chuông tin nhắn vang lên.

Diêm Trường nhìn chằm chằm tên người gửi tin nhắn đến bất động, Liêu Viễn Đông vươn tay cầm di động của hần lên, Diêm Trường muốn giật lại nhưng anh ta tránh được, mở tin nhắn ra xem, rồi trả lại cho Diêm Trường.

Nhưng lần này Diêm Trường bỗng nhiên không dám cầm.

Liêu Viễn Đông kiên trì gờ tay, mâu quang thâm trầm, thẳng tới khi Diêm Trường chịu tiếp mới thôi.

Diêm Trùng hít sâu một hơi, đọc tin nhắn.

[tớ đã chuyển ra khỏi phòng trọ rồi, chìa khóa để ở dưới bàn trà, đừng tìm tớ, cũng đừng gặp lại, chia tay đi – Kỉ Tiểu]

Không lý do, không nguyên nhân hậu quả, dứt khoát quyết tuyệt, không cho đường lui, thật sự là phong cách của Kỉ Tiểu.

Diêm Trùng lại không có phản ứng gì, thậm chí ngay cả sắc mặt cũng không thay đổi, hắn nhìn cái tin nhắn đó hồi lâu, tắt di động, ngồi xuống bàn trà, lấy chùm chìa khóa ra, cất vào trong túi áo rồi chạy thẳng ra ngoài.

Liêu Viễn Đông và Vương Hi Đường bận rộn đuổi theo: “Cậu đi đâu?”

Diêm Trùng lại làm như không nghe thấy, đẩy bọn họ ra đi mở cửa.

Vương Hi Đường chắn ở phía trước hắn: “Diêm Trùng, mày thanh tỉnh chút đi, đây là lựa chọn của Kỉ Tiểu, mày biết rõ tính tình của cậu ấy.”

Diêm Trùng biểu tình lạnh lùng, vừa rồi trạng thái nôn nóng bất an giống như thủy triều trên người đột ngột rút đi, Diêm Trùng gạt Vương Hi Đường ra, khẩu khí lạnh lẽo: “Tính cậu ấy thế nào, tao so với mày rõ ràng hơn...cho nên tao không tin!”

Vương Hi Đường muốn nói tin nhắn đang ở trên di động của mày, mày còn muốn thế nào mới tin nữa, nhưng cậu lại không nói nên lời, mà bên kia Liêu Viễn Đông lại đối với cậu lắc lắc đầu.

Liêu Viễn Đông so với Vương Hi Đường hiểu Diêm Trùng hơn hết thảy, lúc này có ngăn cũng không ngăn được hắn.

“Cậu đi đi, tự mình đi hỏi cho rõ.” Liêu Viễn Đông kéo Vương Hi Đường qua một bên, nói với Diêm Trùng.

Vương Hi Đường buông tay, Diêm Trùng liền cất bước chạy đi, nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng hai người nặng nề tựa như bị đá tảng đè nặng.

Diêm Trùng gọi taxi, vừa đi vừa nghĩ Kỉ Tiểu có thể sẽ đi nơi nào, cuối cùng, hắn quyết định tới Trì gia trước, rồi vòng về trường học.

Nhưng hắn đứng ở trước cửa Trì gia gõ hơn một giờ, cánh cửa vẫn không có động tĩnh, Diêm Trùng lập tức gọi điện cho Khương Chân, bên kia vang lên hai tiếng nhạc chờ liền có người nghe.

Diêm Trùng hỏi Khương Chân đang ở đâu, nhỏ khẩu khí không tốt, cần nhàn một lúc mới nói mình đang đi học bù, Diêm Trùng lại hỏi nhỏ có thấy Kỉ Tiểu không, Khương Chân kinh ngạc tốt độ: “Kỉ Tiểu không phải ở chỗ anh sao?”

Diêm Trùng trực tiếp cúp điện thoại.

Tiếp đó hắn lại tới trường, hôm nay là cuối tuần, cả F đại đều vắng vẻ, Diêm Trùng ở đó vòng vèo tìm kiếm khắp nơi mới nghĩ tới Kỉ Tiểu giờ không còn làm thêm ngoài giờ ở trường nữa.

Hắn gọi cho những người từng có giao tình với Kỉ Tiểu, bao gồm Tôn Tiểu Quân, Thôi Hường, mỗi người đều tỏ ra kinh ngạc, ngay sau đó đều phủ nhận, tới khi gọi cho Kinh Dao, thì cô thở dài, dường như sớm đoán được sẽ có ngày này, cô nói với Diêm Trùng: “Anh tìm được cậu ấy rồi thì sao, cậu ấy đã không còn muốn ở cùng với anh nữa.”

Diêm Trùng yên lặng nhìn về phía trước: Kỉ Tiểu đã đáp ứng với anh.” mắc bệnh chưa khỏi, khiến giọng hắn có chút trầm thấp nhưng khẩu khí lại rất kiên định.

Kinh Dao có chút buồn cười, nhưng càng nhiều là bi thương: “Anh nếu thật sự yêu cậu ấy thì hãy để cậu ấy đi, và cũng tự giải phóng bản thân, dây dưa mãi như vậy cũng vô nghĩa.”

Diêm Trùng thật lâu không lên tiếng, sau một lúc mới nhẹ nhàng đáp trả một câu: “Nếu anh có thể làm được, em nghĩ rằng anh không muốn sao?”

Kinh Dao đầu kia vẫn còn ngây ngốc, thì Diêm Trùng bên này đã chấm dứt cuộc trò chuyện.

Hắn cuối cùng vẫn trở về ‘ổ chó’ của mình, hắn sợ vạn nhất Kỉ Tiểu trở về đội không được hắn lại bỏ đi, vốn là một căn phòng không lớn và bình thường nhìn không có gì khác biệt, trên bếp để các đồ gia dụng gọn gàng, quần áo trong phòng ngủ được gấp chỉnh tề, trên bàn thường để một chiếc laptop cùng mấy quyển sách và một ít bản thảo, thật giống như người kia vẫn còn ở chỗ này.

Diêm Trường ngồi phịch xuống sofa, choáng đầu vô cùng, thể nhưng tinh thần lại cực kì căng thẳng, sắc trời chậm rãi tối om, dần dần bao phủ cả căn phòng ngay cả 5 ngón tay cũng không nhìn thấy, chỉ có một đôi mắt sáng mở to trong bóng tối, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào một điểm hư không.

Diêm Trường cứ ngồi như vậy tới nửa đêm, mới nghĩ tới mình cả ngày chưa ăn gì, hắn mở đèn tường đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong lại nhét đầy đủ các loại đồ ăn, có xương sườn sốt cà chua Diêm Trường thích, có cà hồi rán, có tôm cuộn chiên vàng, có đồ ăn từ hôm qua, thật sự gói lại, có đồ ăn mới làm, có đồ tươi sống đã được bảo quản, có loại ăn sẵn chỉ cần bỏ vào lò vi sóng hoặc hấp lên liền có thể ăn.

Diêm Trường mang chúng bày ra bàn, sau khi làm nóng lên thì đẩy một bàn đồ ăn, hắn dùng đôi đũa gấp một miếng măng lạnh bỏ vào miệng, nhẹ nhàng ăn, rõ ràng là đồ dư ngày hôm qua, nhưng hương vị lại hoàn toàn bất đồng, Diêm Trường nhớ lại lúc này ngày hôm qua hắn đang làm gì, vì sao hiện tại lại bỗng nhiên trời long đất lở? Ắn cố ép chính mình ăn hết đồ ăn kia, hắn ăn thật lâu thật lâu, ăn tới khi bụng cũng không còn cảm giác, chỉ quán tính nhai nuốt, không có kiên trì, phảng phất chỉ cần ăn xong, Kỉ Tiểu thấy được, cậu ấy có thể cao hứng, có thể vừa lòng, sau đó...sẽ trở lại.

Trời sắp sáng, Diêm Trường rốt cuộc cũng ăn xong, hắn buông đũa, nhìn một bàn hết sạch đồ ăn, đứng dậy đem bát đĩa không đi rửa, hắn rửa thật sự cẩn thận, vừa rửa vừa tưởng tượng Kỉ Tiểu bình thường đứng ở trong này sẽ có tâm tình gì, là cao hứng hay là phiền chán, hay là đối với hết thảy mọi thứ đều mê mang.

Diêm Trường nghiêm túc đem bát rửa sạch xong lau khô rồi xếp lại lên giá gọn gàng, tiếp đó lau khô tay ra xem sắc trời bên ngoài, mặc áo khoác vào, đi ra ngoài.

Hết chương 130

131. Chương 131

Sau đó vài ngày, Diêm Trường vẫn đi đi lại lại giữa phòng trọ và trường học, nhưng thủy chung đều không thấy bóng dáng của Kỉ Tiểu đâu, trong trường nói cậu đã xin nghỉ học vì nhà có chuyện, thể nhưng Diêm Trường tới phụ cận Trì gia vài ngày, nữ diễn cũng không có tung tích người ấy.

Cậu cũng gọi điện thoại qua cho Kỉ Tiểu, nhưng số máy cậu luôn rơi vào trạng thái tắt máy, Diêm Trường chưa từ bỏ ý định, như cũ một lần lại một lần gọi, thẳng tới khi số điện thoại kia biến thành không liên lạc được, vô số giọng nữ lập đi lập lại nói cho hắn biết, hắn đã hoàn toàn mất tin tức của đối phương...

Sáng sớm hôm nay, Diêm Trường liền rời giường, vào phòng vệ sinh tắm rửa chải đầu liền thấy hai mắt mình đầy tơ máu, Diêm Trường dùng lực nhìn nhìn, lập tức một cổ chua xót ừ xoang mũi trào lên, kỳ thật cũng khó trách, mặc cho ai mỗi ngày đều nằm trên giường hai mắt mở to không ngủ được đều sẽ rơi vào trạng thái này.

Diêm Trường thoáng sửa sang lại bản thân, cầm vé xe trên bàn ra cửa, đầu tiên là ngồi trên xe bus đi tới vùng ngoại ô rồi tiếp đi bộ một đoạn dài.

Ngồi đường dài như vậy Diêm Trường vẫn lần đầu tiên đi, không gian chen lấn, bên trong tràn ngập đủ hơi người, hơi xăng còn có mùi tro bụi từ ngoài cửa bay vào, thực sự là ngũ vị tạp trần, cổ co đôi chân dài trong một không gian chật hẹp chừng 3,4 giờ liền, đợi tới khi xuống bến đầu gối Diêm Trường cơ hồ đã tê rần.

Cuối cùng chen chúc xuống xe, Diêm Trường lập tức bị không khí lạnh lẽo làm cho tỉnh táo lại, hắn từ trong túi lấy ra một trăm đồng tiền, nghĩ nghĩ, vẫn là một một bó hoa bách hợp đẹp nhất, nếu như bị Kỉ Tiểu thấy sẽ lại bất mãn hắn hoang phí, thể nhưng đây là tặng cho người quan trọng nhất với cậu ấy, Diêm Trường cảm giác, Kỉ Tiểu hắn sẽ không để ý.

Cầm bó hoa, hắn một mình chậm rãi trèo lên đỉnh núi, quá trình leo lên Diêm Trùng vẫn nghĩ tới việc lát nữa gặp Kỉ Tiểu thì sẽ nói những gì, khuyên cậu trở về là chắc chắn, Diêm Trùng sao có thể nguyện ý chia tay đâu, nhưng vẫn phải có chút sách lược, từ nơi cậu ấy lo lắng nhất bắt đầu an ủi, chậm rãi tiêu trừ nghi ngờ của Kỉ Tiểu, đợi tới khi bản thân đem mọi suy nghĩ trong lòng nói hết cho cậu, Kỉ Tiểu nhất định sẽ hiểu, Kỉ Tiểu kỳ thật phi thường hiểu đạo lý, hai người đều ăn nhiều đau khổ như vậy, quyết không thể cứ vậy mà buông tay.

Diêm Trùng nghĩ xong xuôi, thậm chí đến cuối cùng trên mặt còn nhịn không được mà lộ ra nụ cười thản nhiên, đem mọi sắc thái mệt mỏi đều xua đi lộ ra một chút sáng lạn.

Hiện tại thể lực của hắn chưa hồi phục nên so với lần trước phải mất gấp đôi thời gian mới lên tới đỉnh, cho dù hai ngày này là đỉnh điểm đi tảo mộ, mỗi ngày đều có dòng người xe cộ hướng nơi này đi tới, nhưng cả khu đỉnh núi to như vậy phóng mắt nhìn lại cũng chỉ có một người, chính là hắn, mà người ấy, không hề thấy bóng dáng.

Diêm Trùng tươi cười trên mặt đều thu liễm, hắn chậm rãi đi tới phần mộ trong trí nhớ, trước bia mộ là một bó hoa hồng trắng tinh xảo, giống như năm trước, trừ bó hoa đó ra, còn lại không còn gì nữa.

Diêm Trùng đứng ngốc một lúc, mới nghĩ tới đặt bó hoa trong tay mình xuống, hắn ngồi nhìn bức ảnh trên tấm bia, lúc sau mới nói: “Cậu ấy còn chưa đến, chúng ta chờ một lát.”

Diêm Trùng ngồi xổm, dần dần ngồi bệt, lại lần nữa đứng dậy, sau đó bắt đầu đi qua đi lại trước ngôi mộ.

Hôm nay ánh nắng rất tốt, mặt trời cao cao chiều xuống, nhưng theo thời gian chậm rãi trôi qua, vào mùa đông mặt trời lặn sớm, tầng mây dần dần bao trùm toàn bộ ánh sáng, nơi này tầm nhìn càng ngày càng ngán.

Diêm Trùng lại chỉ sững sờ nhìn ra phương xa, ngón tay vô thức xoa nắn lòng bàn tay, móng tay cũng đã cấu rách da tay, nhưng hắn lại giống như không biết tới.

Sau một lúc lâu, hắn trầm giọng đối với bức ảnh bi thương hỏi: “Cậu ấy không có khả năng không đến đúng không? Cậu ấy cho dù có buông tha con cũng sẽ không tha người.”

Hai ngày này thần sắc coi như trấn định chậm rãi từng chút tiêu biến, Diêm Trùng dần rơi vào trạng thái giống như ngày xuất viện hôm đó, cả người tràn ngập nôn nóng cùng căng thẳng.

Nơi này có thể nói là hy vọng cuối cùng của hắn, những nơi khác không tìm thấy Kỉ Tiểu cũng không sao, thế nhưng Diêm Trùng tin tưởng, vô luận phát sinh chuyện gì, Kỉ Tiểu cũng sẽ không thể quên đi viếng ba cậu ấy, cậu ấy không tới là vì không tới được hay vì không muốn tới.

Giả thiết đầu Diêm Trùng tự nhiên không hi vọng phát sinh, nếu không phải không xuống giường được, thì cho dù phải bò Kỉ Tiểu cũng nhất định sẽ bò đến đây, nhưng giả thiết sau mới chân chính khiến Diêm Trùng kinh hoàng, không muốn đến, vì sao không muốn đến, sợ gặp được mình? Sợ trên đường phát sinh chuyện gì? Đây không phải đại biểu cho việc Diêm Trùng có bao nhiêu đáng sợ mà là đại biểu cho việc Kỉ Tiểu đã hạ quyết tâm.

Cậu tình nguyện ngay cả này hôm nay cũng bỏ qua cũng không nguyện cho Diêm Trùng bất cứ cơ hội nào.

Đây mới là nguyên nhân khiến Diêm Trùng nôn nóng, thậm chí là tuyệt vọng.

Hắn kinh ngạc nhìn tấm bia mộ dưới chân, nam nhân trong ảnh chỉ nhợt nhạt cười, đôi mắt rất giống Kỉ Tiểu, lãnh đạm không quan tâm, đều khiến Diêm Trùng sợ hãi....

.....

Diêm Trùng cũng không biết mình xuống núi thế nào, lại ngồi xe trở về thế nào, chờ tới khi hắn hồi phục tinh thần lại thì hắn đã đứng ở dưới lầu Trì gia.

Trời đã triệt để tối om, Diêm Trùng ngẩng đầu nhìn cử sở Trì gia, cũng là một mảnh tối om, Diêm Trùng thở dài, cuộc bộ trì trệ đi tới một băng ghế vỉa hè ngồi xuống, tiếp tục nhìn chăm chăm không nhúc nhích.

Hắn không biết Kỉ Tiểu có ở nơi này không nhưng trừ nơi này ra, Diêm Trùng thật sự không thể tưởng tượng được còn có thể đi chỗ nào tìm được Kỉ Tiểu nữa. Kỉ Tiểu không có khả năng bỏ học đại học, đó

là nơi cậu ấy thiên tâm vạn khổ lắm mới thi vào được, nhưng cậu ấy có thể xin bảo lưu, một năm rưỡi nữa quay lại học tiếp vẫn thực bình thường, mà Trì gia, cậu ấy lại không có khả năng hoàn toàn chẳng quan tâm, chỉ cần Khương Chân một ngày còn ở đây, Kỉ Tiểu cuối cùng cũng sẽ trở về.

Đêm đông u thị lạnh như băng, hần cứ ngồi như vậy ngoài trời một đêm, tư vị kia ai cũng có thể tưởng tượng ra.

Sáng sớm, Trì Xu Huyền xách túi từ trên lầu đi xuống, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua người ngồi trên băng kia ghế, lúc đầu thật lâu không có phản ứng, thẳng tới khi vô ý đi về phía trước được 2 bước, mới nhìn rõ người đó là Diêm Trùng, bà đối với Diêm Trùng ấn tượng tương đối đậm nhạt, duy 2 lần gặp mặt thoáng qua đều ở trong buổi họp phụ huynh, trong trí nhớ đối phương là một thanh niên trưởng thành xuất sắc, đều được các thầy cô vây quanh khích lệ, sao bây giờ lại có bộ dáng thảm bại thế này.

Diêm Trùng dường như hồi lâu mới phát hiện có người đứng trước mặt mình, hần giật giật cả người không còn cảm giác, liếc mắt nhìn nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Trì Xu Huyền.

Diêm Trùng vội vàng lao đảo đứng dậy, mở miệng nói: “Kỉ...Kỉ Tiểu đâu?” miệng lưỡi hần cứng ngắt, thanh âm khàn khàn vô cùng, thân hình lay động mãi mới đứng vững.

Trì Xu Huyền dường như bị hần dọa giật mình, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại, không vội nói: “Tôi không biết Kỉ Tiểu ở đâu, cậu mau về đi, nếu không về tôi sẽ gọi điện cho người nhà của cậu.”

Diêm Trùng lại ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nhìn chằm chằm Trì Xu Huyền hỏi: “Kỉ Tiểu...đâu? Kỉ Tiểu ở nơi nào?”

Trì Xu Huyền vượt qua người hần muốn đi, Diêm Trùng muốn ngăn bà lại, thế nhưng dưới chân vô lực, mới bước được 1 bước liền ngã rầm xuống đất, mãi cũng không đứng lên được, tư thế cùng bộ dáng kia thật sự là chật vật vô cùng, trong mắt Trì Xu Huyền chột lóe tia không đành lòng, nhưng rất nhanh liền biến mất, cũng không quay đầu lại cất bước rời đi.

Ngay sau đó một người xuất hiện, là Khương Chân, Khương Chân thấy Diêm Trùng thì so với mẹ nhỏ vẫn bình tĩnh hơn, dường như đã dự đoán trước được sẽ có giờ phút này, nhỏ nhìn Diêm Trùng bị đông lạnh tới tái xanh, trực tiếp lấy di động ra muốn gọi lại bị Diêm Trùng không biết từ đâu bộc phát sức mạnh một phát đập rớt.

Di động đập lên phiến đá bên đường, lập tức nát bét.

Khương Chân nhìn chằm chằm những mảnh vỡ điện thoại cũng không tức giận, lãnh mặt nói: “Diêm Trùng, anh có còn là nam nhân không, đừng như vậy nữa, thực khó nhìn!”

Diêm Trùng đôi môi run rẩy, vẫn lặp đi lặp lại 3 chữ kia: “Kỉ Tiểu...đâu?”

Khương Chân nhú mày: “Kỉ Tiểu đã chia tay với anh, anh ấy đi rồi.”

“Kỉ Tiểu đâu?”

“Anh có thể có cốt khí chút không? Nếu các anh không đủ năng lực ở bên nhau, vậy thì vui vẻ mà hảo tự hảo tán đi, càng cố kéo dài chỉ càng khiến người ta khinh thường anh!”

“Kỉ Tiểu đâu!”

“Diêm Trùng anh....”

“Kỉ Tiểu đâu –!!!” Diêm Trùng đột nhiên hét lớn lên.

Khương Chân lập tức im bật.

“Anh cũng biết rõ tính anh ấy, nếu đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi.” Khương Chân cuối cùng bất đắc dĩ nói: “đừng khiến cho chính anh và anh ấy khó chịu như vậy, các anh còn chưa ăn đủ khổ sao.”

Diêm Trùng không nói.

Chỉ sau khi Khương Chân rời đi, hần vẫn không đi, giống như không nhìn thấy Kỉ Tiểu hần sẽ không bỏ qua, liền như vậy bất trí bất giác cả ngày lại trôi qua, người qua đường tới tới lui lui đều liếc nhìn hần một

cái, bảo vệ cũng tới kiểm tra, chỉ là không có đem Diêm Trùng đuổi đi, mà chỉ đánh giá hấn trong chốc lát lại yên lặng ly khai.

Trời hết sáng lại tối, Diêm Trùng từ đông cứng chết lặng lại bắt đầu lạnh tới phát run, mà lúc này đầu óc hấn đã không còn tỉnh táo, mơ mơ màng màng cảm thấy trước mắt chợt lóe rất nhiều hình ảnh, cơ hồ tất cả đều có liên quan tới người kia, mỗi khoảnh khắc hai người ở chung với nhau, từng phút giây hấn đều nhớ rõ.

Cuối cùng nghe được cửa ở cách đó không xa mở ra, một người từ bên trong chậm rãi bước tới.

Diêm Trùng muốn được thấy rõ hơn, lao lực ngẩng đầu lên, rốt cuộc thấy được thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Kỉ Tiểu nhìn người kia cuộn mình dưới ánh đèn đường, sắc mặt tái nhợt, môi tím ngắt, hai mắt sung huyết, gò má mang theo tia ửng đỏ mất tự nhiên, thê thảm nói không nên lời.

Khi nhìn thấy Kỉ Tiểu, Diêm Trùng mở miệng muốn nói đôi môi run rẩy thật lâu thế nhưng một chữ cũng không phát ra ngoài được, chỉ là cường ngạnh vươn tay ra phía trước.

Kỉ Tiểu không nắm lấy, hờ hững nhìn Diêm Trùng, khê hỏi: “Cậu định làm gì?”

Diêm Trùng ngập ngừng một lát mới gọi tên cậu, sau đó nỗ lực chống đỡ lên một gốc cây bên cạnh lắc lắc đầu.

“Kỉ Tiểu...” Diêm Trùng lại gọi một tiếng: “Theo tớ về đi.”

Kỉ Tiểu lắc đầu.

Diêm Trùng vội la lên: “Cậu có phải... cảm thấy mệt mỏi không, về sau sẽ không còn, cậu không cần đi làm, tớ có tiền...tớ sẽ hỏi vay Liêu Viễn Đông, công ty hiện tại cũng đã ổn định, khó khăn này rất nhanh sẽ vượt qua, tớ sẽ không để cho người nhà trở ngại...chúng ta, nếu bọn họ lại ra tay, tớ sẽ đi nói với bọn họ, cậu hãy tin tớ...cậu hãy tin tớ.”

Kỉ Tiểu chỉ thờ ơ nhìn hấn.

Diêm Trùng hướng tới Kỉ Tiểu lão đảo hai bước, muốn cầm tay Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu tránh được.

Diêm Trùng chưa từ bỏ ý định, trực tiếp hướng người Kỉ Tiểu vươn tới, hấn vốn vô lực, Kỉ Tiểu muốn tránh cũng có thể dễ dàng tránh được, thế nhưng lúc này đây, cậu đã chậm một bước, vẫn để cho Diêm Trùng ôm chặt lấy mình, tiếp đó không chịu nổi sức nặng của hấn, hai người song song ngã xuống đất.

Diêm Trùng vẫn không chịu buông tay, hấn gắt gao ôm chặt Kỉ Tiểu: “Chúng ta...không phải đã nói, phải ở bên nhau, cậu đã đáp ứng tớ, nếu cậu nói không giữ lời...vậy trước đây tính là cái gì? Chúng ta còn phải đi du lịch, cùng lên đại học...cậu sao có thể buông tay.”

Thân thể thân thiết dán vào nhau Kỉ Tiểu mới cảm nhận được Diêm Trùng đang không ngừng phát run, hơn nữa hô hấp nóng bỏng, hấn sốt rất cao. Kỉ Tiểu cắn răng, vẫn không nói lời nào, cậu nâng tay muốn đẩy Diêm Trùng ra, Diêm Trùng cảm giác cậu lại muốn rời đi liền dùng khí lực lớn nhất giữ chặt cậu không buông.

“Đừng đi, Kỉ Tiểu, đừng đi, cậu muốn tớ làm gì cũng được, đừng rời bỏ tớ...đừng rời bỏ tớ...”

Thanh âm Diêm Trùng gần như là cầu xin, đứng trước tình cảm, tôn nghiêm, lý trí, tương lai kì thật cái gì cũng đều không đáng, chỉ có người kia, hấn mới không có biện pháp buông tay, ngay từ đầu đã không có biện pháp buông tay.

Nghe từng câu nói của Diêm Trùng, băng lãnh trên mặt Kỉ Tiểu nháy mắt xuất hiện một loại biểu tình vắn vẹo, bởi vì quá mức thống khổ, lại hiện ra một tia dữ tợn, nhưng rất nhanh liền bị cậu dùng toàn lực gạt bỏ hết đi.

Kỉ Tiểu nhìn ánh mắt đỏ bừng của Diêm Trùng, nói thật chậm: “Tớ chưa từng đáp ứng ở bên cậu, chưa từng có.”

Vẫn đều là cậu nhất sương tình nguyện!

Kỉ Tiểu nói xong, chỉ thấy Diêm Trì giống như bị sét đánh sững sờ tại chỗ, hẩn quay đầu nhìn Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông cách đó không xa hít một hơi thật sâu, quyết tuyệt xoay người rời đi.

Nhưng khi tới lầu 2, bỗng nhiên Kỉ Tiểu hai chân mềm nhũn, một bước không để ý liền ngã rầm xuống, đầu gối nặng nề đập lên bậc thang, trong đêm tối phát ra một tiếng nặng nề vang lên.

Ngã kì thật cũng không quá đau, nhưng thẳng tới khi tiếng động cơ ô tô dưới lầu dần dần biến mất ngoài khu nhà, Kỉ Tiểu vẫn không chút khí lực đứng lên.

Hết chương 131

132. Chương 132

Diêm Trì vừa xuất viện được 1 tuần giờ đã quay trở lại, lần này không thể thoải mái bằng lần trước, tình trạng tinh thần càng kiệt quệ, cảm lạnh miệng vết thương nhiễm trùng, mất ngủ, thần kinh căng thẳng, ăn uống không đủ chất nhiều loại nguyên nhân tổng hợp cộng thêm sốt sao thời gian dài mãi không hạ, thậm chí có lúc còn hôn mê, cho dù sức khỏe Diêm Trì trước đây có tốt cũng không trụ được chứ đừng nói là mới xuất viện, sinh lý tâm lý song song bị đả kích, lập tức liền nằm bẹp giường không dậy nổi. nhưng các bác sĩ chuyên gia trong bệnh viện trung tâm cũng không phải đồ bỏ, ngay ngày hôm sau liền nhận được một cuộc gọi từ a thị, bọn họ liền đảm bảo lấy toàn bộ tính mạng ra để chữa khỏi cho vị thiếu gia này.

Nhưng các vết thương trên thân thể được đốc lòng điều trị cuối cùng cũng chậm rãi khỏi hẳn nhưng còn thống khổ trong nội tâm cho dù thể nào cũng không dễ dàng liền lại.

Sau khi từ Trì gia trở về, Diêm Trì không có mở miệng nói một câu, vô luận là bác sĩ hay Đông-Đường tới hỏi, Diêm Trì một mực làm như không nghe thấy, hẩn có thể như vậy nằm im trên giường suốt cả một ngày, hoặc là vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn trời, nhìn vào một điểm vô định nào đấy, cả người giống như bị thất hồn lạc phách mất đi nửa cái mạng, mới chỉ vài ngày liền gầy tới mức hai má cũng hóp vào.

Bà ngoại nhìn thấy đau lòng, nhiều năm qua bà chưa từng khóc nhiều như vậy vì đứa cháu trai, thế nhưng lúc này bà đã vụng trộm khóc tới đỏ mắt, nhìn nhân viên ý tá mang đồ ăn tới nhưng không thể nào ăn nổi, bà ngoại nhin không được cầm di động lên, gọi điện tới A thị.

Diêm Trì ăn không vô, bệnh viện chỉ có thể truyền dịch dinh dưỡng vào người hẩn. khi bà ngoại đi vào phòng bệnh, bác sĩ cũng vừa tiêm thuốc xong, Diêm Trì ngủ trưa cũng đã tỉnh, chỉ giương mắt lẳng lẳng nhìn trần nhà ngẩn người.

Bà ngoại ngồi xuống sofa ở bên giường, vươn tay điều chỉnh góc chăn cho hẩn, khẽ nói: “Tính con nói cho cùng vẫn là giống hệt mẹ con.” Dường như nghĩ tới cái gì, bà ngoại cười cười: “Lúc trước nó cũng đã nháo nhà ta gần như vậy, ta kỳ thật vẫn không lay chuyển được nó, đa số trẻ con, vĩnh viễn đều nhắm tâm hơn người lớn, đối với chính mình cũng là đối với những người yêu mình.”

Diêm Trì tay nhiều vết thâm tím vừa động, rút cuộc quay đầu nhìn về phía bà ngoại, trong mắt lộ ra chút xấu hổ.

Bà ngoại thuận tay vuốt tóc hẩn: “Mẹ con nói con trở về đi, nếu con đồng ý, bà ngoại sẽ đi cùng con.”

Diêm Trì ngẩn ra không trả lời.

Bà ngoại nói: “Không vội, chờ con khỏe lên, chúng ta sẽ nói sau.”

Bà ngoại rời đi, Diêm Trì từ dưới gối lôi di động ra, vụng trộm mở file hình ảnh, lật xem mấy tấm ảnh chụp, ảnh chụp đều là một thiếu niên xinh đẹp, không hề tươi cười thế nhưng từ trong ánh mắt đều có thể mơ hồ đoán được tâm tình biến hóa, cao hứng thì ánh mắt sẽ hơi nheo lại, nét sắc lạnh cũng toàn bộ rút đi, không vui khẽ nhếch miệng, ánh mắt nhìn người sẽ như lưỡi dao mỏng manh mà sắc bén.

Diêm Trùng đem mọi bức ảnh xem đi xem lại, ngẫu nhiên trong mắt chợt lóe những hồi ức ngọt ngào, vui vẻ cùng duyên ái, nhưng chung quy vẫn không xóa hết được uể oải cùng thống khổ bị thương cố chôn dấu...

Kỉ Tiểu mấy ngày nay thực sự trở về ở Trì gia, cho dù việc này không phải mong muốn của cậu nhưng trừ nơi này ra cậu không còn nơi nào khác để dung thân.

Đối với việc cậu và Diêm Trùng, Trì Xu Huyền và Khương Chân đều thực ăn ý ngầm miệng không nhắc tới, nhưng thái độ Trì Xu Huyền cũng thực minh xác, vì tương lai của Kỉ Tiểu, bà phi thường vui mừng khi thấy kết quả như vậy, mà Khương Chân thái độ lại không rõ ràng, nhưng nhỏ từng tỏ vẻ: tách ra thì càng tốt với Kỉ Tiểu.

Bề ngoài Kỉ Tiểu nhìn thì không có gì thay đổi, vẫn thương mặt lạnh tới lui đáp lại, vẫn ăn vẫn ngủ, lúc trước vì sợ gặp Diêm Trùng cho nên cậu không dám bước chân ra khỏi cửa, hiện tại mọi chuyện đã được giải quyết, Trì Xu Huyền liền khuyên cậu ra ngoài đi du lịch giải sầu, Kỉ Tiểu liền đem cửa phòng đóng lại, đi tới trước bàn học vẽ vẽ.

Nhưng cậu ngồi vẽ cả buổi chiều ngay cả 1 trang bản thảo cũng không xong, nhìn bức vẽ lung ta lung tung nguệch ngoạc lệch nét vẽ phác thảo, Kỉ Tiểu vo viên tờ giấy ném vào sọt rác đã chất đầy giấy vụn.

Quay đầu liền nhìn thấy tín hiệu đèn di động sáng nhấp nháy.

Cuối tuần trước Kỉ Tiểu đã lấp lại sim vẫn dùng vào máy, cậu còn muốn nhận tin tức từ trường và nhà xuất bản, nếu thật muốn cản tin tức của người nào đó, cũng không phải chỉ thay số mới là có thể dùng được.

Nhưng nhìn dãy số điện thoại quen thuộc hiện lên màn hình, tim Kỉ Tiểu bất giác đập thùm thụp trong ngực.

Trước khi hồi hận thì cậu đã lỡ tay mở tin nhắn ra rồi.

Nội dung thập phần đơn giản: chủ nhật này, tớ ở phòng trọ chờ cậu, đợi tới khi cậu tới.

Ngón tay Kỉ Tiểu cứng ngắc, trực tiếp xóa tin nhắn.

Mấy ngày kế tiếp Kỉ Tiểu cũng không ra khỏi phòng, trừ ăn cơm thì chính là ngủ, cậu có thể mê man cả ngày không cần ăn, tỉnh lại liền tùy tiện ăn bánh bao rồi ngủ tiếp, sau đó cứ thế tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Trì Xu Huyền có chút lo lắng cho sức khỏe của cậu, thế nhưng Kỉ Tiểu cũng không để ý tới, thẳng tới chủ nhật ngày đó, Kỉ Tiểu ngủ thẳng tới giữa trưa bỗng nhiên tỉnh lại, sau đó liền trợn to mắt trừng trừng nhìn trần nhà, chậm rãi đảo quanh một vòng tường, nhìn sắc trời từ bừng sáng tới dần xám đen, sau đó triệt để tắt sáng.

Di động vẫn không có động tĩnh, không tin nhắn, không cuộc gọi, Kỉ Tiểu không biết trạng thái người bên kia có phải cũng giống mình hay không, đồng thời đang làm ra vô vọng chờ đợi, chờ đợi tâm trí lao lực quá độ bùng nổ.

Ngay khi kim đồng hồ chỉ tới 11 rưỡi, Kỉ Tiểu bật dậy từ trên giường xuống, cầm di động tùy tiện khoác áo liền chạy ra ngoài! Nhưng khi cậu vừa mở cửa, tiếng chuông di động bỗng nhiên vang lên.

Kỉ Tiểu lập tức ngừng cước bộ!

Cậu không nhúc nhích, di động bấm riết không ngừng kêu, cực kỳ giống với tối hôm Diêm Trùng gặp chuyện không may, cũng như lúc này, nhất quyết không buông tha.

Kỉ Tiểu lấy di động ra, nhìn một dãy số xa lạ trên màn hình, một lát mới ấn nghe để lên tai.

Đầu dây truyền tới một giọng nam nôm nóng xaxa, anh ta hỏi: “Cậu là Kỉ Tiểu đúng không?”

Kỉ Tiểu há miệng thở dốc, dùng hai giây mới phát ra âm thanh, cậu nói: “là tôi.”

Bên kia chặn lại nói luôn: “Tôi là nhân viên bệnh viện z, Lục Mân bệnh tình nguy kịch, mời cậu mau chóng tới...”

.....

Lại một lần nữa chờ đợi thất bại, Diêm Trì cảm giác trong lòng chết lặng so với lần trước nhẹ hơn rất nhiều, hẳn có cảm giác có lẽ thêm vài lần nữa liền không chừng rất nhanh có thể thích ứng.

Lão đảo đứng dậy từ sô pha, bước đi hơi chút cứng ngắc, Diêm Trì thuận tay cầm một chiếc khăn đi vào toilet lau sạch chung quanh dày một lớp bụi đã lâu không được quét dọn.

Hắn đang bận rộn đến mức đôi chút suyễn khí thì cửa phòng trọ vang lên tiếng gõ.

Động tác của Diêm Trì ngừng lại, trong nháy mắt xẹt qua một vầng sáng, nhưng rất nhanh lại bị triệt tiêu, thanh âm trầm trọng hữu lực như vậy, sao có thể là cậu ấy được.

Diêm Trì đứng thẳng dậy, bình phục hơi thở, đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là hai nam nhân trẻ tuổi mặc hắc ý đang đứng, dáng người thẳng tắp, rất có phong phạm được huấn luyện chuyên nghiệp, thấy Diêm Trì, cung kính nói: “Diêm thủ trưởng sai chúng tôi tới đón cậu về nhà.”

Nhà này, khẳng định không phải là Đàm gia ư thị.

Diêm Trì biểu tình lạnh nhạt, tiếp theo thể nhưng gật đầu, sau đó giơ cây chổi lau nhà trong tay nói: “Có thể, nhưng chờ tôi lau nhà xong đã.”

Nửa đêm, hành lang bệnh viện nội trú yên tĩnh.

Kỉ Tiểu đứng ở nơi đó, yên lặng nhìn một nhóm bác sỹ đang tập trung cố gắng cứu chữa người bệnh, thời gian từng giây từng phút trôi qua, trên mặt mỗi người đều là biểu tình ngưng trọng, rốt cuộc, vị bác sỹ lớn tuổi nhất buông thiết bị chữa trị trong tay, cùng người bên cạnh nói hai câu, rồi lau mồ hôi đi tới trước mặt Kỉ Tiểu.

Ông ta nói: “Tính mạng tạm thời giữ lại được, nhưng buồng phổi vẫn như cũ đã xuất hiện xuất huyết, bệnh nhân vẫn chưa thoát khỏi thời kì nguy hiểm, hy vọng người nhà tùy thời chuẩn bị sẵn sàng.”

Kỉ Tiểu gật đầu, không có đi vào phòng bệnh, chỉ đứng một khoảng cách nhìn chằm chằm đứa bé thực tế sắp 10 tuổi, nhưng thân hình héo hon co quắp nhìn như chỉ khoảng 6,7 tuổi, gầy như vậy, nhỏ như vậy.

Kỉ Tiểu xoay người đi tới một hướng khác, cả tầng này đều là phòng vip độc lập, đồng dạng cũng là phòng hồi sức cấp cứu, Kỉ Tiểu đi tới cuối dãy, không để ý y tá nói bệnh nhân vừa mới ngủ, trực tiếp đá văng cánh cửa đi vào.

Động tĩnh kia không nhỏ, nhưng người trên giường không lập tức tỉnh lại.

Y tá ở sau lưng sốt ruột khuyên nhủ: “Trì phu nhân nghe nói bệnh tình của con trai không được lạc quan, vừa cường liệt muốn xuống giường qua thăm, chúng tôi bắt buộc dĩ mới tiêm thuốc an thần cho bà ấy, hiện tại bà ấy cần nghỉ ngơi...”

Kỉ Tiểu lại không để ý lời nói của y tá, chỉ nói: “Cô ra ngoài trước đi.”

Y tá có chút khó xử, Kỉ Tiểu lạnh lùng nhìn cô một cái, nghĩ tới nữ nhân kia cho cô số di động liên lạc khẩn cấp là thiếu niên trước mắt này, y tá chỉ có thể nghe lời rời đi.

Trong phòng bệnh nhất thời chỉ còn tiếng máy điện tâm đồ cùng máy hô hấp tích tích kêu vang.

Kỉ Tiểu đi qua đánh giá bộ dáng Trì Xu Di, khi biết được tin này, Kỉ Tiểu liền tưởng tượng lúc bọn họ gặp lại đối phương sẽ thay đổi như thế nào, nhưng thật sự tới giờ phút này, hiện thực vẫn so với tưởng tượng của cậu chấn động hơn nhiều lắm.

Nữ nhân một thời từng dung tư tỏa sáng ái mỹ thành tính, hiện nay bởi vì trị liệu bằng hóa chất mà tóc không còn mấy cọng, da mặt khuyết thiếu bảo dưỡng bị các loại tác dụng của thuốc kích thích mà vàng như nền khô, gầy tong teo, hốc mắt hãm sâu, môi khô nứt nẻ, thường thường theo hô hấp chậm chậm run rẩy, mày chau lại, hiển nhiên đang thừa nhận thống khổ.

Kỉ Tiểu mặt không chút thay đổi nhìn bà, thẳng tới khi Trì Xu Du mí mắt giật giật, chậm rãi lặng lẽ mở ra.

Bà có vài giây ánh mắt hoàn toàn tan rã, đợi cho vùng bụng một trận đau đớn mới khiến bà chậm rãi khôi phục thần trí, sau đó liềm lom lom nhìn thẳng người đang đứng đầu giường.

Trì Xu Di thở hổn hển, cố gắng lộ ra cánh tay gầy trơ xương vươn tới hướng Kỉ Tiểu, miệng hấp háy gì đó. Kỉ Tiểu nhìn rõ toàn bộ, khẩu hình miệng của bà nói: Tiểu Mân...Tiểu Mân....

Kỉ Tiểu lạnh lùng đáp: “Nó chết.”

Trì Xu Di hai mắt lập tức trừng lớn, trong mắt hỗn độn lộ ra tơ má đỏ bừng, bà dùng lực lắc đầu hiển nhiên không tin lời Kỉ Tiểu nói, một bên điện tâm đồ xuất hiện các đường ziczac lên xuống phập phồng.

Kỉ Tiểu bất động thanh sắc, giống như là muốn thưởng thức toàn bộ nỗi thống khổ của bà ta cho đủ mới chậm rãi nói tiếp: “Còn thiếu một chút.”

Hai mắt Trì Xu Di nhìn cậu không có bất cứ cảm tình nào, chỉ trong một cái chớp mắt liền buông lỏng sau đó không biết khí lực từ đâu tràn tới, chớp lấy bình nước nóng ở đầu giường lập tức ném tới chỗ Kỉ Tiểu!

Kỉ Tiểu nhẹ nhàng né tránh sang một bên, khí lực kia cũng chỉ đủ cho bình nước rơi xuống sàn, nhưng một chút nước nóng vẫn văng tới ống quần Kỉ Tiểu cùng bắn lên tay Trì Xu Di.

Trì Xu Di khuôn mặt không ngủ đủ nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu, trong mắt tựa như có một con dao muốn đem người trước mắt phanh thây xẻ thịt, nhưng ngay sau đó, bà có chút hồi phục tinh thần, dùng lực nhắm mắt lại, trên ngực phập phồng thật lâu, mới ổn định lại được, tiếp mở mắt ra đã không còn sát khí muốn giết người như trước.

Bà vươn tay kéo máy hô hấp xuống, gần từng chữ: “Mày đáp ứng...tao, phải chiều cổ nó...” cho dù biết Kỉ Tiểu có lẽ là vì trả thù, cho dù mấy ngày này rất ngăn ngủi, nhưng trước khi bà chết, bà vẫn hi vọng Tiểu Mân có thể có một chỗ dựa cuối cùng.

Kỉ Tiểu trong mắt lộ ra nghi hoặc: “Bà sẽ chết sao?”

Cậu hỏi nghiêm túc, giống như thật sự không rõ Trì Xu Di sẽ sống được bao lâu.

Nhắc tới tính mạng mình, Trì Xu Di vốn chẳng sợ lại kiên cường lúc này cũng có chút ngụy trang không nổi nữa, bà có chút sợ hãi, bả vai cũng co rút run run, một lát vẫn cắn răng nói: “Tôi sẽ, cho nên, cậu không cần phải sốt ruột...”

Kỉ Tiểu không nói chuyện, cậu cứ như vậy trừng trừng nhìn Trì Xu Di một lúc lâu, mới xoay người ra ngoài.

Trì Xu Di ở sau lưng cậu nói với theo: “Tiểu Mân thật sự...cái gì cũng không biết, cậu đối với nó tốt một chút, coi như tôi cầu xin cậu...”

Kỉ Tiểu trực tiếp đóng cửa phòng lại, đi được hai bước, quay đầu nhìn người đang nằm trên giường bệnh qua lớp cửa kính thủy tinh.

Ung thư tuyến tụy thời kì cuối?

Hết chương 132

133. Chương 133

Lời tác giả: có chút trì hoãn một chút, tôi có thể giải thích tình huống trước mắt.

Câu truyện này chính là có tiết tấu tương đối vụn vặt, tôi đã viết rất dài mới làm cho hai người bọn họ ở bên nhau, hiện tại chỉ tách ra một thời gian, tự nhiên không thể dễ dàng như vậy liền có thể đi qua, với tình tình của Kỉ Tiểu là không phải vạn bất đắc dĩ thì cũng không đến mức cậu làm ra quyết định này, cho nên tôi đã tốn không ít khí lực để quyết định này có vẻ tương đối tự nhiên, cũng có vẻ vô cùng gian nan, lại càng không làm cho trả giá của Kỉ Tiểu ít hơn Diêm Trường.

Về phần sau quá trình chia tay, Diêm Trùng yêu Kỉ Tiểu nhiều như vậy khẳng định sẽ không qua loa như vậy liền buông tay, vẫn cần một chút thời gian để giải quyết, nhưng rất nhanh sẽ có thay đổi.

Đoạn thời gian này tâm lý hai người chuyển biến cũng rất trọng yếu, không có đoạn thời gian này thì cũng sẽ không có cố sự về sau.

Cách hơn nửa năm qua, Diêm Trùng lại trở về a thị, bà ngoại đi cùng hắn, vừa về tới Diêm gia liền nghe thấy Đàm Oanh bị bệnh, bà ngoại liền vội vàng qua thăm con gái, để Diêm Trùng một mình đi gặp ông nội.

Diêm Hồng Tá không có ở nhà, Diêm Trùng vừa định vào thư phòng liền nghe tiếng Diêm lão thái gia ở bên trong mắng chửi người, ngay sau đó truyền tới một trận loảng xoảng ném đồ vật, sau một tiếng “Cút ngay”, cửa thư phòng liền mở ra, bác hai mặt khổ bức xuất hiện sau cánh cửa, nhìn thấy Diêm Trùng đứng ở bên ngoài, bác hai có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền điều chỉnh biểu tình, thậm chí cố gắng nặn ra một nụ cười còn gật đầu với hắn.

“Tiểu Trùng đã về rồi à.”

Giống như khi xưa mỗi lần Diêm Trùng được nghỉ học trở về nhà không có gì khác biệt, chỉ trừ nụ cười kia lộ ra chút châm chọc.

Diêm Trùng chưa kịp nói chuyện, ông nội ở bên trong nghe tiếng, lập tức âm thanh lạnh lùng nói: “Cút cho ta, vào đi, đóng cửa lại!”

Diêm Trùng không nhìn bác hai bắn tới ánh mắt ‘tự giải quyết cho tốt’ mà đi thẳng vào trong phòng rồi đóng cửa lại.

Ông nội nhìn hắn không nói, sắc mặt so với vừa rồi còn đen hơn, nhưng khi nhìn thấy thân hình tôn tử gầy hơn một vòng rõ rệt, trong mắt vẫn không cẩn thận lộ ra chút thần sắc đau lòng.

Ông nội dường như đang chờ hắn giải thích nhận sai trước, nhưng thái độ của Diêm Trùng so với ông còn bình tĩnh hơn, từ đầu tới cuối không có cảm xúc kịch liệt gì, chỉ yên lặng đứng ở đó không nhúc nhích nhìn lên giỏ hoa lan trên cửa sổ.

“Một đám các người thật sự làm ta tức chết!” có lẽ đối với những người khác trong nhà còn có thể làm bộ làm tịch thế nhưng đối lại đối tượng là Diêm Trùng, lão nhân gia nửa điểm cũng không cứng rắn được.

Ông nội đành thép nói: “Con không có gì muốn nói với ta sao?”

Diêm Trùng đảo mắt nhìn về phía ông: “Con nói hữu dụng sao?”

“Con...” ông nội suýt nữa đứt hơi, run tay chỉ ra bên ngoài: “Con cút về phòng ngay cho ta, không có sự cho phép của ta một bước cũng đừng nghĩ rời khỏi Diêm gia, lúc nào đầu óc rõ ràng, chúng ta sẽ nói lại.”

Lão thái gia cho rằng, người nếu đã trở lại, vậy chính là cùng đường mạt lộ rồi, chỉ bằng chút bản lĩnh của Diêm Trùng thì cũng sẽ có ngày không tiếp tục nháo loạn nữa, vấn đề chỉ là thời gian, ông nhất định thời thời khắc khắc chú ý tới đứa cháu này, trước tiên phải để nó trải nghiệm một chút, ở bên ngoài ăn đủ khổ mới biết trong nhà ngon ngọt.

Diêm Trùng cũng không nhiều lời, xoay người quay về phòng mình,

Kỉ Tiểu thật hần hần đang nằm viện điều dưỡng một thời gian, thế nhưng vì lời hẹn ở phòng trọ mà hắn liền trốn ra ngoài, hiện tại trở lại, ông nội tuy đang giam lỏng hắn nhưng ngày ngày đều lén sai người mang đầy đủ thuốc cùng đồ ăn dinh dưỡng tới hầu hạ, bác sỹ riêng của gia đình cũng thường tới kiểm tra cho Diêm Trùng.

Diêm Trùng vô cùng phối hợp, nói hắn làm gì thì hắn làm nấy, so với người mới trước đây gay gắt chống lại hoàn toàn giống như hai người khác biệt, cảnh này khiến ông nội thực hài lòng, cảm giác những chiêu thức ra tay của mình vẫn có chút tác dụng.

Hôm nay, Diêm Trùng rời giường ăn bữa sáng, nghe bác sỹ nói nên hoạt động nhiều để thả lỏng gân cốt, hắn suy nghĩ cẩn thận, chính mình cũng nửa sống nửa chết, nếu có xảy ra chuyện gì thì vạn sự trước nhất vẫn nên có một thân thể khỏe mạnh.

Khi hắn đang chạy bộ quanh nhà, người hầu nói có người tìm hắn, lão thái gia đã cấm hết thầy khách tới thăm, ngay cả Liêu Viễn Đông và Vương Hi Đường đều không vào được, di động cũng bị tịch thu, nên người tới tìm hắn chỉ có một khả năng đó là người trong nhà hắn.

Quả nhiên, vừa đi ra liền gặp bác hai gái ngồi ở trên sô pha, thấy Diêm Trường liền vội vàng đứng dậy, trên mặt tươi cười lộ ra như đóa hoa.

Diêm Trường bất động thanh sắc đi tới ngồi xuống đối diện, mặc bà nhiệt tình dào dạt an ủi sức khỏe của mình.

Nghe bà nói ước chừng hơn 20p sau, Diêm Trường mới đáp lại một câu: “Rất tốt.”

Bác gái nói: “Aiz, con dù còn trẻ cũng không thể nói như vậy, thân thể của mình thì mình càng nên cẩn thận hảo hảo giữ sức khỏe, ông nội con, ba con và cả Diêm gia sau này đều trông cậy vào con đó.” những lời này khẩu khí có chút phiêu đảng, giống ân ân có chút không cam tâm, lấy việc Diêm Trường cùng một người con trai nháo đến xem, lại lộ ra vài phần mỉa mai.”

Diêm Trường không tiếp lời, nhìn hai món quà bác gái để trên bàn nói: “Đây là có người tặng cho bác trai, ta liền lấy mang tới đây, một hộp là đồ cho con bổ khí huyết, còn có hộp kia là bong bóng cá cho mẹ con, mọi người đều là người một nhà, hai người cùng bị bệnh, bác gái mỗi ngày đều suy nghĩ, ta biết các con không thiếu thứ gì, thế nhưng đây là tâm ý của chúng ta, con nói xem, bên ngoài làm gì có người tri kỉ như vậy chứ.” Nói xong cũng không đợi Diêm Trường đáp ứng, trực tiếp đưa cho người hầu.

Diêm Trường gật đầu: “Là đồ tốt, xem ra việc làm ăn gần đây của bác hai cũng không tồi.”

Bác gái ngẩn ra, vội vàng ha ha nở nụ cười, sợ Diêm Trường đem đề tài chuyển đi, chỉ có thể dựa vào ý đồ lần này của mình nói tiếp: “Cái kia... Tiểu Trường à, con còn nhớ A Đào không?”

Diêm Trường đương nhiên nhớ rõ, cậu ta là đứa cháu yêu quý của bác gái, so với con gái bà cũng không kém chút nào.

Bác gái thấy Diêm Trường không trả lời, chỉ nói thẳng: “A Đào nói thế nào cũng là em trai con, nó gần đây phạm chút sai lầm nhỏ.”

Nguyên lai A Đào lúc trước ở KTV say rượu gây loạn, cùng người ta đánh nhau không nói, còn dùng dao gọt hoa quả đâm người ta tới tàn phế, không may chính là đối phương cũng là quan hệ đại cha ruột cậu ta cũng có chức vụ không nhỏ, lập tức liền muốn làm lớn chuyện, một dao này cũng đâm người ta không nhẹ, theo lý Diêm gia cũng không phải không thể giải quyết nhưng Diêm Hồng Tá lại không nguyện ý nhúng tay vào.

“Ta biết ba con lòng dạ liêm chính, nhưng dù thế nào cũng là người thân trong gia đình...” bác gái đỏ mắt: “Cũng không thể để nó bị đi tù đúng không, nó mới 18 thôi, so với con còn nhỏ hơn 2 tháng, lần này bị bắt không 3, 5 năm khẳng định không ra được.”

Diêm Trường nghe bà ta khóc cũng thấy phiền, tùy tiện đem một cái cốc đuổi đi, nhưng ai ngờ bác gái lại bám riết không tha, mấy ngày sau cứ chốc chốc lại tới, ngồi xuống liền không đi, những người khác trong Diêm gia, bà ta cũng không dám làm phiền chỉ có thể đánh vào từ chỗ Diêm Trường.

Diêm Trường lúc đầu còn nguyện ý gặp, vì dù sao cũng là trưởng bối trong nhà, sau liền lấy cớ thân thể không khỏe, mặc kệ bà ta muốn ngồi đến khi nào thì ngồi.

Bác gái tự nhiên thấy không vui, nhưng lão thái gia ở đây nên bà ta cũng không dám làm càn, chỉ có thể khó xử chặn người hầu lại, có một ngày suýt nữa bà ta cùng người hầu cãi nhau to, đi phía trước, Diêm Trường còn nghe bà ta không cam tâm nhỏ giọng mắng: “Đúng là lãnh huyết, được một đứa vô lương tâm sinh ra quả nhiên cùng huyết thống.”

Diêm Trường trong lòng chấn động, đột nhiên kéo mạnh cửa ra lạnh lùng nói: “Bà nói cái gì?!”

Bác gái lập tức hoảng sợ!

“bà có ý gì?” Diêm Trường nhìn mặt bà ta trắng bệch truy vấn hỏi: “Ai lãnh huyết, ai vô lương tâm?”

Bác gái lắp bắp không thành lời, Diêm Trường lập tức bỏ đi qua người bà ta....

Người kia đã đi rồi nên Kỉ Tiểu cũng quay về trường học tập bình thường.

Bên nhà xuất bản cũng không biết nghe được tiếng gió từ nơi nào mà gần đây thường xuyên nhận bản thảo của Kỉ Tiểu, nhiệt tình còn hơn cả trước đây.

Kỉ Tiểu không có cự tuyệt, cậu còn muốn tiếp tục sinh hoạt, còn cần dùng tiền, mà tuần trước, tài khoản ngân hàng vốn đã cạn kiệt của cậu đột nhiên được chuyển hơn năm vạn nguyên vào, gửi tiền là một tài khoản xa lạ, gửi từ A thị tới, Kỉ Tiểu cũng không hỏi cứ thế nhận.

Mọi chuyện dường như đã quay về quỹ đạo vốn có của nó, cứ theo lẽ thường lên lớp, tan học, về nhà vẽ tranh, chỉ trừ bên cạnh thiếu đi một người, và cứ vài ngày cậu lại tới bệnh viện một lần.

Tình hình của Lục Mân tựa như nỗ lực hết đà, mỗi ngày chỉ như thoi thóp, nói không chừng một ngày nào đó hô hấp liền đình chỉ, Kỉ Tiểu nói chuyện với bác sĩ, nếu không có gì ngoài ý muốn thì không cần thông báo cho cậu, ngược lại là Trì Xu Di, mỗi lần Kỉ Tiểu đi vào phòng bệnh của bà ta, đều phải đưa tin một lần. Trì Xu Di cũng không tốt hơn bao nhiêu, bà ta hiện tại đã suy yếu đến mức có thuốc cũng không phát huy hiệu quả, nên cũng không dám cho bà ta dùng nữa.

Ung thư tuyến tụy là phi thường đau đớn, gần như các bệnh nhân thời kì cuối đều là bị đau đớn mà chết, bất cứ thuốc giảm đau nào cũng không thể giảm bớt thống khổ sống không bằng chết này, mỗi lúc đó, Kỉ Tiểu đều có thể thấy Trì Xu Di ở trên giường bệnh điên cuồng lăn lộn kêu gào, bà ta từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, khi nào chịu qua thống khổ như vậy, có đôi khi đau tới ngũ quan vặn vẹo, khuôn mặt so với lệ quỷ còn khủng bố hơn.

Mà lúc này, bà ta nhìn thấy Kỉ Tiểu, tác dụng phụ kích thích đồng thời cũng có thể tượng tượng được. bà ta thét chói tai dùng những từ ngữ khó nghe nhất để nhục mạ người trước mắt, mắng cậu vì sao không chết đi, vì sao không phải là cậu chết mà lại là đứa con bảo bối của bà chết, bà có thành quỷ cũng không bỏ qua cho cậu, bà muốn lôi kéo cậu chết theo.

Nhưng tới khi qua cơn đau thanh tĩnh được một chút, lại bắt đầu khóc rống lên chảy đầm đìa nước mắt, lôi kéo Kỉ Tiểu khiến cậu ghi hận chính mình, không được bỏ mặc Lục Mân, là bà có lỗi với Kỉ Tiểu, là sai lầm của bà, còn Lục Mân là vô tội, nó đã chịu rất nhiều khổ sở.

Kỉ Tiểu vẫn không nói một lời nhìn bà tựa như thằng hề đang hát, ngẫu nhiên mới nói một câu: “Thật muốn cho đứa con bảo bối tới nhìn xem bà có bộ dáng gì.”

Lúc này Trì Xu Di lại càng thêm điên cuồng lợi hại, thế nhưng bà đã không còn chút khí lực nào, kết quả chỉ run rẩy ngất đi, ở trong mộng cũng phải chịu đau đớn và thống khổ.

.....

Trì Xu Huyền vốn định mua vé máy bay về Paris, bà tuy muốn ở lại cùng mấy đứa con thế nhưng Trì gia luôn không hoan nghênh bà, bà cũng tự hiểu, cho dù lo lắng cho Kỉ Tiểu, nhưng biết mình dù có lưu lại cũng không thể khiến mọi chuyện phát triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn, nhưng gần đây, bà phát hiện trạng thái của Kỉ Tiểu càng ngày càng không ổn.

Làn da đã trắng lại còn bệch ra, còn thường thường lộ ra chút trầm ám, ánh mắt còn phủ đầy tơ máu, bình thường ngay cả một bát cơm nhỏ cũng ăn không hết, nhiều khi lay mấy lần cũng không động tĩnh, cả người càng kịch liệt gầy yếu, mới chỉ vài ngày liền gầy thêm một vòng.

Hơn nữa, có hai ngày, hơn nửa đêm Trì Xu Huyền dậy, phát hiện đèn trong phòng Kỉ Tiểu vẫn sáng, thanh âm gõ bàn phím vẫn không gián đoạn, cả một đêm không ngủ, thế nhưng Kỉ Tiểu ngày hôm say tỉnh thần lại không lộ ra vẻ uể oải, nên làm gì thì vẫn làm nấy, điều này ngược lại càng khiến Trì Xu Huyền thêm lo lắng, nếu không phải Kỉ Tiểu kiên cường chống đỡ thì chính cậu cũng đã gần tới cực hạn, không chỉ không nghỉ ngơi mà còn không ngừng cạn kiệt tinh thần, từ trạng thái tâm lý đoạn thời gian gần đây của Kỉ Tiểu bà cũng có thể hiểu được, hiện tại cậu đang rất không ổn, trừ chuyện của Kỉ Hiếu Trạch năm đó, Kỉ Tiểu chưa từng lặp lại tình huống như vậy lần nào nữa, lý giải khúc mắc của Kỉ Tiểu đến tột cùng có bao nhiêu nghiêm trọng, Trì Xu Huyền minh bạch, lúc này nếu không tiến hành can thiệp, rất có khả năng mọi chuyện

diễn biến theo chiều hướng không thể đoán trước được, thậm chí chậm rãi đem đứa nhỏ này phá hủy hoàn toàn cũng không phải là không có khả năng.

Trì Xu Huyền cảm giác, việc chia tay cùng Diêm Trìung chính là nguyên nhân lớn nhất dẫn tới chuyện này, nhưng khẳng định còn có thêm chuyện khác dày vò tâm Kỉ Tiểu, bà nhất định phải nghĩ ra biện pháp tìm hiểu rõ.

Sáng sớm một ngày, Kỉ Tiểu bị tiếng chuông di động đánh thức, cậu trước hừng đông mới đi ngủ, đến giờ cũng mới chỉ ngủ được gần hai tiếng đồng hồ.

Nghe được tình huống bên kia, Kỉ Tiểu cúp điện thoại, rửa mặt chải đầu mặc quần áo xong xuôi, cũng không ăn gì, gọi tới trường học xin phép nghỉ, rồi gọi taxi tới bệnh viện.

Đến khoa cấp cứu, từ xa đã nhìn thấy bên ngoài phòng bệnh đứng không ít y tá bác sỹ, Kỉ Tiểu chậm rãi đi qua vừa lúc thấy bác sỹ đang dùng sức điện cho bệnh nhân.

Kỉ Tiểu đợi hồi lâu.

Một lát sau, bác sỹ giao đồ trong tay cho y tá bên cạnh, nhìn nhìn đồng hồ, cùng đối phương nói nhỏ vài câu, quay đầu đi ra.

Thấy Kỉ Tiểu, bác sỹ lắc đầu nói: “Vừa rồi động mạch phổi của bệnh nhân lại xuất huyết, khiến tim ngừng đập, chúng tôi đã tiến hành cấp cứu, thật xin lỗi, không có kết quả, bệnh nhân vừa qua đời.”

Kỉ Tiểu nhìn về đứa nhỏ không có sinh khí đang nằm trên giường bệnh, ý ta đứng bên cạnh nói nhỏ: “Cậu có thể vào nhìn cậu ấy...”

Thế nhưng Kỉ Tiểu lại chỉ đứng ngoài, sau đó thu hồi tầm mắt, cũng không quay đầu xoay người bước đi.

Hết chương 133

134. Chương 134

Kỉ Tiểu đi tới phòng bệnh của Trì Xu Di, thế nhưng ở đó lại thấy Trì Xu Huyền.

Trì Xu Huyền đang hỏi bác sỹ tình hình bệnh nhân, bà và Trì Xu Di giống nhau như vậy, nên không cần nhiều lời nói thân phận, bác sỹ liền đem mọi bệnh tình đều nói cho bà. Từ 3, 4 ngày trước, Trì Xu Di liền lâm vào hôn mê, các chỉ số cơ thể cũng kịch liệt giảm sút, sáng hôm nay, rốt cuộc không chịu được đến ngay cả truyền dịch cũng không vào, chất lỏng liền ứ đọng dưới da phù sưng lên, khiến tứ chi đều sưng giống như bị ngâm nước, nhìn cực kì ghê người.

Vừa quay đầu liền thấy Kỉ Tiểu, Trì Xu Huyền sắc mặt phức tạp, phảng phất muốn nói gì đó, nhưng vài lần mở miệng muốn nói lại thôi.

Kỉ Tiểu liếc mắt nhìn vào người trong phòng bệnh, cũng không giống như mấy hôm trước nhìn cái liền rời đi, mà lại ngồi xuống băng ghế ngoài hành lang.

Trì Xu Huyền nhìn gương mặt cậu tái xanh, nghĩ đến những lời vừa rồi bác sỹ nói, trong lòng đủ các loại cảm xúc phức tạp, cho dù bà có từng hận nữ nhân kia, thậm chí những lúc tuyệt vọng nhất đều nguyện rửa bà ta chết đi, còn có không cam lòng cùng ghen tị, mình cầu mà không được đáp ứng, còn đối với bà ta rõ ràng chiếm được nhưng hết thấy lại không biết quý trọng lại còn oán trách. Mấy năm nay, bà luôn tại trước mặt người khác sắm vai người mẹ mẫu mực, tận lực sửa chữa mọi sai lầm trong quá khứ, nhưng mỗi đêm trằn trọc không ngủ được, lại nghĩ tới việc chính mình đã gây ra tình cảnh ngày hôm nay, Trì Xu Huyền đối với Trì Xu Di vẫn như trước khó gỡ được khúc mắc, bà từng vô số lần suy nghĩ, nếu có một ngày chính mình nhìn thấy người kia, bà sẽ nói gì với người chị gái này.

Trì Xu Di tựa như một cục sạn bị kẹt ở yết hầu Trì Xu Huyền, không chú ý cảm thụ có lẽ miễn cưỡng có thể xem nhẹ, mà khi cần nuốt cái gì đó để sinh tồn, cái loại tư vị khó nuốt trôi này thực sự khó chịu.

Bà tâm lý nhiều năm như vậy nhất thời không thể tiêu hóa, không biết Kỉ Tiểu trong khoảng thời gian này đến tột cùng như thế nào có thể chịu đựng được, trong đáy lòng vẫn hận người sẽ chết, nhưng người đó lại người thân nhất của mình, ở trong hoàn cảnh như vậy, Kỉ Tiểu đến tột cùng là có suy nghĩ gì?

Trì Xu Huyền đi tới bên người cậu, do dự một lúc lâu vẫn cắn răng nói: “Con...đừng trách dì đã tới đây, dì chỉ lo lắng...đến cùng là....aiz....”

Kỉ Tiểu không nói.

Trì Xu Huyền nhin không được hỏi: “đứa bé kia...con gặp rồi?”

Kỉ Tiểu lần này gật đầu.

“Nó....”

Trì Xu Huyền vừa muốn hỏi thăm tình hình của Lục Mân, bỗng nhiên máy đo lường ở đầu giường bên trong phòng bệnh phát ra tiếng vang chói tai, nghe được động tĩnh, y ta vội vàng chạy vào, một thoáng sau mấy bác sỹ cũng chạy tới.

Trì Xu Huyền lập tức khẩn trương hơn, đến gần cửa kính thủy tinh nhìn tình hình bên trong, hai tay bà bất giác nắm chặt lại, môi cũng gần như cắn nát, quay đầu nhìn thấy Kỉ Tiểu vẫn bất động ngồi ở chỗ kia, tóc mái buông xuống che mặt, không thấy rõ biểu tình.

Một lát sau, bác sỹ mở cửa đi ra, Trì Xu Huyền bận rộn nghênh đón, Kỉ Tiểu cũng chậm chậm ngẩng đầu lên.

Bác sỹ nói: “Bệnh nhân đã tỉnh, thần trí coi như rõ ràng, hai người vào thăm đi, có gì muốn nói...tận lực nắm chặt thời gian.”

Trì Xu Huyền vừa nghe, liền nhin không được trừng lớn mắt, con người xinh đẹp một mảnh trống rỗng, giống như lập tức không thể nhận được tin tức như thế, dưới chân cũng giống như bị gắn đinh, thế nào cũng không bước chân đi được.

Mà lúc này người đang ngồi trên băng ghế đứng dậy, đi qua người bà, vào phòng bệnh.

Kỉ Tiểu đi tới trước giường, Trì Xu Di lúc này đang mở mắt, biểu tình khó được khi không có quá nhiều thống khổ, cảm giác trước mắt có người, bà lúc này mới từ độn chuyển đầu sang.

Còn chưa nhìn rõ người trước mắt là ai, Trì Xu Di trực giác liền gọi: “Tiểu Mân...Tiểu Mân....” Bà muốn biết con trai mình giờ thế nào.

Trì Xu Di thanh âm hơi thở mỏng manh, nếu không tập trung lắng nghe chắc sẽ không nghe rõ, Kỉ Tiểu hơi cúi người về phía bà ta, vừa muốn nghe rõ bà ta nói, vừa cho đối phương nhìn rõ mình là ai.

Quả nhiên, ánh mắt hỗn độn của Trì Xu Di lập tức nhận ra Kỉ Tiểu liền thay đổi, bà chân tay vừa động, dường như ảnh hưởng tới vết thương, đau tới mặt mũi đều vận vẹo, khó được khi yên ắng trong giây lát liền biến thành bọt nước.

Bà dường như muốn nói lời kịch liệt, nhưng đến bên miệng liền hóa thành hai chữ.

“Tiểu Mân...”

Kỉ Tiểu đứng gần nhìn rõ những thay đổi trên mặt bà, xác nhận đối phương vẫn nhìn thẳng mình mới nói: “Bà thật muốn biết nó sống hay chết sao?”

Trì Xu Di vội vã gật đầu, muốn giữ tay giữ cậu: “Tiểu Mân...nó tốt không?”

Kỉ Tiểu để bà ta cầm ống tay áo: “Nó rất tốt, bác sỹ nói bệnh của nó đang chuyển biến tốt, về sau còn có cơ hội xuống giường khỏi hẳn.”

Trì Xu Di ngẩn ra, sau đó lại nghe cậu nói tiếp: “Loại lời nói này bà tin không?”

Kỉ Tiểu nhìn bà ngốc lăng sau đó ánh mắt càng lúc càng mở lớn, con mắt kịch liệt sung huyết, cuối cùng lộ ra biểu tình không thể tin, ngay sau đó cả người đều co giật run rẩy.

“Không...không...sẽ không...mày gạt tao, mày...tiểu...súc...sinh...”

Kỉ Tiểu trơ mắt nhìn bà ta chậm rãi rơi vào thống khổ, sau đó bắt đầu điên cuồng, cuối cùng là triệt để phá vỡ.

Trì Xu Huyền ngoài cửa nhìn vào thì thấy Trì Xu Di trên giường hai mắt vô thần, tứ chi mềm nhũn buông xuống, thường thường run rẩy.

Trì Xu Huyền vội vàng kéo Kỉ Tiểu ra, đây vốn không phải là điều bà muốn thấy, Kỉ Tiểu đem Trì Xu Di làm cho hỏng mắt, chính cậu cũng đâu có tốt hơn, e rằng về sau, cậu cũng không thể tự thoát ra được.

Không thể như vậy.

Quyết không thể để như vậy được!

Trì Xu Huyền kéo Kỉ Tiểu ra bên ngoài, vừa đi vừa khóc nói: “Kỉ Tiểu, con nghe dì nói, con hãy nghe dì nói, mọi chuyện đều là dì sai, Trì Xu Di sai, mà cả ba con cũng sai, nhưng con không sai, còn không hề sai, các con không hề sai, Trì Xu Di sắp chết, con không cần hận bà ta, con có cuộc sống của con, con còn trẻ, con đừng để bà ta hủy hoại con, quên hết đi...quên hết toàn bộ đi...”

Trì Xu Huyền càng nói về sau càng khóc không thành tiếng, bà rất hối hận, rất hối hận, Kỉ Tiểu hôm nay hận mẹ nó như vậy, cũng có công lao của bà ở trong đó, khi đó bà từng ngày từng ngày một lần lại một lần đem mọi cừu hận đổ lên đầu đứa nhỏ này. Cho nên oán hận trong lòng Kỉ Tiểu tích lũy dần theo ngày tháng cho tới khi trưởng thành, đã bị cô độc cùng tăm tối biến thành một cây đại thụ che kín tâm tư cậu, ngày ngày hấp thu dưỡng chất tinh thần, mới đúc thành người vừa lạnh lùng vừa bất cận nhân tình thế này, thói quen dẫm thương người cũng tự làm thương bản thân cậu.

“Là dì sai...là dì sai...”

Trì Xu Huyền lặp đi lặp lại, mà Kỉ Tiểu thủy chung vẫn chỉ là thờ ơ.

Thẳng tới khi cậu một lần nữa nhìn thẳng vào mắt Trì Xu Di, thấy khuôn mặt đầy nước mắt của bà, sau đó bà mới hướng tới chỗ này nhẹ nhàng nói một câu.

“Mẹ...thực xin lỗi con....”

Máy móc đầu giường lại lần nữa vang lên tiếng tạt âm chói tai, bác sỹ sớm chờ ở cửa lần nữa lao vào, kết quả lúc này, ai nấy đều đoán được....

..... mẹ?

Nước mắt này đều vì cậu mà chảy sao?

Lời này đều là đối với cậu mà nói sao?

Đây là hai nghi vấn cuối cùng chột lóe trong đầu trước khi cậu bị đuổi ra khỏi phòng bệnh.

Diêm lão thái gia lại một lần nữa triệu hồi Diêm Trùng tới thư phòng, tôn tử gần đây thực ngoan, ông nghe người hầu nói lại, cảm giác đã tới lúc tiến hành trò chuyện.

Nhưng khi đối mặt thì thấy tinh thần Diêm Trùng cũng không tốt như dự đoán, trên mặt vẫn không có thịt, mí mắt thì sụp xuống, môi thì trắng bệch.

“Không ăn sáng sao?”

Diêm Trùng lắc đầu: “Ăn.”

“Không phải mỗi ngày đều có tập thể thao sao? mệt lắm à?”

Diêm Trùng “Vâng” một tiếng, “Có chút mất ngủ.”

“Thanh niên thì mất ngủ cái gì, ngày mai tình trung y tới bắt mạch xem, xem có thể điều trị dứt điểm không, người xem bệnh cho mẹ con cũng không tồi.”

Nói tới đây Diêm lão thái gia lại nghĩ tới: “Con đã qua thăm mẹ con chưa?”

Diêm Trùng: “Chưa.”

“Aiz... đi thăm đi, kỳ thật những ngày con không ở nhà, mẹ con vẫn bệnh, con thực bất hiếu không có quan tâm tới mẹ.”

Diêm Trùng xụ mặt không nói tiếp.

Lão thái gia nhìn bộ dạng này của hắn cũng không còn tâm tình giáo huấn hắn, phất phất tay: “Đi đi, qua thăm mẹ con rồi về ngủ một giấc, ở nhà cố gắng điều dưỡng cho tốt.”

Diêm Trùng rời khỏi thư phòng vốn định trực tiếp lên lầu, thế nhưng cước bộ ngừng lại, vẫn xoay người đi sang biệt viện bên cạnh.

Hiện tại đã hơn 10h, nhưng cửa nhà vẫn đóng chặt, Diêm Trùng gõ 2 tiếng, bà Trần ra mở cửa.

“Tiểu Trùng tới rồi.” bà Trần tươi cười: “Mau vào đi, mẹ con đang ở trên lầu đấy.”

“Vẫn ngủ? vậy con...” hắn căn bản muốn nói vậy mai sẽ quay lại, nhưng thấy sắc mặt bà Trần lúc này mới sửa lại: “Được rồi.”

Nguyên đán vừa trôi qua, chính là tháng lạnh lẽo nhất trong năm, nhưng bên trong căn nhà lại ấm áp mười phần, đặc biệt là phòng Đàm Oanh, với thể trạng của Diêm Trùng, lập tức sau lưng liền có một tầng mồ hôi mỏng.

Đàm Oanh tỉnh, khoác thêm áo ngồi trên giường uống thuốc, bà ngoại ngồi ở bên cạnh đeo kính đang nghiên cứu hướng dẫn sử dụng của lọ thuốc trong tay.

Nhìn thấy Diêm Trùng, bà ngoại nhú mày nói: “Cũng biết đến đây à.” Câu tiếp theo thì nói giống như ông nội: “Sao không thấy béo?”

Diêm Trùng nhất thời chỉ nhìn Đàm Oanh không nói lời nào.

Bà ngoại nói: “Đứng đó làm gì? Tới đây.”

Diêm Trùng do dự chút rồi đi qua.

Đến gần mới phát hiện, đầu giường Đàm Oanh có rất nhiều chai lọ, bên trên phần lớn là tiếng anh, Diêm Trùng dù đọc hiểu cũng không có ý muốn đọc, chỉ liếc nhìn qua rồi chuyển mắt đi chỗ khác.

Đàm Oanh bỗng nhiên mở miệng nói: “Con đã xin phép chưa?”

Trong trí nhớ, bà trừ việc hỏi chuyện học tập thì chính là học tập, những cái khác hoàn toàn không có.

Diêm Trùng ngữ khí như bình thường, cố ý nói: “Không có.”

Đàm Oanh quả nhiên bất mãn hơi nhú mày: “Đại học dễ đối phó như vậy sao?”

Diêm Trùng hừ cười một tiếng: “Lúc này đi học còn có ý nghĩa gì.”

Bà ngoại đẩy hắn một phen: “Nói hỗn cái gì đó!”

Đàm Oanh nói: “Nói suy nghĩ của con ra nghe chút.”

“Con không nghĩ gì.”

“Không suy nghĩ, con đang ăn nói bừa bãi gì vậy?!” bà ngoại cảm giác Diêm Trùng không quá thích hợp, miệng vẫn dịu nhẹ nói: “Tuyệt đối là việc học không dễ dàng.”

Nói cũng không đợi Diêm Trùng mở miệng, trực tiếp đem hắn đuổi ra ngoài, chính mình tìm cơ giải thích sau.

Vừa rời tiểu viện, bà ngoại liền nhện không được mắng hắn: “Con ở trong lòng bất mãn là muốn giận cá chém thớt mẹ con sao, cánh cứng rồi hả!”

Diêm Trùng mím môi, đường cong cằm cứng ngắt.

Bà ngoại nhìn không nổi biểu tình này của hấn, cao giọng: “Có chuyện gì? Là nam tử hán mà cứ ngại ngại ngần ngần còn ra thể thống gì, có gì thì nó thẳng ra.”

Diêm Trùng nhần nhần, rớt cuộc hỏi: “Có phải con có em trai không?”

Bà ngoại ngẩn ngơ: “Con nói cái gì?”

Diêm Trùng nhìn ánh mắt kinh hoảng của bà ngoại, tiếp tục nói: “Bị mẹ con đưa đi rồi?”

Hết chương 134

135. Chương 135

Sau khi bà ngoại ngẩn người qua đi, lại vội vàng hung bạo hỏi: “Là ai nói cho con?”

Diêm Trùng chẳng sợ lúc trước còn có hoài nghi, lúc này nhìn sắc mặt tái nhợt của bà ngoại cũng biết việc này không phải là giả.

Bà ngoại lại truy vấn thêm một lần: “Ai nói?” trong lời nói mang theo nồng đậm tức giận, hiển nhiên phi thường sinh khí.

Diêm Trùng không nói, bà ngoại suy nghĩ một chút, cũng đã đoán được được vài phần, chuyện này vốn cũng không tính là bí mật, Diêm gia cũng chỉ có bằng ấy người, trừ Diêm Trùng ra, nắm đó những người nên biết thì cũng biết, nhưng chân chính hiểu rõ nội tình chỉ có bọn họ, mà người có thể đem chuyện này đi ăn nói huyền thuyên loạn thất bát tao cũng chỉ có mình bà ta.

Không ngờ chuyện này giấu diếm nhiều năm đến cùng vẫn không gạt được.

Diêm Trùng biểu tình ử dột, nhìn bà ngoại nói: “Bà không định nói với con sao?”

Bà ngoại thở dài, cháu trai cũng đã lớn, đích xác có quyền được biết chân tướng.

“Chúng ta vào phòng con rồi nói.”

Vào phòng Diêm Trùng, bà ngoại đóng cửa lại, tìm sofa ngồi xuống, Diêm Trùng lại thẳng tắp đứng ở bên cửa sổ không nhúc nhích.

Bà ngoại nói: “Trước hết con nói cho ta biết, con đã biết những gì rồi.”

Diêm Trùng nhớ tới những lời bác gái nói với hấn, lòng mày chau lại càng sâu.

Bác gái lẩm mồm nói ra vừa vặn bị Diêm Trùng nghe được, bà ta ngay từ đầu sao cũng không nguyện ý nói, thế nhưng Diêm Trùng lấy chuyện của thằng cháu bảo bối bức bà ta một phen, nếu bà không nói, chuyện này liền xác định mãi mãi không có cửa đâu, đương nhiên, nói ra cũng không nhất định có biện pháp.

Bác gái cũng thật sự không còn cách nào khác, chỉ cần Diêm Hồng Tá không mở miệng, thì nơi này không có ai dám giúp bà, nếu Diêm Trùng nguyện ý thay bọn họ hướng lão thái gia thỉnh cầu, coi như là đường ra duy nhất, hơn nữa chuyện này vốn là sự thật, bà cũng không phải bịa đặt vô căn cứ, cứ thu sau tính sổ, xem bọn họ có thể làm gì.

Sau khi suy nghĩ một phen, bác gái liền mở miệng.

“Ba mẹ cậu quan hệ vẫn không tốt, điều này cậu cũng biết, đương nhiên, lúc ban đầu nhất định rất tốt, bằng không mẹ cậu cũng sẽ không vì ba cậu mà nháo với người nhà thành như vậy, thế nhưng sau khi kết hôn, mọi chuyện liền thay đổi. Tính cách mẹ cậu thế nào cậu nhất định rõ hơn tôi, tùy tiện cô ta cũng có thể cho người ta mấy dao khiến người ta không dễ chịu, càng miễn bàn quanh năm suốt tháng sinh hoạt cùng nhau, tôi là người Diêm gia cũng cảm thấy đau lòng cho ba cậu, mẹ cậu đúng là loại không biết hầu hạ người khác, đặc biệt là sau khi có cậu, tính tính kia quả thực thay đổi như chong chóng, căn bản không

ai chịu nổi, ba cậu ở nhà liền chịu không nổi, vài lần tôi còn thấy mẹ cậu đem mọi đồ đạc trong phòng đều phá hủy, cậu nói xem cuộc hôn nhân còn có thể duy trì mới là lạ.”

Nghe từng câu bà ta quở trách Đàm Oanh, cho dù người mẹ này trong lòng Diêm Trùng chưa bao giờ làm tròn bổn phận nhưng cũng khiến cậu nghe thật chói tai, hấn trực tiếp đánh gãy lời bà ta: “Rồi sao?!”

“Còn sao nữa, với điều kiện của ba cậu, cậu nói xem? mẹ cậu nhìn ai cũng không vừa mắt, kết quả tự nhiên cũng sẽ xảy ra chuyện, không biết thì nói cô ta kiêu ngạo hoặc là tự tin thái quá, rõ ràng ngày thường nhìn thì khôn khéo như vậy, nhưng tâm tư chồng mình thay đổi cũng không phát giác, tóm lại khi người ta ôm bụng bầu tới cửa, mẹ cậu mới biết thì hối hận đã không kịp.”

Diêm Trùng sắc mặt tái xanh.

Bác gái liếc nhìn hấn, châm chọc nói: “nghe nói gia thế đối phương cũng không tệ, nhưng cuối cùng vẫn là bị đuổi đi, đứa nhỏ kia cũng bị tống ra nước ngoài, mẹ cậu ngay cả liếc mắt nhìn cũng không cho ba cậu thấy, cuối cùng cũng chưa từng trở lại, nghe nói là em trai. Nhưng, ba cậu cũng thực nhẫn tâm, về sau một câu cũng không thêm nhắc lại chuyện này, nói thế nào thì người đọc sách cũng thực lợi hại, mẹ cậu cũng đồng dạng tỏ ra như vậy, tôi là bác gái cậu nhưng thật tâm tôi cũng thấy bội phục mẹ cậu ghê gớm.”

Nhìn thấy nắm tay Diêm Trùng siết chặt lại, bác gái giật mình lo sợ vội nhẹ giọng: “Từ đó về sau quan hệ hai người liền không còn tốt đẹp nữa, tôi thấy chuyện này chính là khúc mắc, khiến cho ẹm cậu đối với cậu cũng không còn yêu thương nữa, mới trước đây còn thiếu chút nữa...”

“Thiếu chút nữa làm sao?” Diêm Trùng thanh âm cực lạnh.

Bác gái nuốt nước miếng: “Thiếu chút nữa... thiếu chút nữa ẹm cậu bóp chết. tôi...tôi cũng không phải bạ đâu, các bác sỹ trong bệnh viện có thể chứng minh, năm đó trên cổ cậu còn một vết hằn màu xanh tím tôi tận mắt nhìn thấy đó.”

.....

Diêm Trùng nói xong, nhìn về phía bà ngoại, nhẹ giọng hỏi: “Đó có phải là sự thật không?”

Có em trai hay không Diêm Trùng cũng không phải thật sự để ý, mà là câu nói đằng sau mới là khúc mắc hiện tại của cậu, mẹ ruột hấn từng nhẫn tâm với hấn vậy sao?

Biểu tình trên mặt bà ngoại ngay từ đầu là xanh trắng rồi chuyển sang ghen hồng, cuối cùng ngược lại chậm rãi khôi phục trấn định, khóe miệng thậm chí còn mang theo nụ cười châm chọc.

Bà lạnh lùng nhìn chằm chằm Diêm Trùng: “Lời nói của một người ngoài với mẹ ruột nuôi dưỡng con 18 năm, con tự hỏi xem, con tin ai?”

Diêm Trùng sững sờ.

Bà ngoại nhìn nét mặt hấn chợt lóe hoài nghi, nhất thời thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bị thương dừng mãnh tràn vào trong mắt, bà u buồn nói: “Chuyện này cũng không thể trách con, nhưng con cũng không được trách mẹ con, Diêm Trùng, con nhớ kỹ, trên đời này, không có bất cứ ai yêu con hơn mẹ con.”

Những lời này Diêm Trùng đã nghe qua rất nhiều lần, môi hấn khẽ nhếch, muốn phản bác nhưng thấy tầm mắt sắc nhọn của bà ngoại, lại bất giác mà ngậm miệng lại.

Bà ngoại lắc đầu, chậm rãi nói lại chuyện quá khứ.

“Còn nhớ ta đã từng nói với con rằng, đa số trẻ con vĩnh viễn đều nhẫn tâm hơn so với người lớn không, những lời này đều áp dụng vào chính con của hiện tại, cũng áp dụng vào mẹ con của năm đó.”

Đàm Oanh năm đó vì muốn ở bên Diêm Hồng Tá mà thực sự bỏ ra không ít công sức, bà ngoại cũng cần thận nhớ lại, chỉ có thể nói khi cả hai quay trở lại a thị thì thân thể Đàm Oanh đã rất kém. Ban đầu Diêm Hồng Tá công việc bận rộn, hai vợ chồng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, Đàm Oanh khi đó chỉ ở nhà tĩnh dưỡng thân thể lại là sản phụ cao tuổi, có thể nói là hao hết tâm sức mới có thể hoài thai Diêm Trùng, chỉ là khi sinh con vẫn chịu không ít đau đớn.

Thời gian ở nhà của Diêm Hồng Tá còn bất mãn một phần mười, căn bản không trông cậy vào sự chăm sóc của chồng, may mà Đàm Oanh từ nhỏ đã độc lập, chỉ là tính cách lãnh đạm thích yên tĩnh, bình thường rất ít nói, quan hệ với mẹ ruột cũng không nhân nhật như với những người khác, cũng bởi vì sắp sinh ngoại tôn mà bà ngoại tới a thị ở một thời gian, dần dần mới phát hiện cô có chút không ổn.

Những năm đó chứng ‘trầm cảm sau sinh’ vẫn còn tương đối mới mẻ, thế nhưng bà ngoại và Đàm Oanh đều nghiên cứu y được, đối với chứng bệnh này cũng không quá xa lạ, Đàm Oanh cảm thấy mình vẫn ổn, nhưng bà ngoại lại vẫn lo lắng.

Quả nhiên, tuy rằng tiến hành loạt trị liệu cùng thuốc thang can thiệp, tình hình của Đàm Oanh cũng không có chuyển biến lớn gì, chuyện này cùng với tính cách mấy năm gần đây có liên quan rất lớn, tâm tư cô nặng nề, rất nhiều điều không bao giờ nói ra, cho dù là đối với Diêm Hồng Tá cũng vậy, năm này qua tháng nọ mọi điều chôn dấu trong lòng quá dồn nén mà bùng nổ.

Bình thường càng là người khắc chế, thì khi bùng nổ thì ngược lại càng phát ra nghiêm trọng hơn, cô không có ai để phát tiết, trừ cha mẹ ra cũng chỉ có Diêm Hồng Tá. Diêm Hồng Tá cũng không cùng Đàm Oanh cãi nhau nhưng hẳn không chịu được tính tình của cô, gặp loại tình huống này liền lựa chọn lảng tránh, hẳn nghĩ chỉ cần không tranh cãi với Đàm Oanh thì bệnh tình của cô sẽ tốt lên, lại không biết rằng càng tránh né thì bệnh tình lại càng nghiêm trọng hơn.

Không biết thật sự là không chịu đựng được tính tình hỉ nộ vô thường của vợ hay là tình cảm đã nhạt phai hoặc là vị địa vị lúc này đang đi lên mà khó tránh khỏi có chút sĩ diện, tóm lại sự việc cứ hướng theo chiều không tốt mà đi.

“Trước khi người phụ nữ kia tìm tới cửa, bệnh của mẹ con kì thật đã thuyên giảm, nhưng vợ chồng đến cùng vẫn là vợ chồng, con cảm giác ngay cả người ngoài cũng biết chuyện, thì mẹ con là người thận trọng như vậy sao có thể không phát hiện được đâu? Người cẩn thận như Diêm Hồng Tá sẽ để lộ dễ dàng vậy sao? tuy rằng sau đó hẳn giải thích là nhất thời sai lầm, qua đường ngắn ngủi mà thôi, nhưng, hiện tại nói cho con nghe, con sẽ tin sao?”

Diêm Trùng ngốc lăng muốn hỏi: “Vậy vì sao...”

“Vì sao không ly hôn hả?” bà ngoại hừ cười: “Đúng vậy, tính tình của mẹ con, sao không rời bỏ? vậy còn phải hỏi ông nội con.”

Không cần bà ngoại giải thích nhiều, Diêm Trùng kỳ thật cũng tự rõ ràng minh bạch, Diêm Hồng Tá lúc ấy tình huống vẫn chưa ổn định, vào thời điểm đó nếu thật sự làm lớn chuyện, đối với công việc của Diêm Hồng Tá sẽ có ảnh hưởng lớn, toàn bộ Diêm gia đều dựa vào ông ấy, cho dù không vì tình cảm, thì Diêm lão thái gia cũng không thể để sự tình phát sinh, cuối cùng người phải hi sinh sẽ là ai?

Chỉ có Đàm Oanh.

Có lẽ trước đó Đàm Oanh nhất định không đáp ứng, Đàm Oanh cao ngạo tự lập, trong mắt không chấp nhận có một hạt cát, nhưng hết thấy đều là trước khi sinh Diêm Trùng, sau khi sinh, là một người mẹ, cô càng suy xét nhiều hơn, nếu cô rời đi, sẽ khiến con trai có nhiều thay đổi, sẽ ảnh hưởng tiêu cực, hay thương tổn hay không?

Diêm gia nếu phát sinh bất trắc, Diêm Trùng sẽ mất đi chỗ dựa tốt, tất cả đều là suy tính của Đàm Oanh, cho nên, cô không còn lựa chọn nào khác.

Đàm Oanh năm đó kéo Diêm Hồng Tá ra, mới có hẳn xuôi gió xuôi nước, khi đó nếu cô buông tay, không thể nói nhất định không có Diêm Hồng Tá ngày hôm nay, nhưng nhất định đường đi sẽ tràn ngập chướng ngại nhấp nhô khúc chiết, điều này cũng là nguyên nhân tại sao Diêm lão thái gia khách khí với cô như vậy, cô đã vì Diêm gia mà trả giá rất nhiều.

Nhưng mà, cho dù đã quyết định, nhưng tâm lý thống khổ cũng không phải tùy tiện tiện mà có thể cho qua được, đặc biệt là khi Đàm Oanh còn đang ở trong trạng thái không ổn định, áp lực, bị phần nhất định mang tới hậu quả thảm thiết.

“Mẹ con cũng không phải cố ý đối xử với con như vậy, khi đó chính nó cũng không biết mình đang làm cái gì, nhưng nó không có khả năng chống lại được cảm xúc muốn hủy diệt đó, trước tiên đem con tới bệnh

viện, nó đã rất khổ sở, ta chưa từng thấy qua mẹ con tự tránh như vậy, mặc dù không ai trách nó, nhưng khi ta đem con tới cho mẹ con bế, nó đã không dám vươn tay tiếp nhận....”

Bà ngoại vừa nói, trong mắt trào lên nước mắt: “Con không hiểu điều này đối với một người mẹ có ý nghĩa gì, cho dù nó có trị khỏi bệnh thì cũng không thể nào tháo gỡ được khúc mắc này, bất hòa đối với con chỉ là nó tự trừng phạt bản thân mình thôi, mẹ con không thể nào tự tha thứ cho chính mình đã phạm phải sai lầm như thế, khi mẹ con muốn bù đắp lại thì phát hiện cũng đã muộn.”

Đàm Oanh không phải chưa từng vì con trai mà thỏa hiệp qua, khi đối mặt với Diêm Hồng Tá vạn phần hối hận lặp đi lặp lại giải thích, Đàm Oanh đã nhượng bộ, hôn nhân đã bị hủy nhưng không thể để con trai không có gia đình, cho nên Đàm Oanh đã đưa đứa trẻ không được hoan nghênh kia ra nước ngoài, Diêm Trùng có thể trách Đàm Oanh nhẫn tâm bởi vì so với thân cốt nhục thì mọi thứ khác đều không tính là gì, Đàm Oanh cũng cố gắng cùng Diêm Hồng Tá tiếp tục, không có tình yêu, nhưng sinh hoạt vẫn phải trải qua, nhưng qua vài năm vẫn thất bại.

Cùng Diêm Hồng Tá được điều tới u thị là lần cố gắng cuối cùng của Đàm Oanh, cô cũng không muốn cho Diêm Trùng cảm giác lạnh lùng, cảm giác cô bất cận nhân tình, thế nhưng không còn cách nào khác, thật sự không còn cách nào khác, hao hết tình cảm với chồng, đối với con trai thì lạnh nhạt, một gia đình như vậy, khiến thần kinh yếu ớt của Đàm Oanh dường như lúc nào cũng tới cực hạn.

“Nếu không phải ta phát hiện sớm, có lẽ con đã có một người mẹ bị điên.”

Bà ngoại nói thật mỉa mai, nhất thời khiến Diêm Trùng run mạnh, lại có chút xấu hổ vô cùng.

Khi đó hẳn đang làm cái gì, hẳn thế nhưng một chút cũng không phát hiện mẹ mình bất thường? chỉ biết mẹ từ trước tới nay đều không quan tâm tới mình, từ trước tới nay không thân cận với hẳn, sinh bệnh cũng không tới dỗ dành hẳn mấy câu.

Nhưng mẹ bị bệnh nhiều năm như vậy, chính mình cũng đâu có biết? hay là kì thật có biết mà cố tình không muốn biết hoặc là cố ý xem nhẹ.

“Ta cảm thấy con vẫn còn nhỏ nên bà ngoại chưa bao giờ trách con, nhưng con hiện đã có suy nghĩ riêng, có một số việc cũng nên biết rõ, mẹ con vì cái gì trở về u thị mà vẫn không rời khỏi Diêm gia, vì cái gì luôn quan tâm tới con chỉ là không nói ra, Diêm Trùng, con phải tự hiểu...”

Diêm Trùng minh bạch, hiện tại hẳn tất cả đều minh bạch.

hết thầy là vì chính hẳn, đều là vì hẳn....

hết chương 135

chương 136

Tri Xu Huyền cố ý sáng sớm rời giường định làm một bữa sáng phong phú cho Kỉ Tiểu và cô con gái sắp thi đại học, ai ngờ Khương Chân sớm lưng đeo túi sách leo lên xe bus tới thư viện trường chiếm chỗ đọc sách, Kỉ Tiểu cũng rửa mặt chải đầu sạch sẽ chuẩn bị đi ra ngoài.

Tri Xu Huyền nhìn mặt Kỉ Tiểu trắng như tờ giấy, cẩn thận hỏi: “Dì lái xe đưa con đi nhé? Lúc này chính là giờ cao điểm đấy.”

“Không cần.”

Kỉ Tiểu ngồi buộc dây giày, lúc đứng dậy bỗng cảm thấy trước mắt tối đen, khê lão đảo một chút, khiến Tri Xu Huyền hoảng sợ, may mà cậu nhanh chóng liền đứng vững.

Tri Xu Huyền không yên lòng: “Con nếu không thoải mái thì hãy nghỉ đi, không phải học đại học rất tự do sao?”

Kỉ Tiểu lắc đầu. xoay người muốn đi, nghe Tri Xu Huyền ở sau lưng nói

“Còn nữa, thứ sáu con...”

Kỉ Tiểu đánh gãy lời bà: “Cháu không đi.”

Trì Xu Huyền sững sốt, vội gật đầu: “Được được, không đi thì không đi, đi cũng không đi, dù sao chuyện này...đã kết thúc.”

“Chấm dứt.” hai chữ này bà nói thật sự thận trọng, ý nhắc nhở Kỉ Tiểu mọi ân oán đều đã trôi qua, nhưng Kỉ Tiểu cũng không quay đầu lại tiếp tục đẩy cửa bước đi, cũng không nhìn tới về mặt Trì Xu Huyền tha thiết chờ đợi cùng bất an lo lắng.

Trì Xu Huyền kỳ thật đã sớm nên trở về nước Pháp, nhưng tình hình hiện tại của Kỉ Tiểu thực sự không lạc quan, Trì Xu Di cũng đã qua đời gần 1 tuần, lễ tang tổ chức vào thứ 6, mà trạng thái Kỉ Tiểu vẫn như trước không rõ rệt chuyển tốt, nhưng Trì Xu Huyền biết, cậu ban đêm không ngày này không mất ngủ, cho dù có ngủ cũng chỉ một chút mà thôi, so với trước đây ít hơn rất nhiều, cho dù là Khương Chân hỏi mười câu thì chín câu Kỉ Tiểu cũng không đáp lại, trước kia cậu là mặc kệ nhưng hiện tại Kỉ Tiểu căn bản là không nghe thấy, cậu cả ngày đều giống như mộng du không thể nào tập trung chú ý được, người đều gầy như bộ xương, điều này khiến Trì Xu Huyền sao không sốt ruột cho được, bà đơn giản tính toán ở lại cho hết năm mới rồi tính tiếp.

Hôm nay Kỉ Tiểu mười giờ mới có tiết, cậu trước đi tới nhà xuất bản nộp bản thảo, sau đó mới quay về trường học, trên mạng phiên dịch kiếm thêm cậu cũng không bỏ, dù sao hiện tại cậu có nhiều thời gian dùng cũng không hết, có thể làm nhiều việc một chút, cũng có thể khiến cho bản thân bận rộn tới mức không suy nghĩ linh tinh.

Tiết học lịch sử đương đại Trung Quốc, giảng viên là một giáo sư nổi tiếng cho nên mỗi tiết học của ông trừ sinh viên trong khoa, còn có rất nhiều sinh viên khoa khác cũng tới nghe giảng, phòng học lúc nào cũng chật ních. Kỉ Tiểu đến sớm, cho nên còn rất nhiều chỗ trống cho cậu, cũng sắp tới thi cuối kỳ, hôm nay là trọng điểm trong môn này, nên cậu chọn một chỗ ngồi xuống, lại không biết quyết định này có chút sai lầm.

Ngồi bên cạnh cậu là hai cô gái, thừa dịp chưa vào học, hai người họ liền nô đùa nói chuyện phiếm, bỗng nhiên sau khi thấy Kỉ Tiểu lập tức càng nhiệt tình hơn.

“A, cậu là...Tiểu, a, Kỉ Tiểu đúng không?” học có chút mơ hồ nhưng cái tên này rất kỳ quái, nghe một lần liền ấn tượng khắc sâu.

Kỉ Tiểu dậm mạp nhìn về phía bọn họ.

Hai cô gái vội vàng tự giới thiệu: “Chúng tôi là khoa văn năm 2, là người của hội học sinh, chúng ta trước đây đã từng đi ăn cơm với nhau, cậu còn nhớ không?”

Kỉ Tiểu không nói, cô gái cho rằng cậu đã quên, cũng không để ý, cười nói tiếp: “Cậu là bạn cùng phòng với Diêm Trùng đúng không? Cậu ấy gần đây nghĩ lâu như vậy, ở hội có rất nhiều việc còn phải nhờ vào cậu ấy, cậu có biết cậu ấy khi nào trở về không?”

Nghe cái tên quen thuộc kia, Kỉ Tiểu bỗng nhiên sững sốt, một lát sau mới đáp lại: “Tôi không biết.”

Học tỷ có chút thất vọng: “Cậu là bạn cùng phòng với cậu ấy mà cũng không biết, cậu ấy thật sự quá thần bí.”

Cô gái còn lại nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vậy...Diêm Trùng đến cùng có bạn gái không? Ai, lời này tôi cũng không phải hỏi cho mình đâu, cậu cũng biết hoa khôi F đại là ai chứ, tâm tư cô nương người ta đều đặt hết lên người Diêm Trùng rồi, nhưng lại nghe đồn cậu ấy đã có bạn gái, khi bị thương còn tới bệnh viện chăm sóc nữa, chuyện này có phải là sự thật không? Lam Lam của chúng ta thật đáng thương.”

Kỉ Tiểu không trả lời, hai vị học tỷ cũng không bỏ qua cho cậu, trái một câu, phải một câu, đem mọi thủ đoạn đối phó với nam sinh đều áp dụng trên người Kỉ Tiểu, sinh viên mà, ngày thường cười đùa pha trò đều khó tránh, nhưng thấy sắc mặt Kỉ Tiểu càng ngày càng trắng, cuối cùng còn ra một thân mồ hôi lạnh, khiến cho hai người kia bị dọa sợ, vội vội vàng vàng ngậm miệng lại, vừa lúc bên trong hội có việc, tiết này liền không học trước hết chuông mất.

Kỉ Tiểu nghe nghe, lần đầu cảm giác vị giáo sư kia giảng bài thực khuôn sáo thực vô vị nhàn chán, cậu có chút hoa mắt, nhìn không được ngã quỵ nằm sấp xuống, gục xuống bàn hết cả buổi sáng.

Cậu không có ngủ, ngược lại, Kỉ Tiểu ý thức rất thanh tỉnh, cậu còn có thể nghe rõ hai người ngồi sau 3 lần bất mãn trong 10p cậu chiếm vị trí tốt còn không nghe giảng, chạy tới ngủ làm gì.

Cuối cùng chuông tan học vang lên, Kỉ Tiểu vẫn không có khí lực đứng dậy, một bàn tay nhẹ nhàng tới đẩy cậu.

Kỉ Tiểu miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đứng trước mặt là Thôi Hường.

Thôi Hường thấy sắc mặt cậu rất kém, quan tâm nói: “Cậu không sao chứ, có cần tới phòng y tế không?”

Kỉ Tiểu lắc đầu, chính mình không bệnh, chỉ có chút mệt thôi, cậu biết.

Thấy Kỉ Tiểu yên lặng thu thập đồ đạc muốn rời đi, Thôi Hường vội vàng tiến nhanh lên phía trước nói: “Để tớ đưa cậu về, dù sao chiều nay cũng không có tiết.”

Kỉ Tiểu không để ý tới cậu ta, Thôi Hường vẫn không buông tay, cứ đi theo Kỉ Tiểu ước chừng xuống bốn tầng lầu, Kỉ Tiểu rút cuộc nhìn không được ngừng lại, nhìn thẳng cậu ta nói: “Cậu muốn làm gì?”

Có tiền lương bên nhà xuất bản, nên Kỉ Tiểu liền không có cùng Thôi Hường hợp tác nữa, nhưng Kỉ Tiểu đến cùng vẫn chịu ơn của cậu ta, cậu ta đứng lúc mình gặp khó khăn tung quần nhắt thì ra tay giúp đỡ, vô luận là vì mục đích gì, Kỉ Tiểu cũng sẽ không quên, cho nên cậu vẫn cố gắng kiên nhẫn đối với Thôi Hường, nếu cậu ta cần, Kỉ Tiểu thậm chí có thể đem số tiền trước đó trả lại cho cậu ta.

Nhưng mà, những điều vượt quá phạm vi, cho dù thế nào, Kỉ Tiểu đều chịu không nổi.

Thấy trong mắt Kỉ Tiểu lộ ra lãnh quang, Thôi Hường cảm giác có chút không thoải mái, cậu ta nhíu mày nói: “Tớ muốn cái gì, tớ cho là tớ đã biểu hiện thực rõ ràng.”

Kỉ Tiểu nói: “Ý của tôi, lần trước tôi cũng đã nói rõ ràng.”

Nếu đã mở lời, Thôi Hường cũng liền không quanh co lòng vòng, cậu ta nói thẳng: “Kỉ Tiểu, tớ biết quan hệ của cậu và Diêm Trùng, hai người cũng đã chia tay rồi.”

Giống như bị chọc tới đau đớn, Kỉ Tiểu hơi sững sốt.

Thôi Hường biết mình đã đoán đúng: “gia thế Diêm Trùng tớ không rõ lắm, trong trường đồn ba hoa chích chòe, nhưng nói vậy cậu cũng nhất định biết đến, chúng ta trong giới này, trước kia... tớ nhìn cậu thấy thuận mắt, liền muốn chơi đùa với cậu, thế nhưng sau này, tớ phát hiện, tớ đối với cậu... dù sao cũng không phải là tùy tiện, mà bối cảnh như Diêm Trùng, thành thật mà nói, tớ đã sớm không xem trọng, hiện tại các cậu không ở cùng nhau, cậu vì cái gì không suy nghĩ một chút về tớ? cậu ta đối tốt với cậu, tớ cũng có thể!”

Thôi Hường ngày thường nhìn ôn hòa, nhưng người này quá mức khôn khéo, đi với bực áo cà sa đi với ma thì mặc áo giấy, ngẫu nhiên sẽ khiến cho người ta cảm giác lỗ mãng không đáng tin, nhưng những lời này cậu ta nói khó tránh được chân thành, có thể thấy được cậu ta đối với Kỉ Tiểu tâm không giống làm bộ.

Nhưng hai giây qua đi, Kỉ Tiểu vẫn sắc mặt cứng ngắc không nói một lời, Thôi Hường liền có chút bất mãn: “Tớ không dễ dàng chết tâm như vậy, Kỉ Tiểu, cậu đừng có dùng mấy lời như tình cảm hai người sông cạn đá mòn để lừa gạt tớ, tớ sẽ không tin, cậu ta đối với cậu để tâm tớ nhìn ra được, nhưng cậu vốn không thích cậu ấy, vậy thì cần gì phải một thân cây treo cổ?”

Những lời nói này rốt cuộc cũng khiến Kỉ Tiểu phản ứng, cậu chậm rãi nâng mắt lên, khinh thường nói một câu: “Cậu nói cái gì?”

Thôi Hường cảm giác mình đã nắm bắt được tâm tư Kỉ Tiểu, nên đem lời nói lặp lại một lần: “Cậu không thích cậu ta, đúng không?”

Không thích cậu ấy....

Kỉ Tiểu bỗng nhiên đẩy Thôi Hường ra đi về phía trước, Thôi Hường muốn đuổi theo, Kỉ Tiểu quay đầu trừng mắt nhìn cậu ta một cái, cái nhìn kia nồng đậm ngoan lệ cùng tối tăm, cảm giác lạnh lẽo xuyên thẳng đáy lòng, thành công khiến Thôi Hường ngừng bước.

Kỉ Tiểu đi ra ngoài cổng trường, cậu không biết đang suy nghĩ gì, thần sắc khó được khi hiện ra một tia mê ly.

Cậu cứ như vậy đứng ở trước bến xe, đến khi phục hồi tinh thần, cũng đã bỏ lỡ hai chuyến xe bus trở về, ở trường đại học cho dù không phải giờ cao điểm cũng thế khiến mọi người chen chúc nhau tới chết, đặc biệt là giữa trưa cùng đầu giờ chiều, Kỉ Tiểu hỗn độn theo dòng người xô đẩy rồi cuộc cũng lên được chuyến xe thứ ba, đứng ở giữ đám đông, cậu chịu đựng gần một giờ mới có thể về đến Trì gia.

Sau lưng có hai nữ sinh vẫn lú lú rú rú trò chuyện về bạn trai, một người nói bạn trai rất phiền, một ngày cũng phải gọi 5, 6 cuộc điện thoại đều báo bận, còn một người không tiếp điện thoại liền cho rằng chính mình có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn, lập tức sẽ chết luôn ấy.

Hai người kia không ngừng kể lể trường hợp của mình, mọi người trong xe đã nhìn vào vô số lần, ngay từ đầu còn cảm thấy mất mặt, càng về sau càng biến thành chết lặng.

Hai người dùng khẩu khí ghét bỏ nhưng lại không ngừng ân ân ái ái. Người bên ngoài nghe tới chán ghét, nhưng cô ấy lại cảm thấy thực ngọt ngào.

Đột nhiên, di động của một trong hai vang lên, nữ sinh bất đắc dĩ oán hận một câu: “Bà xem, lại tới nữa này, tôi liền không tiếp, cho anh ấy lo tới chết đi.”

Người còn lại thực thực giả giả khuyên nhủ cô bạn, hai người cười vang một trận.

Kỉ Tiểu lẳng lẳng nhìn ra cảnh vật lướt qua nhanh chóng ngoài cửa sổ ngăn người, bên tai một lần lại một lần quanh quẩn tiếng chuông di động của nữ sinh kia.

Cậu lúc đầu chỉ cảm thấy bài nhạc hương đó có chút thương cảm, sau này rồi cuộc nghe rõ trong đó một hát.

“Thế giới của em chỉ có hai màu trắng đen, mà anh chính là sắc thái duy nhất xuất hiện....”

Bên ngoài dương quang rất sáng, chiếu vào hốc mắt Kỉ Tiểu sinh đau, cậu nhịn không được nhắm mắt lại.

Liên như vậy hỗn hỗn độn độn rồi cuộc tới điểm dừng, lúc Kỉ Tiểu xuống xe, người đã không còn nhiều, cửa xe vừa mở, Kỉ Tiểu đột nhiên chấn động, vươn tay sờ cổ mình.

Trống trơn.

Kỉ Tiểu ngây ngốc hai giây, rồi hướng về chiếc xe bus mà chạy theo.

“Đợi đã...chờ một chút...”

Kỉ Tiểu ước chừng đuổi qua hai ngã tư đèn xanh đèn đỏ, vẫn không thể đuổi kịp chiếc xe đó, nhìn theo chiếc xe đã đi xa, Kỉ Tiểu suyết nữa thì thở không nổi, nhưng cậu vẫn run rẩy lấy di động ra gọi điện thoại tới công ty xe bus.

Bên kia coi nhu phối hợp, hơn nữa hai trạm sau chính là điểm cuối, tuy không nói có hy vọng gì nhưng Kỉ Tiểu đích thân tới cũng được.

Kỉ Tiểu vội vàng bắt taxi tới đó, bác lái xe đang uống trà ngồi chờ cậu.

“Tôi đã thay cậu đi tìm rồi, nhưng không có, nhất định là trên đường đã bị đánh cắp, sinh viên như các cậu, chính là rất sơ ý.” bác lái xe quả trách.

Kỉ Tiểu cũng không nói gì, kiểm tra từng gầm ghế một, mỗi nơi đều không bỏ qua, tới tới lui lui tìm một lần, đến khi bác lái xe cũng nhìn không được.

“Cậu này sao cậu lại cố chấp như vậy, đã nói với cậu là không có rồi, tôi còn phải đi tiếp nữa.”

Kỉ Tiểu quay đầu cảm tay ông ấy, trong mắt nôn nóng khiến ông ta giật mình: “Xe có máy quay không? Có thể nhìn thấy tên trộm.”

Ghi hình trong xe không thể nói xem liền xem: “Chiếc vòn cổ kia có bao nhiêu đáng giá, cậu báo mất đi, cảnh sát sẽ tìm lại giúp cậu, nhưng không phải tôi tạt nước lạnh vào cậu đâu nhưng trong cái thành phố này, một ngày không biết có bao nhiêu đồ bị ném đi, muốn tìm lại cũng khó.”

Bác lái xe nói xong, chỉ thấy sắc mặt cậu liền tái xanh, ông cũng thấy có chút không đành lòng, nhưng vẫn bảo cậu xuống xe: “Lần sau chú ý chút, coi như là bài học kinh nghiệm, cái cũ không đi cái mới không tới.” nói xong khởi động xe đi mất.

Cũ không đi...

Mới không tới?

Kỉ Tiểu đứng ở ven đường, mờ mịt nhìn xe bus công cộng.

Không biết cái cũ cũng không có mới, cậu nhịn không được mà nghĩ.

Ném đi rồi cũng không tìm trở lại được.

Hết chương 136

Một tuần trước tân niên, kì thi cuối kì I cũng kết thúc, học sinh F đại nghênh đón kỳ nghỉ đông tốt đẹp.

Cũng không phải Thanh Minh càng không phải Đông Chí, cho nên tuyến xe bus ít đến đáng thương thường ngày bị hủy bỏ, lộ trình này là Kỉ Tiểu từ trên mạng tìm ra được, cũng phải chuyển 3 tuyến xe, cũng phải đi bộ không ít, lúc đến nghĩa trang cũng đã tới giữa trưa.

Mấy hôm trước, trời vừa hạ một trận tuyết rơi, nên đường lên núi phi thường trơn trượt, thời tiết cũng không tốt, gió lạnh quất vào mặt Kỉ Tiểu đau rát, cậu hình như lại bị cảm mạo, lúc lên đỉnh núi cả người toát ra một trận mồ hôi lạnh, gió lạnh thổi qua, bắp chân run rẩy.

Từ xa liền thấy trước ngôi mộ có hai bó hoa khô héo, đến bây giờ vẫn còn chưa bị quét dọn. Kỉ Tiểu tới gần sững sốt, một bó được gói bằng ruy băng màu tím, rõ rệt là hoa hồng trắng, mà một bó khác là bó hoa bách hợp dưới chân núi có giá năm mươi đồng.

Kỉ Tiểu nhìn chằm chằm bó hoa bách hợp kia một hồi lâu mới ngồi xuống đặt hoa quả điểm tâm mình mua tới trước ngôi mộ.

“Xin lỗi...con tới muộn.”

Như để biểu đạt sự xin lỗi, Kỉ Tiểu phi thường nghiêm túc sắp xếp những thứ kia dọn ra, còn để thêm một đôi đĩa. Những chiếc bia mộ cổ xưa, hai bên cây cổ thụ dưới gió lạnh đìu hiu, cùng dưới gốc cây một đồng hoa héo tàn, vẫn hiện ra sự thê lương nói không nên lời.

Một năm qua phát sinh không ít chuyện, Kỉ Tiểu dùng chút thời gian nói xong toàn bộ.

Thi đại học xong, cậu đỗ F đại, F đại cũng không tệ lắm, chỉ là không được nổi danh như thời của Kỷ Hiểu Trạch, các giảng viên và bạn học đều thuộc dạng tạm tạm, kỳ thi cuối học kì I cũng xong, hiện tại đã được nghỉ đông.

Báo cáo không cần dài dôi chấm dứt, Kỉ Tiểu cầm đôi đĩa lên, cẩn thận lựa những chỗ bị gió bụi thổi qua ném đi.

Trầm mặc hồi lâu, sau đó nói một câu: “Bà ấy đã chết...”

Những lời này nói rất nhẹ, thậm chí còn không to bằng âm thanh đôi đĩa thỉnh thoảng va vào thành đĩa.

“Con ở đó, nhìn thấy bà ấy nhắm mắt.”

“Bà ấy còn giải thích, nhưng không biết có phải nói với con không, nhưng con nghe được.”

Kỉ Tiểu sắc mặt bình tĩnh, nhưng dưới chân ngồi không vững, mềm nhũn ngã bệt xuống đất, sau đó cậu bấu lấy bia mộ lau mặt, tay lạnh băng, nhưng mặt càng lạnh hơn.

Cậu bỗng nhiên cảm nhận được ý nghĩa những lời Trì Xu Huyền nói với cậu, bà ấy muốn nói mọi chuyện đã trôi qua, giống như lúc này, Kỉ Tiểu cũng muốn Kỷ Hiểu Trạch cảm giác được mọi chuyện đã kết thúc.

Cậu lần đầu tiên bất ngờ nói một câu với Kỷ Hiểu.

Kỉ Tiểu nói: “Ba ơi, con thấy thực mệt...”

.....
Xuống núi cũng mất một phen khí lực, nghĩ tới lúc này năm trước, có một người đỡ mình cùng đi qua đoạn đường này, Kỉ Tiểu cảm giác thật giống như một giấc mộng. bọn họ còn tới một nhà nông ăn cơm, cơm rất khó ăn, hương vị khó nuốt đó đến giờ Kỉ Tiểu vẫn còn nhớ rõ.

Nhưng lúc này, đừng nói nhìn ra một người còn không có đừng nói là có đồ ăn trước mắt, cậu cũng ăn không vô.

Kỉ Tiểu quay lại theo đường cũ, lúc về tới thành phố trời cũng đã chạng vạng, nhưng Kỉ Tiểu lại không đi về hướng Trì gia mà lại bắt một chuyến xe khác đi tiếp, mãi cho tới khi thấy cảnh vật quen thuộc, Kỉ Tiểu mới xuống xe.

Cậu đứng ở đối diện cửa khu nhìn chăm chăm hồi lâu, rốt cuộc cũng bước chân qua.

Khu dân cư kiểu cũ vào buổi tối đặc biệt im lặng, ánh đèn đường mờ nhạt bị các bóng cây che khuất, Kỉ Tiểu chậm rãi lên lầu, đến trước cửa mới phát hiện cậu đã không còn chìa khóa nhà.

Cậu đặt tay lên cửa, ngốc lăng đẩy một chút, kết quả một chút cũng không lay chuyển.

Kỉ Tiểu tự giễu nang khoe miệng, nội tâm cảm giác bản thân thực nhàm chán, lại có cảm giác thất vọng không thể xem nhẹ.

Khi chuẩn bị xoay người rời đi, cửa căn nhà đối diện bỗng nhiên mở ra, một cụ ông xách túi rác chuẩn bị đi xuống lầu, thấy Kỉ Tiểu, ông ngăn người, sau đó liền cao hứng nói: “A, là cậu à.”

Kỉ Tiểu kỳ quái, mà hành vi sau đó của ông cụ càng khiến cậu ngạc nhiên hơn.

Ông già nói: “Cậu đợi lão một chút.” Sau đó túi rác còn chưa kịp vứt đã quay vào trong nhà, thoáng chốc cầm gì đó chạy ra, đưa tới cho Kỉ Tiểu: “Này, chìa khóa nhà của cậu.”

Thấy Kỉ Tiểu ngăn người, ông già nói tiếp: “Là cậu đúng không? Cậu trai ở cùng cậu trước khi rời đi đã gửi lão, nói cậu đi vội nên quên mang theo, vạn nhất trở về khẳng định muốn tìm, lão đợi cậu hơn một tháng cậu mới quay lại, may mà lão chưa ném đi. cái cậu đó cũng thực dễ tin người, nhưng lão cũng không phải người xấu, lão đây là tổ trưởng khu phố đó, khi các cậu chuyển tới lão cũng biết rõ, hiện tại cuối cùng cũng đợi được cậu về.”

Lãi nhải lẩm bẩm nói xong, ông già tiếp tục xách túi rác đi xuống, cũng không cần một tiếng cảm ơn của Kỉ Tiểu, huýt sáo vui vẻ rời đi.

Kỉ Tiểu nhìn chìm chìa khóa trong lòng bàn tay, có chút cảm giác đã trở về, chìa khóa này đúng thực của cậu, chính là chùm cậu để dưới gầm bàn trà trả lại cho Diêm Trìung, không nghĩ tới hiện tại đã lại quay về tay cậu.

Làm gì đây?

Thật cảm giác mình đã trở về sao?

Kỉ Tiểu ngốc lăng qua đi, cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Cách biệt một tháng trời, đích xác, cậu vẫn nhện không được mà trở lại đây.

Ổ chó nhỏ một chút cũng không thay đổi, mọi thứ vẫn nằm đúng chỗ của nó, phòng khách, phòng bếp, phòng tắm, chỉ trừ trong tủ lạnh đồ ăn đã hư hỏng hết cả, còn lại hết thấy mọi thứ đều giống như trước lúc cậu rời đi.

Kỉ Tiểu đi vào phòng ngủ, nhìn chăn gối trên giường được gấp gọn gàng, trên màn còn một chồng sách chuyên môn cùng rất nhiều tư liệu.

Kỉ Tiểu nhện không được vươn tay sờ lên, đều là văn kiện của công ty trò chơi, nhìn một lát, cậu lại ngăn người, tiếp đó, bận rộn đi tới trước tủ quần áo mở ra, lại đi tới mở ngăn kéo tủ đầu giường, quả nhiên, mọi đồ vật của Diêm Trìung vẫn còn nguyên, vô luận là quần áo của hắn hay đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, hẳn toàn bộ đều không mang đi.

Là từ bỏ sao?

Hay là đợi sau này tới lấy?

Hay là...còn muốn trở về?

Lúc suy nghĩ có chút thoát ra khỏi phạm vi, Kỉ Tiểu vội vàng lập tức ngừng lại nội tâm xao động lung tung.

Diêm Trường trở về thực bình thường, hẳn còn phải đi học ở F đại, hẳn không muốn ở lại trong trường, có lẽ cảm giác nơi này cũng không tệ lắm.

Kỉ Tiểu vừa nghĩ, vừa nhanh tỉnh táo lại, đang muốn đẩy ngăn kéo tủ đầu giường về, lại thấy trong góc có một chiếc hộp tinh xảo nhỏ.

Thời gian hai người ở cùng nhau, đừng nói là lục lọi đồ vật của Diêm Trường, ngay cả quét dọn Kỉ Tiểu cũng cố gắng tránh di chuyển đồ vật hết mức có thể, nhưng mà hiện tại, thấy thứ đó, Kỉ Tiểu lại có chút không chế không được tay mình, mà khi cậu phản ứng lại được, cậu đã mở nắp hộp ra.

Chiếc hộp không tính là hoa lệ, thế nhưng giả cổ thực tinh xảo, vừa nhìn đã thấy đã rất lâu, cảm giác nặng nề, Kỉ Tiểu trước khi mở ra, thậm chí suy đoán có thể là đồ gia truyền của Diêm Trường hay không, mới có thể đặt ở góc khuất như bảo bối vậy.

Nhưng khi mở ra rồi, Kỉ Tiểu biểu tình trên mặt lập tức cô đọng lại.

Kỉ Tiểu dừng một chút, mới chậm rãi lấy từng thứ trong hộp ra, trên cùng là một chuỗi vòng trang sức bằng ngọc thạch giá rẻ, cùng một chiếc vòng cổ kim thạch cũng giá rẻ.

Kỉ Tiểu không thấy kì quái khi chưa từng thấy Diêm Trường đeo mấy loại trang sức này, dù sao cũng là nam sinh, hơn nữa cũng không tính là đáng giá, thế nhưng có một lần dây mã não trên cổ cùng chiếc vòng tay sau khi tắm xong liền không tìm thấy, Diêm Trường lập tức truy vấn không ngừng có phải cậu đã làm mất không, rồi chạy đi đâu đó, mua về một chiếc khác.

Vì thế, Kỉ Tiểu thoáng trong nháy mắt mất cân bằng, không ngờ tới, toàn bộ đều bị hắn cất ở chỗ này.

Trừ hai chiếc vòng ra còn một đồng hồ linh tinh khác.

Hai cái cuống vé xem phim, cuống vé vào thăm quan triển lãm tranh... rồi ảnh chụp, ảnh tập thể từ lúc bọn họ lần đầu tiên đi chơi, tới ảnh lễ thành nhân cuối cấp III, rồi ảnh tốt nghiệp, Diêm Trường đều giữ lại hết.

Thời trung học bọn họ vẫn còn ngây ngô, so với chính mình chưa bao giờ cười, Diêm Trường trong bức ảnh nào cũng cười vô cùng sáng lạn, nụ cười của hắn rất có sức hút, cũng không bữa bãi, nhưng có vẻ thực tiêu sai dương quang sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng đều, dù đứng ở hàng cuối cùng nhưng chiều cao tách biệt ở trong lớp cũng nói không nên lời chói mắt.

Mà bức ảnh cuối cùng chụp trước khi tốt nghiệp, khi đó hai người đang cãi nhau, trong ảnh, Diêm Trường hơi hơi rủ mắt, tầm mắt chiếu thẳng vào gáy Kỉ Tiểu, ánh mắt kia quá xa thấy không rõ nhưng lại có vẻ phá lệ chuyên chú cùng trực tiếp.

Kỉ Tiểu nhìn nhìn, nhìn không được khe cong cong miệng.

Mà còn lại trong hộp tất cả đều là tạp chí.

Xa nhất là tranh minh họa loli Chòm Sao của Kỉ Tiểu cho nhà xuất bản, gần nhất là các tạp chí truyện tranh do Liêu Viễn Đông giới thiệu, một quyển lại một quyển, chỉ cần có tác phẩm của Kỉ Tiểu, Diêm Trường nhất định sẽ mua, không thiếu một số, đặc biệt là giải thưởng cậu giành chiến thắng trong kì bỏ phiếu càng được bảo quản kỹ hơn, để tít dưới đáy hộp, ai cũng không cho biết, ai cũng không cho chạm vào.

Kỉ Tiểu vuốt ve tỉ mỉ bức tranh, rốt cuộc nhìn không được cúi đầu ôm nó vào trong lòng!

.....

Cậu không biết đã duy trì tư thế này bao lâu, thẳng tới khi chuông di động trong túi áo vang lên.

Kỉ Tiểu chuyển người ngồi dậy, khi nhìn thấy dãy số, cả người cậu chấn động mạnh, cuối cùng như mộng, ngón tay run rẩy ấn nút nghe.

Người đầu dây giống như không nghĩ tới cậu sẽ đồng ý nghe điện, sau một lúc lâu đều không phát ra âm thanh, hai người cứ như vậy cùng trầm mặc, yên tĩnh ban đêm chỉ còn lại truyền tới từ đối phương tiếng hô hấp như có như không.

Kỉ Tiểu tay ôm khunch ảnh lồng kính có chút bủn rủn, khung ảnh lồng kính rơi xuống va chạm với khung giường, phát ra tiếng động không lớn không nhỏ, người đầu dây cho rằng Kỉ Tiểu không kiên nhẫn vội vàng nói: “Kỉ Tiểu, cậu....cậu đừng cúp máy...tớ chỉ nói một câu thôi, một câu là được rồi, tớ...tớ mấy ngày nay mới biết một chút chuyện, trong lòng có chút khó chịu, liền muốn nói chuyện với cậu, còn nữa, còn nữa, tớ chỉ là....rất nhớ cậu....”

Nói xong Diêm Trùng cũng hiểu được có chút chịu không nổi, chính hắn tự cười một chút, rồi nhấn tâm cúp điện thoại.

Kỉ Tiểu nghe bên tai truyền tới tiếng tút dài, vẫn cảm di động không nhúc nhích, một hồi lâu mới ‘lạch cạch’ buông lỏng di động trong tay, di động cùng khung ảnh rơi xuống cùng một chỗ.

Kỉ Tiểu nặng nề che mặt, chậm chậm dùng lực hô hấp, lại vẫn nhin không được mà trong tâm ủa lên từng đợt chua xót.

Bị tóc mái che khuất khuôn mặt, mơ hồ có thể thấy được hai hàng nước mắt tinh thể theo khe hở chảy dài xuống dưới....

Nếu kéo dài thêm hai giây nữa, Kỉ Tiểu nghĩ, cậu nhất định sẽ nhin không được mà nói câu nói kia.

Tớ cũng vậy.

Tớ cũng....rất nhớ cậu.

Hết chương 135

136. Chương 136

Vừa mới hừng đông, Diêm Trùng liền tỉnh, nhìn thời gian, chưa tới 7h.

Tối hôm qua hắn nằm mộng, trong mộng có rất nhiều người quen thuộc, sự vật quen thuộc, sinh hoạt quen thuộc, còn có.... Kỉ Tiểu.

Diêm Trùng nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu, vẫn không nhớ nội dung trong giấc mộng, đơn giản rời giường tập thể dục buổi sáng, không tới phòng thể thao mà chạy vòng quanh nhà chính hai vòng rồi về, khi về thấy bà Trần xách giỏ đi ra khỏi biệt viện bên cạnh.

Trong nhà, đồ ăn mỗi ngày đều có xe đưa tới, bình thường không cần tự đi mua, thế nhưng bà Trần vẫn vui vẻ xách giỏ ra chợ cùng các bà các mẹ chọn này chọn nọ, mỗi ngày đi lại một chút cũng có lợi cho giãn gân giãn cốt.

Thường lui tới lúc này Diêm Trùng đều chào hỏi bà xong rồi đi, hôm nay chào hỏi xong, Diêm Trùng do dự một chút mới hỏi câu: “Mẹ con đã dậy chưa?”

Bà Trần hơi kinh ngạc, sau đó mỉm cười hiền từ: “Đã dậy rồi, mẹ con đều dậy rất sớm, hiện tại đang ăn sáng, con ăn chưa? Cùng ăn đi.”

Nói xong không đợi Diêm Trùng trả lời liền kéo hắn vào nhà.

Đàm Oanh ngồi trên ban công lâu hai ăn điểm tâm sáng, quay đầu liền thấy bà Trần vừa đi đã quay lại, phía sau còn có Diêm Trùng.

Diêm Trùng đối diện với tầm mắt của Đàm Oanh có chút mất tự nhiên, hai mẹ con bình thường gặp nhau không khác gì quá trình giao nhiệm vụ, Diêm Trùng mỗi lần trở về đều chiếu lệ tới thăm bà một lần, khi đi lại tới nhìn bà một lần, tiếp đó hoặc là Đàm Oanh muốn kiểm tra tình hình học tập của hắn sẽ gọi hắn tới,

trừ đó ra, cũng không có phương thức gặp mặt thứ ba, bình thường cho dù có người khuyến khích, Diêm Trường cũng rất ít tới, hơn nữa bà ngoại cũng đã trở về, đổi lại trước kia, nơi này tuyệt đối là địa phương Diêm Trường tránh lui tới.

Đàm Oanh ngược lại không có biểu tình quá độ gì, chỉ thản nhiên gạt đầu, chỉ chỉ đối diện, ý bảo Diêm Trường ngồi xuống đi.

Diêm Trường ngồi xuống.

Đàm Oanh thuận miệng nói: “Ăn sáng chưa?”

Diêm Trường dừng chút rồi lắc đầu.

Một thoáng chốc, bà Trần liền mang một bát bánh trôi lên.

Đàm Oanh nói: “Ném thử đi, bà Trần tự làm đấy.”

Diêm Trường nhìn bát bánh trôi, bên trong viên bột trắng mịn tròn vo giống như những viên ngọc, xúc một thìa lên cho vào miệng mềm mại vô cùng.

Diêm Trường không phải chưa từng ăn qua điểm tâm bà Trần làm, nhưng chỉ là khi còn rất nhỏ, cách nhiều năm như vậy, hương vị này cùng với hương vị bà Quế làm rất giống nhau, là hương vị chính gốc thuộc về Đàm gia, không biết vì cái gì, hốc mắt Diêm Trường đột nhiên nóng lên.

Hắn vội vàng chớp mắt không ngừng mới đem cảm xúc này cố áp chế đi, ngẩng đầu liền thấy Đàm Oanh và bà Trần đang yên lặng nhìn mình, trên mặt bà Trần còn có biểu lộ chờ mong.

Diêm Trường ho nhẹ, không để bản thân thất thố nói: “Ăn rất ngon ạ.”

Bà Trần lập tức mắt cười cong cong: “Bà đi mua đồ ăn, Tiểu Trường ăn xong nếu không đủ dưới lầu vẫn còn đấy.”

Sau khi bà Trần rời đi, trong phòng khôi phục yên lặng, Diêm Trường cúi đầu chậm chậm dùng thìa múc nước chậm chậm ăn hết, không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Đàm Oanh lên tiếng trước, chỉ là vẫn như trước kia không thay đổi: “Trường học đã quen chưa?”

Một khắc đó Diêm Trường thể nhưng lại nghe ra trong lời nói của bà có chút mất tự nhiên, cái loại cảm xúc đó phi thường nhỏ, nhưng chân thật tồn tại. Diêm Trường bỗng dừng nghĩ tới, có thể mẹ hắn kỳ thật mỗi khi ở cùng mình đều mang theo vô thố (không biết cách thể hiện) không, chính là bởi vì sự vô thố này mà khiến bà đồng dạng tìm không thấy đề tài thích hợp để nói, nội dung cũng không dám hỏi vượt quá phạm vi, sợ chạm tới nghịch lân của mình, sợ lại làm giãn khoảng cách giữa hai người càng thêm rộng, cho nên bà chỉ đảo quanh vấn đề học tập của hắn, dùng biểu tình đạm mạc để che dấu nội tâm co quắp.

Giữa bọn họ rất xa lạ, khiến cho trước đây Diêm Trường thấy bà lãnh đạm, kỳ thật chỉ là Đàm Oanh ngại trang quá cẩn thận, nhưng đáng tiếc, Diêm Trường chưa từng dụng tâm cảm nhận được điều đó.

Diêm Trường trong lòng chua xót, mở miệng muốn ôn nhu một chút, nhưng lại bởi vì kích động mà có chút dồn dập.

“rất tốt ạ!”

Đàm Oanh ngược lại không để ý, chỉ “ừ” một tiếng: “Nếu chọn trường đó thì hảo hảo tập trung học.”

Diêm Trường gạt đầu.

Hai người còn nói một lúc nữa, Diêm Trường lúc này mới đứng dậy tính toán rời đi.

Lúc đi ra ngoài, Đàm Oanh nghĩ nghĩ nói: “Nếu con thích ăn bánh trôi, ngày mai ta sẽ bảo bà Trần lại làm thêm cho con một phần, đưa qua.” Hai chữ đằng sau là bà thêm vào.

Diêm Trường lắc đầu: “Không cần ạ.”

Khi hắn xoay người xuống lầu, không phát hiện trong mắt Đàm Oanh chợt lóe thần sắc thất vọng.

Nhưng ngày hôm sau, Diêm Trìùng lại tới nữa, vẫn tới đúng giờ ăn sáng.

Bà Trần đối với việc này mừng rỡ không chịu nổi, vội vàng đi làm bánh trôi, Diêm Trìùng lại nói: “Không sao đâu ạ, hôm nay có gì con ăn cái đó cũng được.”

Mấy ngày kế tiếp, Diêm Trìùng mỗi ngày đều tới ăn sáng với Đàm Oanh, sau đó hai người cũng nói hai ba câu qua lại.

Nếu nói ngay từ đầu Đàm Oanh không biết vì cái gì mà Diêm Trìùng lại thay đổi như vậy, nhưng thường xuyên qua lại bà cũng có thể đoán được. đối với việc này bà cũng không nói gì, cũng không có ý tứ giải thích hay tỏ khổ chuyện cũ với con trai.

Nói ra ủy khuất của mình? Nói ra ảm ức đau thương mấy năm qua?

Đàm Oanh sẽ không, bà cũng hiểu được không cần thiết phải cho Diêm Trìùng biết, quá khứ hết thảy sẽ không vì mấy lời giải thích mà thay đổi, ai cũng có cuộc sống riêng của mình, càng phải cố gắng bước về phía trước.

Tuy rằng hai người đều có cảm giác đối phương đang từng chút thử khôi phục lại quan hệ, nhưng bởi vì đoạn quan hệ này do nhiều năm tích lũy thảng ngày mưa gió đã sớm vỡ nát, không phải một sớm một chiều liền có thể tu bổ viên mãn.

Nhưng dù vậy, Đàm Oanh vẫn cảm tạ Diêm Trìùng nguyện ý lùi lại một bước quý giá, hẳn so với bà có dũng khí hơn rất nhiều.

.....

Tiểu động tĩnh ở bên này đương nhiên không thể qua mắt được Diêm lão thái gia, cao hứng là điều không thể tránh khỏi, tôn tử cũng đã lớn, đã hiểu chuyện, nếu có nó ở giữa nói thêm vào, không chừng có ngày nào đó, gia đình này sẽ lại trở lại ảm áp như trước kia.

Lão thái gia càng nghĩ càng vui vẻ, vừa nhìn hoàng lịch vừa thầm nghĩ, tết âm lịch lần này không phải là cơ hội rất tốt đó sao, tuy không trông cậy mọi chuyện lập tức sẽ tốt đẹp nhưng ít gia một nhà vui vẻ hòa thuận quây quần cùng ăn một bữa cơm cũng được rồi đi.

Chỉ là hiện thực lại không tốt đẹp như ông đã nghĩ, hòa thuận quây quần tạm thời không chờ mong tới, gió lạnh trước tiên đổ lên Diêm gia.

Nguyên nhân chính là, Diêm Hồng Tá đã về.

Không giống như lão thái gia và bà ngoại, không đề cập tới chuyện của Diêm Trìùng, bọn họ có thể cho qua chuyện xử sự của hắn và nam sinh, nhưng Diêm Hồng Tá lại muốn Diêm Trìùng cam đoan, mình làm cái gì cũng phải rõ ràng, về sau không thể tái phạm, bằng không hôm nay có một Kì Tiểu, ngày mai lại có thể có Trương Tam Lý Tứ, mỗi lần đều ép buộc như vậy, tiền đồ của Diêm Trìùng có còn nữa hay không.

Đương nhiên, ông ta cũng biết con trai mình không có khả năng gặp ai liền yêu, nhưng những lời nói nhần tâm trước đây của Diêm Trìùng, ông vẫn còn nhớ kỹ, cuộc sống là của hắn, hắn muốn đua lặc học theo cái xấu, ai cũng không thể ngăn được, điều này khiến Diêm Hồng Tá không thể không phòng.

Cho nên Diêm Hồng Tá trực tiếp đối với Diêm Trìùng nói ra suy nghĩ của mình.

Diêm Trìùng cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng khi nghe thấy vẫn ngốc lảng một chút, không khỏi hỏi lại: “Cái gì?”

Diêm Hồng Tá lặp lại một lần: “Sau học kỳ, con sẽ chuyển tới A thị, học khoa kinh tế của A đại, thủ tục ta sẽ cho người làm, con không cần phải lo.”

Diêm Trìùng chớp mắt một cái liền kích động, ngay sau đó lại cố bình tĩnh lại, chỉ lạnh lùng đối diện với cha mình.

Diêm Hồng Tá đối với anh mắt của con trai như vậy thực không thích, giống như khiêu khích, cũng giống như lên án không lưu tình, đây chính là ánh mắt trước kia hắn chưa từng có.

Diêm Hồng Tá nói: “Con không phục? có ý kiến khác? Vậy được, con nói cho ta biết con có tư cách gì cùng ta bàn điều kiện?”

Cái này như một vòng luân hồi, lần trước Diêm Hồng Tá đã từng hỏi như vậy, Diêm Trường còn có tự tin, có bốc đồng, mà lúc này, Diêm Hồng Tá cảm giác những cái đó mấy ngày nay đều đã chậm rãi tiêu biến, thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết, không kéo dài được lâu.

Sau đó Diêm Trường nhẹ nhàng hỏi lại: “Vậy ba có tư cách gì cùng con bàn chuyện tình cảm?”

Diêm Hồng Tá sững sốt, khuôn mặt cứng lại, rõ rệt thấy hai gò má ông dùng lực cắn chặt hàm răng, như là cố đè nén xúc động xuống, ông không nghĩ tới Diêm Trường lại biết việc này, lại dùng phương thức này để vạch trần mình.

Diêm Hồng Tá trầm mặc hồi lâu, nghẹn một câu: “Việc này không tới phiên con quản...”

Diêm Trường hừ cười một tiếng: “Con sẽ không quản, chỉ là nhắc nhở bà đừng dùng mấy lời nói dối đó dạy bảo con, ở trong mắt con, không chỉ không xứng mà còn quá khó coi!”

“Chát...”

Diêm Trường không lưu tình châm chọc tự nhiên khiến Diêm Hồng Tá dứt khoát tát cho hắn một cái đau điếng, đây là lần thứ hai Diêm Hồng Tá đánh hắn, lần trước là chuyện xấu của Diêm Trường lộ ra mà giận tím mặt, lần này là bởi vì chuyện xấu của bản thân bị lộ ra mà có vẻ khó thở.

Sau khi đánh xong, Diêm Hồng Tá liền thấy bản thân đã thất thố.

Nhìn Diêm Trường quẳng tới ánh mắt mỉa mai, Diêm Hồng Tá lần đầu chuyển mắt, chỉ ra ngoài cửa, bảo hắn rút đi.

Diêm Trường không nói hai lời, đi thực sảng khoái, lưu lại Diêm Hồng Tá ngã ngồi sau bàn, một lúc lâu sau, trên mặt dần không còn tìm được chút nản lòng nào.

Mà hậu quả cái tát của Diêm Hồng Tá ngày hôm sau liền có, nhưng hậu quả không phải rơi trên người hai cha con mà là gia đình bác hai.

Diêm lão thái gia trong cơn tức giận trực tiếp đem hai vợ chồng bác hai đuổi ra ngoài, trước khi đuổi còn hung hăng mắng bác gái một trận, nói bà ta không phân rõ thị phi, châm ngòi lửa mồm, về sau nếu ông không gọi thì đừng hòng bước vào Diêm gia một bước, tuy nói không có khả năng thật sự từ nay về sau không thể trở về, nhưng trong một thời gian ngắn vẫn đừng nghĩ có thể lộ mặt, về phần tội lỗi của cháu ngoại bà ta, lão thái gia nói thẳng luôn: Để kết án, răn đe!

Chuyện này Đàm Oanh cũng biết, bà Trần sáng nay đã nói cho Đàm Oanh, chỉ thấy khuôn mặt Đàm Oanh lãnh đạm, biểu tình gì cũng không có.

Bà Trần thở dài, trong lòng cảm thấy thực không đáng giá, muốn khuyên nhủ nhưng cũng không biết nói gì cho phải, nhiều năm chịu đựng như vậy, hiện tại con trai đã hiểu chuyện biết vì mẹ mà ra mặt, nhưng cũng là vô dụng.

Bà Trần nhìn Đàm Oanh một đường đi tới, bà mình bạch tiểu thư nhà mình tâm cao khí ngạo, thà rằng chính mình chịu đủ một khổ sở cũng không nguyện cho người ngoài biết được, nhưng vì Diêm Trường, cơ hồ đang buông xuống mọi tự tôn của bản thân, kết quả là, đối được hết thấy, nhưng vẫn không đáng giá, ai có thể nói rõ ràng đây.

Nghĩ tới Diêm Trường chốc lát sẽ tới, bà Trần vội đổi đề tài: “Vừa rồi bà thấy có một người đứng ở ngoài, thấy rất quen mắt...”

Bà Trần sau khi rời khỏi, Đàm Oanh nghĩ gì đó khó được khi gặp người, vừa quay đầu liền thấy Diêm Trường đang đi tới, xa xa liền thấy nửa bên mặt có chút sưng đỏ.

Chính là hắn không để ý lắm, sau khi ngồi xuống, còn đối với Đàm Oanh cười một cái, hiện tại tới đây ăn sáng đã tương đối quen thuộc, hắn tự nhiên cầm đĩa lên lấy một chiếc bánh bao ăn.

Đàm Oanh không hỏi, chỉ nhìn bà Trần, bà Trần lúc này liền xuống dưới chuẩn bị thuốc mỡ giảm sưng cùng khăn mặt.

Diêm Trường cũng không từ chối, nói cảm ơn rồi dùng khăn xoa xoa mặt, vừa xoa vừa ăn bánh bao, tinh thần so với lúc trước tốt hơn không ít.

Bà Trần lại mang thuốc tới cho Đàm Oanh, bà một ngày uống 5 lần, sau bữa điểm tâm phải uống không thể quên.

Diêm Trường nhìn lọ thuốc gì đó, may Đàm oanh không nhận liền cho thuốc vào miệng nuốt, tiết tấu ăn của hắn cũng chậm lại.

“Mẹ sẽ tốt chứ?” hắn đột nhiên hỏi.

Đàm Oanh tay cầm cốc nước dừng một chút, mới ý thức được hắn đang hỏi cái gì, liền gật đầu: “Sẽ.”

Diêm Trường cũng nghiêm túc gật đầu.

Đàm Oanh nhìn sắc mặt của hắn, ở góc độ này Diêm Trường và Diêm Hồng Tá thời trẻ rất giống nhau, mà lo lắng trong mắt hắn cũng rất chân thật.

Đàm Oanh rốt cuộc nhin không được nói: “Nói cho ta về cậu bé kia đi...”

Hết chương 136

137. Chương 137

Diêm Trường không nghĩ tới Đàm oanh bỗng nhiên lại hỏi hắn về Kỉ Tiểu, lập tức có chút ngẩn người, một lát sau mới nói: “Nói gì ạ?”

Đàm Oanh: “Tùy tiện, nếu con nguyện ý nói.”

Diêm Trường trầm mặc, hắn không phải không muốn, mà là không biết nói như thế nào, có một thời gian, hắn thật sự hi vọng tất cả mọi người đều có thể biết được quan hệ của cả hai, trong lòng Diêm Trường, đây không phải đồng tính luyến ái, càng không phải điều xấu hổ không cần che dấu, mỗi quan hệ của họ cùng với các mối quan hệ bình thường không có gì khác biệt, hắn muốn cho người khác biết tới người hắn thích, khiến Kỉ Tiểu dung nhập vào cuộc sống sinh hoạt của hắn, cùng hắn không lúc nào là không bên nhau, Diêm Trường không nói khoác, mà hắn nói thật, thậm chí không hề cố kỵ, hết thảy diễn biến cho tới ngày hôm nay đều có nguyên nhân dẫn tới.

Đối với chuyện này, Diêm Trường nguyện ý giải thích, nguyện ý thay đổi, nguyện ý vì có thể cùng Kỉ Tiểu một lần nữa bên nhau mà cố gắng làm bất cứ cái gì, nhưng mỗi khi hắn nghĩ lại, lại cảm thấy thống khổ, hối tiếc cũng không kịp, hắn lại không cảm giác lúc trước mình đã đi sai bước nào, hắn từ đáy lòng quang minh bằng phẳng của mình, không muốn sống một cuộc sống cơ quắp lảng tránh.

Nhưng cho dù có tùy ý trầm mình trong đoạn thời gian kia, Diêm Trường cũng chỉ cùng Liêu Viễn Đông thoáng đề cập qua quá trình ở chung giữa hắn và Kỉ Tiểu, hơn nữa ngôn ngữ nói cũng không tốt đẹp như vậy, tâm tình hắn thực mâu thuẫn, vừa muốn cùng toàn thể giới chia sẻ khoái hoạt cùng vui sướng, vừa không muốn cho người khác biết Kỉ Tiểu cùng hắn tốt đẹp như thế nào, đoạn tình cảm này tựa như những món đồ trân quý vô giá của hắn, luôn có nguy cơ bị người ngoài đoạt mất.

Cho nên, bảo Diêm Trường kể lại, hắn nhất thời lại cạn lời không nói được.

Đàm Oanh cũng không vội, uống trà chậm rãi chờ, nhưng bà cũng nhìn ra, khi bà nhắc tới cậu bé kia, sắc mặt Diêm Trường từ bình tĩnh bỗng dưng trở nên phức tạp hơn, bên trong có ngọt ngào có sùng nịnh, có u buồn, cùng vô hạn bi thương, tất cả cảm xúc hỗn loạn đan xen, cuối cùng dần dần hóa thành một mảnh thâm trầm vô vọng.

Phản ứng kịch liệt lại ỉn hẫnh như vậy Đàm Oanh không đoán trước được, đồng dạng, bà cũng minh bạch tính cách Diêm Trùng không phải loại dễ dàng dao động hay yêu một ai đó, chỉ là không ngờ, con trai bà lại yêu sâu đậm như vậy, khổ sở như vậy.

“Cậu ấy... kỳ thật rất khó ở chung.”

Diêm Trùng nghẹn hồi lâu, cuối cùng đầu tiên lại nghẹn ra câu này, nói xong lại tự mỉm cười, vượt qua sự cứng ngắc trước đó thì về sau hẳn nói chuyện cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Nói thật thì khuyết điểm của cậu ấy thực không ít.” Kỉ Tiểu lạnh lùng, quái gở, không để ý tới ai, lúc trước hẳn đã mất bao công phu mới tới gần được bên cạnh cậu, hiện tại nghĩ lại, Diêm Trùng đều nhận không được mà vì bản thân mà chảy lệ chua xót.

“Lúc đầu cậu ấy không thích con, con biết nhưng con lại thích cậu ấy, từ cái nhìn đầu tiên đã thấy cậu ấy rất thuận mắt, khi đó con cũng không nghĩ nhiều như vậy, con chỉ hy vọng có thể làm cho cậu ấy vui, đừng giữ mãi bản mặt lạnh băng như vậy, nhưng cậu ấy không thích nói chuyện, dù hỏi nhiều thế nào thì ngoài không để ý tới chính là vẫn không để ý tới.” Diêm Trùng nhớ Kỉ Tiểu mỗi lần đều giương mắt trừng hẳn, lãnh quang tinh tế từ đuôi mắt bắn ra, bị hẳn nhìn thấy, hơn cả ngăn cản chính là quá nhiều nội tâm hẳn.

“Nhưng con biết, so với bất cứ ai, cậu ấy không chán ghét con.” Cũng chỉ có chút tự tin ấy, chút ánh sáng rạng đông nhỏ bé cũng khiến Diêm Trùng vô hạn chờ mong, cuối cùng đốt cháy thành một đồng lửa lớn.

“Con cho tới bây giờ chỉ hối hận một việc duy nhất, đó là ngay từ đầu không nên lấy gia cảnh mà uy hiếp cậu ấy.” Kỉ Tiểu ăn mềm không ăn cứng, tuy nói năm đó nếu Diêm Trùng không dùng cách đó thì Kỉ Tiểu cũng không dễ dàng cúi đầu thuận theo, mặc dù về sau hẳn không còn tự trách mình nữa, nhưng nếu được làm lại, Diêm Trùng tuyệt đối sẽ không dùng cách này, đó chính là vết sẹo chảy mủ thối rữa trong lòng Kỉ Tiểu, chính hẳn sao có thể nhấn tâm mà chém thêm một dao lên đó nữa.

“Con không phải chưa từng nghĩ tới chuyện chia tay, có một lần bọn con cãi nhau to vào năm lớp 11, con đã từng nghĩ tới, thật sự từng nghĩ tới!” Diêm Trùng đối với Đàm Oanh nghiêm túc gật đầu, cũng khiến bà thấy hết được thần sắc tuyệt vọng trong đôi mắt kia: “Thế nhưng sau này con biết con không làm được, một chút cũng không được.” chỉ cần nghĩ tới Kỉ Tiểu sau này cùng một người xa lạ bên nhau, còn mình trong mắt cậu ấy cũng trở nên bình thường như bất cứ người nào khác, Diêm Trùng tâm đều tan nát.

Hẳn thật sự không buông bỏ được, trong tiểu thuyết hay phim truyền hình đều lặp đi lặp lại “Nếu biết có hôm nay lúc trước tình nguyện không gặp” gì đó, Diêm Trùng cũng nghe không được, hẳn nguyện ý gặp Kỉ Tiểu, cho dù đau khổ tới không sống nổi, Diêm Trùng vẫn vui vẻ lặp lại những tháng ngày đó một lần, chỉ cần có Kỉ Tiểu ở bên...

Hẳn thậm chí không cần người khác chấp nhận, không cần giàu có, sinh hoạt sung túc.

Chỉ cần...Kỉ Tiểu ở bên, ở bên người hẳn, không ly khai.

Đây là nguyện vọng duy nhất, cũng là mấu chốt duy nhất không thể nào thỏa hiệp, nhưng cuối cùng vẫn không đạt được.

Diêm Trùng đáy mắt lộ ra vô hạn bi thương, Đàm Oanh còn cho rằng hẳn đang khóc, nhưng Diêm Trùng đến cùng không có, lúc giương mắt lên, trong sâu thẳm con người đều là tĩnh lặng.

Đàm Oanh thấy vậy, đôi chân mày khẽ chau lại.

Kỉ Tiểu xách túi mì tôm mua từ siêu thị đi qua đường cái, cậu cố ý đi vòng qua phố đối diện, vừa đi vừa quay đầu nhìn vào trong đại viện.

Đây là lần thứ 3 cậu đi ngang qua nơi này ngày hôm nay, nhìn phóng mắt nhìn lại, ngẫu nhiên thấy có xe cộ ra vào nhưng đều không nhìn thấy người ngồi bên trong, kết quả Kỉ Tiểu vẫn không thụ hoạch được gì. Cậu không dám đứng nhìn lâu ở đây, sẽ bị bảo an ở cửa phát hiện dị thường, cậu chỉ có thể chậm rãi bước qua, thẳng tới khi cách cửa chính càng ngày càng xa.

Kỉ Tiểu trọ cũng ở gần đó, trong một nhà nghỉ cách đó khoảng 2 ngã tư, nơi này tuy không huyền ảo phồn hoa nhưng vẫn tính là trung tâm a thị, hoàn cảnh xung quanh khá yên tĩnh, cho nên nhà nghỉ không tính là cao cấp nhưng cũng tương đối chính quy sạch sẽ.

Kỉ Tiểu vào phòng, trước rửa mặt, sau đó mở máy tính xem hòm thư, sau khi ăn xong mì, lại rót cho mình chút nước, uống thuốc cảm.

Di động có vang lên vài lần nhưng cậu không tiếp, một nửa là Trì Xu Huyền, một nửa là Khương Chân, Kỉ Tiểu cũng không gọi lại, chỉ cúi đầu vẽ tranh.

Đợi tới khi ngẩng đầu lên, trời bên ngoài đã tối đen, Kỉ Tiểu xoa xoa thái dương, thở ra một hơi, cảm giác có chút hoa mắt. hấp hấp cái mũi, cảm mạo hình như lại nặng thêm, trong miệng cũng không có vị, cậu không muốn ăn cái gì, cũng không còn khí lực xuống lầu, đơn giản qua loa tắm rửa liền lên giường ngủ.

Ngủ thẳng tới nửa đêm liền tỉnh hai lần, một lần bị nóng mà tỉnh, một lần là lạnh tỉnh, sau đó mơ mơ màng màng trầm mê tiếp, lần nữa mở mắt đã sắp tới trưa.

Kỉ Tiểu nằm một lúc mới có khí lực đứng dậy, từ sau lần đi tảo mộ trở về, cậu liền bị cảm, ngẫu nhiên phát sốt nhẹ, trừ đầu đôi khi có chút choáng váng và bị nghẹt mũi ra thì vẫn có thể di chuyển hay ngồi máy bay vẫn không thành vấn đề, thế nhưng không biết sao hôm nay lại đặc biệt khó chịu.

Vào wc vừa ngẩng đầu Kỉ Tiểu liền biết là không ổn, mặt cậu trong gương từ cằm đến cổ đều nổi ban đỏ, không ngứa không đau, thế nhưng lại rất nóng, cậu mình bạch, loại tình huống này bình thường có hai khả năng, một là bị phơi nắng, một là do chức năng cơ thể giảm xuống vô cùng.

Hiện tại là mùa đông, cho dù có mặt trời cũng không thể dẫn tới việc bị phơi nắng quá độ, cho nên chỉ có thể là khả năng sau.

Kỉ Tiểu lấy nước lạnh rửa mặt, lại đi tới giường ngồi xuống một lúc lâu, tiếp tục uống thêm hai viên thuốc cảm, cuối cùng vẫn quyết định đi ra ngoài.

Cậu vốn định mang khẩu trang, nhưng cảm giác như vậy sẽ càng gây chú ý hơn, chỉ có thể cứ như vậy mà ra ngoài.

Hôm nay thời tiết không tốt, đêm qua còn vừa có một trận tuyết rơi, đập trên nền tuyết có thể dày tới mắt cá chân, sự ẩm ướt lạnh lẽo của a thị và u thị bất đồng, nơi này mùa đông tuy lạnh như lại khô ráo, thuần túy chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh run người, thể lực tốt một chút liền có thể chịu được, nhưng còn với Kỉ Tiểu, rõ rệt không thể thích ứng trực tiếp luôn được.

Cậu mới tới a thị hôm nay là ngày thứ 4, ai cũng không cho biết, một mình lén lút tới đây, Kỉ Tiểu biết chính mình lần này thực lỗ mãng, cũng thực ngốc nghếch, cho nên ngay từ đầu không tính toán ở lâu, nhưng chân vừa tới cửa, không đạt được mục đích Kỉ Tiểu sao có thể hết hy vọng mà về được, vì vậy cứ ngày qua ngày, cố gắng kéo dài, kéo dài tới độ kiệt sức, nhưng vẫn không muốn buông tay.

Hôm nay cửa chính rất nóng, Kỉ Tiểu xa xa liền thấy hai bên cửa đều treo đèn lồng đỏ, còn có hai hàng câu đối không khí hân hoan, cậu nghĩ nghĩ mới ý thức được, nguyên lai đã tới đêm trừ tịch...

Lại tới trừ tịch rồi, cả nhà đoàn viên, ăn sủi cảo, bánh trôi, cơm kim ngân.

Nghĩ tới có người từng cho cậu trải qua cảm giác năm mới tốt đẹp, gương mặt tái nhợt của Kỉ Tiểu lại mang theo mỉm cười.

Cho dù không thấy được nhưng cậu có thể tưởng tượng được cảnh tượng náo nhiệt sum vầy này, bởi vì cậu đã từng trải qua, cũng ghi tạc tận sâu trong lòng....

.....

Diêm Trìêu khó được khi ở trên giường, không phải hẳn không được tham gia mà là hẳn không muốn tham gia.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm chạp rửa mặt sạch sẽ, vừa ra khỏi cửa liền bị giăng đèn kết hoa trong nhà đâm vào mắt đau, vốn tưởng rằng bên chỗ mẹ sẽ tốt hơn chút, nhưng vừa mới vào trong nhà liền thấy bà Trần đang làm bánh trôi.

“Tiểu Trùng thích ăn nhân đậu đỏ phải không, bà Trần vẫn còn nhớ mà.”

Bà Trần cười hoan hỉ, gần đây thường thấy Diêm Trùng tới, ngay cả sắc lạnh trên mặt bà cũng đã tan đi không ít.

Diêm Trùng nhìn từng viên trôi bóng bẩy mềm mịn cười có chút miễn cưỡng, cùng Đàm Oanh nói chuyện mấy câu, liền vội vàng rời đi.

Lúc trở về phòng lại mất hồn mất vía, Diêm Hồng Tá không cho hắn ra ngoài, cũng không tịch thu di động, kỳ thật hắn có muốn thoát cũng khó, chỉ là không có vướng bận, hay nói chính xác là người đó, thì Diêm Trùng cũng chẳng có tâm tư hay khí lực nghĩ tới cái đó.

Không nghĩ sao, sao có thể.

Tối hôm qua hắn còn nằm mơ, mơ về thời trung học, mọi người cùng nhau đi học, cùng nhau thi cử, khi nhận được bài thi, hắn còn bị lão giáo đầu mắng cho một trận, quay đầu hướng người kia tìm an ủi, lại được ánh mắt ‘xứng đáng’ lạnh lạnh đáp lại.

Hiện tại nhớ lại, Diêm Trùng thật sự muốn đâm cho mình vài phát, trong mộng sao mình còn không chạy tới mà ôm lấy người ta, ôm thật chặt, cho dù người ấy có trách mắng mình cũng được, mình rất định sẽ không buông tay.

Không buông tay....

Nghĩ nghĩ, Diêm Trùng lại sững sốt, chẳng tới khi người hầu tới báo có người gọi điện tới tìm hắn.

Có thể gọi tới đơn giản chỉ có vài người, Diêm Hồng Tá đơn giản sợ hắn lại làm chuyện liều lĩnh, bởi vậy ai gọi tới cũng bị kiểm soát chặt chẽ.

Cho nên khi Diêm Trùng tiếp điện thoại cũng không có nhiệt tình quá lớn, mà người đầu dây ngược lại ghen một bụng lời nói.

“Mày là có chuyện gì vậy? tao vừa mới được thả ra lại tới lượt mày vào tù ngồi là thế nào? Mày làm tao nóng muốn chết!” Ngũ Tử Húc âm ỉ, thanh âm bùm bùm vang lên.

Diêm Trùng cứng ngắc, nghe ra là thằng bạn, sắc mặt ửng đỏ liền thoáng tan đi: “Mày đã ra rồi sao?”

“Vô nghĩa, tiểu gia chịu đủ tội, nên ra rất dễ dàng nha.” Ngũ Tử Húc nghiêng răng nghiêng lợi, mắt thấy đề tài sắp đi lệch quỹ đạo, may mắn cậu ta nhanh chóng kéo lại: “Vậy mày có thể ra ngoài không? Hoặc là tao có được vào không?”

Diêm Trùng tùy tiện cầm một quả lê trang trí bằng gỗ trên bàn lên nghịch nghịch, khẩu khí mệt mỏi: “Không vội, vô dụng thôi, mày nên ở bên ba mẹ mày đi, hoặc là....Khương Chân.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu: “Con bé chưa đá mày chứ?”

Ngũ Tử Húc lập tức sốt ruột: “Phóng thí, em ấy sao lại đá tao được, chúng tao rất tốt! nhắc mới nhớ, em ấy vừa gọi điện cho tao, nên tao vì chuyện này mà gọi tới hỏi mày này.”

“Chuyện gì?” Diêm Trùng không quá để ý.

Ai ngờ câu tiếp theo Ngũ Tử Húc liền khiến hắn bóp chặt quả lê trong tay.

Ngũ Tử Húc hỏi: “Không tìm thấy Kỉ Tiểu, mày biết chưa?”

Hết chương 137

138. Chương 138

Tuy rằng thiếu bốn người nhà bác hai nhưng bởi vì tân khách vẫn đông như mọi năm nên bữa cơm tất niên của Diêm gia vẫn náo nhiệt như thường. nhưng chỉ là không khí trên bàn ăn không được mỹ mãn như Diêm

lão thái gia hy vọng.

Diêm Trường trong lòng còn có chuyện, vẫn đều cúi đầu không nói lời nào, khó được khi mở miệng cũng chỉ là nói với Đàm Oanh mấy câu, còn với Diêm lão thái gia cũng không còn thái độ thân thiện cung kính như trước nữa, đối với Diêm Hồng Tá thì ngay cả liếc mắt cũng không.

Diêm Trường có thể nói là cây non có quan hệ lớn nhất gắn bó cả Diêm gia lại, nếu cành lá hắt đều đứt, vậy ràng buộc hòa bình bề ngoài của Diêm gia cơ bản liền xong đời, sao Diêm lão thái gia có thể cao hứng được.

Về phần Đàm Oanh, ngược lại là thành thực cùng ổn trọng, bề ngoài nửa điểm cũng không nhìn ra vấn đề gì, nhưng bữa tiệc diễn ra chưa được một nửa liền thấy bà Trần tiến vào ghé vào lỗ tai bà nói gì đó, bà nhìn Diêm Trường rồi nghĩ nghĩ, thế nhưng lại đứng dậy nói với lão thái gia muốn rời đi trước.

Điều này hiển nhiên không phù hợp với cấp bậc lễ nghĩa, đặc biệt là vào một ngày quan trọng như thế này, mọi năm Đàm Oanh không có như vậy, dù bà muốn nhưng không để lộ ra ngoài, bình thường xuất hiện sẽ đóng vai con dâu chuẩn mực tới mức người ta không nhìn ra được một lỗi sai, cho nên hôm nay làm việc này nhất định là muốn trở mặt với lão thái gia, trực tiếp đánh tan hi vọng của ông. Thế nhưng trước mắt nghe lời con dâu, Diêm lão thái gia chỉ nhú nhú mày, dù sao mấy năm nay cũng không thuận, nên cũng không để ý nhiều.

Cuối cùng vẫn là gặt đầu, thậm chí còn sẵn sàng nói một câu chú ý giữ gìn thân thể, liền để bà Trần đỡ Đàm Oanh về.

Sau khi Đàm Oanh rời đi, Diêm Trường ăn cơm cũng càng không vô, không có bác gái ở đây, hơn nữa bà ấy còn vừa bị mắng một trận to, nên thím út cho dù muốn tìm lời khen hắt cũng không tìm được từ nào thích hợp. mà không khí trong bàn chính liền trầm xuống, nên những bàn khác cũng không dám náo loạn, nhất thời, trong đại sảnh thể nhưng hết sức yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng va chạm bát đĩa.

Kỳ thật Diêm Trường cũng không định làm mọi chuyện căng thẳng thế này đâu, đối với Diêm Hồng Tá trong lòng hắt có oán, đối với ông nội nói không có khúc mắc cũng là không có khả năng, dù sao bọn họ cũng đã bức hắt tới tình thế này, thế nhưng nếu muốn hòa hảo lại, hắt cũng không chọn hôm nay, ít nhất hắt hảo tâm nghĩ muốn ông nội vui vẻ qua năm mới xong, nhưng vừa vặn Ngũ Tử Húc gọi tới nói như thế.

Diêm Trường một chút cũng không nghe được tin tức gì của Kỉ Tiểu, mà có nghe cũng không thay đổi được cái gì, ngược lại chả khác gì đổ thêm dầu vào lửa, thuần túy khiến mình càng thêm không dễ chịu, nhưng so với nghe được tin gì lại càng muốn chết hơn là không biết tin gì của Kỉ Tiểu!

Diêm Trường sau khi biết được thì tim muốn nhảy ra ngoài, tuy rằng Ngũ Tử Húc ở bên kia lập tức trấn an hắt nói Kỉ Tiểu không chừng xách hành lý đi du lịch giải sầu, chung quy hiện tại đang nghỉ đông, di động của cậu ấy vẫn bật, chỉ là không muốn nghe thôi, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn lúc này đã sớm tắt máy, nhưng tâm Diêm Trường nào có thể dễ dàng như thế liền thả lỏng.

Kỉ Tiểu sẽ đi đâu giải sầu chứ, cậu ấy đang suy nghĩ cái gì? Thân thể có khỏe không? Có thể gặp nguy hiểm không?

Cả đêm bị mấy vấn đề này xoay vòng vòng trong óc Diêm Trường, hắt so với mọi người càng hiểu Kỉ Tiểu hơn, cậu ấy sẽ không vui vẻ như Ngũ Tử Húc nói, Kỉ Tiểu bình thường sẽ không dễ dàng hành động, với cậu ấy mà nói ‘đi ra ngoài’ là một hành động vô cùng khó khăn, vô luận là đi gần hay đi xa, cậu ấy là người luôn không có cảm giác an toàn, không đến vạn bất đắc dĩ tuyệt sẽ không rời đi nơi quen thuộc, người khác nói cậu đi giải sầu chỉ là nói hươu nói vượn, nếu có thể lựa chọn, Kỉ Tiểu tình nguyện một mình ở lý trong phòng tới chết cũng không nguyện xách hành lý đi ra ngoài chơi.

Cho nên, cậu ấy có thể đi đâu được đây!

Diêm Trường càng nghĩ càng khó chịu, suy tính có nên gọi điện cho Khương Chân hỏi rõ ràng hay không, thật sự không được, hắt chỉ muốn chạy ra ngoài tìm người ngay tức khắc.

Miên man suy nghĩ, Diêm lão thái gia thấy mọi người cũng không còn tâm tư ăn cơm nên đơn giản kết thúc sớm bữa tiệc.

Đây quá hợp tâm ý của Diêm Trì, hần vô tâm nhanh chóng rời đi, ngay cả chào hỏi cùng những vị khách chờ nịnh hót kia cũng không nói một lời, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Còn chưa ra khỏi nhà lớn liền thấy bà Trần đi thẳng tới trước mặt.

Bà Trần nói: “Tiểu Trì, mẹ con gọi con qua bên nhà.”

Diêm Trì muốn cự tuyệt nhưng lại sợ Đàm Oanh thật sự có chuyện quan trọng, hỏi lại: “Có chuyện gì không ạ?”

Bà Trần nói: “Mẹ con không quá thoải mái.”

Diêm Trì lập tức sốt ruột: “Chỗ nào không thoải mái?”

“Đầu đầu, con qua đó trước đi, ta đi mời bác sỹ.”

Bà Trần nói như vậy, Diêm Trì tự nhiên bước nhanh chân hơn, hần chạy tới tiểu viện rồi trực tiếp lên lầu hai, nhưng tới phòng của mẹ lại không thấy người đâu?

Đi đâu rồi?

Diêm Trì vừa định xuống dưới tìm xem, vừa quay đầu liền thấy Đàm Oanh đứng ở trên hành lang.

Ánh mắt Đàm Oanh nhìn hần có chút phức tạp, trạng thái mẹ hần nhìn qua cũng khá bình ổn, tinh thần cũng không tệ, Đàm Oanh lên tiếng trước hần một bước.

“Con cố chấp như vậy, nếu không buông tay, có một ngày của nhiều năm sau, con trở nên giống ta, con có hối hận không?”

Vấn đề này Đàm Oanh kỳ thật cũng biết không có tương tự, cảnh ngộ của bọn họ, sinh ra hoàn toàn bất đồng, Diêm Trì không phải Diêm Hồng Tá, cũng không có một người mang một đứa nhỏ khác tới, hoặc là chính mình, thế nhưng Đàm Oanh vẫn muốn xác nhận thái độ của Diêm Trì một lần cuối cùng, tuy rằng bà đại khái đã sớm biết đáp án.

Diêm Trì đối với câu hỏi bất ngờ của Đàm Oanh có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại được, ánh mắt kiên định, khóe miệng thậm chí còn mang theo tiểu ý.

“Vậy mẹ cho tới hôm nay, hối hận không?”

Đàm Oanh chấn động, trong mắt chợt lóe chút ánh sáng cuối cùng toàn bộ biến thành bình tĩnh.

Bà đối diện Diêm Trì gật đầu: “Ta hiểu rồi, con đã trưởng thành, rất nhiều quyết định không sợ người từng trải xen vào, đến cùng cũng là cuộc sống của con, là tốt là xấu, đều cho tự con bước đi mới biết được.”

Nói xong, Đàm Oanh lùi ra sau một bước.

Diêm Trì có chút nghi hoặc, hần nhìn vào cửa khách phòng đằng sau lưng Đàm Oanh, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên khuấy động lên.

Xuất phát từ một cảm giác kì lạ nào đó, hần nhịn không được đi tới trước cửa phòng, cánh cửa được đẩy ra trong nháy mắt, hần quay đầu lại nhìn sang mẹ mình đứng gần đó, Đàm Oanh cũng đã xoay người, lưu lại cho Diêm Trì một hình bóng mờ nhạt.

Trong nháy mắt, Diêm Trì thâm nhủ với chính mình không được nghĩ lung tung, không được chờ mong, bởi vì nhiều hi vọng chỉ đổi lại thất vọng vô hạn, trải nghiệm như vậy hần nhận được còn ít sao, từ ban đầu cầu không được, đến sau này không giữ được, nỗi đau đón trải qua rồi cũng mất dần mất dần.

Nhưng tư vị ‘từng có được’ này thật sự là quá tốt đẹp, chẳng sợ kết quả như cũ công dã tràng, thế nhưng ít nhất hần còn có hồi ức để tự an ủi, còn có người cho hần nhớ tới, cho nên chỉ cần có một chút cơ hội, trái tim này của hần nửa điểm cũng không chịu khổng chế mà đập thành thịch. Diêm Trì tự trách, tự oán, nhưng kết quả hần vẫn là không cố gắng như vậy.

Vì thế, khi nhìn thấy người nằm trên giường kia ánh vào mi mắt, cảm giác đầu tiên của Diêm Trì chính là điên rồi, lúc này đây lại càng trầm trọng hơn, mỗi buổi tối đều nằm mơ thấy, giờ biến thành ban ngày cũng có thể nhìn thấy.

Cho nên, ước chừng hơn một phút sau, hấn vẫn chỉ bám bên cửa nhìn chăm chăm vào người nằm trên giường không nhúc nhích, thẳng tới ở hành lang truyền tới cước bộ vội vã đánh gãy Diêm Trường thần du không giới hạn.

Bà Trần dẫn theo bác sỹ gia đình của Đàm Oanh tới, liếc mắt nhìn thấy thiếu niên giống như pho tượng đứng ở nơi đó, trực tiếp bước qua hấn đi vào phòng.

Diêm Trường ngẩn ngơ, trước khi đầu óc kịp phản ứng chân đã đi theo phía sau.

Trên giường đang nằm một người, người nọ mặt mũi ửng đỏ, không giống trước kia thường tái nhợt, tóc mái ẩm ướt dán trên trán, hai mắt vốn đang nhắm nghiền, nghe thấy động tĩnh, lông mi khẽ run rẩy, mở mắt ra.

Bà Trần nói với bác sỹ: “Bác sỹ Hạ, ông khám cho cậu bé này xem, hình như cậu ấy phát sốt.”

Vị lương y họ Hạ “Aiz” một tiếng, bận rộn khiến tra sức khỏe, người trên giường chỉ nằm im mặc ông ấy làm việc, một lát sau, bác sỹ Hạ cho ra kết luận.

“Ừm, sốt không nhẹ, chủ yếu là vất vả lâu ngày tích tụ, hơn nữa còn bị cảm lạnh, thời gian dài dinh dưỡng không đủ, áp lực tâm lý cũng lớn, còn có bệnh mẩn cảm, tôi trước truyền dịch cho cậu ấy, để hạ sốt, nếu buổi tối vẫn không hạ sốt thì gọi điện ngay cho tôi.”

Bác sỹ nói xong bắt đầu tiến hành truyền dịch cho Kỉ Tiểu, lưu lại chút thuốc cảm và một số việc cần chú ý, rồi được bà Trần tiễn về.

Trước khi bà Trần đi, đã ghé sát vào tai Diêm Trường nói: “Cậu bé này hai ngày trước đã đứng dưới gốc cây dương thụ, đêm nay tuyết lớn như vậy, ta đi ra ngoài liền thấy cậu ấy ngồi bất động ở chỗ đó, tới gần kiểm tra quả nhiên bị bệnh, cho nên phu nhân sai ta đưa cậu bé vào nhà.”

Đơn giản rõ ràng nói rõ mọi chuyện xong, bà Trần liền ly khai, đi ra còn giúp Diêm Trường đóng cửa phòng lại.

Đợi tới khi trong phòng lần nữa trở lại một mảnh yên tĩnh, Diêm Trường mới chớp chớp đôi mắt bởi vì chưa xót mà không còn nhìn rõ trước mặt, tiếp đó liền đối diện với đôi mắt trong veo của Kỉ Tiểu.

Khuôn mặt Kỉ Tiểu trầm tĩnh, cứ như vậy yên lặng nhìn hấn, nhìn Diêm Trường nhin không được mà từng bước tiến tới gần, sau đó ngồi xổm bên giường.

Hấn tựa hồ muốn cầm tay Kỉ Tiểu, thế nhưng cánh tay giật giật đưa ra rồi lại lập tức buông xuống, cứ như vậy lặp đi lặp lại vài lần cũng không có kết quả.

Rốt cuộc Kỉ Tiểu lên tiếng: “Tớ lạnh...”

Phản ứng đầu tiên là Diêm Trường điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, nhưng vội vàng đứng dậy rồi lại đột ngột dừng lại, sau đó quay đầu không dám tin nhìn Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu vẫn đáp lại bằng ánh mắt thản nhiên.

Diêm Trường hơi mím môi, cước bộ cứng nhắc đi vòng sang bên kia giường, được Kỉ Tiểu không nói gì ngầm đồng ý, hấn thật cẩn thận bò lên.

Vị trí bên người trùng xuống, Kỉ Tiểu nheo mắt lại, quay đầu liền đối diện gương mặt Diêm Trường gần trong gang tấc.

Diêm Trường nằm ở bên cạnh không chuyển mắt nhìn Kỉ Tiểu, hấn có thể cảm nhận được hô hấp nóng rực của Kỉ Tiểu, còn có chỗ da tiếp xúc của đối phương truyền tới hơi lạnh.

Diêm Trường cũng run run một trận mới chậm rãi cầm lấy tay Kỉ Tiểu, sau đó là cánh tay, bả vai... cuối cùng đem cả người Kỉ Tiểu một lần nữa ôm chặt trong lòng, Diêm Trường mới dám tin, Kỉ Tiểu thực sự đang ở trước mặt hấn, là người thực, không phải ảo giác, không phải suy tưởng, không phải giấc mộng.

Kỉ Tiểu tới đây...tìm hấn?!

Mộng tưởng đẹp nhất chắc cũng như thế đi, Diêm Trùng ngày thường mong đợi nhiều nhất cũng chỉ là có một ngày hẳn có thể mong Kỉ Tiểu quay về, cho dù cậu không để ý tới hẳn, ít nhất cũng cho hẳn cơ hội được nhìn thấy cậu là được rồi.

Mà tình huống như thế này, Diêm Trùng liền ăn gan hùm mật gấu cũng không dám nằm mộng như thế.

Hắn dụi đầu vào cổ Kỉ Tiểu, dùng lực hít sâu khí tức ngày đêm mong nhớ, rốt lên tiếng.

Kỉ Tiểu cho rằng hẳn sẽ nói cái khác, nhưng Diêm Trùng chỉ lặp đi lặp lại tên cậu, một tiếng lại một tiếng, từ hữu thanh vô lực tới chậm rãi nghẹn ngào, Kỉ Tiểu có thể cảm giác rõ ràng nơi cần cổ đối phương chạm vào mình dần dần bị thấm ướt.

Diêm Trùng khóc.

Hết chương 138

139. Chương 139

Diêm Trùng khóc thật sự ảm ức, chính hẳn cũng biết mình như thế này thực yếu đuối, hẳn muốn chịu đựng, muốn không để Kỉ Tiểu phát hiện ra, thế nhưng, hốc mắt cùng xoang mũi không ngừng thấy chua xót, càng không ngừng run rẩy, sau đó nhện không được, chất lỏng liền từ trong mắt chảy ra, thấm ướt cổ áo Kỉ Tiểu cùng khuôn mặt Diêm Trùng.

Kỉ Tiểu không nhúc nhích, cứ như vậy mặc Diêm Trùng ôm chặt, bàn tay đang bị truyền dịch ở bên kia các ngón tay không ngừng run rẩy.

Diêm Trùng thật vất vả miễn cưỡng không chế cảm xúc của mình, ngẩng đầu liền thấy Kỉ Tiểu đang nhìn mình, nếu không nhìn kỹ sẽ cho rằng biểu tình Kỉ Tiểu thực lãnh đạm, chỉ có mày nhíu chặt lại, trong mắt sắc lạnh vẫn như cũ. Nhưng ở cự ly và góc độ lúc này của Diêm Trùng, rốt cuộc có thể nhìn ra được một ít băng lãnh trên mặt cậu nứt vỡ, trong đáy mắt Kỉ Tiểu lộ ra vài tia cảm xúc.

Đau lòng, bị thương cùng vô lực.

Cảm xúc kia dường như thật sự sâu, nhưng chân thật tồn tại, ánh nhìn khiến tim Diêm Trùng đập kịch liệt, kinh hỉ đối với trả giá của bản thân không phải hoàn toàn không có kết quả, lại nhện không được mà sinh ra càng nhiều thấp thỏm lo âu.

“Cậu vì sao...”

Diêm Trùng muốn hỏi Kỉ Tiểu vì sao lại tới tìm hẳn, là hối hận, là vấn hồi? không, không cần nghĩ kì lạ như vậy, chỉ cần Kỉ Tiểu có một chút tâm tư về phương diện này thì cậu có thể đổi loại phương pháp khác gọn gàng dứt khoát hơn, cậu có thể gọi điện cho Liêu Viễn Đông, hoặc là Ngũ Tử Húc, hoặc là Vương Hi Đường, cho dù là Khương Chân cũng sẽ có cách liên lạc với hẳn, Kỉ Tiểu chẳng lẽ còn không rõ Diêm Trùng vẫn chờ mong cái gì sao?

Nhưng Kỉ Tiểu không có, cậu chỉ yên lặng tới đây, yên lặng chờ đợi, sau đó tính toán yên lặng rời đi.

Nghĩ tới cái gì, hốc mắt Diêm Trùng lại đỏ lên, lúc này ánh mắt hẳn không ngừng toát ra nét kinh sợ, hẳn cầm chặt tay Kỉ Tiểu, để sát vào mặt, chạm hẳn tới chóp mũi, từng câu từng chữ gằn nhẹ hỏi: “Cậu muốn rời đi có phải không? Cậu muốn đi đâu?”

“Cậu có thể đi đâu? Người nhà cùng bạn bè cậu đều ở đây, tớ cũng ở đây, cậu còn muốn đi đâu hả?!! cậu nói đi! cậu đã đáp ứng ba cậu...”

Diêm Trùng mắt thấy sắp không khống chế được, Kỉ Tiểu rốt cuộc mở miệng đáng gờm hẳn.

“Tớ không muốn chết...” cậu lẳng lẳng nhìn Diêm Trùng, nói ra lo lắng trong lòng đối phương: “Tớ không muốn chết, tớ chỉ là muốn tới nhìn cậu.”

Đối với sự sống của Diêm Trường, Kỉ Tiểu đem câu nói trên lặp lại một lần rồi nói tiếp: “Lần trước, còn chưa nói tạm biệt, cho nên, tớ chỉ muốn tới nhìn cậu...”

Diêm Trường chậm rãi dùng lực nhắm mắt lại, thở gấp mấy hơi mới bình phục tâm thần dao động cơ hồ khiến hắn hít thở không thông.

Lại mở mắt ra, hắn trầm giọng nói: “Cậu vẫn biết, chỉ có cậu không cần tớ, tớ sẽ không, vĩnh viễn sẽ không...”

Ba chữ “Không cần cậu” Diêm Trường chưa kịp nói, liền im bất, bởi vì cổ hắn bỗng nhiên bị Kỉ Tiểu ôm chặt, sau đó trên môi truyền tới xúc cảm lạnh lẽo mà mềm mại in lên.

Hắn ngây ngốc phải 5, 6 giây mới ý thức được Kỉ Tiểu hôn hắn, lần đầu tiên cậu chủ động hôn hắn!

Nụ hôn của Kỉ Tiểu rất nhẹ, cơ hồ không có khí lực gì, môi cũng không ướt mềm như trước đây mà có chút khô khốc, thế nhưng Diêm Trường vẫn chấn kinh giống như bị sét đánh trúng, thẳng tới khi phát hiện Kỉ Tiểu hơi hơi nâng ngực bụng lên không có khí lực chống đỡ liền ngã nằm trở lại, Diêm Trường mới vươn tay ôm chặt lấy người cậu, tiếp nhận quyền chủ động.

Chỉ mới hơn một tháng không được nếm hương vị quen thuộc, Diêm Trường liền có cảm giác như đã cách xa mấy thế kỷ, lúc này rõ ràng cả người đều ở trong ngực, nhưng Diêm Trường vẫn không dám phóng túng, hắn hôn cẩn cẩn dục dục, ôn nhu nhẹ nhàng như vậy, thay vì phát tiết nhớ nhung càng như là muốn đem đoạn lưu luyến này kéo dài kéo dài mãi, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Nhưng hiện tại thân thể Kỉ Tiểu không thích hợp với phương thức trao đổi như vậy, cuối cùng nghĩ tới mình còn đang bị cấm, Kỉ Tiểu dùng chút lực đẩy Diêm Trường ra.

Diêm Trường nhìn cậu bởi vì hôn mà đôi môi có vẻ hồng nhuận hơn chút, trong lòng đau xót vẫn không giảm bớt.

“Hiện tại thì sao?” hắn truy vấn Kỉ Tiểu: “Cậu đến rồi, bị tớ phát hiện, liền biết kế hoạch của cậu không có khả năng đi.”

Kỉ Tiểu nhắm mắt không nói, Diêm Trường sốt ruột nhin không được lại mãnh liệt nói: “Tớ sẽ không chia tay cậu lần thứ hai!” nói xong, nghĩ nghĩ lại thay đổi ngữ khí đáng thương: “Cậu dưỡng thân thể cho khỏe, có chuyện gì thì chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết, tớ sẽ nghĩ ra cách, cuối cùng sẽ nghĩ được, nếu hiện tại không được, vậy về sau, về sau tớ sẽ kiếm được rất nhiều tiền, trong nước không ở được, chúng ta liền ra nước ngoài, chỉ cần cậu nguyện ý, tớ có thể cố gắng, cậu không cần chịu khổ, cũng không cần lo lắng sợ hãi, cậu chỉ cần chờ tớ...” Diêm Trường nói những cái này cũng thấy bản thân thực ích kỷ, những lời hắn cam đoan là thật tâm, cũng là suy nghĩ gần đây của hắn, có lẽ Kỉ Tiểu nghe như thế sẽ thấy vô vọng nhưng hắn thật sự sẽ cố gắng đi làm, chỉ cần Kỉ Tiểu cho hắn chút thời gian, một chút là đủ rồi. Hắn thật sự không buông tay được, cho dù hiện tại tách ra, tương lai ít nhất cũng khiến hắn có chút chờ mong, như vậy với những gì hắn đang có được, nhất định sẽ làm được.

Kỉ Tiểu chỉ nghe cũng không trả lời.

Diêm Trường thấy cậu chậm rãi khôi phục sắc mặt đậm nhạt, dần dần im bất, nhưng hắn lập tức lại nghĩ, Kỉ Tiểu bây giờ đang bị bệnh, mình không thể nóng vội, cậu ấy đã đang ở bên cạnh, chỉ cần mình không buông tay, từ từ sẽ đến, Kỉ Tiểu một ngày nào đó sẽ đáp ứng hắn.

Đề tài này tạm thời dừng tại đó, Kỉ Tiểu cũng đã sớm mệt mỏi, liền nhắm mắt lại, Diêm Trường mới thật cẩn thận xuống giường lại đi nhìn quanh nhìn hai lần nhìn một chút, đợi tới khi thuốc dịch đã gần hết, hắn gọi y tá đi cùng bác sỹ Hạ tới rút kim ra cho Kỉ Tiểu, lại một lần kiểm tra nhiệt độ cơ thể cậu, xem ra đã hạ sốt một chút, lúc này mới thả lỏng hơn.

Bất tri bất giác đã tới đêm khuya, ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo nổ bùm bùm, bởi vì cách âm tốt nên không tính là ồn ào. Diêm Trường đi tới bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy vị y tá kia đi ra khỏi tiểu viện gặp một vị cảnh viên bảo an đứng ở đó, y tá nói với đối phương hai câu liền rời đi.

Diêm Trường nhìn hai bóng hai người biến mất trong bóng đêm, lúc này mới trở lại trên giường rón rén nằm xuống, nhìn gương mặt Kỉ Tiểu ngủ say bên cạnh, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn nơi khóe môi cậu.

“Năm mới vui về...”

Đợi tới khi Diêm Trùng một phen bận rộn rồi cuộc chìm vào giấc ngủ, thì Kỉ Tiểu ở trong lòng hần chậm rãi mở mắt.

Cậu trầm mặc nhìn gương mặt trước mắt đến khi ngủ cũng vẫn cau mày, nghĩ tới chuyện lúc trước bị bà Trần phát hiện, hôm nay, kết quả hôm nay đích xác không phải điều Kỉ Tiểu mong muốn.

Đúng như lời Diêm Trùng đã nói, Kỉ Tiểu đến là để từ biệt, cậu cũng muốn đi trong yên lặng, đi không hề lưu luyến, giống như lần trước nói lời chia tay, nhưng Kỉ Tiểu lại cảm giác mình sắp chống đỡ không nổi nữa, cậu không biết loại tâm tình có phải tên là hối hận hay không, trước đây cậu chưa bao giờ từng có, rõ ràng lúc trước đã hạ quyết tâm, cũng đã lựa chọn, hiện tại có thể thế nào đây. Cho nên cậu không định thay đổi cái gì, cậu chỉ muốn tới nhìn thấy Diêm Trùng, xem hần có khỏe không, không để đối phương biết, chỉ từ xa gặp mặt một lần, sau đó sẽ không nhớ tới nữa.

Cậu đứng ở bên ngoài, càng đứng càng cảm giác không thoải mái, ngoài trời rất lạnh, tuyết rơi rất lớn, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, cái không khí hồng sắc vui vẻ này không biết vì sao đâm vào mắt Kỉ Tiểu sinh đau không mở ra được, cậu tự nhủ với bản thân, nếu hôm nay cũng không thấy người kia nữa, mình sẽ trở về.

Kỉ Tiểu sẽ không chết, chưa từng nghĩ tới việc muốn chết, vì sao lại muốn chết, cậu đã đáp ứng với Kỉ Hiếu Trạch phải sống, cậu sẽ không giống ông ấy, cuối cùng cũng không giữ lời hứa, tuy rằng Kỉ Tiểu càng ngày càng cảm giác chuyện này sẽ rất thống khổ, cũng sắp không tìm được động lực gắn bó, nhưng cậu vẫn sẽ sống.

Chỉ là, không vì chính mình.

Đợi tới sau này, Kỉ Tiểu chân đã cứng đờ, cậu nhịn không được ngồi dựa vào gốc cây dương thụ, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào cổng lớn đối diện.

Lúc theo dõi cổng lớn cậu cảm giác như mình sắp ngủ gục, vì thế Kỉ Tiểu chỉ có thể nghĩ biện pháp vực dậy tinh thần cho bản thân, cậu bắt đầu nhớ lại mọi chuyện lúc trước, những chuyện có thể khiến cậu tập trung lực chú ý. nhưng cuộc sống của Kỉ Tiểu thực sự rất cần cỗi, ký ức từ trước năm 7 tuổi trần quý lại theo năm tháng dần phai nhạt đi, cậu thật sự sợ có một ngày chính mình không cẩn thận liền hoàn toàn quên mất, vậy còn có cái gì đáng giá nhớ kỹ?

Còn có cái gì....

Còn có..... còn có người kia.

Những câu hần đã nói với cậu, những chuyện đã làm, những trả giá của hần, Kỉ Tiểu đều nhớ rõ.

Cậu vốn cũng không muốn nhớ về người về sau nhất định sẽ tách ra, vì sao lại muốn chiếm cứ sinh hoạt của mình, nhưng người kia cứ bám riết không tha, hần một lần lại một lần, gần như điên cuồng cố chấp trong sinh mệnh Kỉ Tiểu ghi dấu hình bóng của hần, đợi tới khi Kỉ Tiểu ý thức được nguy hiểm thì những hình ảnh đó dù có xóa cũng không đi.

Từ bài xích tới chấp nhận, từ trước tới nay khó chịu đã dần thành thói quen, cuối cùng bất tri bất giác dựa vào ý lại hần, đây là một quá trình cỡ nào gian nan nhưng không thể đối kháng, lớp chắn phòng ngự của Kỉ Tiểu không ngừng bị hần làm cho suy yếu, cậu cũng từng giãy dụa trốn tránh nhưng cuối cùng, coi như chính cậu đã triệt để buông vũ khí đầu hàng, một phát búa tạ mạnh mẽ đem thần trí mê ly của cậu gỡ tỉnh!

Tới khi nhìn thấy Diêm Trùng nằm ở chỗ đó hôn mê không biết gì, mà chính cậu trong túi một chút tiền để cứu hần cũng không có, bất lực tuyệt vọng chưa từng có bao phủ hoàn toàn tim Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu không sợ những người trong Diêm gia, những uy hiếp, thống khổ gì đó mà Diêm Trùng thường lo lắng, kỳ thật Kỉ Tiểu chưa từng một lần để ý tới, thế nhưng cậu không biết cách biểu đạt, cũng không cảm giác Diêm Trùng sẽ tin, cho nên ngoài miệng Kỉ Tiểu không nói gì, trong lòng cũng không tính toán dễ dàng buông tay, cậu cảm giác bản thân đã không còn gì để mất, thì cậu cần gì phải để ý đây?

Kỉ Tiểu vẫn nghĩ như vậy, cậu đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của bản thân, đánh giá quá cao năng lực thừa nhận của mình với Diêm Trùng, cậu có thể nghèo khó, có thể chịu khổ, có thể bị đánh đập sắp rồi lại

tiếp tục đứng dậy, nhưng nếu người kia không ở bên cạnh mình thì sao?

Nguyên lai cậu vẫn có một thứ không thể mất đi....

Đương nhiên, Diêm Trùng sẽ không chết, Diêm gia cũng sẽ không để cho hắn chết, nhưng hết thảy nguyên nhân Kỉ Tiểu cảm giác mình muốn chịu một nửa trách nhiệm, bọn họ gây ra vết thương cho Diêm Trùng nhưng bi ai lại là khi đối phương bị thương chính cậu lại không hề có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn, kết quả như vậy bảo Kỉ Tiểu phải chấp nhận như thế nào, sao có thể tâm bình khí hòa tiếp tục được nữa?

Cậu không tìm thấy ánh rạng đông ở con đường phía trước, cũng không nhìn thấy một tia hy vọng nào.

Đấu tranh qua đi, Kỉ Tiểu chỉ có thể buông tay....

Nhưng quyết định này lại là điều gian nan nhất cậu đã làm trong cuộc đời, cũng là quyết định để lại di chứng nhiều nhất, những ngày đó khiến cho Kỉ Tiểu đến tận bây giờ cũng đều sợ hãi không dám nhớ lại.

Tớ sẽ không chia tay cậu lần thứ hai!

Trong đầu Kỉ Tiểu bỗng vang lên những lời vừa nghe được.

Tư vị chia tay...đích xác rất không dễ chịu.

Hết chương 139

140. Chương 140

Đêm nay Diêm Trùng ngủ thật sự không kiên định, đứt quãng tỉnh lại vài lần, hân nhiệt độ cơ thể cao, khiến cho Kỉ Tiểu bị ôm chặt một thân cũng đầy mồ hôi, Diêm Trùng lại vẫn không yên lòng cách một khoảng thời gian dậy giúp cậu chỉnh góc chăn cùng kiểm tra nhiệt độ cơ thể, cứ như vậy ép buộc tới sáng.

Kỉ Tiểu lại mở mắt ra, chóng lại đôi mắt chăm chú từ gối đầu bên cạnh bắt tới, Diêm Trùng cũng không biết tỉnh từ khi nào, thủy chung vẫn không động dậy nhìn chăm chăm cậu, thấy Kỉ Tiểu nhìn qua mới mỉm cười nói: “Sớm an.”

Câu chào buổi sáng này nghe thật ôn nhu, khiến Kỉ Tiểu mới tỉnh ngủ còn chưa kịp đem sắc lạnh vô trang trên mặt nghe được tim đập có chút gia tốc, cậu nhịn không được mà hơi hơi dời mắt đi, một lúc sau mới đáp lại một câu: “Sớm....”

Diêm Trùng ngưng lại, tươi cười lan tràn càng lớn, nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải thời cơ tốt, vì thế chỉ ở bên môi Kỉ Tiểu hạ xuống một nụ hôn nhẹ rồi nhanh chóng rời giường rửa mặt chải đầu.

Từ phòng tắm đi ra đã thấy Kỉ Tiểu cũng đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên giường, Diêm Trùng kinh ngạc nói: “Cậu nằm nghỉ nữa đi.”

Kỉ Tiểu lắc đầu.

Diêm Trùng trong lòng vừa động: “Vậy cậu cùng tớ đi...ăn sáng nhé?”

Kỉ Tiểu nghĩ nghĩ, gật đầu.

Thấy Diêm Trùng và Kỉ Tiểu cùng nhau từ trên lầu đi vào phòng ăn, Đàm Oanh cũng không có biểu hiện ngoài ý muốn nào, dường như sớm đoán được hai người sẽ xuất hiện cùng nhau, bà Trần để hai người bọn họ ngồi xuống rồi mới bưng lên hai phần điểm tâm đã được chuẩn bị sẵn mang tới.

Diêm Trùng sợ Kỉ Tiểu mất tự nhiên, phi thường chú ý tới cậu, vừa quan sát mẹ mình, vừa đổ sữa vào cốc cho Kỉ Tiểu, trong đầu đang cân nhắc phải mở màn thế nào cho tốt.

Ai ngờ, Đàm Oanh đã lên tiếng trước, bà trực tiếp hỏi Kỉ Tiểu.

“Thân thể đã khỏe hơn chút nào chưa?”

Kỉ Tiểu ngẩng đầu, nhìn về phía đối phương: “Rồi ạ, cảm ơn.” Cậu là chân tâm cảm ơn Đàm Oanh tối qua đã mang cậu vào nhà.

Đàm Oanh cùng cậu tầm mắt tương giao, bỗng nhiên phát hiện, thiếu niên trước mặt so với trước đây, tuy rằng vẫn không có tiểu dung nhưng thần sắc tối tăm nồng đậm vốn có đã phai nhạt đi rất nhiều, mà ánh mắt mỗi khi nhìn về phía Diêm Trùng lại không thể giấu nổi nét ảm áp.

Đàm Oanh trong lòng nhin không được chán kinh, nếu suy nghĩ Diêm Trùng đã vô pháp thay đổi, là một người mẹ, tự nhiên hi vọng con mình càng ít trở ngại càng tốt, trong đó lớn nhất một điều, chính là hy vọng Kỉ Tiểu có thể nghĩ thông suốt.

Không khí bữa sáng coi như không tệ, người bình thường có thể sẽ cảm giác Đàm Oanh bắt cầu ngôn tiểu (không nói cười tùy tiện), sẽ khiến người khác cảm giác áp bách ngột ngạt, nhưng đối với Kỉ Tiểu mà nói, bọn họ cùng thuộc về dạng ít lời ít ngữ, ngẫu nhiên xen kẽ vài câu nói của Diêm Trùng, ngược lại cũng không có cảm giác xấu hổ hay khó khăn gì.

Cơm nước xong xuôi, Kỉ Tiểu cùng Diêm Trùng trở về phòng, bác sỹ Hạ lại tới kiểm tra lần nữa cho Kỉ Tiểu, nói cậu về sau chú ý dinh dưỡng cùng nghỉ ngơi nhiều, không thể bởi vì tuổi trẻ mà không yêu quý thân thể như vậy.

Nghe bác sỹ Hạ từng câu quở trách, Kỉ Tiểu ngược lại không có phản ứng gì, mà Diêm Trùng một bên sắc mặt càng thêm khó coi, cậu vốn không khinh thường bản thân, nhưng chỉ bởi vì chia tay, hấn cảm giác Kỉ Tiểu không đến mức biến thành như vậy, bác sỹ Hạ trước khi ra khỏi cửa còn lên nói với hấn, Kỉ Tiểu chỉ sợ có chứng bệnh trầm cảm giai đoạn đầu, cần chú ý nhiều hơn nữa, điều này khiến Diêm Trùng sợ hãi không nhẹ, hấn cảm giác trong mấy ngày tách ra, nhất định còn có chuyện khác phát sinh nữa.

Mà chuyện đó cũng không khó đoán, Kỉ Tiểu kết cấu sinh hoạt đơn giản như vậy, có thể dao động nhân tâm cậu cũng chỉ có mất người, Trì gia nếu có vấn đề thì Ngũ Tử Húc hôm đó khẳng định sẽ nói ngay cho hấn, nó đã không đề cập tới chứng tỏ không phải do Khương Chân bọn họ.

Cho nên là....Trì Xu Di sao?

Kỉ Tiểu đã thừa nhận một lần sinh lý này, lại có thể gây sốc tới cậu đơn giản chính là...tử biệt.

Nhìn kỹ gương mặt trầm tĩnh của Kỉ Tiểu, Diêm Trùng chân mày gắt gao nhíu chặt lại, hấn có chút không dám suy nghĩ, mấy ngày đó một mình Kỉ Tiểu đến tốt cùng đã chịu đựng thế nào?

Kỉ Tiểu tựa người vào bên cửa sổ tầng hai nhìn ra những chiếc xe thường thường ra vào ngoài biệt viện, hôm nay là mừng một đầu năm, là ngày náo nhiệt nhất của Diêm gia, hấn là có rất nhiều người tới chúc tết, mà trưởng tôn Diêm gia lại không như thường lui tới cùng tiếp đón, ngược lại đang ngốc ở chỗ này, lại cũng không có người quen nào tới quấy rầy?

Kỉ Tiểu không hỏi vì sao, Diêm Trùng cũng không nói, hấn chỉ đi lên từ sau lưng yên lặng ôm eo Kỉ Tiểu, gác cằm lên vai cậu, ôm thật chặt thật chặt, chặt tới độ ngay cả hô hấp cũng hòa tan.

“Kỉ Tiểu....” Diêm Trùng ngập ngừng gọi tên cậu, tựa như lẩm bẩm bình thường: “Tổ về sau nhất định sẽ không để cậu cô đơn một mình.”

Kỉ Tiểu vẫn không lên tiếng, cậu chỉ cảm thụ nhiệt độ cơ thể ảm áp của người sau lưng, nhẹ nhàng chớp mắt.

Khi chạng vạng, có người lên lầu, nghe tiếng bước chân sau đó truyền tới tiếng mở cửa, Diêm Trùng rút cuộc chậm rãi buông Kỉ Tiểu ra.

Hai người cùng nhau quay đầu nhìn về phía người tới.

Là một nam nhân cho dù là lễ tết thì vẫn một thân tây trang hắc sắc phẳng phiu, anh mời hai người đi.

Đi đâu, tự nhiên không cần nói cũng biết, Diêm Trùng rất rõ ràng, cũng đã sớm làm tốt chuẩn bị, hấn biết Diêm Hồng Tá hôm qua đã biết Kỉ Tiểu tới đây, mỗi lần trong nhà có bác sỹ kiểm tra thân thể cho Đàm Oanh xong đều phải báo cáo lại với ông ấy, Diêm Hồng Tá có thể đợi tới bây giờ mới tìm người, đã là phi thường kiên nhẫn rồi.

Diêm Trùng đối với người nọ nói: “Được, nhưng chỉ mình tôi qua là đủ rồi.” hắn muốn Kỉ Tiểu ở lại.

Người tới hình như có chút khó xử, bởi vì Diêm Hồng Tá yêu cầu cả hai người đều phải đi, ngay khi anh ta đang định lên tiếng tranh luận với Diêm Trùng thì Kỉ Tiểu không đợi Diêm Trùng mở miệng liền đi thẳng qua người hắn về phía trước.

Diêm Trùng kinh ngạc: “Kỷ....”

Kỉ Tiểu lại không nhìn hắn, chỉ đối với người nọ nói: “Đẫn đường đi.”

Vị vệ sỹ kia liếc mắt nhìn Diêm Trùng một cái rồi xoay người đi ở đằng trước.

Nhìn thấy Kỉ Tiểu theo người kia rời đi, Diêm Trùng cũng chỉ có thể cắn răng đi theo.

Dọc đường đi Diêm Trùng đều suy nghĩ lát nữa Diêm Hồng Tá sẽ nói cái gì, nếu chỉ có mình hắn, Diêm Trùng tự nhiên cái gì cũng không sợ, nhưng trước mắt còn có Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu vẫn còn chưa hoàn toàn ổn định, lúc này nếu lại xảy ra chuyện gì, tuyệt đối là điều Diêm Trùng không muốn nhìn thấy nhất, cũng là điều kinh hoàng nhất.

Cho nên khi Diêm Hồng Tá ngồi trong thư phòng thấy hai thiếu niên đi vào, một nhất phái lạnh lùng, một khuôn mặt căng thẳng.

Đối với Diêm Trùng như sắp lâm đại địch ngược lại Diêm Hồng Tá đã đoán trước được, chỉ là Kỉ Tiểu quá mức bình tĩnh khiến ông có chút nhìn với cặp mắt khác xưa, bởi vì ông có thể nhìn ra được, đứa nhỏ này không phải phô trương thanh thế cũng không phải cố tỏ ra bình tĩnh, mà là cậu ta thật sự không sợ hãi. Cho dù hiện tại nhiều người đã từng lặn lội nhiều năm đứng trước mặt ông cũng không thể giữ được khí chất trầm ổn được như thế, càng đừng nói trong phòng này còn có Diêm lão thái gia cũng đang ngồi đó, mà thiếu niên kia chỉ mới hơn 18 tuổi.

Diêm Hồng Tá đối với Kỉ Tiểu có chút ấn tượng mới, nhưng chỉ chút đó cũng không đủ dùng, vô luận đứa nhỏ này có xuất sắc thế nào cũng chỉ là một đứa nhỏ bình thường, chỉ cần cố chấp ở cạnh Diêm Trùng, không có ăn năn hối cải như vậy trong mắt Diêm Hồng Tá cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ càng không khả năng thành tài.

Cảm giác tầm mắt Diêm Hồng Tá và Diêm lão thái gia không chút khách khí dừng ở trên người Kỉ Tiểu, Diêm Trùng không khỏi tiến lên một bước ngăn trở bọn họ, lại bị lão thái gia gọi lại.

“Diêm Trùng, con có phải cảm thấy ông nội không nở ra tay với con phải con?” lão thái gia lần này đã sinh khí thật sự, rõ ràng người cũng đã trở về, quan hệ cũng đã cắt đứt, ai ngờ không hiểu tại sao tro tàn lại bắt đầu bùng cháy, hơn nữa lúc này cậu ta lại đứng vào lúc năm mới cả nhà đoàn viên xuất hiện lần nữa ở Diêm gia, điều này không phải đã coi bọn họ như đã chết rồi sao!

Diêm Trùng lại hừ cười một tiếng: “Ông nội, người đâu có không nở, con lúc trước không phải đã bị trở thành như vậy sao?” giọng nói mỉa mai, ông làm cho Kỉ Tiểu cùng đường tự nhiên cũng tương đương với bức tử cháu mình.

“Con...!!” lão thái gia tức giận đến nói không nên lời, ngược lại hung ác nói: “đó là ta còn chưa bức tới tử lộ đâu, mà đã khiến con đã coi trời bằng vung rồi.”

Diêm Trùng nhú mày, nhìn sang Diêm Hồng Tá vẫn trầm mặc, lại nhìn Diêm lão thái gia đang mặt đỏ tía tai, rũ mắt xuống.

“Hai người không lấy cái đó để ép con thì cũng không còn biện pháp nào khác đi?”

Lão thái gia nghe đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức trừng mắt, tức giận tới liên tiếp gõ quả chuông lên sân nhà, dường như muốn đánh Diêm Trùng mấy cái, nhưng sau một lúc tự đấu tranh, vẫn không hạ thủ được.

Lúc này, Diêm Hồng Tá rốt cục mở miệng, ông không giống Diêm lão thái gia đối với tôn tử này quá mức bận tâm, đầy bụng cảm xúc ẩn nhẫn không nổi mà lộ hết ra ngoài, Diêm Hồng Tá đến cùng quen với địa vị cao, mặt không đổi sắc tự nhiên làm được hoàn chỉnh mười trên mười.

“Cậu nghĩ thế nào?”

Những lời này không phải hỏi Diêm Trường.

Kỉ Tiểu từ khi bước vào đều không lên tiếng, lúc này nâng mắt lên, thẳng tắp nghênh diện ánh mắt Diêm Hồng Tá, cậu không phải lần đầu nhìn thấy đối phương, nhưng nói thật, ánh mắt Diêm Hồng Tá đích xác không giống bình thường, tầm mắt Kỉ Tiểu tuy không di chuyển nhưng đáy lòng tim vẫn đập bang bang, may mà lời nói ra coi như bình tĩnh vững chắc.

“Cháu nghĩ thế nào, trọng yếu sao?”

Những lời này không khách khí, nhưng Diêm Hồng Tá không sinh khí, chỉ nói: “Cậu có thể nói ra xem, ta nghe một chút.”

Kỉ Tiểu mím môi, cậu có thể cảm giác được ngoại trừ tầm mắt của Diêm lão thái gia và Diêm Hồng Tá đều dừng ở trên người mình thì cách đó không xa Diêm Trường cũng đang chăm chú nhìn cậu, nhưng bất đồng ở chỗ, trong mắt Diêm Trường tràn đầy căng thẳng.

Diêm Trường đích xác chưa từng khẩn trương như vậy, khẩn trương đó còn mang theo cả hỗn loạn, thấp thỏm, kinh hoảng cùng sợ hãi. Hắn tự nhủ phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, nhưng tiếng tim đập thành thạch trong lồng ngực hắn dường như trong căn phòng yên tĩnh này đều có thể nghe được. Diêm Hồng Tá quả nhiên lão luyện, một chút liên chọc trúng điểm uy hiếp lớn nhất của Diêm Trường, nếu Kỉ Tiểu lúc này biểu hiện ra một chút ý tứ muốn rời hắn đi, Diêm Trường ở Diêm gia cũng không còn lý do để kiên trì nữa, một người tự biên tự diễn cho dù hắn dùng cả cuộc đời để diễn thì cũng vĩnh viễn không có kết cục viên mãn.

Diêm Trường từ ngày hôm qua cho tới hôm nay vẫn do dự không dám hỏi đáp án, hiện tại Diêm Hồng Tá đã thay hắn hỏi.

Kỉ Tiểu nhất thời không đáp lại, Diêm Hồng Tá nhân tiện nói: “Trước đó cậu đã một lần lựa chọn, vì sao lại dao động, không phải mỗi người đều có quyền hối hận như vậy đâu, khi cậu quyết định vào lúc đó, cũng nên ngẫm lại năng lực của bản thân, cùng ảnh hưởng đối với người khác, một lần sai lầm, rất có thể liền thay đổi nhân sinh một con người, tôi đã trải qua cảm giác như vậy, cậu hẳn là phi thường minh bạch điều đó!”

Kỉ Tiểu minh bạch, cậu sao có thể không hiểu rõ cơ chứ, mọi ám chỉ của Diêm Hồng Tá, đơn giản là nói cho cậu đừng dấn vào vết xe đổ của cha cậu, nhất thời tùy hứng dùng cái gọi là tình cảm để hủy hoại một đời người khác, cuộc sống của ông ấy cũng đã vỡ nát, mà Diêm Trường vốn đang có tiền đồ vô lượng, so ra Kỉ Tiểu đều cảm giác mình chính là đầu sỏ gây tội.

Nhưng ngay sau đó, Kỉ Tiểu lại hơi cong cong môi, cậu lộ ra tươi cười không có trào phúng, không có băng lãnh, cũng không có bất cứ cảm xúc phản đối nào, đối với Diêm Hồng Tá khẽ nói một câu.

Diêm Hồng Tá ngắt ra không khỏi hỏi lại: “Cậu nói cái gì?!”

Kỉ Tiểu dừng một chút, lại trịnh trọng lặp lại một lần, lúc này thanh âm cậu rõ ràng mà vang dội.

Kỉ Tiểu nói: “Cháu yêu cậu ấy.”

Hết chương 140

141. Chương 141

Jeremy: nói rồi nói rồi ...á há há..... mà khổ thân anh Diêm, không được nghe em yêu anh, tớ yêu cậu mà lại là cháu yêu cậu ấy =))))

P/s: chúc mn cuối tuần vui vẻ ^^

Sau khi Kỉ Tiểu nói xong câu đó, không gian trong phòng chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch hồi lâu.

Diêm lão thái gia sắc mặt đen như đáy nồi, Diêm Hồng Tá vẫn lạnh như băng, mà Diêm Trùng tựa như bị người ta ấn nút ngừng hoạt động, ngốc ngốc đứng ở đó rất lâu sau đều không có phản ứng.

Một lát sau, sắc mặt cương cứng của hắn mới chậm rãi hòa tan, một loại kinh ngạc cùng với mừng rỡ như điên, thần thái thâm thương pha với kích động từ khóe mắt đuôi lông mày từng chú lộ ra, vừa vui vừa buồn, không dám tin, cảm xúc kịch liệt như thể đánh sâu vào khiến biểu tình Diêm Trùng hiện ra trong nháy mắt dữ tợn vạn vạn, khóe miệng càng vô ý thức lộ ra một đường cong quỷ dị, giống như vui sướng điên cuồng, lại giống như chục chữ bật khóc, khiến Diêm Hồng Tá cho rằng, thằng con mình ngay lập tức có thể bật khóc thành tiếng ngon lành!

Nhưng Diêm Trùng không có, không phải hắn không chảy nổi nước mắt mà là hắn còn chưa bình ổn hơi thở.

Kỉ Tiểu thế nhưng... Kỉ Tiểu thế nhưng...Diêm Trùng cảm giác bản thân mình nghe lầm.

Khi hắn còn chưa triệt để tiêu hóa niềm kinh hỉ từ trên trời rơi xuống này, thì Diêm Hồng Tá vẫn kiên nhẫn đợi tới cuối.

Con người ông tối dần nhìn về phía Kỉ Tiểu, lời nói lạnh lẽo: “Ta vốn cho rằng cậu là một hài tử thông minh, nhưng ta không thể không nói cậu đã khiến ta thất vọng. thanh niên các cậu luôn nói lời thề son sắt, mục tiêu rộng lớn, nhưng kết quả thì sao? lúc trước khi Diêm Trùng rời khỏi sự quản thúc của chúng ta, hai cậu cũng không cách nào sinh hoạt, là chính hai cậu đã tự buông tay, hiện tại nghĩ lại là muốn đổi ý sao? nào có dễ dàng như vậy. cho nên, lần này tự nhiên sẽ không tới phiên hai cậu chọn nữa, ít nhất Diêm Trùng còn là họ Diêm, nó không thể tùy tiện tiện gạt bỏ trách nhiệm của nó cùng với cái gia đình này được.”

Diêm Hồng Tá nói xong, ngoài cửa liền có ba bốn người tây trang hắc sắc phẳng phiu, ánh mắt lạnh lùng, Diêm Hồng Tá nhìn nhìn Kỉ Tiểu, trong đó có hai người hiểu ý liền túm lấy cậu muốn mang cậu ra ngoài.

Diêm Trùng vừa thấy, lập tức nhảy lên: “Không được động, các người ai dám động vào cậu ấy! buông tay!”

Mà mấy người khác cũng xông vào ngăn cản giữ hắn lại.

Diêm Trùng tự nhiên không muốn, lập tức liền phản kháng mạnh hơn, chỉ là đối thủ của hắn rõ ràng đã được trải qua huấn luyện đặc biệt, cho dù thân thủ Diêm Trùng có cao hơn người thường thì lúc này cũng không phải đối thủ của bọn họ, không mấy chút liền bị khóa tay chân lại.

Nhưng Diêm Trùng tính tình quật cường, mắt thấy Kỉ Tiểu sắp bị kéo ra ngoài, hắn không để ý đau đớn, không quản bản thân có thể bị thương, liền mạng muốn thoát ra, mà hai vệ sỹ cũng e ngại thân phận hắn, Diêm lão thái gia cùng Diêm Hồng Tá đều ở đây, vạn nhất khiến cho cậu chủ bị thương thì bọn hắn cũng không chịu nổi trách nhiệm, cho nên ra tay khó tránh khỏi có chút lưu tình, mà điều này cho Diêm Trùng không gian xoay sở trái phải né tránh, cùng đối phương dây dưa.

Đầu kia, Kỉ Tiểu lúc đầu không nhúc nhích, khi Diêm Trùng làm trì hoãn thời gian hai người muốn mang mình ra ngoài, Kỉ Tiểu bỗng nhiên giãy dụa thân mình, từ dưới nách một người vươn tay chộp tới ống đựng bút bằng gỗ lim hướng người bên phải phang vào đầu!

Đối phương phản ứng rất nhanh, lập tức nghiêng người né tránh, Kỉ Tiểu đánh không trúng, nhưng ông đứng bút gỗ lim rất nặng, bay qua liền đụng trúng chiếc bình hoa cao nửa mét ở gần đó vỡ toang, các mảnh nhỏ bắn ra, khiến cả căn phòng to như vậy liền trở nên một đồng hồ hỗn độn.

Hai người thâm nghĩ không ổn, làm chút điều chỉnh lập tức tiếp cận, đã thấy Kỉ Tiểu xoay người nhặt một mảnh sứ dài sắc lạnh lunge trừng mắt với bọn họ.

Dường như sợ hai người kia tới cướp lại, Kỉ Tiểu cầm thật sự chặt, bàn tay trắng nõn đã bị cắt một miếng, ần ần chảy ra máu đỏ, Kỉ Tiểu mặt không đổi sắc, cậu nhìn nhìn người trước mắt, lại nhìn sang Diêm Trùng bên kia, cuối cùng chuyển hướng Diêm Hồng Tá.

Thấp giọng nói: “Buông cậu ấy ra.”

Diêm Trùng nóng vội: “Kỉ Tiểu, đừng...”

Kỉ Tiểu cũng không để ý lời hắn nói, lặp lại một lần: “Buông cậu ấy ra!”

Diêm Hồng Tá nhú mảy: “Cậu định uy hiếp tôi sao? bằng cái đó? định tự sát?”

Kỉ Tiểu không thay đổi sắc mặt: “Ông có thể thử xem.....”

Kỉ Tiểu dù nói như vậy, nhưng chính cậu cũng không biết nên làm thế nào, những người này thân thủ cũng phải lấy một địch mười, với một chút kỹ xảo của bản thân, không bao lâu liền có thể bị phá, cho dù có may mắn rời khỏi căn phòng này thì Diêm Hồng Tá vẫn có thể hạ thủ ác liệt, sao bọn họ có đường sống được đây?

Thế nhưng Kỉ Tiểu biết, Diêm Hồng Tá nguyên ý phí nhiều thời gian trên người bọn họ như vậy, hẳn tới bây giờ còn tự mình tới nói chuyện, đã nói nên ông ta không muốn bức tử Diêm Trùng, ông ấy còn để ý giữa bọn họ có tình cha con, cho nên Kỉ Tiểu tự nhiên muốn vì chính mình tranh thủ từng chút khả năng, cho dù chỉ là nhỏ bé cũng được.

Kỉ Tiểu đã từng buông tay một lần, cậu không thể làm tiếp lần thứ hai.

Diêm Hồng Tá quả nhiên không nhúc nhích, ông ta chỉ dùng ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn Kỉ Tiểu, vài phần đánh giá quyết tâm của cậu, mà mấy vệ sỹ xung quanh cũng không biết làm thế nào, chờ đợi Diêm Hồng Tá ra lệnh bọn họ liền bắt giữ Kỉ Tiểu lại.

Đúng lúc này, cửa thư phòng bỗng nhiên bị người mở ra, một âm thanh băng lãnh vang lên.

“....Dừng tay!”

Mọi người trong phòng nguyên bản đang giằng co, không tự chủ được cùng hướng ra ngoài cửa nhìn lại.

Đàm Oanh đứng ở đó, đối với tình huống phát sinh trong phòng sắc mặt trầm lại.

Bà trước hết nhìn về phía Diêm Trùng đang cùng vệ sỹ dây dưa chặt vật không chịu nổi, tầm mắt dừng tại gò mắt hẳn bị rách mất vết, quần áo thì nhăn nhúm hỗn độn, lại nhìn Kỉ Tiểu bên kia đang cầm một mảnh sứ nhỏ đứng bất động, còn hai vệ sỹ đang chuẩn bị động thủ bên cạnh, sau đó nhìn qua Diêm Lão thái gia, cuối cùng trực tiếp dừng trên mặt Diêm Hồng Tá.

Diêm Hồng Tá tiếp nhận lãnh quang bất mãn trong mắt Đàm Oanh, hơi hơi mím môi, không nói lời nào.

Đàm Oanh lại lớn tiếng lặp lại: “Tôi bảo các người dừng tay, không nghe thấy sao?!”

Bà vừa thốt ra lời này, buông tay trước hết dĩ nhiên là Kỉ Tiểu, Kỉ Tiểu lùi hai bước, mảnh sứ trong tay cậu rơi xuống đất, hai tay hoàn toàn buông lỏng, Diêm Trùng ở bên kia cũng lập tức thu thế, đẩy vệ sỹ ngăn cản mình ra, vội vàng chạy tới xem vết thương trên tay Kỉ Tiểu.

Bởi vì có Đàm Oanh ở đây, Diêm Hồng Tá lại không lên tiếng, mấy vệ sỹ tự nhiên không dám động thủ.

Diêm Lão thái gia đứng đó kỳ thật cũng rất sốt ruột, nhưng vì quân giáo tôn tử không tốt, hiện tại không nghĩ tới Đàm Oanh lại xen vào, khiến ông kinh ngạc rất nhiều, vừa có chút thở phào vừa có chút không thoải mái, nhất thời tâm tình phức tạp, chỉ lắc đầu nói với vệ sỹ: “Các người ra ngoài trước đi.” lại nhìn tới Kỉ Tiểu và Diêm Trùng, hai đứa nhóc này cũng không thể lưu lại: “Hai đứa đi ra xử lý vết thương đi.”

Kỉ Tiểu và Diêm Trùng dường như không muốn, nhưng hiện tại dù có ở lại cũng không giúp được gì, chỉ có thể cùng nhau rời đi, trong thư phòng lại trở về không khí tĩnh mịch lúc trước.

Lão thái gia muốn Đàm Oanh ngồi xuống trước, nhưng bà chỉ nhìn Diêm Hồng Tá bất động, một lát mới nói: “Đây là phương pháp xử lý mọi chuyện của anh sao? lấy đại khi tiểu, lấy bạo chế bạo?”

Trước đó, hai người bọn họ đã ở riêng mười mấy năm, nếu nói lúc đầu còn có thể là bởi vì Diêm Trùng mà làm bộ miễn cưỡng hòa ái, nhưng từ khi Diêm Trùng hiểu chuyện tới nay, bề ngoài đối trá như vậy Đàm Oanh không muốn diễn tiếp nữa, mấy năm gần đây dường như là cùng Diêm Hồng Tá nói chuyện ngay cả một con mắt cũng không thêm liếc nhìn một cái, cho nên lời vừa nói ra khỏi miệng vừa lãnh tỉnh vừa khí thế bức nhân, tâm tình Diêm Hồng Tá thế nào có thể tưởng tượng được.

Ông ta nhìn về phía Đàm Oanh, trầm giọng nói: “Nếu không thì sao? chẳng lẽ giống như cô mặc nó tiếp tục sa đọa sao?”

Ông vốn không có ý muốn cùng Đàm Oanh tranh chấp, nhưng nhiều năm qua trong lòng Diêm Hồng Tá không có khả năng không có oán, nếu năm đó ông thẹn với bà thì ít nhất trong vấn đề Diêm Trùng, Đàm Oanh vẫn là một người mẹ thất trách, so với ông không ít hơn.

Đàm Oanh ngăn người, tiện đà gật đầu: “Tôi đích xác không có trách nhiệm cho nên tôi không có tư cách cản trở quyết định của Diêm Trùng, ngay cả anh, cũng không có tư cách.”

Diêm Hồng Tá há miệng muốn phản bác, Đàm Oanh đã đánh gãy ông.

“Sa đọa? trong mắt anh cái gì mới gọi là sa đọa, nó giết người, phóng hỏa hay làm chuyện thương thiên hại lý? Cái gì gọi là thành tài? Đi con đường giống như anh, ngồi vị trí như anh, hay được hưởng quyền lợi như anh sao? nó còn đang học hành, anh chưa thể nhìn thấy kết quả của nó, liền vội vàng cản trở nó, áp đặt suy nghĩ của mình lên nó, anh đang kinh hoàng cái gì? Lo lắng cái gì vậy?”

“Nó đi con đường kia mà gọi là bình thường sao? nó thích nam nhân!” Diêm Hồng Tá đập bàn tức giận.

“Kỳ thật nó thích ai căn bản không trọng yếu, không phải sao? quan trọng là, nó có cho anh hay Diêm gia mặt mũi hay không mà thôi!” Đàm Oanh nhìn về phía Diêm lão thái gia, lại chuyển hướng sang Diêm Hồng Tá: “Anh muốn biến nó vì Diêm gia mà trở thành một hảo hải tử, nhưng anh lại không cho nó suy tính và lý giải hợp lý, vậy anh dựa vào cái gì mà yêu cầu nó như vậy, dựa vào cái gì mà muốn nó vì anh, vì Diêm gia hi sinh cuộc đời nó? Dựa vào cái gì muốn nó buông tha cuộc sống nó muốn đều sống một cuộc đời do anh an bài? Thống khổ không chịu nổi!”

Những lời này vừa nói ra, Diêm Hồng Tá và Diêm lão thái gia đều thay đổi sắc mặt.

“Anh cảm giác nó làm không đúng, chọn người không đúng, chọn thời điểm không đúng, chọn bối cảnh không đúng, vậy anh nói cho tôi biết, dạng gì mới là đúng? Có tiền? có thế? Có lợi mới làm, có thể lợi dụng để đạt được mục đích mới là tốt sao?”

Diêm Hồng Tá vội vàng bác bỏ: “Tôi không phải...”

Đàm Oanh lại không nghe giải thích, tiếp tục nói: “Có phải anh thấy nó còn trẻ, không có mắt nhìn người, không thể có tương lai, tình yêu tuổi trẻ, quá sớm để lựa chọn, nhất định sẽ gieo gió gặt bão, về sau sẽ hối hận, đúng không?”

Diêm Hồng Tá ngây ngốc, triệt để quên lời muốn nói.

“Ít nhất, tôi chỉ hy vọng nó có thể sống tốt.” Đàm Oanh nhẹ nhàng nói, nhiều năm bà ở tại Diêm gia, mục tiêu chống đỡ cũng chỉ vì điều này, bà chịu đủ mọi khổ sở như vậy, ném vô số đau đớn, chỉ hy vọng con trai có thể bình an hạnh phúc, cho nên hôm nay, bà tuyệt đối sẽ không cho ai phá hủy cuộc sống của Diêm Trùng.

Diêm lão thái gia chống quải trường đứng một bên hốc mắt đỏ hoe, ông có thể nghe ra, Đàm Oanh một phen nói ra ngữ điệu bình tĩnh nhưng trong tâm cơ hồ đang chảy máu, con dâu ông nhiều năm qua không để lộ nửa điểm bi thương cùng đau xót, cho tới hôm nay, vì Diêm Trùng, mới toàn bộ trả lại cho bọn ông.

Nhớ ngày đó, Đàm Oanh khư khư cố chấp đem Diêm gia cùng đường từ trong tuyệt lộ liều mạng lôi ra, Diêm gia từ đó một đường thăng quan tiến chức, Diêm Hồng Tá hứa hẹn với bà, tự mình cam đoan, nhưng nhìn lại thì sao? hủy hoại hạnh phúc một đời Đàm Oanh, cản trở nửa đời tự do còn lại của bà....

Đàm Oanh nói đúng, chính ông cũng chưa từng đứng ở góc độ của Diêm Trùng mà suy xét, dù cảm giác nó không hiểu chuyện không biết nhượng bộ, bôi đen Diêm gia, không cách nào trưởng thành xuất sắc hoàn mỹ như mong muốn. nhưng suy nghĩ của cháu ông thì sao, cháu ông đã toàn tâm toàn ý theo đuổi chân thành cùng hy vọng. mấy ngày nay nó chịu bao nhiêu tội, sống có bao nhiêu mệt mỏi, ông đều làm bộ như không nhìn thấy, rõ ràng ai cũng nói, trong nhà này Diêm lão thái gia là người thương cháu nhất, kết quả, kỳ thật lại không đúng như thế.

Diêm gia thân tình, tình yêu bất quá cũng chỉ như thế....

Đàm Oanh nói xong, dường như có chút kích động, hơi hơi lão đảo phải đỡ cạnh bàn mới đứng vững, bà nhìn Diêm Hồng Tá đang im lặng, cuối cùng nói: “Mỗi người đích xác đều vì lựa chọn của mình mà nên chịu trách nhiệm, cho nên, cho tới tận hôm nay tôi cũng chưa bao giờ hối hận, cho dù nó là sai....”

Nói xong, bà mở cửa, không quay đầu rời đi, lưu lại Diêm Hồng Tá suy sụp ngã ngồi xuống ghế, cùng Diêm lão thái gia mắt trần ngập hối hận.

Hết chương 141

142. Chương 142

Trở lại trong phòng, Diêm Trùng vội vàng kiểm tra vết thương trên tay Kỉ Tiểu, may mà máu đã ngừng chảy, chỉ là vết cắt hơi sâu, lộ cả da thịt đỏ hồng nằm ngang lòng bàn tay tuyết trắng của cậu, nhìn hết sức kinh tâm. Diêm Trùng tự nhiên đau lòng hết mức, muốn đi gọi bác sỹ, thế nhưng Kỉ Tiểu không cho, cuối cùng hắn chỉ có thể tự lấy hòm thuốc ra bằng bó cho cậu, cẩn thận sát trùng vết thương, rồi bôi thuốc giảm đau xong mới lấy băng vải cố định lại, toàn bộ quá trình Diêm Trùng làm rất tỉ mỉ cẩn thận.

Kỉ Tiểu ngược lại không có phản ứng gì quá lớn, trên mặt cũng không lộ ra đau xót chỉ tới khi Diêm Trùng làm xong ngẩng đầu lên dùng một ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn cậu, mắt Kỉ Tiểu mới lấp lánh.

Diêm Trùng cầm tay Kỉ Tiểu đưa tới bên môi khẽ hôn xuống, đôi môi ấm áp chạm tới mu bàn tay lạnh lẽo đặc biệt mẫn cảm, Kỉ Tiểu run lên một chút, chịu không nổi sự bám dính này, ý đồ muốn rút tay về, thế nhưng Diêm Trùng không cho, hắn còn nắm lại thật chặt, dùng tầm mắt ngưng thần nhìn chăm chăm Kỉ Tiểu nói: “Cậu nói lại lần nữa...”

Kỉ Tiểu ngẩn ra, ngược ngùng chuyển tầm mắt đi nơi khác: “Nói gì?”

Diêm Trùng lại gần: “Chính là lời cậu vừa nói với ba tớ.”

Kỉ Tiểu nhú mày, không nói.

Diêm Trùng lại không buông tha: “Chỉ nói một lần nữa thôi, một lần là được rồi, tớ muốn nghe một chút...”

Kỉ Tiểu cảm giác tên kia dựa vào càng gần, nhin không được đẩy hắn ra đứng lên, tiếp đó hung hăng trừng mắt lườm hắn một cái, tuy rằng gương mặt băng lãnh nhưng từ giữa hàng tóc lộ ra vành tai đỏ ửng tiết lộ nội tâm không bình tĩnh của cậu.

Diêm Trùng tâm trí như trên mây, tại lúc Kỉ Tiểu xoay người muốn rời đi liền nhanh tay lẹ mắt đem người ôm chặt lấy.

Hắn kề sát vành tai Kỉ Tiểu nói thầm: “Bắt đầu từ khi cậu xuất hiện ở đây, tớ vẫn cảm giác như đang nằm mơ, tớ không muốn tỉnh, không muốn tỉnh...”

Lời nói ngập ngừng mang theo ân ần run rẩy, Kỉ Tiểu nghe được cũng nhin không được mà trong lòng mềm nhũn.

Diêm Trùng lại cười mà như khóc: “Kỉ Tiểu, chúng ta lại có thể cùng ở bên nhau có phải không? Không xa rời nhau, không tách ra nữa...”

Một lát sau, Kỉ Tiểu chớp chớp đôi mắt chưa xót, nhẹ nhàng mắng hắn một câu: “Đồ ngốc...”

.....

Buổi tối, Kỉ Tiểu cùng Diêm Trùng tới thăm Đàm Oanh, bà Trần lại nói mẹ đã đi ngủ sớm.

“Có phải lại thấy không khỏe ở đâu không?” Diêm Trùng lo lắng, chẳng lẽ ban ngày bị tức giận ảnh hưởng tới?

Bà Trần lắc đầu, nhưng vẫn nhin không được thở dài: “Các con về trước đi, phu nhân nghỉ ngơi một chút liền khỏe thôi.” tiếp đó lại nhìn sang Kỉ Tiểu, vỗ vai Diêm Trùng nói: “Về sau con đã là người lớn, phải sống thật tốt mẹ con mới có thể cao hứng được.”

Trở lại phòng, hai người đều im lặng không nói gì, Diêm Trùng một lòng một dạ nghĩ gì đó, quay đầu lại thấy Kỉ Tiểu đang sửa soạn đồ đạc của cậu, hần vội hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Kỉ Tiểu trên người mặc quần áo của Diêm Trùng, có chút lớn, mà bộ quần áo cậu trong đêm tuyết ngày hôm qua đã được bà Trần giặt hong khô để ở đầu giường. Kỉ Tiểu đem mọi thứ xếp vào trong túi, nói: “Tớ muốn trở về.” vừa quay đầu liền thấy mặt mũi Diêm Trùng trắng bệch, Kỉ Tiểu dừng tay một chút, giải thích một câu: “Ở lại cũng không tốt, cũng không có ý nghĩa.”

Diêm Trùng chậm rãi tỉnh táo lại, tiếp đó hiểu ý Kỉ Tiểu nói.

Vô luận là Đàm Oanh có thuyết phục được Diêm Hồng Tá cùng Diêm lão thái gia hay không, thì bọn họ hiện tại nhìn thấy hai người cũng không có khả năng lập tức liền vui vẻ, lúc này ở lại Diêm gia đích xác không thích hợp, còn không bằng sớm rời đi, đỡ khiến hai bên đều cảm thấy khó chịu.

Diêm Trùng nghĩ nghĩ, gật đầu: “Ừ, tớ cùng đi với cậu.”

Kỉ Tiểu nhìn hần, lần này rốt cuộc không có phủ định ý kiến.

Diêm Trùng cười tươi, vội nói: “Nhưng đợi thêm một ngày hãy đi, có chuyện cũng nên giải quyết một chút.”

Năm nay Diêm gia từ trên xuống dưới đều vô pháp nào nhiệt so với những năm trước, Diêm gia vì tâm tình hai gia chủ đều không vui tươi nổi, ai tình mặt đều không chọn lúc này tới cửa tìm uất ức, cho nên trong ngôi nhà to như vậy một mảnh vắng lặng.

Diêm lão thái gia ngồi ở ghế bành nhìn giỏ hoa lan trên cửa sổ ngăn người, ông trước kia tính tình cũng không tốt, thường thường hờ cái liền nổi giận, sau này Diêm gia trải qua khó khăn, trai qua hết nhân tình âm lạnh, dần dần cũng không còn táo bạo như vậy nữa, mấy đứa con rồi cũng kết hôn, Diêm Trùng được sinh ra, chuyện có thể khiến lão thái gia tức giận tới run tay cũng chỉ có chuyện mấy đứa con không hơn, nhưng ông có bệnh cao huyết áp, giỏ hoa lan này là khi ông đại thọ 70 tuổi Diêm Trùng cố ý từ trong nhà kính mang lên phòng cho ông, chính là một giỏ huệ lan bình thường thôi, không tính là quý báu, cũng so với những loài lan khác dễ trồng hơn, Diêm Trùng nói ông rảnh rồi thì hãy chăm sóc giỏ lan này, không cần tùy tiện sinh khí, thấy hoa liền có thể nhớ tới hần, sau đó sống ngày càng trường thọ.

Lão thái gia vừa nghĩ tới lời nói của Diêm Trùng, vừa nhớ tới những chuyện mấy năm gần đây của Diêm gia, sau một lúc lâu đều rơi vào trầm tư.

Lúc này, cửa thư phòng bị gõ vang, người hầu tới báo, nói có khách tới.

Lão thái gia bị đánh gãy suy nghĩ thực mất hứng: “Ai cũng không gặp.”

Người hầu dừng một chút, nói: “Là giáo sư Đàm ạ.”

Bà ngoại từ trước tới nay đến đều không cần thông báo với hai vị gia chủ, bà ước gì không gặp mặt bọn họ càng tốt, bình thường cũng chỉ tới thăm con gái rồi rời đi, hiện tại cố ý nhờ người hầu truyền đạt, vậy chứng tỏ vì muốn gặp bọn họ mà tới.

Quả nhiên, lão thái gia vừa ra ngoài liền thấy bà ngoại đang ngồi trong phòng khách Diêm gia uống trà, mà bên người bà là ông ngoại.

Bên kia Diêm Hồng Tá nghe tin xong cũng lập tức từ trên lầu đi xuống, thấy tình huống trước mắt, hai cha con bất động thanh sắc, trao đổi tâm mắt, đều từ đối phương thấy được một dự cảm bất hảo.

Ông ngoại thấy Diêm lão thái gia thì lịch sự đứng dậy bắt tay ông, mà bà ngoại vẫn ngồi im tại chỗ uống trà, khi Diêm Hồng Tá ngồi xuống ghế đối diện cũng không ngẩng đầu lên liếc nhìn hần một cái.

Diêm Hồng Tá coi như chu đáo chào bọn họ một câu, được đến bà ngoại hừ nhẹ một tiếng.

Mấy người trong lòng đều không thấy thoải mái, hai vợ chồng Đàm giáo sư lại rõ rệt vì có chuyện mà tới, khách sáo hàn huyên tất nhiên không cần thiết, nhưng ai cũng đều không mở miệng trước, nhất thời không khí trầm mặc lạnh tỉnh.

Cuối cùng vẫn là ông ngoại lên tiếng trước: “mấy ngày này, mọi người cũng giống như chúng tôi đều vì chuyện Diêm Trùng mà hao tổn tâm trí.”

Tuy rằng Diêm Hồng Tá cùng Đàm Oanh sinh Diêm Trùng tương đối muộn nhưng hai vợ chồng Đàm giáo sư lại kết hôn rất sớm, lúc này mới chỉ gần 70, hơn nữa tinh thần quắc thước (khỏe mạnh), mặt mày sinh quang, cùng Diêm lão thái gia một thân cứng đờ phong phạm quân nhân hoàn toàn bất đồng, ông ngoại khí chất trầm tĩnh, cử chỉ nhã nhặn, vừa thấy chính là người đọc sách xuất thân trong sạch, ông bình thường chuyên tâm nghiên cứu học thuật, rất ít khi hỏi tới nhân sự, thoát nhìn thường bị bà ngoại kêu đến hô đi nhưng kỳ thật chỉ cần ông chân chính mở miệng quyết định chuyện gì thì Đàm gia không ai dám phản đối, trọng yếu nhất là, người duy nhất Đàm Oanh nghe ý kiến chính là ông ngoại.

Năm đó, bà ngoại cường liệt phản đối hôn sự của Đàm Oanh và Diêm Hồng Tá, Diêm Hồng Tá cũng tốn không ít công phu trên người ông ngoại mới nhận được sự chấp thuận của ông, cuối cùng ông ngoại ra quyết định bọn họ mới có thể qua được cửa của bà ngoại, mà sau khi chuyện của Diêm Hồng Tá cùng Đàm Oanh vỡ lở, mỗi khi nhìn thấy ông ngoại Diêm Hồng Tá đều không nhắc đầu lên nổi.

Ông ngoại nói: “Mấy năm nay, Diêm Trùng vẫn sống cùng chúng tôi, nếu nó phạm phải lỗi lầm gì, thì hai chúng tôi chính là người chịu trách nhiệm lớn nhất. nhưng sự thật là, đây cũng không phải lỗi của Diêm Trùng, tình cảm cũng không phải do nó có thể tự chủ lựa chọn thích hay không thích, chúng ta cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể chấp nhận được, cũng tìm đọc không ít tư liệu, nên cuối cùng vẫn quyết định không ngăn cản nó nữa, bởi vì có quá nhiều bi kịch tương tự đã xảy ra nói cho chúng ta biết có miễn cưỡng cũng không có kết quả gì. Con cháu tự có phúc của con cháu, chúng ta nuôi dưỡng dạy bảo đều vì muốn tốt cho nó, quản được nhất thời không quản được cả đời, không phải sao?”

Lão thái gia nhíu mày: “Ý ông sui là gì?”

“Ý tứ chính là, Diêm Trùng sẽ đi theo chúng tôi, lúc nào bên gia đình ông nghĩ thông suốt thì gặp lại không lại khiến hai bên nhìn nhau lại thấy khó chịu.” bà ngoại gọn gàng dứt khoát.

Sắc mặt Diêm Hồng Tá lại càng kém, nếu chỉ vì muốn mang Diêm Trùng đi, vì sao hai vị nhân gia lại đích thân tới? Diêm Trùng tự mình tới u thị là được rồi, dù sao nghỉ đông cũng sắp hết, nó khẳng định so với chạy còn nhanh hơn.

Ông ngoại nhận thấy sắc mặt căng thẳng của Diêm Hồng Tá, hướng con rể nhìn lại, chứng thực suy đoán: “Đúng vậy, ngoại trừ dẫn Diêm Trùng đi, ta còn muốn mang cả Đàm Oanh đi nữa.”

Điều này thật khiến Diêm gia phụ tử đứng ngồi không yên, Diêm Hồng Tá trầm giọng nói: “Ba, sức khỏe Đàm Oanh...”

“Sức khỏe nó thế nào, chúng tôi so với anh còn rõ hơn.” Bà ngoại lạnh lùng đánh gãy: “Nó còn tiếp tục ở lại đây mới là càng ngày càng không tốt.”

Diêm lão thái gia không đồng ý: “Đàm oanh vẫn ở nơi này....” Ông vốn định nói rất tốt nhưng từ này nói ra thực không chuẩn xác, chỉ có thể sửa lời: “Đã nhiều năm như vậy, sao lập tức lại muốn đi...”

Bà ngoại cười cười: “Nó đích xác nên sớm rời đi rồi, vì cái gì còn không đi, ông không phải biết rõ hơn chúng tôi sao?”

Lời này vừa nói ra Diêm gia phụ tử lập tức liền á khẩu không trả lời được.

Nói cách khác, đây là ý nguyện của Đàm Oanh sao?

Đàm Oanh rất cuộc...muốn rời đi sao.

Nghĩ tới đây, Diêm Hồng Tá vô lực, chén trà trong tay suýt nữa không giữ được.

.....

Ngày Đàm Oanh và Diêm Trùng rời đi, thời tiết cực kì đẹp, bên ngoài tuyết đang dần tan chảy, bị ánh dương quang chiếu xuống, tỏa ra một vầng sáng bàng bạc lung linh.

Diêm gia phái xe đưa bọn họ tới sân bay, vợ chồng giáo sư Đàm cũng không cự tuyệt.

Khi rời đi, Đàm Oanh đứng ở trước biệt viện mình ở mười mấy năm yên lặng đánh giá một phen, Diêm Trùng đứng bên cạnh mẹ khẽ nói: “Nếu mẹ nhớ, về sau có thể trở về...”

Đàm Oanh lại không quan trọng cười cười, sau đó nhìn Diêm Trùng: “Cám ơn con...”

Diêm Trùng có chút thụ sủng nhược kinh: “Ra quyết định chính là mẹ mà.”

Đàm Oanh lắc đầu, nếu không phải Diêm Trùng mời ông bà ngoại tới, cho mình một lựa chọn mới, nói cho bà biết hết thấy đều chưa kết thúc, có lẽ bà sẽ không còn khí lực mà sống lại một lần.

Diêm Trùng là hy vọng của bà, cũng là dũng khí của bà.

“đi thôi.”

Đỡ mẹ rời khỏi Diêm gia, liền thấy Diêm Hồng Tá lẳng lặng đứng ở cạnh cửa, Đàm Oanh không nhìn tới ông ấy, để bà Trần đi mở cửa, tiếp đó đi tới xe ngồi vào.

Diêm Trùng và Kỉ Tiểu ngồi ở chiếc xe sau, Diêm Trùng liếc mắt thấy vẻ mặt ba đầy hoảng hốt, hẳn chưa bao giờ thấy ba mình vốn luôn cao cao tại thượng cho dù thái sơn có sụp đổ ngay trước mắt cũng bất động thanh sắc nay lại có biểu tình mờ mịt vô thổ như thế.

Diêm Trùng trong lòng căng thẳng, nhin không được ló đầu ra nói với ba mình: “Nói với ông nội, con sẽ trở về thăm ông.”

Dưới sắc mặt Diêm Hồng Tá trầm xuống, hai chiếc xe một trước một sau rời đi.

Mà tại cửa sổ lầu hai, Diêm lão thái gia vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế bành trước cửa sổ ngắm nhìn giỏ hoa lan.

Ông nghĩ gì, không ai biết, người ngoài nhìn vào vẫn thấy Diêm gia huy hoàng cao không với tới, nhưng vào đầu năm mới này, mỗi người lại từng bước từng bước rời đi, khiến cho quang cảnh đồ sộ trở nên thê lương vắng lặng cùng làm bạn với ông...

Hết chương 142

143. Chương 143

Vừa mới tới u thị, Diêm Trùng liền nhận được điện thoại của Ngũ Tử Húc, hẳn vội vàng xin lỗi thẳng bạn, đi vội quá cũng chưa kịp chào hỏi nó một câu, đối phương không dễ dàng gì mới trở về một lần.

Ngũ Tử Húc ngược lại không ý kiến, khi biết được Diêm Trùng gần đây lại xảy ra chuyện, cảm thán thốn thức đồng tình một hồi rồi lại thay hẳn cao hứng lên, cười nói: “Dù sao tiểu gia tuần sau liền tới u thị, đến lúc đó gặp mặt cũng được, hơn nữa không phải còn buổi họp lớp sao? lúc trước quên không nói với mày, bọn mày sẽ tới chứ?”

Ngũ Tử Húc vừa cúp điện thoại, Diêm Trùng liền ra khỏi phòng. Phòng hẳn vẫn là phòng đầu tiên trên tầng hai, mà căn phòng cuối hành lang kia, một thời gian dài vẫn đóng kín mít không ai ở lúc này được đã dọn dẹp sáng sủa gọn gàng, vô luận là đồ đạc hay bài trí không có khác biệt mấy với căn phòng ở Diêm gia.

Đàm Oanh ngồi bên giường nói chuyện với bà ngoại, thấy Diêm Trùng tiến vào, bà ngoại cười nói: “Con xem xem, bức ảnh này là năm đó mẹ con chụp ở nước ngoài, nhìn không khác gì dân chuyên nghiệp đúng không?”

Diêm Trùng đi qua, thấy trên tường treo một bức ảnh hoa bạch hạc vào ban đêm, ánh đèn mờ nhạt hắt lên những cánh hoa bạch sắc vừa u tĩnh lại kiều diễm, phi thường xinh đẹp.

Bà ngoại vẫn không quên khích lệ: “Mẹ con trước kia có rất nhiều đam mê, sở trường cũng rất nhiều, chỉ là...” nói nửa chừng liền im bặt.

Đàm Oanh tiếp lời: “Chỉ là sau ngày sức khỏe không tốt, nên cũng không còn hứng thú nữa.”

Bà ngoại dường như nghĩ tới cái gì sắc mặt lại không tốt lắm, Diêm Trùng vội hòa giải: “Tóm lại, trước kia mẹ thích làm gì, bây giờ có thể thỏa thích mà làm, mẹ đã có nền tảng làm gì cũng thuận tiện, dù sao bây giờ có rất nhiều thời gian.”

Bà ngoại nhìn Đàm Oanh, bà cũng không muốn trước mặt con gái lộ ra nét bi quan, liền tán đồng mà gạt đầu.

Đàm Oanh yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt không còn nét buồn bã, ngược lại mang theo ánh sáng, đã bao năm bà không nhìn thấy cảnh sắc quen thuộc này rồi, vừa quen thuộc lại ẩn ẩn xa lạ, nhưng không sao, bởi vì bà rốt cuộc đã trở lại, trở về nơi này, nhà của bà, cố hương của bà....

.....

Về phần Kỉ Tiểu bên kia, sau khi xuống máy bay không có đi theo Diêm Trùng mà tự mình trở về Trì gia.

Kỉ Tiểu lần này rời đi là tùy hứng ngàn năm một thuở, cho nên dưới một loạt kích động của Trì Xu Huyền, từ lo lắng rồi truy vấn Kỉ Tiểu cũng không thấy quá mức phản cảm, ngược lại khó có khi mở miệng giải thích một câu.

Khi biết được cậu lại cùng Diêm Trùng một lần nữa qua lại, Trì Xu Huyền tự nhiên mất hứng, mắt thấy bà lộ vẻ sầu lo sắp bắt đầu tận tình khuyên bảo thì Khương Chân bỗng nhiên mở miệng.

“Anh đã quyết định rồi thì cũng đừng tự làm khổ mình nữa, em cũng thấy mệt vì mấy người.” những lời này tự nhiên là nói với Kỉ Tiểu.

Sau đó, Khương Chân lại trừng mắt nhìn mẹ mình: “Bà tự quản tốt chính mình đi, trong nhà này người không đáng tin nhất chính là bà đấy, ai nghe lời bà mới thực xui xẻo.” nói xong trực tiếp bỏ về phòng.

Nhìn Trì Xu Huyền lộ vẻ đau thương bất đắc dĩ, Kỉ Tiểu cũng quay về phòng, trước khi đóng cửa còn quan tâm nói với bà một câu: “Dì yên tâm, cháu biết mình đang làm gì.”

Không biết là chịu đả kích hay là bất lực xoay chuyển, hoặc là đối với tình hình gần đây của Kỉ Tiểu mà thả tâm, chỉ cần cậu có sức khỏe và tinh thần tốt, Trì Xu Huyền cũng không sở cầu, vì thế ngày hôm sau, bà đã quay về Paris, một lần nữa chìm vào công tác.

Trì Xu Huyền vừa mới rời đi, thì ngoài cửa liền có khách quý đăng môn.

Khương Chân nhìn người đứng ở ngoài cửa nhà mình, đôi chân mày thanh tú chau lại.

“Anh tìm ai?”

Diêm Trùng cười thực sáng lạn: “Tìm anh trai em.”

“Anh ấy không có ở nhà, sang năm hãy gặp.” nói xong định đóng cửa.

Diêm Trùng không hoảng không vội dùng chân giữ cửa lại: “Em định gạt anh lần nữa sao? anh biết cậu ấy đang ở nhà, anh có thể ngửi thấy mùi của cậu ấy.”

Khương Chân bị khẩu khí ghê tởm của hắn làm cho run người: “Mùi gì chứ? Bộ anh là chó à?”

Diêm Trùng không quan trọng nhún nhún vai: “Dù sao em cũng không ngửi thấy đâu.”

Khương Chân tức giận môi cũng phát run, hai người bên này vẫn đang giằng co qua lại, Kỉ Tiểu từ phòng ngủ đi ra muốn uống nước, trên đường liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó coi như không nhìn thấy mà đi vào bếp. (Jer: há há há...nhà này vui ghê)

Thử dịp Khương Chân sơ ý, Diêm Trùng nghiêng người lách vào trong nhà, quay đầu cho Khương Chân một nụ cười đều.

Đợi tới khi Kỉ Tiểu cùng Diêm Trùng vào phòng xong, vẫn có thể nghe thấy thanh âm Khương Chân gào thét bên ngoài.

Diêm Trùng khoe miệng mang ý cười, thấy Kỉ Tiểu vẫn coi mình như trong suốt chỉ cúi đầu ngồi gồ gồ trước máy tính, nhin không được mà từ đằng sau ôm lấy cậu.

“Sao không tiếp điện thoại của tớ?”

Kỉ Tiểu đang làm phiên dịch, không đếm xỉa tới hần, liền uốn éo đẩy Diêm Trùng ra, hần vẫn không buông tay, ngược lại càng ôm chặt hơn, còn lớn gan từ một bên ngậm lấy vành tai Kỉ Tiểu mà hôn.

Hai người chia cách một thời gian, đã lâu không có thân cận qua, lúc này Diêm Trùng càng đẩy nụ hôn đi sâu hơn, Kỉ Tiểu liền nhin không được mà mẫn cảm run rẩy, khí tức cũng rối loạn, lập tức liền rụt cổ tránh đi.

Diêm Trùng không cho cậu trốn, thậm chí ngậm chặt vành tai Kỉ Tiểu, đầu lưỡi đảo quanh một vòng, sau đó thuận lợi nghe thấy Kỉ Tiểu hừ nhẹ, Diêm Trùng tâm tình cực tốt, được một bước liền tiếp tục lần tới càng nhiều không thỏa mãn, vì thế xoay người Kỉ Tiểu lại trực tiếp đè lên mặt bàn.

Kỉ Tiểu bị hoảng sợ, lập tức giãy dụa.

Diêm Trùng bần rộ kêu: “Kỉ Tiểu...Kỉ Tiểu, tớ muốn cậu, tớ muốn cậu...”

Kỉ Tiểu lại không nguyện ý: “Không được...đợi đã....”

Diêm Trùng không chờ được, trực tiếp muốn cởi quần áo Kỉ Tiểu ra đem cậu tử hình ngay tại chỗ, Kỉ Tiểu cố gắng lấy tay muốn ngăn cản Diêm Trùng lại, dưới tình thế cấp bách, một phen gạt ống đựng bút trên bàn xuống, mọi thứ bên trong liền văng ra rơi xuống sàn gỗ loảng xoảng gây tiếng vang lớn.

Sau đó từ bên ngoài truyền tới tiếng gào rú của Khương Chân: “Tôi tốt xấu gì cũng là thí sinh, hai người coi tôi là xác chết à, Diêm Trùng, anh chờ đó cho tôiiiii.....!!!!” (Jer: khổ thân Khương Chân =)))

Sau đó lại truyền tới một trận lách cách leng keng âm ĩ thật lâu mới dừng lại.

Tiếng rống này đối với Diêm Trùng vốn không có hiệu quả gì, nhưng đối với Kỉ Tiểu lại khác, quả nhiên, ngay sau đó cái xác nặng trĩu đang đè lên người cậu liền bị Kỉ Tiểu dùng lực lớn nhất đẩy ra.

Diêm Trùng cực độ khó chịu thật lâu, nhưng chỉ chút sau lại dán tới, nhưng lần này hần học ngoan, chỉ nói: “Được rồi, tớ chỉ ôm thôi, không làm gì khác...”

Cảm giác hần tương đối thành thật, Kỉ Tiểu mới ngừng kháng cự, kỳ thật cậu cũng không chán ghét Diêm Trùng thân mật.

Diêm Trùng cứ như vậy kê bên tai Kỉ Tiểu nói: “Chúng ta khi nào chuyển về đi?”

Kỉ Tiểu tay cầm bút dừng lại.

“Dù sao không bao lâu liền vào học kì II rồi, hiện tại trở về là vừa lúc, còn có thể thu dọn một chút, rồi có thể ra ngoài đi dạo xem có thể mua thêm gì không.” Công ty hần giờ không bị ai cản trở nữa, gần đây rốt cuộc bắt đầu từng chút có lợi nhuận, tuy rằng chưa nhiều lắm nhưng cũng đã có thể giải quyết ổn thỏa vấn đề tài chính của Diêm Trùng.

Kỉ Tiểu không lên tiếng trả lời.

Diêm Trùng đổi sách lược: “Nơi đó tiền thuê nhà đã nộp rồi, không ở thì lãng phí, còn có tiền điện tiền nước tiền mạng nữa, nghĩ lại thiệt xót xa.”

Kỉ Tiểu: “.....”

Diêm Trùng tiếp tục: “Hơn nữa tớ kì I tớ không tham gia thi, còn phải học để thi lại, mọi kiến thức đều đã quên, ví dụ như toán này, còn phải nhờ cậu kèm thêm cho nữa.”

Hần ngay cả cơ này cũng dùng đến, Kỉ Tiểu có chút nghe không nổi: “Khoa tớ không có toán.”

“A, vậy có tiếng anh đúng không? Tiếng anh tớ cũng quên hết rồi.” (Jer: anh thật mặt dày.)

Kỉ Tiểu: “.....”

.....

Nhờ vào hần mặt dày cầu xin năn nỉ quấy nhiễu... Kỉ Tiểu đích xác cũng không muốn quấy rầy Khương Chân ôn thi đại học, vì thế gần hai tháng sau, hai người rút cuộc chuyển về ổ chó nhỏ. (Jer: bạn lại xách ba lo theo zai =)))

Đối với chuyện này Đàm Oanh và ông ngoại đều tỏ thái độ trầm mặc, chỉ là bà ngoại không nhịn được mà săn sóc hần một câu, bảo hần giữ gìn sức khỏe.

Diêm Trường lập tức có chút, nhưng ngược lại nghĩ tới cái gì liền cao hứng.

Khi hần và Kỉ Tiểu một lần nữa cùng nằm trên giường của mình, Diêm Trường trước tiên không phải nghĩ tới những ý niệm loạn thất bát tao mà là mũi xốt đỏ mắt, cố gắng một trận mới đem cảm xúc mãnh liệt kia áp trở về, hần chuyển đầu đã thấy Kỉ Tiểu đang lẳng lẳng nhìn trần nhà, trogn mắt dường như có ánh sáng lung linh chớp động.

Diêm Trường trong lòng khê run, lại bị thần sắc mê ly trong mắt Kỉ Tiểu khiến cho mê mẩn, không tự chủ được lại gần hôn lên má cậu, sau đó dọc sườn mặt hôn tới môi, lại cùng Kỉ Tiểu bốn mắt nhìn nhau, chắc chắn chắc chắn đem cậu hôn xuống.

Nụ hôn này thực ôn nhu, cũng rất cẩn thận, thậm chí lộ ra một cổ hương vị nâng niu, Diêm Trường không chớp mắt nhìn Kỉ Tiểu, trong mắt tình tự say mê lưu luyến muốn tràn ra khỏi hốc mắt nhỏ giọt xuống.

Kỉ Tiểu dưới ánh nhìn chú mục như vậy lần đầu tiên có cảm giác muốn hòa tan ra, nhịn không được chủ động vươn tay ôm chặt cổ Diêm Trường....

..... [đèn tắt]

Hôm sau là thứ bảy, cũng là cuối tuần cuối cùng trước khi bắt đầu học kỳ II.

Kỉ Tiểu và Diêm Trường ăn cơm sớm chuẩn bị xong xuôi đi xuống lầu, Diêm Trường gọi điện cho Ngũ Tử Húc.

“Bọn mày đang ở đâu?”

Bên chỗ Ngũ Tử Húc thực ồn ào, thường thường còn có tiếng loa vang lên: “Bọn tao đang trên đường tới, tao còn phải qua đón Tiểu Chân, Hảo Tử phỏng chừng cũng đang trên đường, không trông cậy vào được đâu, mày gọi cho Hi Đường xem nó tới chưa.”

Diêm Trường lắc đầu: “Được rồi, tao biết rồi.”

Cúp điện thoại, hần liền gọi cho Vương Hi Đường, đầu kia một lúc lâu cũng không thấy ai nhấc máy.

Diêm Trường lại cúp, gọi cho Liêu Viễn Đông, vẫn không ai nghe, thế nhưng Diêm Trường vẫn bám riết không tha, nhất quyết không buông, một lúc lâu sau, rốt cuộc truyền tới tiếng khàn khàn của Liêu Viễn Đông.

Diêm Trường vừa nghe liền biết không ổn, khó được khi nhịn xuống: “Không phải đã bảo anh đưa cậu ấy tới sao, hai người còn chưa đi à? Anh không sợ hại thận hả!”

Hần còn đang định giáo dục Vương Hi Đường một trận, thì lại nhận được ánh mắt băng lãnh của Kỉ Tiểu đang xoa lưng eo nhúc nhúc mỗi quãng tới, Diêm Trường lập tức ngậm miệng. (Jer: =))) hại thận....)

“Được rồi, bọn em tự đi, vậy nhé!”

Cúp điện thoại, Diêm Trường vội vàng thay bằng khuôn mặt tươi cười sáng lạn: “Không đợi bọn họ nữa, chúng ta đi trước.”

Kỉ Tiểu thần nhiên nói: “Còn phải qua đón Kinh Dao.”

“Được rồi được rồi.”

“Bị muộn mất.”

“Ừm...lần sau nhất định sẽ không như vậy, không như vậy đâu.ha ha....”

Sau khi đón được Kinh Dao, Diêm Trường tự nhiên tránh không được bị cô quở trách một phen, cứ như vậy một đường tới địa điểm tụ tập.

Bọn họ đến được một lúc thì Ngũ Tử Húc và Khương Chân tới vừa kịp giờ, lát sau Hồng Hạo cũng có mặt, chỉ có Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Vì thế đoàn người cùng nhau đi vào nhà hàng.

Tốt nghiệp trung học đảo mắt đã qua nửa năm, hôm nay chính là buổi họp mặt đầu tiên của hội đồng niên khóa bọn họ, gặp mặt tại nhà hàng Ngô Hưởng Các gần trường phụ trung, do lớp trưởng lớp 1 đứng ra tổ chức, mời tất cả học sinh các lớp tới đoàn tụ.

Hết chương 143

144. Chương 144

Là trường trung học số 1 số 2 trọng điểm của u thị, học sinh nào từng là học ở Phụ Trung trừ học tập tốt, chỉ số thông minh cao, còn có không ít người có gia cảnh hậu đãi, cho nên địa điểm tụ tập ở Ngô Hưởng Các xa hoa đối với bọn họ cũng là bình thường.

Khi nhóm Diêm Trìng tới, đã có rất nhiều người ở đây, đại sảnh rộng lớn như vậy cũng bị học sinh chen chúc náo nhiệt, phi thường náo nhiệt, nhưng bọn Diêm Trìng tới cũng tạo ra rối loạn không nhỏ.

Mới hơn nửa năm không gặp, đã thành sinh viên trong các trường đại học với khi còn là học sinh nghiêm cẩn bảo thủ đã có không ít thay đổi, có vài người còn cố ý vì hôm nay mà hảo hảo trang điểm một phen, làm tóc, trang diện, trang điểm cả người giống như thoát thai hoán cốt, không còn bộ dạng dễ nhũn trước kia nữa, tựa hồ cố gắng đem một mặt hoàn toàn mới trưng ra cho các bạn học nhìn, ám chỉ mình đã thay đổi giống với tương lai vô hạn của mình.

Đương nhiên, trong đó không ít người mang theo người yêu tới, giống như Ngũ Tử Húc, nắm tay Khương Chân đi giữa đám đông, cả người đều hiện rõ hai chữ: vênh váo.

Mà nhân khí của nhóm bọn họ không có bởi vì thời gian qua đi mà suy giảm, tựa như Diêm Trìng, vốn là đã là tâm điểm trong mắt mọi người, hần vừa tiến vào đã có không ít người vây quanh trò chuyện, hỏi chuyện trường học, hỏi hần tình hình gần đây, Diêm Trìng vốn tình tình tốt hỏi gì đáp lấy, hần ở đó bận rộn đến mức không thoát thân được, tự nhiên Kỉ Tiểu đứng bên cạnh có vẻ lạc đàn.

Cũng không phải không có ai chú ý tới Kỉ Tiểu, tương phản, sau khi thi đại học, vị thủ khoa khối tự nhiên này cũng có thể nói là đệ nhất hồng nhân của trường Phụ Trung, đặc biệt là khi cậu lấy thành tích khủng bố đứng đầu kì thi nộp đơn xin vào khoa xã hội của F đại, lòng hiếu kì của mọi người đều bị đẩy lên đỉnh điểm.

Nhưng học kì trôi qua, Kỉ Tiểu mặt lạnh vẫn không có theo thời gian mà tiêu biến, ngược lại vẫn như trước bộ dáng rất khó thân cận, điều này khiến mọi người nhất thời liền chùn bước, cậu chỉ đứng cạnh Diêm Trìng, chuyện của bọn họ ở trường khi đó là đại tin tức, mọi người vẫn còn thấy mới mẻ, cho nên những người không hiểu rõ tình hình cụ thể lúc trước vẫn giữ thái độ đứng ngoài xem cuộc vui.

Nhưng trong số đó không bao gồm Tôn Tiểu Quân, Kỉ Tiểu vừa quay đầu liền thấy cậu ta đứng từ xa đối với cậu vẫy vẫy, Kỉ Tiểu dừng một chút rồi cũng chậm rãi bước qua.

Tôn Tiểu Quân cũng chạy tới, mái tóc có vẻ thừa thớt giờ được vuốt keo dựng đứng tạo hình, một thân áo măng tô trông không tồi, chỉ có điều cậu ta mặc so với người khác có chút lùn bởi vì chân cậu ta hơi ngắn chút.

Thấy Kỉ Tiểu, cậu ta rất kích động, cười đến cao hứng, vươn tay muốn đem Kỉ Tiểu kéo tới bên cạnh, nhưng lại vớ vào trong không khí.

Tôn Tiểu Quân cũng không để ý, ha ha cười, vỗ vỗ ghế dựa bên cạnh: “Cậu ngồi xuống đây đi, nói chuyện chút.”

Kỉ Tiểu ngồi xuống, thuận tiện nhìn Tiêu Kiện Thạc và Khổng Bàn cách đó hai chỗ ngồi, cùng vài người khác trong lớp, hình như...có Ngưu Vân Hải, là người ngồi cùng bàn với cậu trước kia.

Tôn Tiểu Quân hỏi: “Kỉ Tiểu, cậu thật sự một chút cũng không thay đổi, làm tớ cảm thấy giống như ngày mai lại cùng cậu đi học vậy.”

Nhưng Kỉ Tiểu cũng không phải hoàn toàn không thay đổi, bộ dáng cậu nảy nở chút, ngũ quan càng lập thể rõ ràng, chỉ có khí chất lãnh đạm vẫn giống như trước, hơn nữa so với mọi người trong hội trường ai cũng trang điểm tỉ mỉ, áo khoác đẹp đẽ, Kỉ Tiểu chỉ mặc một chiếc áo lông đơn điệu, cùng chiếc áo sơ mi cùng màu bên trong, nhìn cực kì đơn giản sạch sẽ.

Tôn Tiểu Quân bên này còn chưa nói được hai câu, thì bên kia đã có một người đi tới gần, đánh gãy cậu ta sắp bắt đầu miệng lưỡi lưu loát.

Tôn Tiểu Quân ngẩng đầu vừa thấy, chính là Diêm Trùng.

Diêm Trùng cũng không nói nhiều, trực tiếp kéo Kỉ Tiểu tới ngồi ghế bên cạnh mình, một tay thần nhiên khoác lên thành ghế dựa của Kỉ Tiểu, chân nọ gác lên chân kia, sau đó cười cười nhìn Tôn Tiểu Quân.

Dưới nụ cười (đểu) của hắn, Tôn Tiểu Quân mở mồm nói tiếp mới là gặp quỷ.

Đám sinh viên tụ tập không có khả năng đứng đắn theo khuôn phép cũ, tuy nói thuê Ngô Hưởng Các nhưng đồ ăn nhanh, bánh trái, thực phẩm, đương nhiên bia rượu cũng không thể thiếu được.

Khi buổi họp hội đồng niên diễn ra được một nửa, Vương Hi Đường rót cuộc mới tới, mà sau lưng cậu còn có một nam sinh sao hơn nửa cái đầu.

Vương Hi Đường bình thường tốt bụng hòa đồng, cậu tới muộn như vậy vì thế mọi người nhao nhao trêu cậu, bắt cậu tự phạt ba ly.

Vương Hi Đường cũng không ngại ngùng, cầm lên định uống ai ngờ tay lại bị nam sinh bên cạnh chặn lại, giành lấy cái ly.

“Bởi vì tôi mà tới muộn, tôi uống thay.” Nam sinh gọi lên khoe miệng, tươi cười có chút tà tính.

Mọi người thấy hắn không dễ chọc, nhưng bởi vì Vương Hi Đường ở đó nên tiếp tục trêu ghẹo: “Không được không được, anh bạn, quy định của chúng ta là chỉ có người yêu mới được uống thay.”

Nam sinh liếc cả đám một cái, không nói hai lời liền ngửa cổ cạn sạch ba ly rượu, sau đó đặt ly rượu xuống bàn, nhướn mày nói: “Tôi chính là người yêu của em ấy!” (Jer: *đập bàn* anh bá đạo >”

145. Chương 145

Sau khi vào học kì mới, Diêm Trùng lại bắt đầu bận rộn lên, trừ việc phải lên lớp, hắn còn phải tiếp tục kinh doanh công ty, hơn nữa chuyện trong hội sinh nhất thời vẫn không dứt ra được, khiến cho thời gian hắn ôn tồn với Kỉ Tiểu ít đi rất nhiều.

Hai tháng sau khi bắt đầu học kì mới, F đại có hoạt động dạ tiệc tập thể, bởi vì không có nhà tài trợ nào mà do các sinh viên tự hìgh với nhau, trường học không chỉ thể cho nên hội học sinh chỉ có thể tự mình nơi nơi xoay tiền tổ chức, Diêm Trùng cũng không thiếu việc, đợi tới khi vất vả thu xếp xong mọi việc, Diêm Trùng lập tức lao trở về phòng trọ, nghĩ muốn cùng Kỉ Tiểu hưởng thụ thế giới hai người.

Hơn nữa hôm đó, hắn còn đường hoàng tìm có lẽ Kỉ Tiểu ra ngoài ăn cơm.

Kỉ Tiểu cũng vừa lĩnh học bổng, số lượng tuy không nói là nhiều vì đây là trích từ quỹ đóng góp của sinh viên, nhưng ít thì cũng không hẳn là ít bởi vì trường học ban thưởng bình đẳng cho học sinh, giấy trắng mực đen rõ ràng, còn công khai trên trang web và bảng tin của trường, không vì cái gì khác chính là vì thành tích rất tốt, điểm tổng kết đứng đầu khoa lịch sử, trình độ kiến thức vững vàng, các bài thi sạch sẽ,

văn chương kinh động các thầy cô giáo bộ môn, khiến cho những người trước đây chỉ nhìn cậu bằng nửa con mắt hảo hảo thanh tỉnh một phen.

Dựa theo như lời Diêm Trùng khi ở cùng Kỉ Tiểu lên nói chính là: ta khi ở trường Phụ Trung đã từng là học bá đứng nhất đứng tướng rằng ta không phát uy thì các người coi là giả, hù chết các người!

Cho nên, số tiền này Kỉ Tiểu nhận được Diêm Trùng so với cậu còn cao hừng hơn, tiếp đó liền nói cậu chiêu đãi.

Chọn một khách sạn, mang theo người vui sướng tới đó, Kỉ Tiểu vừa đi vào liền phát hiện lần này lại bị mắc mưa nữa rồi.

Hoàn cảnh tối mờ, âm nhạc du dương, mỗi bàn cách nhau thật xa, qua cửa kính thủy tinh có thể nhìn thấy phong cảnh hai bên bờ sông, chỉ còn thiếu ánh nến và đàn violon nữa là đủ bộ.

Diêm Trùng và Kỉ Tiểu ngồi đối diện nhau, sau khi giúp cậu trải khăn ăn xong nói: “Nơi này đồ ăn rất ngon, cậu hẳn sẽ thích, lần trước đã muốn dẫn cậu tới đây rồi.” Diêm Trùng đích xác vào lễ tình nhân năm ngoái định dẫn cậu tới nhưng sau đó lại bị cuộc hẹn ở rừng trúc của Ngũ Tử Húc và Hồng Hạo phá cho tan nát, nên cuộc hẹn này bị dời lại một năm.

Kỉ Tiểu cũng nhớ lại buổi tối khổ bức đó của cả hai, không đúng, chỉ có mình cậu khổ bức mà thôi, quay đầu lại quét mắt nhìn quanh nơi này, không có gì để chê.

Diêm Trùng sao có thể để Kỉ Tiểu trả tiền được, nhưng hắn đem cậu lừa tới nghiện mà thôi, ngày thường không thể công khai kết giao với bên ngoài, cũng chỉ có thể ở ban đêm, hai người bên nhau, không cần ngôn ngữ, khiến cho mọi người đi qua đều biết được mối quan hệ chân thật của cả hai.

Diêm Trùng có tâm tư gì Kỉ Tiểu sao còn không rõ, vì thế cũng không vạch trần, chỉ yên lặng phối hợp ăn beafsteak, mặc Diêm Trùng ở bên kia ân cần rót nước hoa quả cho mình.

Không khí tốt đẹp này mới tiến hành được một nửa, chuông di động của Diêm Trùng lại vang lên.

Hắn là đề phòng công ty có chuyện mới mang theo, lúc này thật đúng là muốn đem nó ném ngay ra ngoài cửa sổ.

Ấn nghe, không ngờ lại là bên trường học, là một học trưởng trong hội, nói đêm nay bên nhà tài trợ có vấn đề, hỏi Diêm Trùng có thể qua đó một lần không.

Chuyện này kì thật không do Diêm Trùng quản lý, nhưng người đầu dây nói thực thành khẩn, dường như hắn không tới thì chuyện này vô pháp hoàn thành, bên phía đối phương cũng muốn gặp Diêm Trùng.

Nếu là ở trường Phụ Trung trước kia, Diêm Trùng đâu phải là ai cũng tùy tiện gặp đâu, nhưng chính là hắn trong lòng cũng đã cố gắng thích ứng với sự thay đổi này, hắn không muốn dựa vào danh tiếng của Diêm Hồng Tá nữa, nhưng ảnh hưởng trong nhà thì cũng không phải không còn, dù sao cũng là cha ruột, quá mức bài xích ngược lại có vẻ cố tình cố ý, nếu đã tự đứng trên đôi chân của mình, không dựa vào không có nghĩa là không thể thuận theo tự nhiên mà lợi dụng khai thác một chút.

Nhưng không phải là hiện tại a, Diêm Trùng trong lòng tràn đầy bế tắc, sao có thể bỏ Kỉ Tiểu lại mà đi gặp cái người không chút quen biết kia được chứ.

Mất thấy hắn đầy mặt khó xử, Kỉ Tiểu buông dao nĩa xuống, lau miệng, đứng dậy.

“Không...không ăn nữa sao?” Diêm Trùng sửng sốt, cho rằng Kỉ Tiểu không vui.

“Đi thôi...” Kỉ Tiểu liếc mắt nhìn hắn, thấy Diêm Trùng vẫn bất động, mới nói tiếp: “Nếu chậm không còn xe về trường nữa.”

Kỉ Tiểu nguyên ý cùng hắn đi, Diêm Trùng cầu còn không được, một đường nắm chặt tay người ta không buông, thẳng tới khi vào trong trường mới luyện tiếc mà bỏ ra.

Nhưng khi tới gọi điện cho vị học trưởng kia anh ta lại bảo Diêm Trùng đi tới hội trường lớn, hắn liền cảm thấy không đúng, người quản lý dù thế nào cũng phải ở trong hội học sinh chứ, tới hội trường thì làm được

gì, quả nhiên vừa vào cửa, lướt qua tầng tầng lớp lớp đám đông ồn ào náo nhiệt, tìm tới ngồi xuống nhóm người đang ăn hoa quả uống bia, Diêm Trường liền biết mình đã bị lừa.

Phó hội trưởng hội học sinh Chu Hiền ngồi chính giữa, có anh ấy rồi còn cần Diêm Trường làm gì, mà xong quanh ngồi toàn trưởng cán sự các bộ phận cùng các học trưởng học tỷ, bên kia còn có đám nữ sinh của đội văn nghệ.

Cán sự bộ ngoại giao của hội thấy Diêm Trường liền kéo hẳn tới nói: “Đến rồi à, cuối cùng đại Diêm Vương cũng hiện hình, cậu khiến bọn tôi đợi lâu lắm rồi đấy nhé.”

Diêm Trường sắc mặt cũng không phải không tốt, nhưng nụ cười thường thấy đã không còn, nếu quen thân với hẳn liền biết, Diêm Trường đang mất hứng.

Nhưng trong hội trường ánh đèn mờ ảo, mọi người cũng đã uống mấy chén, đang cao hứng, thấy nam chính xuất hiện, lại càng hưng phấn hơn.

Anh ta tiếp tục vỗ vai Diêm Trường nói: “Được rồi, gọi cậu tới không phải là vì mọi người đều không muốn cậu tịch mịch nha, vốn nghĩ tới cậu và bạn gái nghỉ tết trong lòng còn không yên tâm, không ngờ... cậu cũng thực đơn điệu.” vừa nói vừa liếc mắt nhìn nữ sinh nào đó trong đám người, cười đến mờ ám: “VẬY giờ cậu phải cảm tạ anh đấy nhé.” (Jer: cảm tạ cái đầu ấy....)

Diêm Trường theo tầm mắt anh ta nhìn lại, thấy Trần Lam Thiển đang ngồi trong góc.

Trần Lam Thiển cũng đang nhìn hẳn, ánh mắt lại chuyển tới Kỉ Tiểu phía sau Diêm Trường, đối với cậu nhẹ nhàng cười cười, nhưng Kỉ Tiểu hồi phục vẻ lãnh đạm dời mắt đi chỗ khác, sau đó nói với Diêm Trường muốn đi vệ sinh, liền xoay người rời đi.

Một học tỷ trong đội văn nghệ tiến lên nhường chỗ cho Diêm Trường, còn thay hẳn rót rượu: “Thôi, cái khác khoan hãy nói, chương trình lần này làm được thành công mọi người đều cạn một ly đi, mỗi người ở đây đều vất vả công lao rất lớn.”

Diêm Trường nhìn theo bóng Kỉ Tiểu rời đi, rất muốn đuổi theo, nhưng hẳn bị giữ lại nâng cốc uống, chỉ là đối phương muốn tìm lý do uống thêm ly nữa Diêm Trường liền cự tuyệt.

Những người ngồi đây đều tinh mắt, vốn chính là muốn nhìn bọn họ trai tài gái sắc bên nhau, thời gian địa điểm cũng vừa vặn, liền muốn hợp tác một phen, nhưng Diêm Trường từ khi tiến vào biểu tình liền không thấy vui vẻ, hiển nhiên là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, loại sự tình này không thể miễn cưỡng, mấy nam sinh độc thân ở đây chỉ hận muốn oánh cho Diêm Trường vài cái, đến hoa khôi F đại cũng thấy chướng mắt là sao, tiểu tử này muốn dạng người gì đây?!

Không khí có chút kì quái, Diêm Trường đơn giản tìm cơ thoát thân chạy tới toilet, nhưng tìm một vòng bên trong đều không thấy Kỉ Tiểu đâu, tới lúc vội vàng chạy ra tìm nơi khác, vừa ra khỏi cửa liền thấy Trần Lam Thiển đứng đó chờ.

Kỳ thật tâm ý của Trần Lam Thiển với mình, Diêm Trường cũng biết, giống như hẳn trước kia cũng thế, các phương diện điều kiện đều không tồi, khó tránh khỏi được coi trọng mà có tâm ý, lấy tự tin đặt nền tảng, liền muốn cố gắng tranh thủ, nhưng hiển nhiên cô ấy đã chọn sai người.

Trần Lam Thiển nhìn Diêm Trường ánh mắt coi như bình tĩnh, chỉ là có chút suy sụp, cô cũng đã thử nói bóng nói gió uyển chuyển ám chỉ, sau này phát hiện mọi cách đều vô dụng, hiện tại trái lo phải nghĩ cũng chỉ còn cách trực tiếp.

Cô hỏi: “Cậu có phải đã có người yêu rồi không?”

Diêm Trường không chút do dự gật đầu.

Ánh mắt Trần Lam Thiển tối sầm lại, cười khổ nói: “Tớ không còn cơ hội?”

Diêm Trường tiếp tục gật đầu.

Trần Lam Thiển nhìn Diêm Trường, trong lòng nhất thời không còn cách nào khác ngoài hết hy vọng: “Vậy chúng ta có thể làm bạn bè không?”

Diêm Trường nhíu mày, một lát sau nói: “Cậu cảm thấy tôi tốt ở chỗ nào?”

Trần Lam Thiên sững sốt.

Diêm Trường không đợi cô trả lời nói thẳng tiếp: “Diện mạo? học tập? sự nghiệp? hay gia thế?”

Trần Lam Thiên há miệng thở dốc, vẫn là bị Diêm Trường trách móc.

“Tôi có thể không ngại nói thật cho cậu biết, trường này tôi là vì em ấy mà thi, công ty tôi vì em ấy mà mở, gia thế tôi đã từ bỏ vì em ấy không cần, em ấy chê bộ dạng tôi không đúng, tôi cũng có thể sửa.” nói xong Diêm Trường mỉm cười nghĩ mình có thể sửa thành cái dạng gì? “Cho nên, bạn bè có thể làm, nhưng chỉ là bạn cùng trường...”

Nói xong, hắn cười cười với Trần Lam Thiên đang ngốc lảng, xoay người rời đi.

Đang định trực tiếp đi ra ngoài, Diêm Trường tại cách đó không xa thấy Kỉ Tiểu đang đứng một góc nhìn nam nam nữ nữ khiêu vũ.

Chung quanh có rất đông người huyền ảo, chỉ có mình cậu đứng yên lặng như thế, yên lặng thậm chí có chút tịch mịch.

Lúc này MC cầm mic lớn tiếng nói: “Nào, chúng ta bắt đầu tiết mục kinh hỉ của vũ hội lễ tình nhân đêm nay, ‘30s tối đen’ truyền thuyết, mỗi người hãy tìm đối tượng mục tiêu của mình, sẽ có 30s tắt đèn đó hãy đối với đối tượng thâm mến của mình tiến hành tiếp xúc gần gũi, nhưng chỉ có 30s thôi nhé, về phần bị cản trở hay tiếp tục thì đó là nỗ lực của mọi người, đặc biệt chú ý tới những người rất được hoan nghênh, cẩn thận có nhiều người chiếu vào mình đó nhé, cuối cùng biến thành cục diện ẩu đả đánh người, mọi người phải tự bảo ban nhau nha...a a a a...”

Tiếng cười quỷ dị của MC còn chưa xong, đèn trong toàn bộ hội trường đều tắt hết, lập tức vang lên tiếng hét chói tai cùng tiếng xô đẩy hỗn loạn.

Kỉ Tiểu định tìm đường đi ra ngoài thì cánh tay bỗng nhiên bị ai đó kéo lại, rơi vào một vòng tay vững chãi sau đó miệng bị người ta chế trụ.

Kỉ Tiểu không có kinh ngạc, bởi vì ngay từ đầu cậu đã phát giác ra hương vị của đối phương, đầu lưỡi thậm chí là hơi thở cùng nhiệt độ cơ thể khiến Kỉ Tiểu quen thuộc.

Diêm Trường hôn thật sự hung ác, tựa hồ trong trường hợp công khai này khiến hắn càng thêm hưng phấn, miệng Kỉ Tiểu đều bị hắn phá rách, thế nhưng theo thời gian qua đi, Diêm Trường như cũ không có ý định buông Kỉ Tiểu ra, Kỉ Tiểu dần có chút bất an.

Tiếng đếm ngược của MC vang lên: “10...9...8...”

Diêm Trường vẫn hôn sâu Kỉ Tiểu không buông.

MC: “quần áo đều mặc vào nhé, cài hết cúc lại đi, đèn sắp sáng rồi, 7...6...5...”

Diêm Trường vẫn không rời.

Kỉ Tiểu nhin không được vùng vẫy.

“4...3...”

Diêm Trường ôm eo Kỉ Tiểu, dán chặt vào nhau không có khe hở, khiến cho nụ hôn càng sâu hơn trước.

Kỉ Tiểu toàn thân căng cứng, thậm chí còn nắm tay đầm đẫm vào ngực hắn.

“2...1...!”

Một giây cuối cùng đếm xong, toàn bộ ánh đèn đều sáng lên, Diêm Trường một phen kéo Kỉ Tiểu chạy tới dưới gầm cầu thang, hai đôi môi mới tách ra chớp mắt lại hung hăng dây dưa với nhau.

Đợi tới khi Diêm Trường hôn đủ, mới sờ lên đôi môi Kỉ Tiểu đã sưng đỏ bật cười.

“30s sao đủ được...” Diêm Trường cảm thán.

Kỉ Tiểu giương mắt không có tí uy hiếp nào trừng hấn.

Diêm Trìung cúi đầu cụng trán với cậu, cảm thấy mỹ mãn nói thầm: “Lễ tình nhân vui về...”

Hết Chương 146

146. Chương 146

Khi Diêm Trìung gọi điện cho Kỉ Tiểu hấn vẫn còn đang bận rộn chuyện công ty, Kỉ Tiểu đã ở trên đường.

Diêm Trìung nói: “Anh về muộn một chút, hay em chờ anh một chút nhé?”

Kỉ Tiểu nhìn nhìn thời gian, đã gần 6h tối, vì thế nói: “Em qua đó trước.”

Điều này thực ngoài dự kiến của Diêm Trìung, nhưng hấn lập tức mỉm cười: “Aiz, vậy được, anh một lát liền tới, nói cả nhà không cần chờ anh, cứ ăn trước đi.”

Kỉ Tiểu “Ừ” một tiếng liền cúp điện thoại.

Đổi hai tuyến xe liền tới trước cửa Đàm gia, Kỉ Tiểu còn chưa kịp ấn chuông cửa, thì Quế bà bà đã ra mở cửa, thấy là cậu, liền nhiệt tình đón cậu: “Tiểu Tiểu tới rồi, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm không? Sao lại mua nhiều đồ như vậy? Tiểu Trìung đâu?”

Kỉ Tiểu đem túi lớn túi nhỏ trong tay đưa cho Quế bà bà, đối với chuyện này cậu cũng chưa quá quen, một lát mới chậm chạp giải thích: “Anh ấy ở công ty...”

Quế bà bà gật đầu, tiếp nhận khăn quàng cổ cùng áo khoác của cậu, đẩy cậu đi vào trong nhà: “Đồ ăn cũng sắp xong rồi, con trước vào nhà ngồi một lát, xem TV đi.” nói xong bà liền chạy vào bếp.

Vài giây sau, ông ngoại ngồi đọc báo ngẩng đầu lên nhìn thấy Kỉ Tiểu vẫn thẳng tắp đứng ở đó, không khỏi vỗ lên sofa cười cười: “Con ngồi đi, không cần khách khí.”

Kỉ Tiểu lúc này mới ngồi xuống, bên ngoài cửa vang lên tiếng pháo nổ, trong TV cũng đang chiếu cảnh bắn pháo hoa, đây là tiết mục đặc biệt của đêm trừ tịch, mà trong bếp không ngừng truyền ra tiếng trò chuyện của bà ngoại, Quế bà bà cùng Đàm Oanh, hoàn toàn là không khí vui vẻ hòa thuận đón năm mới.

Ông ngoại nhìn nhìn Kỉ Tiểu, trên mặt cậu tuy không có biểu tình gì nhưng hai tay ở trên đầu gối cuộn tròn, mi mắt rủ xuống, rõ rệt là biểu hiện câu nệ.

Ông ngoại nhấp một ngụm trà, sau đó câu được câu không cùng cậu nói chuyện.

Kỉ Tiểu khôi phục vẫn rất ít, nhưng bình thường vẫn là hỏi gì đáp nấy, mà suy nghĩ rõ ràng phản ứng nhanh nhẹn, thoáng chốc ông ngoại liền cảm giác hài tử này đích xác thực thông minh.

“Ở trường tốt không?” ông ngoại hỏi: “Giáo sư Trần khoa con lần trước tham gia hội nghị ta có gặp qua, ông ấy tùy thân luôn mang theo luận văn của con.” Gặp ai liền khoe học trò.

Kỉ Tiểu ngược lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ gật đầu: “Vẫn tốt ạ.”

Ông ngoại cười cười: “có thời gian tới trường ông nghe giảng một chút, nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn đấy.” khoa lịch sử trường u đại cũng danh dương tứ hải.

Kỉ Tiểu bỗng nhiên nâng mắt lên hỏi: “Vây khoa kinh tế u đại thì sao ạ?”

Ông ngoại ngây ngốc.

“Khoa kinh tế cũng không tồi, năm nay còn bắt đầu thực hiện ‘kế hoạch bồi dưỡng’ là cho các giảng viên trong khoa đi các trường giảng bài, coi trọng học sinh nào có thể mang đi.” bà ngoại bưng một chén nước từ phòng bếp đi ra, vừa nói vừa để xuống tới trước mặt Kỉ Tiểu, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh ông ngoại.

Kỉ Tiểu nhìn chén nước, sau một lúc lâu không nhúc nhích.

Bà ngoại nói: “Con còn muốn hỏi cái gì không?”

.....

Diêm Trùng nhanh chóng chạy tới Đàm gia, khi đó cả nhà cũng ăn gần xong bữa tối, Quế bà bà mang đĩa hoa quả lên phòng khách, lại từ phòng bếp mang thêm bát dưa cho Diêm Trùng một mình ngồi ăn.

Diêm Trùng đói muốn chết, khó được khi ăn lang thôn hổ yết, bà ngoại ngồi đối diện nói: “Con có thể chú ý hình tượng của mình chút không...” rồi ngẫm lại lại nói: “Cũng đúng, ngày mai qua bên kia rồi, khẳng định ăn không đủ no, hiện tại phải ăn nhiều thêm một chút, A Quế à, cho nó thêm hai chén cơm nữa đi.”

Diêm Trùng cũng không ngẩng đầu lên, mãi mê ăn xong lại tiếp nhận khăn giấy Kỉ Tiểu đưa qua lau miệng, còn ợ một hơi, cảm thán nói: “Ồ, chưa từng ăn đồ ăn ngon thế này, đúng là mỹ vị nhân gian.”

Mọi năm thì lúc này Diêm Trùng đều về Diêm gia, ông bà ngoại thì ra nước ngoài, mà từ sau khi Đàm Oanh trở về Đàm gia, bọn họ lại quay lại thói quen đón năm mới ở u thị. Mắt thấy cả gia đình đều tụ tập quây quần bên nhau còn có cả Kỉ Tiểu ở bên, khẩu vị Diêm Trùng sao có thể không tốt hơn được.

Bà ngoại thấy hần ăn gần xong, liền lấy ba phong lì xì Quế bà bà mang ra đưa tới cho bọn họ.

Diêm Trùng lập tức nói: “Đừng mà ngoại, con giờ đã kiếm được tiền.”

Bà ngoại liếc hần: “Hiếm lạ, ta nói đưa cho con sao?” tiếp đó chuyển cổ tay đưa tới trước mặt Kỉ Tiểu.

Kỉ Tiểu sững sốt, liền nghe bà ngoại nói: “Diêm Trùng mới có chút tiền liền vênh váo, ta cũng không cho nó thêm phiền toái, đây là cho con, mừng năm mới, đây là tâm ý của bà ngoại và mọi người trong nhà, hy vọng con nơi tới đều tốt lành.”

Kỉ Tiểu phục hồi tinh thần vội đẩy hồng bao ra không định nhận lại bị bà ngoại giữ lại: “Đây là phong tục, con về sau có tiền lại hiếu kính chúng ta cũng không muộn.”

Kỉ Tiểu nhìn nhìn bà ngoại, lại nhìn nhìn ông ngoại đang mỉm cười một bên cùng Đàm Oanh tỏ ra không ý kiến, lại nhìn sang Diêm Trùng đang cười mừng rỡ miệng không khép lại được, cuối cùng yên lặng nhận lấy hồng bao.

Hai người quây quần nói chuyện với cả nhà hồi lâu, Kỉ Tiểu và Diêm Trùng sáng mi còn phải bay sớm, buổi tối liền ngủ luôn ở Đàm gia, sáng sớm hôm say liền bay tới A thị.

Trước kia, mừng một đầu năm là thời điểm Diêm gia náo nhiệt nhất, nhưng hai năm nay Diêm Trùng rời đi trong nhà đều vắng vẻ, say này hần mới biết được là do ông nội cố ý bày ra mời mọi người tới để đợi hần về cùng ăn cơm.

Quả nhiên, vào nhà không thấy một vị tân khách nào, chỉ có gia đình bác hai và chú út đang ở đó, Diêm lão thái gia nghe người hầu vào báo liền đi ra, thấy Diêm Trùng liền mặt mày hơn hớn, mà tới khi nhìn thấy Kỉ Tiểu đứng bên cạnh biểu tình liền cương một chút.

Bác gái định nói gì đó lại bị bác trai ngăn cản, nhưng trong mắt mấy người đó đánh giá Kỉ Tiểu đều lộ ra tia không tán đồng.

Đến lúc ấy gặp chuyện gì, Diêm Trùng trong lòng đều suy tính một lần, hần sợ Kỉ Tiểu sẽ để ý, vì thế đã từng nói cậu có thể không cần đi cùng, thế nhưng Kỉ Tiểu đã đáp ứng liền không đổi ý.

Lúc này thấy thần sắc của ông nội, Diêm Trùng liền nói: “Chúc mừng năm mới, bọn con chúc thọ ông.”

Ông nội nhú mày, sau một lúc lâu thở dài gật đầu: “Được rồi, ngồi đi, chờ ba con về rồi cùng ăn cơm.”

Diêm Hồng Tá bận rộn như vậy, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng hai năm qua cũng đều ở đây, hần tuy không nói nhưng mọi người đều rõ ràng, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có một ngày ngày, Diêm gia mới có không khí một gia đình.

Một lúc sau Diêm Hồng Tá về tới, bữa cơm tất niên liền diễn ra.

Ông nội chưa ăn được mấy miếng, chi lo gấp đồ ăn vào trong bát Diêm Trùng, Diêm Trùng thấy ông như vậy trong lòng cũng không quá dễ chịu, cho nên ông nội hỏi cái gì, hần đều hai năm rõ mười cặn kẽ trả lời.

Đang nói tới công ty của Diêm Trùng, chú út nhện không được nói: “công ty con quy mô cũng quá nhỏ, đầu tư nhiều vào, tuyển thêm nhân công, đừng sợ lỗ vốn, làm ăn là phải làm lớn.”

Lời này thực không giúp ích được gì, nhưng Diêm Trùng cũng không đáp lại ông chú, chỉ thản nhiên cười, lựa đồ ăn Kỉ Tiểu thích gấp cho cậu.

Nhưng ông nội lại nghe lọt tai: “Con nếu đã đi trên con đường này, cũng không cần phải cố kị gì, thiếu gì cứ nói cho ông biết.”

Diêm Hồng Tá cũng thuận miệng hỏi hai câu, ông không phải không muốn nói chuyện, nếu đã lên tiếng chính là có ý muốn giúp đỡ con trai, Diêm Trùng chỉ cần quay đầu lại, bó lớn cơ hội liền ở ngay trước mắt.

Nhưng Diêm Trùng lại nói: “Con giờ không thiếu cái gì, con muốn tự mình cố gắng là được rồi, lúc khó khăn nhất cũng đã gắng gượng qua.”

Lời này vừa nói ra, sau một lúc lâu không có ai nói nữa, không khí bàn ăn lại lâm vào xấu hổ.

“VẬY...Tiểu Trùng, con hiện tại đã lên năm 3 rồi, tốt nghiệp về sau có định học tiếp không?” thím út rút cuộc tìm đề tài mới nói.

Diêm Trùng nghĩ nghĩ rồi quay đầu sang nhìn Kỉ Tiểu, thấy cậu đang yên lặng cúi đầu ăn cơm, mới nói: “Để nói sau đi ạ, giờ con còn chưa nghĩ tới.” ngụ ý thế nào mọi người trong bàn đều minh bạch, hẳn còn muốn xem Kỉ Tiểu tính thế nào.

Cái này khiến cho bác hai và chú út đều lắc đầu, bác gái trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai, dường như Diêm Trùng đã làm mất mặt Diêm gia rồi.

Diêm lão thái gia cùng Diêm Hồng Tá tuy chưa nói gì nhưng khẳng định không cao hứng chút nào, đường lớn thênh thang bằng phẳng không đi, cố tình cứ rúc đầu vào cầu độc mộc, điều này sao có thể khiến bọn họ thuận khí được.

Nhưng bất mãn thì bất mãn vậy, trong hai năm này Diêm gia cũng chịu đủ cơ số khổ, chỉ cần Diêm Trùng nguyện ý quay về, lão thái gia đã không còn sở cầu gì nữa.

Ăn cơm xong, Diêm Trùng lại bởi Diêm lão thái gia nói chuyện một chút rồi rời khỏi thư phòng, hai người đều không muốn ngồi ngốc trong Diêm gia, nên Diêm Trùng đề nghị mang Kỉ Tiểu ra ngoài chơi. Kỉ Tiểu đã tới a thị vài lần, còn chưa một lần thăm thú qua, hôm nay Diêm Trùng khó được làm hướng dẫn, liền muốn dẫn cậu tới những phong cảnh đẹp, nhưng lúc này đầu năm mới nơi nào cũng đông người, Kỉ Tiểu lại không có hứng thú, Diêm Trùng nghĩ nghĩ, liền kéo cậu tới thành đông.

Nơi này cách Diêm gia không xa, ngồi xe cũng chỉ nửa tiếng, mà từ khẩu khí cùng hành động của Diêm Trùng xem ra, hẳn đối với nơi này phi thường quen thuộc.

Đi chưa được mấy bước liền thấy một tòa nhà thuần trắng cách đó không xa hiện ra, Diêm Trùng chỉ vào cửa chính nói: “Đó là trường tiểu học của anh, đối diện là sơ trung...trước kia mỗi khi tan học anh đều đi tới con đường này, gần đó còn một quán bánh rất ngon, anh cùng bọn Tiểu Ngũ hầu như mỗi ngày đều tới đó ăn.”

Diêm Trùng nghiêm túc giới thiệu với Kỉ Tiểu, kể lại những chuyện bực mình cùng những chiến tích huy hoàng của hắn, nghịch ngợm giống như những hài tử khác, bọn cũng không phải trẻ ngoan, nào là trèo cây lội sông rồi trộm chim trộm gà, chỉ là chơi đùa nghịch ngợm cũng không vượt quá phạm vi giới hạn.

Hai người một đường bước đi, đến trước một ngôi trường lớn, cửa chính nơi đó rất rộng, vừa nhìn liền biết không phải là một trường học bình thường, dòng chữ ánh kim sáng lấp lánh ngay ngoài cửa đề mấy chữ: Trường Trung học A Thị.

Cũng chính là nơi mà Ngũ Tử Húc đã đề cập tới là trường học dành riêng cho con nhà quyền quý phú hào.

Diêm Trùng nhìn cánh cửa trường ha ha cười: “Khi còn học sơ trung anh thật sự có cảm giác về sau anh sẽ phải học ở đây, còn cùng với Liêu Viễn Đông...” Cùng Liêu Viễn Đông trải qua chuyện kén cá chọn canh với người ta, thậm chí chuyện ngu xuẩn kiểu như về sau sẽ chọn loại bạn gái thế nào.

Đương nhiên Diêm Trùng không dám nói ra.

“Không nghĩ tới sau này lại chuyển tới u thị, anh lúc đầu đã muốn quay về nhưng bà ngoại vẫn kiên trì giữ anh lại, phải nói là lúc ấy anh cũng không quá nguyện ý.” anh em tốt của mình đều ở hết a thị, mà khiến cho Diêm Trùng lúc ấy tuổi còn nhỏ đã phải xa xứ, trong lòng hẳn sao có thể cao hứng cho được.

Nhưng hẳn hiện tại lại nhìn Kỉ Tiểu, Diêm Trùng nhin không được chậm rãi ôm đối phương: “Hiện tại, anh thật sự may mắn đã không quay về.”

“Thật không?”

Tuy nói như vậy nhưng Kỉ Tiểu vẫn nghe ra Diêm Trùng đối với nơi này vẫn thực hoài niệm, nơi này có nhiều kí ức tốt đẹp của hắn, vốn hắn sau khi tốt nghiệp từ Phụ Trung liền trở về nơi này, hoặc là đi du học, vô luận chọn đường nào cũng sẽ có thành tựu hơn hẳn bây giờ, kết quả, bởi vì gặp mình mà Diêm Trùng đều....buông bỏ.

Kỉ Tiểu yên lặng nhìn dòng chữ Trường Trung học A thị, nhẹ nhàng nói một câu.

Diêm Trùng đang ôm cậu cũng ngây ngốc, không dám tin mà nghiêng đầu qua nhìn: “Cái gì?”

Kỉ Tiểu quay đầu sang đối diện mắt hắn, lặp lại một lần: “Thi lại hoặc là thi lên.”

Diêm Trùng kinh nghi.

Kỉ Tiểu vẫn nói: “A đại hoặc U đại, chọn một.”

Diêm Trùng vẫn chưa phản ứng lại.

Thi nghiên cứu sinh? Hắn đã nghĩ tới bởi vì hắn biết Kỉ Tiểu sẽ nghĩ, nhưng hắn làm chuẩn bị vẫn là ở F đại....

“Vì sao?”

Kỉ Tiểu đáp thật sự bình tĩnh: “Bởi vì vốn nên như thế.” Dường như không còn chuyện gì đơn giản hơn.

Diêm Trùng sau một lúc lâu mới tiêu hoa được tin tức này, trên mặt nhin không được lộ ra tươi cười.

U đại hay a đại đều không trọng yếu, trọng yếu ở chỗ Kỉ Tiểu nguyện ý buông tay F đại, đây không chỉ còn là khoảng cách trường học nữa, mà là Kỉ Tiểu đã nguyện ý buông tay đoạn quá khứ kia, buông gánh nặng cực đại mang tên Kỷ Hiểu Trạch luôn đè nặng trong lòng cậu, bắt đầu lựa chọn cuộc sống của chính mình.

Thay đổi như vậy, sao không khiến Diêm Trùng kinh hỉ được đâu.

Diêm Trùng cười toét miệng như thẳng ngốc, rồi lại bày ra vẻ mặt đau khổ: “Thế nhưng, anh không muốn đọc sách nữa....” chẳng lẽ những ngày khổ bức như thi đại học lại muốn lặp lại một lần nữa sao?

Kỉ Tiểu tà liếc hắn, vẫn lãnh đạm như trước, lại mang ân ân khinh thường bỏ lại một câu.

“Thi rớt, về sau liền ở trong kí túc.”

Diêm Trùng ngẩn ngơ, rồi bật người kinh hãi: Cái gì cơ?!!!!

Hết Chương 147

147. Chương 147

Tửu lượng của Vương Hi Đường vốn không tệ, cậu uống nhiều nhưng không dễ say, nhưng sẽ đau đầu, cho nên bình thường dù chơi đùa cao hứng cỡ nào cũng chỉ nhấp môi mà thôi. đêm nay tại làng du lịch khó được khi uống quá chén một chút, cậu đỡ đầu đau như búa bổ đi vào phòng tắm, tính toán tắm nước ấm xong rồi đi ngủ một chút, khi mở vòi sen lại mơ hồ nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh.

Vương Hi Đường lau mặt, tưởng mình nghe nhầm, ai ngờ vừa bước ra thì lại thấy trên giường vốn trống rỗng lại xuất hiện một người đang nằm.

Tứ chi đối phương không cố kị mở rộng nằm vật lên giường, thậm chí ngay cả giày cũng chưa cởi mà vù vù nhấm mắt ngủ say.

Vương Hi Đường nhú mày, thầm nghĩ chính mình vừa rồi hình như đã khóa cửa, anh ta làm sao mở ra được vậy?

Đi tới đẩy đẩy người nọ: “Liêu Viễn Đông, Liêu Viễn Đông....”

Vừa tắm xong đầu tóc vẫn còn ướt sũng nước, những giọt nước thi nhau nhỏ lên áo sơ mi cùng lồng ngực lỏa lồ của hắn.

Liêu Viễn Đông khê hừ một tiếng liền mở mắt, Vương Hi Đường vừa định nói anh đi nhằm phòng rồi, ai ngờ đối phương liền ôm ngang hông kéo Vương Hi Đường lên giường.

Vương Hi Đường trực tiếp nằm trên người Liêu Viễn Đông, ngay sau đó bàn tay sau lưng mình còn không thành thật vuốt ve làn da nhẵn nhụi của cậu, lập tức khiến cho Vương Hi Đường nổi hết cả da gà.

Liêu Viễn Đông hàm hồ nói: “Nguyên Nguyên....ngô, đến, ôm chút.”

Ánh mắt Vương Hi Đường nhú chặt lại, nâng tay liền cấu mạnh dưới nách Liêu Viễn Đông một cái, hắn kêu rên một tiếng, nhưng cũng không buông tay.

“Nguyên Nguyên, hôm nay thực nhiều thịt... ngày đó còn chơi chưa đủ sao.” Liêu Viễn Đông hừ hừ cười, ôm eo Vương Hi Đường càng chặt, còn muốn giữ chặt tay cậu, vì động tác mạnh mà khăn tắm cũng bung ra trượt xuống dưới.

Vương Hi Đường bị hắn cọ cọ người đầy dầu mỡ, nhưng gia hỏa này khí lực lớn, cậu nói vài lần “anh nhận sai người rồi.” nhưng Liêu Viễn Đông vẫn mất diết tại nơi, Vương Hi Đường phản kháng không được dần biến thành phần nộ, nhưng ngay sau đó biểu tình này trên mặt liền mất đi mà thay bằng bình tĩnh.

Cậu hạ giọng, bắt chước cách nói của Nguyên Nguyên: “Liêu thiếu gia, tốt xấu gì cũng mang bảo hộ đi, anh không sợ bị nhiễm bệnh sao?”

Liêu Viễn Đông lại cười lắc đầu: “Không có việc gì, em không phải rất sạch sẽ sao...”

Vương Hi Đường lại nói: “Tôi là sợ anh không sạch sẽ ấy...”

Động tác của Liêu Viễn Đông ngừng lại, còn gật gù: “Được được...” nói xong định đứng dậy rời khỏi giường.

Vương Hi Đường nằm đó không nhúc nhích, đợi cho Liêu Viễn Đông xoay người đi lấy thứ kia, trong nháy mắt cậu đột nhiên nhảy dựng lên, chộp lấy dây thắt lưng của cậu treo đầu giường quất cho hắn một nhát.

Không nghĩ tới Liêu Viễn Đông sớm đề phòng cậu, gờ tay liền tóm được, nhưng hắn không ngờ tới đó chỉ là hư chiêu của Vương Hi Đường, thừa dịp lực chú ý của Liêu Viễn Đông bị dời đi, cậu trực tiếp hung hăng cho hắn một cước vào đầu gối!

Một cước kia thật sự rất mạnh, Liêu Viễn Đông nếu không phải vì đang đứng vững, phỏng chừng đã quỵ sấp xuống đất rồi.

Chỉ một chút xuất thần như vậy, Vương Hi Đường liền cầm quần áo chạy ra xa.

Liêu Viễn Đông đau nhe răng, nhìn Vương Hi Đường ở đằng kia vội vàng mặc quần áo vào, mắt không chớp nhìn chăm chăm đôi chân dài thẳng tắp của Vương Hi Đường.

“Liêu thiếu, tỉnh rượu chưa?” Vương Hi Đường cuối cùng cài xong nút áo sơ mi rồi hỏi hắn.

Ánh mắt Liêu Viễn Đông chuyển tới trên mặt Vương Hi Đường, một chút cũng không có cảm giác tội lỗi, còn tìm cớ: “Hai người rất giống nhau.”

Vương Hi Đường khó được khi đen mặt, đi qua thay hắn mở cửa: “Mời đi cho, hay muốn được khiêng đi, tôi có thể gọi phục vụ đặc biệt cho anh.”

Liêu Viễn Đông buông tay ý bảo mình có thể tự đi, hắn đi tới cửa, lúc đi ngang qua người Vương Hi Đường, thỉnh thoảng tay hướng tới chỗ bụng cậu, Vương Hi Đường muốn lui về phía sau nhưng lại không có chỗ,

đang muốn làm gì đó liền cảm thấy có gì đó lạnh lẽo chạm vào bụng, cúi đầu nhìn xem, là dây lưng của mình.

Liêu Viễn Đông cười nói: “Quần sắp tụt.”

Vương Hi Đường sắc mặt lạnh lùng xoay người muốn tránh đi, Liêu Viễn Đông lại không cho, còn vươn tay giúp cậu cài lại, không gian cửa hiên nhỏ hẹp chen lấn hai người đều không động tay động chân được gì, cuối cùng tính nhẫn nại của Vương Hi Đường cạn kiệt, vươn tay sờ soạng liền thấy một chiếc ghế sofa nhỏ dựa vào bên ngoài cửa, không nói hai lời cậu liền tránh khỏi dây dưa của Liêu Viễn Đông, chớp lấy chiếc ghế sofa ném vào hành lang giữa hai người.

Động tĩnh kia thực không nhỏ, cho dù có tâm tư gì cũng sẽ mất hứng thú, hơn nữa rất nhanh sẽ có người khác vì tiếng vang mà tới xem.

Quả nhiên cửa phòng đối diện mở ra, Diêm Trìùng đi ra kinh ngạc nhìn hai người đang giằng co.

Vương Hi Đường thở sâu, biết đêm nay mình mất bình tĩnh, nhưng hiện tại cậu thật sự không muốn nhìn thấy cái tên này, vì thế bất chấp khó coi, xoay người hung hăng đóng sầm cửa lại!

Trở lại trong phòng lại đi tắm thêm lần nữa mới dần bình phục trạng thái bình thường.

Trước đó, Vương Hi Đường tuy rằng chưa từng gặp qua Liêu Viễn Đông, thế nhưng đại danh anh ta như sấm bên tai, tiêu chuẩn của loại công tử ăn chơi trác táng, kiêu ngạo, coi trời bằng vung. Vốn đây cũng không phải chuyện của cậu nên cậu cũng mặc kệ tỏ thái độ không nên dính vào.

Vương Hi Đường không biết đêm nay Liêu Viễn Đông ăn nhằm cái gì mà lại nhắm ngay vào cậu, nhưng bất luận là lý do gì, đều nên hảo hảo xử lý thì hơn.

Sau một hồi cân nhắc, Vương Hi Đường ra quyết định.

Duy trì quan hệ, bảo trì cự ly.

.....

Mấy ngày sau, cậu đều cố gắng quán triệt quyết định đó, may mà Liêu Viễn Đông còn biết nặng nhẹ, hoặc cũng có thể là do hôm đó hần nhất thời uống say, ý niệm nhất thời đã đánh tan, không còn có động tác gì đối với Vương Hi Đường nữa.

Cứ như vậy yên ổn cho tới khi hần trở về a thị, sau đó mấy tháng trôi qua, nghênh đón một năm mới.

Nhưng năm mới này lại là một năm mới khiến Vương Hi Đường không thể nào bớt lo được, không chỉ tiếp đãi cái tên nào đó kì kì quái quái một lần nữa tự dừng tới u thị, còn bị ba chỉ định nói hảo hảo tiếp đãi anh ta.

Nhìn Liêu Viễn Đông đeo kính râm tay kéo hành lí cười rất chi là đều đặn bước tới, Vương Hi Đường thâm mắng một câu mẹ nó rồi cố nặn ra nụ cười.

Dẫn hần đi thăm mấy chợ hoa và công viên nổi tiếng của thành phố xong, nụ cười trên mặt Liêu Viễn Đông vẫn chưa gỡ xuống, thần sắc cũng vô cùng bình tĩnh, Vương Hi Đường liền biết tình hình không ổn.

Nửa đường lại gặp bọn Diêm Trìùng, bốn người cùng nhau đi tới rạp chiếu phim, sau một phen âm ỉ, Vương Hi Đường vẫn cùng Liêu Viễn Đông cùng nhau ngồi ghế đôi.

Nghĩ cũng biết, hiện tại là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu đối phương thực sự có ý xấu cũng sẽ động thủ.

Nhưng tới khi môi bị gặm cắn thì trong lòng Vương Hi Đường vẫn bốc hỏa dữ dội, cậu mở khớp hàm trực tiếp cắn Liêu Viễn Đông một cái.

Liêu Viễn Đông khẽ rên một tiếng, lại chịu đựng một lát mới ngẩng đầu lên, dùng ngón tay lau khóe miệng, lòi ra một vết máu đỏ rực, nhìn thực chói mắt, Liêu Viễn Đông ngược lại nở nụ cười.

Vương Hi Đường gần gũi trừng mắt lườm hần, thần nhiên nói: “Anh muốn làm gì?”

Liêu Viễn Đông nói: “Còn phải hỏi sao? muốn làm em...”

Vương Hi Đường cau mày: “Anh để ý tôi ở điểm nào, tôi sẽ sửa.”

Liêu Viễn Đông nheo mắt lại: “Khi em dùng bộ dáng này nhìn tôi...khiến tôi nhìn không được mà muốn...muốn cõn quần em, mân mê cặp mông của em xem em còn giữ được vẻ mặt này không...”

Vương Hi Đường liền bình tĩnh lại, không muốn bị hấn cái dạng này làm tức giận, cố mỉm cười.

Tuy rằng biết có vấn đề, nhưng Vương Hi Đường vẫn ôm hy vọng thằng cha này mau về a thị rồi quên hết đi, hoặc là tạm thời không để ý tới suy nghĩ của hắn, muốn mỗi ngày của mình đều trôi qua tốt đẹp, lại không ngờ rằng từ ngày đó trở đi, di động của cậu luôn bị hấn quấy rối hết gọi điện đến gửi tin không ngừng nghỉ.

Vương Hi Đường cũng rất bội phục Liêu Viễn Đông, hắn thật sự là không biết mệt, không chỉ mỗi lần đều đổi người tới chăm chỉ mà mỗi lần vui vẻ xong đều chia sẻ với cậu, hết chụp ảnh lại tới quay video, ngay từ đầu Vương Hi Đường còn xem qua, sau lại phát hiện toàn bộ đều là những hình ảnh tục tĩu giống như đang tự sướng bản thân về phương diện đó kỹ thuật rất tốt vậy, hoặc là hơn nữa đêm còn cho Vương Hi Đường nghe những tiếng dâm ô, nếu không phải cái mặt Liêu Viễn Đông chảnh ỉnh lộ ra ở đó thì Vương Hi Đường thật sự cảm giác mình đã gặp phải biến thái cuồng, so với trung niên đại thúc còn đáng khinh hơn một trăm lần.

Tối nay, cậu đang ngủ ngon lành thì chuông di động lại vang lên.

Vương Hi Đường vốn đã chặn cuộc gọi từ hắn nhưng hắn lại liên tục đổi số để gọi cho cậu, cậu đã thử tắt máy nhưng cái hấn đó lại không biết xấu hổ mà trực tiếp gọi tới điện thoại bàn nhà cậu.

Vương Hi Đường vẫn được coi như không chế được cảm xúc, cậu cảm thấy Liêu Viễn Đông thấy cậu chỉ là mới mẻ, loại tính tình thiếu gia này cậu còn không biết sao, càng không để ý tới thì hắn càng hưng phấn, đến khi phát hiện mình không có ý gì thì chính hắn sẽ buông tay, hơn nữa chớ cần người một miếng, người còn quay lại cần con chó sao?

Còn nữa, thành thật mà nói Vương Hi Đường cũng không dám đắc tội hắn, trừ việc nể mặt Diêm Trường ra còn vì ba cậu. cùng Liêu Viễn Đông căng thẳng quyết liệt cũng không phải chuyện tốt lành gì, không tới vạn bất đắc dĩ, Vương Hi Đường vẫn cố chống đỡ.

Hợp không được, bỏ không xong, vì thế sau khi nghĩ kỹ liền giữ ở mức lửng lơ.

Thế nhưng tối nay cậu thật sự chịu không nổi, đặc biệt là sau khi nghe điện, từ đầu dây vang lên tiếng rên rỉ ghê tởm của một thằng con trai, Vương Hi Đường suýt nữa có xúc động muốn đập điện thoại.

Nhưng không tới một lát sau, giọng nói của Liêu Viễn Đông vang lên, tiếng rên rỉ tởm lợm kia cũng nhỏ dần: “Chỉ nhìn ảnh không mà không cho em nghe tiếng thì cảm giác sẽ có chút khó khăn.”

Vương Hi Đường nhìn trần nhà vô lực nói: “Vậy nên cảm ơn anh rồi.”

“không cần, tôi vì em mà.”

Liêu Viễn Đông dường như lại hút thuốc, Vương Hi Đường nghe thấy tiếng bật lửa.

“Đêm nay tôi không tìm em, thực nhớ em đó.”

Vương Hi Đường biết hắn lại bắt đầu nói lung tung, vội ngắt lời: “Anh khi nào thì chơi xong?”

Ai ngờ Liêu Viễn Đông lại bẻ ý tứ câu nói: “Chưa xong được, tôi lực kéo dài kinh người.”

Vương Hi Đường trợn trắng mắt: “nói đi, dù sao cũng phải có kỳ hạn, để cho tôi có hy vọng.”

Liêu Viễn Đông rút điếu thuốc, trầm mặc một lát rồi nói: “Em làm cho tôi thượng hai lần, thích đủ chúng ta liền thanh toán xong.”

Vương Hi Đường hừ một tiếng, đại khái là chết lặng, ngay cả khí lực tức giận cũng không còn.

“Dựa vào cái gì?”

“Em không thích nam nhân sao?”

Một câu này của Liêu Viễn Đông khiến Vương Hi Đường sững sốt, nhưng cậu rất nhanh trấn tĩnh lại, cũng không phủ nhận chỉ nói: “Nam nhân trong thiên hạ chết hết rồi sao?”

“nam nhân bên cạnh em kỹ thuật không tốt được như tôi.” Liêu Viễn Đông nói thực đúng tình hợp lý: “Ca có thể khiến em nằm sấp thực cam tâm tình nguyện.”

Vương Hi Đường thật muốn phản bác nhưng lời vừa ra tới miệng liền ngừng lại mới nói: “Tôi nếu không cam tâm tình nguyện thì phương diện này của anh không phải đã phá vỡ rồi sao?”

“Cho nên ca mới cùng em dây dưa đó.”

“Anh không thành ý như vậy, đến chết đều vô dụng.”

“A, em có ý kiến gì?” Liêu Viễn Đông bắt đầu hưng trí.

“Tôi có ti tiện đến mức ra chủ ý để anh tới thượng tôi sao?”

Liêu Viễn Đông ở bên kia nghĩ nghĩ, rồi tự mỉm cười: “thú vị, được rồi, ca khiến em tâm phục khẩu phục.”

Liêu Viễn Đông bỗng đánh gãy hân: “Vậy đến lúc đó không thành thì sao?”

Liêu Viễn Đông tự đại cười: “Em nói xem?”

Liêu Viễn Đông nhìn đồng hồ trên tường, bất tri bất giác đã hơn 1h đêm: “Đến lượt tôi.”

Liêu Viễn Đông dường như sững sốt một chút, một lát sau mới đem câu nói của Vương Hi Đường ngẫm lại.

“Em muốn thượng tôi sao.” thanh âm Liêu Viễn Đông có chút cao hơn, có chút không dám tin.

“Sợ thì thôi.” Vương Hi Đường ngáp dài một cái.

Bên Liêu Viễn Đông truyền ra một tiếng động lớn giống như hân đá chiếc ghế dựa.

Ngay sau đó, tiếng cười nặng nề qua tai nghe vang lên, vào nửa đêm nghe đặc biệt hung ác nham hiểm.

Liêu Viễn Đông nói: “Được...”

Hết cường khuyến 1

Cường khuyến 2

Vương Hi Đường thích con gái, năm lớp 10 cậu cũng đã từng quen bạn gái, tình cảm hai người cũng không tệ lắm, sau này khi đối phương chuyển trường thì hai người liền chia tay, cậu nhớ rõ khi đó cậu cũng đau buồn một hồi. nhưng cậu cũng phát hiện ra cậu đối với nam nhân cũng có cảm giác, phải nói là càng có xu hướng thưởng thức, nhìn ai đáng người tốt đều sẽ ngắm nhìn, nhưng không có ý muốn tiến thêm một bước hành động hay không có quan hệ nhục thể. Cho nên trong lòng Vương Hi Đường vẫn nghĩ về sau cậu nhất định sẽ tìm một cô gái để kết hôn, trải qua những ngày phổ thông bình thường.

Tuy rằng việc này đã bị Liêu Viễn Đông nhìn thấu thể nhưng đối phương cũng không mang tới cho Vương Hi Đường chấn động gì quá lớn, cậu cũng không cho rằng Liêu Viễn Đông có khả năng sẽ xoay chuyển được cuộc sống của cậu giống như khi đi qua đường gặp phải một con chó điên, nó đối với mình nghiêng răng nghiêng lợi, đuổi cũng không đi, càng xua đuổi nó thì nó đuổi theo càng hăng, đơn giản dừng lại để cho nó ngửi ngửi một chút, lại không chừng ngửi được mùi thịt khác nó lại liền không thích.’

Vì thế, Vương Hi Đường như trước lên lớp học tập bình thường, ngẫu nhiên ứng phó với việc quấy nhiễu tình dục từ đối phương.

Những đoạn video hay hình ảnh ghê tởm không còn nhận được, nhưng điện thoại thì lại trở nên thường xuyên hơn, ngay từ đầu vẫn là những đoạn đối thoại không nội dung, nhưng dần dần Vương Hi Đường dường như đã tìm được cách đối phó với Liêu Viễn Đông, không thể chống lại cũng không thể tuân theo, chỉ còn cách đem lực chú ý của hân rời đi là được.

Giống như việc Liêu Viễn Đông muốn tìm Vương Hi Đường thảo luận năng lực chuyện kia của mình thể nào thì Vương Hi Đường thuận miệng hàm hồ hân hai câu liền bắt đầu cùng cậu xả sang đề tài khác, thể nhưng Liêu Viễn Đông cũng chỉ có điểm ấy là có tài cán, dù có nói gì với hân thì hân cũng đều nói tới chuyện nữa

người dưới. vì thế cuộc đối thoại của hai người thường là ông nói gà bà nói vịt, Vương Hi Đường đã rất kiên nhẫn không ngờ Liêu Viễn Đông cũng dốc toàn lực ứng phó với cậu, hấn tổn hại một thì Vương Hi Đường tổn hại gấp hai. Có lần cậu thắng, nói chuyện của mình, Liêu Viễn Đông đúng thật là sẽ dừng lại nghe hai câu, nhưng Vương Hi Đường vừa nhắc tới con chó con mèo gì đó thì Liêu Viễn Đông liền không biết xấu hổ nói ba lảng nhăng cuối cùng vẫn là Vương Hi Đường bại trận.

Có một ngày Vương Hi Đường nhện không được hét lên: “Anh coi tôi trở thành dịch vụ nói chuyện điện thoại của anh à? Này đúng thật là hơi rẻ đấy.”

Liêu Viễn Đông ở đầu dây cười cười: “Có cần anh trả phí gấp mười lần không, chỉ cần em hừ một tiếng với tôi là được.”

Câu trả lời của Vương Hi Đường chính là trực tiếp cúp điện thoại.

Một lát sau Liêu Viễn Đông lại gọi tới, Vương Hi Đường không nghe, Liêu Viễn Đông vẫn cứ gọi, Vương Hi Đường tắt máy, nhưng tiếng chuông điện thoại bàn trong nhà vừa vang lên một hồi chuông, Vương Hi Đường liền lập tức mở máy, bởi vì kế tiếp chắc chắn chuông điện thoại trong nhà sẽ đồng thời náo loạn lên.

Vương Hi Đường trực tiếp dùng điện thoại gọi lại cho hấn, mặc dù rất muốn mặc kệ nhưng cậu không dám trực tiếp dùng máy bàn trong nhà, có thể bị người khác nghe lén.

Liêu Viễn Đông vừa lòng với sự chủ động của Vương Hi Đường, khẩu khí lộ ra vênh váo thản nhiên: “Em còn tắt máy nữa, tôi liền gọi tiếp.”

Trán Vương Hi Đường nổi gân xanh: “Anh không phải đi học sao?” nhớ rõ cái tên này sang năm sẽ thi đại học.

“Đọc sách? Trên đó cũng không có em.” Ý Liêu Viễn Đông là trên mặt trang sách không khiến hấn cảm thấy hứng thú ví dụ như là cậu chẳng hạn, thế nhưng lời hấn nói ra như vậy liền lộ ra một chút ý tứ hàm xúc cổ quái, dường như thực ái muội.

Liêu Viễn Đông nghe động tĩnh từ phía bên Vương Hi Đường, bĩu môi đợn giảo nói: “Em cho tôi một tấm ảnh để dán vào sách, tôi cam đoan mỗi ngày đều ôn tập nghiêm chỉnh, không có quần áo càng tốt.”

Vương Hi Đường coi như hấn đang đánh rắm: “Nhưng tôi phải đọc sách.”

“Trẻ thế này rồi mà?” Liêu Viễn Đông có chút kinh ngạc: “Hiện tại không phải đang nghỉ hè sao?”

Vương Hi Đường nói: “Khai giảng xong liền thi tháng, thi không tốt thì sẽ không được xếp vào lớp chọn, nếu không có thành tích tốt tôi liền cút ra khỏi lớp 1.”

Liêu Viễn Đông muốn nói trường học thật sự là có thể đuổi em, thế nhưng lời này lên tới miệng lại khiến hấn có cảm giác khó nói nên lời, hấn đang học ở trường Nhất Trung A thị, tuy cũng là trường trọng điểm của toàn quốc, thế nhưng so với Phụ Trung ở U thị thì thật không thể nào sáng bằng, trong trường bọn họ toàn con nhà có tiền có quyền, chính là không thể so về thành tích, nhưng tỉ lệ nhập học hàng năm vẫn cao đứng top, nguyên nhân tại sao mọi người không nói cũng biết, Liêu Viễn Đông tuy không giống những đứa học sinh khác trong trường cảm thấy vinh hạnh vì chuyện này, nhưng hấn cũng không để tâm, coi như bình thường, cho nên khi thấy Diêm Trường liễu mạng học hấn cảm thấy thực mới mẻ, sau này mỗi khi nghe Vương Hi Đường nhắc tới chuyện cố gắng học tập thế nào, Liêu Viễn Đông vẫn thấy có chút khó chịu, hấn không muốn thừa nhận đây là biểu hiện của sự chột dạ.

Những người hoang phí, quần áo lụa là lại muốn cười nhạo những người cũng có điều kiện như vậy nhưng lại luôn cố gắng hơn so với mình, không phải bị coi thường thì là cái gì.

Liêu Viễn Đông nghĩ nghĩ, trước chuyển đề tài: “Hai ngày tới tôi phải đi xa một chuyến.”

“Ừ.”

Vương Hi Đường nghe được cũng không có phản ứng gì, nhưng từ trong thanh âm của cậu có thể cảm giác được tia chờ mong.

A, Liêu Viễn Đông nhếch môi cười: “Em đi cùng với tôi.”

Quả nhiên, Vương Hi Đường đầu dây hỏi lâu vẫn không đáp lại, Liêu Viễn Đông nói: “Cứ quyết định vậy đi.”

Quyết định mẹ nhà anh ấy, Vương Hi Đường nhin không được thăm mắng chửi trong lòng, giọng nói vẫn cố tỏ ra trấn định: “Vừa nói rồi, tôi còn phải học.”

Liêu Viễn Đông: “Em có thể mang sách theo.”

Vương Hi Đường tiếp tục tìm cớ, Liêu Viễn Đông đánh gãy cậu: “Tôi đã xin phép ba em rồi, ông ấy cũng đã đồng ý.”

Vương Hi Đường: “...” Cậu nghĩ, nếu Liêu Viễn Đông đang đứng ở trước mặt cậu nói, cậu nhất định sẽ quăng ghế thêm một lần nữa, chỉ là lần này nhất định sẽ quăng ghế vào đầu hắn cho hả dạ, quyết không chệch mục tiêu.

“Anh định đi đâu?” nhần, nhần nữa, nhần mãi. Vương Hi Đường hỏi.

Ai ngờ, Liêu Viễn Đông lại cho cậu một đáp án khiếp sợ.

“A Quốc.”

Vương Hi Đường ngốc lảng: “đi tới đó làm gì?”

Liêu Viễn Đông nói: “đi tham quan.”

Vương Hi Đường lại không động tĩnh.

Liêu Viễn Đông chắc chắc hai tiếng: “Vui không, vui liền cùng ca ca đi một lần, về sau ca sẽ tới nơi đó, chúng ta cũng chỉ có thể yêu đương ấy ấy qua điện thoại a.”

Vương Hi Đường lại một lần nữa cúp điện thoại.

.....

Cuối cùng Vương Hi Đường vẫn mặc danh kì diệu tới A quốc đi quanh quanh.

Nhưng khi thấy điểm tới cũng không phải là thủ đô như lúc trước đã nói mà là Hawaii thì Vương Hi Đường nheo mắt nhìn về phía Liêu Viễn Đông.

Liêu Viễn Đông hoàn toàn bình tĩnh nói: “Trước đi xem ở đây đã, lúc quay về sẽ qua thủ đô.” Cuối cùng còn bổ sung thêm một câu: “Đừng tức giận.”

Vương Hi Đường tính tình dù có tốt đến mấy, cũng hiểu được mỗi lần cậu gặp thẳng cha cù nhây này đều muốn bốc hỏa tới phát điên.

Nhưng dù sao cũng đã tới đây rồi, hiện tại muốn quay về cũng đã muộn, bắt đắ dĩ vẫn là ngồi lên máy bay đi theo hắn.

Thời gian hai người ở chung lâu nhất chính là kì nghỉ đông lần trước, hai người đi lung tung trên đường, cho nên từ khi lên máy bay, Vương Hi Đường bắt đầu chuẩn bị những tình huống xấu nhất, chỉ là dù tâm lý cậu có được kiến thiết đầy đủ đến mấy cũng không thể nào chịu nổi loại trình độ mặt dày không biết xấu hổ này.

Lần thứ n hất tay đối phương từ trên đùi mình xuống, Vương Hi Đường đối với tiểu thư xa xa có chút xấu hổ không phục cười cười, rồi trực tiếp cho Liêu Viễn Đông một cước.

Liêu Viễn Đông hừ một tiếng bất mãn nói: “Không cho thượng thì thôi giờ không cho sờ là em muốn ghen chết tôi sao?”

Liêu Viễn Đông trợn mắt: “Về sau đừng tự khen mình uy mãnh hùng phong kiến thức rộng rãi, một chút định lực cũng không có thật sự là khinh bỉ anh.”

Liêu Viễn Đông ngẩn ngơ, rồi bật cười, trong con ngươi xẹt qua một tia sáng: “Được, tôi có thể nhần, đều đem lửa tích cóp lại, để xem em có thể dập lửa được không.”

Trong nháy mắt, Vương Hi Đường bị loại ánh mắt này nhìn chằm chằm khiến cho lạnh sống lưng, nhưng cậu rất nhanh liền tỉnh táo lại, lấy ra quyển sách tùy thân mang theo đọc.

Liêu Viễn Đông yên tĩnh, hành trình này cũng liền thuận lợi. đợi sau khi tới địa điểm, Liêu Viễn Đông trực tiếp mượn xe Jeep hai người một đường chạy tới khách sạn.

Phòng rất đẹp, xoa hoa rộng rãi, tầm nhìn thoáng đãng, cửa sổ sát đất nhìn ra đại dương xanh thẳm vô ngần, chỉ một điểm đáng tiếc chính là chỉ có một phòng.

Vương Hi Đường biết có phản kháng cũng vô dụng, yên lặng sửa sang hành lý rồi cùng Liêu Viễn Đông bắt đầu hành trình.

Hai người đổi quần bơi chạy ra bờ biển, Vương Hi Đường bộ dạng nhả nhặn, nhưng khi chỉ mặc đồ bơi cũng coi như có cơ bắp, khung xương rõ ràng, thân hình thon dài cả người nhìn qua đều rạng rỡ cân xứng, phi thường thoải mái. Mà Liêu Viễn Đông hoàn toàn là một loại khác hẳn, người hần cao ngang ngực Diêm Trì, thể nhưng lại tinh tráng hơn so với hần, bả vai cùng cơ bụng đường cong rõ rệt, tuy cơ bắp vẫn kém hơn mấy người Âu Mỹ xung quanh nhưng lại hơn một phần trai tráng, cao ngạo, mạnh mẽ, vai rộng, chân dài, nếu trưởng thành chắc sẽ cực kì hấp dẫn.

Liêu Viễn Đông uống một ngụm bia, nhe hàm răng trắng, quay đầu liền chống lại tầm nhìn Vương Hi Đường chiếu tới.

“Sao, hiện tại liền muốn?”

Lúc trước đã nói, Vương Hi Đường thích thưởng thức nam nhân dáng người trật tự rõ ràng, cho nên Liêu Viễn Đông trước mắt tương đối đáng xem, eo chó đực, xương sống nhàn nhựt, hần đã chiếm hơn một nửa, nhưng Vương Hi Đường sẽ không nói cho hần biết, miễn cho cái tên này làm hỏng cảnh đẹp trời xanh không vướng bụi trần thế này.

Vương Hi Đường thản nhiên chuyển mắt, đứng dậy đi bơi.

Bọn họ lặn lộn trên bờ biển vài ngày, tuy nói Liêu Viễn Đông cái tên này ngoài miệng thì chân tay cũng không đáng tin tưởng nhưng Vương Hi Đường phát hiện cái loại không đáng tin đó chỉ nhắm vào một mình cậu.

Liêu Viễn Đông không phải gặp qua mỹ nhân nào đều có thể phát tình, mấy ngày qua nam thanh nữ tú đều có gặp qua, cũng có nhiều đối phương nhiệt tình mời gọi hần nhưng Liêu Viễn Đông hoàn toàn chỉ là cười lấy lệ rồi nhanh chóng đuổi đi.

Hơn nữa, hần đối với Vương Hi Đường cũng chiếu cố quá mức, đi qua cầu treo đều để cậu đi sau hần, ngồi ca no cũng nhất định bắt cậu ngồi vào trong, đi lướt sóng cũng phải kiểm tra ván cùng dây một lượt, Vương Hi Đường dù có không nguyện ý nhưng Liêu Viễn Đông không nói hai lời trực tiếp dùng tay bắt buộc, tuy rằng Vương Hi Đường sớm biết hần là người có khổng chế dục rất mạnh lại không nghĩ rằng bệnh của hần so với tưởng tượng của cậu còn nghiêm trọng hơn.

Chạng vạng hôm nay, trên bờ biển có biểu diễn múa lửa, hai người lưu lại xem, một nhóm du khách Đông Nam Á cũng tới gần nói chuyện với bọn họ, bởi vì tuổi tác không cách biệt lắm nên Vương Hi Đường cũng cùng bọn họ nói chuyện vài câu, cũng không biết kích động tới chỗ nào của Liêu Viễn Đông mà hần trực tiếp vác Vương Hi Đường lên vai tha đi.

Trở về phòng, Vương Hi Đường thật vất vả mới tránh ra khỏi người hần, chỉ thấy trên khuỷu tay đã hiện ra vài vết hồng ngân dài nhợt nhạt.

“Anh làm gì vậy?” Vương Hi Đường có chút tức giận.

Liêu Viễn Đông ngồi trên sofa âm trầm nhìn cậu.

Cùng đối mặt với loại tình trạng thượng não như hần thì Vương Hi Đường sợ nhất khi hần dùng ánh mắt này nhìn cậu, có loại liễu lĩnh, cảm giác như ngay sau đó liền nhào lên điên cuồng cắn xé cậu vậy.

Liêu Viễn Đông nói: “em chừng nào thì nguyện ý?”

“nguyện ý cái rắm.” Vương Hi Đường vừa nghe cũng khó được khi bùng nổ, nháo đến nháo đi cuối cùng vẫn là vì cái chuyện này mà nổi điên.

Nhưng lời ra tới miệng liền biết không nên như vậy, đối với Liêu Viễn Đông tuyệt đối không thể dùng cứng đối cứng, đây là nguyên tắc tuần hoàn cậu đã tự rút ra.

Vương Hi Đường thở hổn hển bình ổn khẩu khí nói: “Anh muốn đổi ý sao?”

Liêu Viễn Đông không nói lời nào, ánh mắt vẫn một mực không rời.

Vương Hi Đường: “Vậy đi, chúng ta làm theo những gì đã nói.”

Chiều này quả nhiên có thể dùng, Liêu Viễn Đông suy nghĩ một lát, dùng lực dụi tắt điều thuốc trong gạt tàn, sau đó đứng dậy xoay người bước ra cửa, trước khi đi, hần hung hăng nói: “Em tốt nhất nhớ rõ em đã đáp ứng.”

Hết cuồng khuyến 2

Cuồng khuyến 3

Tối hôm đó, Liêu Viễn Đông không về phòng.

Vương Hi Đường một mình nằm trên giường nhìn kim đồng hồ tích tắc chạy một vòng mới nhắm mắt lại ngủ.

Ngày hôm sau hai người gặp nhau ở dưới phòng ăn.

Bên cạnh Liêu Viễn Đông có vài người, nam có nữ có, cả nhóm đang cười nói vui vẻ, trong đó có một cô gái mặc bikini big boobs còn đem cổ tay trực tiếp khoát lên vai hần, hai người còn ngồi dán vào nhau.

Thấy Vương Hi Đường đi tới, Liêu Viễn Đông nâng nâng mí mắt cũng không có phản ứng gì.

Vương Hi Đường ngược lại đối với hần cười cười, sau đó đi qua bọn họ tới quầy lấy đồ ăn, rồi cầm tới một bàn cách vách một mình hưởng dụng.

Cô gái big-boobs cần cổ thực kiêu mị, nói tiếng Trung, nhưng khẩu âm có chút kì quái, cô ta tựa hồ muốn ngồi xe Liêu Viễn Đông chở đi một vòng tới vịnh L.

Liêu Viễn Đông vẫn không lên tiếng trả lời, chỉ nhếch môi cười vô thường vô phạt, mặc cho bộ ngực đối phương như có như không trêu chọc cánh tay mình.

Sau một lúc lâu hần rốt cuộc chuyển mắt về phía Vương Hi Đường, hắt cằm về phía cậu nói: “Hỏi em ấy đi.”

Miệng Vương Hi Đường còn chưa kịp nuốt mỹ thực xuống, quả nhiên bị bên kia ném tới những ánh mắt nhiệt tình, mắt thấy chính mình không lên tiếng trả lời phòng chừng bọn họ có thể trực tiếp chạy tới chỗ cậu, Vương Hi Đường vội nói: “đi đi.”

Nhưng nghĩ nghĩ rồi nói thêm: “Mà vịnh L hình như không phải chỗ để chơi mà.”

Cô gái Big-boobs: “Ai nha, đi xem một chút thì có mất tí cơm nào, hơn nữa nơi đó phong cảnh rất đẹp.”

Vương Hi Đường nhún vai, không nói nữa.

Nhóm kia có 3 người, bên này có 3, vừa lúc xe jeep đủ chỗ, khi lên xe Vương Hi Đường đi chậm một chút, cô gái Big-boobs đã yên vị ngồi ở ghế phó lái, vì thế Vương Hi Đường đi tới ghế sau chen chúc với hai người còn lại.

Một người là bạn học, bằng tuổi cậu, còn một người là em trai, khoảng 14, 15 tuổi.

Đi một lúc mới tới nơi, tuy nói đảo Hawaii nơi nơi đều là phong cảnh đẹp không sao tả xiết thế nhưng nơi này chưa được con người can thiệp cải tạo cũng không thuộc khu vui chơi công khai nên có một cảnh trí nguyên sơ duy mỹ.

Mấy người đối với cảnh đẹp trước mắt có chút cảm thán, thưởng thức hồi lâu, cô nàng big-boobs định xuống bơi.

Vương Hi Đường vốn không tính tham gia, nhưng cậu một mình ngồi trên bờ cũng không thú vị gì, Liêu Viễn Đông vẫn bị cô nàng big-boobs kia quần lay đòi dạy bơi, may mà trong xe bọn họ có sẵn trang thiết bị cần thiết, hơn nữa nơi này đá ngầm cũng không có sóng lớn, lại thêm trời xanh nắng ấm nếu không đi xa hẳn không có nguy hiểm, cho nên Vương Hi Đường cũng cởi áo khoác xuống nước.

Cậu cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này, đối với hoa hoa thế giới bên ngoài, Vương thiếu từ nhỏ tới lớn cũng gặp qua không ít, kỹ thuật bơi lặn của cậu cũng không tệ, cứ như vậy chơi đùa thực không thi vị, cho nên một đường rong chơi trong mặt nước trong veo, tâm tình ẩm ứ cũng tốt hơn rất nhiều.

Tới khi mãi nhìn thấy bầy cá bơi ngang qua, cậu cảm thấy trên thắt lưng mình bị người sợ soạng một phen, Vương Hi Đường vội vàng quay đầu, chỉ thấy người nào đó từ sau lưng bơi sát ngang qua người mình.

Vương Hi Đường neho mắt, tính toán cách xa nơi này ra chút, cậu biết Liêu Viễn Đông trong lòng đang không thoải mái, chính mình không nên tự chĩa họng súng vào người.

Bơi ra khỏi quỹ đạo đường ven biển, nhưng Vương Hi Đường vẫn chú ý đúng mực, thời thời khắc khắc đều quan sát hoàn cảnh chung quanh, nếu có vấn đề gì liền lập tức tránh ra, chính vì cậu cẩn thận như vậy nên khi thấy dưới chân không xa có đợt sóng đang hướng tới mới cảm thấy không ổn.

Nơi này sâu khoảng 8,9m theo lý thuyết cũng khá nguy hiểm, nhưng nhìn vị bạn học cùng em trai kia tỏ ra hiểu biết rộng rãi, không phải điều cơ bản như thế cũng không biết chứ, nhưng hiển nhiên, tình hình trước mắt đích xác xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Vương Hi Đường không thấy người khác chỉ thấy em trai cô nàng big-boobs một mình đang giãy dụa, trong miệng cậu ta đã đầy nước, triệt để bế khí, một phần nước biển đã tràn vào trong kính bảo hộ, không chỉ không giữ được mạng ngược lại thành gây nguy hiểm nhiều hơn, mà Vương Hi Đường bơi tới gần mới phát hiện, chân nam sinh kia hình như bị cái gì đó quần vào.

Vương Hi Đường hít một hơi sâu rồi lặn xuống dưới, không nói hai lời kéo kính bảo hộ cùng bình oxy ra, sau đó ý bảo cậu ta bình tĩnh.

Thế nhưng nam sinh tựa hồ rất kích động, ánh mắt mở lớn, cả người đều hiện ra vẻ hoảng sợ gần chết.

Vương Hi Đường chỉ có thể nhanh chóng gỡ dây quần chân cậu ta ra, sau mới ý thức được hóa ra là bị dây câu quần phải.

May mà không phải rong biển, sau khi Vương Hi Đường tháo ra cho cậu ta, nam sinh kia theo bản năng cầu sinh liền lập tức hướng lên trên mặt biển lao lên.

Vương Hi Đường cũng muốn bơi lên theo, nhưng xui xẻo là lần này lại tới phiên cậu bị cuốn lấy.

Sợi dây câu rất mảnh nhỏ, nhưng thập phần chắc chắn, theo dòng nước trôi nổi giống như kết thành một chiếc vòng nhỏ, lại càng nguy hiểm hơn là nó trói cả tay cậu vào trong đó, Vương Hi Đường chỉ có thể dùng một tay còn lại để tháo gỡ, lúc đầu cậu còn miễn cưỡng trấn định nhưng dây câu theo sóng nước cùng dây dụa của cậu lại càng thít chặt, làm thế nào cũng không tháo ra được, mà hô hấp của Vương Hi Đường đã bắt đầu gần cạn dưỡng khí, ngực cũng có chút trướng đau, cho dù cậu cố không buông tay tiếp tục cố gắng, tự an ủi bản thân, nhưng sức lực cậu lúc này thật mỏng manh, trong lòng vừa căng thẳng vừa sợ hãi dần dần bành trướng.

Đúng lúc này, một bóng người nhanh chóng từ xa bơi tới, thân hình mạnh mẽ động tác lưu loát, hẳn vừa dừng lại liền tháo thiết bị trên đầu ra, sau đó thẳng tắp chống lại ánh mắt Vương Hi Đường.

Vương Hi Đường không biết trong mắt mình lúc có bao nhiêu bối rối cùng kinh hoàng, Liêu Viễn Đông thấy ánh mắt cậu như vậy trong lòng khó được mềm nhũn, tiến lên ôm eo hôn môi đối phương.

Một chút dưỡng khí được truyền qua cánh môi, tuy rằng chỉ có một chút nhưng vẫn có thể giảm bớt khó khăn bất đắc dĩ của Vương Hi Đường, Vương Hi Đường thực hợp tác mặc đối phương hôn hôn, trong dòng nước lạnh lẽo cậu không cảm thụ được độ ẩm cơ thể Liêu Viễn Đông, thế nhưng vẫn có thể chạm mạnh tới tâm Vương Hi Đường.

Cậu cho dù không nguyện ý nhưng cũng phải thừa nhận rằng, khi nhìn thấy Liêu Viễn Đông, trái tim cậu lập tức buông lỏng.

Liêu Viễn Đông cũng không dây dưa, sau khi đạt được mục đích liền buông cậu ra, sau đó chuyên tâm tháo gỡ sắt thủ tới từ biển kia.

Khi không có dao hay vật gì đó sắc nhọn, Liêu Viễn Đông dùng tay không kéo đứt đã bị cứa tới chảy máu, thế nhưng hắn vẫn cố dùng sức, mặc dù tay mình có bị chảy bao nhiêu máu, da thịt có bị cứa tới tan nát, Liêu Viễn Đông vẫn dùng hết sức có thể, sau khi kéo đứt mảnh cước tay Vương Hi Đường có thể giải thoát, Liêu Viễn Đông lập tức ôm chặt Vương Hi Đường vô lực đem cậu mang lên bờ.

Sau khi trời lên mặt nước, hai người mảnh liệt ho khan.

Kỳ thật Liêu Viễn Đông cũng sắp cạn không khí, hắn hoàn toàn là cố cứng rắn chống đỡ, lúc này mặt mũi đỏ bừng, nhưng ánh mắt nhìn Vương Hi Đường hung ác nói không nên lời.

“cmn, em việc gì phải cứu nó?”

Liêu Viễn Đông có thể nói liền lập tức mở miệng lớn tiếng chửi rửa, mặt hắn vốn không tính là ôn hòa, lúc này giống như cuồng nộ bộc phát trong lòng, khuôn mặt hung ác đặc biệt dọa người.

Vương Hi Đường cũng biết việc này là do mình không xử lý thỏa đáng, chưa xác nhận bản thân an toàn lại còn mạo hiểm cứu người, ngược lại khiến bản thân lâm vào nguy nan, thiếu chút còn liên lụy tới Liêu Viễn Đông.

Vương Hi Đường mím môi không nói lời nào, nhắm mắt chịu trận.

Liêu Viễn Đông nhìn cậu mặt mũi trắng bệch, trong lòng lại càng khó chịu, ôm lấy cậu bơi về bờ.

Mà ba người kia đang đứng trên bờ chột dạ nhìn bọn họ, cũng không có ý áp dụng phương thức cứu hộ gì đó.

Liêu Viễn Đông không nói hai lời trực tiếp tiến lên đạp cho nam sinh kia một cước, khiến đối phương ngã sấp trên cát, bạn học bên cạnh muốn bắt măn phát ngôn, lại bị Liêu Viễn Đông trừng mắt hung ác không dám động.

Liêu Viễn Đông nhìn cũng không nhìn bọn họ, kéo Vương Hi Đường lên xe, ném ba người ở đó lái xe đi về.

Trở về phòng, hai người không ai nói lời nào, Liêu Viễn Đông vào phòng tắm rửa, đi ra liền thấy Vương Hi Đường cầm hòm thuốc ngồi trên giường.

“Tôi băng bó cho anh.” Vương Hi Đường nói.

Liêu Viễn Đông dùng chút, vẫn đi qua.

Vương Hi Đường cầm tay hắn lên xem, vết thương đích xác sâu dài, lại còn bị ngâm qua nước biển nên da thịt cũng đã trắng bệch, có vài vết dài cắt ngang qua lòng bàn tay, cùng ngón tay, mơ hồ còn thấy xương.

“Sao, đau lòng?” Liêu Viễn Đông thấy cậu nhú chặt chân mày, hừ một tiếng.

Vương Hi Đường lúc này không còn tâm tình tranh luận với hắn: “Vẫn là tới bệnh viện đi...”

Liêu Viễn Đông trực tiếp rút tay về: “Đi cái rắm.” rồi lại nhếch môi cười, đưa tay tới trước miệng Vương Hi Đường: “Em liếm cho tôi là được.”

Vương Hi Đường trả lời bằng cách đập một phát vào bàn tay hắn.

Liêu Viễn Đông hít sâu nén đau, mặt đều nhăn hết cả lại, một lát mới qua đi.

Nhưng không đợi hắn nói chuyện, Vương Hi Đường lại kéo tay hắn lại, sau đó nghiêm túc bắt đầu thoa thuốc.

Liêu Viễn Đông cũng không náo loạn nữa, hắn nhìn Vương Hi Đường hơi cúi đầu xử lý miệng vết thương cho mình, mày hơi nhăn lại, trong mắt giống như có chút không đành lòng, động tác cũng nhẹ nhàng cẩn thận hơn, một thoáng chốc liền băng bó xong.

Mà Liêu Viễn Đông nhìn cái tay mình bị băng thành cái bánh chưng, có chút hối hận vừa rồi làm gì lại đi tắm sớm như vậy, rõ ràng có thể nhờ cậu giúp đỡ. Tiếc quá đi mất.

Tối nay hắn không đi chết ở bên ngoài mà chỉ nằm ườn trên giường xem tv.

Trừ tối hôm qua, trong hai ngày hai người cùng phòng, tuy trước đó có một chút trắc trở nhưng đến cuối cùng vẫn không xảy ra vấn đề gì, chỉ là không hiểu tại sao hôm nay Vương Hi Đường cảm giác ân ân có chút không đúng.

Cậu hướng Liêu Viễn Đông nhìn lại, đối phương cũng không làm gì, Vương Hi Đường nói có thể do mình đa tâm.

Tắt đèn ngủ, hai người đều nằm im, thế nhưng Liêu Viễn Đông đột nhiên có động tác.

Vương Hi Đường đã sớm đoán được hắn dùng chiêu này, vội vàng phòng ngự, hai người trong chăn triển khai một hồi chiến đấu giằng co.

Nhưng Liêu Viễn Đông đến cùng thân thể tinh tráng hơn nữa sức chiến đấu kinh người, Vương Hi Đường cho dù bình thường môn thể dục trong trường cũng không đến nỗi, nhưng so với hắn thật sự nửa điểm cũng không ăn thua.

Liêu Viễn Đông cắn cắn cổ cậu, hô hấp thô suyễn, nơi nào đó rõ rệt hưng phấn chính trực đâm vào đùi Vương Hi Đường.

Vương Hi Đường hai tay bị kiềm chế, nghiêng đầu cố gắng bảo trì âm điệu bình thường: “Anh nói chuyện có phải giống phóng thí hay không?”

Liêu Viễn Đông dùng đầu gối mở chân Vương Hi Đường ra, hướng địa phương mấu chốt cọ xát: “.....gia gia còn nhận được đều thành Thánh Nhân rồi.”

“Vậy, anh nằm xuống, đừng nhả.”

Liêu Viễn Đông ngẩng ra, ngẩng đầu nhìn Vương Hi Đường, cho dù trong phòng một mảnh tối đen cũng có thể thấy rõ trong mắt hắn lóe hung quang hiểm ác.

Vương Hi Đường vẫn cắn răng nói: “Tôi không cam nguyện...” cho nên anh chỉ có thể nằm xuống.

Hắn trong nháy mắt thật cảm giác mình sẽ thua bởi người này, Liêu Viễn Đông có thể buông tay mới có quý, thế nhưng đối phương đã nói nếu ép cậu cậu sẽ cắn lưỡi tự sát, hắn liền bật dậy xuống giường, sau đó trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

Vương Hi Đường nằm trên giường hồi lâu mới bình ổn lại được, cổ tay đều là dấu vết đỏ ửng, cái tên này xuống tay thật không biết nặng nhẹ.

Cậu ở trong phòng đi qua đi lại, sau đó mở cửa ban công, đi ra ngoài.

Chỉ thấy cách đó không xa dưới hàng cây cọ, một người ngậm điếu thuốc, yên lặng đứng trong gió nhìn ra biển, hút hết điếu này tới điếu khác.

Tối hôm đó Liêu Viễn Đông đứng bao lâu, thì trên ban công Vương Hi Đường cũng đứng đó bấy lâu, thẳng tới khi Liêu Viễn Đông xoay người trở vào, Vương Hi Đường mới quay lại giường.

Một lát sau, cửa được mở ra, một người rón rén trở về nằm xuống bên cạnh.

Một đêm không nói gì.

Hết cường khuyến 3

Cường khuyến 4

Rời khỏi Hawaii, lại bay tới thủ đô, hành trình du lịch lần này của hai người kết thúc bằng một dấu chấm tròn.

Vương Hi Đường vốn tưởng trở lại u thị thì cậu có thể phào một hơi, ít nhất khoảng cách giữa cả hai cũng có thể cản bước được hắn, lại không ngờ Liêu Viễn Đông một chút không khí cũng không cho cậu.

Điện thoại, tin nhắn vẫn như trước một ngày vài lần, thế nhưng trước kia Liêu Viễn Đông chỉ biết đối với cậu nói mấy lời dâm ô, còn hiện tại ngoại trừ nói mấy lời dâm ô ra còn liên tục truy vấn Vương Hi Đường vừa làm gì, vì sao lại không nghe điện thoại.

Vương Hi Đường ngay từ đầu còn nghiêm túc giải thích một chút, sau này phát hiện Liêu Viễn Đông thật sự là cái gì cũng quản, dần dần cảm thấy có chút không đúng.

Cậu không cho rằng Liêu Viễn Đông đối với cậu có tâm tư gì khác, nhưng tiếp xúc thời gian lâu ngày, chính mình đã cho hắn một ‘áo giáp’ không không chế được, hắn đã coi Vương Hi Đường cậu trở thành vật sở hữu duy nhất của Liêu Viễn Đông, vì thế để thoát ly khỏi phạm vi thế lực này, khiến cả người cậu đều cảm thấy không thoải mái.

Mà Vương Hi Đường cũng đồng dạng không thoải mái, ai nguyện ý bị một con chó điên cắn mỗi ngày chứ, đi học về, ở nhà, đi wc đều phải báo cáo chi tiết, nếu không tiếp điện thoại thì vị nhân huynh này có thể trực tiếp gọi tới khi nào đi động cậu hết pin thì thôi, đúng là bệnh thần kinh.

Hiện tại Vương Hi Đường đã lên lớp 12, con đường học vấn của cậu cũng không quá đổi nặng nề, ngược lại chính là Liêu Viễn Đông khiến cho áp lực của cậu ngày càng tăng, nếu người nọ có thể nói đạo lý, Vương Hi Đường nhất định sẽ không ngại cùng hắn thâu đêm nói chuyện vấn đề chính là tên điên này dầu muối đều không ăn, Vương Hi Đường đã uỷ chuyển biểu đạt hai người bọn họ ngay cả bạn bè cũng chưa tới, Liêu Viễn Đông không cần ‘quan tâm’ với cậu như thế, nhưng đối phương lại coi như gió thoảng bên tai.

Rốt cuộc trong một tiết tự học, Liêu Viễn Đông nhịn không được iền cúp điện thoại của Liêu Viễn Đông, hơn nữa trước khi cúp còn hét lên một câu ‘anh quản được sao’ rồi trực tiếp tắt máy.

Đây thật sự không giống với phong cách của Vương Hi Đường vừa lỗ mãng vừa trẻ con, nhưng cậu thật sự bị ép tới không còn biện pháp. Cho nên sau khi cúp máy xong Vương Hi Đường liền hối hận, làm thế này căn bản không thể giải quyết được vấn đề, thế nhưng cậu hiện tại thật không còn tâm tư mà nghĩ đến nữa, trước khi tạm thời chưa bị chó điên cắn, phải làm cho xong bài thi trong tay này đã rồi nói sau.

Thiết ca nói vài người ghép với nhau thành một tổ học tập, Vương Hi Đường học các môn xã hội không tệ, tuy không đứng đầu nhưng sức học rất cân bằng ổn định, vì thế, Thiết ca hy vọng cậu có thể kèm cặp một bạn nữ tên là Nhạc Tiểu Văn.

Nhạc Tiểu Văn tính tình cũng rất tốt, tuy bề ngoài thanh tú nhã nhặn, lại là ủy viên ban văn nghệ, còn biết khiêu vũ nhưng kỳ thật tính tình lại rất tùy tiện tựa như một thằng con trai.

Hai người nói chuyện không lâu liền coi như bạn bè, nhưng chỉ trong giới hạn trường học mà thôi, bởi vì chuyện của ai đó mà phân nửa tinh thần của Vương Hi Đường cũng bị tên kia hao tổn, khó có thể để ý tới phương diện này được, vì thế, đợi tới khi mọi người xung quanh phỏng đoán quan hệ của cậu và Nhạc Tiểu Văn, Vương Hi Đường mới ý thức được hình như đã có hiểu lầm gì đó thì phải.

Nhạc Tiểu Văn ngược lại rất hào phóng, nhỏ võ vai Vương Hi Đường nói: “đừng để ý làm gì, chúng ta quan tâm chuyện học tập của chúng ta, ngồi vững trên ghế đại học là được rồi, nhưng nếu tôi cản trở việc cậu quen bạn gái, cậu cứ nói thẳng, tớ có thể lập tức chạy xa, nhưng cậu phải thường cho tới xem đáp án bài thi là được rồi.”

Vương Hi Đường bị thái độ này của nhỏ chọc cười, không khỏi lại liên tưởng tới ai đó bị bệnh chó dại điên cuồng truy đuổi, thực sự là đối lập, quả thực một trời một vực.

Dần dần, trong lòng Vương Hi Đường không còn ý niệm nào nữa.

Cậu thừa nhận, sau khi có được cam đoan của Nhạc Tiểu Văn, Vương Hi Đường lại có chút phát triển suy nghĩ mặc kệ muốn tới đâu thì tới, ghen khuất cho tới giờ, trong lòng cậu cũng có tức giận, Liêu Viễn Đông dựa vào cái gì mà cản cậu đến nửa đường lui cũng không có, làm bất cứ chuyện gì cũng phải lo trước lo sau, trái lo phải nghĩ, Vương Hi Đường cậu tính tình tốt, nhưng chưa từng phải chịu uất ức như vậy.

Hai ngày trước, ba cậu còn mang về một tin tức tốt, nói cậu có thể đi du học, bảo cậu nên chuẩn bị trước.

Nhìn cha và mọi người trong nhà miệng đầy ý cười, Vương Hi Đường lại bị hết thấy mọi thứ trước mắt khiến cho nôn nóng, cậu có thể ăn đoán được sự việc có thể phát triển tới đâu, Vương Hi Đường nhu cầu cấp

bách phá vỡ hiện trạng này, không tới cũng không xấu, dù sao cũng dễ chịu hơn tiếp tục dây dưa lằng nhằng không rõ ràng.

Đương nhiên cậu cũng đoán, đoán Liêu Viễn Đông không có thần kinh như cậu đã nghĩ, cậu ít nhất còn tự cho mình một chút không khí để hô hấp, không tới mức triệt để đem bản thân nghẹn chết trong một không gian bị bịt kín.

Nhưng thực đáng tiếc, Vương Hi Đường vẫn đánh giá quá cao tình người nơi Liêu Viễn Đông.

Khi nhận được bí mật mang theo khí thể mưa bão sập đến từ đối phương gọi tới, Vương Hi Đường cũng không biết tâm tình của mình là thế nào.

Tự đắc với sự thật?

Không, không có tâm tình tốt như vậy.

May mắn nhìn rõ bộ mặt thật của anh ta?

Không, đã sớm biết anh ta vốn là một con chó điên đội lốt người.

Vậy thì là cái gì?

Vương Hi Đường tự ngẫm một chút, cuối cùng cảm thấy, hẳn là một loại cảm giác vô lực mệt mỏi vô cùng.

Nhưng điều nên hỏi thì vẫn muốn hỏi, khi Liêu Viễn Đông cười tà nói: “mấy ngày gần đây dễ chịu lắm hả.” thì Vương Hi Đường không chút lưu tình hỏi thẳng.

“Anh cho người theo dõi thôi?”

Liêu Viễn Đông dừng một chút rồi không biết xấu hổ nhận luôn.

“Tôi không hiểu rõ em thì sao có thể đúng bệnh hốt thuốc.”

“Phóng thí.” Vương Hi Đường ngàn năm một thuở nổi điên: “Liêu Viễn Đông đm anh.”

Liêu Viễn Đông cũng không có tiếng động gì, không biết có phải do Vương Hi Đường thành linh bùng nổ khiến hắn có chút ngỡ ngàng hay vì cái gì khác.

Sau một lúc lâu mới đáp lại một câu: “Em không đ** được, mẹ tôi đã sớm chết rồi.”

Vương Hi Đường đang tức giận nên những lời nói hung ác đến văng hết ra với hắn: “Liêu Viễn Đông, mày cmn tránh xa ông ra chút, cút càng xa càng tốt, ông đã thích người khác rồi, không còn rảnh chơi trò chó má gì với mày đâu, cũng không ti tiện tới muốn bị mày thượng, mày có giỏi thì trực tiếp giết ông đi, đừng có chơi trò đường ngang ngõ tắt, cũng đừng tìm người nhà ông.”

Một hơi rống giận xong liền cúp điện thoại, Vương Hi Đường sưng sốt một chút rồi hung hăng đấm bàn một cái.

Mẹ nó, mới bị cắn hai miếng mà Vương Hi Đường cảm thấy mình giống như đã bị lây bệnh điên của đối phương, trước kia cậu chưa từng như vậy, không lãnh tĩnh như vậy, không biết đúng mực cũng không thấy trọng điểm như vậy, chuyên chia hòng súng vào người khác, Liêu Viễn Đông hẳn chính là có khả năng bức tử người khác như vậy.

Nhưng Vương Hi Đường cũng hiểu đây là tình huống gì, sau khi nổi điên với Liêu Viễn Đông xong, cậu cũng không mở máy lại, lúc đầu còn sợ đối phương gọi điện tới máy bàn trong nhà, hoặc là trực tiếp tới tìm ba, nhưng lần này Liêu Viễn Đông không có làm như vậy, đại khái trôi qua một tuần yên bình, Vương Hi Đường đều không có nhận được bất cứ tin tức nào từ đối phương.

Vương Hi Đường không cảm thấy may mắn khi Liêu Viễn Đông im hơi lặng tiếng bỏ qua như vậy, cho dù gã đến đánh mình một cú, cũng còn hơn là vô thanh vô tức thế này, bây giờ giống như đang dần dần nung nóng một quả bom, ngày qua ngày, rồi cũng sẽ có một ngày nó phát nổ.

Mà khi ngày đó thực sự đến, Vương Hi Đường mới cảm thấy mình gần đây cứ nào lo lắng đề phòng.

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng trong lòng Vương Hi Đường kỳ thực có chút sợ Liêu Viễn Đông, không phải chuyện quyền thế mà là thuần túy sợ anh ta, rõ ràng Liêu Viễn Đông từ đầu tới cuối đều chưa từng làm gì nặng tay với cậu, nhưng Vương Hi Đường vẫn cảm giác được sức điên của Liêu Viễn Đông, từ ánh mắt hần thường thường nhìn chăm chăm vào cậu.

Khi cậu trên đường về nhà thì liền bị xe của Liêu Viễn Đông chặn đứng lại.

Rồi Vương Hi Đường đột nhiên thấy hoa mắt, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hần nhanh chóng ném vào trong xe.

Đại khái tâm lý đã được chuẩn bị trước, Vương Hi Đường nhanh chóng khôi phục trấn định như xưa, cũng không giãy dụa, chỉ hỏi: “Anh định làm gì?”

Liêu Viễn Đông dưới ánh đèn xe đối diện phản chiếu lại hiện lên chút thô bạo nhưng rất nhanh liền biến mất.

Hần không nói chuyện, một đường trầm mặc lái tới khách sạn, sau khi lái xe vào bãi đỗ, dập thuốc đi mới xuống lời Vương Hi Đường từ trên xe kéo xuống.

Vương Hi Đường cũng muốn phản kháng nhưng cậu biết bản thân không phải là đối thủ của Liêu Viễn Đông, nếu hần muốn dùng toàn lực đối phó với cậu, thì cậu không những không chống lại được mà có khả năng bị thương là rất cao, vì thế đơn giản không nhiều lời, phối hợp lên phòng với hần.

Vừa vào bên trong, Vương Hi Đường liền gạt tay Liêu Viễn Đông ra, nhìn cổ tay mình bị hần nắm tới hần đỏ, cậu bất động thanh sắc ngồi xuống sofa.

“Nếu ngay từ đầu anh đã muốn ép buộc cũng không cần phải lãng phí nhiều thời gian giả mù sa mưa như vậy.” bên trong phòng trầm mặc hồi lâu, Vương Hi Đường lên tiếng trước/

Liêu Viễn Đông ngồi xuống đối diện Vương Hi Đường, rút điếu thuốc mới ra, cho lên miệng, châm thuốc, hút một hơi, phun ra hai vòng khói mới mở miệng: “Nói xong chưa? Còn gì không?”

Vương Hi Đường thấy thái độ này của hần khẽ nhăn mi lại, nhưng cậu không nổi giận, chỉ hỏi: “Anh trước kia cũng như vậy sao? gặp một người quán một người?”

Liêu Viễn Đông nở nụ cười, kỳ thật hai bên má hần có núm đồng tiền thực sự không phù hợp với khí chất thực dã của hần cho nên hần bình thường rất ít khi cười, bình thường cũng chỉ nhếch môi một chút, ngược lại nhìn càng tà tính, nhưng lúc này hai núm đồng tiền lộ ra, giống như nghe được chuyện gì đó buồn cười lắm vậy, cười đến ánh mắt cũng cong cong.

“Em có thể đi hỏi một chút.” Liêu Viễn Đông nói nhỏ.

Biểu tình này của hần khiến Vương Hi Đường thấy đây không phải là một đề tài để nói chuyện, vừa định chuyển, Liêu Viễn Đông lại không bỏ qua.

“Nếu tôi muốn đối phó em như những người trước kia, em cảm thấy em có thể ngồi đây để nói chuyện với tôi được sao?”

Vương Hi Đường dở khóc dở cười: “Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi.”

Liêu Viễn Đông lại không nói gì, dựa người vào thành ghế, nhắm mắt lại nhìn cậu, ánh mắt tràn ngập sự xâm lược, khiến Vương Hi Đường phi thường không thoải mái.

Vương Hi Đường nhịn không được nói: “Nên nói thì đã nói, lần trước tôi đã nói rất rõ rồi.”

Liêu Viễn Đông lại nhả khói sau khi hút: “muốn thao mệ tôi?”

Vương Hi Đường nhịn không được trợn trắng mắt.

Liêu Viễn Đông còn nói: “Thích người khác?”

Vương Hi Đường sững sốt một chút mới nhớ ra hình như mình có nói như vậy, nhưng đầu cậu vẫn không cúi xuống dù chỉ một chút.

Liêu Viễn Đông nhìn cậu thể lại tưởng là cậu cam chịu.

“Là Nhạc Tiểu Văn sao?”

Nghe tên cô gái bị điểm danh, Vương Hi Đường mạnh đứng dậy: “Anh định làm gì?”

Liêu Viễn Đông: “Em không phải đã nói đừng động tới người nhà em sao?”

“vậy anh cũng đừng động tới người ngoài.” Kiên nhẫn của Vương Hi Đường trước mặt người này càng ngày càng tụt dần: “Tôi và bạn ấy không có gì cả.”

“Vậy em muốn sao?” Liêu Viễn Đông giống như không quan trọng hỏi.

Vương Hi Đường lập tức nói: “Không muốn!”

“Nhưng tôi muốn.” Liêu Viễn Đông bỗng nói.

Vương Hi Đường ngốc lảng: “Anh nói gì?”

Liêu Viễn Đông dụi tắt điếu thuốc, một câu này nói ra như có như không.

“Cùng em...”

Hết cuồng khuyển 4

Cuồng khuyển 5

Câu ‘cùng em...’ của Liêu Viễn Đông khiến ngây ngốc một lúc lâu cũng không nói được từ nào.

Liêu Viễn Đông cũng không vội, chỉ duy trì tư thế như cũ nhìn cậu, thấy Liêu Viễn Đông nhin không được nhin mi.

“Anh có thể đừng thần kinh như vậy được không? Tôi theo không kịp tiết tấu.”

Liêu Viễn Đông cũng nhàn nhạt nói: “Không cần đuổi kịp, em chỉ cần nói có nguyện ý hay không thôi.”

“Anh nói xem!” Vương Hi Đường cao giọng hơn, thật sự là ba câu đều cứ vòng đi vòng lại nói cái này, cũng đủ lý do khiến người ta tức chết: “Tôi có thể lựa chọn?!” đều đã bị kéo tới đây, còn giả bộ thì có tác dụng gì.

Liêu Viễn Đông lại bật lửa lên, chậm chậm, tiếng tách tách đánh lửa khiến Vương Hi Đường tâm phiền ý loạn.

Phù, hắt ngừng tay, ngừng đầu chống lại ánh mắt Vương Hi Đường.

“Có thể...” Liêu Viễn Đông khẽ nói.

Ngữ khí này của hắn khiến Vương Hi Đường bất giác bật cười, nhưng tiểu ý lại không lan tới mắt, càng nhiều là che dấu hoảng loạn cùng khiếp sợ.

Liêu Viễn Đông là muốn chơi đùa cậu thật sao?

Cho dù Vương Hi Đường có tám đầu cũng không dám nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này!

Bình thường trên đường dù có ngẫu nhiên gặp mặt cũng đã muốn sống muốn chết, hiện tại còn bị chó điên này vác về nhà, còn muốn sớm chiều ở chung? Bộ Vương Hi Đường cậu muốn chết sớm sao!

Vương Hi Đường trong lòng thầm nghĩ thế nhưng ngoài miệng nhin không được lại nói khác.

Có phải đêm nay bị sẽ bị làm chết không, nếu mình giao hợp cùng chó điên này không, về sau vẫn bị làm chết, Vương Hi Đường kinh ngạc hỏi lại Liêu Viễn Đông: “Đầu óc tôi bị hỏng sao?”

Câu trả lời như vậy hiển nhiên không đạt yêu cầu của Liêu Viễn Đông, hắn ném bật lửa, chậm rãi đứng dậy, một bước liền vượt qua chiếc bàn tròn chắn giữa hai người (Jer:ô, chân dài ế 0.0), ánh đèn phòng hắt sau lưng khiến hắn trông như một ngọn núi sừng sững đứng trước mặt Vương Hi Đường, hắn từ trên cao cúi đầu nhìn xuống.

Vương Hi Đường thẳng lưng không nhúc nhích, khi Liêu Viễn Đông vươn tay hướng tới cậu, tim Vương Hi Đường lập tức vọt tới yết hầu.

Liêu Viễn Đông một phen chớp lấy cổ áo cậu đem người kéo lên, khoách cách gần trừng mắt nhìn Vương Hi Đường, chớp mũi song song, ngay cả hô hấp cũng đều là khí tức của đối phương.

Liêu Viễn Đông nói: “Hảo hảo suy nghĩ...”

Vương Hi Đường đối diện hắn một lúc rồi rũ mắt gạt đầu: “Được rồi, anh buông tay trước đi.”

Liêu Viễn Đông ngưng một chút, rồi buông lỏng tay ra.

Vương Hi Đường ngồi lại xuống ghế sô pha, bộ dạng phân vân suy nghĩ, nhưng một khắc sau, cậu liền mạnh tay vớ lấy cái gạt tàn trên bàn nện tới trán Liêu Viễn Đông.

Một cú này của cậu phi thường bất ngờ cùng nhanh chóng, lúc trước hoàn toàn không có dấu hiệu, Vương Hi Đường chỉ nghĩ nếu không đánh trúng đối phương cũng sẽ khiến dời đi sự chú ý của hắn rồi sau đó liền chạy trốn, không ngờ Liêu Viễn Đông đã bắt đầu đề phòng cậu từ lúc nào mà cái gạt tàn kia còn chưa ra khỏi tay thì cổ tay cậu đã bị giữ chặt.

Liêu Viễn Đông vừa dùng sức, gạt tàn liền rời khỏi không chế của Vương Hi Đường, mà lần tập kích này của cậu hiển nhiên đã chọc giận ai đó.

Liêu Viễn Đông phản thủ dùng lực, Vương Hi Đường liền bị hắn trực tiếp ném lên giường, đầu gối bị đối phương chặn lại, hai tay cũng bị khống chế, Liêu Viễn Đông từ bên trên ghé sát người cậu nói: “Một lần, hai lần tôi còn nguyện ý cùng em chơi đùa, nhưng mỗi đều chơi một kiểu, thực không thú vị...”

Nếu có thể Vương Hi Đường thật cmn muốn trực tiếp hung hăng cắn một miếng thịt trên người Liêu Viễn Đông, nhưng cậu thật sự bị tức giận trùn não trước mắt đều tối đen ngay cả khí lực há miệng cũng không có.

Liêu Viễn Đông lại rất vừa lòng Vương Hi Đường an tĩnh như vậy, hắn thích Vương Hi Đường tiểu thông minh cùng hắn chơi đùa, hoặc là trong bụng nhen giận nhưng ngoài mặt lại giả bộ trấn định, giống như hắn đã nói, càng không nghe lời, hắn càng không vui.

Vì thế, Liêu Viễn Đông chống lại ánh mắt lãnh lệ của Vương Hi Đường, còn lặp lại một lần: “Hảo hảo suy nghĩ.”

Vương Hi Đường trầm mặc một lát, giật giật khóe môi.

Liêu Viễn Đông đôi mắt thâm trầm lơ đãng xẹt qua một tia mong chờ.

Nhưng Vương Hi Đường lại nói: “Tôi đều không chọn...”

Liêu Viễn Đông nheo mắt lại.

“Vậy tôi thay em chọn.” vừa nói vừa cho tay vào trong áo sơ mi của Vương Hi Đường.

Thân thể Vương Hi Đường căng cứng, rốt cuộc cắn răng nói: “Được rồi, tôi chọn...tôi coi như bị chó cắn một miếng, làm xong, liền rút!”

Tay cởi cúc áo của Liêu Viễn Đông ngưng lại, ngay sau đó gân xanh liền ẩn ẩn bạo ra, trên mặt vẫn bảo trì thần sắc lạnh nhạt cũng chậm chậm lui dần.

Nói thật, hắn cũng đoán được suy nghĩ của Vương Hi Đường, hắn có thể chấp nhận kết quả Vương Hi Đường không chọn điều này, thế nhưng lại không thể chấp nhận Vương Hi Đường tình nguyện cả đời không qua lại với hắn cùng không muốn ở bên hắn.

Cho dù từ trước tới nay đối phương đều là bị ép buộc, nhưng khi đó Liêu Viễn Đông còn chưa lộ ra chân tâm của mình, hắn ngàn năm một thuở có ý niệm như vậy nhưng tất cả đều bị người trước mặt coi như là cút chó mà ném trở lại, hắn không chỉ không nể mặt mà quả thực một chút tự tôn cũng không lưu cho hắn.

Trong chớp mắt, tâm tình Liêu Viễn Đông thế nào liền có thể đoán ra.

Nụ cười trên miệng hắn càng nặng nề, càng mở rộng nhưng nụ cười đó lại phá lệ hung ác, khiến Vương Hi Đường nhìn có chút run sợ.

“Là chính em nói đấy...”

Lưu lại một câu cảnh cáo cùng tự dự báo, ngay sau đó áo sơ mi của Vương Hi Đường liền trực tiếp bị xé nát từ trên xuống dưới.

Làn da bại lộ cảm nhận không khí trong phòng, Vương Hi Đường nhin không được run run, khăn trương đến môi đều biến thành tái nhợt.

Mà sự kinh sợ của cậu ngược lại an ủi tâm tảo bạo của Liêu Viễn Đông, ít nhất người này còn có cảm giác, còn có thể cảm nhận được mình mang tới cho cậu trải qua thống khổ cùng khó khăn còn hơn việc cậu bày ra vẻ cự tuyệt người khác cả ngàn dặm, luôn ra vẻ tư thái đậm mạc cùng khinh thường.

Liêu Viễn Đông mạnh mẽ ngăn chặn miệng Vương Hi Đường, cậu cũng không phản kháng, mặc hấn từ trong ra ngoài nông nông sâu sâu hôn mình tới thiên toàn địa chuyển.

Mà Liêu Viễn Đông sau khi rời khỏi đâm ra thành nghiện, trực tiếp một ngum lại một ngum cắn lên cánh môi sưng đỏ kia, từng chút dùng khí lực, lập tức liền nếm được tư vị tanh mặn, Liêu Viễn Đông trực tiếp vươn đầu lưỡi ra liếm lên vết máu ở miệng vết thương, càng khiến cho môi hấn bị màu sắc kia nhiễm đỏ cũng không dừng lại.

Hấn vừa hôn Vương Hi Đường, trong cũng cũng không dừng lại, trực tiếp thuận qua khung xương nửa thân trên, rồi hướng về phía dưới trượt xuống....

.....

Vương Hi Đường thật sự rất kiên cường, thời gian kế tiếp, vô luận Liêu Viễn Đông có ép buộc cậu thế nào, cậu từ đầu tới cuối đều không kêu một tiếng, không rên đau một tiếng.

Nhưng Liêu Viễn Đông cũng không phải khoe khoang, về phương diện này hấn đặc biệt nhiều tinh lực, trước kia cậu còn thổ tào hấn tần suất một ngày đổi một người sẽ dẫn tới thậm hư đúng là mù mắt mà, hấn hấn là một ngày đổi mười người mới đúng, không đem người như thế ép khô, lưu lại trên đời sẽ gieo rắc tai họa xuống cho bao thiếu niên xui xẻo.

Đương nhiên, Vương Hi Đường cũng bội phục bản thân, có thể bị loại người này lấn qua lộn lại đùa nghịch như vậy mà còn chưa chết, mạng của cậu cũng thực lâu, không biết đã trôi qua bao lâu, qua mấy ngày, toàn thân từ trên xuống dưới khắp nơi trừ nơi đó miễn cưỡng còn có thể theo tiết tấu của đối phương ra thì còn lại đều đã mất hết cảm giác, ngay cả miệng cũng chết lặng.

Mà cuối cùng, khi Liêu Viễn Đông từ trên người cậu xong việc tách ra, Vương Hi Đường có chút hoài nghi mình có còn sống hay không.

May mà hết thấy rốt cục cũng đã kết thúc, chính mình cùng hấn cũng đã trưởng thành.

Trước khi Vương Hi Đường triệt để mất đi ý thức đã nghĩ như vậy....

Tới lần nữa mở mắt ra thì đã ở nhà, cũng không biết Liêu Viễn Đông mang cậu về như thế nào, tóm lại người trong nhà tựa hồ không ai biết cậu đã phát sinh chuyện gì, cũng không có bất cứ hoài nghi gì cả, mà trên người cậu cũng sạch sẽ, chỉ là toàn thân có chút vô lực.

Nhìn lịch ngày, vậy mà đã qua ba ngày.

Vương Hi Đường nhìn trần nhà, có cảm giác gần như là trọng sinh, nhưng trong lòng nặng nề sao cũng không buông lỏng được.

Cậu không ngừng lặp đi lặp lại một câu tựa như xác nhận với bản thân: “Coi như...bị chó điên cắn một ngum đi.”

.....

Sau đó một đoạn thời gian rất dài, cơ hồ gần như một học kì, Liêu Viễn Đông cũng không liên lạc với Vương Hi Đường, cậu cũng cho rằng đối phương đã tuân thủ lời bỏ qua cho mình.

Nhưng tới kì nghỉ đông, trong lúc vô ý...tạm thời coi như vô tình đi, Vương Hi Đường ở cổng trường Phụ Trung gặp được Liêu Viễn Đông, Liêu Viễn Đông một phen đem cậu kéo tới một hẻm nhỏ bên trong, thế

nhưng Vương Hi Đường không như bình thường mà thuận theo ý hần, cũng không có hứng thú đứng nghe Liêu Viễn Đông nói gì, cậu hạ khí lực phản kháng.

Vừa vặn lúc này thấy một chiếc xe taxi đi tới, Kỉ Tiểu vừa ngồi vào xe, Vương Hi Đường liền nhân cơ hội thoát khỏi đối phương mà theo lên.

Sau đó Vương Hi Đường làm tốt chuẩn bị bị Liêu Viễn Đông truy đuổi, thế nhưng đối phương lại không có, lại trở lại giống như trước, hần lại tiêu thất khỏi cuộc sống của Vương Hi Đường.

Đêm khuya, nằm mộng một hồi, Vương Hi Đường ngẫu nhiên bình tĩnh, giống như quay trở lại buổi tối thân bất do kỉ hôm đó, cảm thụ được áo ngủ ướt đầm mồ hôi, Vương Hi Đường cũng yên lặng phân tích qua tâm lý và hành vi của mình.

Cậu cảm giác mình đã mắc sai lầm, nếu ngay từ đầu nguyện ý theo lời Liêu Viễn Đông có lẽ sẽ không bị đẩy tới tình cảnh thê thảm thế này, nhưng khi đó mình sao có thể dễ dàng nguyện ý nhận thua được chứ?

Thế nhưng, bây giờ cũng không quá muộn, dù sao hết thấy đều cũng đã qua, nói cái gì mà thật tâm rồi muốn ở bên mình, bất quá chỉ là cầu không được nên không cam tâm thôi, vô luận là hần nói gì với mình vẫn tạo thành ảnh hưởng cùng thương tổn, chính mình đều không nên ghi tạc trong lòng, quên đi, quên hết để sống tốt, cho mọi chuyện trở lại quỹ đạo bình thường.

Nhưng, cho dù Vương Hi Đường tự an ủi bản thân như vậy, dù người nọ đã thất tung mất tin tức nhưng chính trong lòng cậu rõ ràng, ngày đó lo sợ trong cậu cũng chưa từng buông lỏng, chẳng sợ phiền nguyện vọng nào, vượt qua kì thi đại học căng thẳng Vương Hi Đường cũng không chân chính thoải mái.

Cho nên, thẳng tới ngày đó, cậu ngược lại cũng không bị chấn động quá lớn.

Nhìn giấy thông báo trúng tuyển trường A đại màu đỏ rực gửi tới nhà, Vương Hi Đường vẫn bình tĩnh không lên tiếng cũng không có biểu tình, sau đó cậu gấp tờ giấy thông báo lại, ngồi trên sofa suy nghĩ khoảng một giờ.

Kỉ Tiểu từng nói qua với cậu, chó điên không phải không đối phó được, có thể đi tìm chủ nhân của nó, đây vẫn là biện pháp mà Vương Hi Đường coi là hạ sách, nhưng tới lúc này, cậu cảm giác mình thật sự nhần không được.

Vì thế, cậu đóng gói những bức ảnh loạn thất bát tao trước kia của Liêu Viễn Đông gửi tới cho chủ nhân.

Vương Hi Đường thừa nhận, cậu vẫn không đủ ngoan đạo, cậu không lựa chọn nói cho cha mình.

Vương Hưởng, ba cậu, từ nhỏ gia cảnh tốt, đi con đường này từ trước tới nay đều thuận buồm xuôi gió, cơ hồ chưa từng ăn khổ, cho nên Vương Hưởng chí khí rất cao, ông đã đem toàn bộ thời gian và kinh nghiệm của mình đều tập trung vào đây, tuy nói khó tránh khỏi có chút tật xấu thể nhưng Vương Hưởng thật sự làm được việc, nếu vì chuyện của mình mà hỏng việc, kết quả cố gắng một đời của ông đều biến thành bọt nước, Vương Hi Đường sao có thể chấp nhận, lại sao có thể cam tâm.

Hoặc là kết quả không hần là xấu như vậy.

Nhưng Vương Hi Đường cũng không dám đánh cược.

Hết cường khuyến 5

Cường khuyến 6

ảnh chụp gửi đi một ngày, hai ngày không có tin tức, Vương Hi Đường còn có thể cho là đối phương cần thời gian xử lý, bốn ngày, năm ngày một tuần trôi qua vẫn không có tin gì, Vương Hi Đường liền biết chuyện này tám phần không thành, kỳ thật nếu vị Liêu gia kia thật sự muốn quản cin trai mình thì nhất cử nhất động của hần ông ấy không thể không biết mà khi chính chuyện con trai mình tìm tới cửa vẫn không lên tiếng đáp lại, chứng tỏ ông ta giữ thái độ giả ngu.

Vương Hi Đường nhịn không được nghĩ, quả thật đúng là cha nào con nấy!

Mà còn tệ hơn, cứu tinh mong chờ không tới, ngược lại còn đem tai tinh dai dẳng kéo tới.

Vương Hi Đường buổi sáng vừa ra khỏi nhà liền thấy người nào đó đang dựa vào xe ô tô hút thuốc, Liêu Viễn Đông hình như đã tới được một lúc lâu, dưới chân hắn có mấy mẩu đầu lọc thuốc lá.

Thấy Vương Hi Đường, Liêu Viễn Đông liền dụi thuốc, một bước tiến tới.

Nghĩ nơi này dù thế nào cũng là địa bàn của mình, Vương Hi Đường không lùi bước, mặc Liêu Viễn Đông đi tới chậm rãi ôm lấy bả vai mình, kéo vào trong nhà đi tới.

Vương Hi Đường dưới ánh mắt chăm chú của người hầu, cùng hắn đi lên phòng, bề ngoài cũng không biểu hiện ra cái gì khác thường, chỉ là bạn học hoặc bạn bè tới nhà làm khách bình thường, thẳng tới khi vào trong phòng của Vương Hi Đường.

Cửa vừa khép lại, Vương Hi Đường một phen đẩy Liêu Viễn Đông ra.

Liêu Viễn Đông trên mặt áp lực lạnh nhạt hoàn toàn biến thành tối tăm, không chuyển mắt đối diện với cậu.

Sau một lúc lâu, vẫn là Liêu Viễn Đông bật cười trước, hắn nhếch môi lộ ra biểu tình nhất quán bất kham, cầm túi vải trong tay xoay xoay hai vòng, sau đó hỏi: “Hiện tại em hết hy vọng chưa? Sớm nói với em chỉ vô dụng thôi.”

Vương Hi Đường nhẩn nhẩn, vẫn không nhận được phun ra một câu

“Thượng bất chính, hạ tắc loạn...”

Không ngờ Liêu Viễn Đông còn gật gù đồng ý: “Chính là thế, chuyện xấu bên ngoài của lão già kia so với tôi còn nhiều hơn, lão ta có lập trường gì mà quản tôi, nếu lão muốn nhúng tay tôi còn vui vẻ mà cười chết lão ấy.”

Vương Hi Đường nhìn thái độ hắn khi trả lời trên mặt chẳng hề để ý, ừ dột trong mắt ngày càng nặng, hiển nhiên vẫn không thoát mái như bề ngoài luôn tỏ ra.

Cậu nhớ Liêu Viễn Đông từng nói khi mẹ hắn chết hắn cũng có biểu tình như vậy.

“Tôi không nguyện ý.” Vương Hi Đường cắn răng nói.

Liêu Viễn Đông gỡ gỡ quả đầu đinh trụ lại thấy được cả da đầu, nhướn mày nói: “Định nói với ba em sao? đi đi, nếu em không nói được để tôi nói giùm cho.”

Vương Hi Đường trợn trừng mắt.

Liêu Viễn Đông còn ngại kích thích không đủ nói: “Tôi sẽ nói tôi coi trọng con trai ông ấy, thượng cũng thượng qua, hiện tại muốn mang tới a thị, ông tốt nhất nên chấp nhận đi, nếu không đồng ý...” nói tới đây Liêu Viễn Đông ngừng chút suy nghĩ rồi nói: “nếu không thì trực tiếp giết tôi luôn đi, bằng không tôi còn sống được giờ nào, cũng sẽ tìm mọi cách giết chết ông...”

Đương nhiên, hai từ ‘giết chết’ ở đằng sau có ý nghĩa bất đồng, Liêu Viễn Đông tựa hồ còn sợ Vương Hi Đường nghe không hiểu, còn vươn tay làm một cử chỉ hạ lưu, nhìn mắt nhìn Vương Hi Đường rơi vào tình thế bất buộc.

Nội tâm đau buồn bị ẩn giấu của Vương Hi Đường bị hắn đâm trúng, cậu tin tưởng Liêu Viễn Đông nói được làm được, ba cậu nếu toàn lực cùng hắn đối phó, với tính cách nát bét của Liêu Viễn Đông, vốn không sợ trời không sợ đất, trong nhà nói gì đều mặc kệ, nhưng chuyện hắn thật sự muốn làm khẳng định không bỏ qua, cho nên vô luận là đối phó với ai, thì người đó khẳng định ăn đủ, đem mọi chuyện xé ra to, Vương Hi Đường ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng, không thể cam đoan kết quả cuối cùng thế nào, đối với Vương Hi Đường thật là không đáng.

Nhưng cậu đối với Liêu Viễn Đông không có biện pháp cũng không có nghĩa liền nhẩn nhẩn khẩu khí này, khi chống lại tầm mắt đùa giỡn bắn tới, Vương Hi Đường ngưng một chút, chậm rãi đi qua.

Ngay sau đó, Liêu Viễn Đông liền thấy bụng đột nhiên đau đớn!

Cú thúc bụng này của Vương Hi Đường thực sự là nửa điểm cũng không nể mặt, thừa dịp Liêu Viễn Đông hơi cong hạ eo, cậu lại trực tiếp cho một cùi chỏ ở sau gáy tập kích, lập tức đem người đánh ngã lăn trên đất!

Liêu Viễn Đông kêu rên một tiếng, nằm ở trên sàn hồi lâu không đứng dậy.

Nói thực ra, cậu và Liêu Viễn Đông coi như giao thủ qua vài lần, nhưng phần lớn đều là bị đối phương chơi đùa, thật sự đánh trả lại được là hoàn toàn không có, mà Liêu Viễn Đông trước mắt này đang nằm rạp xuống đất ôm bụng.

Hắn thậm chí vừa ôm bụng vừa nhe răng ra cười, khinh thường ngẩng đầu: “Em chỉ có vậy thôi sao? giống như gãi ngứa vậy.”

Vương Hi Đường ngực căng thẳng, biết rõ Liêu Viễn Đông đang kích mình, nhưng nén giận lâu như vậy cũng nên phát tiết một chút, bằng không Vương Hi Đường cảm giác mình một ngày nào đó sẽ bị hắn làm cho tức mà chết.

Vì thế, cậu túm cổ áo Liêu Viễn Đông cho hắn thêm một cú tiếp đón nữa, xuống tay nhưng nửa điểm không cho đối phương thoát, Vương Hi Đường nhìn nhả nhận ôn hòa nhưng dù sao cũng là một thằng con trai, lực cánh tay không nhỏ, quyền đâm cước đá liên hoàn kia cũng khiến Liêu Viễn Đông chịu khổ một chút, nhưng trừ cú tập kích bất ngờ ban đầu kia, Liêu Viễn Đông từ đầu tới cuối không kêu rên một tiếng nào nữa, chỉ dùng một loại ánh mắt trêu chọc khiêu khích chặt chẽ khóa chặt Vương Hi Đường, nhìn Vương Hi Đường khiến cậu thấy nhột nhột bất an.

Rốt cuộc cậu cũng dùng gần hết khí lực bản thân, đánh người tới mệt lả mới đặt mông ngồi phịch xuống sàn, chỉ dùng một đôi mắt không chịu thua trường trường nhìn Liêu Viễn Đông.

Liêu Viễn Đông trên trán, khoe miệng đầy tơ máu, trên mặt cũng đủ mọi màu sắc, cổ tình hắn phun ra một búng nước miếng dính máu, sau đó còn cảm giác phi thường sáng khoái lộ ra một nụ cười dữ tợn.

“Đánh đủ chưa, không đủ tiếp tục đánh...”

Liêu Viễn Đông đối mặt với biểu tình phản kích như thế, không khỏi sững sờ, sau đó bất đắc dĩ dùng lực nhắm mắt lại, hung hăng mắng một câu.

“Đồ điên...”

Buổi chiều không có tiết, Vương Hi Đường vốn cùng mấy bạn học định tới một nhà hàng mới mở ở gần cổng trường ăn tối, nhưng vừa ra khỏi giảng đường liền thấy một bóng dáng đứng tựa lên lan can cách đó không xa, nhất thời đám bạn học xung quanh cậu liền tím cổ nhanh nhanh chuẩn mất.

Liêu Viễn Đông quay đầu lại, chỉ thấy một mình Vương Hi Đường đứng ở đó không nói gì nhìn hắn.

“Anh sao lại...” Vương Hi Đường muốn nói anh sao lại tới đây?

Khai giảng đã được gần 3 tháng, Vương Hi Đường đang theo học khoa luật A đại, tuy nói lấy điểm thi của cậu vào u đại cũng dư dả thể nhưng khoa luật a đại học viện so với u đại chỉ hơn chứ không kém, nếu so sánh giữa hai trường mà nói thì việc cậu chuyển tới đây cũng không tính là chịu thiệt.

Mà Vương Hi Đường chuyển tới đây mới biết được, Liêu Viễn Đông đang học khoa kiến trúc, hơn nữa người ta là hàng thật giá thật thi bằng chính năng lực của mình mà vào, nửa điểm cũng không tìm quan hệ, điều này đã khiến Vương Hi Đường giật mình không ít.

Nhưng Vương Hi Đường lại không muốn mọi người trong trường biết tới, cậu thầm nghĩ an an phận phận vượt qua 4 năm đại học này đi.

Kỳ thật vừa tới a thị, Liêu Viễn Đông liền đem Vương Hi Đường tới nhà hắn ở, nhưng Vương Hi Đường lại kiên trì nhất định ở trong kí túc xá, vì thế Liêu Viễn Đông mất hứng thật lâu, thế nhưng Vương Hi Đường cũng coi như có phương pháp đối phó, không phải chỉ hắn mới biết uy hiếp người, cậu cũng có.

Cậu nói cho Liêu Viễn Đông biết, nếu không để cho cậu một chút tự do nào, vậy thì hần cũng đừng nghĩ dễ chịu, muốn cho cậu không đường lui cá chết lưới rách, Vương Hi Đường cậu cũng nguyện ý chết cùng hần!

Có lẽ là thật sự bị lời nói của Vương Hi Đường hù dọa hoặc có lẽ do Liêu Viễn Đông có suy nghĩ khác, tóm lại cuối cùng hần khó được khi buông tha cho Vương Hi Đường để cậu ở trong kí túc xá trường.

Nhưng dần dà, Vương Hi Đường liền phát hiện không thích hợp.

Kí túc xá trường kì thật cậu ở hay không ở cũng giống nhau, lúc đầu Liêu Viễn Đông coi như tuân thủ nguyên tắc cho cậu hoạt động trong một phạm vi tự chủ nhất định, chỉ là giữa trưa hoặc tối cùng hần bữa cơm là được.

Nhưng về sau, thời gian ăn cơm càng lúc càng kéo dài, sau khi ăn cơm còn gia tăng thêm mất hoạt động khác. (Jer:0.o? hoạt động khác là hoạt động gì???)

Vương Hi Đường cũng minh bạch, đã theo người ta tới đây, giờ có liều chết không từ thì cũng đã quá muộn, kỳ thật nếu Liêu Viễn Đông không thần kinh như vậy, trên giường không biết tiết chế như vậy, hoặc dính vào liền dứt không ra như vậy thì cậu cũng phản cảm cùng hần thân cận, đương nhiên tiền đề là phải người tình ta nguyện, mà tình trạng hiện nay, Vương Hi Đường cũng coi như nghĩ thoáng, nếu trốn không được, vậy cố làm cho mình cảm thấy dễ chịu chút đi, cũng coi như tìm vui trong đau khổ.

Thế nhưng Liêu Viễn Đông lại rất có biện pháp để khiêu chiến giới hạn của cậu, trong một lần Vương Hi Đường mơ hồ uống quá chén bị hần kéo về nhà, có lần một sẽ có lần hai, sau đó là mỗi cuối tuần đều ngủ lại, rồi tăng lên thành cách ngày ngủ lại, cuối cùng biến thành phân nửa thời gian trong tuần đều mặc danh kì diệu bị bắt qua đêm ở nhà hần, Vương Hi Đường biết ngay Liêu Viễn Đông ngay từ đầu sẽ không để cậu thoải mái mà.

Khi cậu đang tìm biện pháp đối phó, cậu có thể cảm giác Liêu Viễn Đông cũng đang tìm đối sách đáp lại cậu.

Bọn họ giống như đang tham gia một trận đấu trí cùng dững khí kì dị, ai tìm được nhược điểm của đối phương trước liền thắng.

Vương Hi Đường trước sau đều kiên trì một nguyên tắc, đó chính là cậu luôn có thời gian cá nhân của mình, cậu không thể để cho đối phương giống như bệnh dịch mà làm ô nhiễm toàn bộ cuộc sống sinh hoạt của mình, một chút không gian cũng không lưu lại. ví dụ như khi ở trường, Vương Hi Đường lên lớp, Vương Hi Đường ở cùng bạn học, Vương Hi Đường tham gia hoạt động ngoại khóa, đều không tới phiên Liêu Viễn Đông can thiệp, đây là nhượng bộ lớn nhất của cậu, nếu hần ngay cả cái này cũng không đồng ý thì cậu cảm giác mình nhất định sẽ bị hần làm cho phát điên, sau đó cả hai cùng đồng quy vu tận.

Trong phương diện này, Liêu Viễn Đông cũng miễn cưỡng coi như thực hiện không sai, nhưng Vương Hi Đường vẫn cảm thấy hần đang từng chút một thử thách giới hạn của mình.

Giống như việc hần đáp ứng cậu ở trong kí túc xá trường vậy, Liêu Viễn Đông tuân thủ được 2 ngày, liền đem lái vào trong bãi đỗ xe trường đợi, sau đó một tuần liền biến thành đợi ngay dưới sân kí túc, gần đây thì tiến bộ hơn, trực tiếp lên lầu.

Liêu Viễn Đông ở a đại danh khí không nhỏ, ngược lại không phải nổi danh bởi tiếng tăm hay gia thế hùng hậu mà ngược lại, người biết được bối cảnh thực sự của hần không nhiều, vấn đề này vẫn cần thiết phải bí mật, đại bộ phận đều cho rằng nhà hần rất có tiền, hoặc là có chút lai lịch gì đó, nhưng vẫn đạt tiêu chuẩn công tử ăn chơi trác táng.

Nhưng điều khiến người khác nghe tên hần liền sợ mất mật bởi vì ác danh của hần.

Kỳ quái là, hần không khi dễ bạn học, cũng không gây sự đánh nhau, chỉ một lần duy nhất trên trang web trường có một người đăng một bức ảnh bằng nhóm chém người ở đầu đường, mà Liêu Viễn Đông chỉ đứng một bên yên lặng nhìn, miệng ngậm điếu thuốc, trên mặt mang theo nụ cười tà khí.

Tuy rằng bức ảnh này đã sớm bị xóa bỏ nhưng vẫn có rất nhiều sinh viên thấy và ấn tượng bị khắc sâu, rồi một đồn mười mười đồn trăm câu chuyện liền biến thành những người đó là tay chân được Liêu Viễn Đông phái đi, hoặc là có người đắc tội với hần, nên Liêu Viễn Đông mới ra tay thu thập xử lý người ta.

Mà cho dù tất cả đều là tin đồn, nhưng người ta vừa thấy một chuyện bạo lực tàn nhẫn như vậy, thứ nhất không có ai tới điều tra, thứ hai nhà trường không ai quan tâm, ngay cả một câu hỏi có đi ngang qua đó không cũng đều không có, sao không khiến người khác suy nghĩ lung tung được, ngay cả tin đồn nhà hấn là hắc đạo cũng lan truyền một thời gian dài sau này mới chậm rãi chìm đi.

Liêu Viễn Đông tuy rằng đáng sợ, nhưng hấn cùng tân sinh viên của khoa luật có quan hệ không tệ, thường thấy bọn họ đi ra đi vào cùng nhau, nhất thời Vương Hi Đường cũng bị sinh viên trong trường chú ý không ít.

May mà Vương Hi Đường vốn là người ôn hòa nhân duyên tốt, mọi người mới không cùng nhau bài xích cậu, nhưng mỗi khi thấy Liêu Viễn Đông xuất hiện thì ai nấy không khỏi da đầu run lên, tránh được càng xa càng tốt, ít tìm phiền toái vẫn là tốt hơn.

Hết cuồng khuyến 6

Cuồng khuyến 7

Không bao lâu sau, liền phát sinh chuyện của Diêm Trùng và Kỉ Tiểu.

Diêm Trùng phải nhập viện, Vương Hi Đường khó có khi thấy được nét tự trách của Liêu Viễn Đông, chau mày, một mình đứng ở góc hành lang hút không biết bao nhiêu điếu thuốc.

“Trong công ty kia tôi cũng có góp một chút tiền, nói với cậu ấy muốn dùng lúc nào cũng được, nhưng tiền từ này...”

Liêu Viễn Đông dầm vào tường, hấn phải biết thằng nhóc Diêm Trùng này khẳng định đánh chết cũng sẽ không động tới số tiền đó, còn hấn một lòng một dạ không để tâm, căn bản đã quên sống chết của huynh đệ.

Hai người ở u thị một thời gian, Diêm Trùng xảy ra chuyện tâm tình bọn họ tự nhiên cũng không tốt đẹp gì, ngay cả khi mọi chuyện kết thúc rồi, ngồi máy bay về a thị, trên mặt ai cũng đều không có biểu tình thoải mái.

Lúc xuống máy bay, Liêu Viễn Đông bỗng nhiên nói một câu: “Trước kia có 1 thời gian tôi cảm thấy Diêm Trùng rất ngu ngốc.”

Vương Hi Đường xoay mặt sang nhìn hấn.

Liêu Viễn Đông nheo mắt lại nhìn ra đường băng xa xa, cả người khó được khi toát lên hương vị tịch mịch.

“Giờ mới phát hiện, người ngu ngốc kì thật là tôi.”

Vương Hi Đường rũ mắt xuống, nghiêm túc gật đầu: “Ừ, anh không đúng.”

Cậu cho rằng Liêu Viễn Đông lúc này sẽ phát cáu, ai ngờ đối phương chỉ tùy ý cười cười, chỉ vẫy tay gọi một chiếc xe rồi tề lên.

Lúc này trời đã muộn, ký túc đóng cửa, xe trực tiếp hướng về nhà Liêu Viễn Đông đi tiếp.

Xuống xe, Vương Hi Đường tùy tiện đi sau lưng Liêu Viễn Đông, kéo hánh lý chờ hấn mở cửa.

Ai ngờ Liêu Viễn Đông chân chữ hồi lâu cũng chưa đi vào, Vương Hi Đường vừa định nói chuyện, Liêu Viễn Đông bỗng nhiên xoay người đem cậu kéo lấy đè lên cửa, sau đó nặng nề hôn sâu.

Vương Hi Đường bị hoảng sợ, nhưng biết rõ tính tình của Liêu Viễn Đông, nói gió liền mưa, hấn nổi điên xong liền xong vì thế Vương Hi Đường mặc hấn cắn xé khoang miệng mình tới sưng đỏ, quần áo hấn nhum thành một đống, thẳng tới khi dây lưng cũng bị hấn cởi bỏ, Vương Hi Đường mới nhận không được,

“Tốt xấu gì vào nhà đã rồi nói...” mẹ nó, nơi này vẫn ở ngoài cửa a!!

Liêu Viễn Đông cũng không để ý, như trước cởi bỏ áo sơ mi của Vương Hi Đường, vừa cởi vừa nói: “Em nói anh ở đây làm em, camera an ninh của khu có quay được không?”

Vương Hi Đường biết mình càng phản kháng thì hấn càng hưng phấn chịu đựng nén giận nói: “Anh muốn bị quay lại?”

“Người khác đều thấy được liền biết rõ quan hệ của chúng ta, về sau sẽ không cần phải làm chuyện thừa như Diêm Trìng nữa...”

Vương Hi Đường thật sự muốn đâm hấn một cái: “Chúng ta có quan hệ gì? Còn nữa đây chỉ là một tiểu khu, anh muốn cho bao nhiêu người biết?”

Liêu Viễn Đông tay vẫn không ngừng tìm kiếm ở sau Vương Hi Đường, miệng trầm thấp hừ cười nói: “Cũng đúng, nên làm ở trường học, để ai cũng có thể thấy được, sẽ không còn ai có ý với em nữa...”

Tôi là một đại nam nhân, ai cần mẹ nó được người ta chú ý chứ, chỉ có mình tên biến thái nhà anh!

Vương Hi Đường trong lòng mắng to, trên tay cũng dùng lực ngăn cánh tay không thành thật của Liêu Viễn Đông, bởi vì cậu phát hiện đồ diên này muốn làm thật, không phải đang nói đùa.

Đến khi quần gần bị cởi ra, Vương Hi Đường thực sự nóng nảy.

“Liêu Viễn Đông, anh cmn có thể bình thường chút không? Có thể không?”

Liêu Viễn Đông trả lời: “Không thể.”

Vương Hi Đường nhắc chân muốn đá hấn, lại bị Liêu Viễn Đông bắt được đầu gối, ngược lại tách chân cậu càng rộng ra, Vương Hi Đường muốn mắng hấn, Liêu Viễn Đông trực tiếp lấy miệng mình ngăn chặn miệng cậu lại.

Hai người ở trước cửa nhà triển khai một hồi giằng co người tranh ta đoạt quỷ dị.

Cuối cùng Vương Hi Đường nhận rõ hiện thực, phát hiện trước mắt không tạm thời chịu thua không được, bởi vì tên này đang phát bệnh.

Vương Hi Đường cố gắng quay đầu đi thở gấp nói: “Anh cũng phải cho tôi biết lý do chứ, có chết cũng phải chết rõ ràng.”

Liêu Viễn Đông lại bóp bóp cặp mông Vương Hi Đường mấy cái rồi mới nâng cầm cậu lên, khẽ sát nhẹ nhàng nói: “tính tình tôi không tốt, em cũng biết, cho nên tôi cũng không phải Diêm Trìng, nếu một ngày nào đó em giống cái thằng nhóc họ Kỉ kia, vỗ mông bỏ chạy, em biết rõ tôi sẽ làm gì rồi chứ?”

Nếu có thể Vương Hi Đường thật muốn phun huyết đầy mặt hấn, nhưng biết rõ Liêu Viễn Đông đến tốt cũng có thể diên thành cái dạng gì thì chính mình...còn có bao nhiêu khả năng thoát thân.

Liêu Viễn Đông coi như hiểu rõ cảm xúc trong mắt Vương Hi Đường, kéo cậu vào trong lòng gắt gao ôm chặt, hé môi ngập ngừng nói: “Tôi sẽ không đánh em, cũng không mắng em, lại càng không quẫn em, tôi chỉ đè em lên cửa nhà thao một lần, trước cửa tiểu khu thao một lần, ở sân thể dục trường thao một lần, ở khoa em một lần, giảng đường lớp em, phòng kí túc của em, văn phòng giảng viên...lần lượt từng nơi đều thao một lần, một lần không được thì hai lần, xem em còn dám bỏ chạy nữa không...”

Vương Hi Đường chống lại ánh mắt Liêu Viễn Đông, đem mọi cảm xúc hung ác nham hiểm này nhìn rõ ràng thấu đáo, từ không hiểu tới kinh ngạc, lại tới rung động, ngốc lảng, cuối cùng toàn bộ biến thành khó có thể tả được nói gì.

Cậu dùng lực nhắm mắt lại, tới khi mở mắt ra đã khôi phục sự lạnh nhạt thường ngày, Vương Hi Đường đối với Liêu Viễn Đông cười cười, sau đó trực tiếp nâng tay, hung hăng cho hấn một quyền trên mặt hấn!

Khí lực tay chân của Liêu Viễn Đông đều đè nặng lên nửa người dưới của Vương Hi Đường nên đối với cú đâm này hoàn toàn không phòng bị, nhưng bị đánh một cú hấn cũng không để ý, Vương Hi Đường phản ứng như vậy chính là đem lời hấn vừa nói để trong lòng, đây chính là kết quả Liêu Viễn Đông mong muốn.

Vì thế ở chỗ rách nhỏ khoe miệng, hấn dùng nước bọt liếm hết máu tươi.

Tay tiếp tục chế hành động của Vương Hi Đường, một tay tìm chìa khóa mở cửa, sau đó đem người kéo tới sofa.

“Em bảo vào nhà rồi hãy nói...”

Liêu Viễn Đông vừa nói vừa cởi áo khoác.

....

Ngày hôm sau, Vương Hi Đường ước chừng bị chuông điện thoại náo loạn hơn 20p mới thống khổ mà mở mắt ra.

Vươn đôi tay bủn rủn lấy điện thoại nghe, vừa “alo” một tiếng, Vương Hi Đường liền biết xong đời.

Đây không phải nhà cậu, cũng không phải điện thoại của cậu!

Đều tại cái tên bệnh thần kinh kia!

Người ở đầu dây nhất thời vốn cũng không nghe rõ người nghe là ai, chỉ cho rằng là tình nhân mới của Liêu Viễn Đông, nhưng đầu óc chuyển chuyển rồi phản ứng lại ngay.

“Hi Đường?! sao mày lại tiếp điện thoại? mày đang ở chỗ Liêu Viễn Đông à? Mày bị cảm sao?”

Đối mặt với một đồng vấn đề liên tiếp, Vương Hi Đường khụ khụ hai tiếng mới hoãn lại thanh âm khàn khàn, nếu đã bị phát hiện thì cậu chỉ có thể nói: “Ừ, tao ốm một chút, ở nhà anh ta tá túc.”

Nhưng không đợi đối phương hỏi nhiều, Vương Hi Đường liền lấy lại quyền chủ đạo nói: “Sao mày lại gọi tới đây, mày không phải đang bị nhốt sao?”

Người đầu dây không ai khác chính là Ngũ Tử Húc, vừa nói tới đây, tiểu chiến gia lại ủy khuất đầy mình.

“Bọn mày là lũ vô lương tâm, tiểu gia ở trong này chịu khổ gồng mình bảo vệ quốc gia, còn bọn mày không một đứa nào nhớ tới tao hết, chỉ biết sống xa hoa trụy lạc, bọn mày có nghĩ tới cảm thụ của tao không hả? còn không mau tới thăm tao đi!”

Vương Hi Đường ước chừng nghe thẳng bạn lải nhải khoảng 10p, tay cầm điện thoại cũng phát run, cuối cùng vẫn là Liêu Viễn Đông trở về tiếp nhận điện thoại, nói chưa tới hai câu liền cúp máy.

Vương Hi Đường nhìn hần bộ dạng thần thanh khí爽 liền không thoải mái, cổ chống đỡ thất lực không cảm giác dậy mặc quần áo vào.

Liêu Viễn Đông coi như có nhân tính muốn giúp cậu một tay nhưng hần luôn không biết nặng nhẹ, bình thường không đến vạn bất đắc dĩ Vương Hi Đường sẽ không nhờ hần hỗ trợ.

Cuối cùng tự mình khó nhọc mặc chỉnh tề, rửa mặt chải đầu hoàn tất, nhìn sắc mặt tái nhợt trong gương, rõ rệt là bộ mặt của người túng cực quá độ, Vương Hi Đường lại nhịn không được nhớ tới uy hiếp hôm qua của Liêu Viễn Đông với mình, trong lòng lúc nóng lúc lạnh, thật không biết nên làm gì bây giờ.

Bệnh chó dại này, vì sao lại không có thuốc chữa?

Cuối tuần, Vương Hi Đường cùng Liêu Viễn Đông tới thăm Ngũ Tử Húc.

Sau khi bị ba cậu ta ném vào trong trường quân đội, bị người ta huấn luyện thể nào cậu ta cũng thực hành theo như thế, người ta yêu cầu thế nào, cậu ta càng nghiêm khắc càng kiểm chế bản thân không để cho mình bị mất mặt, cho nên Ngũ Tử Húc không có ngày nghỉ cũng không cách nào rời khỏi trường, nên Liêu Viễn Đông và Vương Hi Đường chỉ có thể nghĩ biện pháp đem Ngũ Tử Húc đón ra.

Vương Hi Đường cùng Liêu Viễn Đông cũng rất bẽ bộn, chỉ cùng chào hỏi với người bên trong cũng không nhờ người ta dẫn đường, yên lặng đem Ngũ Tử Húc lôi ra.

Đây là ngoại thành a thị, chung quanh cơ hồ đến chim còn không thềm thả sh*t, Ngũ Tử Húc lại không thể đi xa, còn phải vội vàng trở về gác cổng tiếp, vì thế Liêu Viễn Đông tìm hồi lâu mới lái xe tới một quán bar hạng trung cách đó nửa giờ xe, diện tích nhỏ, đồ ăn đồ uống cũng không nhiều, nhưng cũng coi như miễn cưỡng có thể đãi.

Ngũ Tử Húc không thể uống rượu, nhưng cũng không gây trở ngại tới việc cậu ta cảm thụ không khí bên ngoài, tâm tình cũng thả lỏng.

Liêu Viễn Đông và Vương Hi Đường cũng coi như đủ huynh đệ, cứ như vậy ngồi cạnh cậu ta cả đêm, nghe cậu ta kể khổ ở trại huấn luyện thế nào, mệt sống mệt chết thế nào, còn không được gặp bạn gái. Khi cả ba tính toán rời đi, thì ở một góc truyền tới một động tĩnh nhỏ, giống như có vài người muốn gây sự.

Quán bar vốn là nơi có nhiều chuyện, dần ông uống vào càng dễ gây mâu thuẫn, trước đây những nơi không quen thuộc bình thường bọn họ sẽ không tới, lần này vì Ngũ Tử Húc coi như phá hệ, cho nên khi tay áo Vương Hi Đường bị cốc rượu hất phải, cậu vốn cũng không tính toán truy cứu, nhưng Ngũ Tử Húc thuận miệng mắng một câu bị đối phương nghe được.

Bên kia rõ ràng đang nổi nóng lập tức rống lên.

Wương Hi Đường nhú mày, giữ chặt Ngũ Tử Húc muốn xông ra nói: “Được rồi, giờ mày đừng gây sự, không có gì, đi thôi.”

Ngũ Tử Húc tính nhẫn nhịn nhưng đối phương tựa hồ không định bỏ qua cho bọn họ, lão đảo đi lại gần.

Bọn họ thấy cả ba tuổi còn nhỏ, ăn mặc lại có vẻ đắt tiền, nên thừa dịp muốn vớt chút nước béo hưởng lợi, vì hể vừa tới gần liền lộ ra bộ mặt dữ tợn hung ác nói.

Nhưng mấy người đó nói hồi lâu, bọn Vương Hi Đường cũng không có động tĩnh gì, thái độ phản ứng không tính toán, bọn họ liền có chút mất mặt, vì thế một người cầm bình rượu liền tiến lại gần Vương Hi Đường.

Gã vốn định dọa ba người, nhưng cái chai còn chưa với tới thì đã bị một người tốc độ so với gã còn nhanh hơn lấy mất!

Liêu Viễn Đông cầm bình rượu trên tay, nhưng hắn không phải muốn hù dọa người mà trực tiếp cầm cái bình đập lên đầu cái gã muốn dọa Vương Hi Đường kia!

Bình rượu vỡ choang còn đầu tên kia cũng nở hoa!

Lần này không được, bị một thằng nhóc vất mũi chưa sạch khi dễ, khẩu khí này sao có thể tùy tiện nuốt xuống được?

Vậy làm thế nào?

Đánh nhau.

Kết quả tự nhiên loạn thành một đống.

Thân thủ của Liêu Viễn Đông Vương Hi Đường đã từng kiến thức qua, Ngũ Tử Húc ở trong trường quân đội huấn luyện nửa năm rõ rệt tiến bộ không ít, cho nên Vương Hi Đường chỉ cần bảo vệ tốt bản thân là được.

Lúc đầu cậu đánh cũng không tệ, dùng ghế dựa hoặc thuận tay cầm mấy đồ vật vỡ được đánh ngã hai người, mắt thấy bên Liêu Viễn Đông cùng Ngũ Tử Húc thoải mái giải quyết đối phương, đây cũng coi như kết cục đã định, lại không ngờ, đây là địa bàn của người ta, cũng không biết ai la làng, mà không tới nửa khắc sau, từ ngoài cửa lập tức tràn vào hơn mười người, trên tay còn cầm vũ khí!

Hết cường khuyến 7

Cường khuyến 8

Đám côn đồ đó cùng với mấy người này hoặc là có quen biết qua lại hoặc căn bản là người cùng một hội nên thấy bọn họ tràn vào cũng không có ngăn cản, ngược lại một gã còn tiến lên mở rộng cửa cho bọn kia vào.

Vừa thấy tình hình này, Vương Hi Đường liền biết không ổn.

Vì thế cậu và Liêu Viễn Đông liếc mắt nhìn nhau, nghĩ có nên tìm đường chạy trốn hay không, ai ngờ hắn vừa nhìn cậu, thế nhưng còn nhướn mày cười cười, thậm chí có nháy mắt với cậu một cái.

Wương Hi Đường nhất thời thật muốn đá cho hắn một cú!

Nhưng hiện tại không phải lúc làm mấy chuyện đó, vốn định bất động ta bất động, có thể nói chuyện điều kiện rút lui trong an toàn là tốt nhất, thật sự không được thì có thể ném cho họ ít tiền cũng không sao, chỉ

cần có thể bình an đi ra khỏi chỗ này, nhưng không đợi cậu nghĩ ra biện pháp thì tên chó điên bên cạnh lại không thể không chế, chỉ vô dụng!

Vương Hi Đường còn chưa kịp làm gì thì Liêu Viễn Đông đã rút một điều thuốc ra châm lửa, sau đó một tay cầm điều thuốc, một tay cầm chai rượu hướng cái gã giống như đại ca của bọn chúng đi tới trước mặt.

Trên mặt vẫn nụ cười tà đạm nhạt, thậm chí lúm đồng tiền một bên má cũng lộ hẳn ra, tên đại ca kia không nhúc nhích, rõ rệt cho rằng Liêu Viễn Đông là tới kính rượu nhận thua bởi tội gã, ai ngờ, ngay sau đó, Liêu Viễn Đông vẫn duy trì biểu tình kia trực tiếp giơ chai rượu lên phang cho gã một cú đau đớn vào đầu!

Thậm chí một cú không đủ, hắn còn dùng phần vỏ chai đã vỡ còn lại rạch lên cổ tên đại ca một nhát, trước sau chỉ mất khoảng 5, 6 giây, một tên vừa rồi còn hùng hùng tráng tráng uy lực đứng đó giờ ngã quay đơ trên mặt đất.

Khó trách người ta phản ứng chậm, này rõ rệt không hợp quy củ, người ta cho dù đi cướp bóc phóng hỏa, thì cũng phải tiến hành theo trình tự bình thường, từ tranh chấp, cãi nhau, chửi rửa, rồi kêu đánh kêu giết, cuối cùng mới là động thủ, ngay từ đầu cũng có thể là quyền đâm cước đá đi, thì cùng lắm cũng là bên băng đảng ra tay trước, sao lại có người không nói hai lời ngay cả một cơ hội cho người ta lên tiếng cũng không cho liền đi thẳng tới bước cuối, ai mà theo kịp cho được!

Cho nên tới khi Liêu Viễn Đông hướng tới người thứ 3 ra tay, túm đầu tên đó ầm rầm xuống mặt bàn thì đám đối diện mới phản ứng lại được!

Shit! Gặp phải thằng thần kinh rồi!

Đây là phản ứng chung của cả đám!

Vì thế, hắn cứ điên điên như vậy, đám bên kia cũng có chút kinh hoảng, không nói lời nào liền xông tới định hội đồng Liêu Viễn Đông.

Lúc này Vương Hi Đường và Ngũ Tử Húc đều hiểu rõ tính tình của Liêu Viễn Đông liền chiếm ưu thế, bọn họ so với đám côn đồ kia đã sớm chuẩn bị trước, chớp lấy cái ghế đập tới tấp nhất thời cũng quật ngã được vài thằng.

Quay đầu ngẫm lại, từ nhỏ cho tới nay trận này là lần đầu tiên Vương Hi Đường đánh hung ác như vậy, chủ yếu vẫn là bị Liêu Viễn Đông và Ngũ Tử Húc lấy nhể, đặc là cái tên Liêu Viễn Đông, cái tên này sức chiến đấu mạnh mẽ chưa nói, sở dĩ hắn luôn dọa người là vì hắn rất liều mạng, dao tới trước mặt hắn không trốn, mà trước hết là nghĩ biện pháp xử lý cái người cầm dao tự nhiên sẽ thoát được.

“Tấn công chính là phòng vệ tốt nhất.” những lời này thật sự là tinh túy hắn nghiên cứu ra.

Nhưng hai đánh một chẳng chột cũng què, trên người cả ba cũng ít nhiều có vết thương, Vương Hi Đường miễn cưỡng đối với hai người nên trước sau cũng bị ăn đá không ít, dần dần thể lực chống đỡ không nổi, khách hàng trong quán sớm đã bị bọn họ dọa chạy, nơi nơi đều là một đồng hỗn độn, ngay cả chủ quán cũng không biết trốn đi đâu.

Vương Hi Đường nhìn lại còn hai ba người, ngẫm lại phỏng chừng chẳng bao lâu cảnh sát sẽ tới, bọn họ vẫn nhân cơ hội này rời đi trước thì tốt hơn, đợi tới khi cảnh sát tới thì có muốn chạy cũng không nổi.

Chỉ một chút thất thần như vậy, phía sau liền cảm thấy có gió lạnh tạt qua, ngay sau đó liền truyền tới tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Vương Hi Đường lập tức trầm nghĩ: nguy!

Cậu vội vàng quay đầu chỉ thấy phía sau xuất hiện một bóng dáng, chính là Liêu Viễn Đông, mà hắn lúc này đang bóp cổ đè nghiêng một tên lên tường nhà, sau đó nhấc chân thúc vào bụng tên đó mấy cái, đánh đối phương tới ngất xỉu.

Vương Hi Đường kinh ngạc nhìn Liêu Viễn Đông, chỉ thấy hắn chậm rãi quay đầu lại, giữa trán có một lỗ thủng dài khoảng nửa ngón tay, máu tươi chảy dài theo mi tâm qua cánh mũi, tới khóe miệng một đường theo cằm chảy xuống dưới, thấm vào cổ áo.

Vương Hi Đường cảm thấy trong lòng căng thẳng, khẩn cấp chạy tới muốn giúp hắn lau đi, Liêu Viễn Đông lại nghiêng đầu tránh được.

Hắn một tay kéo Vương Hi Đường ra sau, đập lên một tên có ý đồ muốn đứng dậy, sau đó nhấc chân đi ra ngoài, vừa đi vừa gọi Ngũ Tử Húc: “Đi về!”

Ngũ Tử Húc nhìn tình hình lúc này, cậu cũng mệt gần chết, vội vàng tránh một tên còn lại đuổi theo mãi không bỏ, lòng bàn chân như được bôi dầu chạy ngay ra ngoài, thuận tiện còn đem cửa cuốn thả xuống.

Ba người ra khỏi quán bar, một thân chật vật không nói nên lời, hơn nữa đầu Liêu Viễn Đông vẫn còn chảy máu, nhìn thật sự có chút ghê người.

Vương Hi Đường có chút nóng vội, Ngũ Tử Húc lấy di động ra gọi xe cứu thương, Liêu Viễn Đông lại nói: “Cái nơi chim không thèm thả shi*t này, ngày tháng năm nào mới tới được, còn không bằng tự mình mò tới.”

Vì thế ba người nhanh chóng lên xe, Ngũ Tử Húc lái còn Vương Hi Đường và Liêu Viễn Đông ngồi ở ghế sau, Vương Hi Đường dùng tay áo đè chặt vết thương cho hắn, Liêu Viễn Đông cũng coi như ngoan ngoãn, cả người thuận thế đổ vào lòng Vương Hi Đường, còn dựa sâu vào hõm cổ cậu.

Vương Hi Đường bị hắn dựa không còn cách nào khác, đương nhiên cũng không phản đối, chỉ trơ mắt nhìn cổ áo Liêu Viễn Đông bị máu nhiễm đỏ ửng một mảnh lớn, mà tay áo cậu cũng càng ngày càng ẩm ướt dính dính.

Liêu Viễn Đông lúc này lại gọi Ngũ Tử Húc.

Ngũ Tử Húc vội lên tiếng trả lời.

Liêu Viễn Đông nói: “Lái chậm một chút...”

Vương Hi Đường bị động tác này của hắn làm cho mơ hồ, lúc đầu còn tưởng rằng Liêu Viễn Đông thấy khó chịu, nhưng tới khi móng vuốt vẫn ôm chặt eo mình không thành thật mà vói vào trong áo sờ soạng lung tung thì thật sự Vương Hi Đường muốn đập chết hắn luôn đi cho rồi!

Nhưng lúc này, mắng không được mà đánh cũng không xong, Vương Hi Đường chỉ còn cách hung hăng gào lên với Ngũ Tử Húc đang ngây người: “Mặc kệ anh ta, lái nhanh lên!”

Ngũ Tử Húc tưởng Liêu Viễn Đông đầu óc đã không còn thanh tỉnh, này không phải là tai nạn chết người sao, lập tức đập chân ga hết tốc độ vọt đi.

Liêu Viễn Đông lại ghé sát vào bên tai Vương Hi Đường thì thầm: “Còn chưa thử qua làm trên xe, lần sau thử xem... em phải chủ động ôm tôi như vậy làm mới thích...”

Vương Hi Đường cố hít thở sâu giữ bình tĩnh, mới áp chế xúc động muốn hất văng đầu hắn vào cửa kính thủy tinh!

Nhưng miệng vết thương của Liêu Viễn Đông kỳ thật cũng khá sâu, một lúc sau dần dần thấy hắn không có động tĩnh gì, Vương Hi Đường lại bắt đầu lo sợ, nhịn không được mà ôm hắn càng chặt, nói với hắn, thì Liêu Viễn Đông lúc có lúc không đáp lại cậu, thanh âm càng lúc càng nhẹ, sắc mặt so với đèn đường lại càng trắng bệch hơn.

Rốt cuộc biến hiệu bệnh viện cũng xuất hiện cách đó không xa, Ngũ Tử Húc vội vàng xuống xe gọi bác sỹ, đợi tới khi cậu ta trở về thì chỉ nghe thấy Vương Hi Đường liên tục gọi tên Liêu Viễn Đông, hắn cũng đã rơi vào hôn mê không còn nghe thấy gì nữa, thế nhưng tay vẫn nắm chặt cổ tay Vương Hi Đường không buông.

Phải tốn một phen khí lực mới có thể đưa hắn vào phòng bệnh xử lý vết thương, Ngũ Tử Húc quay đầu chỉ thấy hai mắt Vương Hi Đường ửng hồng, rõ rệt là biểu tình lo sợ.

Ngũ Tử Húc an ủi: “Vừa rồi bác sỹ nói không sao, chỉ mất máu quá nhiều thôi, nghỉ ngơi bổ dưỡng vài ngày sẽ khỏe lại, không sao đâu.”

Vương Hi Đường lau lau mặt, nhìn lại thấy trong lòng bàn tay toàn máu là máu, cậu trừng trừng nhìn sắc thái chói mắt ghê người đó, thật lâu không nói được lời nào.

Hai người cũng có chút vết thương nhẹ, bác sỹ cũng đã sát trùng cho cả hai, tiếp đó ngồi ở hành lang chờ Liêu Viễn Đông tỉnh lại, khoảng 1h trôi qua, Vương Hi Đường chậm rãi khôi phục bình tĩnh, đột nhiên hỏi: “Người nhà anh ta đâu? Không báo cho bọn họ sao?”

Ngũ Tử Húc bĩu môi: “Nếu thật sự muốn biết thì còn cần phải báo sao? sớm đã biết rồi.”

“Vậy không ai quan tâm sao?”

Ngũ Tử Húc nhún vai, tựa hồ đã quá quen: “Cũng gần như vậy, có một lần còn nghiêm trọng hơn nữa, anh Viễn Đông còn suýt mất nửa cái mạng, tao cũng gọi điện thoại qua báo, nhưng người nhà anh ấy giống như bình thường coi như không có việc gì, sau này anh ấy cũng bảo tao chẳng cần phải báo làm gì.”

Vương Hi Đường mím môi không hỏi gì nữa.

Lại qua một lúc lâu sau, Vương Hi Đường nhìn nhìn đồng hồ, liền bảo Ngũ Tử Húc về trường trước đi, nhưng cậu ta không chịu, nhảy dựng lên cầm di động ra ngoài gọi điện, nói là gọi điện về trường xin phép.

Vương Hi Đường cũng không có biện pháp, lúc này, Liêu Viễn Đông trong phòng bệnh đã tỉnh lại, cậu vội vàng đi vào, chỉ thấy hần ôm đầu đau tới nhe răng trợn mắt.

Vương Hi Đường nhú mày, giọng nói khó có chút trùng xuống: “Anh không phải siêu nhân được không, tài giỏi như vậy, lần sau tiếp tục thể hiện nữa đi.”

Liêu Viễn Đông híp mắt nhìn cậu, lại bật cười.

Hắn cố sức giơ tay hướng về phía Vương Hi Đường.

Cậu không muốn để ý tới hắn.

Nhưng Liêu Viễn Đông vẫn không buông tay, giống như đang gọi hồn mà cứ giơ tay giữa không trung, Vương Hi Đường chỉ bất đắc dĩ cúi người xuống.

Vừa cúi xuống một chút, Liêu Viễn Đông liền vươn mạnh tay kéo sau gáy Vương Hi Đường xuống trước mặt sau đó một ngụm cắn lên môi cậu.

Vương Hi Đường kinh ngạc một chút, rồi vội vàng lui ra sau, Liêu Viễn Đông lại không đồng ý, chặt chẽ giữ chặt đầu cậu lại, dùng răng nanh nhẹ nhàng xé rách môi cậu, sau đó khàn khàn ngáp ngừng nói: “Anh vừa rồi ở trên xe...liền muốn làm như vậy, nhưng nhìn bộ dạng lo lắng muốn chết của em, thật sự là ghen chết tôi...”

Vương Hi Đường nghe xong nheo mắt lại, sau đó liền nghe thấy tiếng kêu rên của Liêu Viễn Đông.

Vương Hi Đường thu hồi nắm đấm trên bụng hắn, hơi hơi ngẩng đầu nói: “Tôi vừa rồi ở trên xe cũng muốn làm như vậy...”

Biểu tình Liêu Viễn Đông vạn vạ, sắc mặt Vương Hi Đường bình tĩnh, hai người cứ như vậy bốn mắt trừng nhau một hồi lâu.

Cuối cùng, Vương Hi Đường động động, Liêu Viễn Đông cho rằng cậu muốn chạy, đang định nâng tay giữ cậu lại thì Vương Hi Đường bỗng nhiên dè lên người hắn, sau đó nặng nề mà ngăn chặn cái miệng hắn lại!

Tuy rằng khí thế cậu rào rạt, đối với Liêu Viễn Đông xuất ra bản lãnh thật sự, thể nhưng miệng lưỡi lộn xộn trúc trắc như trước khó nén được ngây ngô mới lạ, đại bộ phận dùng được đều là mấy chiêu bình thường đối phó với Liêu Viễn Đông, đương nhiên thuộc về cấp độ thấp, nhưng Liêu Viễn Đông lúc đầu là ngạc nhiên sau đó lập tức liền bị cậu khơi dậy lửa nóng, vốn bởi vì hiếm có mà muốn hảo hảo hưởng thụ một chút nhưng chỉ mới hai ba cái liền không có kiên nhẫn, nhịn không được mà đảo khách thành chủ, đòi lại quyền chủ động.

Nụ hôn trước đó thực sự không thể so sánh với lần này được, hai người hôn nhau khó chia lìa, lửa cháy lan tràn khắp nơi, Vương Hi Đường nhiều lần muốn dứt ra, lại bị Liêu Viễn Đông kéo trở về, nhưng thường xuyên qua lại dây dưa khiến không khí trong buồng phổi cũng cạn dần, trước mắt đều tối đen, thì tên kia mới lưu luyến không rời mà bỏ qua cho cậu.

Khuôn mặt Vương Hi Đường ửng hồng, hơi thở gấp gấp tựa vào ngực hần, liền nghe thấy tiếng Liêu Viễn Đông cười hừ một cái, tiếng cười kia tuy trầm thấp, lại có vẻ dễ tiện càng khiến người ta ghét.

Vương Hi Đường vừa muốn mở miệng, liền ngưng lại ngay, tới khi quay đầu nhìn ra trước cửa phòng.

Thấy Ngũ Tử Húc không biết gọi điện xong lúc nào, đứng ở đó bao lâu, trên mặt vẫn còn duy trì biểu tình trợn mắt há mồm nhìn hai người đang ôm nhau....

Thời gian lưu chuyển, Diêm Trường tới bệnh viện thăm Liêu Viễn Đông.

Chỉ thấy tên kia bộ dạng đại gia nằm sung sướng trên giường bệnh, Diêm Trường thật sự buồn bực.

“Lần đầu là bị người ta đánh vỡ đầu, sau là gãy chân, tiếp đến là rách eo, lúc này mới qua hai tháng, sao lại gãy tay nữa rồi?”

Liêu Viễn Đông dùng cánh tay lành lặn còn lại cắn miếng táo Vương Hi Đường đã gọt sẵn cho, thản nhiên đáp lại: “Trách mình yếu ớt thôi, còn có thể thế nào?”

“Anh mà còn yếu ớt thì ngành xi măng cốt thép chết đói lâu rồi...”

Ngũ Tử Húc bên cạnh buồn bã lên tiếng liền bị Liêu Viễn Đông trừng mắt một cái, vội vàng ngậm miệng.

Diêm Trường ngồi nói chuyện với Liêu Viễn Đông một chốc, tới khi ra ngoài thấy Vương Hi Đường đang ngồi viết tiểu luận.

Vương Hi Đường bị cái tên gia hỏa kia hành cho đến trường cũng không học được mấy tiết, nhưng bài tập vẫn phải giao đầy đủ, vừa ngẩng đầu liền thấy Diêm Trường đứng đó nhìn mình cười cười.

“Mày làm sao vậy?” Vương Hi Đường kì quái hỏi.

Diêm Trường nói: “Như vậy tốt không?”

Vương Hi Đường hiểu ý hần, bắt đắc dĩ nói: “Còn có thể tốt thế nào? Nếu tao cảm giác không tốt, thì anh ta có thể trực tiếp nhảy luôn từ tầng 20 này xuống đất, mày có tin không?”

Diêm Trường nhin không được bật cười.

Vương Hi Đường dừng một lát, nói tiếp: “Cũng làm khó anh ta có thể nghĩ ra được chiêu này, nếu ngày nào đó anh ta tự hành mình tới chết thì có khi bệnh đại chó điên cũng có thể không thuốc mà khỏi.”

Diêm Trường nghĩ nghĩ, vẫn nói câu kia: “Nếu mày không muốn, tao có thể đi nói chuyện với anh ấy.”

Vương Hi Đường nâng mắt lên, cùng Diêm Trường nhìn nhau một lúc, rồi lại lắc lắc đầu.

“Chỉ tổn hơi thôi, xem ra đến cuối cùng anh ta đã lây bệnh sang cho tao rồi, vẫn là...tao có thể trị khỏi cho anh ta đi.”

Diêm Trường ngẩn ra, lúc này Ngũ Tử Húc từ trong phòng bệnh kêu lên một tiếng, Vương Hi Đường vội vàng ném sách xuống, xoay người chạy vào phòng bệnh.

Diêm Trường nhìn theo bóng dáng vội vàng của thằng bạn, nhin không được cúi đầu nở nụ cười.

Cuồng khuyển kết thúc.

Hết Truyện

Bộ truyện Diêm Vương cũng xin dừng ở đây.

Vô luận là cp chính hay cp phụ cũng đã ở bên nhau, tóm lại cảm ơn tất cả mọi người đã theo bộ truyện tới cuối cùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-vuong>